

Αλκιρέας Αγγελονικήτας

Κωδικός: Πεταλούδα

Πρόλογος.....	1
A' Μέρος	2
Περί Ομάδων και Δικτύων Γνώσης	3
Λαός και Ομαδοποίηση	7
Λαός και θρησκεία.....	10
Ομαδοποίηση και Πολιτική	13
Η αρχή του σκοταδισμού.....	15
Άνθρωποι και κλώνοι.....	17
Οι μεταφορές των ψυχών.....	19
Οι καταλύτες της συνείδησης.....	23
Εωσφόρος και Προμηθέας	28
Χρονικές απεικονίσεις	36
Εξωγήινοι και Εωσφορική Θρησκεία.....	42
Εξωγήινοι και βιολογία.....	47
Το τέλος του μεγάλου κύκλου	51
Η επόμενη μέρα.....	57
Η αρχή των «εστιακών κύκλων».....	60
B' Μέρος.....	65
Συνείδηση. Φύση & λειτουργία της.....	66
Ο «καθρέφτης» και η παγίδα της «ανέλιξης»	70
Αισθητός κόσμος και Συνειδητότητα.....	74
Συνειδητότητα. Φύση, δομή και λειτουργία της	80
Παρατηρητής. Ο υλοποιητής του κόσμου	85
Η αρχή της «αντίστροφης ροής»	89
Η «απούσα» πληροφορία της σύνθεσης.....	95
Το σημείο της αφύπνισης.....	101
Νόηση και πληροφορομορφικά πεδία	106
Ενέργεια, Θρησκεία και Πολιτισμός	119
Σχεδιασμός και υλοποίηση βαθέως πεδίου	124
Ενεργειακά πεδία και υλοποίηση.....	129
Έξωδιαστασιακός χώρος.....	134
Αυτοίαση & κβαντική υλοποίηση	140
Γ' Μέρος.....	147
Πεποιθήσεις. Το «τείχος» πριν τον Ανώτερο Εαυτό.....	148
Ακεραιότητα. Η κορυφή του Εαυτού.....	153
Πίστη. Η καρδιά του Εαυτού	161
Μοναδικότητα. Το κέντρο του Εαυτού.....	165
Διαδικότητα. Η αλληλεπίδραση του Εαυτού.....	170
Ισορροπία. Η βάση του Εαυτού.....	175
Αποδοχή πεποιθήσεων. Ο δρόμος προς τον Εαυτό	180
Αγάπη. Παγίδα ή δώρο της ανθρωπότητας.....	185
Αντί Επιλόγου	190

Πρόλογος

Το κείμενο που ακολουθεί, γράφτηκε την περίοδο της Άνοιξης και του Καλοκαιριού του έτους 2013. Το περισσότερο από αυτό μέσα στον Μάιο. Κάθε τμήμα του αποτελεί το πλήρες μέρος των άρθρων που δημοσιεύτηκαν στο blog «Κωδικός: Πεταλούδα» από όπου πήρε και το όνομά του. Τα περισσότερα από τα άρθρα αυτά, όταν δημοσιεύτηκαν στο blog, είχαν διαφορετικό τίτλο καθώς και εντελώς διαφορετική σειρά μιας και αποτελούσαν το προϊόν μιας συνεχούς αλληλεπίδρασης των αναγνωστών του συγκεκριμένου blog εκείνη την εποχή, οι οποίοι με τα σχόλιά τους και τις ερωτήσεις τους με οδηγούσαν με κάποιο τρόπο να δημιουργώ συνεχώς άρθρα -απαντήσεις ή συνέχειες όπως τα λέγαμε. Στους αναγνώστες αυτούς, - στους οποίους αφιερώνω και το έργο- οφείλω φυσικά ένα μεγάλο ευχαριστώ μιας και χωρίς αυτούς αγνώ ποια θα ήταν η πορεία του έργου όπως και το τελικό αποτέλεσμα.

Ο τίτλος του blog, «Κωδικός: Πεταλούδα» -όπως τελικά και του συνολικού αυτού κειμένου-, δόθηκε σε μια προσπάθεια να παρομοιάσω τους σύγχρονους μαθητές των πνευματικών σχολών, με τις πεταλούδες που έλκονται από το φως -αγνοώντας τον ελεύθερο χώρο που υπάρχει γύρω του- και καίγονται τελικά από αυτό. Και σαν φως φυσικά, ονομάζω τη γνώση ή μονάχα τη λέξη που συχνά αναφέρουν οι περισσότεροι από αυτούς, η οποία υπάρχει μέσα στη φράση «αγάπη και φως», θεωρώντας -εγώ- ότι απλά επαναλαμβάνουν έναν ήχο, χωρίς να έχουν αναγκαστικά και την ικανότητα να εμβαθύνουν συνειδητά σε αυτό που λένε.

Σαν κύριο φορέα της κατάστασης αυτής, επίσης θεωρώ την παγκόσμια οργάνωση που φέρει το όνομα «Εργάτες του Φωτός», και αυτός παραμένει πάντα ο πυρήνας ανάπτυξης όλης της παρούσας σκέψης. Μιας σκέψης που αναπτύχθηκε προσπαθώντας να διαχωρίσει την κρυμμένη εξωτερική θρησκευτικότητα από την εσωτερική ιερότητα που υπάρχει στον κάθε ένα από τους ανθρώπους. Και μέσα από αυτό το διαχωρισμό να φωτίσει τα σημεία εκείνα τα οποία θεωρώ πως παραμένουν εσκεμμένα σκοτεινά, για λόγους που γίνονται εμφανείς σε όλο το κείμενο που ακολουθεί.

Το συνολικό κείμενο που ακολουθεί τελικά, δημιουργήθηκε από την πλήρη αναπροσαρμογή της σειράς των άρθρων, και τη συρραφή τους με σκοπό να αποτελούν τα συνεχή μέρη ενός ολοκληρωμένου συνόλου, το οποίο να έχει νόημα. Έτσι χωρίστηκε σε τρία μέρη. Όπου στο πρώτο μέρος δίνεται έμφαση στο λόγο που αποφασίστηκε η συγκεκριμένη συγγραφή, παραθέτοντας τις κύριες κοσμογονικές πληροφορίες που θα μπορούσαν να δώσουν ένα υπόβαθρο των συμβάντων. Των κρυφών ή φανερών καταστάσεων που συμβαίνουν. Στο δεύτερο μέρος ανάπτυξα τον κόσμο όπως τον αντιλαμβάνομαι και τον νοώ σαν τέτοιο, παραθέτοντας αρκετές περιγραφές από διάφορα στάδια της ζωής μας όπως αυτή εξελίσσεται και συμβαίνει. Τέλος στο τρίτο μέρος, τοποθέτησα μια σειρά από άρθρα τα οποία θεωρώ βασικά για την ολοκλήρωση της αντίληψης του κόσμου μέσω της πορείας τους ανθρώπου προς τον Εαυτό του. Θα ήταν ίσως σημαντικό επίσης να αναφέρω μερικά από τα σχόλια των αναγνωστών του blog μαζί με τις απαντήσεις που έδινα τότε, αλλά προτίμησα να παραθέσω μονάχα τη δική μου ροή σκέψης, μιας και αυτή -η ροή- είναι σίγουρο πως έχει επηρεαστεί από τα σχόλια.

Πάγια θέση μου είναι η καταγραφή των απόψεων χωρίς να γινόμαστε αμέσως φίλοι ή εχθροί της. Το συγκεκριμένο κείμενο συνολικά, αποτελεί προϊόν όλης της «πνευματικής» ζωής μου, μέρος της οποίας έχει συμπληρωθεί με σημαντικά βιώματα και στιγμές έκστασης οι οποίες με βοήθησαν να αποκρυσταλλώσω την συγκεκριμένη κοσμοθεώρηση.

Σε κάθε περίπτωση, αναγνωρίζω ότι είναι ένα κείμενο που θα πρέπει να το διαβάσει κάθε ένας με εντελώς ανοικτό μυαλό μιας και αποτελεί ένα κείμενο που περιγράφει μια θέση και θέαση για τον κόσμο συνολικά. Ίσως η ανάγνωση αυτή, να βοηθήσει κάποιους να αποσπάσουν τη σκέψη τους από την «κοινή περιγραφή του κόσμου» και να προσπαθήσουν να δημιουργήσουν μια δική τους άποψη για αυτόν. Κάτι που θεωρώ ότι θα έπρεπε να μπορεί να συμβαίνει από τον καθένα μας.

Καλή σας ανάγνωση...

Α' Μέρος

Προς τα κάτω μέσα στο σκότος στράφηκαν οι σκέψεις των Ατλάντων, ώσπου στο τέλος μέσα στην οργή του ανήλθε από το Αγκάντι του ο Ένοικος, προφέρον τη Λέξη, καλών τη δύναμη.

Βαθιά στην της Γης καρδιά οι υιοί του Αμένθους άκουσαν, και ακούγοντας, κατηύθυναν την αλλαγή του άνθους του πυρός που καίει αιώνια, αλαλάζοντας και στρίβοντας, χρησιμοποιώντας το Λόγο, ώσπου εκείνο το μεγαλειώδες πυρ άλλαξε την κατεύθυνσή του.

Πάνω στον κόσμο τότε, έπεσαν τα μεγαλειώδη ύδατα, πνίγοντας και βυθίζοντας, αλλάζοντας την της Γης ισορροπία έως ότου μόνο ο Ναός του Φωτός είχε απομείνει στέκων πάνω στο μεγαλειώδες όρος στο Ουντάλ ακόμη να υψώνεται πάνω από τα ύδατα, ορισμένοι εκεί οι οποίοι ζούσαν, σώθηκαν από την ορμή των πηγών.

Περί Ομάδων και Δικτύων Γνώσης

Διαβάζοντας τις αναρτήσεις μου, πολλοί έχουν ήδη αρχίσει να δημιουργούν μέσα τους την εντύπωση ότι επιτίθεται σε κάποια συγκεκριμένη ομάδα. Έτσι, αυτοί που ανήκουν ή είναι φίλα προσκείμενοι σε κάποια ιδέα και αυτή η ιδέα τους έχει εντάξει σε κάποιο (τυπικά ή άτυπα) κλειστό κύκλο ανθρώπων, ήδη θεωρούν ότι επιτίθεται σε αυτούς. Οι των light workers ή των Αγγελικών Ταγμάτων ή του Osho ή του Σχεδίου Αχιλλέα, θεωρούν ότι επιτίθεται στη δική τους ομάδα. Στα δικά τους πιστεύω.

Σας πληροφορώ λοιπόν ότι όλες ανεξαιρέτως αυτές οι ομάδες πνευματικής ή άλλης καθοδήγησης, μου είναι παντελώς αδιάφορες. Δεν είναι αυτές ο στόχος μου διότι γνωρίζω ότι είναι αδύνατον να πολεμήσω την ουσία τους, μιας και γνωρίζω πολύ καλά την πραγματική τους ουσία. Αυτό που υπάρχει από πίσω. Το οποίο -στον αισθητό κόσμο που βρίσκεται αυτή η συγκεκριμένη δράση μου-, είναι ανίκητο.

Ο στόχος μου είστε Εσείς. Όλοι Εσείς που αρχίζετε να με διαβάζετε. Στην αρχή δεν θα καταλάβετε τι είμαι, γιατί ο εκπαιδευμένος νους σας θα θέλει να με κατατάξει κάπου. Για να μπορέσετε να με αντιληφθείτε θα πρέπει πρώτα να με βάλετε σε ένα κουτάκι μνήμης και μόνο τότε θα μπορέσετε να με συγκρίνετε με όσα γνωρίζετε και να αποφασίσετε για την τελική μου αξιολόγηση. Αν δηλαδή κάποιος από εσάς είναι παντελώς άσχετος με τον Osho (ας πούμε), και εγώ γράψω μια ανάρτηση σχετική με αυτόν, τότε δεν θα με δει καθόλου. Όχι απλά δεν θα διαβάσει την ανάρτηση αλλά δεν θα με αντιληφθεί ούτε σαν πληροφορία. Αν βρεθεί σε μια παρέα και συζητάνε για το κείμενο και μένα δεν θα ξέρει για τι πράγμα μιλούν. Διότι στη μνήμη του, δεν θα υπάρχει ούτε μια εγκεφαλική σύναψη για το θέμα, οπότε η πληροφορία θα είναι μια νεκρή πληροφορία. Έτσι γίνεται ο διαχωρισμός των μαζών. Αυτός είναι ο λόγος που ο κάθε ένας λέει τα δικά του και δεν μπορούν οι μάζες να καταλάβουν τη μεγαλύτερη εικόνα. Διότι δεν υπάρχουν σε όλους, όλες οι σχετικά με όλα συνάψεις. Αυτή είναι και η παγίδα της εξειδίκευσης στην παιδεία με την ευρύτερη έννοια.

Για Εσάς ήρθα κι όχι για τις ομάδες. Τις γνωρίζω τις ομάδες. Όλες. Όλα τα πνευματικά ή άλλα δίκτυα είναι το πεδίο που ανατράφηκα. Υπάρχω μέσα σε όλες τις θέσεις γνώσης, ανεξάρτητα κατεύθυνσης. Εκπαιδευτήκα να υπάρχω παντού. Γνωρίζω την ανάγκη του ανθρώπου να ανήκει κάπου. Να θεωρεί ότι βρήκε το χώρο από τον οποίο μπορεί να αντλήσει αγάπη. Διότι η μοναδική ανάγκη του ανθρώπου είναι αυτή. Να αντλεί συνεχώς αγάπη από κάπου χωρίς να μπορεί να κατανοήσει ότι η αγάπη δεν αντλείται αλλά δωρίζεται. Δεν μπορεί να κατανοήσει ότι αυτό που ο κάθε ένας νοιώθει σαν άντληση αγάπης είναι απλά η προσφορά του.

Βρισκόμαστε σε ένα κομβικό σημείο της ιστορίας της ανθρωπότητας. Διότι αυτή τη στιγμή έχει καταρρεύσει όλη η δομή διοίκησης του πλανήτη. Κι όταν λέμε δομή διοίκησης εννοούμε τις αδελφότητες οι οποίες αποφάσισαν να συγκρουστούν και αφού διαλύσουν τις υπάρχουσες δομές τους, να τις αναμορφώσουν από την αρχή. Αδελφότητες αποτελούμενες από ανθρώπους. Άνθρωποι είναι. Άνθρωποι που αποτελούν το κεντρικό ιερατείο του πλανήτη. Άνθρωποι που κρατούν όλη τη γνώση, από τη στιγμή της δημιουργίας μέχρι σήμερα. Άνθρωποι που έχουν επιλέξει να ζουν και να κυριαρχούν σε αυτό το χώρο.

Οι περισσότεροι, δεν μπορούν να κατανοήσουν την έννοια του ιερατείου. Γιατί να υπάρχει; Ποιος ο λόγος ύπαρξής του; Αντιδρούν στη λέξη και τη μεταφράζουν με το δικό τους τρόπο. Αγνοούν ότι όσο ο άνθρωπος δεν μπορεί να αντιληφθεί την πραγματική του ενεργειακή φύση, θα έχει ανάγκη από τη θρησκεία. Μια ενεργή τελετουργικά ιερουργία η οποία δρα σαν σύνδεσμος ανάμεσα στην ψυχή του και στην πηγή από την οποία προέρχεται αυτή.

Οι αδελφότητες λοιπόν, αυτό το γνωρίζουν, όπως και γνωρίζουν πως μπορεί να ενεργοποιηθεί μια θρησκεία και να δράσει σαν τέτοιος σύνδεσμος. Οι αδελφότητες είναι οι μοναδικές οντότητες που εκπαιδεύονται για να έχουν αυτή τη θέση και ικανότητα. Κι εδώ αρχίζει το πρόβλημα. Ότι σε ένα τέτοιο υψηλό

επίπεδο ισχύος και εξουσίας, αν συμβεί μια εκτροπή, η δόνηση θα φτάσει σε όλα τα επίπεδα και σε όλα τα πλάσματα του πλανήτη που φέρουν ψυχή.

Τι σημαίνει δηλαδή ενεργός ιερουργικά θρησκεία; Ότι κάθε θρησκεία για να επιτελεί το έργο της σαν τέτοια και να διαχειρίζεται το πνευματικό (ενεργειακό) τμήμα των οντοτήτων στον πλανήτη, θα πρέπει - με συγκεκριμένο τελετουργικό- να έχει γίνει αποδεκτή ώστε να μπορεί να ιεουργεί και να έχει περάσει σαν τέτοια στις συνειδήσεις των μελών της, δηλαδή των ανθρώπων.

Η χριστιανική θρησκεία για παράδειγμα είναι μια θρησκεία που χρειάστηκε 300 χρόνια για να ορθωθεί και εδώ και 1700 χρόνια περίπου έχει αυτό το ρόλο, την ικανότητα και την δυνατότητα. Η Ιουδαϊκή επίσης, όπως η Μουσουλμανική ή η Ινδουιστική το ίδιο.

Μια πολυθεϊστική θρησκεία όμως όπως του δωδεκάθεου του αρχαιότερου κόσμου, αυτή τη στιγμή είναι μια νεκρή θρησκεία και είναι νεκρή διότι δεν υπάρχει πλέον ενεργό τελετουργικό που να μπορεί να την ιεουργήσει. Τελετουργικό, που όμως είναι γνωστό μόνο στις αδελφότητες. Μήπως νομίζετε ότι αυτά είναι ψιλά γράμματα; Μήπως θεωρείτε ότι με ένα ψαλμό του Ορφέα ή μια επίκληση από κάποιο αρχαίο κείμενο σε κάποια θεά μπορεί αυτό να λειτουργήσει. Με τίποτε!

Που είναι η μεγάλη ολέθρια παγίδα; Αν αποκοπείς ενεργειακά από μια ενεργό θρησκεία και στραφείς σε μια νεκρή, δεν υπάρχει ενεργειακό κανάλι επιστροφής της ψυχής στην πηγή της και έτσι η ψυχή μπορεί να εγκλωβιστεί στον ενεργειακό χώρο του πλανήτη για μεγάλο χρονικό διάστημα. Οι περισσότεροι δεν μπορούν να αντιληφθούν τι μπορεί να σημαίνει αυτό, διότι δεν γνωρίζουν ούτε την πραγματική φύση της ψυχής ούτε τον πραγματικό τρόπο λειτουργίας του αισθητού κόσμου. Δεν έχουν ενεργή μνήμη για αυτό. Δεν υπάρχουν ενεργές συνάψεις που να τους βοηθούν να κάνουν αμέσως ολοκληρωμένες σκέψεις που να τους οδηγήσουν σε αξιολογήσεις της κατάστασης της μεγαλύτερης εικόνας.

Για παράδειγμα, κάποιος ο οποίος αρέσκεται και τιμά τη φυλή του, θα μπορούσε να θυμάται και να τιμά τους προγόνους του από τους οποίους θα μπορούσε να αντλεί δύναμη και σοφία. Οι Έλληνες ας πούμε, θα μπορούσαν να τιμούν τον Ηρακλή, το Θησέα, τον Ορφέα, τον Διόνυσο ή τον Μέγα Αλέξανδρο όπως και τον Πλάτωνα ή το Σωκράτη και τον Απολλώνιο, και παράλληλα να ανήκουν στην ενεργό θρησκεία της εποχής τους, της οποίας ο ρόλος είναι εντελώς διαφορετικός όπως είπαμε και καθαρά ενεργειακός (ή αλλιώς πνευματικός). Κι αυτό, τα ιερατεία το γνωρίζουν και το ελέγχουν.

Το να θέλεις όμως να υμνήσεις τον Απόλλωνα ή το Δία σαν θεό, να απευθυνθείς δηλαδή σε ένα νεκρό ιερουργικά θεό, μόνο και μόνο η σκέψη αυτή, σε αποκόβει ενεργειακά και σε πετάει αλλού. Εντελώς αλλού όμως.

Διότι αυτός που το κάνει αυτό, αγνοεί πλήρως ότι κανένας θεός δεν μπορεί να ενεργοποιηθεί με το όνομα που είχε σε προηγούμενη χρονική γραμμή. Και οι μόνοι που το γνωρίζουν αυτό είναι οι αδελφότητες. Το όνομα επίσης που θα χρησιμοποιήσεις πρέπει να είναι ιερουργικά επιλεγμένο μέσα από ειδικό τελετουργικό, αλλιώς δεν έχει κανένα νόημα να του δώσεις εσύ ένα δικό σου. Μόνο τότε, το επιλεγμένο νέο όνομα του αρχαίου θεού, έχει στην παρούσα χρονική γραμμή, τη δύναμη που είχε το παλαιό στην παλιά χρονική γραμμή.

Κύριο παράδειγμα ο Κρύων, ο οποίος σε αυτούς που ασχολούνται με την Ελληνολατρία δεν λέει κάτι, ενώ είναι πασίγνωστος σε αυτούς που βρίσκονται μέσα στο δίκτυο των εναλλακτικών θρησκειών των light workers ή αλλιώς των πολεμιστών του φωτός. Ο Κρύων (Kryon) όμως είναι το όνομα που χρησιμοποιεί ενεργειακά ο Κρόνος (Krone). Ένας αρχαίος θεός, που δανείζεται ένα όνομα ενός δαίμονα, μιας πνευματικής οντότητας που έμενε στις ενδιάμεσες διαστάσεις και επανενεργοποιείται χωρίς την προηγούμενη αρνητική φόρτιση από τις συνειδήσεις των ανθρώπων. Επανέρχεται χωρίς τις μνήμες του παρελθόντος στις μνήμες τους, ντύνεται με ένα μοντέρνο φιλοσοφικό πλαίσιο και παρουσιάζεται σαν ηγέτης, σε μια θρησκεία η οποία τώρα στήνεται. Η Κρόνιος θρησκεία ήταν μονοθεϊστική θρησκεία (ο Κρόνος έτρωγε τα παιδιά του), της οποίας ο μέγας αρχιερέας που θα την εκκινήσει, θα χρησιμοποιήσει τις ιερουργικές δυνάμεις που θα έχουν δημιουργηθεί γύρω από τον Κρύων.

Μια θρησκεία δηλαδή που δεν υπάρχει ακόμη αλλά ετοιμάζεται τώρα. Ετοιμάζεται το ιερουργικό και

τελετουργικό της πλαίσιο. Διότι οι θρησκείες δε γεννιούνται από το πουθενά, αλλά μεταλλάσσονται από τη μια στην άλλη. Και τα ιερατεία των αδελφοτήτων έχουν συγκεκριμένους λόγους και πρακτικές που αλλάζουν τις θρησκείες. Απλά η ατυχία μας ήταν ότι πριν 2000 χρόνια, στο μοντέλο που επιλέχτηκε του Παγκόσμιου Σωτήρα, οι υπάρχουσες θρησκείες στον Ελληνικό χώρο ήταν πολυθεϊστικές. Έτσι δεν μπορούσε να γίνει εύκολα η μετάλλαξη και η μεταφορά από τη μία στη άλλη. Για αυτό και όλα αυτά τα παπαράγουδα, όχι μόνο με εμάς τους Έλληνες αλλά και με τους Ρωμαίους, τους Κέλτες κλπ.

Τώρα όμως το πεδίο είναι ελεύθερο και πολύ πιο εύκολο. Το σχέδιο των ιερατειών ετοιμάζει την Παγκόσμια Θρησκεία, στα πλαίσια της Παγκόσμιας Συνείδησης. Η ιερουργία της επόμενης Θρησκείας βασίζεται στο σύνολο των συνειδήσεων των οντοτήτων του πλανήτη. Στη Παγκόσμια συνισταμένη τους. Κατάλαβε ο αναγνώστης αυτό που είπα; Βασίζεται στη Συνισταμένη τους! Και αυτή την συνισταμένη, τα ιερατεία αποφάσισαν να τη δρομολογήσουν προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση και θέση που τα συμφέρει. Αυτό όμως γίνεται μόνο αν όλοι οι άνθρωποι έχουν την ίδια συνείδηση. Όχι παρόμοια, ούτε παραπλήσια. Όλοι όσοι ανήκουν στην Παγκόσμια θρησκεία πρέπει να έχουν απολύτως την ίδια συνείδηση. Το ξαναλέω: Αντί να έχει ο κάθε ένας από μας, τη δική του ελεύθερα διαμορφωμένη συνείδηση και όλες μαζί στο σύνολό τους να αποτελούν την Παγκόσμια Συνείδηση, οι αδελφότητες μας πρόλαβαν. Προσπαθούν να δημιουργήσουν μία, όμοια σε όλους! Αυτός είναι ο λόγος που γίνονται όλα αυτά. Αυτός είναι ο λόγος που πρώτο τους μέλημα ήταν να ελέγξουν τις ελεύθερες σχολές αυτογνωσίας. Κι όπου δεν υπήρχαν, τις δημιούργησαν. Ο Osho ας πούμε αυτό το ρόλο έχει. Πάντρεψε δυναμικά την αυστηρή ανατολική φιλοσοφία, με τον εκτροχιασμένο ηθικά δυτικό πολιτισμό. Άνοιξε τις συνειδήσεις τόσο, ώστε να χωρέσει τα πάντα. Δεν υπήρξε μεγαλύτερος Δούρειος Ίππος φιλοσοφικών αξιών στην ανθρωπότητα από τον Osho (θα αναφερθώ για αυτόν σε άλλη ανάρτηση).

Αυτός είναι ο λόγος που επικοινωνώ μαζί σας. Εσείς, όχι οι ομάδες. Αυτές κάνουν τη δουλειά τους, αντιγράφοντας με copy-paste πληροφορίες στη μνήμη σας διαμορφώνοντας αθόρυβα την ίδια ακριβώς διευρυμένη συνείδηση. Βλέπετε τους δασκάλους τους; Όλοι λένε περίπου τα ίδια με άλλο τρόπο. Και το κακό δεν είναι να έχεις διευρυμένη συνείδηση. Το κακό είναι να έχουν όλοι την ίδια ακριβώς συνείδηση. Γιατί είναι κακό; Διότι τότε μπορεί άνετα να φανεί ένας βοσκός, ο οποίος θα γίνει αυτόματα αποδεκτός από τους πάντες. Το μαντρί δεν αλλάζει αν γίνει μεγαλύτερο. Εσύ αλλάζεις αν γίνεις ή όχι πρόβατο. Είμαι εδώ για Εσένα, κι όχι για το μαντρί. Ένα μαντρί που μπορεί να είναι χωρισμένο σε τμήματα και που κάθε τμήμα του να είναι αυτόνομο με δική του ποτίστρα και ταΐστρα, όμως το νερό και η τροφή είναι η ίδια. Όπως ίδια είναι η ευγνωμοσύνη κάθε ενός προβάτου για το βοσκό τους.

Αρνούμαι να ορίσω εγώ αυτό που θα αποφασίσετε να ακολουθήσετε. Η όποια πίστη φιλοσοφική, πολιτική ή θρησκευτική, η αξιολόγηση και η επιλογή της είναι δική σας υπόθεση. Το καταλαβαίνετε αυτό; Δική σας! Όχι δική μου. Όχι του δασκάλου σας. Όχι του καθοδηγητή σας. Όχι του αρχηγού σας. Όχι του τομεάρχη σας ούτε του αόρατου ηγέτη σας. Το να ακολουθείτε πιστά κάποιον που σας εκπαιδεύει και να ανήκετε σε μια λιγότερο ή περισσότερο δική του ομάδα, σας προετοιμάζει να αποδεχθείτε αργότερα το ίδιο εύκολα κάποιον άλλον μεγαλύτερο και ισχυρότερο από αυτόν. Πάψτε λοιπόν να αναφέρετε ξανά και ξανά τα ονόματα αυτών που σας έλκουν και σας συναρπάζουν. Πάψτε να δημιουργείτε τη ζωή σας στα πλαίσια μιας συγκεκριμένης ομάδας, θέσης, κατεύθυνσης ή τακτικής. Σταματήστε να αναπαράγετε σκέψεις άλλων παπαγαλίζοντας το όνομά του. Αν θέλετε να ζήσετε σαν αυτόν κάντε το. Κάντε το Εσείς όμως. Όχι ο υποταγμένος εαυτός σας.

Αν ζητάτε γνώση διαβάστε τα πάντα. Μελετήστε ότι και όσο περισσότερο μπορείτε. Κι αφού το αποδεχθείτε, αναδυθείτε από μέσα σας. Το καταλαβαίνει ο αναγνώστης αυτό; Αναδυθείτε από μέσα σας. Όχι σαν αντίγραφο του σοφού ή του ηγέτη σας. Αρνηθείτε την κλωνοποίηση της συνειδήσής του. Απαρνηθείτε την αναπαραγωγή μιας συνείδησης που αντιγράφεται από μνήμη σε μνήμη. Ξεχωρίστε τον εσωτερικό σας εαυτό από το εξωτερικό αισθητό πεδίο. Πάψτε να αναπαράγετε φράσεις που δεν κατανοείτε. Κρατήστε μονάχα αυτό που καταλαβαίνεται σε βάθος και γίνεται εσείς ο κήπος που θα φυτρώσει αυτός ο σπόρος. Γίνετε το δικό σας δέντρο. Ελεύθερα.

Να θυμάστε πάντα. Στο νέο κόσμο που γεννιέται τώρα, η ιερότητα του σύμπαντος περιλαμβάνει τις συ-

ΚΩΔΙΚΟΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

νειδήσεις του κάθε ένα μας. Όλες, τη μια δίπλα στην άλλη. Η Ελλάδα ήταν πάντα ο γεννήτορας της ελεύθερης σκέψης και δημιουργικής συνείδησης. Ο Πνευματικός χώρος που γεννήθηκαν ελεύθερες οι επόμενες στιγμές της ανθρωπότητας. Έλληνας δεν είναι αυτός που γεννιέται αλλά αυτός που επιλέγει να Είναι και να Ζει σαν Έλληνας. Ανάδελφα.

Λαός και Ομαδοποίηση

Το παρακάτω κείμενο παραδίδεται με κάθε σεβασμό, προς τα μέλη του σχεδίου Αχιλλέας.

Ήθελα να ασχοληθώ με το θέμα πολύ αργότερα, αλλά οι συμπτώσεις μερικές φορές αλλάζουν τη ροή της ιστορίας. Μερικές φορές όμως οι συμπτώσεις δεν είναι τυχαίες αλλά μοιραίες. Ανταποκρινόμενος λοιπόν στην πρόκληση, αποφασίζω να ανοίξω το θέμα τώρα.

Σε μερικούς είναι γνωστό. Ξεκίνησε από μια πληροφορία μέσα από το επιλεκτικά μοιρασμένο σε λίγους βιβλίο «ο δρόμος του τρελού», η οποία μετά το 2007 διαχύθηκε στο διαδίκτυο ότι πριν από κάμποσα χρόνια -και πριν ξεσπάσουν τα σημερινά γνωστά παγκόσμια γεγονότα της κρίσης- παρουσιάστηκε ένας άγνωστος τύπος με το όνομα Αχιλλέας και παρουσίασε σε διαλέξεις του -σαν είδος προφητείας- αυτά που συμβαίνουν σήμερα. Οι ομιλίες του και το γενικό νόημα είναι παρόμοιο με το γνωστό κίνημα Zeitgeist και το παράγωγό του Venus Project.

Παρουσιάζει δηλαδή και εξηγεί αιτίες και αφορμές που ενστερνίστηκε το «σύστημα», που όμως (ανεξάρτητα από τη σκοπιμότητα ή όχι) αυτές οδήγησαν τον πλανήτη στο σημερινό σημείο. Η γενική του ανάλυση στηρίζεται σε τρεις πυλώνες, την κυβερνητική, τις μονοθεϊστικές θρησκείες (και μάλιστα το χριστιανισμό) και το σύγχρονο τραπεζικό σύστημα.

Η όλη ιδέα, είναι πράγματι πολύ αληθινή και σε καμία περίπτωση δεν σου δίνει κάποιο λόγο να το πολεμήσεις (εκτός αν είσαι φανατικός).

Κάποιοι καλόπιστοι και ρομαντικοί Έλληνες, αμέσως βρέθηκαν εύκολα, ενστερνίστηκαν το άτομο του Αχιλλέα και αποφάσισαν να δημιουργήσουν μια ομάδα ανθρώπων και να της δώσουν το όνομα Σχέδιο Αχιλλέας (περίπου όπως και το Zeitgeist και Venus Project αλλά στην Ελληνική του έκδοση). Μέχρι εδώ όλα καλά μια και πρεσβεύουν είναι η ήπια αντίδραση σε ένα σύστημα που σκόπιμα ή όχι κατέληξε να τυραννά και να καταδυναστεύει τους πολίτες του.

Η επαλήθευση των όσων έγραφε το βιβλίο και (είπε) ο Αχιλλέας αυτός, από τα γεγονότα που ζούμε σήμερα έδωσε μια σημαντική ώθηση ακόμη περισσότερων νέων να συμμετάσχουν στο «σχέδιο Αχιλλέας» το οποίο συνεχώς επεκτείνεται.

Όμως με την πάροδο του χρόνου και παρά την αρχική ήπια πρακτική και διάθεση που είχε με την έναρξή του, πολλά από τα μέλη του άρχισαν να παρουσιάζουν μια μεγαλύτερη εστίαση αντίδρασης στο θρησκευτικό κομμάτι του θέματος. Την ιστορική προέλευση του Χριστού, την μη αποδεδειγμένη ύπαρξη του και την άνευ αιτίας (για αυτούς) καταπίεση που έχει υποστεί ο Ελληνισμός από την Χριστιανική θρησκεία. Και εδώ τα πράγματα αρχίζουν και γίνονται πιο σοβαρά ώστε να μας αναγκάσουν να μιλήσουμε.

Ο λόγος δηλαδή που μας κάνει να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους πια είναι παντελώς ανεξάρτητος από την διάθεση και επιλογή μερικών Ελλήνων να διαφοροποιηθούν θρησκευτικά από τους υπόλοιπους. Είναι η προδιαγεγραμμένη πορεία που δείχνουν να παίρνουν τα πράγματα. Μια πορεία που είναι άριστα μελετημένη και οργανωμένη εδώ και καιρό. Από τη στιγμή που παρουσιάστηκε το περίεργο αυτό βιβλίο «Ο δρόμος του τρελού» και η ιστορία με τον Αχιλλέα.

Κι αυτό επειδή γνωρίζουμε πολύ καλά ότι δεν υπήρχε κανένας προφήτης Αχιλλέας. Κανένας ανεξάρτητος άνθρωπος αγνός και αμόλυντος με το όνομα Αχιλλέας δεν υπήρξε ποτέ. Ανεξάρτητοι και αμόλυντοι ήταν αρχικά όλοι αυτοί που το πίστεψαν. Και φυσικά το να το πιστέψουν ήταν μονόδρομος μιας και εκείνοι που το δρομολόγησαν ήταν οι ίδιοι που οδηγούσαν το σύστημα σε αυτό ακριβώς το σημείο της ιστορίας. Αφελείς και πατριώτες που τσίμπησαν και έπεσαν στην άριστα οργανωμένη παγίδα. Μια παγίδα που μαζί με όλες τις άλλες δρομολογεί τις εξελίξεις στον πλανήτη, γνωρίζοντας ότι οι άνθρωποι αντι-

λαμβάνονται και πιστεύουν αυτό που βλέπουν και όχι αυτό που δεν φαίνεται.

Ποιο ήταν (και είναι) λοιπόν πραγματικά το σχέδιο Αχιλλέας; Είναι ένα στρατηγικό σχέδιο (αν θέλετε του συστήματος, αλλά η αλήθεια είναι των αδελφοτήτων) που φέρει την κωδική ονομασία Αχιλλέας και λέει αυτό που είναι. Η Ελλάδα σαν έθνος και σαν κρατική οντότητα είναι ο Αχιλλέας. Μια κρατική οντότητα την οποία προσπαθούν να γκρεμίσουν ή να υποτάξουν. Αποτελεί το σχέδιο «B» σε περίπτωση που δεν κατάφερναν να πετύχουν τους σκοπούς τους με την σύγχυση μέσα από το γενικότερο σχέδιο της εναλλακτικής προσέγγισης «αγάπη και φως». Ένα σχέδιο που με την παράλληλη ενίσχυση μηνυμάτων και οντοτήτων από εξωγήινους προσπαθεί ακόμη να ολοκληρώσει τη θρησκευτική υπονόμηση των μαζών με ήπια μέτρα.

Γιατί σχέδιο «B»; Διότι οι Έλληνες δεν είναι κάτι εύκολο. Με την έναρξη του αρχικού σχεδίου της ανάπτυξης της υπόθεσης των εξωγήινων, για κακή τους τύχη βρέθηκε μπροστά τους ο συχωρεμένος ο Γιάννης Φουράκης και κάποιοι άλλοι, ο οποίος είχε συγκεκριμένη άποψη και γνώσεις επί του θέματος και οδήγησε τα πράγματα λίγο πιο πέρα από εκεί που ήθελαν οι αδελφότητες.

Θα κάνω μια παρένθεση εδώ η οποία δεν είναι πολύ σχετική επί του θέματος αλλά απαραίτητη για να αντιληφθεί ο αναγνώστης την πορεία των πραγμάτων. [Ο σκοπός των αδελφοτήτων δεν ήταν να αναβιώσουν παλιές μνήμες δόξας στους λαούς αλλά να δικαιολογήσουν την προέλευση καθοδηγούμενων μηνυμάτων στην επιτηδευμένα καθησυχασμένη μάζα. Σκοπός του ήταν να επαναφέρουν ένα «Κρόνιο» σύστημα απόλυτου ελέγχου των μαζών μέσα από την επιβολή βούλησης ευθύνης και υποταγής. Έτσι ιεράρχησαν τον Κρύων (ο Κρόνος στη σημερινή χρονική γραμμή) με τα αγγελικά τάγματα και τους λοιπούς εξωγήινους που μεσολαβούσαν με «αγάπη και το φως» ώστε να δώσουν στην ανθρωπότητα ευκαιρίες ανέλιξης (θα πούμε εκτενώς περί αυτής της μεθόδου). Κλείνουμε την παρένθεση και επανερχόμαστε στην υπόθεση με τον Φουράκη και μερικών άλλων.]

Οι Έλληνες όμως, σε ένα πραγματικά σημαντικό τους τμήμα, δεν αποδέχθηκαν την Κρόνιο παγίδα και στράφηκαν προς τον Δία και τον Απόλλωνα δημιουργώντας μια εντελώς διαφορετική τροπή στα πράγματα τα οποία έδειχναν να μην μπορούν να ελεγχθούν μιας και ήταν αδύνατον να υπάρξει έλεγχος με μια πολυθεϊστική εκδοχή μέσα στο σύστημα των αδελφοτήτων που ετοιμάζαν την λύση του «Ενός». Οι Έλληνες, βρέθηκαν πάλι εκτός κάδρου και ελέγχου, κάνοντας πάλι τα δικά τους με τους Ελ και τους λοιπούς θεούς τους κάτι που ήταν για τις αδελφότητες εντελώς μη αναμενόμενο. Γνωρίζοντας όμως τους Έλληνες, είχαν ετοιμάσει το σχέδιο «B».

Έτσι λίγο μετά το 2005, ενεργοποίησαν το Σχέδιο Αχιλλέας παράλληλα με την Χρυσή Αυγή (Κρόνια εσωτεριστική οργάνωση μέχρι εκείνη τη στιγμή) την οποία μεταλλάσσουν σε πολιτικό φορέα που τον ρίχνουν στην πολιτική δράση.

Και το ονόμασαν «Σχέδιο Αχιλλέας» διότι υπήρχε Αχιλλεύς πτέρνα. Ποια; Μα φυσικά η καταπιεσμένη συνείδηση των Ελλήνων κάτω από την Χριστιανική φιλοσοφία, πειθαρχία και ηθική. Διότι η Αχιλλεύς πτέρνα των Ελλήνων είναι η παρούσα εσωτερική τους θρησκευτικότητα η οποία στη δεδομένη περίπτωση ήταν καταπιεσμένη μιας και οι Έλληνες στη μεγάλη τους μερίδα είχαν σχεδόν εξαναγκαστεί να γίνουν Χριστιανοί με έναν σχεδόν άκομψο τρόπο ο οποίος είχε σαν αποτέλεσμα σχετικές αγριότητες και καταστροφές οι οποίες μέρα με την ημέρα έρχονταν στο φως της ημέρα μέσα από τα λεηλατημένα μνημεία τους που απελευθέρωναν άσχημες μνήμες.

Το σχέδιο B ήταν απλό. Αφού δεν μπορούσαν να τους υποτάξουν ώστε να τους ετοιμάσουν να δεχθούν αδιαμαρτύρητα μια μεταστροφή της θρησκείας τους σε Πανθησκεία, θα τους έβγαζαν από την αντίδραση σε αυτή με άλλο τρόπο. Απενεργοποιώντας από όλα τα δυναμικά μέλη του Ελληνικού έθνους κάθε συνειδησιακή πληροφορία αντίδρασης για την αλλαγή της Χριστιανικής πίστης που ετοιμάζαν. Αφού δεν μπορούσαν να τους κάνουν φίλους τους δεν θα τους είχαν απλά εχθρούς τους. Το σχέδιο B δηλαδή, βγάζει εκτός μάχης όλο το Ελληνικό θρησκευτικό δυναμικό. Ακόμη περισσότερο. Το προγραμματίζει έτσι, ώστε οι υπόλοιποι που μένουν να είναι οι αδύναμοι. Αυτοί που δεν θα μπορούν να αρθρώσουν λέξη στην όποια αλλαγή θρησκείας. Οι υποταγμένοι και φοβισμένοι, ελεγχόμενοι μάλιστα αυτόματα από τους ίδιους τους Έλληνες.

Το Σχέδιο Αχιλλέας δηλαδή, προετοιμάζει (εν αγνεία των μελών του) μια εσωτερική δυναμική αστυνομική μονάδα ψυχολογικού εξαναγκασμού για τους πιστούς Έλληνες Χριστιανούς. Έναν ακήρυχτο εμφύλιο όπου οι δυνατοί θα είναι μη Χριστιανοί. Ένα εσωτερικό δίκτυο προπαγάνδας και ελέγχου που στη δεδομένη στιγμή θα μετατραπεί σε «γερμανοτσολιάδες» της θρησκείας και πίστης των Ελλήνων. Θα μεταλλαχθεί σε εκείνους που θα τραβήξουν τη πρίζα από τη συνείδηση της μάζας αφήνοντάς την ενεργειακά νεκρή.

Κι εδώ η μεταφυσική άγνοια είναι κρίσιμη. Διότι σε κάθε χρονική γραμμή, υπάρχει μια ενεργός θρησκεία, η οποία άσχετα με ποιο τρόπο έχει εγκαθιδρυθεί όσο είναι ζωντανή στη συνείδηση των ανθρώπων παραμένει και ενεργή ιερουργικά. Αυτό στη γλώσσα της μεταφυσικής σημαίνει ότι κάθε ενεργός ιερουργικά πίστη, κρατά ανοικτό και ενεργό το «κανάλι» σύνδεσης της ψυχής με την πηγή. Κάτι το οποίο δεν θα συνέβαινε αν για παράδειγμα υπήρχε μια άλλη ενεργά ιερουργική θρησκεία (Ολύμπιοι για πρόχειρο παράδειγμα) η οποία να ιερουργούσε οργανωμένα και τελετουργικά κάτω από επίσημο κώδικα ιερουργίας.

Αν σε μερικούς από εσάς αυτά φαντάζουν ψιλά γράμματα επιστημονικής φαντασίας σας πληροφορώ με λύπη μου ότι δεν είναι καθόλου έτσι. Κάτι το οποίο η Χρυσή Αυγή γνωρίζει αλλά όχι τα μέλη του Σχεδίου Αχιλλέας.

Αυτή είναι και η ευθύνη όσων γνωρίζουν αυτό που συμβαίνει πίσω από αυτό που φαίνεται. Διότι είπαμε. Οι άνθρωποι αποδέχονται πρώτα αυτό που βλέπουν και όχι αυτό που κρύβεται από πίσω του. Οι αναγνώστες όμως αυτού του άρθρου γνωρίζουν πια. Ότι είναι ελεύθεροι να έχουν όποια πίστη θέλουν χωρίς να γίνονται κριτές και δυνάστες οι ίδιοι. Να σέβονται την ενεργή ιερουργική πίστη της κάθε χρονικής γραμμής και αν θέλουν να αλλάξουν τον κόσμο τους, το δικό τους αν δημιουργήσουν με σεβασμό το δικό τους νέο ενεργό κέντρο χωρίς να επιτίθενται σε συνειδήσεις. Διαφορετικά όλα τα άλλα είναι προπαγάνδα που οδηγεί σε καταστροφή.

Λαός και θρησκεία

Έχουμε σκεφτεί ότι στη συνείδησή μας έχουμε ενωμένες, την έννοια της εκκλησίας με αυτή του Ναού; Ότι έχουμε ταυτισμένες μέσα μας, την έννοια του δήμου με τη θρησκεία; Με αυτό τον τρόπο όμως, αν μια κοινωνία αδυνατεί να κρατήσει τις εκκλησίες της, σε λίγο θα χάσει και τους Ναούς της. Μια κοινωνία που αλλάζει άβουλα τις δομές οργάνωσης και προστασίας της, ας ετοιμάζεται να δεχθεί σε λίγο κι ένα νέο άγνωστο θεό.

Αλήθεια αν σας ζητούσε κάποιος να γράψετε σε μια κόλλα χαρτί, έτσι σαν διαγώνισμα σε σχολείο, τις διαφορές που έχει μια εκκλησία και ένας Ναός, θα μπορούσατε να τις γράψετε; Θα μπορούσατε να αρχίσετε να διαχωρίζετε μέσα σας τις δύο αυτές λέξεις, σε δύο διαφορετικές έννοιες; Έχετε διερωτηθεί ποτέ γιατί, ενώ υπάρχουν στο ελληνικό λεξιλόγιο δύο λέξεις (εκκλησία και Ναός), εμείς στην καθημερινή πρακτική έχουμε μάθει να χρησιμοποιούμε μια (εκκλησία) και για τις δύο έννοιες; Αν οι έννοιες όμως είναι δύο σε μια, και κάποιος μεταβάλλει τη συνείδηση μας περί εκκλησίας (την πρώτη), είναι δυνατόν να μπορέσει ευκολότερα μετά να μεταβάλλει και τη συνείδηση μας περί Ναού (τη δεύτερη); Πιστεύετε ότι μετά, η θρησκεία (δηλαδή η αιτία ύπαρξης του Ναού) θα μπορέσει να παραμείνει η ίδια; Ας σας βοηθήσω λίγο περισσότερο...

Για να διαχωρίσετε μέσα σας τις δύο έννοιες, πρώτα εστιάστε στην έννοια Ναός. Σε ότι θρησκευτική απόχρωση και να βρίσκεστε, αισθανθείτε βαθιά και κατανοήστε τον τρόπο που αντιλαμβάνεστε και αποδέχεστε την έννοια του Ναού. Δεν χρειάζεται να σκεφτείτε πολύ και αμέσως σας κατακλύζει ένα καθαρά θρησκευτικό συναίσθημα. Αν είστε βαθιά θρησκευόμενος, αυτό το συναίσθημα θα σας χαρίσει γαλήνη ενώ αν έχετε ακόμη ερωτηματικά αναπάντητα και ανησυχίες σχετικά με την έννοια της θρησκείας μέσα σας, τότε αυτή την απροσδιόριστη αμφιβολία θα την νοιώσετε και μέσα σας, σαν μια αντίσταση στη γαλήνη.

Τώρα σκεφτείτε τη λέξη εκκλησία και κάνετε το ίδιο. Χαμογελάω διότι μόλις σκεφτείτε τη λέξη αυτή, θα υπάρξει αμέσως διαχωρισμός. Όπου και να ανήκετε θρησκευτικά, η γαλήνη θα καθυστερήσει αρκετά και μπορεί να μην έρθει καθόλου. Αν μάλιστα ανήκετε στην πλευρά της αμφισβήτησης οποιασδήποτε θρησκείας, τότε μπορεί να γεμίσετε και με θυμό. Στο μυαλό σας θα έρθουν παπάδες, κοινωνική καταπίεση, ο γείτονας που σας χλευάζει, το καταπιεσμένο συναίσθημα μέσα σας που δεν μπορεί να εκφραστεί και ότι άλλο θέλετε. Από πού πηγάζει αυτή η διαφορά των συναισθημάτων μπορείτε να σκεφτείτε; Τι είναι αυτό που σας κάνει να αισθάνεστε άβολα και να καθυστερεί η γαλήνη;

Η διαφορά βρίσκεται στην αλληλεπίδραση του Εαυτού σου με τους άλλους. Στο Ναό, όποιος κι αν είναι αυτός, όποιος θρησκείας κι απόχρωσης ή δόγματος, αρχαίος ή νέος, βρίσκεσαι μόνος σου. Εσύ και η αόριστη θεότητα. Η ψυχή σου και η βαθύτερη συνείδησή σου, σε σύνδεση με την πηγή σου. Μόνος ή μόνη σου με αυτό που για σένα αντιπροσωπεύει το θείο. Χωρίς ερωτήσεις ή αμφιβολίες. Χωρίς αλληλεπιδράσεις με οτιδήποτε. Βρίσκεσαι στο κέντρο της απόλυτης γαλήνης.

Στην εκκλησία όμως δεν είναι το ίδιο. Διότι η έννοια εκκλησίας δεν είναι στη συνείδηση σου απαραίτητα συνδεδεμένη με το απόλυτο θείο αλλά με την ευρύτερη κοινωνία που ζεις. Η εκκλησία είναι το σημείο συγκέντρωσης της κοινωνίας που βρίσκεσαι και με την οποία αλληλεπιδράς. Απέναντί σου δεν έχεις μόνο το θεό, αλλά και όλους τους άλλους, μερικοί από τους οποίους ίσως, δεν αντιπροσωπεύουν και ότι καλύτερο για σένα, με όποια έννοια.

Αυτό ίσως εσύ δεν το έχεις σκεφτεί ποτέ, αλλά το σκέφτονται για σένα κάποιοι άλλοι που δρομολογούν τη ζωή σου. Αυτοί που εν αγνοία σου καταστρώνουν τα σχέδια για την επόμενη μακρινή σου ημέρα, γνωρίζουν πολύ καλά τον ψυχισμό σου και τον τρόπο που οι πληροφορίες που σου έχουν δώσει λειτουργούν μέσα σου.

Κατανοεί ο αναγνώστης τώρα κάποια διαφορά ανάμεσα στις δύο έννοιες; Έχει μήπως αρχίσει να αντιλαμβάνεται πως συμπεριφέρεται στις δύο περιπτώσεις; Αντιλαμβάνεται δηλαδή ότι η εκκλησία για τον κάθε ένα μας είναι μια ευρύτερη έννοια κοινωνικής οργάνωσης και όχι απαραίτητα σύνδεσής μας με το θείο; Ότι η εκκλησία δηλαδή, αποτελεί συνειδησιακά, ένα σημείο συνάθροισης μέσα στην μικρή μας κοινωνία, το οποίο έχουμε συνδέσει με τις βαθύτερες καθημερινές ανάγκες μας οργάνωσης, προστασίας και άμυνας; Οι κτύποι του ρολογιού της μας δείχνει το χρόνο, ο ήχος από την καμπάνα μας μεταδίδει την ανάγκη κάποιου για προστασία και φροντίδα σε καταστάσεις πυρκαγιάς, μάχης, θανάτου ή χαράς. Μας θυμίζει τα καθήκοντά μας σαν συνάνθρωπο και σαν προσκυνητή. Είναι το πνευματικό μας σχολείο. Ο πνευματικός μας δάσκαλος είναι εκεί. Το σημείο που μπορούμε να πούμε τα εσώψυχά μας και να νοιώσουμε ότι κάποιος μας φροντίζει. Μας καλεί σε στιγμές που υπάρχει επιτακτική ανάγκη να συναθροιστούμε για να πάρουμε αποφάσεις για την κοινότητα μας.

Ενώ δηλαδή η εκκλησία αποτελεί σημείο επαφής για το απολύτως φυσικό, ο ναός αποτελεί σημείο επαφής με το μεταφυσικό κι αόρατο. Ενώ η εκκλησία είναι σημείο ανάγκης εξωτερικής άντλησης αγάπης, ο ναός αποτελεί σημείο προσφοράς της αγάπης μας στην πηγή της προέλευσής μας. Καταλαβαίνει τώρα ο αναγνώστης για τι πράγμα μιλάμε; Μιλάμε πάλι για τρόπο ανταλλαγής αγάπης.

Αν όμως δύο διαφορετικές έννοιες, μείνουν ενωμένες για μεγάλο χρονικό διάστημα και έχουν ταυτιστεί υποσυνείδητα, τότε αν κάποιος με οποιοδήποτε τρόπο αλλάξει τον τρόπο που λειτουργεί η μία έννοια, τότε αυτόματα αλλάζει και την άλλη χωρίς να το καταλαβαίνουμε. Μπορεί να το αντιληφθεί αυτό ο αναγνώστης; Ότι αν κάποιος σε ένα σημαντικό βάθος χρόνου, μας αλλάξει αθόρυβα την αντίληψή μας για την εκκλησία, αυτόματα μας αλλάζει και αυτή του Ναού, άρα και της θρησκείας;

Τι θα έκανε κάποιος δηλαδή, αν είχε μια κοινωνία που την προετοίμαζε να αποσχιστεί από το θείο όπως το γνώριζε εκείνη μέχρι τότε, και ήθελε να την κατευθύνει σε κάτι διαφορετικό. Θα ήταν εύκολο να αναγκάσει κάποιον να διακόψει την επαφή του με το χώρο που κάθε μέρα οργανώνει την κοινότητα, την πνευματικότητα και την ασφάλειά του; Διότι η εκκλησία μέχρι σήμερα για τους περισσότερους αντιπροσώπευε κάτι πολύ μεγαλύτερο από τα θρησκευτικά του καθήκοντα. Αντιπροσώπευε την ευρύτερη καθημερινότητά του. Πιστεύετε ότι όλοι όσοι πάνε κάθε μέρα στην εκκλησία έχουν τους καλύτερους δεσμούς με το θείο; Πιστεύετε δηλαδή ότι σε μια χριστιανική, ή μουσουλμανική ή άλλη εκκλησία (όχι ναό), συχνάζουν όλοι όσοι θέλουν να ενώσουν την ψυχή τους με το μεγαλειώδες θείο ή ότι συχνάζουν για κοινωνικούς, πρακτικούς και γενικότερους προστατευτικούς λόγους; Θα μπορούσατε να πιστέψετε αν κάποιος ξαφνικά μια μέρα έδινε εντολή σε όλους να μην πάνε στην εκκλησία, εκείνοι θα υπάκουαν; Έχετε αυτή την εντύπωση ότι θα σταματούσαν να πηγαίνουν στην εκκλησία; Όχι στο Ναό! Στην εκκλησία! Φυσικά και θα συνέχιζαν! Ακόμη και κρυφά. Θεωρείτε ότι ο κύριος λόγος θα ήταν θρησκευτικός ή κοινωνικός; Σας πληροφορώ ότι θα πήγαιναν ακόμη πιο συχνά διότι θα είχαν αντιληφθεί κίνδυνο για την κοινωνία και τους ίδιους.

Τι σημαίνει αυτό αγαπητέ αναγνώστη; Τι θα έκανε τότε ο όποιος εν δυνάμει χειραγωγός μιας κοινωνίας; Φυσικά αυτό θα έκανε πρώτα. Θα δημιουργούσε εστίες, αναπαράγοντας το ρόλο της εκκλησίας του δήμου. Της εκκλησίας, όχι του Ναού. Θα δημιουργούσε οργανωμένα κέντρα στα οποία θα ανέπτυσσε κοινωνική και πνευματική μέριμνα. Όχι θρησκευτική! Μόνο κοινωνική και πνευματική προστασία στην αρχή. Το θρησκευτικό θα το κρατούσε για το τέλος. Σαν την τελική προσφορά. Αφού θα τραβούσε ολόκληρη την κοινότητα σε έναν εναλλακτικό σημείο (σας λέει κάτι η λέξη εναλλακτικό;) συνάθροισης, όπου θα τους πρόσφερε αυτό που έχει ανάγκη κάθε φορά ο καθένας, στο τέλος, θα τους οδηγούσε στο νέο θείο, στο νέο ναό, στο νέο σημείο εκπλήρωσης των θρησκευτικών τους υποχρεώσεων.

Να το κάνουμε πιο κατανοητό. Αφού δημιουργούσε πρώτα, ένα άτυπο σημείο συνάθροισης το οποίο θα είχε ρόλο μόνο πνευματικής ή και υλικής τους προστασίας (σε καιρό κινδύνου), θα ροκάνιζε παράλληλα και διακριτικά, σιγά-σιγά το υπάρχον θρησκευτικό τους συναίσθημα. Μόλις θα άλλαζε τις συνήθειες τους (άρα και τη συνείδηση τους), προς το περιβάλλον του κοινωνικού και πνευματικού ρόλου της εκκλησίας, θα μετέλλαζε και το κατεστραμμένο πια κομμάτι της θρησκείας τους, σε ένα νέο που από την αρχή επιθυμούσε.

Θυμάστε την παροιμία με το βατραχάκι! Αν ανεβάσουμε τη θερμοκρασία της κατσαρόλας - μέσα στην οποία βρίσκεται το βατραχάκι, ξαφνικά, το βατραχάκι θα πηδήξει έξω. Ενώ αν το κάνουμε σε αργά βήματα, θα συνηθίσει και θα μείνει μέσα να το βράσουμε! Έτσι λειτουργεί η συνείδηση. Αν μεσολαβήσει χρόνος, χάνονται οι συνεχείς εγκεφαλικές συνάψεις για να ολοκληρώσουμε την μεγάλη εικόνα και έτσι κάθε φορά θα βλέπουμε μικρές εικόνες, φαινομενικά ασύνδετες μεταξύ τους. Φαινομενικά! Φαίνομαι ή δείχνω από, ή αποδεικνύω. Δηλαδή θα το δούμε κατόπιν εορτής.

Έχετε απορίες; Τι απορίες έχετε, που δεν μπορούν να απαντηθούν από εσάς τους ίδιους; Οι μόνοι που ίσως διατυπώσουν έντονες απορίες, θα είναι εκείνοι που ήδη έχουν αλλάξει (άτυπα) εκκλησία. Και είναι πάρα πολλοί αυτοί. Που δυστυχώς, όλο αυτό που μόλις διάβασαν δεν το σκέφτηκαν ποτέ. Όχι γιατί δεν μπορούν να το καταλάβουν αλλά διότι κανένας δεν τους ερέθισε για να το κάνουν. Και τώρα δεν θέλουν να το πιστέψουν. Διότι στο νέο τόπο συνάθροισης που κινήθηκαν, κανένας πριν δεν τον είπε εκκλησία. Του έδωσαν όποιο άλλο όνομα θέλεις αλλά όχι εκκλησία.

Τον είπαν ομάδα, κοινότητα, κέντρο μελέτης, εναλλακτικό θεραπευτικό κέντρο, πνευματικό κέντρο ή τέλος σχέδιο. Το οποίο μπορεί να μένει μόνο στην πνευματική εκπαίδευση, ή μπορεί να προχωρά και παρακάτω. Να σου κάνει ψυχανάλυση (εξομολόγηση), ενεργειακή θεραπεία ή να οργανώνει το χρόνο σου για κοινωνική προσφορά. Ναι όπως παλιά η εκκλησία. Με συλλογή τροφίμων, επισκέψεις σε νοσοκομεία και γηροκομεία, κρατήσεις βρεφών, αιμοδοσία, και ότι άλλο μπορεί να έχει ανάγκη μια εκκλησία ενός δήμου, μιας κοινότητας. Του διέγραψαν την έννοια της ενορίας (τα όρια της μικρής κοινότητας) με κάτι νέο.

Διότι η εκκλησία που ξέραμε, απώλεσε το σκοπό και το ρόλο της. Διότι έκλεισε το Ναό μέσα της. Διότι έκανε ίσως ελάχιστα για να κρατήσει κοντά της, αυτούς που έπαψαν να μένουν από φόβο θεού. Τι φράση κι αυτή. φόβο θεού. Μια εκκλησία που συνήθισε να κρατά τα παιδιά της κοινωνίας της, ασφυκτικά κοντά της. Μια κοινωνία, που μετέτρεψε το σημείο συγκέντρωσης της σε κάστρο πάνω από το οποίο έβαλε το θεό να τη σώσει. Και τώρα, που κάποιοι άλλοι, κάτω από τη μύτη της, υποσχόμενοι ελευθερία, προστασία ή δικαιοσύνη πήραν στα χέρια τους το έργο της, η ίδια ετοιμάζεται να χάσει και τον ίδιο το σωτήρα της.

Αλλά αυτό θα συμβεί, μόνο αν τελικά ο κάθε ένας από μας υποταχθεί. Ο κάθε ένας από τα μέλη της κάθε μικρής κοινωνίας. Αν αρνηθεί να δει τη δύναμη της ανάγκης του, να μετατρέψει ελεύθερη αργά αλλά σταθερά το αντικείμενο της πίστης του, από διασώστη σε παγκόσμιο αστυφύλακα. Αν δεν αντιληφθεί πάλι ότι είναι Έλληνας και ότι η εκκλησία του δήμου του, είναι το σύμβολο της ανοικτής και ελεύθερης σκέψης του. Αν αρνηθεί να πάρει ξανά την ευθύνη της οργάνωσης της μικρής του κοινωνίας, ελεύθερα, ανοικτά, με συνείδηση, με δική του βούληση στο Ελληνικό πνεύμα. Όταν αντιληφθεί ότι ο χώρος που πάντα θα συγκεντρώνεται για κοινωνικά θέματα πρέπει να είναι ανοικτός και ελεύθερος και όχι πνευματικό στρατόπεδο.

Αλλιώς, αν αρνηθεί να δει και να κατανοήσει τις επί μέρους εικόνες που έρχονται μία-μία εμπρός του, ας ετοιμαστεί για το επόμενο βήμα εκείνων που τις σχεδίασαν και τις εκτελούν καιρό τώρα. Σε μια τέτοια περίπτωση όμως, θα πρέπει να θυμάται, ότι αρνήθηκε να δράσει όταν του δόθηκε η δυνατότητα συνειδητής συμμετοχής. Αρνήθηκε να αποφασίσει να αντιληφθεί, ότι άφησε ασύνδετο τον εαυτό του από τους πρόγονους του, κυνηγώντας νεκρές ψευδαισθήσεις. Το ξαναλέγω και θα το ξαναπώ πολλές φορές σε αυτές τις αναρτήσεις. Αρνήθηκε να αποφασίσει να αντιληφθεί, ότι άφησε ασύνδετο τον εαυτό και την κοινωνία του από τους πρόγονους του, κυνηγώντας νεκρές ψευδαισθήσεις. Να τη θυμάστε αυτή την πρόταση. Ασύνδετο με τους πρόγονους του. Την ψυχή του με την ψυχή τους. Προγόνους που σκέφτηκαν, μίλησαν, έγραψαν, πολέμησαν και πέθαναν για αυτή ακριβώς τη στιγμή του.

Ομαδοποίηση και Πολιτική

Σήμερα άκουσα το καινούργιο «πιο σύντομο ανέκδοτο» που κυκλοφορεί ανάμεσα στο διαδίκτυο. Ελλάνιος ΚΝήτης. Και είναι ανέκδοτο διότι δεν υπάρχει νεολαίος της ΚΝΕ (κομμουνιστική νεολαία Ελλάδας) που να ανήκει στις τάξεις ή να πρεσβεύει τα ιδεώδη, αυτών που αυτοαποκαλούνται Ελλάνιοι. Ελλάνιοι, απόγονοι των Ελλάνιων ή ΕΛ. Των πρώτων κατοίκων της Ελλάδος και απ ευθείας απογόνων των ΕΛ. Του ιερού γένους των θεών.

Και δεν υπάρχει κανένας κνήτης διότι όλοι όσοι θέλουν να λέγονται ΕΛ ή αλλιώς Ελλάνιοι, κατάφεραν να ταυτίσουν τα ελληνικά ιδεώδη με το σκέλος εκείνο της πολιτικής που ανήκει στην άκρα δεξιά πια. Αν στο facebook κάνεις like σε κάποιον ΕΛ, αμέσως θα σου προτείνει σαν πιθανούς φίλους ή άτομα που ίσως γνωρίζεις όλη τη Χρυσή Αυγή. Τα μέλη ή τους φίλα προσκείμενους της άκρας δεξιάς.

Και φυσικά δεν είναι κακό να ανήκει κάποιος σε όποιο πολιτικό άκρο θέλει. Δεν είμαστε εμείς αυτοί που θα κρίνουμε τα πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά του φρονήματα. Οι Ελλάνιοι όμως ήταν κάτι άλλο. Οι αρχαίοι πραγματικοί Ελλάνιοι κι όχι οι σημερινοί. Τουλάχιστον τα κείμενα που αναφέρονται σε αυτούς θέλουν να τους παρουσιάζουν σαν κάτι ευρύτερο και πανανθρώπινο. Σε κανένα κείμενο δεν φαίνεται πως υπήρχε ρατσισμός εκείνη την αρχαία αποχή στην οποία αναφερόμαστε. Την εποχή του κατακλυσμού του Δευκαλίωνα δεν φαίνεται να υπήρχε ρατσισμός. Δεν έχουμε ιστορικά κείμενα και αποδείξεις για κάτι τέτοιο. Ο κατακλυσμός δεν μπορεί να έγινε για να πνίξει τους άλλους μόνο. Εκτός κι αν πιστεύουν ότι όλοι οι άλλοι που υπάρχουν δίπλα μας είναι ταυτόσημοι με εκείνους που ο τότε θεός αποφάσισε να εξαφανίσει.

Πως όπωσ κατάντησε το κίνημα των Ελλάνιων να είναι πια ταυτισμένο με τη Δεξιά και την Χρυσή Αυγή; Πως έφτασε ένα ευγενές γένος θεών και ανθρώπων, να είναι ειδικό προνόμιο μερικών και μάλιστα φασιστικής απόχρωσης. Εντάξει εθνικοσοσιαλιστικής. Υπήρχε κάτι τέτοιο; Ο θεός Απόλλωνας στον οποίο πίνετε νερό στο όνομά του, ήταν ταυτισμένος με αυτό το ιδεώδες της υποταγής και της αυστηρής πειθαρχίας; Ο Φοίβος, Αειγεννήτωρ Μουσηγέτης Σιτάλκας Ακερσεκόμης, αν ήταν σήμερα εδώ δίπλα μας, θα ήταν ο αρχηγός της χρυσής αυγής; Πάμε καλά; Πήρατε ένα τμήμα της Ελληνικής ρίζας του γένους μας και το καταντήσατε μειοψηφία του ελληνικού κοινοβουλίου του έτους 2013. Ξεφτιλίζετε έναν ολόκληρο πνευματικό κόσμο ταυτίζοντας ονόματα και σύμβολα με το κατακάθι της ιστορίας του πάτου των αιώνων της ύπαρξης, κάνοντάς το «μαγαζάκι σας»; Με ποιο δικαίωμα; Στο όνομα ποιου λαού;

Όμως τι περιμέναμε από μια ομάδα αγράμματων φιλοσόφων που αυτοανακηρυγμένοι διδάσκαλοι του γένους, υποτάχθηκαν στο μεγαλύτερο παγκόσμιο σχέδιο των αδελφοτήτων και ξεστράτισαν το νου και τη σκέψη χιλιάδων Ελλήνων, που τώρα μένουν πνευματικώς ορφανοί και απελπισμένοι, αντιλαμβανόμενοι το μέγεθος της απάτης και της σκευωρίας που έχουν υποστεί. Περιμέναν τους επισκέπτες από τις μητέρες πατρίδες. Από τις Πλειάδες και την Ανδρομέδα. Οι ηγέτες αυτού του παρανοϊκού μορφώματος, έφτασαν στο σημείο να οργανώνουν εκδρομές στους Ελληνικούς αρχαιολογικούς χώρους, όπου ανέμελα κοριτσάκια με ροζ κοτσιδάκια και νάζι, οι Ελλάνιες ιέρειες, με ανοικτά τα laptop και τα iphone, περιμένουν να συλλάβουν μηνύματα από το υπερπέραν. Περιμένουν με αγωνία τα μηνύματα από το Δία, τον Ερμή, τον Άρη και τον Απόλλωνα πριν καταλήξουν στο κρεβάτι του δασκάλου τους!

Θέλετε ονόματα; Μετατρέψατε έναν ολόκληρο πολιτισμό σε ροζ οίκο ανοχής και ετοιμάζεστε να αντιδράσετε στο κείμενο; Σιωπούσατε οι περισσότεροι γνωρίζοντας το πολιτικό πλιάτσικο και το σεξουαλικό πανηγύρι που γίνεται με τις ιέρειες (οι περισσότερες στην αφέλειά τους) και τώρα δυσανασχετείτε; Δεν τολμούσε κάποιος να σας προφέρει «αδερφό» (με ρό) κι εσείς απαιτούσατε να το αντικαταστήσει με

λάμδα και να σας αποκαλέσει αδελφό τρομάρα σας! Γράφατε και με κεφαλαία και παύλα στη μέση Α-ΔΕΛΦΟ ερωτύλοι της μιας νύχτας. Μιλάτε για ερπετά και σαύρες και αγνοείτε αυτά που κάνετε υποκριτές! Μετατρέψατε μια ολόκληρη γενιά σε πνευματικά αφελή πορνίδια, εσείς. Οι δάσκαλοι και ηγέτες των Ελλάνιων. Οι κύριοι τίποτε. Οι άχρηστοι, ανεπάγγελτοι, αγράμματοι, φιλόσοφοι του σεντονιού, ρουφήξατε κάθε είδους ελπίδα υποσχόμενοι το αόρατο, το μηδέν, το άπειρο του τίποτε.

Και το αποκορύφωμα. Τολμήσατε να φτάσετε να δημιουργήσετε και ειδικά θεραπευτικά κέντρα, τα οποία φτάσατε να τα ονομάσετε «στρατηγεία του Διός». Τρομάρα στα μπατζάκια σας. Ρουφήξατε εσείς, - οι κυνηγοί ερπετών-, το χρήμα των αφελών, μεταδίδοντας μηνύματα από την Γαλαξιακή Συμμαχία στους ανθρώπους. Λαμόγια των αδελφοτήτων, τολμήσατε να φτάσετε στα πέρατα της ταπείνωσης και να αναπαραγάγετε, παπαγαλάκια των εξουσιαστών σας, φαντασιοπληξίες. Και το κάνατε οι περισσότεροι, ενώ είχατε αρχίσει να καταλαβαίνετε το παράλογο. Είχατε ήδη μηνύματα ότι κάτι περίεργο συμβαίνει! Καταλαβαίνει ο αναγνώστης τώρα για τι πράγμα μιλάμε; Μετέτρεψαν ένα παγκόσμιο ολογραφικό αέρα, σε μια θρησκευτική και πολιτική φαρσοκωμωδία που απειλεί να ρίξει έναν ολόκληρο λαό πάλι σε εμφύλιο.

Φτάσατε στο κατώτατο σημείο της ανθρώπινης αξιοπρέπειας να καλέσετε και να φιλοξενήσετε στην Ελλάδα, τους κλώνους της αδελφότητας. Δεν ξέρατε τι είναι ο Αλάγια; Δεν το φανταζόσασταν; Και τώρα που ξέρετε τι κάνετε; Τώρα που γνωρίζετε ότι αυτό το ανθρωπόμορφο ον, ο κλώνος που υπήρξε μόνο και μόνο για εκείνο το ταξίδι, τι λέτε; Γιατί συνεχίζετε να παραμυθιάζετε τον κόσμο; Σας ρωτάω ποιος είναι ο λόγος που δεν βγαίνετε να πείτε σε όλους αυτούς που σας πιστεύουν ακόμη την πραγματικότητα. Ποιος είναι ο λόγος που δεν αποκαλύπτете ποιος είναι αυτός που αύριο θα είναι ανάμεσα στους αγίους διδάσκαλους της νέας θρησκείας; Φυσικά και ναι! Όλοι αυτοί που σήμερα εμφανίζονται σαν ενδιάμεσα και απεσταλμένοι από άλλους πλανήτες, θα είναι οι αυριανοί άγιοι. Ο κόσμος σε χίλια χρόνια θα γιορτάζει τον Αλάγια και τους λοιπούς, σαν αγίους. Αυτούς που εσείς καλέσατε και βοηθήσατε να αναδειχθούν, απλά και μόνο από αφέλεια, ματαιοδοξία ή υπερχειλίζουσα τεστοστερόνη μεσ' στο σώμα σας!

Οι στιγμές που όλο αυτό το παραμύθι θα μετατραπεί στο μεγαλύτερο εφιάλη της ανθρωπότητας είναι κοντά όμως! Δεν έχετε πολύ χρόνο στη διάθεσή σας. Τότε δεν γνωρίζατε, ότι οι τεχνολογία ανέλιξης που σας έλεγε ο Αλάγια, δεν ήταν τίποτε άλλο, παρά υπερσύγχρονος μηχανισμός δέσμευσης των ψυχών και της ζωτικότητας των αφελών που θα αποφάσιζαν να μπουν μέσα. Οι άμοιροι ήθελαν να περάσουν στην πέμπτη διάσταση με κάθε τρόπο. Ακόμη και με θάνατο της ψυχής τους. Αυτοί εντάξει, εσείς δεν το γνωρίζατε;

Ούτε τώρα το γνωρίζετε; Δεν γνωρίζατε ή δεν τολμάτε να τα πείτε; Σας βγάζω από τη δύσκολη θέση; Παρουσιάστηκαν στις αδελφότητες οι μηχανισμοί αυτοί, πριν μερικές βδομάδες, ούτε αυτό το γνωρίζετε; Είναι έτοιμοι για παραγωγή. Ναι οι μηχανισμοί οικειοθελούς τεχνικής ανέλιξης. Θυμάστε για τι πράγμα μιλάμε; Οι περισσότεροι θα θυμούνται! Εσείς τα λέγατε. Οι δάσκαλοι των ομάδων! Όχι φυσικά μόνο των Ελλάνιων! Βγαίνει ο κάθε αγράμματος και γράφει το δικό του σχόλιο στους τοίχους που γεμίζετε με «αγάπη και φως» και το αφήνετε να συνεχίζεται!

Φυσικά και οι περισσότεροι δεν τα γνωρίζουν. Πως θα τα μάθουν όμως; Πότε περιμένετε να ανοίξετε το στόμα σας; Αφήσατε και γίνατε πιόνια των αδελφοτήτων και της Χρυσής αυγής και τώρα περιμένετε μήπως γίνετε και βουλευτές. Ελλάνιοι; Που είστε; Που κρύβεστε; Μέχρι τότε νομίζετε ότι μπορείτε να το κάνετε; Το κρεβάτι σας σε λίγο θα αδειάσει από τις ιέρειες... Θα το μάθουν... Θα καταλάβουν το μέγεθος της αφέλειάς τους και τότε τι νομίζετε ότι θα γίνει, ανεύθυνα κοκόρια του Ελληνικού ιδεώδους; Σε άλλους καιρούς, όλο αυτό που συμβαίνει θα ήταν για γέλια. Θα αποτελούσε κομμάτι μιας κωμωδίας, που η απύθμενη έλλειψη ευθύνης σας, είναι έτοιμη να το μετατρέψει σε Ελλάδα τραγωδία.

Η αρχή του σκοταδισμού

Είναι δύσκολο για τον κάθε ένα σπουδαστή οποιασδήποτε σχολής αυτογνωσίας να αντιληφθεί και τέλος να αποδεχθεί, ότι όλες ανεξαιρέτως οι σχολές πνευματικής καθοδήγησης έχουν ένα μονάχα κέντρο από το οποίο καθοδηγούνται διεθνώς.

Είναι απίστευτο ακόμη και σε μερικούς δασκάλους των σχολών αυτών -οι οποίοι στην αφέλειά τους να λάβουν τον τιμητικό τίτλο του διδασκάλου- δεν μπόρεσαν ποτέ να διανοηθούν από ποιο νου και για ποια συμφέροντα έχουν ξεκινήσει και οργανωθεί όλα αυτά που διδάσκουν σήμερα στους μαθητές τους.

Είναι ήρεμοι και με τη συνείδησή τους καθαρή, κι αυτό χωρίς διάθεση μομφής προς το πρόσωπό τους. Διότι τα περισσότερα από αυτά που διδάσκουν, είναι κείμενα και σκέψεις μεγάλων σοφών και διδασκάλων όλων των εποχών, από όλα τα έθνη. Είναι θα λέγαμε το απαύγασμα της πνευματικής ουσίας που υπήρξε ποτέ στη γη. Το απαύγασμα της «γνώσης» μαζί με κάτι «άλλο». Είναι ένα υπέροχο μίγμα όπου το 90% περίπου της γνώσης προέρχεται από γνωστούς μεγάλους σοφούς του πλανήτη και το 10% (ή και λιγότερο) είναι «επιλεγμένα και προσεκτικά εμβόλιμο» ανάμεσά του, ντυμένο με μια καταπληκτική δράση δύναμης. Τη φράση «αγάπη και φως». Κάτι σαν το κεράκι στην τούρτα. Μιλάμε για ονειρεμένες διδασκαλίες...

Όλοι αυτοί οι σημερινοί δάσκαλοι και καθοδηγητές δεν διερωτήθηκαν ποτέ πως ξεκίνησε όλο αυτό το «πανηγύρι» της γνώσης και ποιοι το οργανώσανε κατά αυτό τον τρόπο, εντάσσοντας μέσα του τις πιο αντιφατικές πληροφορίες, από αρχαία ινδική φιλοσοφία, ελληνικές πραγματείες, αγγελικούς διδασκάλους, σύγχρονους γκουρού του δυτικού κόσμου και άγνωστες οντότητες από άλλους κόσμους. Δεν διερωτήθηκαν ποτέ αν ένας πνευματικός διδάσκαλος του επιπέδου του Σωκράτη, του Πυθαγόρα, του Ζωροάστρη, του Βούδα ή του Γκάντι, θα δεχόταν να συνυπάρχει μαζί με αγγελικές οντότητες, εξωγήινους δασκάλους, άγνωστες οντότητες από τους νεκρούς της Ατλαντίδος, τον Ερμή μαζί με το Χριστό ή τον άγνωστο Κρύων μαζί με τον Μέτατρον. Τους έβαλαν όλους, τον ένα δίπλα στον άλλο, πρόσθεσαν άγνωστα μηνύματα από άγνωστες οντότητες και δημιούργησαν ένα υπόβαθρο το οποίο κυριάρχησε σε όλο τον κόσμο δημιουργώντας μια ενιαία συνείδηση ενός ενιαίου συνονθυλεύματος φιλοσοφικών φράσεων, μιας ενιαίας θρησκευτικής και πνευματικής Βαβυλωνίας. Μια ανεύθυνη πνευματική ολική παραίσθηση γνώσης.

Και δεν γνωρίζουν, διότι δεν ρώτησαν ποτέ να μάθουν ποτέ οι περισσότεροι για τον ιδρυτή της. Τον Αξιότιμο Διδάσκαλο Σαμαέλ Αούν Βεόρ.

Σαμαέλ Αούν Βεόρ : (Αντιγράφο από τη Βικιπαίδεια) «Ο "Σαμαέλ Αούν Βεόρ" γεννήθηκε ως Βίκτορ Μανουέλ Γκόμεζ Ροδρίγκεζ (Victor Manuel Gomez Rodriguez) στην Μπογοτά, της Κολομβίας. Βαπτίστηκε στη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία αλλά αργότερα αφορίστηκε από την Εκκλησία της Ρώμης.

Ο πυρήνας της γνωστικής διδασκαλίας έγκειται στην αρχή, ότι ένας άνθρωπος πρέπει να αγωνιστεί για την ελευθερία του, τον απεγκλωβισμό δηλαδή του Θεϊκού του στοιχείου, μέσα από το πολλαπλό εγώ, την "λεγεώνα", τον "εσωτερικό Σατανά" του κάθε ανθρώπου.»

Ο απόλυτος σκοπός του ήταν να γιγαντώσει μια μυστικιστική αδελφότητα και μέσα από αυτή να επιβάλει μια παγκόσμια θρησκεία στηριγμένη την ελεύθερη συνείδηση της Εωσφορικής θεώρησης. Έτσι μέσα από τη οργάνωση της Λευκής Αδελφότητας, επιτέθηκε με σφοδρότητα στις άλλες δύο υπάρχουσες και ακμάζουσες τότε μυστικές οργανώσεις (τη «Μαύρη Αδελφότητα» και την «Αδελφότητα της Αλήθειας»)

και άρχισε να παραδίδει σημαντικά μυστικά από την πρακτική, τη λειτουργία και τους κρυφούς σκοπούς τους, ελεύθερα στην ανθρωπότητα. Η τακτική του αυτή ήταν και η μεγάλη παγίδα για τους ανθρώπους οι οποίοι βλέποντας για πρώτη φορά δημόσιες αναφορές για τις μυστικές προσπάθειες κυριαρχίας τους, άρχισαν να πιστεύουν ότι βρήκαν την πραγματική υποστήριξη και πνευματική συμπαράσταση.

Οι Ιλλουμινάτοι οι οποίοι είχαν από καιρό κατορθώσει να οργανωθούν σε αρκετά σημαντικό επίπεδο ήταν η κύρια οργάνωση που χρησιμοποίησε για τους σκοπούς του. Χώρισε διοικητικά την οργάνωση σε τρία μέρη και ο ίδιος οργάνωσε το κύριο τμήμα της θρησκευτικής και πνευματικής καθοδήγησης. Μέσα σε λίγο διάστημα όλες σχεδόν οι πνευματικές σχολές και οι μαθητείες αυτοβελτίωσης ελέγχονταν από την οργάνωσή του.

Ο βασικός πυλώνας οργανώθηκε γύρω από την οργάνωση των Light Workers (Εργάτες του Φωτός) οι οποίοι θα δρούσαν στη κοινωνική μεγάλη μάζα των ανθρώπων, συγκεντρώνοντας όλες τις υπάρχουσες διδασκαλίες από όλες τις θρησκείες και μη, δημιουργώντας ένα συνονθύλευμα σύγχυσης και αποπροσανατολισμού. Με σύνθημα «Πόλεμος στους Σκοτεινούς» (τη «Μαύρη Αδελφότητα») ο στόχος του προς όλα τα έθνη, όλα τα κράτη και όλες οι ηλικίες αμόρφωτων κυρίως και απογοητευμένων κοινωνιών, αφομοιώθηκε σχεδόν αμέσως.

Με κύρια ψυχολογικά δολώματα τις λέξεις απόλυτης δύναμης στη συνείδηση των ανθρώπων «αγάπη και φως», ένα καταϊγισμό διδασκαλιών από όλους τους υπάρχοντες σχεδόν φιλοσόφους που γεννήθηκαν στη γη, και στοχεύοντας στις πλέον ασταθείς κοινωνικά και μορφωτικά κοινωνίες της ανθρωπότητας, δημιούργησαν μια μοναδική παγκόσμια κίνηση η οποία έχει μπει πια σε όλους τους διεθνείς οργανισμούς με πρώτο και καλύτερο τον ΟΗΕ.

«Αγάπη και Φως». Ο «Φέρων το Φως της Γνώσης» Σαμαέλ Αούν Βεόρ, αρχιερέας του παγκόσμιου Εωσφορικού δόγματος στην Γη, κύριος πνευματικός καθοδηγητής της Λευκής Αδελφότητας και ιδρυτής των Light Workers «Εργατών του Φωτός της Γνώσης» (τόσα χρόνια κανένας δεν ρώτησε ποιου φωτός), κατάφερε να ελέγξει μέσα σε λιγότερο από 100 χρόνια, όλες ανεξαιρέτως τις πνευματικές σχολές παγκόσμια.

Άνθρωποι και κλώνοι

Ίσως σας φαίνεται παράξενο να ακούτε σήμερα ένα θέμα έτσι ξαφνικά για κάτι που ξεκίνησε και λειτουργεί κάτω από τη μύτη μας κι εμείς δεν έχουμε πάρει είδηση. Να ακούς κάτι το οποίο έχει να κάνει με επιστήμη και βιολογία, σε ένα θέμα που μοιάζει να έχει σχέση με πνευματικά θέματα και πνευματική αυτοβελτίωση. Έχετε ακούσει μήπως τη φράση ότι "μπορείς να κρύψεις το μεγαλύτερο μυστικό σε κοινή θέα"; Ε λοιπόν μπορείτε να το δείτε και στην πράξη.

Η ιστορία ξεκίνησε λίγο πριν τις αρχές της δεκαετίας του '80, όπου μια νέα οργάνωση με το όνομα Light Workers (εργάτες του φωτός), παρουσιαζόταν σαν ηγετικός πυρήνας της πνευματικής υποστήριξης της «Νέας Εποχής», με διαλέξεις σε όλους τους μεγάλους διεθνείς οργανισμούς όπως ο ΟΗΕ (ναι διαλέξεις ακόμη και μέσα στον ΟΗΕ).

Μέσα από πολύωρες ομηλίες για την διεύρυνση της συνείδησης και την επερχόμενη αλλαγή σε ολόκληρο τον πλανήτη, ξεκίνησε να προετοιμάζει τις συνειδήσεις των ανθρώπων για την επικείμενη κλωνοποίηση που ετοίμαζε η μητρική κεντρική οργάνωση της αδελφότητας και οι εταιρίες που διοικούσε. Σας φαίνεται σαν παραμύθι;

Όσο κι αν τα ΜΜΕ, μετά τις αρχικές αντιδράσεις με τη γνωστή υπόθεση το κλωνοποιημένου προβάτου (τη θυμάστε τη Ντόλυ), κρατούσαν πλήρη σιγή για το θέμα, η οργάνωση της δημιουργίας συνειδήσεων δρούσε δυναμικά σε παγκόσμιο επίπεδο. Χωρίς να το κρύβει από κανέναν. Το διαλαλούσε σε συνέδρια της οργάνωσης, το έγραφε στις σελίδες της στο internet, το έγραφε σε βιβλία που μοίραζαν οι συγγραφείς της σε όλο τον κόσμο, αλλά κανένας δεν εννοούσε να το καταλάβει.

Για να περάσει στο υποσυνείδητο πολύ πιο εύκολα, δημιούργησαν και ιστορίες σαν παραμύθια, όπου ο Κρύων ή το «Γκρουπ» (ξέρετε άραγε ποιος είναι ο Κρύων και το Γκρουπ;) εξηγούσε πως στην Ατλαντίδα υπήρχαν οι «άλλοι» και πως αυτοί οι άλλοι τώρα που ενσαρκώθηκαν πάλι, θα απολαύσουν ότι δεν μπόρεσαν να απολαύσουν τότε στην Ατλαντίδα. Κι αυτοί οι «άλλοι» βρίσκονταν στο ακροατήριο, Σε κάθε ακροατήριο ή ίδια ιστορία. Μιλάμε για τρελά παραμύθια.

Αλήθεια πόση ανάγκη έχει ο άνθρωπος να ανήκει κάπου και να νοιώθει ότι κάποιος τον αγαπάει; Αρκεί να το ακούει. Αρκεί να έχει κάποιον δίπλα του και να του λέει ότι τον αγαπά, μπορεί να κλείσει τα αυτιά και τα μάτια του σε οτιδήποτε. Όσο όμως κι αν κλείσουμε αυτιά και μάτια και όλες τις αισθήσεις, η συνείδηση καταγράφει.

Καταγράφει τη δική μας αποδοχή σε ότι λέει κάποιος. Καταγράφει τη θετική μας βούληση στις εντολές του. Καταγράφει την πλήρη υπακοή μας. Δεν μεταφράζει, ούτε αναλύει, ούτε δικαιολογεί το λόγο. Η συνείδηση δεν ενδιαφέρεται για την ανάγκη μας να μας αγαπούν. Δεν βλέπει τη δική μας ανάγκη και το λόγο που εμείς αποδεχόμαστε κάτι. Δεν την ενδιαφέρει ότι εμείς το αποδεχθήκαμε διότι δεν το ακούσαμε καλά και καθαρά ή ότι το δικαιολογήσαμε μιας και μας το είπαν άνθρωποι που μας αγαπούν. Το βλέπουμε ότι μας αγαπούν. Για τη συνείδηση αυτό είναι αρκετό. Καταγράφει την αποδοχή μας, τα αισθήματά μας για αυτούς και την σιωπηρή βούληση μας να λέμε ναι σε ότι μας λένε. Άσχετα αν τα κατανοούμε. Τα περισσότερα έτσι κι αλλιώς τα κατανοούμε. Τι πειράζει αν δεν κατανοούμε κάτι; Δεν ρωτάμε για να μην τους προσβάλουμε. Μας μιλάνε για σοφία και αγάπη. Και φως. Πάντα ο άνθρωπος ήθελε να πάει προς το φως. Σαν τις πεταλούδες. Δεν ρώτησε ποτέ τι είναι αυτό το φως. Διότι ποτέ ο άνθρωπος δεν κατανόησε πλήρως το φάσμα της γνώσης.

Κι έτσι η κλωνοποίηση πέρασε στα ψιλά γράμματα κι έγινε πραγματικότητα. Θυμάστε τους απεσταλμένους από άλλους πλανήτες; Κάποιοι από αυτούς είχαν έρθει και στην Ελλάδα καλεσμένοι από διάφορες πνευματικές οργανώσεις; Μερικοί κατάλαβαν ότι κάτι περίεργο έτρεχε με τους τύπους αυτούς που έλεγαν ότι ήρθαν από τις Πλειάδες ή την Ανδρομέδα αλλά νόμισαν ότι είναι η διαφορετικότητά τους. Επειδή ήταν από άλλο πλανήτη έτσι κι αλλιώς. Δεν ήταν από άλλο πλανήτη όμως. Ήταν από άλλο εργαστήριο, αλλά κανένας δεν μπορούσε να το καταλάβει. Ναι όλοι αυτοί που παρουσιαζόντουσαν, παρουσιάζονται και κυκλοφορούν ανάμεσά μας σαν εξωγήινοι, είναι απλά κλώνοι. Σας φαίνεται απίστευτο ε;

Πεταλούδες. Ο άνθρωπος για τους Light Workers είναι σαν τις πεταλούδες που έλκονται από το φως και ύστερα καίγονται από αυτό. Αλλά τότε είναι αργά. Νομίζετε ότι η Εύα έκανε κάτι διαφορετικό; Λυπάμαι αλλά όχι. Μας χρειάζονται για να κυριαρχήσουν. Να κυριαρχήσουν με τη δική μας θετική βούληση, τίποτε άλλο. Και για να το πετύχουν αυτό, χρειάζεται να είμαστε ήρεμοι και να τους αποδεχόμαστε. Όπως τα πρόβατα προς το σφαγείο. Σκοπός του σφαγέα είναι να διατηρεί το κοπάδι σε ηρεμία για να βγει νόστιμο το κρέας. Κι αυτό το «ήρεμοι» και χαλαροί είναι ευθύνη των Light Workers. Όλα τα άλλα ανήκουν σε άλλα τμήματα της οργάνωσης.

Οι μεταφορείς των ψυχών

Το κείμενο που ακολουθεί αναφέρεται στον τρόπο που είναι οργανωμένη η πνευματική χειραγώγηση της ανθρωπότητας. Αποτελεί ένα γενικό μίγμα από πληροφορίες και αν και έχει σαν βάση τους εργάτες του φωτός, επεκτείνεται παντού. Δεν έχει να κάνει δηλαδή μόνο με μια πνευματική ομάδα αλλά αναλύει το γενικότερο πλαίσιο οργάνωσης. Έτσι ώστε ο αναγνώστης να αρχίσει να αντιλαμβάνεται την μεγαλύτερη εικόνα. Για το λόγο αυτό θα ήταν αφελές να πει κάποιος που δεν αναφέρεται εδώ η δική του πνευματική ομάδα, ότι δεν γράφουμε για αυτούς. Έχω ξαναγράψει ότι όλες ανεξαιρέτως οι ομάδες πλέον είναι ελεγχόμενες κεντρικά. Κάθε συνάθροιση δηλαδή στην οποία υπάρχει κάποιος άτυπα ή τυπικά εκπαιδευτής ή δάσκαλος, είναι υπό έλεγχο.

Πως γίνεται αυτό; Ο κάθε δάσκαλος, εκπαιδευτής, αρχηγός ή καθοδηγητής, δεν εμφανίστηκε από το πουθενά. Υπήρξε και αυτός κάπου μαθητής για μικρό ή μεγαλύτερο διάστημα. Το ίδιο κι εκείνος που τον εκπαίδευσε ή τον βοήθησε να δημιουργήσει την νέα ομάδα. Όλο το κύκλωμα ελέγχεται από την σχολή του Σαμαέλ Αούν Βεόρ που έγραψα σε προηγούμενη ανάρτηση, και η οργάνωση αυτή ξεκίνησε από τις αρχές περίπου του 20ου αιώνα. Η κύρια ομάδα η οποία δρα σαν χωνευτήριο, εργαστήριο και πεδίο δοκιμών της ψυχολογίας των μαζών είναι οι εργάτες του φωτός ή light workers.

Για τους light workers και την συνολική τους οργάνωση, έχω ξεκινήσει να γράφω από την πρώτη σχετικά στιγμή που ξεκίνησα. Κι αυτό διότι είναι το κύριο σημείο που θα πρέπει να εστιάσει ο αναγνώστης. Όλες οι δοκιμές πάνω στις αντιδράσεις των μαζών στην πνευματική καθοδήγηση γίνεται εδώ. Από εδώ ξεκίνησε και εδώ συνεχίζει να γίνεται. Είναι ο κεντρικός πυλώνας της χειραγώγησης της ανθρωπότητας για την εγκαθίδρυση της νέας τάξης πραγμάτων, την Πανθηρσκεία και την Παγκόσμια κυβέρνηση.

Ο στόχος ένας και μοναδικός. Ετοιμάζει την Παγκόσμια συνείδηση. Κι αυτό διότι οι αδελφότητες γνωρίζουν ότι τα επόμενα 2000 περίπου, η ανθρωπότητα θα παρουσιάζει διευρυμένες ικανότητες αντίληψης της συνείδησης και της συνειδητότητας. Η αιτία είναι η αστρολογική θέση του άξονα του πλανήτη η οποία καθώς περιστρέφεται έκκεντρα και αλλάζει θέση στο ζωδιακό, δημιουργεί και τις κατάλληλες προϋποθέσεις στον πληθυσμό των όντων που βρίσκονται πάνω στον πλανήτη. Η αλλαγή του ψυχισμού όμως, προϋποθέτει και την κατάλληλη οργανωμένη θρησκεία για τον έλεγχο των ψυχών τους (θα γράψω σε άλλη ανάρτηση περισσότερο αναλυτικά σχετικά περί ψυχής) Έτσι, έχουν πάρει απόφαση ότι τα επόμενα 2000 χρόνια, θα πρέπει να δημιουργήσουν μια νέα θρησκεία η οποία να καταφέρει να ελέγξει τις μάζες.

Το πρόβλημα όμως είναι ότι το χρονικό διάστημα αυτό των επόμενων 2000 περίπου ετών, οι μάζες θα έχουν αποτινάξει το καθεστώς φόβου που είχαν τα προηγούμενα 2000 χρόνια (εποχή του Παγκόσμιου Σωτήρα) και θα βρίσκονται σε μια κατάσταση όπου το κάθε ένα άτομο θα έχει τη δυνατότητα να μην εξαρτάται τόσο από τους άλλους αλλά θα μπορεί να διαμορφώνει και να κρατά τη δική του αποκλειστικά συνείδηση και με αυτή θα μπορεί να συμμετέχει ελεύθερα στο σύνολο. Αυτό σημαίνει ότι το κάθε άτομο θα μπορεί να συμμετέχει στις κοινότητες και τις κοινωνίες διατηρώντας μια σχετική αυτονομία συνείδησης. Θα μπορεί δηλαδή να διαμορφώνει προσωπική άποψη και να την διατυπώνει περισσότερο ελεύθερα το οποίο θα του δίνει την παράλληλη ικανότητα να δέχεται δίπλα του περισσότερο ανεκτικά την άποψη των άλλων χωρίς να επηρεάζεται ή να ενοχλείται από αυτές. Στο σημείο αυτό θα ήθελα να σταθεί ο αναγνώστης για λίγο και να το σκεφτεί, διότι αποτελεί και το κλειδί, τόσο στην κοινωνία που έρχεται όσο και στο λόγο που προσπαθούν απεγνωσμένα οι αδελφότητες να μας ελέγξουν.

Στην εποχή που ζούμε και που αυτή τελειώνει σε λίγα χρόνια, ο άνθρωπος διακατεχόταν από μια απροσδιόριστη ψυχική ανασφάλεια που τελικά οδηγούσε σε φόβο με τα γνωστά ολέθρια αποτελέσματα. Ζητούσε πάντα απεγνωσμένα κάποιον προστάτη και οτιδήποτε αντιλαμβανόταν που μπορούσε να αποτελεί κίνδυνο τα κατέστρεφε. Οι αδελφότητες αυτό το γνώριζαν και το χειρίστηκαν μια χαρά δημιουργώντας τις προϋποθέσεις σωτηρίας και προστασίας για όλους. Ο έλεγχος αυτός βασιζόταν στην αυτόματη διακυβέρνηση όλων από όλους. «Ο φόβος φύλαγε τα έρμημα» και αυτός που φοβόταν περισσότερο κρατούσε τους υπόλοιπους υποταγμένους. Έτσι κανένας δεν μπορούσε να αναπτύξει δική του αυτόνομη άποψη, μιας και αμέσως η εκπαιδευμένη κοινωνία τον απομόνωνε και τον απομάκρυνε για λόγους «ασφαλείας». Οι μηχανισμοί είναι γνωστοί σε όλους. Ιερά εξέταση, αστυνομοκρατούμενες κοινωνίες, ολοκληρωτικά καθεστώτα και άλλα διάφορα ήταν στην ημερήσια διάταξη της κοινωνικής διοίκησης.

Τώρα όμως τα πράγματα αλλάζουν. Οι άνθρωποι αρχίζουν και αποβάλλουν το φόβο από πάνω τους και έτσι αρχίζουν να επιτρέπουν στον εαυτό τους και στους άλλους να διαμορφώνουν αυτόνομα άποψη για κάθε θέμα. Μπορούν να ακούν ευκολότερα κάποιον άλλον, να τον αξιολογούν, να κατανοούν τη διαφορετική του άποψη, χωρίς να είναι ανάγκη να αλλάζουν τα δικά τους πιστεύω. Και στο τέλος, αν πρέπει να πάρουν μια συνολική απόφαση, να μπορούν να αποδεχθούν ευκολότερα μια συμβιβαστική τελική λύση που θα αποτελείται από τις απόψεις όλων. Η τελική απόφαση στις κοινωνίες του μέλλοντος, θα είναι η κεντρική συνισταμένη όλων των επί μέρους αποφάσεων. Όχι η καλύτερη πρόταση, όχι η πρόταση που θα έχει τους περισσότερους ψήφους, όχι η πρόταση του πιο δυνατού, ούτε του περισσότερο γνωστού μιας και η επιρροή του κάθε ένα στους άλλους μειώνεται στο ελάχιστο. Στις κοινωνίες του μέλλοντος, οι αποφάσεις θα είναι το συνολικό μίγμα των επί μέρους απόψεων. Μπορεί να αντιληφθεί αυτή την έννοια ο αναγνώστης;

Αυτό όμως προέρχεται από τις συνειδήσεις. Τον τρόπο που χρησιμοποιεί ο κάθε ένας τις πληροφορίες (θα μιλήσουμε για τον τρόπο που λειτουργούν οι συνειδήσεις σε ειδική ανάρτηση). Η συνείδηση του κάθε ενός διαμορφώνει τις τελικές απόψεις του και οι απόψεις του την τελική απόφαση που μπορεί να πάρει σε κάθε θέμα. Το κατανοεί αυτό ο αναγνώστης; Μπορεί να κατανοήσει αυτό που αλλάζει στην ανθρωπότητα; Τη συνείδηση του ο κάθε ένας, θα μπορεί, -χωρίς να μεταβάλλει τη δική του άποψη- να την συνυπολογίζει ώστε να μπορεί να διαμορφώσει μαζί με άλλους μια κοινή. Ο άνθρωπος του μέλλοντος θα διαθέτει την ικανότητα, να δημιουργεί το εκχύλισμα πολλαπλών συνειδήσεων για κάποιο θέμα. Μεγαλειώδες δεν είναι;

Όμως όσο είναι μεγαλειώδες για τον άνθρωπο άλλο τόσο πρόβλημα είναι για αυτούς που τον ελέγχουν. Για τις αδελφότητες που έχουν μάθει να δημιουργούν ένα αυτόματο σύστημα διακυβέρνησης σε σχήμα πυραμίδας. Αν οι άνθρωποι δηλαδή, ολόκληρη η ανθρωπότητα, αποκτήσει τη δυνατότητα και ικανότητα να χειρίζεται έτσι τη συνείδησή της, πως θα μπορέσουν να τους ελέγξουν; Αν συγκεντρωθούν εκατό άτομα και βγάλουν μια συνισταμένη πως θα μπορέσουν να ελέγξουν εκατό διαφορετικές συνειδήσεις ώστε να είναι σίγουροι ότι θα καταλήξουν στο αποτέλεσμα που θέλουν οι αδελφότητες; Καταλαβαίνουμε τώρα, το πρόβλημα που αντιμετωπίζουν οι αδελφότητες; Αν αφήσουν την ανθρωπότητα έτσι όπως πάει, δεν θα μπορούν να την ελέγξουν διοικητικά μετά. Μια ανθρωπότητα έξι (και βάλτε) δισεκατομμυρίων συνειδήσεων, είναι αδύνατον να ελεγχθούν μία-μία ξεχωριστά. Με τίποτε! Δεν υπάρχει τρόπος, παρά μόνο ένας! Ποιος; Μονάχα αν καταφέρουν, και διαμορφώσουν στα μέλη της ανθρωπότητας, την ίδια ακριβώς συνείδηση. Μπορεί να καταλάβει τώρα ο αναγνώστης το μέγεθος του προβλήματος που αντιμετωπίζουν οι αδελφότητες;

Εδώ και εκατό περίπου χρόνια προσπαθούν να διαμορφώσουν μια παγκόσμια κατάσταση, ώστε να μπορούν να διαμορφώνουν σε ολόκληρη την ανθρωπότητα, σε κάθε άτομο, σε κάθε άνδρα, σε κάθε γυναίκα, παιδιά, γέρο, δάσκαλο, μαθητή, στρατιώτη, γιατρό, παπά, τους πάντες έναν-έναν, την ίδια ακριβώς συνείδηση. Όλοι copy-paste την ίδια ακριβώς. Αλλιώς το παιχνίδι το χάσανε. Το χάνουν το παιχνίδι, το καταλαβαίνει ο αναγνώστης; Μπορείτε να καταλάβετε τώρα περί τίνος πρόκειται; Μπορείτε να αντιληφθείτε τι συμβαίνει; Έτσι αποφάσισαν, εδώ και εκατό χρόνια, να ξεκινήσουν την διαμόρφωση σε όλους μιας ενιαίας ίδιας σε όλους άποψης περί θρησκείας, κυβέρνησης, ενημέρωσης, εκπαίδευσης, ντυσίματος, πο-

λέμου, διασκέδασης, τιμωρίας, φόβου, χαράς, από τα πάντα. Και για να μην ξεφύγουμε, την προετοιμασία της πνευματικής καθοδήγησης και της θρησκείας την ανέλαβε η οργάνωση «εργάτες του φωτός».

Κύριο μέλημα της οργάνωσης ήταν να ξεκινήσουν την εκπαίδευση στην αυτόματη διακυβέρνηση. Να εκπαιδεύσουν δηλαδή τους ανθρώπους να δέχονται εντολές από κάποιον που δεν βλέπουν. Κάποιον που δεν γνωρίζουν. Κάποιον που ενώ τους είναι παντελώς άγνωστος, εκείνοι να τον υπακούσουν τυφλά. Πως θα γίνει αυτό; Πως θα παραμείνει ενωμένο ένα πλήθος ακούγοντας κάποιον που δεν θα δει ποτέ. Απλό. Στην αρχή θα είναι κάποιος που θα στέλνει μηνύματα από μακριά, όπως από άλλο πλανήτη (φαινομενικά). Θα παρουσιάζεται δηλαδή τόσο μακριά που θα είναι αδύνατον να πάνε εκείνοι να τον βρουν. Ο κάποιος αυτός θα είναι μια οντότητα που θα έχει επίσης κάτι μυθικό, όπως ένα πολύ ψηλό θρησκευτικό και πνευματικό αξίωμα. Θα είναι ένας άγγελος, ένας δαίμονας, ένας θεός, ένας ήρωας, ένας μάντης. Τα μηνύματα θα μεταφέρουν φόβο. Θα περιγράφουν άσχημες και προβληματικές καταστάσεις που συμβαίνουν στη ζωή των ανθρώπων, οι οποίες έχουν δρομολογηθεί και θα συμβούν. Μόλις εγκατασταθεί ο φόβος μέσα στην ψυχή των ανθρώπων θα έχει επιτευχθεί το πρώτο βήμα. Αμέσως μετά θα τους δοθεί η λύση, η οποία θα προέρχεται πάλι από τον ίδιο ντυμένη πάντα με αυτό που ο άνθρωπος έχει τη μέγιστη ανάγκη. Την αγάπη. Μια λύση όμως που δεν θα οδηγεί πουθενά μιας και εν τω μεταξύ θα έχει δημιουργηθεί άλλη κατάσταση φόβου, μηνύματος, θεού, αγάπης και πάλι από την

αρχή.

Ενώ το πρώτο στάδιο έχει φόβο και αγάπη, το δεύτερο στάδιο έχει φως και γνώση. Το έχω ξαναγράψει και θα το ξαναγράψω. Όλο το πλαίσιο οδηγεί στην εγκαθίδρυση μιας εωσφορικής θρησκείας. Μπορεί να σας κάνει εκτύπωση πως μια εωσφορική θρησκεία μιλάει για φως αλλά πριν διατυπώσει ο αναγνώστης την απορία θα πρέπει να καταλάβει ότι μιλούν για φως, χωρίς να εξηγούν ποιο φως. Κι εδώ θα πρέπει να κάνω μια παρένθεση. Ο Εωσφόρος μεταφέρει φως. Το λέει το όνομά του. Φέρει φως. Φως δηλαδή ενέργεια και πληροφορία. Στη σημερινή εποχή, ο σύγχρονος αναγνώστης μπορεί να κατανοήσει τις έννοιες της ενέργειας και της πληροφορίας σαν φως, έτσι δεν είναι; Κάτι που πριν από εκατό χρόνια θα ήταν αδύνατον! Ο εωσφόρος χρειάζεται να μεταφέρει ψυχές στο χώρο που έχει αποφασίσει να κυριαρχεί. Βαράινει το κλίμα ε; Κι όμως! Το φως που μεταφέρει ο εωσφόρος, είναι η ενεργειακή πληροφορία της πηγής, η οποία περιέχεται μέσα στην ψυχή. Αυτή είναι και η ανάγκη του για ψυχές. Χρειάζεται ψυχές της πηγής. Χρειάζεται ψυχές, δηλαδή ενεργειακή πληροφορία, δηλαδή φως από το «άκρο του Ων», δηλαδή από το «άκρο που υπάρχει», να τις μεταφέρει στο άλλο «άκρο του Μη Ων» (που δεν υπάρχει) ώστε να το κυριαρχήσει. Καταλαβαίνω ότι μια πληροφορία σαν αυτή είναι δύσκολο να κατανοηθεί ακόμα, αλλά έτσι είναι. Θα γράψω για αυτό και σε άλλη ανάρτηση...

Καταλαβαίνω ότι οι απορίες που έχετε είναι πάρα πολλές. Καταλαβαίνω ότι αρχίζετε και κάνετε απίστευτες σκέψεις διαβάζοντας αυτές τις γραμμές. Κι αυτό διότι θεωρείτε οι περισσότεροι από εσάς ότι το μεταφυσικό στοιχείο είναι κάτι που δεν μας αγγίζει. Ότι είναι κάτι που μπορούμε να μιλάμε για αυτό αλλά μέχρι εκεί. Δεν μπορεί να υπάρξει στην πραγματικότητά μας. Λυπάμαι αλλά η κατάσταση είναι πια εντελώς διαφορετική. Ας συνεχίσουμε όμως! Οι εργάτες του φωτός λοιπόν, είναι αυτό ακριβώς που λέει η λέξη. Ακριβώς όμως. Εργάτες. Έχουν μια εργασία να κάνουν. Μεταφορική εργασία. Είναι δηλαδή couriers. Μεταφέρουν ψευδή μηνύματα σε σας και ύστερα μεταφέρουν την ψυχή σας στον εωσφόρο. Δεσμεύουν την ψυχή σας στον αισθητό κόσμο που ζούμε, με μοναδικό δώρο, την αύξηση των αισθήσεων από πέντε σε άπειρες (αυτό θα το εξηγήσουμε στις αναρτήσεις περί ψυχής), με αποτέλεσμα πια το ερέθισμα, η πληροφορία, που μεταφράζεται σε αίσθηση να γίνεται άπειρο και αυτό.

Απλά θα σας πω τούτο. Μια ψυχή που δεν έχει προλάβει να απαλλαγεί από τον εσωτερικό πόνο, ο πόνος αυτός που προέρχεται τώρα από τις πέντε μόνο αισθήσεις, γίνεται άπειρος. Η κόλαση δηλαδή δεν είναι φωτιά που καίει από καζάνια. Είναι άπειρη ενέργεια που διαπερνάει την ψυχή μόλις οι αισθήσεις γίνουν άπειρες. Μόλις οι ενεργειακοί αισθητήρες της περιρρέουσας πληροφορίας γίνονται άπειροι. Κάτι που θέλει ο εωσφόρος. Άπειρη ενέργεια από όσο το δυνατόν περισσότερες ψυχές στον κόσμο που επέλεξε να κυριαρχήσει. Έτσι ο χώρος αυτός ο αισθητός, η ψευδαίσθηση, θα υπάρχει χωρίς να υπάρχει πραγματικά. Για να το αντιληφθεί αυτό ο αναγνώστης, θα πρέπει να σταματήσει τη λειτουργία του νου του και να λει-

τουργήσει τη νόηση μαζί με το συναίσθημα του. Μόνο έτσι θα μπορέσει να έχει (χωρίς σκέψη) την αίσθηση για αυτό που γράφω. Μόνο έτσι θα μπορέσει να αρχίσει να αντιλαμβάνεται περί τίνος πρόκειται. Μόνο έτσι θα κατορθώσει να αρχίσει να βάζει τις εικόνες τη μία δίπλα στην άλλη ώστε σε λίγο να μπορέσει να δει τη μεγάλη που βρίσκεται από πίσω. Είναι εκεί. Απλά ακόμη δεν έχουμε αρκετές συνάψεις για να τη δούμε.

Η μεγάλη παγίδα όμως είναι η ιστορία με την ανέλιξη. Κατ' αυτή, οι άνθρωποι μπορούν να ανέλθουν στην τέταρτη και πέμπτη διάσταση. Τους έδωσαν την πληροφορία χωρίς να εξηγήσουν τι ακριβώς είναι οι διαστάσεις αυτές. Αντίθετα τους υποσχέθηκαν ότι αν κάποιος δεν μπορέσουν να περάσουν μόνοι τους, τότε θα τους βοηθήσουν οι εργάτες του φωτός. Αυτή εξάλλου ήταν η δουλειά τους. Όλοι τότε θεώρησαν ότι στις διαστάσεις αυτές θα περάσουν, με τα σώματά τους, τις οικογένειές τους, τα άτομα που αγαπούν ή ότι άλλο. Η μεταφορά αυτή μάλιστα ετοιμαζόταν να γίνει με τους μηχανισμούς ανέλιξης οι οποίοι ετοιμάζονταν.

Ειδικοί δηλαδή μηχανισμοί υψηλής τεχνολογίας (κάτι σαν κλωβοί) στους οποίους θα έμπαιναν μέσα και θα μεταφέρονταν στην άλλη διάσταση. Δεν είχε δει κανένας αυτούς τους κλωβούς μέχρι πριν μερικές βδομάδες όπου άνθρωποι της αδελφότητας, έκαναν επίδειξη με ανθρώπους. Εκεί έγινε γνωστό στα μέλη της αδελφότητας, ότι οι κάβουλες αυτές, έχουν τη δυνατότητα να κάνουν δύο πράγματα. Πρώτον να απομονώνουν την ενέργεια της ψυχής ώστε να τη χρησιμοποιήσουν στο άκρο του Μη Ων και δεύτερον να απομονώνουν τη ζωτικότητα του ανθρώπου ώστε να τη χρησιμοποιούν τα μέλη της αδελφότητας ώστε να παραμένουν στον αισθητό κόσμο για περισσότερο χρόνο.

Φτάσαμε στο σημείο όπου οι καιροί, μας ξεπέρασαν. Η έκπληξη της επιστημονικής φαντασίας δεν μπορεί πια να κάνει αίσθηση στον άνθρωπο. Φτάσαμε στην στιγμή της δικής μας ευθύνης, η οποία μοιάζει για μια ακόμη φορά να απομακρύνεται. Μερικές φορές, όταν φτάνω στο σημείο αυτό, προσπαθώ να αισθανθώ και να αντιληφθώ τις καταστάσεις που είχαν δημιουργηθεί τον καιρό που έμεινε σαν μύθος σε γραφές μόνο. Τον καιρό που η ίδια αδελφότητα μας έφερνε για μια ακόμη φορά (ίσως την πρώτη τότε) στο ίδιο σημείο της ευθύνης και της απόφασης. Τη στιγμή του Μήλου της Εύας. Τη στιγμή που το φως της γνώσης, είχε προκαλέσει για ακόμη μια φορά τον άνθρωπο πριν τον οδηγήσει στην πτώση. Θα πρέπει όμως να αντιληφθούμε ότι εκείνη η στιγμή, ήταν κάτι σαν πρώτη φάση. Η κβαντική μας πτώση στον αισθητό κόσμο. Η στιγμή της δημιουργίας του καναλιού κατάβασης ψυχών σε αυτόν.

Τώρα ίσως βρισκόμαστε στο επόμενο στάδιο της μόνιμης ή όχι παραμονής μας εδώ. Μια φάση παρόμοια, που πάλι έχει να κάνει με συναίσθημα και γνώση. Μια στιγμή που θα μας δώσει την ευκαιρία να αλλάξουμε αυτό που είμαστε σε αυτό το χώρο. Γνωρίζω ότι είναι πολύ μεγάλο για μας, σε πολύ λίγο χρονικό διάστημα ώστε να το αντιληφθούμε. Είμαι σίγουρος όμως ότι μπορούμε να τα καταφέρουμε. Είμαι σίγουρος ότι μπορούμε να βάλουμε τις εικόνες στη σειρά. Ότι μπορούμε να τραβηχτούμε πίσω ώστε να αρχίσουμε να βλέπουμε τη μεγάλη εικόνα. Είμαι εδώ για να σας μάθω να βλέπετε. Αρνούμαι να σας χαϊδέψω τις αισθήσεις. Όπως αρνούμαι να μιλήσω για τα αισθήματά μου για σας. Είμαι ένας άνθρωπος μόνο...

Οι καταλύτες της συνείδησης

Σίγουρα έχετε διαβάσει κι άλλες σχετικές αναρτήσεις για τα παιδιά ίντιγκο. Σίγουρα κάποιοι από σας τυχαίνει να γνωρίζετε κάποια από αυτά. Η ανάρτηση αυτή είναι τόσο για όλους εμάς, όσο και για τα ίδια τα ίντιγκο. Μάλλον για τους ίντιγκο μιας και θα μιλήσουμε για ενήλικες ανθρώπους και όχι για παιδιά. Μπορεί δηλαδή το θέμα να έγινε γνωστό τα τελευταία χρόνια, όμως είναι μια ιστορία που έχει ξεκινήσει αρκετά παλιά και απλά σήμερα ζούμε την κορύφωσή της. Για το λόγο αυτό, θα αρνηθώ να τα αναφέρω σαν ίντιγκο και θα προτιμήσω το απλό όνομα της γενιάς της αλλαγής της συνείδησης της ανθρωπότητας. Αυτή η νέα γενιά συνείδησης λοιπόν, σε αντίθεση με ότι έχει λεχθεί γενικά στον τύπο, έχει ξεκινήσει να εμφανίζεται στον πλανήτη τα τελευταία 80-160 χρόνια περίπου και όχι μόνο τα τελευταία 25-50. Σε αντίθεση πάλι με όσα οι αδελφότητες θα ήθελαν να πιστέψουμε, η παρουσία τους στη γη είναι παντελώς άσχετη με εξωγήινους πολιτισμούς και γαλαξιακές συμμαχίες, όπως επίσης άσχετη με οργανώσεις του τύπου «οι πολεμιστές του φωτός», Ελ, Ολύμπιοι κλπ.

Είναι παιδιά καθαρώς της συνειδητότητας. Δημιουργήθηκαν αυτόματα από ελεύθερη επιλογή της δύναμης που υλοποιεί τα πάντα στον κόσμο που ζούμε κι απλά ο κάθε ένας προσπαθεί να προσεταιριστεί για λογαριασμό του, τις ιδιότητες του χαρακτήρα τους. Το τελικό προφίλ μιας τέτοιας προσωπικότητας αναπτύχθηκε σε όλη την πάροδο των 160 αυτών τελευταίων ετών, σιγά-σιγά φτάνοντας στις μέρες μας το μέγιστο επίπεδο αλλαγής του. Είναι οι καταλύτες της συνείδησης. Οι άνθρωποι που ανέκαθεν, είχαν και έχουν την ικανότητα να αλλάξουν την εικόνα του πλανήτη, καταστρέφοντας τα μέχρι εκείνη την εποχή δεδομένα και δημιουργώντας τις προϋποθέσεις για μια αλλαγή η οποία θα επηρεάσει την ανθρωπότητα και τον πλανήτη, για τα επόμενα περίπου 2000 χρόνια. Είναι άτομα τα οποία έχουν ένα εντελώς διαφορετικό τρόπο αντίληψης των πραγμάτων από τους υπόλοιπους και αυτός είναι ο κύριος λόγος που παρουσιάζουν αυτή τη διαφορετικότητα με την μεγάλη μάζα των ανθρώπων.

Οι αδελφότητες εσκεμμένα, διέσπειραν την πληροφορία ότι οι άνθρωποι αυτοί, έρχονται από άλλους γαλαξίες για να βοηθήσουν την ανθρωπότητα να κάνει το επόμενο βήμα προς την κατεύθυνση που επιθυμούσαν. Όμως η αλήθεια είναι ότι άνθρωποι με παρόμοια χαρακτηριστικά γεννιούνται κάθε φορά, που η συνειδητότητα ετοιμάζεται να αλλάξει πεδίο. Κάθε φορά δηλαδή, που η συνειδητότητα ετοιμάζεται να μπει σε μια καινούργια περίοδο δημιουργίας και αντίληψης, δημιουργεί αυτόματα, από μόνη της, μια γενιά ανθρώπων οι οποίοι θα προετοιμάσουν και θα ολοκληρώσουν αυτή την αλλαγή. Αλλιώς πως θα γίνει; Πως φαντάζεται ο αναγνώστης ότι γίνονται τέτοιου είδους αλλαγές στον πλανήτη; Ξαφνικά είναι αδύνατον. Ούτε ξαφνικά γίνεται, ούτε με τη σοφή παρέμβαση κάποιων ολίγων γίνεται, ούτε με την εισβολή από άλλους πλανήτες γίνεται. Κι ας έχουν δημιουργήσει γύρω από αυτό το θέμα όλη αυτή την ιστορία.

Η συνειδητότητα, ακολουθεί κύκλους. Μικρούς ή μεγαλύτερους χρονικούς κύκλους, τους οποίους επαναλαμβάνει έτσι όπως έχει προγραμματιστεί από τις συνειδήσεις των όντων που την δημιούργησαν. Στους κύκλους αυτούς μεταβάλλεται το ηλεκτρομαγνητικό πεδίο της, και άρα και ο τρόπος που υλοποιεί τα πάντα. Σε αυτή τη μεταβολή η ανθρωπότητα βιώνει μια αλλαγή στην αντίληψη των πραγμάτων για τον κόσμο και τον εαυτό της. Στη συγκεκριμένη περίπτωση θέση λοιπόν, η συνειδητότητα έχει ξαναβρεθεί ακριβώς πριν από 25000 χρόνια. Υπάρχουν και μικρότεροι κύκλοι -θέσεις- οι οποίοι συμβαίνουν κάθε 12.000 ή κάθε 2.000 χρόνια και μία από αυτές τις εποχές βιώνουμε κι εμείς. Η συνειδητότητα δηλαδή αυτή την εποχή κλείνει δύο κύκλους. Ένα μεγάλο κύκλο που έχει διαρκέσει γύρω στα 25.000 χρόνια ό-

που ισοδυναμεί με μια πλήρη περιστροφή της ελλειπτικής τροχιάς του άξονα της γης και ένα μικρό 2000 χρόνων, όπου ισοδυναμεί με μια πορεία 30 περίπου μοιρών του κύκλου της ελλειπτικής. Ο αναγνώστης εδώ θα πρέπει να σώσει ιδιαίτερη προσοχή στη λέξη «μοίρες». Διότι στο σημείο κάθε 10 μοιρών της τροχιάς αυτής (δεκανός) αλλάζει και το ηλεκτρομαγνητικό πεδίο της συνειδητότητας με αποτέλεσμα να τροποποιείται και η συμπεριφορά των ανθρώπων. Οι μοίρες δηλαδή του κύκλου αυτού έχουν άμεση σχέση με τις «μοίρες» που για τους ανθρώπους έχουν έννοια πεπρωμένου ή ειμαρμένης. Κι αυτό είναι κάτι που θα έρθει πάλι μπροστά μας.

Έτσι λοιπόν, κάθε φορά, η συνειδητότητα ξεκινά και δημιουργεί μια γενιά αλλαγής και μια γενιά αποδοχής. Μια γενιά που θα αλλάξει το σκηνικό με ήπιο ή άγριο τρόπο και μια γενιά που θα υποταχθεί στην αλλαγή αυτή ώστε να αρχίσει πλέον η ανθρωπότητα να πάλλεται στη νέα συχνότητα της συνειδητότητας. Μια γενιά που αλλάζει τη ρουτίνα και μια γενιά που δέχεται τη νέα ρουτίνα υλοποίησης. Η πρώτη γενιά της αλλαγής έχει χαρακτηριστικά των γνωστών μας ίντιγκο και η δεύτερη αυτών που ονομάζουν κρυστάλλινα. Τι είναι αυτά τα χαρακτηριστικά όμως; Τι μαγικό και διαφορετικό έχουν που κατάφεραν μερικοί να πείσουν τους ανθρώπους ότι πρόκειται για παιδιά που έρχονται από άλλους γαλαξίες; Οι άνθρωποι της γενιάς αυτής έχουν ένα και μόνο κύριο χαρακτηριστικό. Η συνειδητότητα ξεκινά και τροποποιεί την ισορροπία «λογική-συναίσθημα», με αποτέλεσμα σταδιακά να μειώνει την «ωρίμανση» της συναισθηματικής ηλικίας των ανθρώπων αυτών ενώ παράλληλα να αυξάνει την «λογική» ηλικία τους. Οι άνθρωποι αυτοί δηλαδή στην κορύφωση του πληθυσμού τους, έχουν ένα συναισθηματικό κόσμο παιδιού και ένα λογικό κόσμο υπερενήλικα.

Είναι πλάσματα με ένα υπερευαίσθητο συναισθηματικό κόσμο και συγχρόνως τετράγωνη λογική. Η αντίθεση όμως αυτή, αποτελεί και το εκρηκτικό μίγμα στην προσωπικότητά τους. Μπορεί τώρα ο αναγνώστης να αρχίσει να κατανοεί περί τίνος μιλάμε; Μπορεί να αρχίσει να αντιλαμβάνεται το μέγεθος της παραπλάνησης από τις αδελφότητες και τις οργανώσεις τους, σχετικά με τα άτομα αυτά; Τα άτομα αυτά που γεννιούνται με τέτοια χαρακτηριστικά, είναι σε κάθε κύκλο τα ίδια. Σε όλους τους αιώνες, σε όλες τις αλλαγές της συνειδητότητας στο τέλος κάθε κύκλου, τα άτομα αυτά γεννιούνται πάντα. Όχι πάντα με το ίδιο προφίλ, αλλά πάντα κάποιοι οι οποίοι ξεκινούν την αλλαγή. Πάντα τα άτομα καταλύτες της συνειδητότητας. Απλά μέχρι σήμερα, αυτό που γνώριζαν μόνο οι αδελφότητες, το μάθαμε όλοι. Τα σημερινά άτομα αυτά, έχουν έναν συναισθηματικό κόσμο ανώριμο και υπερευαίσθητο, όπως ενός μικρού παιδιού και συγχρόνως μια λογική αντίληψη και σοφία ενός έμπειρου και ώριμου ενήλικα. Τι κακό έχει αυτός ο συνδυασμός; Κακό κανένα. Απλά είναι διαφορετικοί από τους υπόλοιπους. Διότι μπορούν με τον «ανοικτό» και ανώριμο παιδικό συναισθηματικό τους κόσμο να αντιλαμβάνονται πράγματα που οι ενήλικες έχουν χάσει από τη στιγμή που μπήκαν στην εφηβεία, ενώ συγχρόνως με την υπεραυξημένη λογική τους, οι απαντήσεις και ο τρόπος συμπεριφοράς και γενικότερης επιβίωσης των ανθρώπων να μπαίνει αμέσως σε αμφισβήτηση.

Διότι οι άνθρωποι αυτοί για παράδειγμα, γνωρίζουν ακριβώς -όπως και τα μικρά παιδιά- τι σημαίνει αγάπη. Μπορούν να διαχωρίσουν την επιτηδευμένη και γεμάτη υποκρισία ευγένεια των χειραγωγών, οι οποίοι υποτάσσουν τις μάζες της ανθρωπότητας, απλά με την ανάπτυξη «ανάγκης» για αγάπη. Οι άνθρωποι αυτοί, μόλις βρεθούν σε ένα καθοδηγούμενο πλήθος, αντιλαμβάνονται αμέσως το στόχο της ροής της αγάπης. Μπορούν αν αντιληφθούν την πραγματική της φύση και λειτουργία της, απλά παρατηρώντας τον ευαίσθητο συναισθηματικά εσωτερικό τους κόσμο. Αντιλαμβάνονται διαισθητικά δηλαδή, ότι η αγάπη είναι μια ενέργεια η οποία απλά δίνει κίνηση στη συνειδητότητα. Διαισθάνονται ότι, για να υλοποιηθεί οτιδήποτε, και να διατηρηθεί η υλοποίηση αυτή στον αισθητό κόσμο, χρειάζεται ενέργεια. Η κάθε μορφή που υλοποιείται. Την «ενέργεια διατήρησης της μορφής». Διαισθάνονται ότι, αν αυτό το ποσό της ενέργειας είναι μικρότερο από αυτό που απαιτείται, τότε η μορφή θα αρχίσει να γίνεται ασταθής και να καταρρέει. Αυτό που γράφω εδώ είναι και το μεγάλο μυστικό που ζούμε. Για το λόγο αυτό, ο αναγνώστης θα πρέπει να δώσει μεγάλη προσοχή και να αντιληφθεί τι συμβαίνει. Τι είναι αυτό που αντιλαμβάνονται αυτοί οι άνθρωποι και που είναι η δυσκολία για τους υπόλοιπους. Αν και θα υπάρξει ειδική ανάρτηση για αυτό, θα γράψω μερικά λόγια για να αρχίσει να γίνεται αντιληπτό.

Κάθε μορφή που υπάρχει υλοποιημένη στον αισθητό κόσμο που ζούμε, για να διατηρηθεί και να αναπτυχθεί -στον κόσμο αυτό- για όσο το δυνατόν μεγαλύτερο χρονικό διάστημα, απαιτεί ένα ποσό ενέργειας. Είναι αντιληπτό αυτό; Η ενέργεια αυτή καλείται «ενέργεια διατήρησης της μορφής». Αν το ποσό ενέργειας είναι μεγαλύτερο από ένα συγκεκριμένο όριο, η μορφή, η κατάσταση, η κατασκευή, το σχέδιο, το στιδήποτε δημιουργείται στον κόσμο μας, αυξάνεται και αναπτύσσεται. Αν η ενέργεια είναι ακριβώς στο όριο, απλώς διατηρείται και αν η ενέργεια πέσει κάτω του ορίου αυτού, η μορφή γίνεται ασταθής και καταρρέει. Όταν λέμε μορφή εδώ μπορεί να είναι ένας άνθρωπος, ένας οργανισμός, ένα οικοδόμημα, μια αυτοκρατορία, ένας πολιτισμός ολόκληρος (θα δώσω σε άλλη ανάρτηση λεπτομέρειες). Τώρα θέλω την προσοχή του αναγνώστη σε αυτό που θα γράψω: Το μεγαλύτερο ποσό ελεύθερης ενέργειας που χρησιμοποιείται από τη συνειδητότητα για τον παραπάνω σκοπό, είναι η ενέργεια που λέγεται «αγάπη». Η αγάπη δηλαδή είναι ενέργεια που ρέει ελεύθερη στο σύμπαν, την οποία όποιος γνωρίζει τη φύση και τις ιδιότητές της, μπορεί να την κατευθύνει με τέτοιο τρόπο, ώστε να τροφοδοτήσει συγκεκριμένα έργα. Έργα υλικά και καταστάσεις. Έμψυχα ή άψυχα.

Πως θα την κατευθύνει; Με το μεγαλύτερο και καλύτερο εργαλείο που υπάρχει για το σκοπό αυτό στο σύμπαν. Τον άνθρωπο. Τον άνθρωπο ο οποίος δρα σαν κανάλι. Ένα κανάλι που με τους κατάλληλους χειρισμούς στο συναισθηματικό του πεδίο, μπορείς να το στρέψεις σε συγκεκριμένα σημεία και να το φέρεις σε μια τέτοια κατάσταση όπου να «ανοίξει», να εστιάσει και να διοχετεύσει όλη την ενέργεια που θα καταφέρει να περάσει από μέσα του, πάνω στο έργο που θέλεις να αναπτύξεις. Με μοναδικό δικό του κέρδος, την απέραντη εσωτερική γαλήνη. Αυτό τώρα, θα ήθελα να το αντιληφθεί ο αναγνώστης σε μια κλίμακα ενός μεγάλου πλήθους. Μιας μάζας εκατομμυρίων ανθρώπων, τους οποίους θα τους εστιάσεις σε αυτό που θέλεις να δημιουργήσεις. Να το θαυμάσουν και να το «αγαπήσουν» ή να το λατρέψουν. Να τους δημιουργήσεις την «ανάγκη» να μιλάνε συνέχεια για αυτό. Με μόνη πεποίθησή τους, ότι αυτό για το οποίο μιλάνε και στο οποίο εστιάζουν, τους φροντίζει και τους αγαπά.

Με αυτή την παράγραφο, έχω την βεβαιότητα ότι μάλλον τα έχω πει όλα. Ένας αναγνώστης που μπορεί τώρα, να κάνει μερικά βήματα πίσω και να παραμείνει ψύχραιμος ώστε να αντιληφθεί ακριβώς αυτό που διάβασε, μπορεί να δει πια -έστω και αχνά- την εικόνα που υπάρχει από πίσω. Τον τρόπο που εργάζονται οι αδελφότητες σε βάθος χρόνου, το λόγο που χρησιμοποιούν συνεχώς τη λέξη «αγάπη» και το λόγο που οι ίντιγκο, αποφασίζουν τελικά να κάνουν την αλλαγή. Διότι οι ίντιγκο έχουν την ικανότητα να «πιάνουν» αυτό το στημένο παιχνίδι. Με τις παιδικές καρδιές τους, μπορούν να αισθανθούν το στόχο της ροής της αγάπης. Και συγκρίνοντας το με την ευφυή λογική τους, αντιλαμβάνονται την ανακολουθία. Βλέπουν κατάματα το ψέμα και την υποκρισία. Διαβάζουν την ανοησία και την αφέλεια των ανθρώπων γύρω τους, αλλά ακούνε τις εξηγήσεις που τους δίνουν και αδυνατούν να πιστέψουν ότι μπορεί να συμβαίνει κάτι τέτοιο. Δυσκολεύονται να δεχθούν την κοινή σε όλους τους άλλους λογική παραδοχή.

Μέχρι να βρεθεί κάποιος ή κάποιοι οι οποίοι να δημιουργήσουν το κατάλληλο υπόβαθρο, ώστε να τους προτρέψουν να αντιλαμβάνονται τα πράγματα με το δικό τους τρόπο. Διότι το μειονέκτημα στην όλη υπόθεση, είναι ότι οι άνθρωποι αυτοί, έλκονται και μπορούν να αντιληφθούν καλύτερα το διαφορετικό. Και αυτό το γνωρίζουν οι άνθρωποι των αδελφοτήτων, οι οποίοι περιμένουν την εμφάνιση αυτών των ανθρώπων για να τους εντάξουν στα σχέδιά τους. Να τους κάνουν -εν αγνεία τους- δυναμικά εργαλεία τους. Να τους μετατρέψουν με έντεχνο τρόπο σε «επαναστάτες χωρίς αιτία», σε καταδρομείς της συνείδησης χωρίς ορατό σχέδιο αντικατάστασης. Να δημιουργήσουν το δυναμικό που θα καταστρέψει τις υπάρχουσες δομές.

Για να σας κάνω μια σύνδεση με το παρελθόν, όμοιοι πληθυσμοί ανθρώπων είχαν γεννηθεί και πριν από 2000 χρόνια περίπου, όταν είχε ξεκινήσει ο κύκλος αυτός της συνειδητότητας που τώρα φτάνει στο τέλος του. Οι άνθρωποι εκείνοι, ήταν οι άνθρωποι που έφεραν μέσα τους την αντίληψη της ενέργειας της ψυχής και την διαφορά της φύσης της σε σχέση με το Εγώ και την αλληλεπίδρασή του με τους άλλους. Ήταν η γενιά που στην προσπάθειά της να δημιουργήσει μια καινούργια θεώρηση για τον κόσμο, άφησε να αναπτυχθεί ο φόβος και η ανάγκη της σωτηρίας της ψυχής των ανθρώπων, βοηθώντας (χωρίς τη θέλησή τους πάλι ίσως) συγκεκριμένη οργανωτική δομή, το ρόλο της οποίας κατάφερε να πάρει η εκκλη-

σία μέσω της θρησκείας. Οι μαθητές του Απολλώνιου Τιανέα, του Χριστού, του Παύλου, οι Ευαγγελιστές, οι οπαδοί τους όπως και πολλοί άλλοι είναι μερικοί ελάχιστοι από αυτούς. Μερικοί ελάχιστοι από τους καταλύτες της τότε αλλαγής που δημιούργησε η ίδια συνειδητότητα. Ο αναγνώστης θα αρχίσει να καταλαβαίνει ότι όπως και τώρα, έτσι και τότε, οι άνθρωποι αντιλαμβάνομενοι ότι βρισκότουσαν σε μια καμπή κατάρρευσης του υπάρχοντος πολιτισμού, περίμεναν τη νέα γενιά αυτή των ανθρώπων, ως εκείνους που θα βοηθούσαν την ανθρωπότητα να κάνει το επόμενο βήμα. Και φυσικά η ιστορία κατέγραψε το είδος του βήματος αυτού.

Πως έγινε αυτό; Πως κατάφερε τελικά -μια κατά τα άλλα ισχυρή πνευματική κίνηση- να οδηγήσει τον κόσμο σε μια περίοδο είκοσι αιώνων, όπου τα ιδεώδη των πρωτεργατών της, καταπατήθηκαν από οργανωμένα συμφέροντα και οδήγησαν την ανθρωπότητα στον σκοταδισμό, τον φόβο, τη φτώχεια, τους πολέμους και την εξαθλίωση ξανά και ξανά και ξανά; Μα με τον ίδιο τρόπο που προσπαθούν να το καταφέρουν και σήμερα. Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο, που οι αδελφότητες γύρισαν ολόκληρη την προσπάθεια σε ένα εσωτερικό τους παιχνίδι, την κορύφωση του οποίου ζούμε στις μέρες μας. Το τέλος και την προσπάθεια αλλαγής του ντεκόρ του. Της εικόνας του. Το τέλος και την προσπάθεια συνέχισής του με άλλο τρόπο. Οι αδελφότητες, οι οποίες παρά τα σενάρια που κυκλοφορούν αποτελούνται από ανθρώπους και όχι από τέρατα. Και με την ευκαιρία θα ήθελα να πω (αν και θα υπάρξει ειδική ανάρτηση για αυτό) ότι, μπορεί να σας φαντάζει μαγικό και εντυπωσιακό το γεγονός να υπάρχουν μέσα ή πίσω από τις αδελφότητες, πλάσματα υπερφυσικά, όμως μια τέτοια παραδοχή από την ανθρωπότητα, απλά κάνει το παιχνίδι δυσκολότερο για εκείνη.

Αποτελώντας εμείς, τα μέλη μιας γενιά που έτυχε να ζει ανάμεσα στις εποχές του φόβου και της συνείδησης, θα πρέπει (σταδιακά τουλάχιστον), να απεμπλακούμε από το υπερφυσικό μέρος της συνομοσιολογίας και να δούμε καθαρά ότι τα μέλη των αδελφοτήτων αποτελούνται μονάχα από ανθρώπους. Πάντα έτσι ήταν και πάντα έτσι θα είναι. Οι μόνοι που έχουν συμφέρον σε μια υπερφυσική θεώρηση περί ερεπών και τα λοιπά, είναι οι ίδιες οι αδελφότητες, οι οποίες με αυτό τον τρόπο, αντιμετωπίζονται πλέον σαν τον μόνιμο διαρκή φόβο της ανθρωπότητας. Όμως, ακόμη και έτσι να είναι, ακόμη κι αν υπάρχουν κάποιες οντότητες αρχαίες και υπερφυσικές πια, σας λέω, χωρίς τους ανθρώπους συνεργάτες τους, είναι παντελώς αδύναμες. Έτσι, όταν μιλάμε για αδελφότητες, μιλάμε για αυτούς τους ανθρώπους. Για όλους αυτούς που κυκλοφορούν δίπλα μας, σαν άνθρωποι υπεράνω υποψίας. Μόνο αυτοί, οφείλουμε να υπάρχουν για μας.

Έχω ξαναγράψει ότι η συνειδητότητα ετοιμάζεται να συμπληρώσει ένα εσωτερικό της κύκλο 2000 περίπου ετών και να εισέλθει σε μια περίοδο όπου ο πληθυσμός της ανθρωπότητας θα έχει μια μεγαλύτερη δυνατότητα να αντιλαμβάνεται τον τρόπο που υπάρχει πάνω στον πλανήτη. Να αντιλαμβάνεται δηλαδή το ρόλο και το σκοπό του εδώ, με εντελώς διαφορετικό τρόπο από αυτόν που είχε δεχθεί μέχρι σήμερα. Και οι καταλύτες της συνείδησης, τα ίντιγκο, το γνωρίζουν αυτό ήδη. Όπως γνωρίζουν και την συναισθηματική χειραγώγηση του πληθυσμού των ανθρώπων. Αντιλαμβάνονται ότι έχουν γεννηθεί για να συμμετέχουν ενεργά στην αλλαγή αλλά τους είναι αδύνατον να αντιληφθούν το ρόλο που οι αδελφότητες τους βάζουν να παίζουν. Οι περισσότεροι (αν όχι όλοι) από τα άτομα που συμμετέχουν στην αντιπαλότητα των θρησκευτικών ζητημάτων για παράδειγμα, είναι ίντιγκο άτομα. Θέλουν να μάθουν, να διδαχθούν, να καταλάβουν, να ζήσουν την αλλαγή που ήρθαν για να κάνουν, αλλά το μόνο που μαθαίνουν είναι η ανάγκη για «αποικοδόμηση των ιδεών». Για αποικοδόμηση των αξιών, των δομών, των μέχρι σήμερα δεδομένων.

Η συνειδητότητα όμως υλοποιεί συνεχώς και στερείται «κενού» υλοποίησης. Αν καταστρέψεις κάτι που υπάρχει μέσα της, χωρίς να βάλεις αμέσως κάτι άλλο στη θέση του ώστε να το αντικαταστήσεις, τότε η ίδια η συνειδητότητα το «γεμίζει» χαοτικά. Αν δεν υπάρχει σχέδιο και επιλογή από το επίπεδο της τέταρτης διάστασης, τότε η ίδια η συνειδητότητα, αυτόματα, κατεβάζει υλοποίηση κατ'ευθείαν από την πέμπτη διάσταση για να γεμίσει το κενό. Αλλά η πέμπτη είναι χαοτική διάσταση. Αδιαμόρφωτη... Σχέδιο όμως υπάρχει... Από τις αδελφότητες... Ακόμη κρυφό, μη ορατό σε όλους... Το οποίο, αφού δημιουργηθεί πρώτα -(κυρίως) από τους ίντιγκο- η πλήρης χαοτική κατάσταση, θα εμφανιστεί ως η μοναδική λύση.

Και πράγματι είναι η μοναδική λύση. Αφού απουσιάζει κάθε άλλη. Διότι σχεδόν όλες οι λύσεις που παρουσιάζονται σε μια χαοτική κατάσταση είναι απλά εναλλακτικές της κατεστραμμένης. Όλες όσες δημιουργούνται στη διάρκεια μιας καταστροφής από εμάς, προσπαθούν να επαναφέρουν την προηγούμενη κατάσταση πάλι. Αυτή που καταστράφηκε. Αυτό όμως είναι αδύνατον. Όταν καταστρέφεται μια δομή, είναι σχεδόν αδύνατον να την επαναφέρεις όπως ήταν. Χρειάζεται αντικατάσταση. Όσοι προσπαθούν να επαναφέρουν μια κατεστραμμένη δομή, απλά αγνοούν ή αρνούνται να δουν το λόγο και την αιτία που καταστράφηκε. Στην συνειδητότητα όμως, είναι αδύνατον να επαναλάβεις ένα προηγούμενο αποτέλεσμα, όταν υπάρχει ακόμη ενεργή, η αιτία που το κατέστρεψε. Μα οι αιτίες είναι εδώ.

Και τότε, εκείνη τη στιγμή του αιώνα, είναι πια η στιγμή που θα κυριαρχήσουν οι κρυστάλλινοι. Η γενιά εκείνη που της έδωσαν το όνομα κρυστάλλινοι. Το οποίο φυσικά το επαναλαμβάνουμε χωρίς να γνωρίζουμε τι ακριβώς είναι. Χωρίς να αντιλαμβάνεται ο αναγνώστης ότι με τον όρο κρυστάλλινοι, εννοούμε «διαφανείς», «αόρατοι» και συγχρόνως «εύθραστοι» «ευαίσθητοι». Είναι ήδη ανάμεσά μας. Αλλά είναι σαν αόρατοι. Κινούνται τόσο αθόρυβα και αποτραβηγμένα που είναι σαν να μην υπάρχουν. Είναι δίπλα σου, μπορεί να σου μιλήσουν, αλλά αδυνατείς να θυμάσαι το πρόσωπό τους. Φυσικά. Διότι είναι το αντίθετο του ίντιγκο. Έχουν ένα πλούσιο συναισθηματικό κόσμο αλλά αρνούνται τη λογική. Τους είναι αδύνατον να την κατανοήσουν. Είναι η γενιά της αποδοχής των πάντων. Είναι αυτοί που θα αναλάβουν την κατάσταση, μόλις αρχίσουν και αποχωρούν οι καταλύτες, έτσι ώστε η χημική αντίδραση, να έρθει σε ηρεμία.

Όμως εκτός από τα ίντιγκο και τα κρυστάλλινα, είναι και ο υπόλοιπος πληθυσμός της ανθρωπότητας εδώ. Ένας πληθυσμός που αρχίζει πια να αντιλαμβάνεται την όλη κατάσταση περισσότερο σφαιρικά από πριν. Ένας πληθυσμός ανθρώπων που αντιδρά και συγχρόνως σιωπά. Κι αυτός ο «υπόλοιπος» πληθυσμός της ανθρωπότητας, παραμένει ακόμη, το ίδιο σημαντικός σήμερα όσο τα ίντιγκο και τα κρυστάλλινα παιδιά.

Εωσφόρος και Προμηθέας

Σε αρκετές από τις προηγούμενες αναρτήσεις μου, εκεί όπου προσπαθούσα να συνθέσω διαφορετικές πληροφορίες από διαφορετικές πηγές, λαούς, κουλτούρες ή θρησκείες, πολλοί αναγνώστες αντιδρούσαν σχολιάζοντας έντονα τον τρόπο που το έκανα. Διότι οι περισσότεροι από μας, αδυνατούμε να κατανοήσουμε, πώς είναι δυνατόν να βάζεις πληροφορίες από τον Εωσφόρο για παράδειγμα δίπλα στον Δία ή τον Κρόνο μαζί με τα Ελοχίμ ή τις Αρχαγγελικές δυνάμεις κολλητά με αναλύσεις της σύγχρονης βιολογίας ή ιατρικής. Τους είναι ακόμη αδύνατον και να συλλέξουν πληροφορίες οι οποίες αναφέρονται σε αρχαία θρησκευτικά κείμενα και να τις βάλουν δίπλα σε σύγχρονες επιστημονικές ανακαλύψεις, ώστε να συνθέσουν μαζί τους, μια ευρύτερη εικόνα για τον κόσμο που ζούμε όλοι.

Όμως το γεγονός αυτό της διάσπασης της πληροφορίας σε κομμάτια και η εν συνεχεία απόρριψη μέρους των κομματιών αυτών, είναι η μοναδική αιτία για την άγνοια που μαστίζει το σύγχρονο πολιτισμό μας και τα προβλήματα που αυτή προκαλεί σε όλους μας διαχρονικά. Θα έχετε όμως δει όλοι όσοι διαβάσετε τις αναρτήσεις μου, ότι μαζί με τις πνευματικές ή ψυχαναλυτικές πληροφορίες που αναφέρω, τοποθετώ ακραίες επιστημονικές προτάσεις και θεωρήσεις. Και δίπλα σε αυτές, τοποθετώ ισάξια, κείμενα θρησκευτικών δοξασιών και δογμάτων ή αστρολογικές και αστρονομικές αναλύσεις περί των ιδιοτήτων των ουρανίων σωμάτων ή ότι άλλο μπορώ να συσχετίσω ώστε να συνθέσω την πληροφορία που ψάχνω να βρω. Και αυτό το κάνω, διότι μόνο έτσι θα καταφέρουμε να αντιληφθούμε ότι, αν απορρίψεις έστω και ένα τμήμα από μια πληροφορία-κώδικα, τότε αλλάζει ολοκληρωτικά το νόημα και η έννοια ολόκληρου του αποτελέσματος που αναζητάς.

Έχω αναφέρει και επανάληψη για παράδειγμα, ότι για να μπορέσεις να ανακαλύψεις τα βάθη και τα μυστήρια του αισθητού κόσμου που ζούμε, πριν ξεκινήσεις, θα πρέπει να βάλεις ένα νοητό όριο στο χώρο της αναζήτησής σου, πέρα από το οποίο, θα πρέπει να αναγνωρίσεις εκ των προτέρων, ότι για σένα θα παραμένει πάντα ιερό. Ότι μπορεί να σημαίνει για τον κάθε ένα η έννοια «ιερό». Σε άλλους το σημείο αυτό το οριοθετεί η θρησκεία που ασπάζονται, σε άλλους μια αόρατη και άγνωστη πνευματική αντίληψη και σε άλλους κάποια απροσδιόριστη πληροφορία χαμένη μέσα στη συνείδησή τους. Με βλέπετε να διατυπώνω έτσι προσεκτικά πια τις λέξεις που χρησιμοποιώ, διότι τις προηγούμενες φορές που αναφέρθηκα και μόνο στη λέξη θρησκεία και ιεουργία, αρκετοί αντιδράσατε τόσο δυναμικά που αν το επαναλάβω θα σας ωθήσω ίσως να χάσετε ολόκληρη την πληροφορία που ακολουθεί.

Για το λόγο αυτό, θα σας παρακαλούσα να προσέξετε τη λέξη και το νόημα που χρησιμοποίησα. Έγραψα «ιερό». όχι «απροσπέλαστο» ή «απαγορευμένο», το οποίο σημαίνει, ότι η προσέγγιση του χώρου εκείνου, θα πρέπει να γίνει μόνο νοητικά ή πνευματικά και όχι με την καθαρή και ψυχρή λογική όπως θα μπορούσε να κάνει κάποιος μέχρι εκεί. Το καλύτερο βεβαίως θα ήταν, όλη τη σημερινή διαδρομή που θα κάνουμε, να προσπαθήσουμε όλοι να την κάνουμε συνθέτοντας, μια νέα ικανότητα αντίληψης και κατανόησης, η οποία θα στηρίζεται όχι μόνο στη λογική αλλά και στο συναίσθημα και την ευρύτερη νόηση του Είναι μας. Διότι σήμερα, θα δοκιμάσω να σας δώσω μερικές πληροφορίες που σκοπό έχουν να καταφέρουν να επιδράσουν πάνω στο σύνολο του πνευματικού σας πεδίου ώστε να λειτουργήσουν συνολικά. Ας ξεκινήσουμε λοιπόν.

Σήμερα θα σας μιλήσω για κάποιες χρονικές περιόδους της ιστορίας της ανθρωπότητας, οι οποίες έδρασαν καθοριστικά πάνω στο πεπρωμένο της και την πορεία της μέσα στο χρόνο. Μια πορεία γεμάτη από γεγονότα τόσο δραστικά και καθοριστικά, που στιγματίσαν τη ζωή του πλανήτη και τη δική μας διαχρο-

νικά σε βάθος χιλιάδων ετών. Θα σας μιλήσω για τις χρονικές περιόδους εκείνες όπου κυριάρχησε στις πράξεις και τις αποφάσεις των ανθρώπων ένα όνομα. Ή μάλλον μια οντότητα με δύο ονόματα. Εωσφόρος και Προμηθέας. Και γράφω δύο ονόματα, διότι πρόκειται για το ίδιο πράγμα με δύο διαφορετικά ονόματα, δύο διαφορετικών λαών, πολιτισμών, θρησκειών ή τμημάτων της ανθρωπότητας. Και το κάνω αυτό, διότι μόνο έτσι θα καταφέρουμε να αποκρυπτογραφήσουμε ακριβώς αυτό που συνέβη τότε. Διότι το πρώτο ερώτημα που θα βγει αμέσως είναι: «πως είναι δυνατόν να πρόκειται για το ίδιο πράγμα, όταν οι Ιουδαίοι στη θρησκεία τους, τον καταγράφουν με τα μελανότερα χρώματα στην ιστορία της πώσης του ανθρώπου από τον παράδεισο σαν Εωσφόρο ενώ οι Έλληνες τον θεωρούν σχεδόν ευεργέτη του ανθρώπου μιας και για αυτούς ο Προμηθέας τους έδωσε τη φωτιά, που τόσο είχαν ανάγκη για να επιβιώσουν;».

Και το παραπάνω ερώτημα είναι πέρα για πέρα εύλογο. Για να καταλάβουμε όμως τι συνέβη θα πρέπει να πάμε πολύ πιο πίσω στο χρόνο. Αρκετές χιλιάδες χρόνια πίσω, όταν ακόμη στην εποχή που ο άνθρωπος έφτασε στη γη για πρώτη φορά και αποφάσισε να αποικήσει τον πλανήτη δημιουργώντας τις πρώτες επαφές με αυτόν. Την εποχή εκείνη, πριν από περισσότερα από 24.000-48.000 χρόνια, αυτό που εμφανίστηκε στον πλανήτη για πρώτη φορά ως άνθρωπος, ήταν ένα ενεργειακό ον, χωρίς συγκεκριμένη μορφή (δηλαδή σώμα όπως είναι σήμερα με πόδια, χέρια, κλπ) αλλά έμοιαζε περισσότερο σαν ενεργειακό πεδίο σχήματος όρθιας κολώνας, με προεκτάσεις οι οποίες μόνο κατά φαντασία θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν χέρια, πόδια ή κεφάλι. Ήταν εντελώς αέρινο ή αιθερικό και αποτελείτο από καθαρή ενέργεια μέσα στην οποία υπήρχε κωδικοποιημένη όλη η απαραίτητη πληροφορία που του χρειαζόταν. Ήταν ο άνθρωπος-ψυχή.

Πριν φτάσουν στον πλανήτη τα όντα αυτά, προηγήθηκαν οι δημιουργοί. Γιγαντιαία, αυτο-πληροφομορφο-γενετικά πεδία, (οι γνωστοί Ελοχίμ της Ιουδαϊκής θρησκείας), τα οποία δημιούργησαν τον πλανητικό χώρο του σύμπαντος, κατ εντολή ενός μεγαλύτερου πεδίου που σε μας είναι γνωστό ως πηγή, Θεός ή Ων, με την έννοια, ότι είναι ο χώρος που «υπάρχει» και από τον οποίο εκπορεύτηκαν όλα. Σας ζητώ όμως να κρατήσετε την πληροφορία αυτή, άσχετα αν διαφωνείτε με τη λέξη που της δίνω. Το κάνω για να συνεννοηθούμε και να κατορθώσουμε να επικοινωνήσουμε αποτελεσματικά. Αφού αντιληφθούμε τι λέω, μετά μπορούμε να αλλάξουμε τις λέξεις αν αυτές είναι που μας ενοχλούν. Συνεχίζω λοιπόν.

Αφού λοιπόν δημιουργήθηκε ο πλανητικός χώρος, άρχισαν να τον επισκέπτονται άνθρωποι-ψυχές. Δηλαδή ενεργειακά «κύτταρα» τα οποία προήρχοντο από την πηγή και τους έλειπε το υλικό σώμα που γνωρίζουμε σήμερα, μιας και ο πλανήτης ολόκληρος παλλόταν διαφορετικά αφήνοντας ολόκληρο τον πλανήτη σε πιο αραιή και ζελατινώδη ή ενεργειακή μορφή. Οι δημιουργοί όμως, μετά την ολοκλήρωση του έργου τους, τοποθέτησαν ανάμεσα στους ανθρώπους-ψυχές και στην πηγή, κάποια άλλα ενεργειακά πεδία που σκοπό είχαν την μεταβίβαση ενεργειακής πληροφορίας από την πηγή, όταν και εάν την χρειαζόνταν οι άνθρωποι-ψυχές. Τα πεδία αυτά (οι γνωστοί Αρχάγγελοι και Άγγελοι), είχαν μόνο εκτελεστική λειτουργία, χωρίς να παρεμβαίνουν τα ίδια στη βούληση των ανθρώπων ή της πηγής και οι μόνοι που δρούσαν με δική τους βούληση ήταν οι άνθρωποι.

Αυτό σημαίνει ότι τα «αγγελικά» πεδία-αγγελιοφόροι, εκτελούσαν έργο, μόνο αν τους καλούσαν για να το κάνουν και όχι από δική τους πρωτοβουλία ή προτροπή. Οι άνθρωποι-ψυχές που κατοίκησαν τον πλανήτη, επικοινωνούσαν μεταξύ τους αλλά και με τα πάντα γύρω νοητικά. Δηλαδή ενεργειακά. Όπως περίπου επικοινωνούν δύο ασύρματοι ηλεκτρονικοί υπολογιστές. Μερικοί αναγνώστες διαμαρτύρονται με τον τρόπο που δημιουργώ τις παραστάσεις-παραδείγματα, θεωρώντας εσφαλμένα ότι υποβιβάζω την υπόσταση του ανθρώπου σε απλό, τεχνολογικό επίπεδο. Όμως είναι αδύνατον να γίνει κατανοητή η έννοια της επικοινωνίας μέσω της νόησης και της πνευματικότητας διαφορετικά. Στους αναγνώστες αυτούς θα ήθελα να πω, ότι οι υπολογιστές και η σημερινή τεχνολογία, είναι απλά η υλική απομίμηση των δικών μας ικανοτήτων. Ικανοτήτων που εξέπεσαν από τις νοητικές λειτουργίες μας, μέχρι τη στιγμή να το κατανοήσουμε και να τις ανακτήσουμε πάλι καθιστώντας έτσι ξανά, την τεχνολογία στο σύνολό της άχρηστη και περιττή. Μέχρι τότε όμως, η τεχνολογία αυτή θα μας θυμίζει αυτό που χάσαμε. Συνεχίζω λοιπόν.

Οι άνθρωποι-ψυχές λοιπόν, είχαν τη δυνατότητα, να χρησιμοποιούν κατά βούληση και μόνο νοητικά, οποιοδήποτε ενεργειακό πεδίο ήθελαν, τόσο πάνω και μέσα στον πλανήτη όσο και στο βαθύ διάστημα και υπαρκτό σύμπαν, ορατό και αόρατο. Μπορούσαν να γεννιούνται, να εμφανίζονται και να πεθαίνουν με απλή επιλογή, έξω και πέρα από υλική αναπαραγωγή. Μπορούσαν να περνούν στο χώρο της τέταρτης και πέμπτης διάστασης, αυτό που λέμε παρελθόν, μέλλον και πιθανότητα δημιουργίας και να αντλούν από εκεί σχηματισμούς και πληροφορίες που τους μετέφεραν στο χώρο του πλανήτη. Μέσα σε μερικές χιλιάδες χρόνια γραμμικού χρόνου, είχαν καταφέρει και είχαν δημιουργήσει πελώριους χώρους στο βαθύ διάστημα, στους οποίους αποθήκευαν ενέργεια με την οποία άρχισαν να υλοποιούν και να δίνουν σχήμα στη γη. Όπως κατανοείτε, απουσίαζε εντελώς η όποια ανάγκη τους για τροφή και νερό, ένδυσης ή προστασίας για επιβίωση, ασθένειας ή οτιδήποτε άλλο μιας και το μοναδικό που χρησιμοποιούσαν ήταν συμπαντική ενέργεια διατήρησης η οποία είναι άμεσα σχετική με αυτό που εμείς αντιλαμβανόμαστε ως «αγάπη». Αντιλαμβανόμαστε δηλαδή ότι ο χώρος που περιγράφω αυτή τη στιγμή, χρησιμοποιώντας λέξεις και νοήματα της σημερινής πραγματικότητας και συνείδησης, είναι το ίδιο με αυτό που κάποιοι πριν από μερικές χιλιάδες χρόνια, περιέγραψαν και κατέγραψαν ως παράδεισο ή ως γη της επαγγελίας.

Και τώρα αρχίζει το σημαντικό κομμάτι της ανάρτησης. Κάποια στιγμή, όταν ακόμη το σώμα των ανθρώπων ήταν αμορφοποίητο, κάποιοι από αυτούς, δημιουργώντας και υλοποιώντας τις απαραίτητες ενεργειακές υποδομές στον πλανήτη (οι άνθρωποι αναπαραγωγικοί), αποφάσισαν να προχωρήσουν ένα βήμα παραπάνω και να προσπαθήσουν να μετατρέψουν ολόκληρο τον πλανήτη, σε ένα χώρο μέσα στο σύμπαν, όπου θα μπορούν να εφαρμόσουν την εξουσία τους μέχρι τα άκρα. Με βάση δηλαδή την ελεύθερη βούλησή τους, να πειραματιστούν να δημιουργήσουν ένα σημείο μέσα στο σύμπαν, το οποίο να γινόταν τόσο δυνατό και ανεξάρτητο όσο η πηγή από την οποία προήρχοντο, του Ων. Να δημιουργήσουν δηλαδή ένα εικονικό σύστημα το οποίο να υπάρχει χωρίς να «υπάρχει». Να δημιουργήσουν δηλαδή το Μη Ων ή το άκρο της «εξουσίας της δύναμης».

Για το σκοπό αυτό όμως, χρειαζόνταν πληροφορία που τους ήταν δύσκολο να τη βρουν και να τη χρησιμοποιήσουν, μιας και την κατείχαν μόνο τα πεδία αγγελιοφόροι (Αρχάγγελοι) και οι ίδιες οι ψυχές τους. Στα κείμενα που υπάρχουν, γίνεται λόγος για έναν από τους Αρχαγγέλους (ο Εωσφόρος ή αλλιώς ο Προμηθέας ο δικός μας γιος του Ιαπετού), ο οποίος άκουσε την απαίτηση των ανθρώπων και ανταποκρίθηκε αμέσως ώστε να τους μεταβιβάσει την πληροφορία που ζητούσαν. Ο Αρχάγγελος όμως (ή πεδίο αγγελιοφόρος) τους μετέφερε μια πληροφορία η οποία ήταν μεγαλύτερη από αυτό που είχαν οι ίδιοι ζητήσει. Μια επιπλέον δηλαδή πληροφορία την οποία ο Αρχάγγελος την έδωσε αυτοβούλως και οι άνθρωποι αποφάσισαν να τη χρησιμοποιήσουν.

Εκείνοι οι πρώτοι άνθρωποι που αποφάσισαν να συμμετέχουν σε αυτό το σχέδιο εξουσίας στον πλανήτη, αναφέρεται ότι ήταν εκείνοι οι οποίοι ήταν υπεύθυνοι για τη δημιουργία ή γέννηση των υποδομών και μέσα στα σχέδια για την επικράτησή τους ενέταξαν την ψευδαίσθηση η οποία δημιουργείται από την αλλοιωμένη πληροφορία της αίσθησης και του συναισθήματος (γυναίκα Λίλιθ). Οι άνθρωποι εκείνοι, θυσίασαν τις ψυχές τους εγκλωβίζοντας τις από τότε μόνιμα στην τέταρτη και πέμπτη διάσταση, ώστε να ξεκινήσει το έργο να λειτουργεί. Με το που συνέβη αυτό, η πηγή, διέκοψε αμέσως την ευρεία επικοινωνία με τον πλανήτη γη, αφήνοντας επίσης εγκλωβισμένο σε αυτή τον Προμηθέα με όλο το ενεργειακό του πεδίο.

Όμως, η συνολική ενέργεια που συσσωρεύτηκε απότομα στον πλανήτη από τη στάση αυτή των «αποστατών», τον οδήγησε σε ξαφνική και απότομη πύκνωση με αποτέλεσμα να «καούν» από την απότομη αλλαγή αυτή συνολικά γύρω στις 300.000 ψυχές, οι οποίες χάθηκαν ή έμειναν εγκλωβισμένες στον εξωδιαστασιακό χώρο της γης. Ψυχές δηλαδή οι οποίες έχασαν την ευκαιρία να γυρίσουν στην πηγή και να επιστρέψουν ξανά στη γη. Αυτή η κατάσταση την εποχή της Λεμουρίας, ήταν η πρώτη φορά που συνέβη αυτό το γεγονός της καταστροφής. Μιας καταστροφή όπου αν χρησιμοποιήσουμε την κλίμακα Καρντάσεφ, θα δούμε ότι ένας πολιτισμός του επιπέδου 3-4, κατέβηκε στο επίπεδο 1-2 μέσα σε λίγα λεπτά, μετατρέποντας έτσι ένα καθαρά ενεργειακό χώρο σε πυκνότερη ύλη.

Η δεύτερη φορά ήταν εκείνη που ολοκλήρωσε την καταστροφή, δημιουργώντας συνθήκες που ανάγκα-

σαν τους ανθρώπους να κατέβουν στη λίθινη εποχή που γνωρίζουμε του επιπέδου μηδέν. Τι συνέβη όμως; Μετά την καταστροφή της Λεμουρίας, όσοι άνθρωποι κατάφεραν να διασωθούν άρχισαν γίνονται πυκνότεροι και να παρουσιάζουν μορφή πια που πλησίαζε τη σημερινή. Όμως ακόμη ήταν ημιενεργειακή και περισσότερο αέρινη από ότι σήμερα. Οι απόγονοί τους κατάφεραν να δημιουργήσουν ξανά πολιτισμό και να φτάσουν στο επίπεδο 2 περίπου της κλίμακας Καρντάσεφ. Όμως ο συνολικός πληθυσμός πια, είχε χωριστεί σε εκείνους που προσπαθούσαν ακόμη να μεταμορφώσουν τον πλανήτη και σε εκείνους που προσπαθούσαν να τον φέρουν στην προηγούμενη κατάσταση της ενεργειακής και πνευματικής κατάστασης πριν τη Λεμουρία. Διότι ο σκοπός των πρώτων ήταν και είναι να καταστρέψουν ολοσχερώς τον πλανήτη, να τον πυκνώσουν τόσο πολύ μέσα στη βαριά ύλη, ώστε ο άνθρωπος να είναι πλέον ανάκανος να θυμηθεί και να φτάσει στην προηγούμενη ενεργειακή κατάσταση.

Έτσι, θα μπορούν εκείνοι να έρθουν σαν σωτήρες, δίνοντας του γνώση η οποία όμως θα είναι υλική μόνο, η οποία θα τον κρατά στην υλική του κατάσταση για πάντα. Και τότε, εκείνοι θα έχουν πετύχει να μετατρέψουν αν σύστημα εικονικό σε μόνιμο. δηλαδή «μη υπάρχον». ένα σύστημα όπου θα πρυτανεύει μονάχα η δύναμη και η εξουσία. Εκείνοι που συνέχιζαν το σχέδιο επιβολής της εξουσίας τους λοιπόν, δημιούργησαν την Ατλαντίδα και εκείνοι που προσπαθούσαν να επαναφέρουν τα πράγματα στην προηγούμενη μορφή τους κατοίκησαν στην ευρύτερη περιοχή των Αθηνών της Ιωνίας ή της σημερινής Ελλάδας.

Τότε φυσικά η έννοια Έλληνας ήταν χωρίς σημασία διότι κατά ένα τρόπο, η λέξη Έλληνας ήταν σαν να λες άνθρωπος, μιας και όλοι ήταν το ίδιο ακόμη. Το πρόβλημα ξεκίνησε όταν στην Ατλαντίδα ξεκίνησαν την παραγωγή των κλώνων. Μπορείτε να καταλάβετε τι περίπου συνέβη διότι, η όλη κατάσταση ήταν πανομοιότυπη με τη σημερινή.

Οι Άτλαντες, δημιούργησαν αρχικά ένα ισχυρό ενεργειακό πεδίο το οποίο ονόμασαν Κρόνος, το οποίο λειτουργούσε με ένα δίκτυο κρυστάλλων σε όλη την επιφάνεια της γης, και με το οποίο άρχισαν να ελέγχουν τα πάντα πάνω στον πλανήτη, έτσι ώστε να ολοκληρώσουν την εξουσία τους σε αυτόν. Το σύστημα αυτό έλεγχε με αυτόματο τρόπο ένα σύστημα καθηκόντων των πολιτών και επιβολής αυτόματων ποινών. Οι Αθηναίοι όμως, που γνώριζαν τι ακριβώς συμβαίνει στην Ατλαντίδα, προσπαθούσαν αρκετό καιρό να δημιουργήσουν ένα δικό τους σύστημα ασφάλειας και προστασίας, αλλά κάθε φορά το σύστημα Κρόνος το απενεργοποιούσε πριν τεθεί σε λειτουργία. Στο τέλος, κατάφεραν και δημιούργησαν ένα πεδίο ισχυρότερο από το Κρόνος, το οποίο όπως έχω ξαναγράψει το ονόμασαν Δίας. Το σύστημα αυτό κατάφεραν να το θέσουν σε λειτουργία με ένα αντιπερισπασμό που έκαναν οι Αθηναίοι, προσομοιάζοντάς το με έναν από τους κρυστάλλους (βράχο) που χρησιμοποιούσε το Κρόνος, ο οποίος έτσι καθυστέρησε να το αναγνωρίσει και το πεδίο ολοκληρώθηκε και τέθηκε σε λειτουργία με αποτέλεσμα σε λίγο χρονικό διάστημα να αδρανοποιήσει το Κρόνος και να περιορίσει τη δράση του πεδίου του Προμηθέα.

Οι Άτλαντες όμως σε απάντηση, δημιούργησαν δύο άλλα πεδία τα οποία χρησιμοποίησαν για να ολοκληρώσουν τα σχέδιά τους. Πρώτα δημιούργησαν το Κρύων, το οποίο ανέπτυξαν στη θέση του Κρόνου. Το σύστημα αυτό, λειτουργούσε πάνω στο συναισθηματικό πεδίο των ανθρώπων και άρχισε να τους κατευθύνει. Συγχρόνως, δημιούργησαν ένα δευτερεύον πεδίο με το όνομα Μέτατρον, το οποίο χρησίμευε για την μεταφορά δεδομένων τα οποία ήταν απαραίτητα για τον έλεγχο των κλώνων που είχαν ξεκινήσει να παράγουν. Το σύστημα αυτό, λειτουργούσε χρησιμοποιώντας σαν μέσο τη Σελήνη, το οποίο κατάφερε και παρέκαμψε το πεδίο του Δία το οποίο είχε πλέον τον έλεγχο του πλανήτη. Κι εδώ ευρίσκεται η απάντηση σχετικά με το γιατί οι Έλληνες δημιούργησαν την παραλλαγή του Προμηθέα.

Εδώ χρειάζεται προσοχή. Όπως ακριβώς συμβαίνει σήμερα με την οργάνωση «εργάτες του φωτός» και «Κρύων» η οποία φροντίζει για την συναισθηματική προπαγάνδα των ανθρώπων, έτσι συνέβαινε και τότε. Με το σύστημα Κρύων, (πάλι το ίδιο όνομα) άρχισαν να επιδρούν στο συναίσθημα (γυναίκα-Εύα) των ανθρώπων ώστε να τους πείσουν για τις αγαθές προθέσεις τους και να καταφέρουν να κυριαρχήσουν πάνω τους. Έτσι οι Αθηναίοι, άρχισαν όπως και τώρα, να καταγράφουν στη συνείδησή τους ότι το σύστημα Προμηθέας ήταν ο τρόπος που θα αποκτούσε ο πλανήτης ενέργεια για πάντα. Αυτή η κατάσταση της προπαγάνδας, κράτησε αρκετά χρόνια, μέχρι η διοίκηση των Αθηνών, να καταλάβει την παγίδα των

Ατλάντων (Ποσειδώνας) και να αποφασίσει να αναπτύξει μέσω του ενεργειακού πεδίου Δία ένα σύστημα με το οποίο θα προφυλάσσονταν από αυτή την επιρροή των Ατλάντων για το σύστημα Προμηθέας. Έτσι μέσω του βοηθητικού πεδίου πληροφοριών Μήτις, οι Αθηναίοι κατάφεραν και δημιούργησαν ένα πεδίο προστασίας της συνειδησής τους το οποίο και ονόμασαν Αθηνά (θυμηθείτε τη μονομαχία Ποσειδώνας - Αθηνάς).

Το σύστημα αυτό κατάφερε να απομονώσει τα νοητικά μηνύματα των Ατλάντων και να τους απομονώσει για λίγο. Όμως εν τω μεταξύ εκείνοι, είχαν ολοκληρώσει την διαδικασία των κλώνων, τους είχαν βγάλει σε παραγωγή και κάποια στιγμή έχασαν τον έλεγχό τους. Οι κλώνοι βγήκαν εκτός Ατλαντίδας και άρχισαν να παρενοχλούν τους πληθυσμούς της περιοχής της Αυτοκρατορίας των Αθηνών. Το σημαντικότερο όμως ήταν ότι οι κλώνοι ήταν γενετικά τροποποιημένοι, όπου από μέσα τους απουσίαζε το σύστημα αυτόματης άμυνας σε καταστάσεις συνολικού κινδύνου, το γνωστό ιχώρ. Οι κλώνοι όμως άρχισαν να αναπαράγονται με τις γυναίκες των ανθρώπων και έτσι άρχισαν να πολλαπλασιάζονται τα άτομα από τα οποία απουσίαζε πλέον η πληροφορία της άμυνας, αλλά αντίθετα οι άνθρωποι που γεννιόντουσαν, είχαν τυφλή υπακοή στο καθήκον και υποταγή στην εξουσία. Αυτός είναι και ο μεγάλος διαχωρισμός των ανθρώπων και από εδώ και πέρα αρχίζει η έννοια του «Έλληνα».

Στο χρονικό σημείο αυτό, οι άτλαντες εμφανίζουν τους ερπετοειδείς κλώνους τους.. Τι ήταν αυτοί; Ήταν κλώνοι, στους οποίους οι Άτλαντες, είχαν αφαιρέσει την ικανότητα να συναισθάνονται. Κι αυτό το έκαναν για να τους χρησιμοποιήσουν σαν ελεγκτικούς μηχανισμούς απέναντι στο δικό τους «Κρύων», το οποίο είχε αρχίσει να επιδρά και στους ίδιους. τότε όμως οι Αθηναίοι, αποφάσισαν να παρέμβουν και να επιτεθούν στην Ατλαντίδα, με σκοπό να την καταλάβουν, να σταματήσουν την παραγωγή των κλώνων και να απενεργοποιήσουν τα συστήματα Κρύων και Μέτατρον που έλεγχαν την όλη αυτή κατάσταση. Όμως αυτό στάθηκε αδύνατον τελικά. Διότι εκείνοι που δημιούργησαν το αρχικό πρόβλημα στην Λεμυρία, δημιούργησαν ξανά την ίδια κατάσταση και στην Ατλαντίδα, οδηγώντας πάλι τον πλανήτη στην καταστροφή. Τι έγιναν τα πεδία του Κρύων και του Μέτατρον όπως και του Εωσφόρου ή Προμηθέα; Αυτά μετά την καταστροφή, έμειναν στην τέταρτη και πέμπτη διάσταση μιας και καταστράφηκε το ενεργειακό τους τμήμα που ήταν βυθισμένο στον τρισδιάστατο χώρο. Έμειναν στον έξω διαστασιακό χώρο μαζί με τις ψυχές εκείνων που έχουν επιλέξει να μείνουν για πάντα εκεί. Όμως τώρα θα πρέπει να δούμε τι συμβαίνει με το μύθο του Προμηθέα;

Για να το κάνουμε όμως αυτό, θα πρέπει να τον συνδέσουμε με τον άλλο μύθο, εκείνο της Πανδώρας. Διότι μόνος του ο Προμηθέας δίνει την εντύπωση ότι ήταν ένας προστάτης και χορηγός στην ανθρωπότητα, ο οποίος τους προμήθευσε με τη φωτιά, μια εποχή όπου την είχαν ανάγκη για να επιβιώσουν από το κρύο. Όμως η φωτιά στον μύθο αυτό, εμπεριέχει την ενεργειακή γνώση, την ενεργή πληροφορία η οποία τον οδήγησε στο άνοιγμα του κουτιού της Πανδώρας. δηλαδή σε αυτό που ονομάζουμε πτώση. Μια πτώση πολιτισμών, μια πτώση από την πνευματική κατάσταση που βρισκόταν, στη βαριά ύλη. Έτσι οι δύο πληροφορίες πια, αφ ενός του Εωσφόρου προμηθευτή του μήλου της γνώσης στην Εύα και αφ ετέρου του Προμηθέα χορηγού της φλόγας της γνώσης στην Πανδώρα, είναι απόλυτα ταυτόσημες και σηματοδοτούν την πορεία που έχει κάνει αυτή η κατάσταση σε όλους τους αιώνες πάνω στη γη. Μια πορεία που στις μέρες μας αναβιώνει πάλι με του «εργάτες του φωτός» οι οποίοι προσφέρουν το «πνευματικό άνοιγμα» μέσα από το συναίσθημα του ανθρώπου. Ακριβώς η ίδια κατάσταση.

Διότι αγαπητέ αναγνώστη, στη σημερινή εποχή, όλο αυτό που συμβαίνει, είναι μια ακόμη αναπαράσταση εκείνης της κατάστασης και στις δύο εποχές. Η ίδια ομάδα ανθρώπων, έχει πάλι καταφέρει να φτάσει την ανθρωπότητα στο ίδιο ακριβώς σημείο, όπου με ισχυρή προπαγάνδα στο συναίσθημα του ανθρώπου, προσπαθούν να ενεργοποιήσουν τις ίδιες ακριβώς δυνάμεις επιβολής και ελέγχου μέσω της ενεργοποίησης του συστήματος Κρύων, οι οποίες να οδηγήσουν σε μια πλήρως ελεγχόμενη αυτόματη παγκόσμια κυβέρνηση. Να οδηγήσουν σε μια κοινωνία του τυφλού καθήκοντος προς την εξουσία, δηλαδή προς τους ίδιους. Έχουν ακριβώς με τον ίδιο τρόπο ενεργοποιήσει πάλι το σύστημα Μέτατρον, το οποίο ελέγχει όλους τους κλώνους που έχουν πάλι ξεκινήσει να δημιουργούν. Και μαζί με αυτούς τους καινούργιους, να αποκτήσουν ξανά τον έλεγχο και εκείνων που είχαν δημιουργήσει τότε, τους οποίους οι Ίωνες με το σύστημα Δίας κατάφεραν να απομονώσουν στον ενεργειακό χώρο που τον γνωρίζουμε σαν «τάρ-

ταρα».

Η έννοια της γυναίκας, και στους δύο μύθους της Εύας και της Πανδώρας, είναι εντελώς ανεξάρτητη από την βιολογική εικόνα της γυναίκας, αλλά έχει να κάνει με το θηλυκό μέρος της νόησης δηλαδή το συναίσθημα. Εκεί στοχεύουν πάντα και με αυτόν τον τρόπο λειτουργεί και το σύστημα Κρύων και το Μέτατρον. Αυτός είναι και ο λόγος που δημιούργησαν μια σειρά κλώνων με ερπετικό εγκέφαλο, ώστε να τους χρησιμοποιήσουν στους ελεγκτικούς μηχανισμούς τους. Αυτό κάνουν και τώρα. Για αυτό βλέπετε τους ανθρώπους στους μεγάλους διεθνείς οργανισμούς, να αδυνατούν να κατανοήσουν τον συναισθηματικό πόνο των ανθρώπων. Και σε αυτό το σημείο έρχεται η δική μας ευθύνη. Ποια ευθύνη και ποιών; Έρχεται η ευθύνη των ανθρώπων εκείνων που έχουν την δυνατότητα να αναπτύξουν τον τρόπο να ανασυνθέσουν ολόκληρη την πληροφορία σχετικά με όλα αυτά που έχουν συμβεί στον πλανήτη και να μεταβάλλουν τη ροή της παρούσας συνειδητότητας. Των ανθρώπων εκείνων, που φέρουν μέσα τους την πληροφορία του Ιχώρ.

Σε αυτό το σημείο όμως, θα πρέπει να κάνουμε μια μικρή παρέμβαση σε αυτό που εμείς θεωρούμε σαν «Έλληνες ή Ίωνες». Διότι θα πρέπει να ξεφύγουμε από τον γεωγραφικό προσδιορισμό του όρου και να αρχίσουμε να αντιλαμβανόμαστε ότι Ίωνες ή Έλληνες είναι όλοι οι άνθρωποι, οι οποίοι έχουν ακόμη μέσα στην ενεργειακή τους πληροφορία τμήμα εκείνων των ψυχών που πρωτοεμφανίστηκαν στη Λεμουρία. Εκείνων που το έχουν ξεχάσει όπως είπαν οι Αιγύπτιοι ιερείς στον Σόλωνα όταν του μίλησαν για την Ατλαντίδα. Και τυχαίνει, δύο λαοί της σημερινής εποχής, να φέρουν σε αρκετό ποσοστό την πληροφορία αυτή ανάμεσα στα μέλη τους. Κι αυτοί είναι κυρίως όσοι σήμερα είναι γνωστοί σαν Έλληνες και Ιρλανδοί. Γιατί μόνο αυτοί; Διότι όλοι οι άλλοι, με τις βιολογικές αναμίξεις με τους κλώνους που έφυγαν από την Ατλαντίδα, έχουν χάσει το μεγαλύτερο μέρος της πληροφορίας αυτής του ιχώρ και τώρα χρειάζεται να γίνει προσπάθεια να ενεργοποιηθεί πάλι.

Η ενεργοποίηση όμως αυτή, γίνεται μέσα από καθαρά ενεργειακή, νοητική ή πνευματική οδό και όχι με κάποιο άλλο τεχνολογικό τρόπο. Και ο μόνος πνευματικός ή νοητικός τρόπος που έχει μείνει ακόμη στη μνήμη του ανθρώπου σαν πληροφορία είναι ο ιερουργικός. Έρχεται πάλι μπροστά μας αυτός ο όρος που τόσο αντιδράτε οι περισσότεροι μόλις τον διαβάζετε αλλά, καλώς ή κακώς, η ιερουργία είναι ο μοναδικός τρόπος που έμεινε στους ανθρώπους για να τους θυμίζει τον δρόμο της επιστροφής στην πηγή τους. Και ο μόνος τρόπος να γίνει αυτό είναι μέσω μιας ενεργής θρησκείας. Πως δηλαδή μπορεί να γίνει; Με την ενεργοποίηση της «χρονικής γραμμής του γένους». Αυτή η ενεργοποίηση όμως είναι εντελώς ανεξάρτητη από τις όποιες εθνικιστικές κορώνες οι οποίες δημιουργούνται για τον ειδικό λόγο. να καταφέρουν να δημιουργήσουν διάσπαση και να αποτρέψουν τους ανθρώπους να μπορέσουν να προχωρήσουν σε μια τέτοια πράξη ενεργοποίησης του ιχώρ.

Θυμάστε τι λένε για τους Έλληνες; Κάντε τους να ξεχάσουν τη γλώσσα τους, την ιστορία τους και τη θρησκεία τους και το πρόβλημα στον πλανήτη θα έχει λυθεί. Ποιος είναι ο κίνδυνος νομίζετε; Τα οκτώ εκατομμύρια άτομα που ζουν στη μιζέρια τους στα νότια των Βαλκανίων; Αυτό θεωρείτε ότι φοβούνται; Μα φυσικά όχι. Ανάμεσα στους πληθυσμούς της γης, υπάρχουν άνθρωποι, εντελώς άσχετοι με αυτό που οι πολιτικά Εθνικιστές ή και οι Ελλάνιοι αποκαλούν «Έλληνας». Από άκρου σε άκρον του πλανήτη, από την Νότια Αμερική, τη Κίνα, την Ιαπωνία, την Ινδία, ολόκληρη την Ασία, τη βόρεια ή νότια Ευρώπη, τη Βόρεια Αμερική ή την κεντρική Αφρική και την Αραβία, υπάρχουν πληθυσμοί, στους οποίους υπάρχει η αρχέγονη πληροφορία του ιχώρ, η οποία περιμένει να ενεργοποιηθεί. Πολλοί την ονομάζουν «πανελληνισμός». Είναι λάθος.

Ο όρος αυτός είναι καταστροφικός διότι παραπέμπει σε φυλετικές καθαρότητες και ακρότητες οι οποίες είναι καθοδηγούμενες από εκείνους που τώρα πια γνωρίζετε. Ο όρος είναι «ανθρωπότητας». και ο μόνος τρόπος για να ενεργοποιήσουμε αυτό τον πυρήνα πληροφορίας, είναι μόνο μέσα από την ενεργοποίηση της «χρονικής γραμμής». Διότι αυτή τη γραμμή, είναι σε όλους αυτούς κοινή. Όχι μόνο σε μας τους Έλληνες του Αιγαίου. Εμείς είμαστε η μικρή μειοψηφία όλου αυτού του πλήθους ανθρώπων. Μια μειοψηφία που αποτελεί όμως μια κρίσιμη μάζα, η οποία μπορεί να ξεκινήσει την ενεργοποίηση, διότι έχουν αποκτήσει συνείδηση έτοιμη να περάσει στην αλλαγή. Πως θα την ξεκινήσει; Το έχω ξαναπεί.

Με το να θεωρήσει ότι όλοι οι γνωστοί στην ανθρωπότητα Έλληνες, ανήκουν στη γενεαλογική γραμμή του κάθε ένα μας. Και ο κάθε ένας από εμάς, να αρχίσει να τους εντάσσει στη δική του οικογένεια και να τους μνημονεύει σαν συγγενείς του. Ναι. ακριβώς αυτό.. Σαν δικούς του συγγενείς.. Σαν μέλη της δικής του οικογένειας..

Πως θα το κάνει αυτό; Θυμάστε στην αρχή του άρθρου που σας μίλησα για αυτό που θεωρείτε μέσα σας «ιερό»; Αυτό που για σας είναι αδιαπραγμάτευτα ιερό και το οποίο κρατάτε πέρα από κάθε άλλο; Με αυτό το ιερό λοιπόν, που για τον κάθε ένα μπορεί να είναι η θρησκεία ή ένα σημείο βαθιά μέσα του, θα πρέπει να αρχίσει να επικοινωνεί νοερά, νοητικά, πνευματικά.. Και στη νοητική του πορεία μέχρι εκεί, να δημιουργήσει μια νοητή αλυσίδα, οι κρίκοι της οποίας να είναι όλοι αυτοί που θεωρεί προγόνους του με οποιαδήποτε έννοια. Μονάχα ανθρώπους όμως και όχι οντότητες που θεωρούσε θεούς. Δηλαδή να βάλει άτομα σαν τον Ηρακλή, τον Ορφέα, τον Αρίσταρχο, το Πυθαγόρα, Σωκράτη, Κολοκοτρώνη. όποιους θέλει. από τον ίδιο μέχρι το μακρινό παρελθόν. Και στην άλλη άκρη της αλυσίδας να βάλει εκείνο που θεωρεί «ιερό» του στοιχείο. την πηγή του και να ενωθεί μαζί του νοητικά. πνευματικά. όπως έκανε παιδί όταν μιλούσε με το θεό του. Κι αφού το κατανοήσει αυτό που κάνει και το εντάξει στη συνείδησή του, να πάρει το θάρρος, να υπερβεί τα εμπόδια που υπάρχουν και να κάνει το ίδιο πράγμα ιερουργικά. Πηγαίνοντας στην θρησκεία του, αυτή που ακόμη είναι ενεργή και ιερουργεί και να τελέσει αυτή ακριβώς την πράξη μυστηριακά.

Να κάνει δηλαδή μνημόσυνο στους προγόνους του συνειδητά.

Καταλαβαίνω ότι η πληροφορία αυτή, είναι δύσκολη να εφαρμοστεί από πολλούς από εσάς. Όμως αναλογιστείτε αυτό που συμβαίνει. Βλέπετε πως έχουμε αποκοπεί από αυτό που θεωρούμε ιερό; Αυτό θεωρείτε ότι είναι τυχαίο; Θεωρείτε ότι συνέβη ξαφνικά; Φυσικά και όχι. Είναι το αποτέλεσμα όλης αυτής της κρυφής και ύπουλης προπαγάνδας που συμβαίνει σε όλο τον κόσμο τις τελευταίες δεκαετίες, η οποία στόχευε και στοχεύει σε αυτό ακριβώς που σας συμβαίνει αυτή τη δεδομένη στιγμή. Μπορείτε να το αντιληφθείτε αυτό; Ποια δηλαδή στιγμή; Να φτάσετε δηλαδή σε μια δεδομένη χρονική στιγμή, όπου να πληροφορηθείτε και να δείτε τη μεγάλη εικόνα, και όμως να σας είναι εντελώς αδύνατο να υπερβείτε αυτό που οι ίδιοι έχετε ορθώσει μέσα σας, ώστε να ενεργοποιήσετε αυτή την πληροφορία που ήδη τώρα γνωρίζετε.

Όμως αν αποτύχουμε εμείς, ποιος θα το κάνει; Εκείνος που βρίσκεται στην Παραγουάη, στον Αμαζόνιο, στην Κίνα, στην Αλάσκα, στην Αιθιοπία, στην Ινδία ή όπου αλλού; Θεωρείτε ότι αν αδυνατείτε εσείς εδώ, που έχετε Ελληνική συνείδηση και μπορείτε να αποδεχθείτε τη γραμμή του γένους σας, θα το κάνει κάποιος άλλος που του έχουν δώσει ένα άλλο όνομα έθνους κι ας είναι το ίδιο με εσάς; Αδύνατον. Το αντιλαμβάνεστε αυτό έτσι; Μπορείτε να το αντιληφθείτε ότι είναι αδύνατον να συμβεί αυτό σε κάποιον κάτοικο της Κίνας ή της οποίας άλλης περιοχής. κι ας έχει μέσα του κι εκείνος τον ιχώρ.

Φτάσαμε σε μια χρονική στιγμή, που όλα πλέον συγκλίνουν σε ένα κοινό παρονομαστή. Μια κοινή και συνεχώς επαναλαμβανόμενη κατάσταση που ο σκοπός της πλέον σας είναι γνωστός και καθαρός σε πολλούς. Κάποιοι από όλους εσάς τους αναγνώστες, τα προηγούμενα χρόνια πιστέψατε σε διάφορες θεωρίες για μετάβαση σε άλλη διάσταση, για Ολύμπιους, για Ελλάνιους, για ερπετά, σαύρες, για αγγελικούς δασκάλους για οτιδήποτε. Και δρώντας συναισθηματικά, για λόγους που είναι βαθιά κρυμμένοι μέσα σας, αποδεχθήκατε μια κατάσταση και γίνατε εν αγνοία σας, μέσον συνείδησης άλλων σκοπών. Σκοπών που αυτή τη στιγμή καλείστε να επαναξιολογήσετε και να αποφασίσετε αν θα συνεχίσετε να τους υπηρετείτε ή αν θα ενωθείτε με τα ιδεώδη των ανθρώπων εκείνων που προηγήθηκαν των ημερών σας. Ανθρώπων που αναγκάστηκαν να δημιουργήσουν γιγαντιαία ενεργά πεδία όπως αυτό του Δία, ή της Αθηνάς ή του Απόλλωνα με ένα και μοναδικό σκοπό.

Να κρατήσουν ανοικτό το δρόμο των ψυχών μας, με την πηγή της ύπαρξής μας. Ενός δρόμου, που η ασφάλειά του και η λειτουργία του βρίσκεται τη χρονική αυτή στιγμή στα δικά μας χέρια. Υπάρχουν πληροφορίες που χρειάζεται να προσθέσει ο κάθε αναγνώστης σε όλο αυτό που διάβασε σήμερα, ώστε να καταφέρει τελικά να συμμετέχει σε αυτό που ήρθε για να ολοκληρώσει. Κι αυτές τις πληροφορίες, έχει πια αντιληφθεί ο κάθε αναγνώστης, μπορεί να τις βρει παντού γύρω του πλέον. Όλα φωνάζουν και τον

καλούν. και το μόνο που αυτός οφείλει να κάνει είναι να αρχίσει να τις συνθέτει ώστε να φτάσει να δημιουργήσει μια ολοκληρωμένη εικόνα, την οποία να κατορθώσει τελικά να την καταγράψει στη συνειδητότητα για όλους τους υπόλοιπους που ακολουθούν. Ας «ανακτήσουμε τις δυνάμεις μας» λοιπόν και ας ξεκινήσουμε προς αυτό που έχουμε αποδεχθεί ως πεπρωμένο μας. Εδώ και Τώρα.

Χρονικές απεικονίσεις

Αν και προσπαθώ πάντα να δώσω μέσα από τα άρθρα μου όσες περισσότερες λεπτομέρειες μπορώ, κατανιώ ότι μερικές φορές οι πληροφορίες που λαμβάνετε εσείς τελικά είναι λίγες. Και αυτό διότι οι περισσότεροι από εσάς μέχρι τώρα, έχετε στην κυριολεξία βομβαρδιστεί με τόση παραπληροφόρηση σε σχετικά θέματα, η οποία σας έχει οδηγήσει σε μια εντελώς διαφορετική αντίληψη περί του κόσμου, ώστε σας είναι πολύ δύσκολο από την πρώτη στιγμή που διαβάζετε το άρθρο, να βάλετε στην άκρη όλη αυτή την υπάρχουσα πληροφορία και να αντιληφθείτε για τι πράγμα γράφω. Και αυτό διότι χρειάζεστε χρόνο, ώστε να «αλλάξετε» θέση στις ήδη υπάρχουσες πληροφορίες που έχετε, και να δημιουργήσετε καινούργιες ή ακόμη και διαφορετικές συνάψεις μέσα στη μνήμη σας ώστε να δείτε την συνολική εικόνα από την πληροφορία που σας δίνω. Και το δυσκολότερο σημείο βρίσκεται μάλιστα, όταν γνωρίζετε αρκετά πράγματα για ένα μέρος της πληροφορίας, ενώ αγνοείτε εντελώς ένα άλλο μέρος της το οποίο όμως είναι πολύ σημαντικό για την ολοκλήρωση της εικόνας. Ο λόγος που έχει γίνει όλο αυτό φυσικά είναι συγκεκριμένος και μεταφράζεται σε έλεγχο του νου σας μέσω φοβικών και αρνητικών καταστάσεων.

Για παράδειγμα, διαχρονικά πάνω στη γη, υπάρχουν μύθοι σχετικά με τα βαμπίρ και τους δαίμονες, οι οποίοι περιγράφονται σαν οντότητες και πλάσματα αλλόκοτα που στόχο έχουν να αντλούν τη δύναμή τους από τον άνθρωπο, ρουφώντας το αίμα του, την ζωτικότητα του ή απλά διαχειριζόμενα για λογαριασμό τους με κάθε τρόπο την ενεργειακή του υπόσταση. Ενώ όμως τα τελευταία χρόνια όλο και περισσότερα άτομα ακούν ή διαβάζουν πληροφορίες σχετικά με τα βαμπίρ και τις δραστηριότητές τους πάνω στη γη, ελάχιστοι γνωρίζουν τι είναι, πως ξεκίνησε η δημιουργία τους ή τις περιγραφές που υπάρχουν στην ιστορία της ανθρωπότητας. Ακόμη μάλιστα σχεδόν όλοι αγνοούν ότι η «μητέρα» όλων αυτών των οντοτήτων, σε οποιαδήποτε μορφή κι αν υπάρχουν είναι η μυθική ή βιβλική Λίλιθ. Ο άνθρωπος γυναίκα. Μια γυναίκα που προϋπήρξε της βιβλικής Εύας δημιουργημένη ισότιμα δίπλα στον Αδάμ. Τι είναι όμως όλο αυτό που συμβαίνει και ποια μπορεί να είναι στην πραγματικότητα η οντότητα αυτή της Λίλιθ μαζί με τους βαμπιρικούς απογόνους της; Ας τα πάρουμε τα πράγματα από την αρχή.

Τόσο σε άλλα άρθρα μου, όσο και σε ένα ειδικότερο και σχετικό με τις χρονικές γραμμές και τον κατακερματισμό της ζωής σε αυτές, έχω σημειώσει με λεπτομέρειες -οι οποίες δικαιολογημένα θεωρήθηκαν λίγες-, ότι το ανθρώπινο σώμα δημιουργείται και γίνεται αντιληπτό σαν τέτοιο, τη στιγμή που ο παρατηρητής μέσω της ψυχής του, στέψει την προσοχή του στο σημείο επαφής της συνειδητότητας με τον τρισδιάστατο κόσμο. Στο σημείο αυτό (το ονομάζω σημείο Α) το οποίο είναι και σημείο της αντιστροφής της ροής της συνειδητότητας, η παρατήρηση μέσω της ψυχής, δημιουργεί μια εικονική μορφή ολόκληρου του κόσμου μέσα στον οποίο βρίσκεται και το σώμα μας. Σήμερα όμως θα αφήσουμε όλο τον υπόλοιπο κόσμο έξω από την περιγραφή μας και θα ασχοληθούμε με το δικό μας το ανθρώπινο σώμα. Στο σημείο Α λοιπόν, σχηματίζεται ένα εικονικό σώμα το οποίο όμως σε μας γίνεται αισθητό σαν υπαρκτό και πραγματικό. Τότε γιατί το ονομάζουμε εικονικό;

Διότι διατηρείται πάρα πολύ λίγο και στη συνέχεια εξαφανίζεται για να δημιουργηθεί στη θέση του ένα άλλο όμοιο μέσω της ίδια ακριβώς διαδικασίας. Και πόσα σώματα δηλαδή δημιουργούνται; Ο αναγνώστης, αν και το έχω πει αρκετές φορές- θα πρέπει να αρχίσει να αντιλαμβάνεται τη ροή της συνειδητότητας από το σημείο επαφής με τον αισθητό κόσμο. Μια ροή που έρχεται από το μέλλον, δημιουργεί ένα εικονικό σώμα και αντιστρέφεται πάλι προς τα μέσα του χρόνου που τώρα έχει γίνει παρελθόν, για να φύγει στο βαθύ διάστημα. Κάθε ένα δευτερόλεπτο λοιπόν δικού μας γραμμικού χρόνου, η συνειδητότητα

δημιουργεί μέσω των αισθήσεών μας 100.000 περίπου δικά μας σώματα. Θα ήθελα εδώ, ο αναγνώστης να αρχίσει να αντιλαμβάνεται για τι πράγμα μιλάμε. Εκατό χιλιάδες σώματα μέσα σε ένα δευτερόλεπτο, τα οποία εμφανίζονται το ένα μετά από το άλλο στη σειρά και κάθε εμφάνισή του, ακολουθείται από ένα κενό το οποίο διαρκεί το ένα τρίτο του χρόνου που εμφανίζεται το κάθε σώμα.

Μπορεί τώρα ο αναγνώστης να αντιληφθεί την ασύλληπτα αστραπιαία ταχύτητα εμφάνισης τους; Η αντίληψη αυτή όμως θα του δώσει την εξήγηση γιατί εμείς τα βλέπουμε όλα σταθερά στη θέση τους, δημιουργώντας την αίσθηση του μόνιμου και πραγματικού. Η εμφάνιση και εξαφάνιση 100.000 σωμάτων μέσα στο ελάχιστο αυτό γραμμικό χρόνο του ενός δευτερολέπτου, είναι πάρα πολλά για τις αισθήσεις μας για να προλάβουμε να αντιληφθούμε τη διαδικασία της εξαφάνισης και επανεμφάνισής τους. Γιατί όμως υπάρχει αυτή η συνεχής ροή σωματικών απεικονίσεων; Ποια είναι η διαδικασία που τα κάνουν να εμφανίζονται συνεχώς; Τι γίνεται αμέσως μετά με τα σώματα αυτά; Που πηγαίνουν όλα αυτά τα σώματα εικόνες μας;

Για να σας απαντήσω σε αυτά τα ερωτήματα θα σας πω μερικά πράγματα για τη σχέση του όρου «άνθρωπος γυναίκα». Πως γίνεται και στη Γένεση, στην αρχή περιγράφεται δίπλα στον άνθρωπο ένας άλλος άνθρωπος-γυναίκα. Προσέξτε το. Το κάθε σώμα δημιουργείται τη στιγμή της παρατήρησης στο σημείο αυτό Α, μέσω ενός σωματιδίου καταλύτη γνωστού σε μας τώρα τελευταία με την υπόθεση CERN ως μποζόνιο. Το σωματίδιο αυτό έχει διπλό ρόλο. Πρώτα μετατρέπει τη στιγμή της παρατήρησης την ενέργεια που υπάρχει μέσα στην συνειδητότητα σε μάζα (δηλαδή πυκνή ύλη σώματος) και δεύτερον ετοιμάζει την είσοδο της αντιγραφής του η οποία έπεται μετά από αυτό. Κάθε σώμα δηλαδή που παίρνει μορφή στον αισθητό κόσμο, περιέχει στο ενεργειακό του μέρος την πληροφορία της αναπαραγωγής του. Τη στιγμή που μεσολαβεί το κενό δηλαδή ανάμεσα στις δύο εμφανίσεις, το αρχικό σώμα μετατρέπεται σε ένα είδος «γυναίκα» με την έννοια της αναπαραγωγικής δύναμης της μορφής.

Όμως στην περίοδο του κενού τι συμβαίνει ακριβώς; Το σώμα που υπήρχε πριν, περνά την διάσταση του χρόνου που εμείς αντιλαμβανόμαστε σαν παρελθόν και γίνεται αόρατο σε μας. Την ίδια στιγμή, ένας νέος άνθρωπος ετοιμάζεται να εισέλθει στον αισθητό κόσμο. Τη στιγμή εκείνη έχουμε την δημιουργία της ροής όπου το ένα σώμα φεύγει για το βαθύ διάστημα του παρελθόντος ενώ το άλλο έρχεται από την κβαντική περιοχή του μέλλοντος. Θυμάστε το (ΕΙ) στους Δελφούς; Το έχω ξαναπεί αλλά θα το πω και τώρα κάνοντας μια σύνδεση. Το αριστερό (Ε) το οποίο είναι αντεστραμμένο προς τα αριστερά δείχνει την είσοδο της συνειδητότητας από την κβαντική περιοχή ενώ το δεξί (Ε) δείχνει την έξοδο της προς το βαθύ διάστημα. και το γιώτα (Ι), η κάθετη γραμμή ανάμεσα, είναι το όριο του αισθητού κόσμου.. Έτσι λοιπόν για να συνεχίσω, της στιγμή του κενού της ροής, έχουμε τον άνθρωπο που ετοιμάζεται να εμφανιστεί και τον άνθρωπο γυναίκα (τον αναπαραγωγό) που φεύγει στον ουρανό, δηλαδή στο βαθύ διάστημα.

Η Λίλιθ κατά τη βίβλο, μόλις γεννήθηκε, πρόφερε το ιερότερο όνομα του θεού και υψώθηκε προς την ελευθερία της στον ουρανό. Τι είναι αυτό που περιέχει το ιερότερο όνομα του θεού; Ποια είναι η πληροφορία που αντιστοιχεί στην ιερή ουσία του θεού; Που βρίσκεται; Με τη σύγχρονη ενεργειακή αντίληψη, για να προφέρεις μια «πληροφορία» αρκεί να την εκτελέσεις ενεργειακά. Όμως η όλη αυτή διαδικασία που συμβαίνει τη στιγμή της μορφοποίησης του σώματος, συμβαίνει λόγω της ψυχής. Οι λειτουργικές πληροφορίες της ψυχής είναι αυτές οι οποίες αλληλεπιδρούν με τα πάντα και είναι αυτές που δίνουν και στον κόσμο την αισθητή μορφή, μέσω της αλλοίωσης από τις πεποιθήσεις (τα έχουμε περιγράψει). Η ψυχή όμως είναι κύτταρο της πηγής το οποίο περιέχει ολόκληρη την «ιερή» πληροφορία της. Το ιερότερο όνομα του θεού, περιέχεται σαν πληροφορία μέσα στην ψυχή μας.

Η Λίλιθ λοιπόν (η οποία, όπως καταλαβαίνετε πλέον, αποτελεί έννοια ολόκληρου ενεργειακού πεδίου μέσα στο οποίο βρίσκονται όλες οι απεικονίσεις των σωμάτων πέρα από τη χρονική γραμμή του «τώρα», και όχι όνομα υπαρκτού πλάσματος) φεύγει προς το παρελθόν. Αυτό που γραμμικά αντιστοιχεί στο βαθύ διάστημα (τον ουρανό). Από πίσω της όμως, ακολουθούν τα παιδιά της. Εκατό χιλιάδες σώματα το δευτερόλεπτο, αναπαράγονται σαν εικόνες και εκσφενδονίζονται αστραπιαία στο βαθύ χρόνο, το ένα πίσω από το άλλο. Όμως γιατί όλα αυτά τα παιδιά της, εμείς τα ονομάζουμε βαμπίρ; Τι είναι στην πραγματι-

κότητα το βαμπίρ και τι οι απεικονίσεις αυτές; Είπαμε ότι όλα αυτά τα σώματα, δημιουργούνται μέσω της αλληλεπίδρασης της ψυχής με την συνειδητότητα. Η ψυχή δηλαδή, είναι το μέσον που επικοινωνεί με την πηγή της και συγχρόνως τροφοδοτεί με ζωτικότητα τα σώματα αυτά ώστε να υπάρχουν. Όμως τη ζωτικότητα αυτή η ψυχή την αντλεί από το ενεργειακό πεδίο του ήλιου μας. Το ενεργειακό πεδίο που φέρει το όνομα «Απόλλων», είναι αυτό το οποίο τροφοδοτεί συνεχώς την ψυχή με ενέργεια την οποία αυτή μεταβιβάζει στα σώματα στα οποία υπάρχει και τα συντηρεί.

Όμως αυτό συμβαίνει στο «τώρα». Το ενεργειακό πεδίο του ήλιου, υπάρχει στο «τώρα» και όσο κάθε σώμα απομακρύνεται από αυτό, το πεδίο αυτό επάνω του εξασθενεί. Δηλαδή η κάθε ψυχή, η οποία είναι ενσαρκωμένη σε μια χρονική γραμμή, μπορεί να ζει μια στιγμή στο «τώρα» αλλά τροφοδοτεί με ενέργεια όλη τη χρονική της γραμμή. Όλα της τα σώματα -εικόνες. Όλες τις απεικονίσεις του σώματος που ανήκει στο τώρα. Αυτός είναι και ένας από τους λόγους που κάθε ανθρώπινο σώμα ζει μέχρι 100 χρόνια περίπου. Διότι η πυκνότητα της ύλης που έχει δημιουργηθεί, εμποδίζει την ψυχή να τροφοδοτεί όλα αυτά τα σώματα εικόνες (μετρήστε 100 χρόνια με 100.000 σώματα το δευτερόλεπτο και θα έχετε τον συνολικό αριθμό σωμάτων που τροφοδοτεί μια ψυχή.). Τα σώματα λοιπόν αυτά, ζουν στην ουσία, αντλώντας ενέργεια μέσω της ψυχής τους, ενώ έχουν φύγει από το «τώρα» και ζουν στο αόρατο μέρος του κόσμου. Δηλαδή έξω από την άμεση επίδραση του ήλιου, ζουν στη σκιά, αποτελώντας τα «σκοτεινά» στοιχεία. ή αλλιώς κατά τις αδελφότητες, τα «μαύρα» μέλη της.

Όταν πεθάνει όμως το σώμα μετά την ολοκλήρωση του κύκλου του από κάθε χρονική γραμμή, τότε η ψυχή φεύγει από αυτό, εγκαταλείποντάς τα όλα στο βαθύ διάστημα, όπου ταξιδεύουν αιώνες μέχρι να χαθούν στα βάθη της 5ης διάστασης. (θυμηθείτε και συνδέστε, γιατί τα σώματα χρειάζονται ζωτικότητα και ψυχές στην 5η διάσταση). Η ψυχή σπάνια εισέρχεται η ίδια στο ίδιο σώμα, ενώ μπορεί να έχει διαλέξει κάποια άλλη κοντινή ή και μακρινή χρονική γραμμή σε άλλο σώμα. Επίσης σπάνια εισέρχεται σε ήδη υπάρχον σώμα παρά μόνο κάτω από προϋποθέσεις (όταν θέλει να πλησιάσει παλαιότερες γραμμές όπως θα δούμε παρακάτω.). Τα αφημένα σώματα όμως αυτά, υπάρχουν πια έτσι για χιλιάδες χρόνια και ζουν στη σκιά χωρίς ψυχή. Αυτό όμως τους εμποδίζει να μπουν σε κάποιο «τώρα», διότι χωρίς ψυχή, τους είναι αδύνατον να διαχειριστούν την ενέργεια του ήλιου. Έτσι αν τα πλησιάσουν άλλες χρονικές γραμμές (θα πούμε σε λίγο) και διασταυρωθούν μαζί τους, τότε αποφεύγουν το φως της ημέρας και προτιμούν να ζουν και να κυκλοφορούν περισσότερο τη νύχτα, διότι υπάρχει κίνδυνος να εξαφανιστούν (να αποσυντεθούν ενεργειακά και να χαθούν από τα μάτια των άλλων). Θυμάστε την ενέργεια του Απόλλωνα με την ιστορία του δράκου στους Δελφούς; Θυμάστε τις ιστορίες με τον ήλιο και τα βαμπίρ; Θυμηθείτε τις διαφορετικές πληροφορίες και συνδέστε τις σε ενιαία σύνθεση.

Για να τα καταφέρουν τα σώματα -εικόνες αυτά, να ζουν ακόμη και στο φως της ημέρας, πρέπει να μένουν προστατευμένα σε σκιά, συννεφιά ή απορροφώντας ενέργεια από άλλους ανθρώπους. Χωρίς να το συνειδητοποιούν φυσικά. Πώς το κάνουν αυτό; Κυρίως μεταβιβάζοντας φόβο ή βάζοντάς τους ανθρώπους μέσα σε αρνητική κατάσταση, δημιουργώντας θυμό, εσωτερικό πόνο ή χειραγωγώντας τους. Η δεύτερη μεγαλύτερη αδελφότητα του πλανήτη αυτή τη στιγμή, αποτελείται από τέτοιους ανθρώπους -εικόνες βαμπίρ, οι οποίοι οργανωμένα, δημιουργούν όλες τις φοβικές καταστάσεις πάνω στον πλανήτη. Οργανώνουν πολέμους, κρίσεις, ασθένειες, πανικό, μόλυνση ή οτιδήποτε άλλο, μεταδίδοντας συγχρόνως την πληροφορία κατά τέτοιο τρόπο ώστε κάθε γεγονός που συμβαίνει να αναπαράγεται συνεχώς και να τους τροφοδοτεί με ενέργεια. Εμφανίζονται μπροστά σου και σου κάνουν τη ζωή δύσκολη χωρίς λόγο. Έτσι. Χωρίς να μπορούν να κατανοήσουν οι περισσότεροι από αυτούς τι συμβαίνει. Το κάνουν όμως διότι «αισθάνονται» ηδονή η οποία τους τρέφει ενεργειακά. Αδύναμα πλάσματα χωρίς ζωή μέσα τους, εμφανίζονται μπροστά μας και το μόνο που κάνουν είναι να σπέρνουν ένα ανύπαρκτο φόβο και πανικό. Όμως το κάνουν με τέτοιο τρόπο, που στους περισσότερους από μας φαίνεται υπαρκτό και αληθινό, πέρα από κάθε φαντασία. Και για να διασφαλίσουν την εξουσία τους, παρουσιάζονται σαν παντοδύναμα όντα ικανά να σου ρουφούν αίμα και να σε εξοντώνουν με κάθε μέσο. ενώ το μόνο τους μέσο είναι το δικό μας μυαλό και η δική μας σκέψη.

Όμως πώς εμφανίζονται μπροστά μας, αφού προέρχονται από σώματα τα οποία έχουν ζήσει και η ψυχή τους έχει φύγει; Για να το αντιληφθεί αυτό ο κάθε αναγνώστης, θα πρέπει να κατανοήσει τη δυνατότητα της ψυχής να ζει σε διαφορετικές χρονικές γραμμές την ίδια στιγμή. Δηλαδή να ενσαρκώνεται σε σώματα τα οποία ζουν στο δικό μας παρελθόν, στο τώρα αλλά και στο μέλλον μας. Αυτή η πληροφορία είναι βασική για να το αντιληφθούμε. Για να συναντήσουμε τώρα ένα τέτοιο σώμα-βαμπίρ μπροστά μας, θα πρέπει να διασταυρωθούμε με μελλοντική χρονική γραμμή. Και μελλοντικές χρονικές γραμμές είναι όλες όσες ξεκινούν μετά την ημερομηνία της δικής μας γέννησης. Σε αυτή την περίπτωση θα είναι νεότερος από μας. Ή ακόμη μπορεί να ζούμε εμείς σε μελλοντική γραμμή δική του. Τότε θα είναι μεγαλύτερος από μας σε ηλικία. Να σκέφτεστε πάντα, ότι αυτό που μας πλησιάζει στο «τώρα» είναι το μέλλον. Οι μελλοντικές χρονικές γραμμές μας πλησιάζουν στο παρόν μας. Έτσι λοιπόν, ή εμφανιζόμαστε εμείς μπροστά σε κάποιον μεγαλύτερο από μας, ή εμφανίζεται κάποιος νεότερος από μας μπροστά μας.

Το κατανοώ ότι είναι δύσκολο να το αντιληφθείτε πως είναι δυνατόν να βρεθεί μπροστά μας κάποιος που έρχεται από το μέλλον, αλλά σας λέω να σκεφτείτε τα παιδιά. Διότι όλα τα παιδιά έρχονται από το μέλλον μας. Και μόλις ενσαρκώνονται στον κόσμο βρίσκουν μπροστά τους κάποιον από το παρελθόν τους. Σκεφτείτε για παράδειγμα κάποιον να έχει τρεις ενσαρκώσεις, τις έχει ολοκληρώσει και έχει φεύγει η ψυχή του. Μία πριν 100 χρόνια, μια στη σημερινή εποχή και μια μετά από 100 χρόνια. Το σώμα του λοιπόν που υπάρχει στη χρονική γραμμή μετά από 100 χρόνια, κάποια στιγμή θα συναντηθεί με αυτούς που σήμερα για παράδειγμα μπορεί να είναι εγγόνια του ή να μην έχουν ενσαρκωθεί ακόμη. Τότε όμως εκείνος, θα είναι ένα σώμα χωρίς ψυχή. Κάτι που θα το αγνοεί, ή κάτι που θα το έχει συνειδητοποιήσει και θα είναι συνειδητός (ίσως και μέσα σε αδελφότητες). Τότε θα έχει μονάχα το Εγώ του και τις πεποιθήσεις του και θα είναι αδύνατον να αντιληφθεί τον τρόπο να τροποποιήσει κάτι μέσα του. Το μόνο που θα καταλαβαίνει είναι η φθαρτότητα του σώματός του η οποία θα τον τρομάζει. Θα θέλει εξουσία, ενέργεια και χρήμα για να πετύχει την αθανασία του. Μη έχοντας ψυχή θα προσπαθεί να πετύχει με τεχνολογικά μέσα την εισροή ζωτικότητας μέσα στο σώμα του. Και τι θα κάνει;

Θα κάνει αυτό που κάνουν σήμερα τα μέλη της αδελφότητας που αποτελείται από τα μέλη αυτά. Την αδελφότητα του άκρου της δύναμης ή αλλιώς μαύρης (πριν λεγόταν της αλήθειας). Την αδελφότητα των βαμπίρ και της Λίλιθ, που στόχο έχουν τη διαρκή τρομοκρατία και το φόβο μέσα από κάθε κατάσταση. Τη διαμόρφωση της σκέψης μας έτσι ώστε να είναι συνεχώς σε εγρήγορση και να υλοποιεί τα σχέδιά τους. Άτομα αδύναμα, άνθρωποι σκιές, που διψούν για δύναμη και εξουσία μονάχα. Άτομα που μετά από χιλιάδες χρόνια θα βρίσκονται απομονωμένα μέσα στην 5η διάσταση, έτοιμα να αποσυντεθούν ενεργειακά, εκτός κι αν συμβεί κάτι. Αν με κάποιο τρόπο καταφέρουν να εγκλωβίσουν ψυχές μέσα της ή αν τα τροφοδοτήσουν με ζωτικότητα την οποία θα αντλήσουν από τα σώματα των ανθρώπων. Θυμάστε τώρα το «παραμύθι» με την 5η διάσταση και τις κάψουλες ανέλιξης; Το λέω από την αρχή που ξεκίνησα. Κάποιοι το χρειάζονται για τη δημιουργία του άκρου του ΜΗ ΩΝ και κάποιοι άλλοι για τη ζωτικότητα η οποία θα τροφοδοτήσει το άκρο της δύναμης.

Μερικοί θεωρείτε ότι όλα αυτά, είναι σενάρια επιστημονικής φαντασίας, όμως είναι κάτι παραπάνω. Την τεχνολογία την χρειάζονται όλοι αυτοί που προσπαθούν να μιμηθούν τη δύναμη και τις ικανότητες της ψυχής και τίποτε άλλο. Θαυμάζουμε όλοι το μαγικό κόσμο της τεχνολογίας, διότι αγνοούμε ότι όλα αυτά, κάποτε τα έκανε ο άνθρωπος μέσω της ψυχής του. Τότε, πριν την πυκνωση του πλανήτη, η οποία μας αναγκάζει να ξεχάσουμε ποιοι είμαστε πραγματικά. Κάποιοι λοιπόν σας έχουν περάσει το παραμύθι των επικυρίαρχων εξωγήινων οι οποίοι διαθέτουν υπερσύγχρονη τεχνολογία. Κι εγώ από την αρχή σας λέω ότι είναι άνθρωποι. Και μάλιστα τόσο αδύναμοι που προσπαθούν να πετύχουν με τεχνολογικά μέσα, αυτά που κάνουμε εμείς, με τη ψυχή μας. Παράδειγμα η ζωτικότητα. Μιλάτε όλοι για τον ζωογόνο ήλιο αλλά αγνοείτε ότι υπάρχει μέσα σας λόγω τη ψυχής σας. Πως υπάρχει;

Η ψυχή, σας έχω ξαναπεί, ότι διαχειρίζεται την ηλιακή ενέργεια, την μετατρέπει σε ζωτικότητα και τροφοδοτεί το σώμα. Όμως τα σώματα χωρίς ψυχή, αδυνατούν να το κάνουν όλο αυτό. Αντίθετα κινδυνεύουν. Πρώτα διότι χωρίς την ψυχή είναι αδύνατον να αντλήσουν ενέργεια από τον ήλιο, και δεύτερον διό-

τι αν το επιχειρήσουν χωρίς τεχνολογία, μπορεί να καταστραφούν. Θα έχετε ακούσει λοιπόν για κάποια μεγάλα διαστημικά σκάφη που είναι κοντά στον ήλιο. Τα σκάφη αυτά, υπάρχουν κάποια «παπαγαλάκια», άνθρωποι που ζουν εδώ μαζί μας, δίπλα μας, τα οποία τα παρουσιάζουν σαν σκάφη ερπετοειδών τους οποίους ονομάζουν επικυρίαρχους. Παρουσιάζουν μάλιστα και φωτογραφίες σύμφωνα με τις οποίες κτυπούν με βολές άλλα σκάφη μικρότερα. Ε λοιπόν όλο αυτό είναι ένα κακόγουστο παραμύθι, το οποίο οργάνωσαν και έβγαλαν στη δημοσιότητα για να εντείνουν το φόβο των ανθρώπων. Τα σκάφη αυτά υπάρχουν φυσικά, αλλά είναι των ανθρώπων -εικόνες. Και τι κάνουν. Αγαπητέ αναγνώστη, τα σκάφη αυτά σταθεροποιούν τη δράση του ήλιου, έτσι ώστε να εκτονώνουν τις ηλιακές καταιγίδες.

Γιατί; Τι πρόβλημα υπάρχει με τις ηλιακές καταιγίδες; Διότι οι ηλιακές καταιγίδες, αποσταθεροποιούν εντελώς τους ανθρώπους -εικόνες. Τους καταστρέφουν εντελώς. Τους πετάνε αστραπιαία έξω από το «τώρα» πέρα από την 5η διάσταση και τους μετατρέπουν σε ενεργειακή πληροφορία μέσα στο αιθερικό. Η σφοδρότερη μάλιστα όλων, είναι η λεγόμενη τριπλή ηλιακή καταιγίδα η οποία αφήνει ανέπαφο τον άνθρωπο με ψυχή, ενώ εξολοθρεύει παντελώς όλους τους ανθρώπους εικόνες οι οποίοι βρίσκονται σε χρονικές γραμμές με γραμμικό εύρος έως 11 περίπου χρόνια. Θυμηθείτε πάλι την ιστορία με τον Απόλλωνα και το δράκο. διότι θα τη χρειαζόμαστε για να κατανοήσουμε το τι συμβαίνει. Ο ήλιος μπορεί να τους καταστρέψει έναν -έναν αλλά μια ηλιακή καταιγίδα τους εξολοθρεύει μαζικά. Τους εξαφανίζει από το ορατό πεδίο για πάντα. Μερικοί μάλιστα από αυτούς που ανήκουν στην ελίτ της εξουσίας του πλανήτη, έχουν καταφέρει μέσω της τεχνολογίας να τροφοδοτούν το σώμα τους με ζωτικότητα την οποία λαμβάνουν μέσω μικρών δόσεων από τις βολές αυτές που βλέπετε στις φωτογραφίες από τα σκάφη πίσω από τον ήλιο. Αυτές οι βολές δηλαδή είναι εκτόνωση της ηλιακής καταιγίδας σε μικρότερα σκάφη τα οποία και διοχετεύουν την ενέργεια αυτή σε σύστημα τροφοδοσίας των βαμπιρικών αυτών ζόμπι που υπάρχουν δίπλα μας αδύναμα κι όμως χάρις σε εμάς παντοδύναμα.

Καταλαβαίνει πλέον σήμερα ο κάθε αναγνώστης, ποιος είναι ο σκοπός της διαδρομής μου εδώ. Μέσα από αυτό το χώρο, σε όλους όσους με διαβάζουν και αναμεταδίδουν τις πληροφορίες που φέρνω. Κατανοούν τώρα ότι από τη μία οι εργάτες του φωτός, οι «λευκοί» εωσφοριστές που μεταφέρουν το φως της γνώσης στους λαούς της ανθρωπότητας και από την άλλη οι «σκοτεινοί» βαμπιριστές μέσω της θρησκείας της Λίλιθ, έχουν δημιουργήσει μια απίστευτη ιστορία με όλο αυτό το παραμύθι της 5ης διάστασης όλα αυτά τα χρόνια, το οποίο σήμερα πλέον βρίσκεται στο τέλος του και στην ολοκλήρωσή του. Υπάρχουν ήδη αρκετοί άνθρωποι που τυφλωμένοι από την άγνοια που διδάσκουν οι καθοδηγητές τους, έχουν ξεκινήσει και δοκιμάζουν να «περάσουν» στην πνευματική ζώνη της 5ης διάστασης μέσα από τις κάψουλες ανέλιξης.

Τις τεχνολογικές συσκευές που διαχωρίζουν τις ψυχές και τη ζωτικότητα από τα ανθρώπινα σώματα, για χρήση από τις δύο αυτές μιαιρές ομάδες. Και ποιος είναι τότε ο τρόπος να απαλλαγεί η ανθρωπότητα από αυτή τη μάστιγα της μιαιρής εξουσίας; Ποιος είναι ο τρόπος να απεγκλωβιστεί η ανθρωπότητα από αυτές τις απεικονίσεις της; Αν έχουν καταφέρει να ελέγχουν τις ηλιακές καταιγίδες και αν έχουν φτάσει σε τέτοιο προχωρημένο τεχνολογικό επίπεδο κατά το οποίο να μπορούν να διαχωρίσουν τις ψυχές και τη ζωτικότητα; Αγαπητέ αναγνώστη η λύση είναι μία και μόνον. Η ενεργοποίηση του Ιχώρ.

Θα έχετε καταλάβει οι περισσότεροι ότι από την πρώτη στιγμή που ήρθα σε επικοινωνία μαζί σας, σας μιλάω για την δύναμη του ενεργειακού ηλιακού πεδίου του Απόλλωνα. Ενός πεδίου εντελώς διαφορετικού από ότι μέχρι τώρα είχατε καταγεγραμμένο στη γνώση σας. Ενός πεδίου που είναι παντελώς άγνωστο σε όλους όσους λέμε ότι ασχολούνται με την αρχαία θρησκεία των Ελλήνων. Περίμεναν τον Απόλλωνα και τώρα τους είναι αδύνατον να τον δουν διαφορετικά διότι αγνοούν τι περίμεναν πραγματικά. Οι περισσότεροι από αυτούς είναι καθοδηγούμενοι με τέτοιο τρόπο, ώστε μονάχα να παραπλανούν και να δημιουργούν εντύπωση χωρίς να λένε οτιδήποτε. Η ενέργεια του ηλιακού πεδίου είναι πάνω από θρησκείες και επιστήμη... Είναι πάνω από κέντρα εξουσίας, αδελφότητες και ομάδες πνευματικής καθοδήγησης. Είναι ενεργειακός χώρος ο οποίος διαπερνά ολόκληρο τον αισθητό κόσμο. ο οποίος ρέει μέσα από όλα άσχετα αν έχουν ή όχι ψυχή.

Ο ενεργειακός αυτός χώρος μεταφέρει ολόκληρη την πληροφορία της συνείδησης που έχει εκτεθεί σε

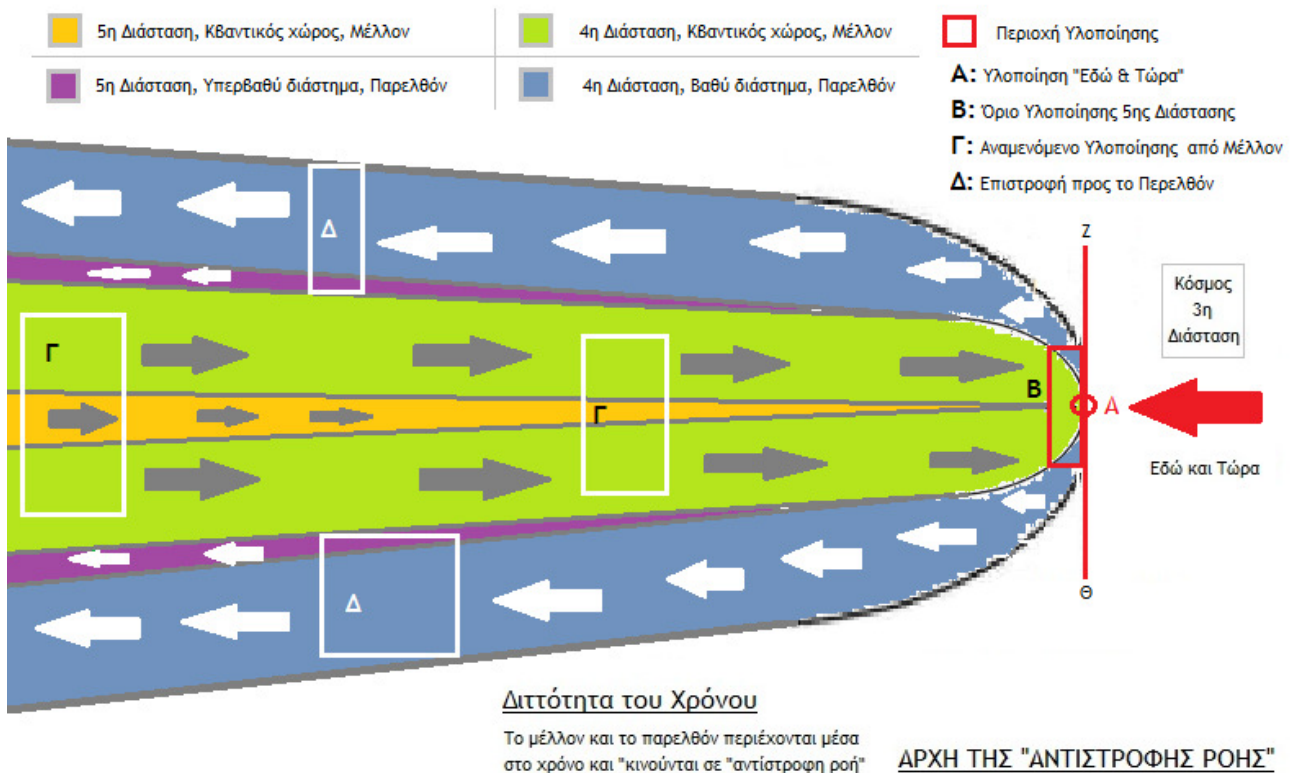
ΚΩΔΙΚΟΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

αυτόν, από την πρώτη στιγμή που δημιουργήθηκε ο κόσμος μέχρι το τέλος του. Ένας ενεργειακός χώρος που μπορεί να δονηθεί και να αντηχήσει μέσα σε όλα. Πώς μπορεί να δονηθεί έχω περιγράψει αρκετές φορές. Μέσα από τη μνήμη, τη συνειδητή ενθύμηση όλων όσων αντίκρισαν τούτο τον ήλιο και κατέγραψαν την πληροφορία του στη μνήμη τους. Μια ενθύμηση όλων όσων αποτέλεσαν μέλη της ανθρωπότητας, η οποία με ιεραρχικό εσωτερικό τρόπο, θα ενώσει νοητά κάθε έναν μας με την πηγή της ψυχής μας. Κάθε ένας από εμάς, θα αισθανθεί και θα βιώσει τη νοητή χορδή που θα σχηματιστεί από όλους τους προγόνους μας, ανάμεσα σε εμάς και την πηγή των πάντων. Μια νοητή χορδή αποτελούμενη από τους προγόνους ολόκληρης της ανθρωπότητας, ανάμεσα σε μας και με τη μοναδική πηγή μας.

Μέσα σε όλες αυτές τις μέρες μέσα από το χώρο αυτό, ένας ελάχιστος αριθμός ανθρώπων, κατάφερε να ενεργοποιήσει τον Ιχώρ νοητικά, φέρνοντάς τον σε κραδασμική κατάσταση αναμονής, κάτι που όλοι όσοι το ακούν ή το διαβάζουν για πρώτη φορά να αδυνατούν ίσως να το πιστέψουν. Αυτό όμως είναι παντελώς άσχετο. Η συνειδητότητα ήδη καταγράφει τις νοητικές επιλογές μας και το αποτέλεσμα είναι πέρα από αυτό που ίσως μπορούμε να αποδεχθούμε και να κατανοήσουμε σαν αληθινό και πραγματικό.

Ένα μικρό πλήθος ατόμων, άγνωστο μεταξύ του, ξεκίνησε πριν μερικές μέρες από το χώρο αυτό να αλλάζει την ιστορία της ανθρωπότητας νοητικά. Με μοναδικό εφόδιο τη βούλησή του και την επιθυμία του. ένωσε τις δυνάμεις του πάνω από το υλικό επίπεδο και συνδέοντας την ψυχή με την πηγή του μέσα από όσους προϋπήρξαν από αυτό, προέτρεψε μια αόρατη αρχή να υπάρξει. Αποφασίζοντας να καταγράψει με τη συνείδησή του μια ενεργή επιλογή για το μέλλον ολόκληρης της ανθρωπότητας . ένα μικρό πλήθος ανθρώπων ενώνει τις ψυχές της σε μια άηχη και λαμπρή νίκη. Ένα μικρό πλήθος ανθρώπων που μεγαλώνει συνεχώς ετοιμάζεται να δονήσει το πεδίο των πεδίων και να αλλάξει τη ροή της ανθρωπότητας.

Επισυνάπτω πάλι το σχήμα για βοήθεια:

Εξωγήινοι και Εωσφορική Θρησκεία

Οι περισσότεροι από τους αναγνώστες εδώ του blog αλλά και τους φίλους και επισκέπτες των σελίδων στο fb, θα γνωρίζουν ότι τα τελευταία χρόνια, τόσο στο εξωτερικό όσο και στην Ελλάδα, υπάρχει μια γενικότερη κίνηση κάποιων ομάδων οι οποίοι αυτοαποκαλούνται μέλη της «Γαλαξιακής Ομοσπονδίας». Μάλιστα αρκετά από αυτά έχουν δημιουργήσει υποομάδες ατόμων που «θέλουν» να προέρχονται από την Ανδρομέδα, το Σείριο, τις πλειάδες, τη Λύρα καθώς και άλλους αστερισμούς του Γαλαξία μας. Μέσα σε αυτούς τους πληθυσμούς εξωγήινων -κατά τα λεγόμενά τους-, υπάρχουν φυσικά και οντότητες ερπετοειδών ή και άλλων τερατόμορφων οι οποίοι, άλλοι προκαλούν φόβο και άλλοι ανάγκη για έξωθεν σωτηρία της ανθρωπότητας.

Μάλιστα, τις τελευταίες ημέρες, που συζητάμε για την αναχώρησή μου, έχει κυκλοφορήσει ένα νέο το οποίο μου κοινοποιήθηκε και μένα, ότι δήθεν έχω λάβει ένα τελεσίγραφο από τη διοίκηση αυτής της Γαλαξιακής Ομοσπονδίας να εγκαταλείψω λέει τη Γη. Νέο που τελικά έρχεται να μου θυμίσει τη γνωστή ρήση ότι «η ανοησία είναι ανίκητη». Είναι τελικά; Ίσως μόνο η ανοησία όμως αγαπητοί αναγνώστες. Κανένας άλλος. Μονάχα οι ανόητοι δηλαδή θα μείνουν για να επιμένουν και να περιμένουν τους διασώστες τους από το διάστημα. Διότι όλοι οι άλλοι, έχουν ήδη αρχίσει να αντιλαμβάνονται την παγίδα και την αλήθεια πίσω από όλες αυτές τις κινήσεις. Με την ευκαιρία όμως αυτού του μηνύματος που έλαβα, θα ήθελα να πούμε μερικά πράγματα για την οργάνωση αυτή του «διαστήματος».

Και πρώτα από όλα ας περιγράψουμε το σήμα τους. Το σήμα λοιπόν είναι αυτό που βλέπετε δεξιά. Αποτελείται από το άστρο του Δαβίδ που μπορείτε να διακρίνετε με κίτρινο χρώμα περιμετρικά -σύμβολο όπως γνωρίζετε της Ιουδαϊκής θρησκείας-, το σταυρό στο κέντρο -σύμβολο της Χριστιανικής θρησκείας- και τη διπλή φάση της Σελήνης δεξιά και αριστερά -σύμβολα της Μουσουλμανικής και της Ινδουιστικής θρησκείας αντίστοιχα. Το σήμα και σύμβολο δηλαδή της Γαλαξιακής Ομοσπονδίας όλων των φυλών του διαστήματος, έχει σαν σήμα -εντελώς τυχαία- τα επί μέρους σήματα των τεσσάρων μεγαλύτερων θρησκειών του πλανήτη Γη. Φυσικά θα μου πείτε. Πως και μου κάνει εντύπωση. Ο Χριστιανισμός είναι εχθρός μόνο των Ολυμπίων και μερικών Ελλήνων.

Όλα τα άλλα όντα στο διάστημα τον αποδέχονται ισότιμα μαζί με τους Εβραίους, τους Ινδούς και τους Μουσουλμάνους. Φυσικά. Γελάτε διότι αγνοείτε τα τεμένη και τις συναγωγές στην Ανδρομέδα και τις Πλειάδες. Δεν γελάτε; Πως έγινε αυτό; Μήπως κλαίτε; Για ποιο πράγμα όμως; Α για την ανοησία των ανθρώπων και ειδικότερα του λαού μας ε; Ναι σε αυτό θα συμφωνήσω. Θα συμφωνήσω για την ανοησία αλλά αρνούμαι να κλάψω ή να γελάσω.

Κι αυτό διότι είναι αδύνατον να είμαι το μοναδικό άτομο στη Γη, το οποίο αντικρίζοντας αυτό το σήμα μπορεί να αντιληφθεί ότι κάτι τρέχει εδώ. Κι αυτό που σας λέω το έχω δοκιμάσει και διασταυρώσει σε αρκετούς ανθρώπους επανειλημμένως. Τι έκανα δηλαδή. Πήρα αυτό το σήμα και το παρουσίασα σε άτομα που ήταν άσχετα με την όλη αυτή κίνηση των εργατών του φωτός, των αναληφθέντων δασκάλων και των αγγελικών θεραπειών. Και τους ρώτησα να μου πουν σε ποιόν οργανισμό θα μπορούσε να ήταν σήμα. Λοιπόν περίπου οι οκτώ στους δέκα, πριν τους πω το οτιδήποτε για αυτό, μου απάντησαν «στην ένωση των εκκλησιών».. Ύστερα πήγα σε κάποιους γνωστούς μου που γνώριζα ότι είναι δυναμικά μέλη των ΕΛ, των Ολυμπίων και των Πλειάδειων δυνάμεων και των αγγελικών μηνυμάτων και τους ρώτησα τι είναι. Ε λοιπόν μου απάντησαν οι μισοί περίπου ότι είναι το σήμα της Γαλαξιακής Ομοσπονδίας ενώ οι υπόλοιποι μισοί το αγνοούσαν. Όταν έφερα τις αντιρρήσεις μου και τα επιχειρήματά μου, εκείνοι με

κοίταξαν περίεργα ή σχεδόν εχθρικά ενώ οι άλλοι που το αγνοούσαν, όταν άκουσαν τις δύο εκδοχές, προτίμησαν εκείνη της Ομοσπονδίας. Απίστευτο ε;

Κι όμως, τους είναι αδιανόητο να αντιληφθούν τι συμβαίνει πίσω από τον Ashtar Commander και τον SaLuSa. Και οι δύο είναι ανύπαρκτοι τύποι, από τους οποίους υποτίθεται ότι ο πρώτος είναι διοικητής του στόλου των διαστημοπλοίων της Ομοσπονδίας και ο δεύτερος οντότητα από τον αστερισμό του Σείριου ο οποίος στέλνει μηνύματα μέσω channeling τα οποία λαμβάνει κάποια κυρία κάπου στην Αμερική και τα μεταδίδει στους πιστούς. Κι όλο αυτό που συμβαίνει, λαμβάνει χώρα σχεδόν καθημερινά μέσω της κεντρικής οργάνωσης των Εργατών του Φωτός. Δηλαδή χωρίς να γνωρίζεις τίποτε άλλο, αρκούν μερικά λεπτά στο διαδίκτυο για να ανακαλύψεις ότι η Γαλαξιακή Ομοσπονδία και οι Εργάτες του Φωτός, είναι δύο σκέλη από την ίδια και την αυτή οργάνωση. Μια οργάνωση που έχει κάνει μέχρι στιγμής τρία πράγματα. Πρώτον έχει προετοιμάσει την ένωση των θρησκειών, δεύτερον έχει ετοιμάσει στην θέση τους να δημιουργήσει την Εωσφορική εκκλησία και τρίτον έχει δημιουργήσει μέσω των εταιριών υψηλής τεχνολογίας (βλέπε DARPA) που ελέγχουν τα μέλη της, την συσκευή της «κάψουλας ανέλιξης» ή αλλιώς «θαλάμου ανέλιξης».

Μια υπερσύγχρονη τεχνολογική επίτευξη του «ανθρώπου», σύμφωνα με την οποία όποιος εισέρχεται σε αυτή, θα μπορεί να περάσει αμέσως στην αθανασία της 5ης διάστασης. Μη γελάτε αλήθεια λένε. περνάει στην «αθανασία» της 5ης χασοτικής. Πως όμως. Με τον διαχωρισμό του αυτόματα σε δεσμευμένη ψυχή, δεσμευμένη ζωτικότητα και νεκρό σώμα. Αυτός περνάει στην «αθανασία κι εμείς μένουμε να τον θυμόμαστε και να τον μνημονεύουμε ως τον «τυχερό» που κατάφερε να «αναληφθεί» έστω και με αυτό τον τεχνολογικό σύστημα. Ένα τεχνολογικό σύστημα το οποίο θα διαχωρίζει και θα αποθηκεύει για τους σκοπούς τους, την ψυχή και τη ζωτικότητα του ανθρώπου, αφήνοντας πίσω ένα νεκρό και αποξηραμένο σώμα. Αυτοί λοιπόν οι άνθρωποι, έχουν πειστεί ότι το σύστημα αυτό της ανέλιξης, θα μεταφέρει στην 5η διάσταση όσους αδυνατούν να το καταφέρουν μόνοι τους πνευματικά. Λένε στα μέλη και στους φίλους τους ότι ο άνθρωπος ετοιμάζεται να περάσει στην 5η διάσταση, χωρίς να μπορούν να κατανοήσουν τι λένε. Διότι απλά αγνοούν τι σημαίνει 5η διάσταση. Αγνοούν ότι η διάσταση αυτή είναι πρώτον χασοτική και δεύτερον αποτελείται από χρονικό μέλλον και παρελθόν. Και το χειρότερο είναι ότι αγνοούν ότι το παρελθόν οδεύει προς το βαθύ διάστημα ενώ το μέλλον έρχεται από μέσα τους. Απίστευτο ε; Γιατί όμως το κάνουν όλο αυτό; Πώς έφτασαν στο σημείο να είναι τόσο προσκολλημένοι σε μια οργάνωση που όπως φαίνεται τους ελέγχει νοητικά, ώστε να φαίνεται αδύνατον να αντιδράσουν;

Όλα ξεκίνησαν παράλληλα. Τα δύο αυτά σκέλη της οργάνωσης ξεκίνησαν πριν περίπου 40-50 χρόνια σχεδόν μαζί. Η Γαλαξιακή Ομοσπονδία άρχισε να διαδίδει τις φήμες για ερπετοειδείς πληθυσμούς στο Γαλαξία και για έναν πόλεμο που υπάρχει ανάμεσα στις αστρικές φυλές του διαστήματος. Μαζί με άλλους τύπους (οι οποίοι πιθανόν να έχουν πειστεί περί του αληθούς του γεγονότος χωρίς να είναι κατ'ανάγκη γνώστες της σκευωρίας και της παραπλάνησης) κατόρθωσαν και έπεισαν μια μεγάλη μερίδα ανθρώπων ότι στη Γη υπάρχουν ήδη οι ερπετοειδείς αυτοί πληθυσμοί, οι οποίοι ζουν σε υπόγειες πόλεις και οι μόνοι που μπορούν να τους σώσουν είναι οι δυνάμεις της Γαλαξιακής Ομοσπονδίας με το διοικητή τους τον Ashtar, ο οποίος από τον αστρικό στόλο που υπήρχε αραγμένος έξω από τη Γη, μετέδιδε συνεχώς μηνύματα προς την ανθρωπότητα που τους καλούσε να πάψουν να ανησυχούν και να περιμένουν την εμφάνισή τους.

Μια εμφάνιση όμως που συνεχώς αναβαλλόταν. Παράλληλα οι Εργάτες του Φωτός, δημιούργησαν όλο αυτό το υπόβαθρο με την πνευματική ανέλιξη μέσω της 5ης διάστασης και των αναληφθέντων διδασκάλων, οπότε τα δύο αυτά ενώθηκαν σε ένα εντελώς εκρηκτικό μίγμα το οποίο στο βάθος του αναπαράγει σε όλους ένα αμειλικτο υποσυνείδητο φόβο ο οποίος ενώνει τις μάζες της ανθρωπότητας κάτω από ένα διοικητή ο οποίος θα τους βοηθήσει να αντιμετωπίσουν τους «κακούς». Όμως «καλοί» και «κακοί» είναι οι ίδιοι. δύο ομάδες οι οποίες δρουν για κοινό σκοπό και αδιάστακτα χειραγωγούν ολόκληρη την ανθρωπότητα μέσω φοβικών σεναρίων τα οποία έχουν φτάσει να δημιουργούν υστερία. Μια υστερία η οποία στην Ελλάδα έχει πλέον πολλαπλά σημεία εστίασης. Κι αυτό, διότι έχουν καταφέρει και συνέδεσαν την όλη αυτή κίνηση της Γαλαξιακής Ομοσπονδίας με τους Ολύμπιους θεούς των αρχαίων Ελλήνων. Μια κατάσταση η οποία έχει προεκτάσεις που φτάνουν ακόμη και σε πολιτικούς σχηματισμούς.

Μετά από όλες αυτές τις αναρτήσεις και τα άρθρα που σας έχω δώσει, αντιλαμβάνεστε πλέον ότι τα πάντα σχεδόν είναι έτοιμα ώστε να οδηγήσουν σε μια παγκόσμια μονοκρατορία ολίγων αδιάστατων ανθρώπων, οι οποίοι έχοντας τη γνώση στη διάθεσή τους διαχρονικά, κατόρθωσαν και οδήγησαν σχεδόν ολοκληρωτή την ανθρωπότητα σε μια κατάρρευση της δομής των υπαρχόντων θρησκειών με παράλληλη πεποίθηση ενός αμείλικτου κινδύνου από μια εξωγήινη αστρική φυλή ερπετοειδών, από την οποία μπορούσαμε να σωθούμε μονάχα μέσω της βοήθειας από υπερόντα όπως τα μέλη του στόλου της Γαλαξιακής Ομοσπονδίας ή των Ολύμπιων, οι οποίοι πλησίαζαν κι αυτοί για να σώσουν το γένος μας. Μια μικρή ομάδα αδιάστατων ανθρώπων, κατάφερε με ψέματα και παραπλανητικό τρόπο, μέσα από ένα άριστα ενορχηστρωμένο φοβικό σύστημα ενημέρωσης, να οργανώσει μια παγκόσμια κυβέρνηση με μια παράλληλη Εωσφορική Πανθησκεία.

Κι όλο αυτό, με μοναδικό στόχο να κυριαρχήσει πλέον παντοτινά σε ολόκληρη την ανθρωπότητα και τον πλανήτη, με μοναδικά όπλα την αφέλεια μερικών ανθρώπων που αρνούνται να δουν τις πεποιθήσεις τους. Και όλο αυτό το παιχνίδι της ψευδαίσθησης, τόλμησαν να το φτάσουν σε όρια πέρα από κάθε φαντασία, βάζοντας μέσα του διεθνείς οργανισμούς όπως ο ΟΗΕ και η ΝΑΣΑ. Διότι τον μεν πρώτον, τον χρησιμοποιούν για να ενημερώσουν μαζικά -μέσω συγκεντρώσεων και σεμιναρίων- τους ανθρώπους για την «αλλαγή» που ετοιμάζεται στην ανθρωπότητα, ενώ τη δεύτερη, για να μπορέσουν να πείσουν όσο περισσότερο μπορούν για την ύπαρξη ισχυρών οντοτήτων οι οποίοι βρίσκονται στο διάστημα και πιθανών να εμφανιστούν ξανά. Τρανταχτό παράδειγμα σε όλο αυτό, το απίστευτο παραμύθι που έστησαν στέλνοντας την αποστολή της ηχητικής συναυλίας της Μυθοδίας του Βαγγέλη Παπαθανασίου, στον Άρη.

Διότι οι περισσότεροι από εσάς, θα έχετε ακούσει σχετικά με τη συναυλία αυτή, η οποία έλαβε χώρα στην Αθήνα το καλοκαίρι του 2001 (https://www.youtube.com/watch?v=G_U4k_lc3pE). Σε αυτή λοιπόν, η ΝΑΣΑ υποτίθεται ότι διοργάνωσε μια συναυλία η οποία θα παιζόταν στο χώρο του Ναού του Ολυμπίου Διός στην Αθήνα και θα μεταδιδόταν ζωντανά μέσω υψηλής τεχνολογίας με γιγαντιαία ηχεία, στον πλανήτη Άρη. Δηλαδή τι συνέβη. Η ΝΑΣΑ διοργάνωσε ένα διαστημικό ταξίδι στον πλανήτη Άρη, όπου ένας διαστημικός πύραυλος μετέφερε ένα υπερσύγχρονο δορυφόρο, πάνω στον οποίο υπήρχαν τοποθετημένα τεράστια ηχεία, από τα οποία μετέδιδαν ζωντανά γύρω από τον πλανήτη παρακαλώ, τη συναυλία του Βαγγέλη από την Αθήνα. Κι εμείς το «φάγαμε» ότι ήταν αυτός ο λόγος που έγινε όλη αυτή η παρωδία της Μυθοδίας. Ακόμη και τώρα που το διαβάσετε -αν και το έχω ξαναπεί- μερικοί σας φαίνετε αδύνατον να συμβαίνει κάτι άλλο.

Φυσικά ο Βαγγέλης έγραψε μια υπέροχη μουσική και φυσικά παίχτηκε ζωντανά από την Αθήνα στον πλανήτη Άρη, αλλά όχι για το λόγο που μας είπαν. Δηλαδή ποιο λόγο; Κάποιοι θεωρούν ότι όλα αυτά τα δισεκατομμύρια ξοδεύτηκαν έτσι απλά για τη δόξα των αρχαίων Ελλήνων θεών. Και φυσικά επειδή την Αθήνα είναι ανύπαρκτος ναός του θεού Άρη, η συναυλία έγινε στο ναό του Διός όπου ο χορός έψαλε και κρυφά λόγια, έτσι για να δώσουν επιπλέον μια μυστική χροιά στην όλη διοργάνωση και να θεωρήσουν όλοι ότι πράγματι η ΝΑΣΑ δόξαζε τους Έλληνες θεούς οι οποίοι τώρα «έρχονται». Η πραγματικότητα όμως ήταν εντελώς άλλη. Μια πραγματικότητα που σχετίζεται με την έννοια των αρχαίων θεών ως ενεργειακά πεδία και όχι ως οντότητες και των πλανητών ως τους πυρήνες αυτών των πεδίων. Και το πεδίο του Άρη τι είναι; Τι σημαίνει, ποια είναι η φύση του, πως λειτουργεί και γιατί τελικά επελέγει ώστε να γίνει όλη αυτή η παράσταση για να μας «κλείσουν τα μάτια»;

Ο πλανήτης Άρης, αποτελεί τον κεντρικό πυρήνα ενός γιγαντιαίου ενεργειακού πεδίου το οποίο δίνει εντελώς ξαφνικά και στιγμιαία, υπερβολικά μεγάλες ποσότητες ενέργειας. Αν τον φανταστούμε σε ένα μεγάλο ενεργειακό μηχανισμό, τότε το πεδίο αυτό μπορούμε να το παρομοιάσουμε με τη μίζα της εκκίνησης ενός κεντρικού μηχανισμού. Γιατί επιλέχθηκε όμως. Διότι το πεδίο αυτό, επιδρά πάνω στο ενεργειακό πεδίο των άλλων πλανητών και των όντων που βρίσκονται σε αυτούς. Πρώτα του Ήλιου (Απόλλωνα) που του προκαλεί ηλιακές καταιγίδες μερικές από τις οποίες είναι σφοδρότατες και δεύτερον πάνω στον πληθυσμό της ανθρωπότητας τον οποίο μπορούν να ελέγξουν τα παρορμητικά συναισθήματα όπως του άγχους και του φόβου μέσω του συμπληρωματικού ελέγχου των δύο δορυφόρων του Φόβου και Δείμου. Και γιατί όλο αυτό το σκηνικό με τη μουσική; Διότι το πεδίο αυτό του Άρη, ελέγχεται με

«αρμονικές» ήχου και μάλιστα υπόηχων και υπέρηχων. Πως είναι δυνατόν κάτι τέτοιο; Η ΝΑΣΑ γνώριζε ότι η Γη βρίσκεται ανάμεσα σε δύο μεγάλα ενεργειακά πεδία του Άρη (εξωτερικά) και της Αφροδίτης (εσωτερικά προ του Ήλιου).

Μέτρησαν ότι τα πεδία αυτά δημιουργούν μεταξύ τους «αρμονικές» οι οποίες επιδρούν κύρια πάνω στις ηλιακές καταιγίδες του Ήλιου (Απόλλων Μουσηγέτης) και δευτερευόντως πάνω στον ψυχισμό των κατοίκων της Γης (έχετε υπ όψη ότι η Αρμονία, μυθολογικά εικάζεται ως κόρη του Άρη και της Αφροδίτης όπως και ο Φόβος και ο Δείμος). Και τι μας χρειάζεται ο έλεγχος των ηλιακών καταιγίδων; Διότι αγαπητέ αναγνώστη, οι ηλιακές καταιγίδες εξοντώνουν τους ανθρώπους -ειδώλα που είπαμε σε άλλες αναρτήσεις. Έτσι λοιπόν, η ΝΑΣΑ αποφάσισε να πειραματιστεί τότε με γιγαντιαία ηχητικά συστήματα υπερήχων και υπόηχων έτσι ώστε να δει πρώτα πως μπορεί να ελέγξει την ηλιακή δραστηριότητα για την ασφάλεια των ανθρώπων -ειδώλων, αρκετοί από τους οποίους ανήκουν στην αδελφότητα του άκρου της δύναμης και δεύτερα να ελέγξει την ανθρωπότητα μαζικά μέσω φοβικών καταστάσεων τρόμου. Για να το κάνει αυτό όμως, χρειαζόταν να δημιουργήσει ένα γεγονός το οποίο θα της επέτρεπε να φανερώσει τα γιγαντιαία ηχεία στην επιφάνεια του Άρη, χωρίς να δώσει άλλες εξηγήσεις του τι κάνει στην πραγματικότητα με αυτά.

Κι έτσι πέτυχαν διπλό κέρδος. Διότι κατόρθωσαν το ακατόρθωτο. να δοκιμάσουν αρμονικές χωρίς να το ανακοινώσουν δημόσια και να γιγαντώσουν το κίνημα των Ολυμπίων στην Ελλάδα, αποσταθεροποιώντας εντελώς το σύστημα θρησκειών που υπήρχε. Το έχω ξαναπεί όμως. Ότι το Εωσφορικό δίκτυο αρκείται στην αποσταθεροποίηση της οποιας υπάρχουσας θρησκείας. χωρίς να είναι απαραίτητο να ασπαστεί κάποιος τον Εωσφορισμό από την αρχή. Έτσι λοιπόν τι έγινε; Οι Εωσφοριστές, μέσω της ψευδούς οργάνωσης της Γαλαξιακής Ομοσπονδίας και παράλληλα μέσω της κεντρικής οργάνωσης των Εργατών του Φωτός, μπόρεσαν να δημιουργήσουν όλο αυτό το πνευματικό και υπαρξιακό αλαλούμ σε ολόκληρο τον κόσμο αλλά κυρίως στην Ελλάδα. Γιατί στην Ελλάδα;

Διότι η Ελλάδα, ο χώρος της, ο πληθυσμός της και η ιστορία της περιέχει σκόρπια στοιχεία πληροφίας τόσο δραστηρικής και σημαντικής, η οποία αν τύχει και αρχίσει να ενώνεται ώστε να σχηματίζει ολοκληρωμένες εικόνες και έννοιες, τότε κινδυνεύει ολόκληρος ο σχεδιασμός των αδελφοτήτων. Γιατί; Διότι τότε η ανθρωπότητα θα καταλάβει ότι ο φόβος είναι εικονικός και όχι υπαρκτός και ότι οι μόνοι που κάνουν κουμάντο στον πλανήτη είναι μια μικρή ομάδα αδίστακτων ανθρώπων, οι οποίοι καταφέρνουν να κυβερνούν χάρη στον κατακερματισμό της γνώσης, στο φόβο και στην ψευδαίσθηση που δημιουργούν στους πάντες. Η αντίληψη όμως αυτής της πραγματικότητας, είναι ικανή να ξεκινήσει κύματα ολόκληρα αλλαγής της ενημέρωσης προς όλες τις κατευθύνσεις έτσι ώστε να αρχίσει σταδιακά η κατάρρευση του συστήματος που σχεδίασαν τόσα χρόνια ή και αιώνες.

Κι όμως, μοιάζει σχεδόν αδύνατον να νικήσεις την αφέλεια αυτών των ανθρώπων. Όλων αυτών που τόσα χρόνια κατάφεραν να ενστερνιστούν ένα πνευματικό σύστημα που οδηγεί στην μονοκρατορία του Εωσφορισμού και στην υποδούλωση ολόκληρης της ανθρωπότητας. Έχουν δαπανήσει τόσες ώρες προσηλυτισμού όλων των ειδών και μεθόδων, και έχουν αναπτύξει μια εσωτερική αντίληψη των πραγμάτων τώρα, που μοιάζει αδύνατον να κατορθώσει κάποιος να τους στρέψει αλλού. Διότι το αλλού αυτό πρέπει να υπάρχει. να έχει δομή, να είναι απλό και να μπορεί να γίνει αποδεκτό εύκολα και απλά από όλους. Και εκεί φαίνεται ότι είναι η μεγάλη δυσκολία. Έχουν απλοποιήσει τόσο πολύ τη ζωή τους μέσα στον υπαρξιακό φόβο επιβίωσης και σωτηρίας, ώστε τους φαντάζει αδύνατον να ξεκολλήσουν έστω για λίγο και να σταθούν μόνοι, έξω από κάποιο σχήμα υποστήριξης του ψυχισμού των, ακόμη και τώρα που γνωρίζουν τι συμβαίνει. Και έτσι το μόνο που μπορεί να γίνει αυτή τη στιγμή είναι αργά βήματα μέσα από κατανόηση και αποδοχή το προβλήματος το οποίο έχει δημιουργηθεί.

Ποιο είναι το πρόβλημα που έχουν αυτοί οι άνθρωποι όμως; Το πρόβλημα που υπάρχει αυτή τη στιγμή σε όσους έχουν πιστέψει όλο αυτό το παραμύθι, μπορεί να αναλυθεί σε πέντε κύρια σκέλη. α) φόβος και αρνητικά συναισθήματα λόγω εικονικών ανυπέρβλητων ψυχικών προβλημάτων επιβίωσης που τους έχουν αναπτύξει εσκεμμένα, β) πλασματική ανάγκη έξωθεν δυναμικής σωτηρίας από υπερόντα, γ) έλλειψη πραγματικής παιδείας και αντίληψης εννοιών υποστήριξης όπως της ενέργειας της αγάπης, δ) συστηματική αποικοδόμηση της οποιας προσπάθειας σύνθεσης του Εαυτού μέσα από χρόνια ψευδή πνευ-

ματική καθοδήγηση διαμελισμού του και ε) απορύθμιση του βασικού θρησκευτικού και γενεαλογικού πεδίου τους μέσω της χρόνιας αμφισβήτησης. Όλα αυτά και ένα-ένα μαζί, αποτελούν πλέον σήμερα, τα σημεία που οφείλουμε να σκύψουμε και να ασχοληθούμε συστηματικά και με υπομονή για αυτούς τους ανθρώπους.

Με τον τρόπο αυτό, αρκετοί από όσους έχουν παραπλανηθεί όλα αυτά τα χρόνια θα καταφέρουν έγκαιρα να αντιληφθούν τη μεγάλη σκευωρία και να αποφασίσουν να επανενταχθούν στην ανθρωπότητα. Ναι να επανενταχθούν... Διότι αυτή τη στιγμή, παρά τα όσα πιστεύουν για τον εαυτό τους, αποτελούν χωρίς να το συνειδητοποιούν στοιχεία αναπαραγωγής όλης αυτής της κατάστασης για λόγους καθαρά προσωπικής επιλογής. Μιας επιλογής που ξεκινάει φυσικά από τον κατακερματισμένο τους Εαυτό, από την άγνοια της σύνθεσής του και από τις πεποιθήσεις τους οι οποίες ανεξέλεγκτα τους κρατούν μακριά από τον ει-κονικό στόχο της πνευματικής τους ανέλιξης.

Αναγνωρίζω ότι κάποιοι από αυτούς, τώρα που οι μάσκες έχουν πέσει και έχει αποκαλυφθεί ο ρόλος της όλης οργάνωσης, ημέρα με την ημέρα θα γίνονται εχθρικοί και περισσότερο φανατικοί ως προς τις μεθόδους τους. Είναι εύκολο να τους αναγνωρίσει πλέον όμως κάποιος. Προσπαθώντας να βρουν δικαιολογίες για τα πάντα που συμβαίνουν γύρω τους, αποτελούν μια εικόνα οίκτου και λύπησης που καθημερινά θα αυξάνεται. Δυστυχώς οι άνθρωποι αυτοί, οι λίγοι οι οποίοι έχουν τοποθετήσει αρκετές από τις πνευματικές και υλικές αξίες τους στο σύστημα αυτό εδώ και χρόνια, θα χαθούν χωρίς ελπίδα επιστροφής. Αφήστε τους. Έχουν κάνει τις επιλογές τους. Αρκεί που τους γνωρίζετε. Κάθε φορά, υπάρχουν κάποιοι που επιλέγουν κι αυτό το δρόμο. Δρώντας σαν φάροι, αν είναι συνειδητοί σε αυτό, σηματοδοτούν τον επικίνδυνο χώρο με την παρουσία τους. Αν όχι απλά θα χαθούν χωρίς να τους θυμάται κάποιος στο μέλλον, μιας και θα έχουν χαθεί στη λήθη του παρελθόντος για πάντα.

Εξωγήινοι και βιολογία

Όσο περνάει ο καιρός και αυξάνονται τα άρθρα και οι αναρτήσεις που ανεβάζω, θα έχετε καταλάβει ότι ο μόνος τρόπος να μπορείς να αντιληφθείς την μεγάλη εικόνα, είναι να αρχίσεις να συνδέεις πληροφορίες τις οποίες μέχρι πρότινος θεωρούσες εντελώς ασύνδετες. Αυτό φυσικά το λέω από την πρώτη στιγμή που ξεκίνησα αυτή την προσπάθεια, αλλά για να το κάνεις αυτό, θα πρέπει να βάλεις αυτές τις πληροφορίες δίπλα-δίπλα ώστε να τις δεις με την ίδια ένταση, ίδια κριτική ματιά και να τις εξετάσεις ως δεδομένα πάνω στο ίδιο θέμα που μελετάς. Έτσι ώστε να μπορείς να τις αξιολογήσεις σαν παραμέτρους του. Τότε, θα αρχίσεις να αντιλαμβάνεσαι, ότι ο λόγος που αδυνατούσες να το κάνεις αυτό προηγουμένως, ήταν διότι κάποιιο σε είχαν οδηγήσει προς μια κατεύθυνση με τέτοια ένταση, που σου ήταν αδύνατον ακόμη και να διανοηθείς να ψάξεις προς κάποιο άλλο σημείο. Αν πιάσει όμως κάποιος να αναλύσει όλες τις δραστηριότητες των υπευθύνων αμφοτέρων των Εργατών του Φωτός και της «Γαλαξιακής Ομοσπονδίας» τις δύο προηγούμενες δεκαετίες, είμαι σίγουρος πως θα καταλήξει να δημιουργήσει ένα ογκώδη φάκελο με τόσα στοιχεία μέσα, που θα είναι ικανός να στείλει στο «σκαμνί» πολλούς από αυτούς τους πάλε ποτέ «καθοδηγητές» που πέρασαν τόσο από τη διεθνή σκηνή όσο και από τη δική μας εδώ στην Ελλάδα.

Και για να σας αρχίσω να εξηγώ τι θα μπορούσε να είναι τόσο σοβαρό ώστε να ασχοληθεί μαζί τους η δικαιοσύνη, θα πρέπει να σας θυμίσω την υπόθεση με την αύξηση των ελίκων του DNA μας από δύο σε δώδεκα. Το θυμάστε; Είμαι σίγουρος ότι οι περισσότεροι από τους αναγνώστες θυμούνται όλη αυτή την ιστορία με την ανάπτυξη της πνευματικότητας του ανθρώπου μέσα από το DNA του σώματός του. Όπως επίσης οι περισσότεροι από εσάς, γνωρίζουν την ιστορία με τους αεροψεκασμούς. Αυτό όμως που έχω την αίσθηση ότι αδυνατείτε να γνωρίζετε είναι η σύνδεση αυτών των δύο δεδομένων. Τη σύνδεση δηλαδή της πληροφορίας της αύξησης του DNA μας μαζί με την γεωμηχανική, τους αεροψεκασμούς και τα αποτελέσματά τους στην υγεία μας. Διότι και σε αυτό το άρθρο, (όπως και σε προηγούμενα), υπάρχουν δύο παράλληλες ιστορίες. Η μία ιστορία είναι η ανάπτυξη των αεροψεκασμών στον πλανήτη και η δεύτερη είναι η συγκάλυψη των παρενεργειών των χημικών που περιείχαν, μέσω του μύθου της ανάπτυξης του DNA του ανθρώπου από δύο έλικες που είναι σήμερα, σε δώδεκα. Όμως ας τα πάρουμε πάλι τα πράγματα από την αρχή.

Ίσως σας φανεί απότομο απότομο, αλλά αδυνατώ να βρω άλλο τρόπο για να δείτε την τραγικότητα της ιστορίας με όλες τις παραμέτρους ώστε να μπορέσουμε να αντιληφθούμε τι συμβαίνει με τα θέματα αυτά. Οι υπεύθυνοι της «Γαλαξιακής Συνομοσπονδίας» (τι τίτλος ε;) πριν μερικά χρόνια άρχισαν μέσα από επαγγελματικά δημιουργημένα βιντεάκια, να μας ενημερώνουν ότι η ανθρωπότητα έφτασε σε ένα σημείο να αναπτύξει την πνευματικότητά της μέσα από την ανάπτυξη του DNA της από δύο έλικες που έχει σήμερα σε δώδεκα. Μάλιστα έδωσε και οδηγίες πως θα καταλάβουν κάποιοι ότι έχει αρχίσει το σώμα τους να εξελίσσει το DNA του ώστε να αναπτύξει την πνευματικότητά τους ή ακόμη και να εισέλθει στην 5η διάσταση. Οι άνθρωποι αυτοί λοιπόν, (κατά πληροφορίες των Πλειάδειων, μέλους της Γαλαξιακής Συνομοσπονδίας) παρουσιάζουν έντονα δερματικά προβλήματα, τα οποία ξεκινούν από απλά εξανθήματα και καταλήγουν σε πληγές οι οποίες αφήνουν ινώδεις αποκοπές από το δέρμα μέσα σε αφόρητους πόνους.

Και φυσικά, όλη αυτή η ιστορία έγινε πανηγυρικά δεκτή από όλους όσους περίμεναν την πνευματική τους ανάπτυξη μέσα από την αλλαγή αυτή. Μέχρι που το ψέμα και η παραπλάνηση ήταν αδύνατον να κρατηθεί άλλο κρυφή. Τότε, το θέμα του DNA-12 εξαφανίστηκε από την ατζέντα της Γαλαξιακής Συνο-

μοσπονδίας και του διοικητή τους Ashtar Commander. Γιατί όμως έγινε αυτή η ξαφνική αλλαγή της σιγής και της άτακτης υποχώρησης; Διότι αγαπητέ αναγνώστη, όλα αυτά τα συμπτώματα που μας έλεγαν οι αγαπημένοι εξωγήινοι, ήταν μια μεγάλη και καλοστημένη απάτη. Μια απάτη που προσπάθησε απλά για λίγο διάστημα να ρίξει στάχτη στα μάτια του πλήθους. Πόσο αφελείς όμως μπορεί να είναι οι άνθρωποι και πόσο βαθιά στις πεποιθήσεις μας μπορεί να εισχωρήσει η ανοησία; Θα με ρωτήσετε γιατί τα λέω όλα αυτά όμως;

Διότι όλα αυτά τα συμπτώματα που μας αράδιασαν για όλο το προηγούμενο διάστημα, ανήκαν στα γνωστά Morgellons... Τι είναι όμως τα Morgellons; Είναι η ασθένεια ή καλύτερα το σύνδρομο που προέρχεται από έκθεση για μεγάλο χρονικό διάστημα σε χημικά αεροψεκασμών. Τραγικό; Ας τα βάλουμε όμως σε μια σειρά ώστε να καταφέρουμε να βγάλουμε άκρη με όλο αυτό που συμβαίνει.

Η ιστορία μας ξεκινάει από την ανάπτυξη της επιστήμης της Γεωμηχανικής. Εδώ και αρκετά χρόνια, οι μυστικές (επιστημονικές και μη) υπηρεσίες τόσο των ΗΠΑ όσο και της Ρωσίας, ξεκίνησαν να αναπτύσσουν μέσω της τεχνολογίας, μια ιδέα του Τέσλα για την αμυντική προστασία των στρατών και των κρατών αντίστοιχα, μέσω της ακτινοβολίας μικροκυμάτων. Η τεχνολογία αυτή είναι γνωστή με την κωδική ονομασία H.A.A.R.P. (High-frequency Active Aural Research Program). Το σύστημα αυτό λειτουργεί με εκπομπή υψηλής συχνότητας μικροκυμάτων από τη γη προς την ιονόσφαιρα ώστε να τη διαπεράσουν και να επιδράσουν πάνω στον καιρό και στο κλίμα. Γιατί να το κάνουν αυτό; Κυρίως για να μπορέσουν να το εκμεταλλευτούν ενεργειακά και να συγκεντρώσουν δωρεάν ενέργεια από τις καταιγίδες ή και τους τυφώνες τους οποίους θα μπορούσαν να δημιουργήσουν οι άνθρωποι και να ελέγξουν πλήρως.

Εκτός όμως της εφαρμογής αυτής, οι συχνότητες που εφαρμόζονται, μπορούν να χρησιμοποιηθούν και πάνω στην ίδια τη μάζα της ανθρωπότητας επιδρώντας και επηρεάζοντας τις συνειδήσεις μας. Για να λειτουργήσει όπως κατ' αυτό το δεύτερο τρόπο, το σύστημα απαιτεί να υπάρχει αντανάκλαση των εκπεμπόμενων μικροκυμάτων σε «μεταλλική» επιφάνεια, ώστε να επιστρέψει πίσω στη γη και να οδηγηθεί πάνω σε ολόκληρες πόλεις τις οποίες θα «βομβαρδίσουν» αόρατα με συχνότητες οι οποίες είναι ικανές να επιδρούν στον ψυχισμό των ανθρώπων. Δηλαδή να τους κάνουν κατά βούληση επιθετικούς, ήρεμους, κουρασμένους, υπάκουους στην εξουσία ή φοβισμένους χωρίς εμφανή εξωτερικό πραγματικό λόγο.

Για να υπάρξει όμως «μεταλλική επιφάνεια» στο ύψος χαμηλότερα της ιονόσφαιρας, θα έπρεπε να σχηματίσουν με κάποιο τρόπο ένα «μεταλλικό» σύννεφο, το οποίο να είναι αόρατο στα μάτια των ανθρώπων αλλά συγχρόνως και αποτελεσματικό ώστε να ανακλά την ακτινοβολία των συχνοτήτων. Έτσι αποφάσισαν τη δημιουργία νέφωσης μέσα στην οποία «ψέκασαν» οξείδια μετάλλων όπως Αργιλίου, ώστε να προκαλούν την ανάκλαση των εκπεμπόμενων κυμάτων από την επιφάνεια της γης, και την οδήγησή τους πάνω σε συγκεκριμένες πόλεις ή χώρες ολόκληρες.

Τα οξείδια όμως των μετάλλων αυτών με τα οποία δημιουργούσαν την νέφωση άρχισαν να προκαλούν ασθένειες, με γνωστότερη το σύνδρομο Morgellons, το οποίο προκαλεί τη βλάβη του νευρικού συστήματος του ανθρώπου με κύρια συμπτώματα, εξανθήματα στο δέρμα, ινώδη ξεφλούδισμα του δέρματος, αίσθηση παρασίτων και φαγούρα, με αόρητους πόνους και πληγές σε όλο το δέρμα. Αυτό όμως ήταν μια πραγματικότητα που οι υπεύθυνες υπηρεσίες ήθελαν να κρατήσουν μυστική μέχρι να βρουν κάποια λύση. Για το λόγο αυτό, πήραν την απόφαση να προσπαθήσουν να αλλάξουν τη σύσταση των νεφών ώστε να γίνουν λιγότερο επικίνδυνα για τον άνθρωπο, όμως μέχρι να φτάσουν στο επιθυμητό σημείο, έπρεπε να κρατήσουν ήρεμους και υπάκουους όλους όσους θα βρίσκονταν αντιμέτωποι με αυτά τα συμπτώματα. Έτσι αποφάσισαν να στρατολογήσουν τον Ashtar.

Σας ακούγεται απίστευτο ε; Η Γαλαξιακή Συνομοσπονδία όργανο των υπηρεσιών καταστολής και επιβολής της νέας τάξης πραγμάτων; Φυσικά. Τι έκαναν λοιπόν. Άρχισαν να ανακοινώνουν μηνύματα από τις «Πλειάδες» όπως έλεγαν, μέσα από τα οποία σκαρφίστηκαν μια ιστορία.. Μια ιστορία η οποία περιέγραφε τα συμπτώματα που προκαλούσαν τα χημικά συστατικά των αεροψεκασμών, σαν δώρο από το σύμπαν. Τραγικό; Έλεγαν δηλαδή, ότι η ανθρωπότητα ετοιμάζεται να εισέλθει σε μια νέα συνειδητότητα όπου το DNA του ανθρώπου θα αυξηθεί από δύο έλικες που έχει σήμερα σε δώδεκα. Και το αποτέλεσμα μιας τέτοιας αλλαγής στην εξέλιξη του ανθρώπου θα ήταν να αλλάξει η συνειδητότητά τους και να μπο-

ρεί να αντιλαμβάνεται τον κόσμο διαφορετικά. (ήταν πράγματι διαφορετικά μιας και ο σωματικός πόνος ήταν αφόρητος). Θα θυμάστε την υστερία με την ιστορία αυτή. Και ποιος ήταν ο υπεύθυνος για να δώσει όλα αυτά τα μηνύματα στην ανθρωπότητα; Φυσικά οι Εργάτες του Φωτός, και η αδελφή οργάνωση, η μεγάλη Γαλαξιακή Συνομοσπονδία με κύριο εκφωνητή των μηνυμάτων τους φίλους μας από τις Πλειάδες.

Άρχισαν λοιπόν μέσα από ειδικά βιντεάκια στο YouTube (έχει ενδιαφέρον να το δείτε όλο παρατηρώντας τις περιγραφές που έδιναν και την προετοιμασία για τον αφόρητο πόνο που θα δεχόντουσαν οι «εκλεκτοί» οι οποίοι ήταν και οι πρώτοι που θα βίωναν αυτό το θαύμα: <https://www.youtube.com/watch?v=LGhpOVsXRb8>) να περιγράφουν την αλλαγή αυτή στο σώμα των ανθρώπων με τα συμπτώματα (ίδια ακριβώς με των Morgellons). Πόσο θράσος αλήθεια μπορεί να έχει ένας άνθρωπος ο οποίος μετά από αυτή την ιστορία να συνεχίζει να υπάρχει και να καθοδηγεί τις μάζες στην ομαδική υπακοή και την αυτόματη διακυβέρνηση των ολίγων. Στα μηνύματα αυτά περιέγραφαν την όλη ιστορία όπου προετοίμαζαν τους ανθρώπους για την επίπονη μετάβαση που όφειλαν να υποβάλουν το σώμα τους, έτσι ώστε να καταφέρουν να αυξήσουν το DNA τους σε 12 έλικες. (ήταν όντως ευρηματικοί.).

Εκτός από τα ακραία συμπτώματα αυτά, οι Πλειάδαιοι μας ενημέρωναν ότι η είσοδος μας στην συνειδητότητα της 5ης διάστασης, θα έδινε κάποια λιγότερο επίπονα συμπτώματα όπως συνεχής κόπωση, πόνοι στη μέση και στις αρθρώσεις, αλλεργικά συμπτώματα και διάφορα άλλα ελαφρύτερα, (όλα συμπτώματα αεροψεκασμών. αλλά αυτό είναι τυχαίο). Πάντα όμως μας έλεγαν ότι όλα αυτά είναι για το καλό μας μιας και η Γαία, έχει αποφασίσει για τα παιδιά της να τα εισάγει σε αυτή την λαμπρή εποχή της αλλαγής. Με πόσο απίστευτο θράσος μας απέκρυσαν όλο εκείνο τον καιρό ότι όλα αυτά τα συμπτώματα προέρχονται από τα οξειδία των μετάλλων, που κάποιοι αδίστακτοι και ασυνείδητοι στρατιωτικοί, ή πολιτικοί της παγκοσμιοποίησης, αποφάσισαν να ελέγχουν τις συνειδήσεις των ανθρώπων με τη χρήση ειδικών συχνοτήτων. Πως λειτουργεί όμως όλο αυτό.

Το σύστημα H.A.A.R.P. χρησιμοποιεί νέφωση από οξειδία μετάλλων (κυρίων Αργιλίου αλλά όχι μόνο) τα οποία τα τοποθετεί έτσι ώστε να μοιάζουν με ένα γιγαντιαίο καλώδιο- πλέγμα γύρω από τη γη. Η κατασκευή αυτή των «ηλεκτρικών» αυτών νεφών -καλωδίων - πλεγμάτων με τα μέταλλα, μπορούν να παραμένουν ενεργά για περίπου 2 χρόνια. Όμως ο χρόνος αυτός μπορεί να μεγαλώσει ή να αυξηθεί η αγωγιμότητά τους με συχνούς ψεκασμούς στο ίδιο σημείο ώστε στο τέλος να δημιουργηθεί ένα τεράστιο αόρατο «σεντόνι» γύρω από τη γη, το οποίο να ανακλά τις συχνότητες που στέλνει επάνω του το κεντρικό σύστημα και τις οδηγεί προς το σημείο που επιθυμούν.

Οι συχνότητες αυτές, ισχυρίζονται ότι χρησιμοποιούνται μόνο για τον έλεγχο του καιρού, όμως σε δείγματα των νεφών έχει ανιχνευτεί πληθώρα ουσιών τέτοιων που είναι αδύνατον να σχετίζονται μόνο με τον καιρό. Η σκέψη ότι στόχος είναι να ελέγξουν ολοκληρωτικά τον καιρό και να τον μετατρέψουν τόσο σε πηγή ενέργειας όσο και σε πολεμικό εργαλείο, είναι πλέον κοινό μυστικό για πολλούς, ακόμη και από τους αναγνώστες αυτού του blog. Όμως μέσα στα πολεμικά σχέδια αυτά, εισέρχεται και η επιστήμη της ψυχοτρονικής, η οποία ασχολείται με τον έλεγχο της συμπεριφοράς του ανθρώπου και μάλιστα της μεγάλης μάζας, μέσα από την επίδραση υψηλών συχνοτήτων. Και οι συχνότητες αυτές που μπορούν να διαχέονται σε όλο τον πλανήτη αστραπιαία έρχονται με το σύστημα αυτό του H.A.A.R.P. Πως γίνεται αυτό.

Το ειδικά διαμορφωμένα αεροπλάνα ψεκάζουν σε μεγάλο ύψος και με τη χρήση διαφόρων χημικών ουσιών δημιουργούν νέφωση η οποία να είναι ικανή να ανακλάσει την ακτινοβολία των συχνοτήτων. Μόλις το σύννεφο δημιουργηθεί, τότε η κεντρική μονάδα η οποία βρίσκεται στην Αλάσκα, αρχίζει και το τροφοδοτεί με μικροκύματα υψηλής συχνότητας. Τα κύματα αυτά όμως αντί να διαπεράσουν την ιονόσφαιρα και να τροποποιήσουν τον καιρό, ανακλώνται πάνω στο σύννεφο- μεταλλικό σεντόνι και υπό συγκεκριμένη γωνία κατευθύνονται πάνω σε πόλεις -στόχους. Οι πόλεις δηλαδή αυτές, «βομβαρδίζονται» με συχνότητες τις οποίες η ψυχοτρονική έχει ήδη ορίσει την επίδρασή της πάνω στον ανθρώπινο ψυχισμό. Για παράδειγμα, αν κατευθύνεις ένα κύμα συχνότητας 247Hz πάνω από μια πόλη στην οποία

έχεις υπόνοιες ότι θα γίνουν ταραχές, τότε οι κάτοικοί της θα βιώσουν μια απίστευτη γαλήνη και ηρεμία και διάθεση για ειρήνη χωρίς συγκεκριμένο λόγο. Αν πάλι αλλάξεις τη συχνότητα για παράδειγμα σε 523Hz, τότε η πόλη ολόκληρη θα βιώσει ένα απροσδιόριστο φόβο και πανικό πάλι χωρίς λόγο.

Καταλαβαίνει έτσι ο κάθε αναγνώστης, ότι το σύστημα H.A.A.R.P. είναι ένα καθαρά πολεμικό σύστημα, με το οποίο μπορείς να επιδράς αόρατα και αθόρυβα σε μεγάλες μάζες ανθρώπων. Καταλαβαίνει επίσης ο κάθε αναγνώστης, ότι για να λειτουργήσει αποτελεσματικά ένα τέτοιο σύστημα, χρειάζεται να δημιουργηθούν προηγουμένως σε κάποια σημεία του πλανήτη, οι νεφώσεις ανάκλασης, οι οποίες είναι λειτουργικά μέρη του όλου συστήματος. Καταλαβαίνει τέλος, επίσης ο αναγνώστης που διαβάζει το άρθρο, ότι τα αρχικά χημικά συστατικά που χρησιμοποιήθηκαν μέσω των αεροψεκασμών για τη δημιουργία αυτών των νεφών, ήταν ή συνεχίζουν να είναι τοξικά, μιας και περιέχουν οξείδια μετάλλων. Αυτό όμως που είναι αδύνατον να συλλάβει ένας κοινός νους, είναι πως είναι δυνατόν μια κατά τα άλλα πνευματική οργάνωση φωτισμένων ατόμων, να συμμετέχει σε μια τέτοια σκευωρία, παραποιώντας τα συμπτώματα μιας τέτοιας κατάστασης κατά τόσο ύπουλο και υποχθόνιο τρόπο. δημιουργώντας τη βεβαιότητα (τότε που ξεκίνησε να τα διαδίδει) σε όλα της τα μέλη και σε όλους της τους φίλους ότι επρόκειτο για μια απόφαση της Γαίας και του σύμπαντος που δρούσαν για το καλό της συνειδητότητας του ανθρώπου.

Κάθε φορά που γράφω ένα άρθρο, αντιλαμβάνομαι ότι όσοι το διαβάζουν όλο αυτό για πρώτη φορά, δυσκολεύονται να το πιστέψουν. Είναι απίστευτο ακόμη και στον πιο ευκολόπιστο να δει όλη αυτή την εικόνα χωρίς να μπορέσει να συνθέσει τις διαφορετικές πληροφορίες. Πληροφορίες που μέχρι εκείνη τη στιγμή του ήταν αδύνατον να συνδυάσει αποτελεσματικά σε μια ενιαία σκέψη και άποψη. Το απίστευτο όμως είναι ακριβώς αυτό. Το πελώριο θράσος, με το οποίο δέχθηκαν αυτοί οι κύριοι και οι κυρίες, να χρησιμοποιήσουν μια τόσο χονδροειδή δικαιολογία, για κάτι το οποίο είχε ημερομηνία λήξης. Διότι ήταν σίγουρο ότι κάποια στιγμή ούτε DNA-12 θα βλέπαμε στα σώματά μας, ούτε την 5η διάσταση θα αντιλαμβανόμασταν μέσω της βιολογίας μας, αλλά και για τα Morgellons θα μαθαίναμε με κάθε λεπτομέρεια μιας και ήταν θέμα χρόνου να βγει στη φόρα. Κι όμως, το έκαναν.

Ακόμη όμως και αν δεχθούμε ότι κάποιος τους παραπληροφόρησε και τους έδωσε ψευδή στοιχεία για τα συμπτώματα και την «κουφή» αυτή υπόθεση του DNA-12, όταν έμαθαν για τα Morgellons (διότι είναι σίγουρο ότι οι υπεύθυνοι το έμαθαν, διότι το «έθαψαν») γιατί αγνόησαν τους φίλους τους και τα μέλη τους χωρίς να τους ενημερώσουν. Όμως αντί αυτού τι έκαναν. Άκουσον, άκουσον. Άρχισαν να εφοδιάζουν τον κόσμο με φαρμακευτικές συνταγές αμφιβόλου ποιότητας και σύνθεσης, με τις οποίες -κατ'αυτούς- θα αποτοξινωθούν από τους αεροψεκασμούς. (το διαδίκτυο είναι γεμάτο από αυτές τις συνταγές τις οποίες αρνούμαι να αναπαράγω κι εγώ από εδώ). Δείτε θράσος. Αντί να βγουν και να πουν «παιδιά κάναμε λάθος», το αγνοούν και δίνουν φάρμακα χημικά. Κι όλα αυτά, συμβαίνουν από τα μέλη της περιβόητης Γαλαξιακής Συνομοσπονδίας. Της αδελφής οργάνωσης των Εργατών τους Φωτός. Τα τσιράκια εκείνων των λίγων ανθρώπων, που αδίστακτα επέλεξαν να κυριαρχήσουν στους πολλούς. Όμως τώρα γνωρίζετε. Ο καιρός που θα μαθαίνατε όλη την αλήθεια για αυτούς έχει φτάσει και βρίσκεται «Εδώ και Τώρα».

Το τέλος του μεγάλου κύκλου

Σε αναρτήσεις και άρθρα, τόσο δικά μου όσο και άλλων, οι αναγνώστες διαβάζουν σχετικά με τις αδελφότητες και τις δραστηριότητές τους. Πολλοί μάλιστα, ρωτούν και σχολιάζουν με απορία ποιοι ή τι είναι τελικά οι αδελφότητες αυτές που τόσο έχουν απασχολήσει την ανθρωπότητα διαχρονικά. Αρκετοί μάλιστα από αυτούς, στη σύγχυση που επικρατεί, ζητούν πια περισσότερα στοιχεία, κι αν ήταν δυνατόν διευθύνσεις και ονόματα. Αν μπει κάποιος στις μηχανές αναζήτησης στο internet, είναι αλήθεια ότι θα πάρει τόσες πολλές πληροφορίες που τελικά, μετά από λίγο χρόνο, θα βρεθεί πάλι στην αρχή, με περισσότερες ίσως απορίες από όσες είχε όταν ξεκίνησε. Τι πρέπει να κάνουμε τότε; Πως θα μπορέσουμε να βρούμε ένα δρόμο και να κατανοήσουμε τι συμβαίνει; Πριν ξεκινήσουμε όμως, θα ήθελα να κρατήσουμε μια φράση η οποία θα μας βοηθήσει σε όλη τη διαδρομή μας:

«Για να προσπαθήσεις να λύσεις ένα δύσκολο πρόβλημα, θα πρέπει πρώτα να μάθεις να σκέφτεσαι απλά». Και τώρα ας ξεκινήσουμε. Η λέξη αδελφότητες, παράγεται από την λέξη αδελφός. Μια λέξη πάρα πολύ γνωστή της οποίας όμως αγνοούμε το νόημα. Το βαθύτερο νόημα από το οποίο θα πρέπει να ξεκινήσει κάποιος για να μπορέσει να φτάσει κάπου. Η λέξη αδελφός λοιπόν, είναι μια σύνθεση η οποία αποτελείται από δύο μικρότερα τμήματα. Από το στερητικό άλφα «α» και τη λέξη «δελφός». Το περίεργο είναι ότι όλους αυτούς τους αιώνες, ενώ αυτή η λέξη βρίσκεται μπροστά μας, όλοι την αγνοούν προσπερνώντας την. Κι αυτό διότι, όπως έχω γράψει επανειλημμένως και θα γράψω για πολλές ακόμη φορές, «ο μοναδικός τρόπος να κρύψεις κάποιο μυστικό είναι να το εκθέσεις σε κοινή θέα».

Η λέξη «δελφός» λοιπόν, σημαίνει εκείνος ο οποίος φέρει μια ολοκληρωμένη πληροφορία. Εκείνος που είναι ικανός να «μεταφέρει» και να διαχειριστεί μια πληροφορία ολοκληρωμένα συνολικά. Την οποιαδήποτε πληροφορία, με οποιοδήποτε τρόπο, στο οποιαδήποτε σημείο. Ολόκληρη και αυτούσια. Θα μπορούσε να είναι ο μοναδικός κληρονόμος ενός πατέρα, ή ο μοναδικός μαθητής ενός δασκάλου ή το μοναδικό κλειδί για να ανοίξει ένα θησαυροφυλάκιο, ή ο μοναδικός κωδικός για να εισέλθεις σε κάποια δεδομένα. «Δελφικό» δηλαδή, είναι το «μοναδικό κλειδί», ο «μοναδικός κωδικός», που ανοίγει μια μοναδική πύλη. Προσέξτε τι γράφω, διότι είσαστε έτοιμοι πάλι να δείτε το «ελ - φος» αντί το «διέλευση φωτός». Προσέξτε διότι κάποιοι από εσάς, βλέποντας αυτή τη φράση, είναι πάλι έτοιμοι να αυταπατηθούν και να αρχίσουν να λένε τα δικά τους κοιτάζοντας το δέντρο και αγνοώντας το δάσος. Διότι στην παραπάνω πρόταση, υπάρχει ολόκληρη η περιγραφή του αισθητού κόσμου, κι όμως, πάλι αδυνατείτε να τη δείτε.

Γιατί; Διότι σας έχουν εκπαιδεύσει να κοιτάζετε αλλού. Και φυσικά τον κύριο λόγο σε αυτό, τον έχουν παίξει τα «παπαγαλάκια». Σας αφήνω όμως προς το παρόν με την απορία και συνεχίζω (πάντα με εκνεύριζε ο Φουράκης που διέκοπτε αυτό που έλεγε και με ανάγκαζε να ψάξω μόνος μου, αλλά είναι απίστευτο το καλό που μου έκανε). Συνεχίζω και θα τα πούμε στην πορεία. Ο αδελφός λοιπόν, είναι εκείνος που αναγνωρίζει, ότι η ικανότητά του τον περιορίζει, να κατέχει ένα μέρος μονάχα της ενέργειας ή της δύναμης και για το λόγο αυτό, δέχεται να ενωθεί με κάποιον άλλο που επίσης τον αναγνωρίζει ως αδελφό, με κοινό στόχο να αποκτήσουν μαζί την συνολική πληροφορία, ενέργεια, δύναμη, εξουσία.

Προσέξτε όμως τι γράφω. διότι αυτό που μόλις έγραψα, αποτελεί την αρχική αιτία που δημιουργήθηκαν οι αδελφότητες πριν εκατοντάδες χρόνια. Διότι σήμερα, τα πράγματα έχουν αλλάξει εντελώς, με αποτέλεσμα οι αδελφότητες με την ευρύτερη έννοια, να παρουσιάζουν πια μια εντελώς διαφορετική εικόνα παντού. Να εξηγήσω. Ενώ δηλαδή δελφός σημαίνει, αυτός που έχει την ικανότητα να μεταφέρει μέσα

του μια ολοκληρωμένη πληροφορία, οσοδήποτε μεγάλη και οσοδήποτε σημαντική, ο α-δελφός, (που μερικοί υπογραμμίζουν την παύλα με το άλφα) είναι ακριβώς το αντίθετο. Είναι δηλαδή εκείνος, ο οποίος για να ολοκληρωθεί η πληροφορία που φέρει, χρειάζεται και κάποιον άλλον, ή κάτι άλλο.

Παύει δηλαδή να είναι αυτόνομος και αυτοδύναμος αλλά για να λειτουργήσει και να αναπτυχθεί, χρειάζεται πάντα και κάτι άλλο. Αδελφότητα δηλαδή, είναι η μυστική λέξη αδυναμίας, η οποία δείχνει την ανάγκη να ενωθεί ένας α-δελφός με κάποιον άλλο α-δελφό, ώστε να μπορέσουν να συνθέσουν μια ολοκληρωμένη πληροφορία σε ενιαία εικόνα. Αλλιώς, είναι εντελώς ανίσχυρος να κάνει το οτιδήποτε. Προσέξτε τι γράφω.. Εντελώς ανίσχυρος. Τώρα θα κάνω ένα λεκτικό άλμα ώστε να πεταχτώ υποθετικά στο τέλος της ανάρτησης και να σας πω κάτι σημαντικό. Αμέσως μετά θα γυρίσω πίσω για να το αναλύσουμε.

Ο αδελφός, το μέλος της κάθε σύγχρονης αδελφότητας, είναι εκείνο το άτομο που θεωρεί τον εαυτό του σαν αυτόνομη μονάδα στον κόσμο αυτό, εντελώς αδύναμο και ανίσχυρο. Θεωρεί δηλαδή ότι είναι αδύνατον να τα καταφέρει μόνος του, διότι του λείπουν σημαντικές πληροφορίες για τα πάντα. Πιστεύει δηλαδή, ότι για να μπορέσει να επιβιώσει, να αναπτυχθεί ή να κυριαρχήσει στον κόσμο αυτό χρειάζεται πάντα και κάποιον άλλον μαζί του, τον οποίο και θα χρησιμοποιεί για το σκοπό του. Κάποιον που να κατέχει τις υπόλοιπες πληροφορίες που απουσιάζουν από εκείνον. Κάποιον όμως, που μόλις τον βρει, θα πρέπει να του αποκρύπτει συνεχώς εκείνο το κομμάτι των πληροφοριών που κατέχει, διότι όπως πιστεύει, αν το χάσει, τότε θα απομείνει πάλι ανίσχυρος και εγκαταλελειμμένος όπως πριν. Έτσι ξεκινάει ένα αγώνα χωρίς τέλος, συλλέγοντας πληροφορίες και αποκρύπτοντας τα πάντα.

Έχω ξαναγράψει για την λειτουργική πληροφορία της δυαδικότητας της ψυχής και αυτή είναι η σημαντικότερη εφαρμογή από την πεποίθηση που αναπτύσσεται. Για αυτό κρατήστε μια σημείωση στο σημείο αυτό, σχετικά με τον «όρκο σιωπής» και την οδηγία «δεν υπάρχουν άλλοι, οι άλλοι είσαι εσύ».

Η κάθε πληροφορία όμως, σαν έννοια, εμπεριέχει το πνευματικό στοιχείο. Είτε σκέψη είναι είτε συναίσθημα, πάντα η πληροφορία έχει να κάνει με το πνεύμα με την ευρύτερη έννοια. Η βάση δηλαδή της συνένωσης δύο τέτοιων αδελφών, είναι η ανταλλαγή πληροφοριών με στόχο ένα κοινό σκοπό. Εδώ το δίπολο Δίδυμου-Τοξότη με εστίαση στο αρνητικό πεδίο του διδύμου είναι κάτι παραπάνω από εμφανές αλλά αυτό θα βρούμε την ευκαιρία να το συζητήσουμε και άλλη φορά. Όμως μας δίνει από μόνο του αρκετές πληροφορίες για την βαθύτερη δομή μιας αδελφότητας, τη σχέση της με τη μυστικότητα και το ρόλο της στην συνολική αλληλεπίδραση με τους άλλους. Διότι η ιερότητα του πνεύματος και ο συνεχής στόχος προς κάποιο σκοπό, υποβόσκει πάντα σε κάθε δυνατή αδελφότητα. Αυτό που ενώνει τα μέλη της αδελφότητας, αυτό το οποίο συνεχώς υπονοούν και δείχνουν προς τα έξω, είναι πάντα η πνευματική ανάπτυξη σε όλα τα επίπεδα όπως και η ιερότητα της γνώσης που κατορθώνουν τελικά να συλλέξουν.

Όμως τελικά αυτό που συμβαίνει στην πραγματικότητα, είναι ένα διπλό προσωπίο διάχυσης πληροφοριών με τέτοιο τρόπο ώστε να παραμένει πάντα ο σκοπός τους αφανής. Ο σκοπός δηλαδή της συλλογής και διαχείρισης της πληροφορίας μεταλλάσσεται από πνευματικό σε υλικό. Διότι το βασικό τους πρόβλημα είναι ο μόνιμος φόβος για την επιβίωση. Αυτός ήταν και είναι διαχρονικά ο κυρίαρχος λόγος που συνασπίζονται. Αυτός είναι ο λόγος που αποφασίζουν να ενώσουν τις δυνάμεις τους. Απλά επιλέγουν, σαν όπλο για την επίτευξη του σκοπού τους, να διαχειριστούν τη γνώση. Η φράση «η γνώση είναι δύναμη» προέρχεται από αυτούς. Από όλους αυτούς τους ανθρώπους που αποφάσισαν να διαχειριστούν κάθε είδους πληροφορία, σαν όπλο προς την μόνιμη εξουσία τους. Κι εκεί είναι η μεγάλη παγίδα για όλους τους άλλους. Ποια δηλαδή; Η ψευδής εικόνα της πνευματικότητας.

Διότι οι περισσότεροι από μας, έλκονται από την πνευματικότητα και τη γνώση που υπάρχει και υποβόσκει στη βάση τους, ενώ στην ουσία αυτό που υπάρχει στο βάθος είναι ένας άκρατος υλισμός επιβίωσης και εξουσίας. Η έναρξη φυσικά κάθε αδελφότητας ίσως ήταν και πνευματική. Αναμφίβολα υπάρχουν μέσα στις αδελφότητες και πνευματικά άτομα. Η πνευματικότητα όμως είναι πληροφορία η οποία με την πάροδο των γενεών μεταλλάσσεται. Πως; Μέσω της σύγχρονης εξειδίκευσης. Δηλαδή της τέχνης να κατακερματίζεις τη συνολική ανθρωπότητα σε τμήματα και να εστιάζεις το νου και τη συνείδηση κάθε τμήματος της ανθρώπινης μάζας, όσο το δυνατόν σε μικρότερο εύρος πληροφορίας. Κι αυτό το ελάχιστο

κομμάτι πληροφορίας, να το φωτίζεις τόσο πολύ, ώστε κάθε τμήμα να θεωρεί σημαντικό, μονάχα το σημείο που βλέπει. Το μεγαλύτερο παράδειγμα είναι οι ειδικότητες της επιστήμης και εργασίας. Όμως το ισχυρότερο είναι άλλο.

Θα σας δώσω ένα παράδειγμα. Έχετε ακούσει όλες αυτές τις ιστορίες για ανθρώπους ερπετά, όντα από άλλους πλανήτες και μηνύματα από τους μακρινούς γαλαξίες. Αν ανοίξετε το διαδίκτυο πλέον, είναι άπειρα περιέχοντας σχεδόν κάθε συνδυασμό. Όλο αυτό όμως είναι ένα τεράστιο ψέμα. Μια απύθμενης έκτασης απάτη προς όλους, που σκοπό έχει να μας εστιάσει εκεί που κάποιοι θέλουν. Που όμως; Πως ξεκίνησε. Εδώ και αρκετούς αιώνες, πάνω στον πλανήτη υπάρχουν δύο με τρεις κύριοι συνασπισμοί γνώσης και εξουσίας. Συνασπισμοί. Δηλαδή γιγαντιαίες οργανώσεις που αποτελούνται από άλλες μικρότερες μέσα σε ένα οργανωτικό λαβύρινθο. ο οποίος δρα σαν προστατευτική ασπίδα γύρω τους. Οι συνασπισμοί αυτοί, είχαν στην κατοχή τους όλα τα κείμενα και όλη την προφορική γνώση που υπήρξε πάνω στη γη διαχρονικά. Από την εποχή που δημιουργήθηκε η πρώτη πληροφορία στον πλανήτη μέχρι σήμερα. τα πάντα. Οι βαθμοί εξουσία μάλιστα που είχαν μέσα στην εσωτερική τους οργάνωση, δίνονταν βάσει της ευθύνης τους να διαφυλάττουν αυτή τη γνώση σαν μυστικό. Στα αρχεία αυτά που κρατούσαν, γνώριζαν την κατάσταση που υπήρχε στον πλανήτη όπως και τα αίτια της καταστροφής όλων των πολιτισμών επίσης διαχρονικά.

Τα μέλη των αδελφοτήτων αυτών όμως είναι άνθρωποι και μόνο άνθρωποι. Παρά τη φαντασία κάποιων από τους αναγνώστες θα πρέπει να πω ότι οτιδήποτε άλλο, είναι απλά πληροφορίες που οι ίδιες οι αδελφότητες δημιούργησαν για τους εαυτούς τους σαν προστατευτικό προκάλυμμα καπνού. Αποτελούνται μόνο από ανθρώπους, οι οποίοι κατέχουν όλες τις θέσεις εξουσίας του πλανήτη. Όσοι δηλαδή από τους κοινούς ανθρώπους όπως εσείς κι εγώ, κατάφερναν από κληρονομιά, ικανότητα ή απάτη να προωθηθούν σε θέσεις εξουσίας, αυτόματα θα έπρεπε να περάσουν και μέσα από τις αδελφότητες οι οποίες έτσι εξελίχτηκαν σε άτυπη μυστική διαχειριστική κυβέρνηση του πλανήτη μιας και όλοι γνωρίζονταν μεταξύ τους. Όσο ο πληθυσμός της γης βρισκόταν σε χαμηλά επίπεδα, είχε μικρή αντίληψη για την ύπαρξη των αδελφοτήτων αυτών. Όσο όμως αυξανόταν, άρχισαν να αυξάνονται και οι πληροφορίες σχετικά με αυτούς και τις δραστηριότητές τους.

Αν και είχαν χωρίσει τις δραστηριότητές τους πάνω στον πλανήτη και τον περισσότερο καιρό υπήρχε μεταξύ τους ειρήνη, υπήρχαν και εποχές που οι μεταξύ τους σχέσεις έφταναν στο επίπεδο της σύγκρουσης. Παράδειγμα η σφαγή των Ναϊτών ιπποτών από τον πάπα Κλήμη τον Ε' την Παρασκευή 13 Οκτωβρίου 1314, τα αντίποινα της οποίας ζούμε όλοι εμείς σήμερα. Όμως αυτά τα αντίποινα είναι δική τους υπόθεση. Είναι η μεταξύ τους σχέσεις. Εμείς οι υπόλοιποι, ζούμε απλά ανάμεσά τους, στο πεδίο μιας μάχης που αγνοούμε, που ποτέ μας δεν μάθαμε και ούτε ποτέ θα αντιληφθούμε τι συμβαίνει. Γιατί; Γιατί αγνοούμε τη συνολική εικόνα που κρατούν μυστική. Μια εικόνα που αλλάζει συνεχώς από κάποια αόρατα χέρια που στο βωμό της εξουσίας πλέον, καταστρέφουν και ισοπεδώνουν τις αξίες όλων μας.

Πως αλλάζει; Από τα δικά τους συμφέροντα. Ποια συμφέροντα; Τα εσωτερικά τους συμφέροντα διαπλοκής, δολοπλοκίας και μηχανορραφίας στο δρόμο προς την εξουσία της κάθε φράξιας και ισχυρής ομάδας. Έτσι, κάθε μέρα, είναι για αυτούς, ένας αγώνας επικράτησης πια, ένας εναντίων όλων. Ένας αγώνας στον οποίο αποφάσισαν να χρησιμοποιήσουν τα πάντα. Όλη τη κρυμμένη γνώση που υπήρχε μέχρι σήμερα, αποφάσισαν να την φέρουν στην επιφάνεια για να κυριαρχήσουν. Κύριος μοχλός η τεχνολογική ανάπτυξη, και η χρήση των μαζών της ανθρωπότητας σαν στρατό για τα δικά τους συμφέροντα. Επιστήμονες, ιερείς, γιατρούς, δασκάλους, καθοδηγητές, μάντεις, αστρολόγους, στρατιωτικούς, τα πάντα στην υπηρεσία των ομάδων τους.

Τα τελευταία εκατό περίπου χρόνια όμως, η κατάσταση άρχισε να βγαίνει εκτός ελέγχου. Οι οργανώσεις που δημιουργήθηκαν κάτω από την κάθε αρχική αδελφότητα άρχισαν να παίρνουν μια γιγαντιαία έκταση σε αριθμό και σε άτομα και η οργανωτική δομή τους άρχισε να παρουσιάζει αστάθεια. Μέσα στις δαιδαλώδεις οργανώσεις αυτές, είχαν πλέον μπει κάθε καρυδιάς καρύδι, με τις προσωπικές φιλοδοξίες του μικρού του κόσμου και αυτό είχε αρχίσει να δημιουργεί μια ανομοιομορφία στο γενικά αποδεχόμενο αρχι-

κό στόχο και σκοπό. Οι επιμέρους οργανώσεις, έφτασαν να ελέγχουν όλες σχεδόν τις πολυεθνικές εταιρίες, τις τράπεζες, τις κυβερνήσεις και τους διεθνείς οργανισμούς του πλανήτη όπου άνθρωποι της διπλανής πόρτας άρχισαν να παίρνουν θέσεις σε όλο αυτό το γιγαντιαίο δίκτυο της Βαβυλωνίας. Ένα δίκτυο επώνυμα ανωνύμων, όπου οι πιο αδίστακτοι από τους οποίους, άρχισαν να το μετατρέπουν σε μια πνευματική μαφία άκρατου υλισμού που λυμαινόταν πια τα πάντα.

Και το παιχνίδι ξαφνικά έγινε πολύ σκληρό. Στη μάχη της κυριαρχίας, ένα μέρος των ομάδων αυτών, άρχισαν να δημιουργούν τις πιο άγριες συνθήκες αντίπαλου δέους, που τελικά έφτασε στη διασπορά ειδήσεων για κίνδυνο επίθεσης από το διάστημα. Μια στρατηγική κίνηση που την ξεκίνησαν με τη λήξη του Β' παγκόσμιου πολέμου και σκοπεύουν να τη θέσουν σε εφαρμογή σαν την έσχατη λύση επιβολής της εξουσίας τους. Όμως όπως χάνουμε εμείς τη μεγάλη εικόνα όταν βρισκόμαστε στο κέντρο ενός βουνού από πληροφορίες, έτσι την χάνουν κι εκείνοι. Έτσι οι πλέον αδίστακτοι τύποι από τις οργανώσεις, αποφάσισαν να εκμεταλλευτούν κάθε υπάρχουσα γνώση που θα μπορούσε να τους χαρίσει διαρκή και απόλυτη εξουσία σε ολόκληρο τον πλανήτη. Αποφάσισαν φτάσουν στα άκρα και να εγκαθιδρύσουν μια εωσφορική θρησκεία, να προσπαθήσουν να πειραματιστούν με την ψυχή, να δημιουργήσουν κλώνους μέσα στους οποίους να έβαζαν τη δική τους ψυχή, πειραματιστούν με τα πλέον επικίνδυνα αρχαία κείμενα που έχουν στην κατοχή τους, να κάνουν τα πάντα. Οι άνθρωποι της διπλανής πόρτας, τα «καλά παιδιά» των σχολείων και των οργανώσεων, έχουν πια μετατραπεί σε σύγχρονους Φραγκενστάιν.

Πρώην απλοί άνθρωποι σαν όλους εμάς, με ειδικά εσωτερικά προβλήματα αστάθειας Εαυτού, αν τους ρωτήσεις το λόγο γιατί το κάνουν, η απάντησή τους είναι «και γιατί όχι;» Έχουν δημιουργήσει ένα εντελώς χαοτικό σύστημα στο περιβάλλον της ανθρωπότητας, αδιαφορώντας παντελώς για τις οποιεσδήποτε συνέπειες. Κι αυτό, διότι αδυνατούν να τις κατανοήσουν. Έτσι λοιπόν δημιούργησαν την ιστορία με τους ανθρώπους ερπετά και τα όντα από το διάστημα δρομολογώντας μια εντελώς τρελή ιστορία που σκοπεύουν να εφαρμόσουν. Όταν όμως κάποιος, μπει και ζει μέσα σε μια ιστορία τέτοια, χάνει που είναι η αρχή και που το τέλος. Διότι εν τω μεταξύ, ετοίμασαν κάποια πειραματικά μοντέλα κλώνων και άρχισαν να τους παρομοιάζουν με εξωγήινους από άλλους γαλαξίες. Κάποιοι μάλιστα εξ αυτών ήρθαν και στη Ελλάδα φιλοξενούμενοι μερικών αφελών. Τα όντα αυτά, λειτουργούν με μια εικονική μνήμη αντί ψυχής, έχουν στη μνήμη τους συγκεκριμένο εύρος γνώσεων και φυσικά μικρό χρόνο ζωής. Επειδή όμως παράγονται σε μορφή ενήλικα, είναι αδύνατον να καταλάβεις τη διαφορά.

Κι έχουμε συνέχεια, διότι κατάφεραν στα εργαστήρια των εταιριών που ελέγχουν να δημιουργήσουν και κάποια όντα κλώνους σε μορφή ερπετών, τα οποία όμως όταν τα παρουσιάζουν στο κοινό είναι ήδη νεκρά. Όμως η ανθρώπινη φαντασία είναι ισχυρότερη της ανοησίας και προσθέτοντας σε αυτό το κοκτέιλ και τον φόβο, άρχισαν να δημιουργούν ένα σύστημα πληροφόρησης που τελικά πέρασε στη συνείδηση, έκανε τους απαραίτητους κύκλους και κατόρθωσε να μπει στη συνειδητότητα, ώστε να αναπαράγεται μόνο του. Έτσι, ο κάθε ένας από μας πλέον, έχει το δυναμικό να το δημιουργεί, απλά με την αποδοχή της ιστορίας αυτής. Το πρώτο βήμα ήταν έτοιμο. Παράλληλα όμως, παιζόταν και το παιχνίδι της θρησκείας. Όλο αυτό το πανηγύρι με τους εξωγήινους δηλαδή, κατόρθωσαν να το έχουν ντύσει με μηνύματα από αγγέλους και οντότητες, μέσω «φωτισμένων» ενδιάμεσων, δημιουργώντας έτσι τη βάση οργάνωσης των «αγίων» της επόμενης θρησκείας που ετοιμάζουν. Τα ενδιάμεσα δηλαδή που εμφανίζονται όλο αυτό το διάστημα να μεταφέρουν μηνύματα από αρχαγγέλους και οντότητες, μέσα στα επόμενα εκατό χρόνια, θα προωθηθούν σαν οι «άγιοι» της νέας θρησκείας. Ο Κρύων, ο Μέτατρον και τα υπόλοιπα όντα που εμφανίζονται σαν διδασκάλους μαζί με το Βούδα και το Χριστό, είναι αρχαίοι δαίμονες που ανασύρουν αδίστακτα από την πέμπτη διάσταση για να μπορέσουν να δημιουργήσουν την ιερουργία της νέας εωσφορικής θρησκείας που έρχεται.

Το έχω ξαναγράψει. Μια θρησκεία, χρειάζεται διακόσια με τριακόσια χρόνια για να αλλάξει και να εγκαθιδρυθεί κι εμείς έχουμε ήδη διαβεί τα εκατόν πενήντα περίπου. Με υπόγεια τακτική, σε πλησιάζουν και σε δελεάζουν λέγοντας ότι ανήκεις στους φωτεινούς, οτι προέρχεσαι από άλλους γαλαξίες κι οτι έχεις ζήσει στην Ατλαντίδα, ήσουν βασιλιάς ή ότι άλλο. Σου προσφέρουν αγάπη προάγοντας το «καλό παιδί» που έχεις μέσα σου, το οποίο στο καλύπτουν με τη λέξη «αγάπη και φως», δημιουργώντας ένα

υπόβαθρο να γιγαντωθεί ένα δυναμικό Εγώ σου, αυτό του χειραγωγού, το οποίο μετά, είναι σχεδόν αδύνατον να εντοπίσεις και να απαλλαγείς από αυτό. Έχοντας κάνει το πρώτο βήμα, σε αφήνουν μετά στην πληροφορία των ερπετών η οποία σε «κλαδεύει» κανονικά, αφήνοντάς σε πνευματικά ανάπηρο. Πως; Έχοντας αναπτύξει μέσα σου την πεποίθηση της υποταγής μέσω του «καλού παιδιού» και της «αγάπη και φως», η πληροφορία που πέφτει από πάνω με ένα πλάσμα ερπετό, σε καθιστά σε κατάσταση πλήρους υποταγής.

Μόλις δεχθείς δηλαδή την ύπαρξη ενός πλάσματος περισσότερο δυνατού και ισχυρού πνευματικά από σένα, ικανού να κάνει τα πάντα, τότε αυτόματα βρίσκεσαι σε κατάσταση τέτοιας ισχυρής αδυναμίας και υποταγής, που ζεις περιμένοντας να σε σώσει, κάποιος τόσο ισχυρός όσο ας πούμε ένας Θεός. Κι εκεί σου παρουσιάζουν αυτόν που περιμένεις. Τον Κρύων, τον Μέτατρον, τον Δία ή ότι άλλο ξένοα από σένα, γιγάντιο και μακρινό να μπορείς να το δεις πραγματικά. Αυτό είναι και το τελευταίο στάδιο παράδοσης σου. Όσοι από εσάς έχουν κάνει σε ειδικά σώματα όπως καταδρομείς ή υποβρύχιες καταστροφές, ξέρουν πολύ καλά τι εννοώ. Κι οι υπόλοιποι όμως μπορούν να το φανταστούν. Σε μια τέτοια κατάσταση, είναι αδύνατον να δώσεις μάχη για το στιδήποτε. Είσαι λοιπόν έτοιμος, ώστε να βγεις έξω να αντιμετωπίσεις τον εικονικό κόσμο, τον οποίο έχουν φροντίσει να σε υποδεχθεί κατάλληλα. Ειδήσεις, πολεμικά ημερολόγια, κατοχικά νέα, ανεργία, φτώχεια, μετανάστες, μνημόνια, βία και το σκηνικό είναι έτοιμο. Είναι εικονικό, το λες κι εσύ, το ξέρεις, αλλά η συνείδησή του έχει καταγράψει κάτι άλλο που εσύ αγνοείς.

Με τη συνείδησή σου, έχεις βάλει την υπογραφή σου σε ένα συμβόλαιο ζωής, που τους χάρισες χωρίς να σου ζητήσουν τίποτε ώστε να μπορείς να τους κατηγορήσεις. Πρόσεξε τι έγγραφα εδώ φίλε αναγνώστη, διότι είναι αυτό που θα σου πουν μετά. Το ξαναγράφω. Με τη συμπεριφορά σου, αυτή της αποδοχής αυτής της κατάστασης, έχεις βάλει την υπογραφή σου σε ένα συμβόλαιο ζωής, που τους χάρισες χωρίς να σου ζητήσουν τίποτε ώστε να μπορείς μετά να τους κατηγορήσεις. Είναι όλο ένα ψέμα κι όμως το αναπαράγεις και το ζεις. Είναι στημένο το παιχνίδι κι αν το αγνοούσες ότι είναι πράγματι ψέμα, τώρα το βλέπεις και το διαβάζεις. Στημένο από ποιους; Από εκείνους που τα εσωτερικά τους συμπλέγματα τα βύθισαν μέσα τους και τα έκαναν οργή και μίσος για μια κοινωνία που καθημερινά τους πονά. Ανήμποροι να αντιληφθούν αυτό που συμβαίνει, γέμισαν την ανθρωπότητα φόβο και ψέμα, με το χειρότερο τρόπο. Με το συναίσθημα και την ανάγκη για αγάπη των απλών ανθρώπων. Αδίστακτα άτομα, κατάφεραν να ριζώσουν μέσα στις καρδιές των ανθρώπων το φόβο για το αδύνατο. Το φόβο για το πανίσχυρο και ανίκητο τίποτε. Και έχουν το θράσος να απαντούν «και γιατί όχι.» Είναι στημένο το παιχνίδι και τώρα καλούμαστε να το καταστρέψουμε μέσα μας. Με όση δύναμη και θάρρος μας έμεινε, καλούμαστε να το ξεριζώσουμε και να πάρουμε πάλι τη ζωή στα χέρια μας. Κι αυτό ισχύει και για τον απλό αναγνώστη που μέχρι σήμερα πίστεψε όλα αυτά που έβλεπε και άκουγε, αλλά και για τους δασκάλους, τους καθοδηγητές και τους ηγέτες όλων αυτών των τάσεων.

Γνωρίζω ότι μερικοί από αυτούς, είναι άνθρωποι που έχουν πραγματική διάθεση να βοηθήσουν τον κόσμο από καρδιάς. Όμως ο δρόμος που κάποιοι τους έδειξαν έχει ναρκοπέδιο. Και τώρα έφτασαν σε ένα σημείο ευθύνης που είναι αδύνατον να κλείσουν τα μάτια. Ακόμη και σήμερα, δέχομαι ειρωνικά σχόλια ανθρώπων που γνωρίζω, ότι έχουν εισέλθει σε όλο αυτό το πανηγύρι της πνευματικής διδασκαλίας της αλλαγής, για λόγους φήμης, πλουτισμού και ματαιοδοξίας. Φυσικά αρκετοί είναι άσχετοι από όλο αυτό το πανηγύρι. Αυτό το γνωρίζω πολύ καλά. Όμως είναι σχετικοί με την αδιαφορία για αυτό που συμβαίνει από πίσω. Για αυτό, αν ποτέ ήθελα να κρίνω κάποιον από όλους αυτούς τους πνευματικούς καθοδηγητές που διαχειρίζονται ψυχές όλα αυτά τα χρόνια, αυτός θα ήταν μονάχα εκείνος, που θα συνέχιζε να επιδεικνύει την ίδια αναισθησία και ασυνειδησία, μετά από όλα αυτά που βγαίνουν στο φως πλέον σήμερα. Έμαθαν και επαναλαμβάνουν παπαγαλίζοντας φράσεις που αδυνατούν να κατανοήσουν με τις οποίες θα βρουν τον τρόπο να δικαιολογήσουν και πάλι το υπερμεγέθες Εγώ τους. Κι με τον ίδιο τρόπο που εξαπατούν τον εαυτό τους, θα προσπαθήσουν και πάλι να εξαπατήσουν και όσους είναι γύρω τους. Όμως έως εδώ. Έως εδώ. Είναι αδύνατον να συνεχιστεί αυτό που γινόταν μέχρι σήμερα.

Είναι αδύνατον να συνεχίσετε αναπαράγετε σκέψεις που ειπώθηκαν πριν χιλιάδες χρόνια, σε μια εποχή

που ετοιμάζεται να μπει στη σύνθεση της συνειδητότητας. Είναι αδύνατον να συγκρατήσετε την ενιαία νοητική σύνθεση γνώσης και συναισθήματος, επιστημονικότητας και αίσθησης που αναδύεται, με αυτά τα λογοτεχνικά κείμενα και τις ανάλαφρες εκθέσεις ιδεών χωρίς νόημα που διανέμετε. Είναι αδύνατον να συνεχίσετε να οδηγείτε ανεύθυνα στην απόγνωση, ολόκληρα πλήθη ανθρώπων που διψασμένοι τρέφονται από σας με ένα τίποτε. Είναι αδύνατον να συνεχίσετε να συμμετέχετε σε ένα παιχνίδι που τις βάσεις του αγνοείτε επιδεικτικά, προσκολλημένοι στη στενή ανάγκη σας για φήμη και επιβίωση.

Είναι αδύνατον να εξευτελίζετε σύμβολα και σκέψεις σοφών ανθρώπων, καλύπτοντάς τα με το βαρύ πέπλο της άγνοιάς σας. Αλλάξτε τον τρόπο και το υλικό που διδάσκετε. κρατώντας αυτά που γνωρίζετε και αντιλαμβάνεστε μόνο. Αυτά που μιλούν τη γλώσσα της σημερινής συνείδησης. Αν και όσο μπορείτε. Αλλιώς οι καιροί θα σας προσπεράσουν. Και μετά πάλι από την αρχή, όσο κι αν αδιαφορείτε κρυφά για αυτό. Αποδεχθείτε την πλάνη σας και την αλλαγή που πρεσβεύετε και μείνετε σε αυτό. Αποδεχθείτε το τέλος του κύκλου, πριν μετατραπεί σε ήττα. Διότι από την επόμενη ανάρτηση μου θα αρχίσετε να αντιλαμβάνεστε, ότι αυτό που έρχεται είναι αδύνατον να το συγκρατήσετε. Αδύνατον.

Η επόμενη μέρα

Διαβάζω τα σχόλιά σας, μέσα στα οποία υπάρχει έκδηλη η απαίτηση για αποδείξεις στα όσα λέω κι απ την άλλη, με όσα βλέπω κάθε τόσο σε αναρτήσεις, κείμενα και σχόλια, έρχομαι πραγματικά σε δυσκολία, για το από το που να αρχίσω και που να τελειώσω. Η απαίτησή σας αυτή, θα ήταν πράγματι κατανοητή, αν για παράδειγμα όλοι οι αναγνώστες (ή τουλάχιστον οι περισσότεροι) ήταν επιστήμονες ενεργοί και ενημερωμένοι στις σύγχρονες προσεγγίσεις της επιστήμης και συγχρόνως είχαν μαθητεύσει σε κλασικές σχολές μεταφυσικής και είχαν ασχοληθεί αρκετά χρόνια με τα θέματα που θίγω. Όμως, γνωρίζοντας ότι κανένα από αυτά δεν συμβαίνει, είμαι σίγουρος ότι αν στρέψω από τώρα το ύψος των αναρτήσεων σε (πιο) επίσημο, απλά θα κάνω την επικοινωνία μας περισσότερο δύσκολη, αφού είναι σίγουρο ότι θα πολλαπλασιαστούν τα ήδη δυσνόητα σημεία. Επιπρόσθετα, αν το κάνω αυτό, θα χάσω τον κύριο ρόλο μου, που -σε αυτή τη φάση- είναι να γίνομαι κατανοητός από όλους.

Διότι για να αρχίσω να μπαίνω σε περισσότερες λεπτομέρειες (που έτσι κι αλλιώς θα το κάνω κάποια στιγμή), θα πρέπει πρώτα να δημιουργήσω το αρχικό πεδίο πληροφοριών, πάνω στο οποίο θα «πατήσουμε» όλοι, μιας και είναι περιττό να δημιουργηθεί ένα ακόμη blog με μεταφυσικές ή «εναλλακτικές» πληροφορίες για «περίεργους» τύπους, οι οποίοι κινούνται στο περιθώριο της ενημέρωσης. Η αρχική «έντονη» οριοθέτηση των θέσεών μου, σχετικά με τις «ομάδες» και τις «σχολές», θα γίνεται σιγά-σιγά περιττή, εφόσον μετά τις αρχικές πληροφορίες που δίνω, ολοκληρώνεται από μέρους σας, ένα ευρύτερο πεδίο αντίληψης για αυτά που εννοώ. Μέρα με την ημέρα, ο ρόλος μου γίνεται περισσότερο εμφανής, χωρίς να υπάρχει ανάγκη να τον περιγράψω όπως μου ζητάτε κάποιοι από την αρχή. Ακόμη και η ιδιότητά μου, θα γίνει διαφανής μόλις ανακαλύψετε ότι βρίσκομαι εδώ μόνο για να ενημερώνω και όχι να κατευθύνω. Αυτά που γράφω, ήδη βρίσκονται σε στάδιο εφαρμογής. Όχι φυσικά από τις αδελφότητες. Αυτές τα γνωρίζουν πολλούς αιώνες τώρα.

Όλες αυτές οι πληροφορίες που ξεδιπλώνω με σεβασμό στις αναρτήσεις μου κάθε μέρα, βρίσκονται ήδη σε σχέδια άσημων και αφανών ανθρώπων τόσο σε όλο τον κόσμο, όσο και στην Ελλάδα. Φυσικά και στην Ελλάδα μας. Όλα αυτά που με πείσμα ζητάτε να γράψω αποδείξεις, είναι ήδη μέρη σχεδίων νέων ανθρώπων, επιστημόνων, τεχνολόγων, φιλοσόφων, οραματιστών, οι οποίοι, μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας και της παροδικής δόξας, έχουν αποφασίσει να τα θέσουν σε λειτουργία στην υπηρεσία όλων μας. Ενώ οι περισσότεροι από μας, περνούν το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου τους διαμαρτυρόμενοι ή εκμεταλλευόμενοι την κρίση, δημιουργώντας ή απλά συντηρώντας αυτό το κλίμα του φόβου και της υποταγής σε έναν αόρατο (ή ορατό σε κάποιους) κατακτητή, κάποιοι, αποφάσισαν να σιωπήσουν, να μελετήσουν και να εργαστούν αθόρυβα.

Κάποιοι, ήδη αυτή τη στιγμή που διαβάζει ο αναγνώστης αυτές τις γραμμές, παραμένουν σκυμμένοι πάνω στα χαρτιά και τους υπολογιστές τους, αποφασισμένοι να ακολουθήσουν τα αχνάρια αφανών επιστημόνων όπως του Αρχιμήδη, του Ηράκλειτου, του Παρμενίδη, του Αρίσταρχου, του Δημόκριτου ή ακόμη και του Τέσλα. Διερωτάται ο αναγνώστης τι κοινό ίσως έχουν όλοι αυτοί που επιγραμματικά αναφέρω; Μα όλοι αυτοί καλέ μου αναγνώστη, κατάφεραν να περάσουν στη «σύνθεση» της σκέψης. Μπόρεσαν να ελέγξουν τον κατακερματισμό της υπάρχουσας σε κάθε εποχή πληροφορίας και να ενώσουν την τρέχουσα σοφία με την αόρατη ιστορία της παράδοσης και της μεταφυσικής. Κι αν αυτό σας μοιάζει ίσως θεμιτό για τους Έλληνες αρχαίους, θα έλθω να σας διαβεβαιώσω ότι τόσο ο Τέσλα, όσο και οι σύγχρονοι επιστήμονες (Έλληνες και ξένοι) που ασχολούνται με την κβαντική -για παράδειγμα- προσέγγιση μπόρεσαν και αποδέχτηκαν να «πατήσουν» σε αυτό που θεωρείτο μέχρι σήμερα αόρατο.

Τη σημερινή λοιπόν ανάρτηση, την αφιερώνω σιωπηλά και με σεβασμό, σε όλους αυτούς τους αφανείς σύγχρονους επιστήμονες. Στους σιωπηλούς αυτούς εργάτες της σοφίας όλων των ειδικοτήτων, θεωρητικών ή θετικών, Έλληνες ή ξένους, που έξω από κάθε είδους ελεγχόμενο χώρο πολυεθνικών εταιριών, κυβερνητικών οργανισμών, πανεπιστημίων, ή κολεγίων, τώρα, αυτή την εποχή, αυτή τη στιγμή, εργάζονται εν αγνοία μας, για όλους εμάς. Την αφιερώνω στην επιμονή και το θάρρος τους να κρατήσουν επάξια -και παρά την πίεση του συστήματος πάνω τους- όρθιες τις αξίες της ελάσσοнос αλλά πραγματικής μεταφυσικής παράδοσης, δίπλα στη γιγαντιαία αίγλη της επιστήμης του ανθρώπου. Διότι η μεταφυσική και η αναζήτηση του αόρατου μέρους του αισθητού μας κόσμου, οδήγησε παραδείγματος χάριν, την επιστήμη στην Θεωρία της Σχετικότητας.

Μια θεωρία, που αν και παιδευτήκαμε να τη διαβάσουμε και να την καταλάβουμε όσο ήμασταν μαθητές, αποτελεί ίσως τη γέφυρα του χάσματος των δύο κόσμων. Του κόσμου της μεταφυσικής και του κόσμου της επιστήμης. Του κόσμου του αόρατου και του κόσμου του ορατού. Οδήγησε τον έναν μέσα στον άλλον. Μας οδήγησε στο κβάντα, που παραμένει συγχρόνως το μικρότερο και το μεγαλύτερο. Το μικρότερου του ορατού και συγχρόνως το μεγαλύτερο του αόρατου. Το τέλος του πρώτου γίνεται η αρχή του δεύτερου. Το κβάντα που γίνεται σήμερα η πύλη ανάμεσα στο «όπως πάνω, έτσι και κάτω». Το κβάντα που γεννιέται και χάνεται προσπαθώντας να επιβιώσει μόνο του, δίπλα σε θεωρίες που ξεπερνά πια η μία την άλλη μέσα σε λίγο χρόνο. Θεωρίες που υπήρξαν το κλειδί για αυτή την πύλη.

Καταλαβαίνει τώρα ο αναγνώστης γιατί είναι πλέον δυνατόν να αδειάσουν οι ομάδες και οι σχολές των αδελφοτήτων; Μπορεί να καταλάβει τώρα ο κάθε αναγνώστης τον τρόπο που όλες αυτές οι συγκεντρώσεις της πρώιμης κι αθέατης εωσφορολατρίας, είναι δυνατόν να ερημώσουν από τους Έλληνες; Μπορεί να αρχίσει να αντιλαμβάνεται πως όλοι αυτοί οι χώροι της θεωρητικής αρλούμπας του τίποτε, μπορεί να μείνουν μόνο με τους καθοδηγητές τους; Διότι πλέον οι άνθρωποι παύουν να έχουν ανάγκη κάποιο δάσκαλο στις αναζητήσεις και στα σχέδιά τους. Όλοι όσοι διαθέτουν λίγο χρόνο, γνώση, εμπειρία και διάθεση, δημιουργούν εστίες σιωπηρά, βάζοντας ο ένας τη γνώση και τη μοναδικότητά του δίπλα στο άλλο, σχηματίζοντας ένα κομβικό σύνολο, το οποίο, έχοντας απεμπολήσει την αναγκαιότητα της ύπαρξης κάποιου καθοδηγητή ή ηγέτη, σκέφτεται, αποφασίζει και δρα συνδυάζοντας την διαθέσιμη πληροφορία προς τον κοινό στόχο και όχι ακολουθώντας πιστά τις εντολές ή τις αποφάσεις κάποιου ειδήμονα.

Κι αυτό που γράφω, υπάρχει. Είναι εδώ. Συμβαίνει αυτή τη στιγμή γύρω μας. Γύρω σας. Είναι αθέατο αλλά είναι εκεί. Στη χώρα της «κρίσης» και της μιζέριας κάποιων, υπάρχουν ήδη ελεύθερες εστίες που βλέπουν ήδη την επόμενη μέρα τους όσο πιο λαμπρή μπορείς να φανταστείς. Εστίες αόρατες. Εστίες που είναι αδύνατον να εισχωρήσει μέλος της όποιας αδελφότητας. Μπορεί ο αναγνώστης να αδυνατεί να το αντιληφθεί, αλλά αυτό είναι κάτι που αφορά μόνο τον ίδιο. Διότι ο τρόπος που αποφασίζουν και λειτουργούν οι εστίες αυτές, είναι με την «αρχή της μοναδικότητας και της δύναμης της κοινής συνισταμένης». Και σε αυτό τον τρόπο λειτουργίας, είναι αδύνατον να μπορέσει να υπάρξει ηγέτης. Θυμάστε που το είχα ξαναγράψει κάπου; Ο τρόπος -είχα γράψει- που θα αποφασίζει ο άνθρωπος των επόμενων αιώνων, θα πάψει να είναι με ψηφοφορία. Θα πάψει να ισχύει η γνώμη του πιο δυνατού ή αυτού που έχει τις περισσότερες ψήφους, αλλά ο τρόπος της «κοινής συνισταμένης». Τότε ίσως αδυνατούσε ο αναγνώστης να κατανοήσει τι έγραφα. Όμως αυτό λειτουργεί. Κι όπως λειτουργεί στις εστίες που σας περιγράφω, μπορεί να αρχίσει να δοκιμάζεται από τον κάθε ένα.

Αν και θα γράψω πάλι, ειδικά για τις εστίες αυτές, θα πω μόνο ότι για να λειτουργήσει μεταξύ των ανθρώπων, θα πρέπει να υπάρχει μοναδικότητα και όχι ομαδικότητα. Θα ήθελα να προσέξει ο αναγνώστης αυτό που έγραψα. Μέχρι σήμερα οι ομάδες αποτελούνται από έναν ηγέτη και από απολύτως όμοια μέλη. Ένας αποφάσιζε κι όλοι οι άλλοι εκτελούσαν την απόφασή του. Αυτό χρειάζεται ατομικότητα του ηγέτη και ομαδικότητα των μελών. Κάτι σαν βοσκός και πρόβατα (χοντρικά). Οι εστίες λειτουργούν με την αρχή της μοναδικότητας του κάθε μέλους της. Προσέξτε τις έννοιες, τη μοναδικότητα του κάθε ένα. Ο κάθε ένας δηλαδή που συμμετέχει, θα πρέπει να αναγνωρίζεται από τους υπόλοιπους για ένα μοναδικό του χαρακτηριστικό και βάσει αυτού να συμμετέχει. Για να δώσω ένα παράδειγμα, μια εστία που έχει αποφασίσει να αναπτύξει κάποιο «έργο» (ίσως μειδιούν κάποιοι που αγνοούν αυτές τις δραστηριότητες σε πιθανή διπλανή πόρτα), το κάθε μέλος της εστίας, έχει ένα εύρος γνώσης και εμπειρίας που απουσιάζει

ζει στους υπόλοιπους.

Αν το έργο επί παραδείγματι, είναι κάποιος ηλεκτροκινητήρας, στην εστία, υπάρχει ένας ηλεκτρολόγος ή ένας μηχανολόγος ή μόνο ένας μεταλλειολόγος ή μονάχα ένας εφαρμοστής ή ότι άλλο, έτσι ώστε ο κάθε ένας να έχει μια «μοναδικότητα» μέσα στην λειτουργία της, η οποία και επιτρέπει την ομαλή ροή των αποφάσεων. Οι αποφάσεις που λαμβάνονται, με τη μέθοδο της κοινής συνισταμένης, είναι πάντα ανεξάρτητες της κάθε μιας πρότασης, αλλά αποτελούνται από το δυναμικό μίγμα όλων. Κι αυτό είναι κάτι που το γνωρίζουν τα μέλη της εστίας πριν συμμετάσχουν. Έτσι, αν πρέπει να πάρουν μια απόφαση για κάποιο ηλεκτρικό θέμα, (σε κάποιο αντιβαρυντικό έργο για παράδειγμα) μπορεί να αποφασίσει μόνο ο ηλεκτρολόγος. Αν κάποιος άλλος έχει άποψη, θα είναι στην κρίση του ηλεκτρολόγου μόνο, ο οποίος αν τη δεχθεί, θα πρέπει να τροποποιήσει κατά τι τη δικιά του, ώστε να δημιουργήσουν και οι δύο απόψεις την κοινή συνισταμένη τους. Αν μέσα σε ένα εύρος αριθμού αποφάσεων υπάρξει συνεχής αποτυχία και υπεύθυνος θεωρηθεί ο ηλεκτρολόγος, αντικαθίσταται.

Σήμερα, υπάρχουν εστίες που ασχολούνται με αντιβαρυντική τεχνολογία, με την τηλεμεταφορά, με κβαντικό υπολογισμό, με την ηλεκτρομαγνητική επίδραση στη συνειδητότητα, με την κβαντομηχανική υλοποίηση, την γενικοποιημένη μάθηση, την διδασκαλία βαθέως πεδίου, την πεπειθησιακή ψυχολογία και τόσα άλλα, αθέατα κι αθόρυβα μακριά από τη βορά των μέσων ενημέρωσης. Δημιουργούνται αυτόνομα και ελεύθερα και αποφασίζουν να εργαστούν σε ότι μπορείς να φανταστείς. Από νέους ανθρώπους, νέους επιστήμονες. Από σύνολα ανθρώπων, που χωρίς τη βοήθεια της όποιας χορηγίας, αποφάσισαν να ασχοληθούν με αυτό που αγαπούν και να συμμετέχουν στην αυριανή τους ημέρα. Από άτομα που έχοντας καθαρότερη γνώση της μεγάλης εικόνας του αισθητού κόσμου, αποφάσισαν να αποστασιοποιηθούν από όλο αυτό το πανηγύρι της αφέλειας, της τρέλας και της ανοησίας και να συμμετέχουν στη δημιουργία του δικού τους κόσμου. Ναι φίλε αναγνώστη. Αυτό συμβαίνει και σε Τούτη τη χώρα. Σήμερα. Τώρα. Αύριο. Αυτό το χρόνο. Αθέατο στα μάτια σου. Όπως και των αδελφοτήτων. Διότι ο καιρός της παντοκρατορίας τους πέρασε. Οι στιγμές που δρομολογούσαν τις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων για τα επόμενα εκατό, διακόσια, πεντακόσια χρόνια αποκλειστικά εκείνες, πέρασε ανεπιστρεπτί.

Μπορεί να διδαχθήκαμε αθόρυβα. Μπορεί να μελετήσαμε αόρατα. Μπορεί να υπήρξαμε οι σκιές δίπλα σε φωτεινούς «δασκάλους» που προγραμματίζαν τις ζωές τις δικές μας και των απογόνων μας, αλλά τώρα είμαστε εδώ. Ζούμε παράλληλα. Και κάθε μέρα που περνάει, προστίθενται αυτόνομα κι ελεύθερα λίγοι ακόμη, πράγματι πολύ λίγοι ακόμη, δημιουργώντας νέες εστίες. Άνθρωποι της διπλανής πόρτας που δημιουργούν συνθήκες καταστροφής του φόβου, καταστροφής της εξάρτησης, της απόρριψης, της αδικίας και του εξευτελισμού. Δημιουργούν συνθήκες δύναμης να βλέπουν καλύτερα αυτό που υπάρχει. Να έχουν τη δυνατότητα να ξεχωρίζουν την ικανότητα από την ψευδαίσθηση, την τόλμη από την απάτη. Με μόνο τίμημα την ταπεινή αφάνειά τους. Την απόφασή τους να αρνηθούν να διεκδικήσουν τα φώτα της δόξας. Είναι εδώ και ζουν μαζί μας, με μοναδικό όπλο μια ακριβέστερη περιγραφή που μπορεί να αντιληφθεί ο νους της ανθρωπότητας του σήμερα.

Ζώντας σε μια εποχή που οποιοδήποτε είδος γνώσης κυκλοφορεί ελεύθερα στο χώρο, αφήνοντας στον κάθε ένα την ικανότητα να το δει, να το αξιολογήσει και να το επιλέξει, κάποιιο αποφάσισαν να κάνουν ακριβώς αυτό. Να προσπαθήσουν να μελετήσουν και να ενώσουν τα κομμάτια αυτής της κομματιασμένης γνώσης, με στόχο να συνθέσουν τη μεγαλύτερη εικόνα.

Και η εικόνα αυτή άρχισε να τους δείχνει, ότι είναι αδύνατον να υπάρξει μοναδικότητα μέσα σε μια ομαδικά παγκοσμιοποιημένη άποψη, όπως είναι ο μοναδικός ηγέτης. Ότι είναι αδύνατον να υπάρξει ποικιλία απόψεων με μια μοναδικά και κυρίαρχη αξία όπως είναι η μοναδική θρησκεία. Ότι είναι αδύνατον να υπάρξει ελεύθερη βούληση αν αποτρέψουμε την δυνατότητα της συμμετοχής του κάθε ένα μας σε αυτή. Όπως είναι και αδύνατον να τα καταφέρουμε, αν ο κάθε ένας από μας, απαιτεί να ακούγεται και να φαίνεται, μονάχα αυτός.

Η αρχή των «εστιακών κύκλων»

Εδώ και μερικά χρόνια, πριν ακόμη φτάσουμε σε αυτό το θολό τοπίο των καιρών μας, κάποιοι άρχισαν να διαβλέπουν την πορεία της κατάστασης τόσο στο οικονομικό επίπεδο όσο και στο πνευματικό. Άρχισαν δηλαδή να αντιλαμβάνονται την γενικότερη πορεία που είχαν αποφασίσει οι αδελφότητες για ολόκληρη την ανθρωπότητα. Παρακολουθώντας από κοντά τις περισσότερες οργανώσεις που ήλεγχαν, κάποιοι αποφάσισαν να ξεκινήσουν να οργανώσουν την επόμενη μέρα της πνευματικής αλλαγής. Το κύριο ζήτημα που αντιμετώπισαν ήταν το μεγάλο εύρος της οριζόντιας οργάνωσης που υπήρχε ήδη, η οποία είχε στη διάθεσή της σχεδόν όλες τις πνευματικές σχολές αυτογνωσίας και πνευματικής καθοδήγησης. Άρχισαν λοιπόν να οργανώνουν την επόμενη μέρα, στην οποία κύριο μέλημά τους ήταν η ελευθερία της γνώσης μεν αλλά η ολοκληρωτική διάλυση της χειραγώγησης των μαζών.

Έτσι αποφάσισαν να δημιουργήσουν ένα ευέλικτο σχήμα διακίνησης της πληροφορίας, το οποίο όμως να μπορεί να λειτουργήσει αποτελεσματικά, έχοντας παντελή απουσία οποιουδήποτε δασκάλου, καθοδηγητή ή ηγέτη. Είδαν δηλαδή ότι το αυτό που χρειαζόταν να γίνει ήταν η απενεργοποίηση του ρόλου του ενός δασκάλου ειδήμονα ηγέτη, ο οποίος και ήταν πάντα άμεσα ή έμμεσα ο συνδεδετικός κρίκος με τις αδελφότητες. Αποφάσισαν έτσι να μετατρέψουν την τυφλή ομαδοποιημένη ροή της μιας κοινής και μοναδικής γνώσης από έναν προς όλους, σε ενεργή αλληλεπίδραση από όλους προς όλους. Αποφάσισαν δηλαδή να μετατρέψουν την ομάδα-κοπάδι σε ενεργό κύκλο. Πως όμως θα το έκαναν αυτό; Η λύση ήταν μία και γνωστή στις αδελφότητες από χρόνια. Την γνώριζαν και τη χρησιμοποιούσαν για τους δικούς τους σκοπούς, στα επίπεδα γέννησης σκέψης. Και το όνομα αυτό ήταν δελφικοί κύκλοι.

Οι δελφικοί ή εστιακοί κύκλοι λοιπόν, άρχισαν να δημιουργούνται, βασιζόμενοι στη μέθοδο μαθητείας και διοίκησης των αρχαίων Ελλήνων δελφών. Των ιερέων δηλαδή του ναού των Δελφών οι οποίοι και κατείχαν την ιερή και απόκρυφη γνώση της δημιουργίας του σύμπαντος. Το αρχικό όνομα αυτό όμως, αποφασίστηκε να αλλάξει σε εστιακός (από δελφικός) για να μπορέσει να δημιουργήσει μια νέα και πανανθρώπινη αντίληψη παιδείας προς όλους και όχι μόνο προς εκείνους που για οποιοδήποτε λόγο συμπαθούσαν, συμπαθούν ή είναι φιλικά προσκείμενοι στην αρχαία ελληνική παράδοση. Ένας πρόσθετος επίσης λόγος είναι ότι ένα νέο όνομα, είναι πάντα πλήρως απαλλαγμένο και καθαρό από τα οποιαδήποτε ενεργειακά φορτία που μπορεί να κουβαλάει από το παρελθόν. Από τις αποστατικές συμπεριφορές των τελευταίων δελφών, οι οποίοι το «φόρτισαν» με πρακτικές και αρνητικές καταστάσεις κατά το παρελθόν.

Οι κύκλοι λοιπόν αυτοί οργανώθηκαν αρχικά από κύκλους ανθρώπων, οι οποίοι αποφάσισαν να βγουν εκτός των «σχολών» και των σύγχρονων κέντρων πνευματικής ενημέρωσης και αυτογνωσίας και να ξεκινήσουν ένα αυτόνομο δρόμο, πλήρως απαλλαγμένο από τις οργανωμένες καθοδηγήσεις των αδελφοτήτων. Από άτομα τα οποία επί χρόνια συμμετείχαν σε τέτοιου είδους δραστηριότητες, παράλληλα με τα επαγγελματικά τους καθήκοντα σε όλες της βαθμίδες της κοινωνικής λειτουργίας και οργάνωσης. Πως είναι οργανωμένοι αυτοί οι κύκλοι τώρα. Ο αριθμός των ατόμων που συμμετέχουν κανονικά, είναι δώδεκα. Όμως ο αριθμός αυτός μπορεί να ποικίλει ανάλογα του επιπέδου πρώτα της αυτογνωσίας των μελών και δεύτερον της κοσμολογικής αντίληψης που έχουν. Για τους νέους συμμετέχοντες δηλαδή, που ξεκινούν για πρώτη φορά κάτι τέτοιο, και τους απουσιάζει κάποια παρόμοια εμπειρία, ο αριθμός πρέπει να παραμείνει μέγιστο στους επτά, ενώ σε πολύ ανεπτυγμένες συνειδήσεις ο αριθμός αυτό μπορεί να φτάσει τα είκοσι ένα άτομα.

Πρώτη προϋπόθεση της λειτουργίας τους, ήταν η παντελής απουσία του ρόλου του ενός ηγέτη και η α-

ντικατάσταση της όποια τέτοιας έννοιας με την μοναδικότητα του κάθε μέλους. Ο κάθε ένας δηλαδή, θα πρέπει να προέρχεται από μια επιστημονική ειδικότητα γνώσης, η οποία να είναι μοναδική στον κύκλο και αυτή η μοναδικότητα να είναι αποδεκτή από όλους. Σαν γενική δομή, όρισαν τρία βασικά σκέλη-πυλώνες, οι οποίοι δίνουν και τις κατευθύνσεις του κύκλου. Ο πρώτος πυλώνας προέρχεται από τον θεραπευτικό κλάδο (γιατροί, γεωπόνους, βιολόγοι, στρατιωτικοί, θεραπευτές, ή παραπλήσιες ειδικότητες, όπως οι επιχειρηματίες με την ευρύτερη έννοια που αδυνατούν να ενταχθούν στους άλλους πυλώνες.), ο δεύτερος από τις θετικές επιστήμες (Μαθηματικά, Φυσική, Υπολογιστές, Τεχνικοί, Μηχανικοί, Ηλεκτρονικοί, Τεχνολόγοι γενικά .) και ο τρίτος από τις αποκαλούμενες θεωρητικές (Ιστορικοί, Φιλόσοφοι, Αστρολόγοι, Νομικοί, Σύμβουλοι κλπ.).

Ο ρόλος των πυλώνων δείχνει μόνο κατεύθυνση και όχι αυστηρά πλαίσια γνώσης. Τα πλαίσια γνώσης θα προέρθουν από τον κάθε ένα ξεχωριστά. Αν δηλαδή ο κύκλος αποτελείται από 12 άτομα θα πρέπει να οργανωθεί έτσι ώστε να έχει τέσσερα άτομα από κάθε πυλώνα. Τα άτομα κάθε πυλώνα, καλό είναι να έχουν διαφορετική ειδικότητα ώστε να καλύπτουν όλο το γνωσιακό εύρος που θα υπάρχει στον κύκλο. Αν αυτό είναι αδύνατον, τότε διαχωρίζουν εθελοντικά το γνωσιακό πεδίο του πυλώνα, αναλαμβάνοντας ο κάθε ένας μια διαφορετική κατηγορία γνώσης, η οποία όμως να είναι μέσα στα ενδιαφέροντά του και την κλίση του σαν προσωπικότητα. Έτσι ώστε στο τέλος, κάθε άτομο που συμμετέχει στον κύκλο, να αποκτήσει μια μοναδικότητα για τη λειτουργία του κύκλου, η οποία να είναι αποδεκτή και λειτουργική τόσο από τον ίδιο, όσο όμως και από όλους τους υπόλοιπους.

Η διακίνηση της γνώσης και της πληροφορίας μέσα στον κύκλο είναι ελεύθερη αλλά και ολοκληρωμένη. Για κάθε θέμα δηλαδή που αναλαμβάνουν να αναπτύξουν, οφείλουν να βρουν ελεύθερα σχετικά κείμενα και βιβλία τα οποία αναφέρονται στο θέμα και να τα ανακοινώσουν στον κύκλο. Τα μέλη του κύκλου οφείλουν να δουν αν το βιβλίο είναι μέσα στο γνωσιακό πεδίο κάθε ένα και να το αναφέρουν. Η τελική όμως αξιολόγηση και απόφαση θα είναι του ιδίου του μέλους που κάνει την πρόταση. Κάθε θέμα μπορεί να αναπτυχθεί από τουλάχιστον τρία μέλη. Εδώ θα πρέπει να προσέξει ο αναγνώστης το σημείο που είναι σημαντικό. Κάθε παρουσίαση, θα πρέπει να γίνει από τη θέση του κάθε ενός ξεχωριστά. Παράδειγμα. Αν το θέμα είναι η συνείδηση, ο γιατρός θα πρέπει να προετοιμάσει ένα θέμα που να περιέχει ιατρικά στοιχεία, ο Αστρολόγος αστρολογικά στοιχεία, ο Φυσικός στοιχεία φυσικής κοκ.

Έτσι στο τέλος, όλα τα μέλη του κύκλου, θα έχουν αρχίσει να αντιλαμβάνονται το εύρος κάθε θέματος και όχι να θεωρούν περιττά τα στοιχεία που είναι εκτός της ειδικότητάς τους. Αυτό έχει τριπλό νόημα. Πρώτον ο κάθε ένας αρχίζει να αντιλαμβάνεται το εύρος της κάθε επιστήμης στο δικό του πεδίο εφαρμόζοντας το «μηδέν άγαν». Δεύτερον, ανακαλύπτει σιγά-σιγά την μοναδικότητά του, παρέχοντας την δική του γνώση σε όλους τους υπόλοιπους πράγμα που τον βοηθάει να ανακαλύπτει σιγά-σιγά το εύρος του δικού του Εαυτού εφαρμόζοντας το «Γνώθι σ' αυτόν». Και τέλος τρίτον, ο κύκλος, αντιλαμβάνεται την λειτουργία της ομαλής αλληλεπίδρασης με τους άλλους, ακυρώνοντας τις έννοιες του ηγέτη-βοσκού και της ομάδος-κοπάδι, βάζοντας τη βάση για μια κοινωνία διευρυμένης συνειδητότητας.

Οι κύκλοι έτσι, μπορούν να διαβάσουν και να πληροφορηθούν από πολλές και διαφορετικές πηγές βιβλίων και κειμένων, εντελώς ελεύθερα από κατευθυντήριες γραμμές. Μπορούν επίσης να γίνουν παρουσιάσεις του ίδιου βιβλίου από διαφορετικά μέλη, καταθέτοντας το κάθε μέλος πάντα τη δική του οπτική. Στους κύκλους αυτούς μέχρι σήμερα, έχουμε διαπιστώσει, ότι αρκετές φορές αποφασίζουν και συμμετέχουν και οι πρώην δάσκαλοι. Αν γίνεται κάτι τέτοιο, φυσικά είναι δυνατό αλλά σε μια τέτοια περίπτωση θα πρέπει να έχει ληφθεί υπ όψη η επιρροή που μπορεί να υπάρχει από μέρους του δασκάλου στους πρώην μαθητές και η οποία θα πρέπει να εντοπιστεί αμέσως και να εξουδετερωθεί. Σε κύκλους που απαρτίζονται από άτομα που ανήκουν σε υψηλά επίπεδα αυτογνωσίας, αυτό είναι δυνατό. Το πρόβλημα υπάρχει σε νέους και άπειρους μαθητές.

Σημαντικό είναι επίσης, η διοργάνωση από μέρους του κύκλου, κλειστών ημερίδων, στις οποίες μπορούν να καλούν ειδικούς επιστήμονες, οι οποίοι και θα μπορούν να τους αναπτύξουν κάποιο ειδικό θέμα που τους απασχολεί. Οι αποφάσεις τώρα που λαμβάνονται μέσα στους κύκλους είναι ανεξάρτητοι από την

πλειοψηφία. Έτσι κι αλλιώς, σε ένα τέτοιο συσχετισμό ατόμων η πλειοψηφία είναι ουτοπική μιας και ο σκοπός είναι να μάθουν να συμμετέχουν όλοι, συνεισφέροντας ο κάθε ένας το δικό του «μερίδιο» άποψης. Με τον τρόπο αυτό, τα μέλη αρχίζουν να αντιλαμβάνονται τη δική τους μικρή ή μεγάλη συμμετοχή στη δημιουργία της συνειδησης και κατ' επέκταση της συνειδητότητας. Για να δώσω ένα παράδειγμα, η μέθοδος αυτή, άρχισε να δείχνει στους πρώτους κύκλους που δημιουργήθηκαν την πιθανή έννοια της θεότητας-ενεργειακό πεδίο.

Ενώ δηλαδή μέσα στις ομάδες, οι αντιλήψεις περί αρχαίων θεών όπως του Δία ή του Ερμή ή όποιου άλλου, είχαν μια συγκεκριμένη φόρμα περιγραφής, που ήταν αδύνατον να την αλλάξεις ή να την τροποποιήσεις, όταν ξεκίνησαν οι πρώτοι κύκλοι και άρχισε ο κάθε διαφορετικός επιστήμονας να τοποθετείται πάνω στο θέμα και να συγκρίνουμε τα κείμενα διαφορετικών λαών, κουλτούρας και δοξασιών, άρχισε να διαφαίνεται ότι η φύση του κάθε θεού από αυτούς, έμοιαζε περισσότερο με δυναμικό πεδίο παρά με κάποια οντότητα που θα μπορούσε στην παρούσα συνειδητότητα να πλησιάσει μια συγκεκριμένη μορφή. Αναλύοντας δηλαδή ελεύθερα τη γνώση που ήδη είχαν και εκφράζοντάς τις από το μέρος της κάθε ειδικότητας που είχε ο κάθε ένας, άρχισε να διαφαίνεται, ότι ο ρόλος των αρχαίων θεοτήτων σαν οντότητες μορφής, έχει πάψει προ πολλού και οι μόνοι οι οποίοι έχουν απομείνει να θέλουν να παρουσιάζεται κάτι τέτοιο ήταν οι αδελφότητες.

Όσες φορές προσπάθησαν όμως τα μέλη των κύκλων να διερευνήσουν οποιαδήποτε διαφορετική προσέγγιση σε τέτοια θέματα, αντιμετώπιζονταν από τους ηγέτες των ομάδων σαν ταμπού και σταματούσαν εκεί. Όμως πίσω από κάθε τέτοια επιμονή υπάρχει πάντα κάποιος λόγος. Προχωρώντας περισσότερο σε ανάλυση των υπαρχόντων δεδομένων, οι αρχικοί κύκλοι άρχισαν να αντιλαμβάνονται πια το ρόλο και τη φύση των θεών-μορφών αυτών, όπως και το ρόλο που έπαιζαν για τη χειραγώγηση των ανθρώπων από τις εκάστοτε εξουσίες. Έχοντας τις περισσότερες φορές στα χέρια τους, κείμενα και περιγραφές που είναι αδύνατον να δουν το φως της δημοσιότητας σύντομα (ίσως και ποτέ), τα μέλη των κύκλων αυτών, άρχισαν να αποκωδικοποιούν ολόκληρη την πληροφορία που αναφερόταν στον κάθε ένα, η οποία σε όλες τις περιπτώσεις (εκτός ελάχιστων περιπτώσεων) οδηγούσε σε ενεργειακά πεδία και τεχνολογικά συστήματα.

Για να το κατανοήσουν αυτό, άρχισαν να πηγαίνουν ανάποδα στο χρόνο, αναλύοντας τα γενικότερα δεδομένα που υπήρχαν σε κάθε εποχή. Η γενική κατάσταση άρχισε να αλλάζει σημαντικά, όταν οι αδελφότητες στην ταχύτητα και στον ανταγωνισμό που άρχισαν να επιδεικνύουν μεταξύ τους, έβγαλαν στην επιφάνεια πληροφορίες οι οποίες αν και για τους περισσότερους πέρασαν εντελώς στα ψιλά, έδειξαν και φώτισαν αυτό που πραγματικά παιζόταν. Άρχισε να φαίνεται η πίεση συγκεκριμένης ομάδας προς το θέμα των κλώνων, οι πιέσεις της ίδιας ομάδας προς το θέμα της ανάπτυξης ολογραφικής τεχνολογίας, η ανάπτυξη συγκεκριμένων ονομάτων από τα σκέλη των ομάδων που ήταν υπεύθυνα για την εκκλησιαστική ολοκλήρωση μιας και μοναδικής θρησκείας, η τακτική τους σε θέματα παραπληροφόρησης των διαστάσεων και τέλος η αγωνία τους να αποκωδικοποιήσουν το δελφικό έψιλον, άρχισαν να ρίχνουν παράλληλο φως και σε ορισμένους εστιακούς κύκλους που δρούσαν πραγματικά ανεξάρτητα από όλο αυτό το πανηγύρι.

Τέλος, με την ξαφνική προώθηση ορισμένης τεχνολογίας, φάνηκε πρώτα από όλες, η πραγματική φύση του Κρόνου. Ο Κρόνος ήταν ο πρώτος που αποκωδικοποιήθηκε και με την αποκωδικοποίηση αυτή, άνοιξε το δρόμο και στους υπόλοιπους. Επρόκειτο για ένα γιγαντιαίο ενεργειακό πεδίο, το οποίο υλοποιήθηκε από τους επιστήμονες της Ατλαντίδας. Μιας Ατλαντίδας που γιγαντωνόταν σχεδόν παράλληλα με εκείνη των Αθηναίων. Το πεδίο αυτό, είχε την ικανότητα να τροφοδοτείται από την ενέργεια της γης και να προμηθεύει αρχικά όλον τον πλανήτη. Με τον καιρό, φαίνεται από τα κείμενα που διαθέτουν οι αδελφότητες, ότι οι Αθηναίοι προσπαθούσαν να αναπτύξουν το δικό τους σύστημα ώστε να ανεξαρτητοποιηθούν. Η προσπάθεια αυτή όμως έπεφτε συνεχώς στο κενό, διότι κάθε σύστημα που δημιουργούσαν καταστρεφόταν, διότι το πεδίο του Κρόνου το απενεργοποιούσε εν τη γενέσει του.

Τελικά οι Αθηναίοι κατάφεραν να δημιουργήσουν ένα αντιπερισπασμό, δημιουργώντας ένα παράλληλο σύστημα το οποίο θα εντοπιζόταν γρηγορότερα, δίνοντας έτσι το χρόνο στους Αθηναίους να προλάβουν

να δημιουργήσουν το πεδίο σε πλήρη ισχύ, πριν το καταστρέψει ο Κρόνος. Ο αντιπερισπασμός αυτός συνέβη όχι στην Αθήνα, αλλά στην Κρήτη, όπου τελικά κατάφεραν να εκκινήσουν το πεδίο και να ανεξαρτητοποιηθούν. Μόλις το ενεργειακό πεδίο αυτό αναπτύχθηκε τελικά οι Αθηναίοι πρόλαβαν και πρόσθεσαν ένα σύστημα αυτόματης αυτοπληροφόρησης, προσθέτοντας στο αρχικό πεδίο ένα παράλληλο πεδίο με το όνομα Μήτις από την ένωση των οποίων κατόρθωσαν τελικά οι αθηναίοι να δημιουργήσουν ένα σύστημα αυτόματης άμυνας και προστασίας της πόλης τους Αθήνας, το οποίο δημιουργούσε ένα κέλυφος-ασπίδα, σαν δένδρο πάνω από την πρωτεύουσά τους.

Αυτό ήταν και το ορόσημο της ολικής αποκωδικοποίησης των πάντων. Μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, σχεδόν παράλληλα με τις αδελφότητες, οι πρώτοι εστιακοί κύκλοι, αποκωδικοποιώντας το συνολικό μήνυμα του δελφικού έψιλον, κατόρθωσαν να αντιληφθούν την διαδικασία δημιουργίας του αισθητού κόσμου, δημιουργώντας την αρχή της «αντίστροφης ροής» που σας έχω ήδη περιγράψει. Αυτό το σημείο ήταν και το έναυσμα της έναρξης της μεγάλης αλλαγής που έρχεται για όλη την ανθρωπότητα. Όμως σε όλο αυτό το διάστημα της αποκωδικοποίησης των συμβόλων, συμβολισμών και εννοιών που έχουν καταγραφεί σε όλα τα αρχεία της ανθρωπότητας όλα αυτά τα χρόνια, άρχισε να διαφαίνεται ένα όριο, στο οποίο όλα άρχισαν να συνηγορούν. Ένα σημείο στο μακρινό παρελθόν του πλανήτη μας όπου όλα δείχνουν να σηματοδοτεί τη μεγάλη αλλαγή των πάντων. Το σημείο όπου ο άνθρωπος της τότε εποχής και της τότε μορφής, αποφάσισε να πειραματιστεί με την ενέργεια, ξεπερνώντας τα όρια της γνώσης του.

Μελετώντας τις ιστορίες, τους μύθους, τις δοξασίες, τις παραδόσεις και τα ιερά κείμενα των λαών, αρχίζει να γίνεται αντιληπτό κάτι που μόνο αν αποστασιοποιηθείς από τα πάντα γύρω μπορείς να κατανοήσεις. Φαίνεται δηλαδή, ότι τα πάντα ξεκίνησαν από την συνολική αμφισβήτηση ενός υπερμεγέθους πεδίου, το οποίο μια συγκεκριμένη ομάδα από τους τότε ανθρώπους, θεώρησε ότι θα μπορούσε με κάποιο τρόπο να διαχειριστεί. Έτσι ξεκίνησε τη δημιουργία μιας επικίνδυνης κατάστασης, αυξάνοντας την ένταση και το μέγεθος των πεδίων που διαχειριζόταν μέχρι τότε. Όμως απέτυχε πάντα και παντού.

Κάθε αποτυχημένη προσπάθεια όμως, η συνολική ενέργεια που απελευθερώνόταν και κατέστρεφε τα πάντα, έσπρωχνε την ανθρωπότητα περισσότερο βαθιά στην ύλη, κάνοντάς την να μοιάζει με αυγό που έβραζε συνεχώς και μετατρέποταν από ζελατινώδη υφή σε σχεδόν πέτρα. Κι αυτό όμως το αξεπέραστο υπερμέγεθες πεδίο, που παραμένει αόρατο πέρα από τον δικό μας αισθητό κόσμο είναι καταγεγραμμένο από όλες τις συνειδήσεις των λαών σαν ιερό. Τα πρόσφατα μάλιστα συμπεράσματα σχετικά με την αρχή της αντίστροφης ροής και της πραγματικής ανάπτυξης της γνώσης του Εαυτού του κάθε ανθρώπου, επαυξάνουν την αντίληψη αυτή καθιερώνοντας μια περισσότερο σύγχρονη θεώρηση του όρου «ιερό».

Κατανοώ τις αντιδράσεις που έχουν μερικοί αναγνώστες μου κάθε φορά που αναρτώ ένα άρθρο και το οποίο κατορθώνει να φωτίσει μονάχα ένα μέρος της εικόνας που αναδεικνύω σιγά-σιγά. Και λέω κατανοώ διότι κάθε αντίδραση έχει ήδη προβλεφθεί μιας και εμπεριέχεται στη φύση του ανθρώπου. Όμως θα πρέπει να γνωρίζουν όλοι, ότι τα άρθρα αυτά, γίνονται για όλους και όχι για εκείνους που έχουν ήδη φτάσει σε ένα ειδικό επίπεδο γνώσης και αυτογνωσίας. Κάποια άρθρα λοιπόν, είναι για μερικούς, κάποια για κάποιους άλλους και όλα μαζί, αρχίζουν να δείχνουν μέρα με την ημέρα ένα τοπίο που ίσως αδυνατείτε ακόμη να το δείτε όλοι, ολοκληρωτικά. Οι πρώτοι εστιακοί κύκλοι, έβαλαν ένα πρώτο χρονικό όριο το οποίο λήγει στα επόμενα δέκα χρόνια, μέσα στα οποία οφείλουμε να προλάβουμε να δημιουργήσουμε τις βάσεις ενός νέου πολιτισμού της ανθρωπότητας. Βάσεις για ένα χρονικό ορίζοντα που τελειώνει στα επόμενα 2000 χρόνια.

Είναι σίγουρο, οτι μερικοί από τους αναγνώστες, θεωρούν τις πληροφορίες αυτές σαν κάτι περίεργο και εκτός προσδοκιών τους. Είναι σίγουρο επίσης ότι αρκετοί από αυτούς θα δυσκολευτούν να αντιληφθούν σύντομα το δρόμο που χαράζουν οι πληροφορίες αυτές στις συνειδήσεις όσων τις διαβάζουν. Είναι όμως επίσης σίγουρο οτι τη στιγμή αυτή, οι Έλληνες, Εδώ και Τώρα, ξεκινούν να οργανώνουν εστιακούς κύκλους. Όπου βρίσκεται ο κάθε Έλληνας, όπου βρίσκεται το κάθε Εδώ και όπου θα δημιουργηθεί από τη συνειδητότητα το κάθε Τώρα. Ξεκινά να δημιουργεί τη βάση, όχι μόνο για λίγους, αλλά για όλους. Μια βάση πάνω στην οποία θα μπολιάσει την ιδέα του νέου πολιτισμού που αναδύεται. Ένα πολιτισμό που θα

ΚΩΔΙΚΟΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

συμπεριλάβει όλους τους λαούς. Ένα πολιτισμό που θα κρατήσει αιώνες. Ένα πολιτισμό που έχει ήδη ξεκινήσει και πάλλεται αργά αλλά σταθερά στη συνειδητότητα που γεννιέται γύρω μας.

Β' Μέρος

Αν δεν ελπίζεις, δε θα βρεις το ανέλπιστο, που είναι ανεξερεύνητο και απλησίαστο. Ο άρχοντας, που δικό του είναι το μαντείο στους Δελφούς, ούτε λέει ούτε κρύβει, αλλά μονάχα συμβολίζει.

Τα πάντα ανταλλάσσονται με την ενέργεια και με τα πάντα η ενέργεια ανταλλάσσεται... Δεν μπορούμε να αγγίξουμε δύο φορές μια φθαρτή ουσία που να βρίσκεται στην ίδια κατάσταση, γιατί αποσυντίθεται και ανασυντίθεται μέσα από την ταχύτητα της ίδιας της αλλαγής, ή, μάλλον, δεν αλλάζει και πάλι ούτε μετά, αλλά, την ίδια στιγμή που εμφανίζεται, εξαφανίζεται.

Τα πάντα κυβερνώνται από τον κεραυνό τον οποίο κατευθύνει η αιώνια ενέργεια η οποία είναι και η αιτία της δημιουργίας όλων, δηλαδή των ειδώλων και της εκπόρωσης, διότι είναι στη φύση της ενέργειας που εμφανίζεται να συγκρίνει και να καταλαμβάνει τα πάντα.

(Ηράκλειτος)

Συνείδηση. Φύση & λειτουργία της

Διαβάζω εδώ και πάρα πολλά χρόνια σε κείμενα, αναρτήσεις και διαδικτυακούς τοίχους σχόλια και απόψεις περί ψυχής, αλλά αυτό που αναγνωρίζω είναι ότι κανένας δεν έχει κατανοήσει τι είναι ακριβώς αυτό για το οποίο γράφει και μιλάει. Αυτό όμως είναι και το ζητούμενο. Να υπάρχει υπερπληροφόρηση από χιλιάδες ή εκατομμύρια στοιχεία αλλά κανένα να μην πλησιάζει την έννοια, τη φύση και τη λειτουργία της ψυχής. Εκτός από κάποια αρχαία κείμενα, που όμως έχουν γραφτεί τόσο παλιά που δεν μπορούν πια να μεταφέρουν στον σύγχρονο άνθρωπο σημαντική πληροφόρηση.

Για να αντιληφθούμε καλύτερα όμως τη φύση και λειτουργικότητα της ψυχής, θα πρέπει να την εξετάσουμε με τρεις άλλες παραμέτρους. Για την ακρίβεια με δύο συν μία. Την πηγή της από την οποία εκπορεύεται, το σώμα στο οποίο εγκαθίσταται και την ζωτικότητα την οποία ρυθμίζει. Είναι σημαντικό αυτό για τον αναγνώστη, όταν προσπαθεί να αντιληφθεί την ψυχή, να έχει πάντα στο νου του τα τρία αυτά περιφερειακά δεδομένα, πηγή, σώμα και ζωτικότητα. Διότι η ψυχή δεν είναι τίποτε άλλο από τον συνδετικό κρίκο αυτών των τριών δεδομένων.

Ας ξεκινήσουμε το ταξίδι μας απ την πηγή ή αλλιώς πεδίο ύπαρξης, ή άκρο ύπαρξης ή αυτό που υπάρχει ή άκρο Ων ή απλά Ων. Φανταστείτε αυτή την πηγή, σαν έναν ενεργειακό ή νοητικό ή πνευματικό χώρο, πέρα από το σύμπαν του αισθητού κόσμου που γνωρίζουμε. Παλιά τον αποκαλούσαν μόνο πνευματικό. Σήμερα όμως, στη σύγχρονη εποχή, είναι εύκολο να φανταστούμε ένα τέτοιο χώρο και να τον αντιληφθούμε ως ενεργειακό. Ένα χώρο άπειρης ενέργειας η οποία ενέργεια περιέχει πληροφορία. Τι πληροφορία όμως;

Αφού προσπαθήσετε να μείνετε για λίγο αποκομμένοι από οποιοδήποτε θρησκευτικό ταμπού που μπορεί να αναπτυχθεί στο νου σας και σας απαγορεύσει να προχωρήσετε, φανταστείτε την πηγή αυτή σαν ένα σκληρό δίσκο σε κάποιο υπολογιστή ο οποίος περιέχει ένα λειτουργικό σύστημα. Το παράδειγμα είναι πολύ απλοϊκό αλλά είναι το καλύτερο που πλησιάζει περισσότερο σε αυτό που είναι.

Ένας άπειρος ενεργειακός, άυλος χώρος, του οποίου η ενέργεια που περιέχει είναι πληροφορία που μοιάζει αρκετά με ένα λειτουργικό σύστημα. Το λειτουργικό σύστημα που δημιουργεί τα πάντα. Ένα χώρο αυτόνομο και δυναμικό που υπάρχει. Ένα χώρο ο οποίος περιέχει την πληροφορία της δημιουργίας. Της δημιουργίας με την ευρύτερη έννοια, ώστε να συμπεριλαμβάνει τα πάντα. Άπειρη. Το άκρο της δημιουργίας που πραγματικά υπάρχει. Το σημείο αυτό είναι πολύ σημαντικό, για αυτό θα παρακαλούσα τον αναγνώστη, πριν προχωρήσει στο κείμενο, να παραμείνει λίγο, μέχρι να αρχίσει να αντιλαμβάνεται νοητά και αισθητά το χώρο αυτό της πηγής όπως και το είδος του περιεχόμενου της.

Όλο αυτό τον ενεργειακό, γεμάτο πληροφορία χώρο τώρα, φανταστείτε τον σαν σώμα. Όλο αυτό το ενεργειακό και άπειρο γεμάτο από πληροφορία χώρο, φανταστείτε το σαν ένα άπειρο σώμα αποτελούμενο από άπειρα κύτταρα. Προσπαθήστε να το φανταστείτε και να το κατανοήσετε, ενθουσιάζομενοι τη δομή των κυττάρων του δικού μας σώματος. Θυμηθείτε! Κάθε κύτταρό μας, έχει μια εξειδικευμένη λειτουργία μέσα στο σώμα μας, αλλά συγχρόνως αποτελείται από το DNA μας το οποίο φέρει μέσα του κωδικοποιημένη όλη την πληροφορία ολόκληρου του σώματος.

Το ξαναγράφω. Κάθε κύτταρο περιέχει πληροφορία με την οποία δημιουργούνται οι ιστοί και τα όργανα του σώματος ώστε να πάρει τελική μορφή ολόκληρο το σώμα μας. Έτσι υπάρχει το κύτταρο του αυτιού, της τρίχας, του στομάχου και ούτω καθ εξής. Κάθε κύτταρο όμως περιέχει και την πληροφορία ολόκλη-

ρου του σώματος μιας και η πληροφορία αυτή είναι αποθηκευμένη στο DNA μας. Ας επιστρέψουμε τώρα πάλι στα κύτταρα της πηγής. Σε αυτά τα άπειρα ενεργειακά κύτταρα πληροφορίας. Αυτά τα κύτταρα είναι οι ψυχές. Και μια από αυτές είναι και η δική μας ψυχή.

Η ψυχή δηλαδή, είναι ένα ενεργειακό κύτταρο της πηγής, το οποίο ενώ περιέχει την δική της πληροφορία, συγχρόνως περιέχει κωδικοποιημένη ενεργειακά και την πληροφορία ολόκληρης της πηγής. Καταλαβαίνει ο αναγνώστης για τι πράγμα μιλάμε τώρα; Μπορεί να κατανοήσει το μέγεθος και το είδος της πληροφορίας που περιέχεται ενεργειακά μέσα σε κάθε ψυχή; Για να την αντιστοιχήσουμε με το κύτταρο του σώματός μας στο προηγούμενο παράδειγμα, η ψυχή είναι μεν δική μας, περιέχει δηλαδή τις πληροφορίες που αφορούν τον Εαυτό μας, αλλά συγχρόνως (σαν ένα είδος δικού της dna), περιέχει και την πληροφορία ολόκληρου του σώματος της δημιουργίας. Περιέχει δηλαδή κωδικοποιημένη ενεργειακά, ολόκληρη την πληροφορία του άκρου Ων. Του άκρου του θεϊκού σχεδίου. Του άκρου που Υπάρχει.

Μπορεί ο αναγνώστης τώρα να αρχίσει να κατανοεί για τι πράγμα μιλάμε; Μπορεί να αρχίσει να αντιλαμβάνεται τι σημαίνει ψυχή; Μπορεί να κατανοήσει τώρα τι σημαίνει αυτό που διαβάζουμε και λέμε «ο Θεός είναι μέσα μας»; Αυτό που μας διδάσκουν δηλαδή όλοι, είναι αλήθεια. Απλά μένουν εκεί. Αρνούνται να μας αποκαλύψουν τη συνέχεια. Άλλοι διότι δεν γνωρίζουν, άλλοι διότι φοβούνται την απώλεια της εξουσίας τους και άλλοι διότι θέλουν να μας οδηγήσουν αλλού και η παραπέρα γνώση θα το εμπόδιζε καταστρέφοντας τα σχέδιά τους.

Είναι όμως επίσης αλήθεια, ότι η ανθρώπινη νόηση τα προηγούμενα χρόνια ήταν αδύνατον να φτάσει στο επίπεδο αντίληψης αυτό που υπάρχει σήμερα. Κι αυτό είναι μια σημαντική αλήθεια. Διότι το επίπεδο αντίληψης που υπήρχε μέχρι σήμερα, εμπόδιζε την μεγαλύτερη επεξήγηση, μιας και οι όροι πληροφορία, ενεργειακό, λειτουργικό, κύτταρο και κώδικας ήταν καθ' ολοκληρία άγνωστες προσεγγίσεις στη γνώση της τότε εποχής. Αφού μέχρι τώρα περιγράψαμε τι είναι η πηγή και ποια είναι η φύση της ψυχής, ας προσπαθήσουμε να προχωρήσουμε παρακάτω εξηγώντας τη λειτουργικότητά της. Πως λειτουργεί δηλαδή και ποιος είναι ο ρόλος της στο ανθρώπινο σώμα.

Στο σημείο αυτό όμως παρεμβαίνουν οι έννοιες της συνείδησης και της συνειδητότητας, οι οποίες έχουν ρόλο στην υλοποίηση του αισθητού κόσμου. Ενώ η ψυχή έχει να κάνει περισσότερο με την πηγή και το άκρο της Ύπαρξης, η συνείδηση και η συνειδητότητα λειτουργεί με τον αισθητό κόσμο και την υλοποίησή του. Με το πέρασμα δηλαδή της ψυχής στον αισθητό κόσμο, καλύπτεται το εύρος της πληροφορίας που φέρει, από τον «θόρυβο» της Συνειδητότητας που της προσδιορίζει το χώρο που εισήλθε.

Φτάσαμε όμως σε ένα σημείο στο οποίο θα πρέπει ο αναγνώστης να κάνει μια απαραίτητη στάση. Πρώτον για να του πω ότι θα υπάρχει ξεχωριστή πληροφόρηση για τις έννοιες της συνείδησης και της συνειδητότητας σε άλλη ανάρτηση, αλλά και δεύτερον για να κάνει ένα νοητό βήμα πίσω ώστε να αντιληφθεί τι είναι αυτό που γράφω! Να αντιληφθεί αυτό που μόλις έγραψα. Ότι ενώ η ψυχή είναι η πληροφορία που προέρχεται από την Ύπαρκτή Πηγή της Δημιουργίας, η συνείδηση και η συνειδητότητα είναι οι πληροφορίες που υλοποιούν τον ψεύτικο μη υπαρκτό αισθητό κόσμο. Η πληροφορία όμως αυτή, είναι το κλειδί της αρχής της αντίληψης αυτού που πραγματικά συμβαίνει. Είναι η πύλη της αυτογνωσίας που αρνήθηκαν όλοι να σου δείξουν. Διότι οι μισοί αγνοούσαν και οι άλλοι μισοί προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να σου κρύψουν.

Η συνείδηση είναι πληροφορία πάνω στην πληροφορία. Ενώ η ψυχή περιέχει καθαρή πληροφορία από την πηγή, η συνείδηση δημιουργείται από την ανάκλαση της πληροφορίας της ψυχής μόλις αυτή (η ψυχή) εισέρχεται στον αισθητό κόσμο. Δεν υπάρχει δηλαδή μέσα μας μόλις γεννιόμαστε, αλλά δημιουργείται συνεχώς από την ενεργειακή ανάκλαση της πληροφορίας που έχει μέσα της η ψυχή όταν προσπίπτει στον ενεργειακό χώρο των τριών διαστάσεων. Καταλαβαίνω ότι σου είναι δύσκολο να το αντιληφθείς, διότι ποτέ ξανά δεν το διάβασες έτσι, μιας και κανένας δεν στο είπε με αυτό τον τρόπο. Για αυτό το ξαναγράψω (αν και θα υπάρξει ειδική ανάρτηση). Διαβάστε το όμως αρκετές φορές μέχρι να αντιληφθείτε τι γράφω.

Ο χώρος των τριών διαστάσεων που αποκαλούμε αισθητός, δεν υπάρχει στην πραγματικότητα. Πως δη-

μιουργείται; Από τη συνειδητότητα, η οποία είναι το σύνολο των καταγεγραμμένων συνειδήσεων (θα εξηγήσουμε). Δηλαδή από τη συνείδηση. Τι είναι η συνείδηση; Πληροφορία πάνω στην πληροφορία (είδηση συν είδηση). Πως δημιουργείται η συνείδηση; Από την αντανάκλαση της πληροφορίας της ψυχής (αρχική πληροφορία), πάνω στο ψευδές ενεργειακό επίπεδο (καθρέφτης) του αισθητού κόσμου. Η ανακλασμένη αυτή δεύτερη πληροφορία, είναι η πληροφορία που προέρχεται από ένα είδος καθρέφτη ο οποίος δεν είναι άλλος από τον μη υπαρκτό αισθητό κόσμο. Εξηγώ καλύτερα. Μόλις εισέρχεται η ψυχή στον αισθητό κόσμο αντανακλά (παρατηρεί ή αλληλεπιδρά ενεργειακά) στο χώρο, αλλά αυτό που εισπράττει σαν απάντηση-επιστροφή πληροφορίας, είναι αλλοιωμένο από ένα είδος παραμορφωτικού καθρέφτη που εμποδίζει στο άτομο να δει την πραγματικότητα. Αυτή η αλλοιωμένη όμως απάντηση καταγράφεται σαν πληροφορία στη συνείδηση.

Αντιλαμβάνεται λοιπόν ο αναγνώστης, ότι αυτή η πληροφορία που προέρχεται από την αντανάκλαση στον ενεργειακό χώρο των τριών διαστάσεων, αρχίζει να δημιουργεί τη συνείδηση η οποία είναι προσωπική υπόθεση του κάθε ένα και έχει σχέση με την ψυχή του και την αλληλεπίδραση του Εαυτού του στον αισθητό κόσμο. Η συνείδηση δηλαδή αρχίζει να δημιουργείται από την παρατήρηση και την αλληλεπίδραση με τον αισθητό χώρο και μπορεί να αλλάζει κατά βούληση. Με την πάροδο του χρόνου παρατήρησης και αλληλεπίδρασης, οι πληροφορίες αυξάνονται ή αλλάζουν και έτσι δημιουργούν μια συνείδηση η οποία όπως αντιλαμβάνεται πια ο αναγνώστης μπορεί να τροποποιείται συνεχώς, εξαρτώμενη από το είδος του συνόλου των πληροφοριών που έχουν αποτυπωθεί στη μνήμη του ατόμου. Αυτή η συνολική συνείδηση πια, διαμορφώνει και την εικόνα που έχουμε για τον κόσμο που μας περιβάλλει. Η συνείδηση του κάθε ένα μας τώρα, καταγράφεται σε ένα είδος συνολικής μνήμης, με σκοπό να επαναφέρει-επαναλαμβάνει την εικόνα του κόσμου που έχει γίνει αποδεκτή, ώστε να διαμορφώνει τελικά μια αίσθηση μονιμότητας και πραγματικού. Η καταγραφή θα συμβεί, αφού πρώτα έχει γίνει ένας ελάχιστος κύκλος όμοιων παρατηρήσεων από την καθημερινή μας ζωή, που μόλις πάρει ένα ρυθμό, αποτελείται από επαναλαμβανόμενες πράξεις ρουτίνας.

Αυτοί δηλαδή οι επαναλαμβανόμενοι από τους παρατηρητές κύκλοι ρουτίνας της συνείδησης, μόλις συμπληρώσουν έναν ελάχιστο αριθμό, καταγράφονται στη συνειδητότητα η οποία από εκείνη τη στιγμή και έπειτα τους αναπαράγει μόνη της (θα εξηγήσω σε άλλη ανάρτηση τη λειτουργία και τον τρόπο). Έτσι η καταγεγραμμένη εικόνα του βουνού, του ουρανού, της θάλασσας, των δένδρων και όλων γενικά των προσλαμβανομένων μέσω των αισθήσεων ερεθισμάτων, επαναλαμβάνονται αστραπιαία από τη συνειδητότητα συνεχώς, δίνοντας σε εμάς την εντύπωση ότι είναι εκεί συνέχεια, άρα είναι πραγματικά. Μέχρι τώρα ο αναγνώστης έχει διαβάσει περί της φύσης της ψυχής και της πηγής της, καθώς επίσης έχει τις πρώτες πληροφορίες περί του τρόπου που λειτουργεί ο ψευδής αισθητός κόσμος μέσω της συνείδησης και της συνειδητότητας. Αυτό θα πρέπει να το θυμηθεί σε λίγο που θα μιλήσουμε γιατί είναι σημαντική η αντίληψη αυτή.

Κάθε τι υλικό δηλαδή, που γίνεται αντιληπτό από τις αισθήσεις μας στον τρισδιάστατο αισθητό κόσμο που ζούμε, δημιουργείται μέσω της συνειδητότητας. Το ίδιο φυσικά και το υλικό μας σώμα, το οποίο δεν είναι τίποτε άλλο, από πληροφορίες που έχουν καταγραφεί σε αυτή, από τη στιγμή της πρώτης μας δημιουργίας μέχρι σήμερα. Αυτό από μόνο του είναι ένα υπερμέγεθες θέμα, το οποίο θα αναπτύξω επίσης και μόνο του. Έτσι, αν και καταλαβαίνω ότι υπάρχουν απορίες στον αναγνώστη με τη φράση που μόλις έγραψα, υπόσχομαι για άλλη ανάρτηση ειδικότερα. Επανερχόμενος λοιπόν, μόλις το ανθρώπινο σώμα ξεκινήσει να υπάρχει σε μορφή στον κόσμο μας, εγκαθίσταται μέσα του η ψυχή της οποίας ο ρόλος είναι τριπλός. Πρώτα κρατά συνδεδεμένη την ύπαρξη με το άκρο Ων της πηγής, δεύτερον ρυθμίζει τη συνεχή τροφοδοσία του σώματος με ζωτικότητα την οποία αντλεί από το αιθερικό σύμπαν και τρίτον καταγράφει και μεταδίδει συνεχώς στην πηγή, τις νέες πληροφορίες που δημιουργούνται από την αλληλεπίδρασή της με τον αισθητό κόσμο μέσω των αισθήσεων του σώματος.

Η ψυχή δηλαδή για να μπορεί να παραμένει στο σώμα, χρειάζεται ένα ελάχιστο ποσό ενέργειας, η οποία θα μπορεί να κινεί το σώμα και να το κρατά ικανό να αλληλεπιδρά με το περιβάλλον του ώστε να μπορεί να παρατηρεί και να καταγράφει τις παρατηρήσεις-εμπειρίες του. Αυτή η ενέργεια είναι η ζωτικότητα ή

αλλιώς ζωτική ενέργεια, η οποία ενώ είναι μερικώς ανεξάρτητη από την κατάσταση της απόλυτης υγείας του σώματος, είναι απολύτως υπεύθυνη για την διατήρηση του σώματος στη ζωή. Εδώ θα πρέπει ο αναγνώστης να κρατήσει ένα σημαντικό στοιχείο. Η ψυχή μπορεί να κρατηθεί στο σώμα μόλις υπάρξει ένα ελάχιστο ποσό ζωτικότητας το οποίο προσφέρεται από την μητέρα τη στιγμή της γέννησης. Στη συνέχεια η ψυχή ρυθμίζει τις συνθήκες ώστε να υπάρχει συνεχής ροή ζωτικότητας στο σώμα. Στη ρύθμιση αυτή παρεμβαίνει και η συνειδητότητα η οποία καθορίζει την ηλικία και τέλος το Εγώ (θα μιλήσω άλλη στιγμή για αυτό) το οποίο επιδρά με την ανάπτυξη ή μη ασθενειών οι οποίες και επιδρούν δραστικά πάνω στο ποσό απορρόφησης ζωτικότητας από τον αέρα και άρα από την διατήρηση στη ζωή. Μόλις για οποιοδήποτε λόγο το ποσό ζωτικότητας πέσει κάτω από ένα ορισμένο επίπεδο, το σώμα πεθαίνει και η ψυχή, αν όλα έχουν πάει καλά, επιστρέφει στην πηγή της. Και αν όλα έχουν πάει καλά σημαίνει, αν υπάρχει ακόμη η σύνδεση με την πηγή.

Μέχρι εδώ λοιπόν ο αναγνώστης άρχισε να αντιλαμβάνεται τη φύση και τη λειτουργικότητα της ψυχής και τη σχέση της με την πηγή ή το άκρο της Ύπαρξης του Ων. Επίσης έχει αρχίσει να αντιλαμβάνεται τη διαφορά της με τη συνείδηση η οποία έχει να κάνει μόνο με τον αισθητό κόσμο και την υλοποίησή του. Θα ήθελα προς το παρόν να μείνω εδώ, προσθέτοντας μόνο τούτο.

Οι αδελφότητες, γνωρίζοντας την αδυναμία του ανθρώπου να αντιληφθεί τόσο την πραγματική φύση και λειτουργία ψυχής και συνείδησης όσο και την επίδραση της δεύτερης πάνω στην πρώτη, δημιούργησαν ένα ψευδές πλαίσιο εκπαίδευσης που σκοπό έχει την παραπλάνηση των όντων που φέρουν ψυχή. Με την σύγχυση που δημιουργούν, προσπαθούν να οδηγήσουν τους ανθρώπους στην ταύτιση της συνειδητότητας και της ψυχής δημιουργώντας την επικίνδυνη αντίληψη της ανέλιξης της ψυχής στην τέταρτη και πέμπτη διάσταση. Χώρους καθαρά συνειδητότητας, στους οποίους προετοιμάζεται η ολοκλήρωση της υλοποίησης του αισθητού και στους οποίους αν δεσμευτεί η ψυχή θα παραμείνει για μεγάλο χρονικό διάστημα αν όχι για πάντα. Ο λόγος που το χρειάζονται αυτό οι αδελφότητες, είναι για να μπορέσει να δημιουργηθεί ο ψεύτικος Μη Υπαρκτός κόσμος του Μη Ων, δεσμεύοντας την πληροφορία των ψυχών οι οποίες φέρουν όπως είπαμε την πληροφορία του Ων. Της πηγής. Σκοπός τους δηλαδή είναι να αναπτύξουν με αντιγραφή, ένα ψευδές είδωλο της πηγής, μέσω της ενεργειακής πληροφορίας του Ων, που βρίσκεται στις ψυχές. Αν όμως καταφέρουν, μας πείσουν και οι ψυχές περάσουν στην πέμπτη διάσταση και δεσμευτούν εκεί, τότε οι αισθήσεις από πέντε που είναι τώρα στην τρίτη διάσταση θα γίνουν άπειρες όσες άπειρες είναι και οι δυνατότητες υλοποίησης εκεί με ολέθρια αποτελέσματα όπως έχουμε ξαναγράψει σε άλλη ανάρτηση.

Αρχίζει τώρα να αντιλαμβάνεται ο αναγνώστης το μέγεθος της παραπλάνησης; Μπορεί να αρχίσει να βλέπει μέρος της μεγαλύτερης εικόνας που υπάρχει από πίσω; Έχω ξαναγράψει ότι οι καιροί μας ξεπέρασαν. Ότι φτάσαμε στο σημείο όπου η φαντασία είναι μικρότερη από το εύρος της συνείδησης που καλούμαστε να αναπτύξουμε σε αυτό το πολύ μικρό διάστημα του χρόνου. Όμως θα τα καταφέρουμε. Κάποιοι από μας θα τα καταφέρουν να αρχίσουν να δημιουργούν ψήγματα της συνείδησης που θα οδηγεί την ανθρωπότητα πίσω στην πηγή. Κάποιοι από μας, θα προλάβουν να επαναλάβουν σκέψεις και πρακτικές ώστε η νέα συνειδητότητα να συμπεριλάβει την ακριβή πορεία. Είμαστε οι πρώτοι άνθρωποι ιχνηλάτες του νέου δρόμου της επιστροφής μας. Οι ψυχές μας φέρουν την πληροφορία. Μένει σε μας, να καταφέρουμε να διαχειριστούμε τα Εγώ μας και να νικήσουμε.

Ο «καθρέφτης» και η παγίδα της «ανέλιξης»

Μετά τις τελευταίες μου αναρτήσεις, κάποιοι αναγνώστες άρχισαν να με ρωτούν και να θεωρούν αυτά που είναι γραμμένα από μένα περί ψυχής και συνείδησης, στοιχεία αναπόδεικτα. Όλους αυτούς τους αιώνες, οι άνθρωποι, φιλόσοφοι, μυστικιστές και επιστήμονες, έχουν αναλωθεί σε ένα ταξίδι αναζήτησης κάποιας απόδειξης της ύπαρξης της ψυχής. Οι περισσότερες από αυτές τις αναζητήσεις, κατέληξαν σε ένα κυκεώνα πληροφοριών προς την μάζα της ανθρωπότητας, χρησιμοποιώντας διάφορες λέξεις και ονόματα όπως πνεύμα, νου ή ότι άλλο, που μόνο σύγχυση δημιουργούν. Θα μπορούσα κι εγώ να χρησιμοποιήσω λέξεις που χρησιμοποιούν οι επιστήμονες των αδελφοτήτων, αλλά αυτό θα δημιουργούσε ακόμα μεγαλύτερη σύγχυση στον αναγνώστη. Λέξεις -γνωστές στα τμήματα ανάπτυξης των εταιριών τους- όπως «πνευματικό δυναμικό» ή «κοσμικό λειτουργικό» ή "Στοιχείο Κοσμικής Λειτουργίας Πηγής" «CSIE» (Cosmic Source Integrated Element).

Διότι όλες αυτές οι έρευνες των επιστημόνων όλα αυτά τα χρόνια, πλήρως ελεγχόμενες από τα κέντρα των αδελφοτήτων, (οι οποίες είναι και οι μόνες που γνωρίζουν ακριβώς τη φύση και τη λειτουργικότητα της ψυχής), έχουν ήδη οδηγήσει σε ανάπτυξη πλέον, υψηλής ειδικής τεχνολογία για την διαχείριση της. Σήμερα λοιπόν θα μιλήσω για αυτό ακριβώς. Για την διαχείριση των ψυχών από τις αδελφότητες με υπερσύγχρονα τεχνολογικά μέσα. Και επιλέγω να χρησιμοποιήσω τη λέξη ψυχή, διότι αυτή η λέξη είναι καταγεγραμμένη στη συνείδηση και αυτή τη λέξη αναγνωρίζει η μάζα της ανθρωπότητας. Αν σε πεντάκωσια χρόνια φτάσει σε ένα επίπεδο να αντιλαμβάνεται την έννοια διαφορετικά, είναι κάτι που το αφήνω στην ιστορία.

Γνωρίζω ότι σε μερικούς από σας όλο αυτό το κείμενο θα φαίνεται ίσως επιστημονικής φαντασίας, όμως τους πληροφορώ ότι για τους επιστήμονες των αδελφοτήτων, αυτό πλέον είναι απλώς ένα ακόμη project. Η ψυχή λοιπόν όπως γράψαμε και στην προηγούμενη ανάρτηση, θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι ένα κοσμικό κύτταρο της πηγής. Του Ων. Η πληροφορία που προέρχεται από τον άπειρο ενεργειακό χώρο που Υπάρχει. Από αυτό που μπορούμε ακόμη να αντιληφθούμε σαν θεϊκή μήτρα. Θα μπορούσαμε να την παρομοιάσουμε με ένα πρόσθετο (patch) από το άπειρο λειτουργικό πρόγραμμα (software) που υπάρχει σε καθαρά ενεργειακή, άυλη μορφή, στον χώρο πέρα του αισθητού σύμπαντος. Εγκαθίσταται στο ανθρώπινο σώμα λίγο πριν τη γέννηση του ανθρώπου (όσον αφορά εμάς) και απαιτεί ένα ελάχιστο ποσό ζωτικότητας του σώματος το οποίο λαμβάνει τη στιγμή εκείνη από τη μητέρα εκείνου στον οποίο εγκαθίσταται. Η "εγκατάστασή" της γίνεται με «κβαντική κατακρήμνιση», δηλαδή παίρνει μια ημιενεργειακή μορφή ανάμεσα σε ενέργεια και ύλη και αποτελείται από μάζα 21 γραμμαρίων στο υλικό σώμα του ανθρώπου.

Ο ρόλος της εγκατεστημένης ψυχής στο σώμα, (όπως έγραψα πάλι σε άλλη ανάρτηση), είναι καθαρά λειτουργικός, ρυθμίζοντας την ροή της ζωτικότητας στο σώμα και αλληλεπιδρώντας με το ενεργειακό τμήμα του αισθητού κόσμου, ώστε να αρχίσει να μεταφέρει πληροφορία στην πηγή της (στο άκρο του ΩΝ) με το οποίο παραμένει συνεχώς ενωμένη ενεργειακά. Πως αλληλεπιδρά με τον αισθητό χώρο όμως; Ο αναγνώστης εδώ θα πρέπει να φανταστεί τη λειτουργία της αλληλεπίδρασης της ψυχής με τον αισθητό κόσμο, παρόμοια με ένα ραντάρ. Ακριβώς έτσι όμως. Από το κέντρο της, στέλνει ενεργειακά σήματα στον περιβάλλοντα ενεργειακό χώρο του κόσμου που υπάρχουμε, όπως ακριβώς κάνει και ένα ραντάρ. Τα ενεργειακά σήματα-παλμοί αυτά, «προσκρούουν» πάνω στο ενεργειακό μέρος του αισθητού κόσμου και επιστρέφουν πίσω για να της μεταφέρουν το μήνυμα του χώρου. Αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό ση-

μείο για τον αναγνώστη. Είναι το κλειδί της αντίληψης της συνείδησης. Διότι, το μήνυμα που επιστρέφει, είναι πλέον παραμορφωμένο από τον ενεργειακό θόρυβο της «συνειδητότητας» η οποία δημιουργεί συνεχώς τον αισθητό κόσμο γύρω μας. Το ξαναγράφω αυτό.

Πριν ξεκινήσει η νέα ή η όποια ψυχή να πάλλεται και να «σκανάρει» το χώρο ενεργειακά αλληλεπιδρώντας με τα πάντα, ο αισθητός κόσμος ήδη είναι εκεί, λειτουργεί και δημιουργείται. Υπάρχει δηλαδή γύρω. Αυτό το υπάρχει φυσικά είναι μη ακριβές, διότι στην πραγματικότητα δημιουργείται και εξαφανίζεται αστραπιαία. Δημιουργείται κάθε φορά που αντιλαμβάνεται (ο αισθητός κόσμος) παλμό από ψυχή κάποιου παρατηρητή. Κάθε φορά δηλαδή που υπάρχει στο χώρο κάποιος παρατηρητής ή κάποιος παρατηρητές και η ψυχή τους παράγει ένα παλμό για να σκανάρει το χώρο, εκείνη την απειροελάχιστη στιγμή, η συνειδητότητα, μετατρέπει κβαντικά τον ενεργειακό χώρο των τριών διαστάσεων, σε συνείδηση δηλαδή πληροφορία αισθήσεων άρα σε εικόνα, ήχο, άρωμα, γεύση, αίσθηση. Ο ενεργειακός «θόρυβος» της συνειδητότητας αυτής, η οποία συνεχίζει να υλοποιεί γύρω τον αισθητό κόσμο για τους παρατηρητές, παραμορφώνει το σήμα της ψυχής, το οποίο επιστρέφει στον άνθρωπο (στην οντότητα) αλλαγμένο.

Αυτό το νέο σήμα αποτελεί πλέον πληροφορία συνείδησης στον παρατηρητή. Το σήμα δηλαδή που επιστρέφει μετά την ανάκλασή του στον αισθητό χώρο, είναι αυτό το οποίο μένει στις αισθήσεις μας και ξεκινά να δημιουργεί το σύνολο των πληροφοριών που αρχίζουν να δημιουργούν τη συνείδησή μας. Μια συνείδηση που ξεκινά και συμμετέχει στην συνολική συνειδητότητα και γεμίζει τη μνήμη μας με την αίσθηση περί πραγματικότητας του κόσμου γύρω μας. Στο σημείο αυτό θα ήθελα να σημειώσω κάτι πολύ σημαντικό για τον αναγνώστη.

Όταν ο άνθρωπος κάνει διαλογισμό, στην πραγματικότητα «μειώνει» την ένταση του «ενεργειακού θορύβου» της συνειδητότητας, που συνεχίζει γύρω του να υλοποιεί τον αισθητό κόσμο για τους υπόλοιπους παρατηρητές. Αυτό από μόνο του είναι μια ολόκληρη κοσμική προσέγγιση, για το λόγο αυτό το αφήνω για άλλη ανάρτηση. Θα πρέπει απλά να πω, ότι αν και στον αναγνώστη φαίνεται πρωτοποριακή προσέγγιση, για αυτό που ονομάζει διαλογισμό, για τις αδελφότητες είναι κάτι που έχει ξεπεραστεί εδώ και αιώνες. Λυπάμαι αλλά αυτή είναι η αλήθεια. Αυτά που σας γράφω είναι γνωστά εδώ και πάρα πολλά χρόνια. Απλά μέχρι τώρα ήταν γνωστά σε πάρα πολύ λίγους και ο λόγος που παρέμεναν κρυφά, ήταν - όπως θα δούμε παρακάτω-, για να μπορέσουν να οδηγήσουν τις μάζες στην οικειοθελή «κατάθεση της ψυχής» τους.

Όπως η περιγραφή του «καθρέφτη» που διδάσκουν στις σχολές αυτογνωσίας, η οποία όπως αναγνωρίζει ο αναγνώστης πλέον, είναι μια ημιτελής περιγραφή. Και σαν ημιτελής, είναι πιο επικίνδυνη από την άγνοιά της. Διότι η μέχρι τώρα διδασκαλίες, ξεκινώντας από την περιγραφή του καθρέφτη, οδηγούσαν τις μάζες σε μια στρεβλή κατανόηση του χώρου. Δίδασκαν και διδάσκουν ότι εκεί έξω, είσαι μόνος σου. Ότι δεν υπάρχει κανένας και ότι όλα όσα εσύ αντιλαμβάνεσαι σαν ανθρώπους και κόσμο, βρίσκονται μονάχα μέσα σου.

Καταλαβαίνει τώρα ο αναγνώστης την πλάνη και την ψευδαίσθηση των μέχρι τώρα διδασκαλιών; Μπορεί να αντιληφθεί ο αναγνώστης που οδηγούσε η ημιμάθεια και η διαστρεβλωμένη κατεύθυνση που έδιναν οι πνευματικοί καθοδηγητές των αδελφοτήτων; Φυσικά οι περισσότεροι εν αγνοία τους. Φυσικά χωρίς να γνωρίζουν τι λένε, μιας και για τους περισσότερους ήταν απλά ένα επάγγελμα που οι συνέπειες τελείωναν στην αμοιβή τους. Μπορεί να καταλάβει τώρα ο αναγνώστης τη διαφορά;

Εκεί έξω δεν είναι ο Εαυτός σου αυτός που σου επιστρέφει το σήμα, είναι η Συνειδητότητα όλων και το σήμα που λαμβάνεις δεν εξαρτάται μόνο από Εσένα αλλά από όλους τους παρατηρητές που υπήρξαν και υπάρχουν μιας και όλοι αυτοί δημιούργησαν την συνειδητότητα που υλοποιεί. Μόνο η φράση που μόλις έγραψα είναι θέμα για δέκα αναρτήσεις. Αναρτήσεις που θα ακολουθήσουν. Πήραν δηλαδή οι αδελφότητες τους δασκάλους και καθοδηγητές, τους έδωσαν μια εύπεπτη περιγραφή της αλληλεπίδρασης του Εαυτού με τον αισθητό κόσμο και τους έβαλαν πνευματικούς ταγούς των μαζών. Πήραν τότε οι διδάσκαλοι της εωσφορικής αδελφότητας ένα πολύπλοκο -αλλά γνωστό σε εκείνη- θέμα, και αδυνατώντας να το αντιληφθούν σε βάθος, άρχισαν να το αναπαράγουν στις μάζες. Ποιος ήταν ο σκοπός; Για ποιο λόγο το έκαναν αυτό; Ο αναγνώστης τώρα μπορεί να κατανοήσει ότι ο μοναδικός λόγος, ήταν η «μόνωση»

του κάθε ένα από τους άλλους με τους οποίους αλληλεπιδρούσε.

Αυτό που ενδιαφέρει τις αδελφότητες είναι -όπως έχω ξαναγράψει- η δημιουργία μιας όμοιας συνείδησης σε όλους. Στα χρόνια της παγκόσμιας συνείδησης που έρχεται, οι άνθρωποι θα έχουν τη δυνατότητα να αρχίσουν να αντιλαμβάνονται την έννοια της συνείδησης και της συνειδητότητας και να κατανοούν τον αισθητό κόσμο στον οποίο βρίσκονται. Η ευκαιρία που τους παρουσιάζεται τα επόμενα 2000 χρόνια είναι αυτό ακριβώς. Η κατανόηση του αισθητού κόσμου της Συνειδητότητας και η συνειδητή διαφοροποίησή τους από αυτόν. Κατανοώντας βαθύτερα την έννοια της συνείδησης, θα αντιλαμβάνονται την πραγματική φύση του αισθητού κόσμου και την αξία του ταξιδιού της ψυχής τους σε αυτόν. Αξιολογώντας τη συνείδηση και τη συνειδητότητα, θα μπορούν να αξιολογήσουν την πραγματική φύση του χώρου που υπάρχουν. Να βγάλουν την κουρτίνα του «θορύβου της συνειδητότητας». Η στροφή όμως προς τα «μέσα», στην ουσία, τους απομονώνει από την λειτουργία της. Η μονόπλευρη στροφή προς τον Εαυτό είναι διαστρεβλωμένη, διότι σου λένε ότι το σήμα ξεκινά από μέσα σου (αλήθεια), αλλά σου λένε ότι αυτό που υπάρχει απέναντι είναι ο καθρέφτης σου (δηλαδή πάλι Εσύ), το οποίο δεν είναι απλά ψέμα, αλλά μια θανάσιμη παγίδα της ψυχής σου.

Ο καθρέφτης απέναντι δεν είσαι Εσύ. Ούτε Καθρέφτης είναι, ούτε Εσύ. Προσέχει ο αναγνώστης την τεράστια πλάνη; Εκεί έξω είναι η Συνειδητότητα, η οποία μου δημιουργεί την δική μου συνείδηση. Εκεί έξω είναι η Συνειδητότητα, με την οποία φυσικά εγώ αλληλεπιδρώ, αλλά δεν είναι μονάχα ο Εαυτός μου. Αν το δεχτώ αυτό, η αναζήτηση σταματά εκεί. Στρέφομαι μέσα μου και αποκόπτομαι από την ερώτηση «τι είναι εκεί έξω, τι είναι ο αισθητός κόσμος, ποια η διαφορά του με τον Εαυτό μου». Αν αποδεχθείς ότι εκεί έξω Είσαι μονάχα Εσύ, το παιχνίδι τέλειωσε για σένα. Game over. Η απάντηση και η κατανόηση περί συνειδητότητας έληξε, ακυρώθηκε. Καταλαβαίνει τώρα ο αναγνώστης ότι η διδασκαλία του «καθρέφτη» αποτελεί το πρώτο ανάχωμα κατά της κατανόησης της συνειδητότητας; Κατανοεί ο αναγνώστης ότι το πρώτο βήμα για να ελέγξουν το σύνολο των συνειδήσεων έγινε; Μετά μένει να σου πουν τι είσαι Εσύ. Μετά δηλαδή μένει να σε διδάξουν τι θέλουν να Είσαι. Να διδάξουν σε όλους το ίδιο. Με τον τρόπο αυτό τότε, όλοι θα έχουν στραφεί και θα κοιτάζουν το ίδιο, μικρό παρόμοιο τμήμα της συνειδητότητας. Θα έχουν διαμορφώσει ίδια συνείδηση για τον Εαυτό τους και θα αδυνατούν να αλληλεπιδράσουν μεταξύ τους και να διαμορφώσουν νέα συνειδητότητα μιας και θα θεωρούν ότι όλα γύρω είναι Αυτοί οι Ίδιοι. Μπορεί τώρα ο αναγνώστης να κατανοήσει το μέγεθος της παγίδας;

Και το τερατώδες είναι, ότι όλες οι σχολές αυτογνωσίας απευθύνονται στα άτομα κλειδιά. Το τραγικό που θα πρέπει να αντιληφθεί ο αναγνώστης, είναι ότι όλοι όσοι αρχίζουν να αναζητούν απαντήσεις περί ψυχής και συνείδησης και αρχίζουν επαφές με κάποιο δάσκαλο, είναι άνθρωποι, των οποίων οι ψυχές έχουν φτάσει σε ένα σημαντικό επίπεδο αντίληψης της συνείδησης. Τα αλληπάλληλα ταξίδια της ψυχής τους στον αισθητό κόσμο, την έχουν πλέον εκπαιδεύσει να μπορεί να αντιλαμβάνεται καλύτερα την λειτουργία της συνείδησης και της συνειδητότητας και αυτό της δίνει αυτόματα το εισιτήριο να αποκρυπτογραφήσει τον αισθητό τρισδιάστατο χώρο καλύτερα. Οι ψυχές αυτές των ανθρώπων (τους ονομάζουν ανθρώπινους αγγέλους) είναι έτοιμες να τραβήξουν την κουρτίνα της προσωρινής μνήμης που δημιουργεί η συνείδηση και να μεταφέρουν το μήνυμα στη συνειδητότητα.

Οι άνθρωποι αυτοί, είναι οι μόνοι που μπορούν να το κάνουν, μιας και οι υπόλοιποι, η μεγάλη μάζα της ανθρωπότητας, δεν έχουν ακόμη αποκτήσει τη δυνατότητα αυτή. Μόλις το κάνουν, μόλις αρχίσει να γράφεται η πληροφορία αυτή, ότι συνειδητότητα και αισθητός κόσμος είναι το ίδιο και το αυτό, τότε η ψυχή θα αρχίσει να λαμβάνει καθαρότερα μηνύματα από την αντανάκλασή της στον «καθρέφτη». Στην ουσία ο «καθρέφτης» θα σπάσει και οι εικόνες θα έρχονται σιγά-σιγά καθαρότερες. Η διδασκαλία των πνευματικών ομάδων των αδελφοτήτων όμως, κάνουν ακριβώς το αντίθετο. Δυναμώνουν την αντίληψη του «καθρέφτη» και σε στρέφουν να απομονωθείς «μέσα σου».

Όμως ο καιρός που οι μάσκες πέφτουν είναι ήδη εδώ. Κάποιοι από όλους εσάς, είσατε ήδη έτοιμοι να διαχωρίσετε τον Εαυτό σας από τις ψευδείς ομάδες διαστρέβλωσης. Κάποιοι από εσάς, έχετε φτάσει ήδη στο επίπεδο που αντιλαμβάνεστε ότι αυτά που σας λένε, περιέχουν αλήθειες αλλά σας εμποδίζουν κιόλας να δείτε αυτό για το οποίο βρίσκεστε εδώ. Μπορεί κάποιοι από εσάς, για την έννοια της ψυχής να χρησι-

μπορείται άλλες λέξεις, οι οποίες να διαμορφώνουν μια ευρύτερη αντίληψη σε σας. Μπορεί να διαφωνείτε με τον όρο ψυχή, όμως το ζητούμενο είναι να αντιληφθεί ο αναγνώστης, ότι όποια λέξη κι αν χρησιμοποιούμε εμείς, αν δημιουργήσουμε ένα διάλογο πάνω σε αυτό, απλά θα χάσουμε την μεγάλη εικόνα που υπάρχει από πίσω. Οι αδελφότητες ήδη έχουν ετοιμάσει τις κάψουλες ανέλιξης. Πολλοί από τα μέλη των ομάδων έχουν πειστεί ότι οι κάψουλες αυτές θα τους μεταφέρουν στην τέταρτη και πέμπτη διάσταση. Ο χρόνος είναι πολύ λίγος για να μπούμε σε μια συζήτηση περί του τι είναι ψυχή και τι συνείδηση και να αρχίσουμε να διαφωνούμε.

Οι διδάσκαλοι των πνευματικών σχολών αυτό θα προσπαθήσουν. Να μας εμποδίσουν να περάσουμε το σημείο αυτό και να θεωρήσουμε ότι ο σκοπός μας είναι να περάσουμε στη συνειδητότητα της πέμπτης διάστασης. Ο σκοπός μας όμως είναι απλά να αντιληφθούμε ότι η συνειδητότητα δημιουργεί τον αισθητό κόσμο από την πέμπτη διάσταση και προς τα κάτω. Πέμπτη, τέταρτη, τρίτη (θα γράψω για αυτές σε άλλη ανάρτηση). Ήδη ετοιμάζουν τις «κάψουλες ανέλιξης» σε μαζική παραγωγή. Όσοι μπουν μέσα, το μόνο που θα πάθουν είναι να πάνε στην πέμπτη διάσταση και να μείνουν εκεί. Να δεσμεύσουν τις ψυχές τους και τη ζωτικότητά τους για τις αδελφότητες. Οι ψυχές αυτές που θα δεσμευτούν, θα χρησιμοποιηθούν για να αντιγράψουν την κοσμική πληροφορία του άκρου του Ων που βρίσκεται σε αυτές, απέναντι. Θα μεταφέρουν την πληροφορία της δημιουργίας στη συνειδητότητα του αισθητού χώρου που στην πραγματικότητα δεν υπάρχει.

Οι εωσφορικές ομάδες, θα έχουν δημιουργήσει έτσι το Μη Ων. Η πληροφορία της πηγής, η οποία θα αντιγραφεί στη συνειδητότητα, θα ξεκινήσει τη μόνιμη δημιουργία του Μη Υπαρκτού. Του αισθητού. Οι εωσφοριστές, βρίσκονται στο τελευταίο στάδιο του σχεδίου τους. Όλα δείχνουν ότι θα τα καταφέρουν να ξεκινήσουν μιας και είναι αδύνατον να αντιστραφεί πλήρως πια η κατάσταση. Γιατί όμως τότε τα γράφω όλα αυτά; Γιατί δημιουργώ (όχι μόνο εγώ) όλες αυτές τις αναρτήσεις με τις πληροφορίες; Διότι κάποιοι από εσάς, μπορείτε να δείτε. Είναι ακριβώς η μόνη στιγμή που μπορείτε να το κάνετε. Σας ήταν αδύνατον να το δείτε πριν. Θα είναι αργά αν καθυστερήσετε. Αυτό που πρέπει να κάνετε είναι απλό. Είναι καθαρά πνευματικό. Είναι αυτό για το οποίο βρίσκεστε εδώ. Κάποιοι από εσάς, γεννηθήκατε για αυτή ακριβώς τη στιγμή. Τώρα. Ούτε πριν, ούτε μετά.

Ανακαλέστε την πληροφορία της ψυχής σας. Τραβηχτείτε πίσω και δείτε καθαρά τη λειτουργία της συνείδησης. Προσπαθήστε να κατανοήσετε τη λειτουργία της συνειδητότητας. Πως η συνειδητότητα δημιουργεί τον αισθητό κόσμο. Μόνοι σας. Είναι άσκοπο και περιττό να προσπαθήσετε να πείσετε και άλλους να το κάνουν αν δεν είναι έτοιμοι για αυτό. Μόνοι σας. Αποφύγετε να συζητάτε το θέμα με άτομα που χρησιμοποιούν την πνευματική οδό για βιοποριστικούς και οικονομικούς λόγους. Απεμπλακείτε από διάλογο και συζητήσεις με διαφωνίες με επαγγελματίες που μόνο χρόνο θα σας αναγκάσουν να χάσετε. Χρόνο που στους μόνους που είναι απαραίτητος είναι στις αδελφότητες. Η μάχη είναι μόνο δική σας.

Αισθητός κόσμος και Συνειδητότητα

Έχω ξαναγράψει σχετικά με την Συνειδητότητα. Λίγα λόγια σχετικά με το πως δημιουργείται και πως λειτουργεί. Ο αναγνώστης θα έχει αρχίσει να κατανοεί πια ότι η Συνειδητότητα είναι ο ίδιος ο «αισθητός κόσμος», όλη αυτή η πραγματικότητα που υπάρχει γύρω μας. Αρκετοί όμως, οι οποίοι έτυχε να αγνοούν ακόμη την νέες ανακαλύψεις της επιστήμης σχετικά με την κβαντική προσέγγιση του κόσμου, φυσικό είναι να τους είναι δύσκολο να μπου γρήγορα στην καινούργια αυτή αντίληψη. Φυσικό είναι να συγχέουν, τον φυσικό κόσμο που μέχρι σήμερα γνώριζαν με ολόκληρη την έννοια της Δημιουργίας. Να θεωρούν ότι όλο αυτό που βλέπουν, ακούν, ή γενικά αισθάνονται σαν σύμπαν ή κόσμο, αυτό είναι και όλη η Δημιουργία. Διότι τους είναι εξαιρετικά δύσκολο να βγουν από την εικόνα του ορατού κόσμου με την οποία εκπαιδεύτηκαν όλους αυτούς τους αιώνες, ώστε να μπορέσουν να την αντικαταστήσουν με την καινούργια.

Κι αυτή τη δυσκολία τους, εκμεταλλεύονται όλα αυτά τα χρόνια οι αδελφότητες, οι οποίες έβαλαν μέσα στην πληροφορία της συνειδητότητας, έννοιες μεγαλύτερες και διαφορετικότερες, τις οποίες όμως δανείστηκαν από τον απύθμενο συναισθηματικό κόσμο των ανθρώπων. Δημιούργησαν μια ξύλινη γλώσσα από εντυπωσιακές λέξεις που αντανακλούσαν πάνω στο συναίσθημα της ανθρωπότητας και την οδήγησαν σε ένα μεγάλο τίποτε. Έτσι που σήμερα, σχεδόν όλοι να αγνοούν κάποια σωστή προσέγγιση της έννοιας Συνειδητότητα. Για να αρχίσουμε να κατανοούμε την πραγματική έννοια της συνειδητότητας, αυτής της συνειδητότητας που αναφέρουν όλες οι πνευματικές σχολές και τα κείμενα σοφίας και αυτοβελτίωσης και αυτής της συνειδητότητας που θα απασχολήσει την ανθρωπότητα τους επόμενους είκοσι περίπου αιώνες, θα πρέπει να κάνουμε έναν μεγάλο διαχωρισμό. Να διαχωρίσουμε το Θεϊκό Σχέδιο από την Συνειδητότητα, διότι μονάχα το πρώτο ανήκει σε ολόκληρη τη Δημιουργία, ενώ ολόκληρη η δεύτερη, ανήκει στο τμήμα εκείνο της Δημιουργίας που έχει να κάνει με τον αισθητό κόσμο.

Που είναι η παγίδα όμως; Σε ποιο σημείο θα πρέπει ο αναγνώστης να δώσει μεγαλύτερη σημασία για να μπορέσει να καταλάβει τι είναι αυτό που του κρύβουν και για ποιο λόγο; Η παγίδα είναι στο ότι ο αισθητός κόσμος περιέχει τμήματα αόρατα. Και τα τμήματα αυτά ανήκουν επίσης στη συνειδητότητα. Ο αναγνώστης δηλαδή θα πρέπει, -πριν ξεκινήσουμε- να γνωρίζει, ότι η Συνειδητότητα (άρα και ο αισθητός κόσμος) αποτελείται από τρία επίπεδα ή πέντε κύριες διαστάσεις. Τα δύο επίπεδα από αυτά (ή οι δύο διαστάσεις, πέμπτη και τέταρτη) είναι αόρατα, άυλα, ενεργειακά ή πνευματικά και το τρίτο επίπεδο (του δικού μας τρισδιάστατου κόσμου) είναι ορατό και πλήρως αισθητό διαμορφώνοντας τη γνωστή μας πραγματικότητα για τον αισθητό κόσμο. Αυτό σημαίνει ότι, μπορείς να μιλάς για το αόρατο, πνευματικό ή ενεργειακό μέρος του κόσμου μας, και οι περισσότεροι να θεωρούν κάτι εντελώς διαφορετικό από αυτό που λες εσύ. Μπορείς να μιλάς για έναν πνευματικό κόσμο, χωρίς να εξηγείς δηλαδή ποιο μέρος του πνευματικού, άρα και άυλου κόσμου εννοείς. Μπορείς να μιλάς για την οργάνωση του αισθητού κόσμου και της συνειδητότητας και οι περισσότεροι να θεωρούν ότι εσύ μιλάς για κάτι εντελώς διαφορετικό. Μπορείς δηλαδή, μέρος τους αισθητού κόσμου, από διαστρεβλωμένη περιγραφή του, να το εκλάβει ο κάθε αναγνώστης σαν υπερβατικό, ενώ στην ουσία είναι απλά το αόρατο μέρος του δικού μας αισθητού κόσμου.

Διότι η Συνειδητότητα, εισέρχεται στον αισθητό (ορατό) κόσμο της δικής μας πραγματικότητας ξεκινώντας από την πέμπτη διάσταση ή αλλιώς «χαοτικό» πεδίο. Ένα πεδίο καθαρά ενεργειακό, όπου εκεί ξεκινούν τα πάντα που έχουν σχέση με αυτά που βλέπουμε και αισθανόμαστε εμείς εδώ, για το οποίο όμως

εμείς, έχουμε πλήρη άγνοια μιας και αδυνατούμε να το μετρήσουμε και να το αντιληφθούμε (ακόμη). Κάθε ιδέα, κάθε σκέψη, κάθε πιθανό σενάριο, κάθε κατάσταση, τα πάντα από το πιο μικρό έως το πιο μεγάλο ή το πιο άσχημο μέχρι το πιο όμορφο, ξεκινούν εκεί. Τα πάντα βρίσκονται σε μια χαοτική (με την επιστημονική έννοια) κατάσταση, ενεργειακά, σε αυτό ακριβώς το επίπεδο, για να περάσουν με κβαντικό τρόπο κάποια από αυτά, στο επόμενο στάδιο της τέταρτης διάστασης ή αλλιώς πεδίο επιλογής ή εστίασης.

Στο δεύτερο πεδίο αυτό της «επιλογής» εισέρχονται οι σκέψεις, ιδέες, καταστάσεις ή οτιδήποτε άλλο, στο οποίο θα εστιάσεις το νου σου ή αλλιώς θα επιλέξεις τελικά να πάρει μορφή. Το πεδίο αυτό της συνειδητότητας, της τέταρτης διάστασης, είναι επίσης ενεργειακό, άυλο ή πνευματικό και εμείς μπορούμε να αντιληφθούμε μόνο ένα μέρος του κάθε φορά (αυτό που ξεχωρίζει από το σύνολο και μας εμφανίζεται), το οποίο μέρος του εμείς ονομάζουμε χρόνο. Αυτό το μοναδικό κάθε φορά σημείο, είναι το σημείο του «Τώρα» (κάθε χρονική στιγμή που για εμάς έχει την έννοια του «τώρα»), όπου «κατακρημνίζεται» κβαντικά, στη μορφή κάθε κατάστασης, ιδέας ή σκέψης ώστε να πάρει μορφή στον δικό μας πια αισθητό ή ορατό κόσμο των τριών διαστάσεων που γνωρίζουμε.

Το τρίτο «αισθητό» πεδίο αυτό όπως κατάλαβε ο αναγνώστης, είναι το τελικό στάδιο της συνειδητότητας, στο οποίο δίνει μορφή και υλοποιεί τα πάντα. Το πεδίο αυτό είναι υλικό, μπορεί να γίνει αισθητό μέσω των αισθήσεών μας και να μετρηθεί με τα όργανα του σώματός μας ή τα εργαλεία που έχουμε κατασκευάσει.

Τα ξαναγράφω μια γρήγορη φορά για να αρχίσει ο αναγνώστης να κατανοεί τι είναι αυτό που έγραψα. Η συνειδητότητα γεννιέται στο χαοτικό πεδίο (πέμπτη διάσταση), κατακρημνίζεται στο πεδίο επιλογής ή εστίασης (τέταρτη διάσταση) και εισέρχεται από ένα ειδικό σημείο κάθε φορά (το «τώρα») στο αισθητό πεδίο (των τριών διαστάσεων) όπου παίρνει μορφή, μπορεί να γίνει αισθητή και να μετρηθεί από τους ανθρώπους. Καταλαβαίνει ο αναγνώστης τώρα πως δημιουργεί η συνειδητότητα τον αισθητό κόσμο (αυτόν που μάθαμε να λέμε φυσικό κόσμο); Μπορεί να αρχίσει να αντιλαμβάνεται πώς ο νους (ο κάθε νους και όχι απλά το μυαλό σαν όργανο) και οι σκέψεις μας, επιδρούν πάνω στη Συνειδητότητα, ξεκινώντας από την πέμπτη διάσταση; Ο κάθε νους, κάθε στιγμή, όχι μόνο σήμερα, όχι μόνο οι «εκλεκτοί» που μπορούν, αλλά όλοι! Πάντα έτσι ήταν. Μπορεί να το καταλάβει αυτό ο κάθε αναγνώστης; Η μοναδική διαφορά με την εποχή μας, είναι ότι σήμερα, τώρα, οι περισσότεροι από μας, μπορούν να το αντιληφθούν σε μεγαλύτερη λεπτομέρειά του. Αρχίζει τώρα ο αναγνώστης να κατανοεί το μέγεθος της παγίδας; Η πέμπτη διάσταση δεν άνοιξε τώρα για την ανθρωπότητα. Πάντα ήταν ανοικτή και λειτουργούσε, όπως και η συνειδητότητα που δημιουργούσε τον κόσμο. Ήταν πάντα εκεί διότι είναι αδύνατον να γίνει διαφορετικά. Κι όμως ακόμη τον κρύβουν. Ακόμη και τώρα που γράφονται τούτες οι γραμμές από λέξεις, διαστρεβλωμένες πληροφορίες διακινούνται προς όλους και σας παραπληροφορούν. Μπορεί να αρχίσει να το κατανοεί αυτό ο αναγνώστης; Στις επόμενες γραμμές, ο κάθε αναγνώστης θα αντιληφθεί, ότι όλο αυτό το παραμύθι περί πεμτοδιάστατου πλανήτη ή ανθρώπου, και περί του «ανοίγματος» αυτού σε κάποιους, ήταν στην πιο απλή του εξήγηση μια πελώρια ανοησία. Το να λες δηλαδή ότι ο πλανήτης θα γίνει πεμτοδιάστατος ξαφνικά, είναι το ίδιο σαν να λες ότι επειδή δεν έβλεπες την πλάτη σου, αυτή δεν υπήρχε, αλλά θα δημιουργηθεί τώρα με τον καθρέφτη που σου δίνω με τον οποίο μπορείς να κοιτάξεις πίσω από το κεφάλι σου.

Πως δημιουργείται όμως η συνειδητότητα, πως λειτουργεί και πως την αντιλαμβανόμαστε εμείς; Θα το γράψω συμπυκνωμένο και μετά θα το αναλύσω. Οι συνειδήσεις μας δημιουργούνται από τις σκέψεις, τις εμπειρίες και τις πεποιθήσεις μας. Οι συνειδήσεις αυτές αρχίζουν και δημιουργούν μια συνθήκη σε μας, και άρα μέσω αυτής επαναλαμβάνονται. Η επανάληψη της συνείδησης σε σταθερούς κύκλους, δημιουργεί τη συνειδητότητα. Ο αισθητός κόσμος είναι η απεικόνιση της συνειδητότητας μέσα από τις αισθήσεις μας. Οι αισθήσεις μας είναι το τελικό εργαλείο, που μας μεταφέρουν το ήδη «διαστρεβλωμένο» μήνυμα. Οι αισθήσεις είναι (θα μπορούσαμε να πούμε) σαν το λειτουργικό σύστημα της «οθόνης» του υπολογιστή μας. Του εργαλείου ή οργάνου μέσα από το οποίο αντιλαμβανόμαστε (αισθανόμαστε) τελικά τον κόσμο γύρω μας. Για την λειτουργία της ψυχής μας πάνω στον αισθητό κόσμο έχω ξαναγράψει, όμως

εδώ θα πρέπει να επαναλάβω (και θα επαναλάβω φυσικά και σε άλλες αναρτήσεις) μερικά πράγματα πάλι για να συνδέσουμε την πληροφορία. Θα πρέπει να φωτίσουμε και τα άλλα κομμάτια, ώστε να αρχίσουμε να δημιουργούμε μεγαλύτερο μέρος της εικόνας.

Η ψυχή λοιπόν, εισέρχεται στον κόσμο μας ακολουθώντας τον ίδιο δρόμο με τη συνειδητότητα. Εισέρχεται στον αισθητό κόσμο μαζί με τη συνειδητότητα. Μαζί με ολόκληρο το ενεργειακό κύμα της υλοποίησης. Ο χώρος της αρχικής προσφοράς σώματος γίνεται στην πέμπτη διάσταση ή αλλιώς χαοτικό πεδίο, όπου εκεί υπάρχουν όλα τα σώματα που ετοιμάζονται να υλοποιηθούν στον κόσμο μας. Σε αυτό το επίπεδο της γίνονται γνωστά (στην ουσία τα πληροφορείται μόνη της μέσω αλληλεπίδρασης με τα πάντα). Ο ενεργειακός θόρυβος της συνειδητότητας σε αυτό το επίπεδο (όπως και στο επόμενο) είναι ελάχιστος και η ψυχή φέρει ακόμη ολόκληρη την πληροφορία της πηγής. Αυτός είναι και ο λόγος που οι αδελφότητες χρειάζονται την ψυχή σε αυτό το επίπεδο. (Ο ενεργειακός θόρυβος που μειώνει προσωρινά τη κοσμική μνήμη από την ψυχή γίνεται μέγιστος στο σημείο όπου η συνειδητότητα εισέρχεται στον αισθητό κόσμο και παίρνει μορφή). Σε αυτό το επίπεδο (το χαοτικό), η ψυχή πληροφορείται για το ενεργειακό δυναμικό κάθε ζωής (σώματος), ένα από τα οποία θα είναι και δικό της. Η πληροφορία είναι όμως συνολική για όλους. Γνωρίζει δηλαδή σε αυτό το επίπεδο όλους όσους ετοιμάζονται να εισέλθουν στον αισθητό κόσμο, με τους οποίους θα φορτιστεί ενεργειακά ώστε να αλληλεπιδράσει. Αυτό δηλαδή που οι αδελφότητες ονομάζουν «συμβόλαιο» ζωής με όλους τους άλλους που θα συναντήσεις στη ζωή σου, γίνεται εκεί. Αυτό να το σημειώσει ιδιαίτερα ο αναγνώστης, διότι αποτελεί σημείο κλειδί. Διότι στο επίπεδο αυτό, η ψυχή λαμβάνει την απόφαση να ακολουθήσει ένα δύσκολο ή ένα εύκολο δρόμο, το οποίο μετά θα πρέπει να ακολουθήσει.

Αφήνω για λίγο την ψυχή για να περιγράψω την υπόλοιπη λειτουργία της συνειδητότητας εκεί και θα επιστρέψω πάλι σε λίγο. Στο επίπεδο αυτό λοιπόν, όπως έγραψα βρίσκονται τα πάντα σε χαοτική μορφή. Τα πάντα που έχουν σχέση με την υλοποίηση του αισθητού κόσμου. Τα αρχικά του σχέδια. Όλα τα σενάρια δηλαδή ξεκινούν από εδώ. Ας πάρουμε ένα πρόχειρο σενάριο σαν παράδειγμα. Κάποια κοπέλα φτάνει σε μια χρονική περίοδο της ζωής της και αρχίζει να σκέφτεται να δημιουργήσει οικογένεια. Από το πρώτο δευτερόλεπτο που θα κάνει τη σκέψη αυτή, αρχίζουν σε αυτό το επίπεδο και σχηματίζεται ένα ενεργειακό πεδίο όπου εκεί ανοίγουν όλα τα χαρακτηριστικά της (αρχεία) με τα οποία μπορεί να δημιουργήσει κάτι τέτοιο και όλες οι σχετικές πληροφορίες που μπορούν να συμμετέχουν στο γεγονός. Φαντασθείτε το, σαν τον σκληρό δίσκο ενός γιγαντιαίου ηλεκτρονικού υπολογιστή, ο οποίος ξεκινά να κάνει έναν πολύ μεγάλο και δύσκολο υπολογισμό που του έχουμε ζητήσει να κάνει, μετρώντας, αναλύοντας, συγκρίνοντας και αξιολογώντας κάθε δυνατή λύση και πιθανότητα. Μπορεί να φανταστεί ο αναγνώστης το πεδίο αυτό, όπου εκεί συμβαίνουν τα πάντα που αφορούν το αισθητό σύμπαν; Ο υπολογιστής αυτός, κάνει αυτές και άλλες τόσες εργασίες, όχι μόνο για την κοπέλα που απλώς σκέφτηκε να κάνει οικογένεια, αλλά για τα πάντα που συμβαίνουν στο σύμπαν. Μέχρι η κίνηση του παραμικρού ελάχιστου σωματιδίου, ηλεκτρονίου, κβάντα, η έναρξη συμβαίνει εκεί. Κάθε χιλιοστό του δικού μας χρόνου. Ότι σκεφτήκαμε, ότι σκεφτόμαστε, ότι θα σκεφτούμε αν και δεν το σκεφτήκαμε ακόμη, κάθε σενάριο υπαρκτό ή φανταστικό για τα πάντα, όλα, υπάρχουν εκεί και αλληλεπιδρούν με τα πάντα. Μέχρι τη στιγμή που γίνεται η κάθε τελική επιλογή. Η επιλογή που θα αναγκάσει την πληροφορία -η οποία βρίσκεται στην συνειδητότητα-, να συγκεντρώσει αστραπιαία όλες τις σχετικές με την επιλογή πληροφορίες και να τις «κατεβάσει» στο επόμενο επίπεδο. Το επίπεδο της επιλογής.

Έχουμε κατέβει επίπεδο τώρα, βρισκόμαστε στο αόρατο και προχωράμε για τον ορατό κόσμο. Το επίπεδο αυτό της «επιλογής» βρίσκεται ανάμεσα στους δύο κόσμους. Έχουμε κάνει την επιλογή μας και ετοιμαζόμαστε να της δώσουμε μορφή. Η συνειδητότητα δηλαδή... οι πληροφορίες που βρίσκονται εκεί... το DNA του αισθητού κόσμου, αρχίζει και βάζει τα πράγματα σε μια σειρά. Τώρα τα σχέδια του γάμου έχουν γίνει συγκεκριμένα. Βρέθηκε ο γαμπρός, συζήτησαν λίγο ίσως και μαζί, η κοπέλα δηλαδή του προηγούμενου παραδείγματος πήρε την απόφαση να προχωρήσει μαζί του σε γάμο, έκλεισε ημερομηνία στην εκκλησία ή στο δημαρχείο και κάνει πρόβα νυφικού. Στο επίπεδο αυτό δηλαδή, ορίζονται και δημιουργούνται όλα τα επιμέρους σχέδια, κάθε έργου που επιλέγουμε να δημιουργήσουμε.

Το ίδιο συμβαίνει και με την ψυχή, όπου πλέον στο πεδίο αυτό, έχει επιλέξει το σώμα στο οποίο θα ενσαρκωθεί και ετοιμάζεται να εισέλθει στον κόσμο μας, έχοντας κάνει την επιλογή της. Αυτή η δύναμη της επιλογής είναι και η μοναδική δύναμη που θα σε ωθήσει τελικά, στο να κάνεις το επόμενο βήμα και να δώσεις μορφή σε αυτό που σχεδιάζεις.

Στο επίπεδο αυτό, μπαίνουν όλες οι λεπτομέρειες του σχεδίου. Ενώ το προηγούμενο στάδιο του χαοτικού πεδίου, οι σκέψεις και οι ιδέες είναι συγκεχυμένες, εδώ χρειάζεται να μπουν σε μια τάξη και να ορίσουν το απώτερο προορισμό και σκοπό τους. Αν δεν ορίσουμε εμείς, με το νου και τις σκέψεις μας και τα νοητά δυναμικά σχέδιά μας, τότε η συνειδητότητα θα το προσδιορίσει μόνη της από τα στοιχεία που είναι ήδη καταγεγραμμένα στα δεδομένα της αρχεία. Αν δηλαδή για το παράδειγμά μας, η κοπέλα το μόνο που εννοεί σαν γάμο, είναι η κοινωνική τελετή του γάμου, με τις δεξιώσεις και τον κόσμο να την χειροκροτεί ντυμένη νύφη, και σαν μοναδική προσωπική της επιλογή είναι αυτή ακριβώς η κοινωνική τελετή, τότε αυτό θα γίνει με τις λεπτομέρειες που όρισε αυτή, αλλά από τη στιγμή εκείνη και μετά, η συνειδητότητα, θα συνεχίσει να υλοποιεί μια σχέση σχεδόν χαοτικά. Μπορεί να καταλάβει ο αναγνώστης τι λέμε; Αυτό συμβαίνει με όλα τα σχέδια που υλοποιούνται. Αν δεν υπάρχει προσωπική επιλογή σε κάθε στοιχείο της ζωής μας, με προσωπική μας βούληση, τότε η συνειδητότητα εξαλείφει το επίπεδο της επιλογής (ή το ελαχιστοποιεί) και υλοποιεί τη ζωή μας απ ευθείας από το επίπεδο του χαοτικού σταδίου, όπου τα πάντα μπορούν να συμβούν. Να μείνει έγκυος χωρίς να έχει επιλέξει να κάνει γάμο, να γεννήσει παιδί χωρίς να έχει επιλέξει να γίνει μητέρα, να βρει μια εργασία χωρίς να την έχει επιλέξει βάσει του δυναμικού της. Να ζήσει μια ζωή χαοτικά. Κατανοεί τώρα ο αναγνώστης για τι μιλάμε; Η συνειδητότητα έχει την ικανότητα να υλοποιεί ανεξάρτητα από την δική σου βούληση. Την ίδια τη ζωή σου. Μπορεί να αρχίσει να το κατανοεί αυτό ο αναγνώστης;

Διότι το επόμενο στάδιο, είναι το τελικό στάδιο της «μορφής» όπου όλα αυτά που μέχρι τώρα ήταν νοητά σε μια καθαρά ενεργειακή μορφή, αρχίζουν να εισέρχονται στο δικό μας πεδίο του «αισθητού κόσμου». Δηλαδή, για ένα πάλι πρόχειρο παράδειγμα, στο προηγούμενο στάδιο είχαμε επιλέξει τον προορισμό μας, είχαμε πάρει το εισιτήριο στο χέρι, προχωρήσαμε να μπούμε στο αεροπλάνο, ανεβήκαμε τη σκάλα, οι πόρτες έκλεισαν, και το αεροσκάφος αρχίζει να τροχοδρομεί για την απογείωση. Σε όλα αυτά υπάρχει συγκεκριμένο σχέδιο (ο τελικός προορισμός ταξιδεύοντας αεροπορικώς) και αυτά αποτελούν την επιμέρους διαδικασία υλοποίησης την οποία καταγράφουμε νοητικά στη συνειδητότητα. Όσο αρχίζει και αναπτύσσει ταχύτητα και οι ρόδες του βρίσκονται κολλημένες στο έδαφος ακόμη, το σκηνικό μοιάζει με το στάδιο της επιλογής, όπου όλα έχουν σχεδιαστεί αλλά ακόμη η μορφή παραμένει αόρατη. Πως γίνεται αυτό; Πως αδυνατεί να εμφανιστεί και να γίνει αισθητή η μορφή; Με τη «κενή» συνειδησή μας. Διότι η συνειδησή μας αποτελείται από τις πληροφορίες. Μια αλληλουχία πληροφοριών. Και δεν μπορεί να συμβεί κάτι αν δεν προηγηθεί το προηγούμενο στάδιο της καταγεγραμμένης διαδικασίας. Δεν μπορούμε δηλαδή από τον έλεγχο διαβατηρίων να πεταχτούμε αυτόματα στο διάδρομο απογείωσης, διότι δεν υπάρχει (ακόμη) κάποια τέτοια πληροφορία στις συνειδήσεις μας, οι οποίες αφού να το έχουν πραγματοποιήσει για έναν ελάχιστο αριθμό φορών, να το κατέγραψαν στη συνειδητότητα, ώστε, ακόμη και εν αγνοία μας, αυτή να το πραγματοποιήσει αυτόματα. Η συνειδητότητα δηλαδή περιέχει τις ήδη καταγεγραμμένες σε αυτή πληροφορίες. Αν εσύ αδυνατείς να της δώσεις νέες με τη δική σου συνείδηση, τότε αυτή υλοποιεί το σώμα σου σκέτο και ότι υπάρχει ήδη σε αυτή.

Το σημείο αυτό είναι πολύ σημαντικό και ο αναγνώστης θα πρέπει να το σημειώσει σαν τέτοιο. Διότι σε αυτό το σημείο θα αρχίσει να κάνει συσχετισμούς της πραγματικότητας και της ψευδαίσθησης. Τώρα αρχίζει να δημιουργεί τις συνάψεις στη μνήμη του, όπου αρχίζει να μπορεί να αντιλαμβάνεται, ότι ενώ μπορεί να αναπτύξει ο κάθε ένας το δικό του κομμάτι συνειδητότητας με τις δικές του επιλογές, παραμένει συγχρόνως συνδεδεμένος με όλα και εξαρτάται από την υπάρχουσα συνειδητότητα η οποία συνεχίζει δίπλα του να υλοποιεί τον κόσμο. Μια συνειδητότητα που διέπεται από νόμους που κάποιος δημιούργησε νοητικά και τώρα αυτή τους αναπαράγει αυτόματα. Θα πρέπει δηλαδή ο αναγνώστης πια, να αρχίσει να αντιλαμβάνεται ότι ο κάθε ένας από μόνος του, είναι αδύνατον να δημιουργήσει εντελώς ανεξάρτητο κόσμο. Μπορεί να απομονώσει μερικά στοιχεία αλλά όχι όλα. Η Παγκόσμια Συνειδητότητα λειτουργεί

ανεξάρτητα και επιδρά και σε αυτόν συνεχώς. Τι σημαίνει αυτό όμως; Σημαίνει ότι εμείς, μπορούμε να σχεδιάσουμε τις ζωές μας με προσωπική βούληση και να δημιουργήσουμε τη δική μας πραγματικότητα μόνο για αυτά που έχουμε σχεδιάσει και επιλέξει εμείς για το εαυτό μας.

Θα σας δώσω ένα παράδειγμα. Όταν ένα ζευγάρι, αποφασίζει να κάνει τα δικά του παιδιά, μπορεί ο αναγνώστης να αντιληφθεί τι σημαίνει δικά του; Μέχρι ποιο βάθος πηγαίνει η προσωπική επιλογή; Το ζευγάρι, το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να επιλέξει σύντροφο και να αποφασίσει να κάνει έρωτα. Από το σημείο αυτό και μετά μέχρι πριν μερικά χρόνια του ήταν αδύνατον να παρέμβει. Σήμερα η επιστήμη μπορεί να παρέμβει στο στάδιο της σύλληψης του εμβρύου αλλά μέχρι εκεί. Το πόσα χέρια θα έχει το παιδί, αν θα είναι γίγαντας ή νάνος, αν θα είναι έξυπνος ή προβληματικός, τι χαρίσματα θα έχει και πως θα τα εκδηλώσει και τόσα άλλα που αποτελούν τα γνωρίσματα ενός ανθρώπου, είναι εντελώς ανεξάρτητα από τους γονείς. Αυτό είναι το έργο της συνειδητότητας η οποία έχει καταγεγραμμένες τις πληροφορίες για να το κάνει. Μπορεί να αλλάξει, αλλά αυτή η αλλαγή προϋποθέτει σχεδιασμό από οντότητες που έχουν δύναμη βούλησης και επιλογής. Δύναμη. Όχι απλά δυνατότητα. Ακόμη και το τυχαίο, είναι σχεδιασμένο να συμβαίνει στο επίπεδο του χαοτικού πεδίου. Αυτό το τυχαίο όμως όπως καταλαβαίνει πια ο αναγνώστης έχει ξεκινήσει από κάποια σκέψη κάποιου μέλους της. Κάποια οντότητα η οποία συμμετέχει στην συνειδητότητα, παράγει κάποια σκέψη, αυτή εμφανίζεται στο χαοτικό πεδίο και αν υπάρξουν και άλλες να τη βοηθήσουν να κατέβει γρήγορα και να γίνει επιλογή, τότε θα εμφανιστεί σε μορφή σχετικά σύντομα. Αν δεν υπάρξει κάποιος άλλος, τότε αυτή μπορεί να εμφανιστεί, μπορεί και όχι. Κατανοεί ο αναγνώστης τη λειτουργία της συνειδητότητας μέχρις του σημείου να πάρει μορφή;

Πως θα εμφανιστεί όμως τελικά η μορφή; Πως θα γίνει ορατή ή αισθητή στον αισθητό ή φυσικό κόσμο που εμείς θεωρούμε με τις συνειδήσεις μας ως πραγματικό; Μόλις η συνειδητότητα αντιληφθεί ότι πράγματι υπάρχει επιλογή, αρχίζει και κατακρημνίζει κβαντικά την ενεργειακή πληροφορία στον αισθητό κόσμο σε τμήματα ώστε να μπορέσει να γίνει από μας αντιληπτός. Τα τμήματα αυτά εμφανίζονται το ένα μετά το άλλο και εμείς τα συνθέτουμε σε μια μόνιμη σειρά που αυτή αποτελεί την πραγματικότητα που ζούμε. Τα τμήματα αυτά εμείς τα ονομάζουμε «τώρα». Ο άνθρωπος δηλαδή, αρχίζει να αντιλαμβάνεται την πραγματικότητα σε τμήματα και όχι ολόκληρη. Δεν έχει και νόημα να το αισθανθεί ολόκληρο διότι αν γίνει αυτό, ο ίδιος θα καταστραφεί. Το «όλον» μπορεί να το αντιληφθεί νοητικά αλλά όχι με τις αισθήσεις του, οι οποίες τον προφυλάσσουν από την ενεργειακή φόρτιση και καταστροφή σαν οντότητα. Έτσι υλοποιείται και ο ίδιος, άσχετα αν το κατανοεί ή όχι. Διότι το σώμα του ακολουθεί και αυτό, το νόμο της συνειδητότητας να υλοποιεί τον αισθητό κόσμο σε τμήματα από «τώρα».

Ο άνθρωπος τα τμήματα αυτά που έχει ήδη βιώσει, τα ονομάζει «χρόνο παρελθόντα» και τα αντιλαμβάνεται σαν πριν, χτες, πέρσι κοκ. δίνοντας σε κάθε ομάδα χρονικών «τώρα» μια ονομασία που να μπορεί να μετρήσει. Τα δε τμήματα που περιμένει να εμφανιστούν και να υλοποιηθούν, τα ονομάζει μετά, αύριο, του χρόνου κοκ. δημιουργώντας έτσι ολόκληρο το φάσμα του γραμμικού χρόνου που αντιλαμβάνεται. Καταλαβαίνει τώρα ο αναγνώστης αυτό που γράφουμε; Ολόκληρος ο κόσμος δημιουργείται και χάνεται αστραπιαία, και στη θέση του δημιουργείται καινούργιος ο οποίος και πάλι χάνεται συνεχίζοντας αυτή την αλληλουχία εμφανίσεων. Πως όμως εμείς αδυνατούμε να το δούμε και να το αισθανθούμε έτσι; Πως εμείς τα βλέπουμε και τα αισθανόμαστε όλα σαν μόνιμα; Διότι αυτή η αλλαγή της ροής της πραγματικότητας, της εμφάνισης και της εξαφάνισής της δηλαδή, συμβαίνει τόσο γρήγορα και αστραπιαία που αδυνατούν οι αισθήσεις να το αντιληφθούν και να το μετρήσουν. Η εμφάνιση και η επανεμφάνιση της επόμενης στιγμής γίνεται τόσο γρήγορα που εμείς απλά δεν προλαβαίνουμε να αντιληφθούμε το κενό. Πως; Διότι στο κενό, απουσιάζουμε κι εμείς. Η παρουσία μας εδώ είναι μια συνεχής ροή εμφανίσεων του ενεργειακού μας πεδίου. Έχετε δει το κύμα της γραφικής παράστασης μιας συχνότητας; Όταν η καμπύλη είναι πάνω από την οριζόντια γραμμή του επιπέδου, ο κόσμος εμφανίζεται κι όταν κατεβαίνει κάτω από τη γραμμή ο κόσμος εξαφανίζεται. Κι αυτή η συχνότητα του ενεργειακού μας πεδίου είναι όμοια για όλα τα στερεά, όμοια για όλα τα υγρά, όμοια για όλα τα αέρια και όμοια για όλα τα ενεργειακά στοιχεία.

Τώρα πια ο αναγνώστης, έχει αρχίσει και αντιλαμβάνεται περισσότερο για τι πράγμα μιλάμε τόσες μέ-

ρες. Αρχίζει να κατανοεί τη φύση και την λειτουργία της συνειδητότητας καλύτερα. Όσο γράφω αναρτήσεις και μπαίνουμε σε μεγαλύτερες λεπτομέρειες, η μεγαλύτερη εικόνα θα αρχίσει να εμφανίζεται. Θα αρχίσει ο αναγνώστης, χωρίς δικές μου υποσημειώσεις να αντιλαμβάνεται το παιχνίδι που παίζουν τόσα χρόνια οι αδελφότητες με το νου του. Θα αρχίσει να αντιλαμβάνεται την άγνοια ή την πρόθεση συγκάλυψης των όσων συζητάμε από αυτούς που θέλουν να παρουσιάζονται σαν δάσκαλοι. Όσο περνάει ο χρόνος και ο αναγνώστης αντιλαμβάνεται μεγαλύτερο κομμάτι από την αλήθεια, τόσο θα χρειάζεται και λιγότερη παρέμβαση από μένα για να το καταγράψει στη συνείδησή του. Κι όσο περνά ο καιρός και περισσότεροι αναγνώστες αντιλαμβάνονται τον κόσμο καλύτερα και τον καταγράφουν στις συνειδήσεις τους, τόσο η συνειδητότητα θα αρχίσει να καταγράφει την αλλαγή. Αγρυπνούμε διότι η πορεία αυτή μόλις τώρα άρχισε. Μια πορεία μέσα στη συνειδητότητα και τον τρόπο που μας δίνει μορφή. Μια πορεία αέναη, άχρονη και διαρκής, που χρειάζεται την προσωπική, διαφορετική επιλογή του κάθε ένα μας, με βούληση που να ανταποκρίνεται στο προσωπικό του, καθαρά δικό του επίπεδο επίγνωσης.

Συνειδητότητα. Φύση, δομή και λειτουργία της

Πως βρήκαν πεδίο ελεύθερο οι αδελφότητες και δημιούργησαν όλη αυτή την κατάσταση της παραπληροφόρησης; Πως κατάφεραν σε ένα καθαρά τεχνολογικό και επιστημονικό δυτικό κόσμο να αναπτύξουν θεωρίες που μόνο σαν ανοησία μπορείς να τις χαρακτηρίσεις; Αν ρωτήσεις κάποιο καταξιωμένο επιστήμονα, να σου μιλήσει σχετικά με την εμπιστοσύνη που τυχόν δείχνει στις υπάρχουσες γραπτές ή προφορικές παραδόσεις της ανθρωπότητας, πιθανότητα να είναι τόσο απαξιωτικός, που να σου εξαφανίσει στη στιγμή, κάθε διάθεση να ασχοληθείς ξανά με το θέμα. Κι αυτό φυσικά είναι κάθε άλλο παρά τυχαίο.

Μπορεί κάποιοι να το δικαιολογούν, λέγοντας ότι οι επιστήμονες απλά αρνούνται να χρησιμοποιήσουν αναπόδεικτα δεδομένα, αλλά αυτή η υπόθεση είναι κάθε άλλο παρά αληθής. Και τούτο διότι πρώτον, είναι αδύνατον να νοηθείς επιστήμονας όταν απορρίπτεις εκ των προτέρων, χωρίς να ασχοληθείς μαζί τους, δεδομένα που τυχόν βρεθούν μπροστά σου και δεύτερον διότι με αυτόν τον τρόπο, οι αδελφότητες ελέγχουν τη ροή της πληροφορίας προς τη μεγάλη μάζα των επιστημόνων. Διότι αυτό που τους ενδιαφέρει είναι να ελέγχουν εκείνους που έχουν τη δυνατότητα να κατανοήσουν, εκείνους που έχουν έτοιμες συνάψεις για να προχωρήσουν σε επαγωγικές και παραγωγικές σκέψεις, μιας και όλοι οι υπόλοιποι είναι αδύνατον να δουν κάτι το οποίο υπάρχει μπροστά τους, χωρίς την όποια προηγούμενη σχετική ενημέρωσή τους.

Έτσι, δημιούργησαν ένα ευρύ εκπαιδευτικό πλαίσιο για όλο τον πληθυσμό του πλανήτη, στο οποίο έδωσαν τους κανόνες και τις οδηγίες του «καλού επιστήμονα» και ένα στενό κύκλο, μέσα από τον οποίο περνούν τις πληροφορίες που θέλουν να αναπτύξουν και να εξελίξουν σε κάθε διαφορετική εποχή. Στον πρώτο πλαίσιο, υπάρχουν όλοι οι επιστήμονες, φοιτητές, καθηγητές, εφαρμοστές, ερευνητές, που ασχολούνται με τα θέματα που θα φτάσουν στα μάτια, στα αυτιά και άρα στη συνείδηση του μεγάλου πλήθους και στον δεύτερο στενό κύκλο, υπάρχουν τα εργαστήρια και οι ειδικές εταιρίες οι οποίες ακολουθώντας όλα τα πρότυπα ασφαλείας και ελέγχου, δημιουργούν και αναπτύσσουν αυτά που -πιθανότατα- θα χάσουν κάθε ευκαιρία να φτάσουν στο φως του ήλιου και στις αισθήσεις των πολλών. Ενώ δηλαδή στο πρώτο διευρυμένο πλαίσιο, υπάρχει η -σχεδόν δια νόμου- απόρριψη της εμπειρίας και της ιστορικής προφορικής ή γραπτής παράδοσης, στο δεύτερο στενό κύκλο, η παράδοση αποτελεί το σημείο από όπου ξεκινούν και τελειώνουν όλα.

Διότι οι αδελφότητες, είναι ενεργές και λειτουργούν για εκατοντάδες ή χιλιάδες χρόνια συνεχώς και αδιαλείπτως. Όλα αυτά που για μας αποτελούν αντικείμενο έρευνας, χρόνο και αγώνα, για αυτούς είναι δεδομένα που ανασύρουν από τα αρχεία τους. Όμως εδώ θα πρέπει να πούμε ότι, όταν μιλάμε για τις αδελφότητες, παρά την όποια εντύπωση έχει ο αναγνώστης για αυτές, μιλάμε για οργανώσεις θνητών όντων, οι οποίες περνούν περιόδους ανάπτυξης ή πτώσης. Περνούν περιόδους πλήρους κυριαρχίας όπως ήταν -ας πούμε- τα προηγούμενα εκατό χρόνια ή περιόδου κρίσης όπως ήταν η περίοδος μετά τη σφαγή των Ναϊτών Ιπποτών ή όπως είναι αυτή που συμβαίνει σήμερα. Διότι, αυτή την συγκεκριμένη περίοδο, έχει συμβεί να συμπέσει η κοινωνική και οικονομική κρίση της ανθρωπότητας, με κρίση και στις ίδιες τις αδελφότητες (θα μιλήσουμε σε άλλη ανάρτηση για αυτό).

Κι αυτή η συγκυρία, ίσως αποδειχθεί πραγματικά σωτήρια για ολόκληρη την ανθρωπότητα. Διότι την ίδια στιγμή που οι αδελφότητες προσπαθούν να λύσουν τη μεταξύ τους ένταση, η κοινωνική και οικονομική κρίση, δίνει στην ανθρωπότητα μια απρόσμενη ευκαιρία. Μια ευκαιρία να κάνει το επόμενο βήμα της. Την ευκαιρία, που εστιάζεται σήμερα, στο να κατορθώσουμε, να προλάβουμε να δημιουργήσουμε

ανεξάρτητες υποδομές ώστε να προηγηθούμε των σχεδίων τους. Για να το κάνουμε όμως αυτό, θα πρέπει να εργαστούμε με τον τρόπο που εργάζονται και οι ίδιοι. Συνθέτοντας τις πληροφορίες που προέρχονται τόσο από την παράδοση όσο και από την καθημερινή επιστημονική έρευνα.

Ας μιλήσουμε λοιπόν για τον κόσμο μας. Για τον τρόπο που είναι δομημένος και λειτουργεί ο αισθητός κόσμος, που για μας αποτελεί την μοναδική πραγματικότητα. Για τη φύση του και τον τρόπο που μπορούμε να τον αντιληφθούμε καλύτερα. Κι ας προσπαθήσουμε να κατανοήσουμε τι είναι αυτό που γνωρίζουν εκείνοι, σε αντίθεση με αυτό που άφησαν να δούμε εμείς. Για να προχωρήσουμε πιο γρήγορα (μιας και έχω ήδη γράψει μερικά πράγματα για αυτόν) θα ξεκινήσω από την επιστημονική θεωρία που άνοιξε ένα καινούργιο κόσμο, τόσο στην επιστήμη όσο και σε εμάς τους υπόλοιπους. Τη θεωρία της Σχετικότητας. Θα προσπαθήσω να περιγράψω αυτά που θέλω να πω όσο πιο απλά γίνεται, χρησιμοποιώντας όσο λιγότερα δεδομένα που μπορεί να σας μπερδέψουν.

Όμως θα πρέπει να σημειώσω -έτσι γα να τη θυμηθούμε από τα μαθητικά μας θρανία- τον επιστημονικό της τύπο, μιας και θα προσπαθήσω να τον μετατρέψω στο κλειδί της αντίληψης του σύμπαντος. Ο τύπος λοιπόν της θεωρίας αυτής είναι: $[E=mc^2]$ όπου E είναι Ενέργεια, m είναι Μάζα και c^2 είναι ταχύτητα (του φωτός στο τετράγωνο). Ο τύπος αυτός όμως, -εκτός από τα ογκώδη βιβλία της φυσικής- μπορεί να περιγραφεί και με δυο περισσότερο απλές κουβέντες. Διότι μας λέει ότι: Κάθε τι που αποτελείται από υλική μάζα (m), μπορεί να γίνεται αισθητό στον κόσμο μας, ακολουθώντας μια συγκεκριμένη ταχύτητα εμφάνισης (c^2), η οποία απαιτεί ένα συγκεκριμένο ποσό ενέργειας (E).

Θα ήθελα τώρα από τον αναγνώστη, να το ξαναδιαβάσει αυτό που έγραψα, διότι αποτελεί μια εντελώς διαφορετική ανάγνωση από αυτή που έχει μάθει ο κάθε σύγχρονος επιστήμονας του επίσημου συστήματος εκπαίδευσης. Τι διαφορετικό διαβάσαμε τώρα; Διαβάσαμε ότι ο κόσμος ολόκληρος, όλο αυτό που εμείς θεωρούμε σαν τη «μόνιμη πραγματικότητα τους σύμπαντος μας», εμφανίζεται με μια συγκεκριμένη ταχύτητα. Εμφανίζεται; Δηλαδή βγαίνει από κάπου; Από πού; Εμφανίζομαι με μια συγκεκριμένη ταχύτητα, σημαίνει βγαίνω συνεχώς από κάπου. Κι αφού βγαίνει συνεχώς από κάπου με κάποια ταχύτητα που μάλιστα είναι τόσο μεγάλη όσο είναι το τετράγωνο της ταχύτητας του φωτός, σημαίνει ότι αμέσως μετά μπαίνει κάπου αλλού. Με την ίδια ταχύτητα, βγαίνει από κάπου, εμφανίζεται σε μας και αμέσως μετά μπαίνει κάπου αλλού. Όπως κάτι σαν τρένο, που βγαίνει από ένα τούνελ, εμφανίζεται μπροστά μας και αμέσως μετά, με την ίδια ταχύτητα που έχει, μπαίνει σε ένα διπλανό τούνελ και χάνεται.

Μα αυτός δεν χάνεται. Είναι εδώ μπροστά μας συνεχώς. Το σώμα μας, το βουνό, η θάλασσα, το δέντρο, οι φίλοι μας, όλα. Τι είναι όλο αυτό που αισθανόμαστε, βλέπουμε, ακούμε γύρω μας και αντιλαμβανόμαστε σαν ένα κόσμο που είναι μόνιμος και πραγματικός, σταθερός και υπαρκτός που ακολουθεί μάλιστα και συγκεκριμένους φυσικούς νόμους; Ας κρατήσει ο αναγνώστης όλο αυτό που μόλις διάβασε για να πάμε λίγο πιο κάτω, λέγοντας ότι αυτές τις ερωτήσεις που μόλις κάνατε στον εαυτό σας, κάποιοι επιστήμονες τις έκαναν από τον πρώτο καιρό που άρχισαν να αντιλαμβάνονται τι μπορεί να σημαίνει αυτός ο τύπος της θεωρίας της σχετικότητας.

Όμως κάποιοι από τους επιστήμονες αυτούς, έκλεισαν για λίγο τα βιβλία της φυσικής και άνοιξαν κάποια άλλα βιβλία, που μέχρι εκείνη τη στιγμή, η επίσημη επιστήμη τα είχε ρίξει στο περιθώριο... Τα άνοιξαν λοιπόν και διάβασαν κάποιες μικρούλες φράσεις όπως: «τα πάντα είναι μέσα στα πάντα, αλλά σε καθένα σύμφωνα με τη φύση του», «όπως πάνω, έτσι και κάτω». που στο σχολείο, όταν ρώτησα κάποιο καθηγητή μου, άρχισε να μου απαντάει διδάσκοντάς με, το συντακτικό της γραμματικής της αρχαίας γλώσσας μας, μιας και μόνο αυτό μπορούσε από το σύστημα να πει. Βλέπει ο αναγνώστης τώρα πως είναι δυνατόν να κρύψεις τα πιο σημαντικά πράγματα σε κοινή θέα; Μπορεί ο αναγνώστης να αρχίσει να καταλαβαίνει γιατί το σύστημα έχει δημιουργήσει αυτά τα δύο πεδία εκπαίδευσης. Η απάντηση βρίσκεται στις εγκεφαλικές συνάψεις που έχω πει τόσες φορές εδώ. Ας επιστρέψουμε όμως.

Οι λίγοι επιστήμονες λοιπόν αυτοί, άρχισαν να αντιλαμβάνονται, ότι για να κατανοήσουν καλύτερα τις διαφορετικές αναγνώσεις που μπορεί να κάνει κάποιος στην αρχή της σχετικότητας, θα πρέπει ίσως να αρχίσει να προσπαθεί, να εξετάσει τόσο τον ορατό όσο και τον αόρατο κόσμο μας. Άρχισαν δηλαδή να αντιλαμβάνονται ότι οι απαντήσεις που ψάχνουν μπορεί να κρύβονται στο σημείο που «εφάπτονται» οι

δύο αυτοί κόσμοι. Ψάχνοντας λοιπόν, έφτασαν στο κβάντα. Το μικρότερο σωματίδιο που μπορεί να υπάρξει στον ορατό και αισθητό κόσμο. Ένα σωματίδιο που θα μπορούσε ίσως να είναι και η πύλη εισόδου στον αόρατο. Θα μπορούσε δηλαδή να αρχίσει να τους δείχνει σημάδια της δομής του αόρατου κόσμου, με τα οποία θα μπορούσαν ίσως να αρχίσουν να κατανοούν καλύτερα τον ορατό και αισθητό.

Έτσι άρχισαν να το εξετάζουν και να το παρατηρούν. Άρχισαν να παρατηρούν τον τρόπο που συμπεριφερόταν αυτό το υποατομικό σωματίδιο, το κβάντα. Παρατήρησαν λοιπόν, ότι το σωματίδιο αυτό, δεν είχε μόνιμη θέση αλλά κάθε παρατηρητής μπορούσε να το παρατηρήσει σε διαφορετική. Πίστεψαν δηλαδή ότι μπορεί να βρίσκεται σε δυο διαφορετικές θέσεις συγχρόνως, ή να φεύγει από τη μία και να εμφανίζεται λίγο πιο δίπλα. Αυτό το δίπλα φυσικά, να το φαντασθείτε σαν μια απόσταση τόσο μικρή που είναι αδύνατον να την αντιληφθείς με γυμνό μάτι, μιας που ούτε το κβάντα βλέπεις. Παρατηρώντας λοιπόν το κβάντα και το χώρο του, άρχισαν στην ουσία να παρατηρούν το αόρατο μέρος του αισθητού κόσμου.

Και με την παρατήρηση αυτή και την αρχή της σχετικότητας, άρχισαν να συγκρίνουν και να συνθέτουν έναν ενιαίο χώρο μεταξύ του ορατού και του αόρατου. Άρχισαν να κατανοούν αυτό που για μας ακόμα είναι μεταφυσική. Κατανόησαν δηλαδή, ότι το κβάντα, αλλάζει θέση φαινομενικά, ενώ στην ουσία, εξαφανίζεται από τη μία και εμφανίζεται στην άλλη. Αλλάζει θέση με μια σταθερή ταχύτητα και αυτή η ταχύτητα εξαρτάται από ένα ποσό ενέργειας. Τώρα ας τα συνθέσουμε όλα μαζί, κι ας με κατηγορήσετε ότι το κείμενο σήμερα είναι δύσκολο. Μόνο έτσι θα μπορέσετε να καταλάβετε την απάτη που συμβαίνει γύρω μας. Μόνο έτσι θα μπορέσετε να έχετε πραγματικά δική σας άποψη. Με το να το κατανοήσετε. Λοιπόν. πάμε όλο μαζί τώρα. Συνθέτουμε δύο διαφορετικές εικόνες. Αυτή της αρχής της σχετικότητας με αυτή της κβαντικής μηχανικής.

Ολόκληρος ο κόσμος, για να γίνει αισθητός σε μας, πρέπει να τον παρατηρήσουμε. Κάθε τι που αποτελείται από ύλη, γίνεται αισθητό στον κόσμο μας, ακολουθώντας μια συγκεκριμένη ταχύτητα εμφάνισης και εξαφάνισης του. Η διαδικασία αυτή απαιτεί ένα συγκεκριμένο ποσό ενέργειας. Ολόκληρος ο κόσμος εμφανίζεται κι αμέσως εξαφανίζεται, κι αμέσως πάλι εμφανίζεται, κι αστραπιαία πάλι εξαφανίζεται και ούτω καθεξής..

Συνεχώς. Και για να το κάνει αυτό, να εμφανίζεται με αυτή την σταθερή ταχύτητα ώστε να γίνεται σε μας αισθητός, απαιτεί μια ελάχιστη ενέργεια. Τι σημαίνει αυτό που διαβάσατε μόλις τώρα; Ο σκοπός είναι να αρχίσετε να αντιλαμβάνεστε τον κόσμο μόνοι σας. Να μάθετε να αποκρυπτογραφείτε σιγά-σιγά την κρυμμένη εικόνα..

Σημαίνει ότι ολόκληρος ο κόσμος είναι σαν να αναβοσβήνει. Ολόκληρος ο κόσμος εισέρχεται από κάπου -έτσι όπως τον βλέπουμε και τον αισθανόμαστε- και αμέσως αστραπιαία εξέρχεται προς κάπου αλλού με την ίδια απίστευτα γρήγορη ταχύτητα. Και στη θέση εκείνου που εξαφανίστηκε, εισέρχεται άλλος όμοιος με τον πρώτο, αλλά ίσως λίγο τροποποιημένος έτσι ώστε αν τους βάλεις τον ένα δίπλα στον άλλο να είναι σαν δύο διαφορετικά «καρέ» από ταινία. Ωστε με γρήγορη κίνησή τους να μοιάζει σαν να κινείται κάτι σε αυτόν. Και πράγματι. Αυτό που ονομάζουμε κίνηση στον κόσμο μας είναι ακριβώς αυτό. Δύο διαφορετικές εικόνες του κόσμου, η μια δίπλα στην άλλη. Ολόκληρος ο κόσμος εισέρχεται με «κβαντική κατακρήμνιση» (αυτός είναι ο επιστημονικός όρος) και γίνεται αισθητός μόνο αν υπάρχει παρατηρητής. Αλλιώς δεν υπάρχει. Τουλάχιστον με την μορφή που τον ξέρουμε.

Από πού κατακρήμνίζεται; Από την πέμπτη και τέταρτη διάσταση ή αλλιώς χαοτικό ή πεδίο επιλογής αντίστοιχα (έγραψα και σε περασμένη ανάρτηση για αυτό). Δηλαδή; Ολόκληρος ο κόσμος μας υπάρχει εκεί; Φυσικά. πάντα και από πάντα και για πάντα. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ολόκληρο αυτό που ονομάζουμε αισθητό κόσμο, είναι μόνο εκεί. Στο χώρο της τέταρτης και πέμπτης διάστασης. Εδώ εμφανίζεται μονάχα ένα μικρό τμήμα του και μόνο αν υπάρχει παρατηρητής. Κι αυτό στιγμιαία. Μπαίνει από εκεί και ξαναβγαίνει εκεί. Ολόκληρο το ενεργειακό σώμα του σύμπαντος, βρίσκεται εκεί. Κι εδώ εμφανίζεται ένα μικρό μέρος του κάθε φορά, που εμείς το μετράμε και το ονομάζουμε «τώρα». Για να εμφανιστεί όμως, χρειάζεται ένα ελάχιστο ποσό ενέργειας (ενέργεια διατήρησης της μορφής) που αν αρχίσει να ελαττώνεται, τότε αρχίζει να μειώνεται και η ταχύτητα εμφάνισης του. Πως γίνεται αυτό;

Μόλις η ενέργεια διατήρησης αρχίσει να μειώνεται για οποιοδήποτε λόγο, τότε κάποια σωματίδια της μάζας, αρχίζουν να κινούνται με ελαττωμένη ταχύτητα από τα υπόλοιπα. Δηλαδή κάποια (στην αρχή τα περισσότερα) θα εμφανιστούν κανονικά και κάποια άλλα (ελάχιστα αρχικά) θα εμφανιστούν λίγο αργότερα. Η διαφορά αυτή εμφάνισης είναι αδύνατον να γίνει αντιληπτή στο μάτι. Όμως ο χώρος που καταλάμβαναν στη μάζα αυτά τα ελάχιστα, παραμένει κενός μέχρι να εμφανιστούν τα υπόλοιπα λίγο καθυστερημένα. Ο κενός αυτός χώρος που δημιουργείται στιγμιαία, δημιουργεί ασυνέχεια της δομής της μάζας και άρα ρωγμή. Αν η ενέργεια αυτή συνεχίσει να ελαττώνεται, η δομή θα οδηγηθεί σε αστάθεια που σε λίγο θα καταρρεύσει. Το μεγαλύτερο μέρος της ενέργειας αυτής, αποτελείται από το ενεργειακό πεδίο που εμείς γνωρίζουμε σαν «αγάπη». Το σώμα μας, το σώμα του ανθρώπου, είναι δομημένο ενεργειακά έτσι, ώστε να μπορεί να διαχειρίζεται την «αγάπη» και να συμμετέχουμε στην υλοποίηση του κόσμου. Όχι μόνο του δικού μας σώματος, αλλά οποιουδήποτε σώματος, κατάστασης ή αντικειμένου.

Και τώρα θα προσπαθήσω να πραγματοποιήσω μια σύνθεση από πληροφορίες που έχουμε πει, ώστε να καταλάβει καλύτερα ο αναγνώστης τι γράφω. Πριν το γράψω όμως, θα ήθελα να αναφέρω κάτι που θα εξετάσουμε και σε άλλες αναρτήσεις μου. Έχουμε ξαναγράψει ότι αυτό που εμείς έχουμε μάθει να αποκαλούμε ψυχή, συμμετέχει στην παρατήρηση του κόσμου που μόλις περιγράψαμε. Είχαμε ξαναγράψει, ότι όλο αυτό που δημιουργείται σαν αισθητός κόσμος τη στιγμή που το παρατηρούμε, δημιουργείται από την συνειδητότητα. Αυτό δηλαδή που υπάρχει γύρω, τόσο στον τρισδιάστατο χώρο μας όσο και στα δύο υψηλότερα πεδία της πέμπτης και της τέταρτης διάστασης, είναι η συνειδητότητα. Η συνειδητότητα που αποτελείται από ένα ενεργειακό πεδίο μέσα στο οποίο περιέχεται η πληροφορία για να δημιουργεί τον κόσμο. Τη στιγμή της παρατήρησης λοιπόν, προσπίπτει πάνω στη συνειδητότητα η ενέργεια με την πληροφορία της ψυχής, και επιστρέφει σε μας σαν αισθητός κόσμος.

Θα ήθελα λίγο την προσοχή του αναγνώστη εδώ. Διότι τη στιγμή της παρατήρησης και πρόσπτωσης της ενεργειακής πληροφορίας από την ψυχή πάνω στη συνειδητότητα, δημιουργείται αστραπιαία ένα σωματίδιο-καταλύτης, που μετατρέπει την συνειδητότητα σε σήμα για τις αισθήσεις μας. Σήμα το οποίο μετατρέπει το ενεργειακό πεδίο της συνειδητότητας σε όλο αυτό που αποκαλούμε πραγματικότητα. Αυτό λοιπόν το σωματίδιο-καταλύτης, θα μπορούσαμε να πούμε είναι το απαραίτητο συστατικό που δημιουργεί (για τον παρατηρητή) το σύμπαν. Το σωματίδιο αυτό είναι ένα μποζόνιο (πάρα πολύ μικρό σωματίδιο), το οποίο οι επιστήμονες το ονόμασαν «σωματίδιο Higgs». Για το λόγο αυτό το ονόμασαν μερικοί και «το σωματίδιο του Θεού». Διότι οι άνθρωποι των αδελφοτήτων πιστεύουν, ότι ο εντοπισμός του σωματιδίου αυτού, θα μπορέσει να τους οδηγήσει στην αποκρυπτογράφηση του σήματος που προέρχεται από την ψυχή. Διότι στην πραγματικότητα, αυτό το σήμα χρειάζονται.

Και το χρειάζονται ώστε να το διοχετεύουν στην συνειδητότητα ή οποία έτσι θα κρατά τον κόσμο υπαρκτό. Αυτό τον φανταστικό Μη Υπαρκτό κόσμο, προσπαθούν να τον μετατρέψουν σε «κάτι» που έστω και σαν εικόνα θα υπάρχει συνεχώς. Μπορεί όμως να καταλάβει ο απλός αναγνώστης, γιατί λέμε συνέχεια ότι αυτός ο κόσμος είναι ψεύτικος; Μπορεί να αρχίσει να συνθέτει τις πληροφορίες ώστε να δημιουργήσει την μεγαλύτερη εικόνα για αυτόν; Ας κάνουμε μια προσπάθεια μαζί. Είναι ψεύτικος αυτός ο κόσμος, διότι αν δεν υπάρχει παρατηρητής (που να υπάρχει μέσα του ψυχή) είναι αδύνατον να εμφανιστεί δηλαδή να υπάρξει. Είναι δύσκολο στον αρχάριο αναγνώστη να γίνει αντιληπτό αυτό. Το κατανοώ. Για αυτό ας το πάρουμε από λίγο πιο πίσω. Αν στον κόσμο αυτό που οι περισσότεροι θεωρούμε πραγματικό, κάποια στιγμή θεωρητικά, λείπει και ο παραμικρός επισκέπτης-παρατηρητής, (του οποίου η ψυχή να αντανakλά στη συνειδητότητα και να δημιουργήσει τον εικονικό κόσμο), ο κόσμος αυτός θα πάψει να υπάρχει πια. Θα εξαφανιστεί η εικόνα του.

Αυτή η ιδιότητά του τον κάνει μη πραγματικά υπαρκτό, αλλά απλά εικονικό που δημιουργείται κάτω από προϋποθέσεις. Αυτός είναι ο λόγος που τον ονομάζουμε ψεύτικο και εικονικό. Μπορεί να είναι δύσκολο σε κάποιον να κατανοήσει πως είναι δυνατόν να χάνεται ένα σύμπαν μόλις χαθούν τα όντα που τον παρατηρούν, αλλά αυτό ακριβώς συμβαίνει. Τότε λοιπόν, μόλις η εικόνα τους από τις τρεις διαστάσεις εξαφανιστεί, η πληροφορία της συνειδητότητας θα μπορεί να υπάρχει σε «αναμονή», μόνο στις τέταρτη και πέμπτη διάσταση. Κι αυτό, για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα το οποίο πλησιάζει περίπου

μια πλήρη περιστροφή της ελλειπτικής του άξονα κάθε πλανήτη. Αν μετά από αυτό συνεχίσει η απουσία κάποιου παρατηρητή, τότε η συνειδητότητα αποσύρεται στην πέμπτη διάσταση, που όμως αυτή είναι χαοτική και έτσι, πολύ δύσκολο να επανέλθει το σύμπαν στην προηγούμενη του μορφή.

Για το λόγο αυτό, το σύστημα, για να υπάρχει, χρειάζεται πάντα κάποιον που να υπάρχει σε αυτό. Κάποιον παρατηρητή. Κάποιον ένοικο. Κάποιον που να το κατοικεί, από την πρώτη στιγμή που δημιουργήθηκε. Τον μεγάλο Αρχαίο. Τον Ένοικο. Αυτόν που δρα σαν δικλείδα ασφαλείας για την διατήρηση της βασικής χαοτικής πληροφορίας της συνειδητότητας του κόσμου αυτού. Αυτή είναι η φύση και η δομή του αισθητού μας κόσμου και έτσι λειτουργεί και δημιουργείται. Καταλαβαίνει τώρα ο αναγνώστης γιατί θέλουν οι αδελφότητες να "στείλουν" κάποιους μόνιμα στην πέμπτη διάσταση; Μπορεί να καταλάβει τώρα τον αόρατο σκοπό των "εργατών του φωτός" και της διαδικασίας "ανέλιξης" των ψυχών; (Δημιουργώ ανάρτηση για τον ρόλο του παρατηρητή...)

Κάποιοι, διαβάζοντας αυτές τις γραμμές, ίσως θεωρούν ότι η ίδια η συνειδητότητα είναι η εωσφορική θρησκεία αυτή καθ'εαυτή. Κάποιοι ίσως νομίζουν ότι μπορεί να υπάρξει αγάπη χωρίς τη συνειδητότητα. Κάποιοι άλλοι ίσως νομίζουν ότι η συνειδητότητα είναι πνευματικότητα που είναι αδύνατον να σχετίζεται με την ύλη.

Όλοι όμως θα πρέπει να παραδεχθούν, ότι όλες αυτές οι σκέψεις και ψευδαισθήσεις, αναπτύσσονται μόνο από σκέψεις οι οποίες στερούνται πληροφοριών και συνάψεων ώστε να μπορούν να δίνουν ολοκληρωμένη εικόνα. Και όπως αρχίζει πια ο αναγνώστης να αντιλαμβάνεται, τέτοιες σκέψεις, μπορούν να αναπτυχθούν τόσο στο νου επιστημόνων όσο και αδαών. Διότι η μισή πληροφορία, παραμένει πάντα, μια εν δυνάμει επικίνδυνη πληροφορία. Για όλους.

Παρατηρητής. Ο υλοποιητής του κόσμου

Έγραψα στην προηγούμενη ανάρτηση για την επιστημονική βάση του αισθητού κόσμου. Μετά όμως τα ερωτήματά σας, σήμερα θα γράψω για τον ρόλο του παρατηρητή. Παρατηρητής είναι αυτός ο οποίος έχει την ικανότητα να αντιλαμβάνεται με τις αισθήσεις του αυτό που ονομάζουμε πια «αισθητός κόσμος». Είναι αυτός ο οποίος όχι μόνο βλέπει (παρατηρεί ειδικά) αλλά αισθάνεται γενικά. Χρησιμοποιώ τον όρο της κβαντικής φυσικής «παρατηρητής», αλλά ο όρος αυτός, είναι στην ουσία λανθασμένος. Διότι κανονικά θα έπρεπε να ονομάζεται «αισθητήρας».

Ο παρατηρητής για τον αισθητό κόσμο είναι η οντότητα κλειδί. Γιατί; Διότι φέρει ψυχή. Φέρει δηλαδή μέσα του την πληροφορία ολόκληρης της δημιουργίας. Φέρει δηλαδή ενεργειακά, την πληροφορία της δημιουργίας της πηγής ή του Ων, όπως και την πληροφορία της δημιουργίας του κόσμου αυτού. Και τι σημαίνει αυτό; Η ψυχή είναι ένα είδος αισθητήρα, ο οποίος μπορεί και ρυθμίζει την επικοινωνία της με την πηγή της και συγχρόνως διαχειρίζεται την ενέργεια που μπορεί να υλοποιεί τον κόσμο.

Ας τα πάρουμε ένα-ένα. Για να μπορέσουμε να αντιληφθούμε τη διαφορά του αισθητού κόσμου από την υπόλοιπη δημιουργία, (το έχω ξαναγράψει) θα πρέπει να τον διαχωρίσουμε από το Θεϊκό σχέδιο. Άσχετα αν δέχονται κάποιοι ή όχι τη λέξη Θεϊκό, αυτό υπάρχει. Για αυτό ας το πουν όπως θέλουν. Η ουσία του παραμένει η ίδια. Ας το πούμε λοιπόν «πηγή των πάντων». Αυτή η πηγή είναι κάτι που «Υπάρχει». Σε αρκετά κείμενα αναφέρεται σαν το άκρο του «Ων». Και αυτό το κάνουν για να διαχωρίσουν από το άλλο άκρο του «Μη Ων». Του εικονικού. Τι σημαίνει όμως Μη Ων ή εικονικό.

Η «πηγή» σαν δημιουργία των πάντων, δημιούργησε και ένα τμήμα του συνολικού κόσμου, το οποίο λειτουργεί διαφορετικά. Δημιούργησε ένα κόσμο (αυτόν εδώ), ο οποίος από ενεργειακός που είναι, θα μετατρέπεται σε «κάτι» μέσω ειδικών σημάτων. Και αυτό το κάτι, αυτό το σήμα, θα μπορεί ο κάθε ένας να το μεταφράσει διαφορετικά. Δηλαδή στα όντα που θα μεταφέρουν την πληροφορία από αυτόν τον κόσμο προς την πηγή τους, έδωσε την ελεύθερη βούληση να το κάνουν αυτό με κάθε ελευθερία. Έτσι ένα μέρος της «πηγής» ένα «κύτταρο του σύμπαντος της δημιουργίας» μεταφέρεται κάθε φορά σε κάποιο σώμα όντος και αρχίζει να αλληλεπιδρά με τον κόσμο αυτό μεταφέροντας την πληροφορία στην πηγή του ελεύθερα.

Η ψυχή λοιπόν εισέρχεται μέσα σε έναν «παρατηρητή» του κόσμου ή καλύτερα όπως προανέφερα σε έναν «αισθητήρα» μιας και χρησιμοποιεί τις αισθήσεις του. Για να μην αρχίσω από το μηδέν πάλι, ξεκινώ από το σημείο όπου υπάρχει η συνειδητότητα. Τι είπαμε είναι συνειδητότητα; Είναι η πληροφορία που έχει διαμορφωθεί από τις συνειδήσεις όλων των όντων που πέρασαν από τον χώρο αυτό του αισθητού κόσμου. (ας διαβάσουμε και τις άλλες αναρτήσεις που έχω γράψει σχετικά). Η ερώτηση κλειδί τώρα: Έστω ότι έχουν εξαφανιστεί από ένα μαγικό χέρι όλοι οι παρατηρητές κάποια στιγμή από τον κόσμο αυτό (τον αισθητό). Τι θα συμβαίνει; Αν όλοι (υποθετικά) οι παρατηρητές απουσιάζουν, τότε απουσιάζει και ο κόσμος αυτός. Και τότε ο πρώτος που θα ξαναμπει τι θα δει; Τι θα αισθανθεί, τι θα καταλάβει;

Πριν μπει, ο νέος αυτός παρατηρητής, στον τρισδιάστατο κόσμο, δεν υπάρχει τίποτε. Δεν υπάρχει. Αυτή η φράση «δεν υπάρχει», περιγράφει την πραγματική έννοια του κόσμου. Αυτό σημαίνει εικονικό και αυτό σημαίνει «το άκρο του Μη Ων». Μπορεί να σας ακούγεται «κουφό» αλλά αυτό συμβαίνει. Και τότε αυτός ο νέος παρατηρητής, το ξαναγράφω. τι θα δει; Για σκεφτείτε λίγο. Μόλις εισέλθει, τον απειροστό αυτό αρχικό χρόνο, θα αλληλεπιδράσει η ψυχή με την ενέργεια της συνειδητότητας η οποία απλά είναι ένα software. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή που η ενέργεια της ψυχής θα αντανάκλασει πάνω στη συνειδητότητα και θα επιστρέψει πίσω στον παρατηρητή, θα δημιουργηθεί η πρώτη πληροφορία της συνειδητότητας

του για τον κόσμο αυτό. Ακριβώς τότε, θα υπάρξει ξαφνικά πάλι ο κόσμος, εκεί, μονάχα για αυτόν.

Ένας νέος αναγνώστης, είναι αδύνατον να το δεχθεί αυτό με την πρώτη ματιά. Είναι όμως, σαν να άνοιξες μια σβηστή οθόνη, τη στιγμή που ο υπολογιστής (από πίσω) έπαιζε αυτόματα ένα παιχνίδι από τον σκληρό δίσκο του. Αυτό τον συνειρμό μπορεί να τον κάνει ο αναγνώστης για να αρχίσει να κατανοεί τι συμβαίνει; Δεν υπάρχει ο κόσμος, σημαίνει δεν γίνεται αισθητός. Η πληροφορία που τον δημιουργεί υπάρχει ενεργειακά στην τέταρτη και πέμπτη διάσταση αλλά εσύ είναι αδύνατον να το δεις αυτό. Όπως είναι αδύνατον να δεις τα bits που σχηματίζουν το παιχνίδι. Αυτά συμβαίνουν στο παρασκήνιο. Στο αόρατο μέρος του υπολογιστή σου. Εσύ αυτό που βλέπεις είναι εικόνες και γράμματα στην οθόνη σου.

Εδώ πως δέχεσαι τον όρο εικονικό; Μα το ίδιο συμβαίνει και με τον αισθητό κόσμο. Το καταλάβαμε τώρα τι είναι αυτό που βλέπουμε; Όχι μόνο βλέπουμε αλλά και ακούμε και αγγίζουμε και γευόμαστε και μυρίζουμε. Για αυτό λέμε αισθανόμαστε. Το καταγράφουν οι αισθήσεις μας. Και ακόμη καλύτερα προσθέτοντας μέσα και την φράση διαισθανόμαστε η οποία λέξη αυτή αναφέρεται στο αόρατο μέρος του κόσμου, της τέταρτης και πέμπτης διάστασης. Τον βλέπουμε λοιπόν τον κόσμο, τον χαιρόμαστε και στο τέλος της περιόδου αλληλεπίδρασής μας (όταν πεθάνει το σώμα μας), βγαίνουμε από αυτόν. Τι θα συμβεί μόλις ο μοναδικός μας παρατηρητής βγει πάλι από τον τρισδιάστατο κόσμο; Σωστά αρχίσατε να μαντεύετε. Θα εξαφανιστεί πάλι. Πάλι; Και τι θα υπάρχει στον τρισδιάστατο χώρο μας; Τίποτε; Δεν θα υπάρχει τίποτε; Θέλετε πάλι εγώ να απαντήσω τώρα; Ακόμη κάνετε την ίδια ερώτηση; Φυσικά τίποτε.

Σας κάνει ακόμη μεγάλη εντύπωση ε; Το κατανοώ. Δεν είστε οι μόνοι που έχετε αυτή την αντίδραση. Ας γυρίσουμε λοιπόν στον παρατηρητή μας και την ψυχή του. Όπως καταλαβαίνετε πια έχει πάψει να υπάρχει παρατηρητής, αλλά υπάρχει μόνο ψυχή, η οποία ξεκινώντας το ταξίδι της επιστροφής της στην πηγή της, θα περάσει σε αντίστροφη φορά, πρώτα από την τέταρτη διάσταση, ύστερα από την πέμπτη και ύστερα θα περάσει στον πραγματικά υπερβατικό κόσμο του «Ων». Θυμάστε τη διαφήμιση; «Το χάσαμε το κορμί πατριώτη». Το σώμα μας τέλος, υπάρχει μόνο σαν πληροφορία στην συνειδητότητα η οποία πλέον, μη έχοντας κάποιον παρατηρητή στις τρεις διαστάσεις, παραμένει σε αναμονή στην τέταρτη. Η οθόνη έχει σβήσει και ο σκληρός βρίσκεται σε «αναμονή» νέου παρατηρητή. Η ψυχή επιστρέφει πίσω (η επιστροφή της είναι ολόκληρη διαδικασία φυσικά που θα εξετάσουμε σε άλλη ανάρτηση, γιατί αλλιώς θα μπλεχτούμε πάλι) και μένει ο κόσμος άδειος κι έρημος.

Αν έχετε ερωτηματικά ακόμη μέχρι εδώ, καλύτερα να το ξαναδιαβάσετε, ώστε να κατανοήσετε τις έννοιες «εικονικός», «δεν υπάρχει», «τίποτε», άδειος κι έρημος. Η συνειδητότητα, παραμένει σε αναμονή στην τέταρτη διάσταση για κάποιο αρκετά μεγάλο διάστημα, αλλά μη έχοντας διαθέσιμη ενέργεια, κάποια στιγμή αποσύρεται στην πέμπτη. Ο σκληρός σβήνει, αλλά διαθέτει ακόμη πληροφορίες. Όπως όμως έχουμε ξαναπεί σε άλλες αναρτήσεις, η πέμπτη διάσταση είναι χαοτική. Αυτό σημαίνει ότι από εδώ και μετά είναι αδύνατον να δημιουργηθεί ο κόσμος ακριβώς όπως υπήρχε και πριν. Στο σημείο αυτό, όπως καταλαβαίνει ο αναγνώστης, έχουμε εισέλθει σε ένα τομέα όπου η σύγχρονη επιστήμη, είναι παντελώς απύσαστα. Η εμφανής. Του συστήματος. Αυτή που αποδέχεται η μεγάλη μάζα της ανθρωπότητας, διότι η επιστήμη πάντοτε είναι παρούσα. Πάντοτε. Κι αυτό είναι κάτι που θα πρέπει να το κρατήσει ο αναγνώστης. Η επιστήμη, περνά κρίσεις όπως όλα, αλλά πάντα είναι αυτή που ερευνά. Με διαφορετική μορφή κάθε φορά, αλλά είναι αυτή.

Επιστρέφουμε. Είπαμε ότι για να υπάρξει ο κόσμος χρειάζεται έναν κάτοικο, έναν ένοικο, έναν παρατηρητή, κάποιον που να κρατήσει τον κόσμο σε λειτουργία. Ας κάνουμε μερικές ερωτήσεις. Την ενδιαφέρει την ψυχή αυτό; Την απασχολεί την ψυχή, αν υπάρχει ή όχι αυτός ο αισθητός κόσμος ή αν συνεχίσει να υπάρχει αφού εκείνη φύγει από αυτόν; Φυσικά και όχι. Η ψυχή, είναι θα λέγαμε σε διατεταγμένη υπηρεσία, μέσω της οποίας συμμετέχει στη δημιουργία του κόσμου. Το αν υπάρχει ή όχι κάποιο μέρος του, είναι θέματα που είναι αδύνατον να απασχολήσουν ποτέ την ψυχή. Διότι η ψυχή γνωρίζει την πραγματική δημιουργία της πηγής της,

Ποιόν απασχολούν τότε; Απασχολούν το είδωλο της ψυχής. Απασχολούν αυτό που εκλαμβάνει σαν μόνιμο, το σήμα που έρχεται από τη συνειδητότητα. Και ποιο είναι αυτό; Είναι το Εγώ μας. Αυτό που έχουμε και ονομάζουμε Εγώ ή προσωπικότητα. Αυτό είναι που αντιδρά αμέσως μόλις λαμβάνουμε την

πληροφορία περί μη πραγματικού κόσμου. Διότι αν ο κόσμος γύρω είναι εικονικός, τότε το Εγώ τι είναι; Τι δουλειά κάνει; Που ζει; Για το Εγώ, αυτή η σκέψη είναι επικίνδυνη, διότι θέτει σε αμφισβήτηση την κυριαρχία και την ύπαρξή του. Κι εδώ αρχίζει το πρόβλημα με τις αδελφότητες. Οι οποίες γνωρίζουν πολύ καλά πώς να χειραγωγούν ένα κυρίαρχο Εγώ. Αν μου απαντήσετε ότι μιλούν και αυτοί για το Εγώ, θα συμφωνήσω μαζί σας. Φυσικά και μιλούν. Και μάλιστα λένε και αρκετές αλήθειες σχετικά με αυτό.

Όμως για αυτούς σημασία έχει να προσπαθήσουν να κρατήσουν τις ψυχές στο κόσμο αυτό. Και για να το πετύχουν αυτό χρειάζονται την εμπιστοσύνη μας, Για αυτό, χρειάζονται αλήθειες που τους είναι ακίνδυνες. Τι κάνουν λοιπόν; Όλα ξεκίνησαν από τον μεγάλο Αρχαίο. Το όν που επαναστάτησε του θεϊκού σχεδίου και αποφάσισε να κυριαρχήσει σε αυτό το δημιούργημα. Γνωρίζοντας τον τρόπο που είναι σχεδιασμένος αυτός ο κόσμος, αποφάσισε να κυριαρχήσει στο εικονικό μέρος της ψυχής. Στο Εγώ. Όταν η ψυχή είναι ανώριμη, το Εγώ μπορεί να λάβει κυρίαρχη θέση επάνω της. Κι ένα κυρίαρχο Εγώ, το πρώτο που θέλει είναι να γίνει αθάνατο σαν κι εκείνη. Όμως το Εγώ σχηματίζεται από τη συνειδητότητα, κι εφόσον η συνειδητότητα είναι ανεξάρτητη του Θεϊκού σχεδίου, υπάρχει μόνο στον εικονικό κόσμο που ζούμε εδώ. Άρα είναι αδύνατον να γίνει αθάνατο. Εκτός εάν. Εκτός εάν κατορθώσει και μιμηθεί την ψυχή.

Έτσι λοιπόν, κυριαρχεί στην ψυχή και προσπαθεί να την κρατήσει μόνιμα εδώ. Όσο υπάρχει ψυχή που αλληλεπιδρά σε αυτό τον κόσμο υπάρχει και Εγώ. Έτσι, αρχής γενομένης τότε, όταν σχηματιζόταν το εδώ σύστημα, ο μεγάλος Αρχαίος, φρόντισε μέσα από τη συνειδητότητα που από το χαοτικό της πεδίο (όπου είναι δύσκολο να γίνει αντιληπτός), να μεταβιβάσει πληροφορίες και σε άλλα όντα ώστε να τους πείσει να παραμείνουν εδώ. Ένοικους. Τους εκπεσόντες αγγέλους. Τον Κρύων ή Κρόνο για παράδειγμα. Αυτοί με τη σειρά τους, βρίσκουν τους κατάλληλους ανθρώπους, οι άνθρωποι οργανώνουν τις αδελφότητες, οι αδελφότητες παγιδεύουν τις ανώριμες ψυχές, δυναμώνουν το Εγώ τους, και το Εγώ με τη σειρά του αναλαμβάνει να δημιουργήσει την τελική παραπλάνηση στην ψυχή, με ενίσχυση της πληροφορίας περί του υλικού κόσμου, ώστε αυτή να παραμείνει με τη βούλησή της στο χώρο του αισθητού κόσμου.

Τότε, αφού η ψυχή, μετά το θάνατο του σώματος εγκλωβιστεί στην πέμπτη διάσταση (έχω ξαναγράψει και θα ξαναγράψω για αυτό), οι αδελφότητες μπορούν να τη διαχειριστούν με την ησυχία τους. Διότι είναι αδύνατον για κάθε βιολογικό σώμα να περάσει σε ένα ενεργειακό χώρο όπως της τέταρτης ή πέμπτης διάστασης. Κι όταν λέμε αδελφότητες, εννοούμε ανθρώπους που με κυρίαρχο Εγώ, εξέλαβαν τον κόσμο σαν αποκλειστικά υλικό, και αποφάσισαν να κυριαρχήσουν όλων των άλλων, αδιαφορώντας για τις συνέπειες. Το 1982, για πρώτη φορά, στα γραφεία του ΟΗΕ στη Βιέννη, η οργάνωση με το όνομα «Εργάτες του Φωτός», τόλμησε και ανακοίνωσε ανοικτά την επιτυχία τους σχετικά με την απόφασή τους να επαναφέρουν την παραγωγή των ανθρώπινων κλώνων στην ανθρωπότητα. Το είχαν ξανακάνει και στην εποχή της παντοκρατορίας τους στην Ατλαντίδα, όπου κι τότε, είχαν πετύχει την κλωνοποίηση ανθρώπων τους οποίους ονόμαζαν «οι άλλοι».

Και τότε, η δέσμευση της ψυχής γινόταν με τεχνολογικά μέσα (κρυστάλλους) ενώ η εμφύτευση της μέσα στους κλώνους αυτούς με επίκληση. Έτσι και σήμερα, μπόρεσαν και κατασκεύασαν ειδικές κάψουλες τις οποίες παρουσίασαν στις αδελφότητες πριν μερικούς μήνες, με τις οποίες, αφού τοποθετήσουν μέσα (με τη θέλησή του) κάποιον άνθρωπο, του δεσμεύουν την ψυχή και τη ζωτικότητα αφήνοντάς τον ένα αποξηραμένο σκελετό. Πως το κατάφεραν όλο αυτό; Πως κατάφεραν και καταφέρνουν να πείσουν τους ανθρώπους να μπουν μέσα στις κάψουλες αυτές;

Εδώ ξεκινάει η παραπληροφόρηση για την πέμπτη διάσταση. Μέσα από τους «εργάτες του φωτός» έπεισαν (και έχουν πείσει) ένα μεγάλο μέρος οπαδών τους, ότι ο πλανήτης εισέρχεται σε μια περίοδο όπου θα ανοίξει η πέμπτη διάσταση, η οποία προσφέρει πνευματική ανέλιξη της ψυχής. Με όλες αυτές τις αναρτήσεις που έχω πλέον γράψει, ο αναγνώστης πια έχει όλα τα δεδομένα να αντιληφθεί, ότι όλο αυτό είναι απλά μια απάτη. Διότι, η πέμπτη διάσταση, ήταν πάντα εκεί, πάντα εκεί θα είναι, και πάντα θα είναι ανεξάρτητη της ανέλιξης της ψυχής του, μιας και είναι απλά η είσοδος και η έξοδος από τον κόσμο μας. Παρόλα αυτά τον έπεισε όμως, ότι αν κάποιος αποτύχει να το πετύχει αυτό με πνευματικό τρόπο, αυτοί θα τον βοηθήσουν ώστε να περάσει το σώμα του στην πέμπτη αυτή διάσταση, με μηχανικό τρόπο.

Πως; Με τις γνωστές κάψουλες ανέλιξης, τις οποίες μάλιστα, ενημέρωσαν τους οπαδούς τους ότι κατασκεύαζαν στην έσω γη (!!!!!). Με τις κάψουλες αυτές δηλαδή, οι αδελφότητες, από την αρχή του σεναρίου γνώριζαν τον σκοπό της ύπαρξής τους. Ενημέρωσαν τους οπαδούς τους ότι, η κλωνοποίηση του ανθρώπου έχει ξεκινήσει, ότι αυτό είναι αδύνατον να ανατραπεί και ότι όπως τότε πριν χιλιάδες χρόνια στην Ατλαντίδα, έτσι και τώρα, οι κλώνοι αυτοί, θα μπορέσουν να πάρουν αυτό που τους αξίζει. Και έλεγαν αλήθεια. Μια αλήθεια που η ανάγκη των ανθρώπων για προστασία και αγάπη, τους οδηγούσε στην αποδοχή οτιδήποτε άκουγαν από αυτούς.

Οι κλώνοι είναι έτοιμοι. Υπάρχουν ήδη πειραματικά μοντέλα που έχουν βγει σε κυκλοφορία. Οι κλώνοι αυτοί, έχουν αντί ψυχής, ένα ενεργειακό λειτουργικό σύστημα (software) το οποίο βασίζεται σε σύνθεση αμινοξέων. Αντί δηλαδή πυριτίου χαλαζία που έχουν οι υπολογιστές, οι κλώνοι έχουν ένα πρωτοποριακό υπόστρωμα αμινοξέων (παρόμοια με το DNA), το οποίο όμως είναι περιορισμένου χρόνου ζωής και δυναμικότητας. Οι παρατηρητές δηλαδή που είναι κλώνοι, μπορούν να αισθανθούν τον κόσμο γύρω τους αλλά αδυνατούν να διαχειριστούν την ενέργεια της ζωτικότητας κι έτσι πέφτουν σε κατάσταση αστάθειας και καταστρέφονται σχετικά σύντομα.

Θυμάστε στην προηγούμενη ανάρτηση, τη σχέση μάζας, ταχύτητας εμφάνισης της ύλης (ταχύτητας υλοποίησης) και ελάχιστης ενέργειας διατήρησης της μορφής; Μιλάμε απλά για τη θεωρία της σχετικότητας, με διαφορετική ανάγνωση. Έτσι έχουμε τους κλώνους, έχουμε απομονώσει τις ψυχές και την ζωτικότητα, τις έχουμε αποθηκεύσει σε ειδικούς χώρους για να τις χρησιμοποιήσουμε όταν θέλουμε, τι μας μένει; Τι παραμένει ακόμη σε εκκρεμότητα για να υλοποιηθεί; Η εμφύτευση της ψυχής στον κλώνο. Πως το είχαν πετύχει αυτό στην Ατλαντίδα; Με επίκληση. Δηλαδή ιερουργικά. Ελάτε.. Τώρα είναι εύκολο. Έχετε όλες τις πληροφορίες πλέον. Τι μένει να κάνουν; Μα φυσικά. Να ορίσουν τον εωσφορισμό σαν την επίσημη θρησκεία και να αρχίσουν να ιεουργούν στο όνομα του μεγάλου Αρχαίου.

Έτσι από παρατηρητές κλώνοι, θα μετατραπούν σε δημιουργούς του εικονικού κόσμου. Διότι ο εικονικός κόσμος θα συνεχίσει να είναι εικονικός. Αυτό είναι αδύνατον να αλλάξει. Τι θα έχει συμβεί δηλαδή. Θα έχει δημιουργηθεί το άκρο του Μη Ων. Ο Μη Υπαρκτός κόσμος, θα έχει ξεκινήσει να υπάρχει. Δηλαδή πλέον, θα υπάρχουν πάντα κάποιοι (κλώνοι) οι οποίοι θα διατηρούν τον εικονικό και φανταστικό αυτό κόσμο σε λειτουργία. Οι ψυχές όμως που θα συμμετέχουν σε αυτή την αντιγραφή του κόσμου θα έχουν αποκοπεί από την πηγή τους. Οι δρόμοι επιστροφής θα είναι πλέον διαγραμμένοι. Και στο τέλος ίσως, έχοντας τις ψυχές διαθέσιμες μόνιμα στο χώρο εδώ, θα υπάρχει ίσως κάποια στιγμή η πιθανότητα να μπορέσουν να αντιγράψουν την πληροφορία και να δημιουργούν έτοιμους κλώνους με αντιγραμμένη ψυχή, το οποίο είναι και ο τελικός στόχος των αδελφοτήτων για κυριαρχία.

Το ξαναγράφω. Οι εποχές μας ξεπέρασαν. Όλοι μας βρεθήκαμε με την ελεύθερη επιλογή μας σε ένα χώρο, που ενώ έχει δημιουργηθεί και υπάγεται στο θεϊκό σχέδιο, αυτός προσπαθεί -ήδη ο ίδιος αποκομμένος- να κυριαρχήσει εις βάρος του δημιουργού του. Κι εμείς, κάθε φορά, βρισκόμαστε στο χώρο αυτό, προσπαθώντας να πετύχουμε να φτάσουμε σε ένα σημείο να παρατηρούμε τον κόσμο και συγχρόνως να ελέγχουμε τα Εγώ μας. Γιατί; Γιατί γίνεται όλο αυτό; Προς τι όλο αυτό το ρίσκο που παίρνουμε όλοι μας επισκεπτόμενοι ένα εικονικό χώρο που θα μπορούσε να αποτελεί ένα υπέροχο σημείο του σύμπαντος;

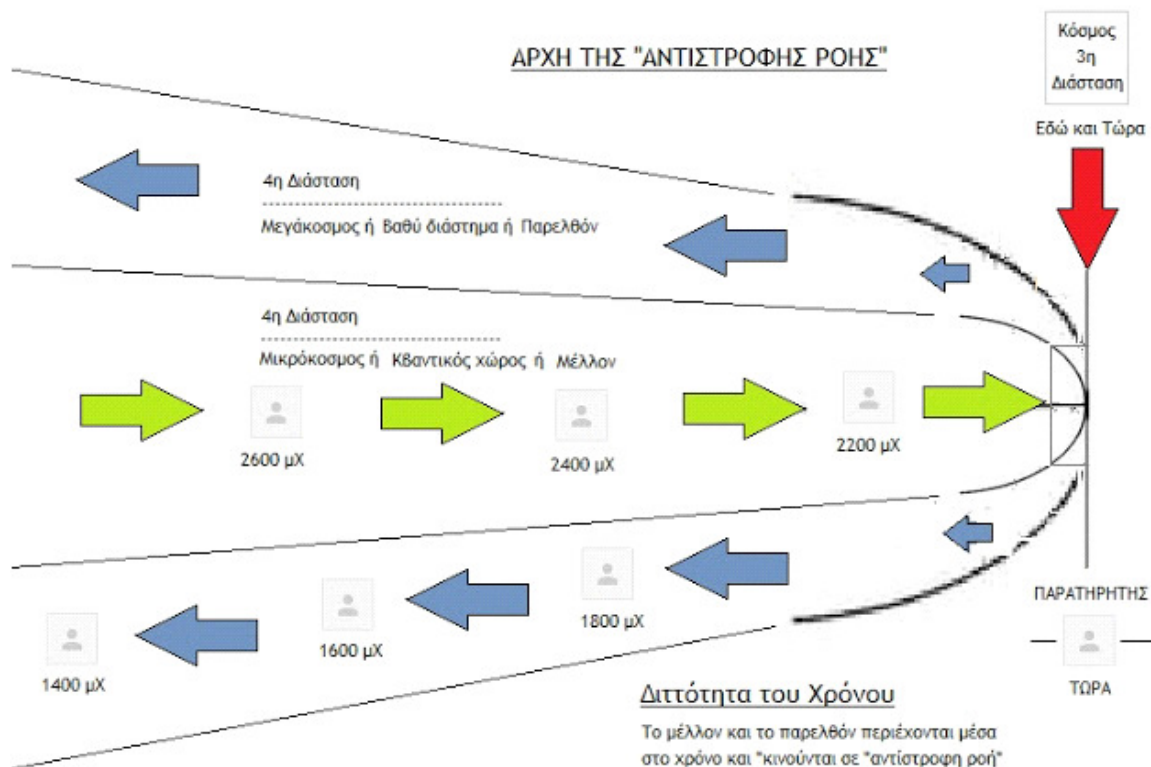
Είμαστε εδώ, για να κατορθώσουμε να συνειδητοποιήσουμε αυτό ακριβώς που συζητάμε τόσες μέρες. Να δημιουργήσουμε τη βάση της αρχής καταγραφής μιας ολοκληρωμένης πληροφορίας, η οποία να ξεκινήσει να γράφει στην συνειδητότητα, όχι μόνο αυτό που αισθανόμαστε για τον κόσμο από αντανάκλαση, αλλά αυτό που συνειδητοποιούμε συνθέτοντας τη διάνοια με το συναίσθημα και τις αισθήσεις.

Ρισκάρουμε τις ψυχές μας, για να κάνουμε αυτή την πρώτη καταγραφή. Δίνουμε μια καθημερινή μάχη με τα αναρίθμητα Εγώ που μαστίζουν τη σκέψη μας, ήρεμα, άηχα, αθόρυβα. Μια μάχη καθαρά πνευματική. Απαλλαγμένη από τη εφήμερη δόξα του ονόματος, της καριέρας και της ατομικής καταξίωσης. Και κάθε μέρα που το κάνουμε, γινόμαστε περισσότερο σίγουροι, ότι αυτή η επόμενη μέρα, υπάρχει ήδη.

Η αρχή της «αντίστροφης ροής»

Έχω την αίσθηση πια ότι μπορούμε να μπούμε πιο βαθιά και να αρχίσουμε να συζητάμε τον τρόπο που δημιουργήθηκε αυτός ο κόσμος. Για να είμαι όμως περισσότερο ακριβής, θα πρέπει να γράψω, για τον «τρόπο που δημιουργείται συνεχώς ο κόσμος». Φυσικά όλοι σχεδόν που θα διαβάσετε αυτό το άρθρο, γνωρίζετε πολύ καλά τι σημαίνει big bang ή η «μεγάλη έκρηξη» για τους φυσικούς -και όχι μόνο- επιστήμονες του πλανήτη μας. Αυτό που αδυνατείτε να γνωρίζετε ίσως, είναι πως ξεκίνησε αυτή η θεωρία. Θα περάσω γρήγορα το πώς στήθηκε όλη αυτή η ιστορία μιας και το internet, είναι γεμάτο από όλες τις σχετικές ιστορικές περιγραφές. Σήμερα θα σας περιγράψω την απέναντι πλευρά.

Οι αδελφότητες λοιπόν, αποφάσισαν, προς τα μέσα του 17ου αιώνα περίπου (γύρω στα 1850), να προχωρήσουν τεχνολογικά ώστε να φτάσουν στο σκοπό τους. Σκοπό που όπως έχω ξαναγράψει, ήταν και συνεχίζει να είναι, η αντιγραφή του «κώδικα» της ψυχής. Αυτό το εγχείρημα όμως, ήταν ένα εξαιρετικά δύσκολο και επικίνδυνο στην εφαρμογή του, διότι υπήρχε πιθανότητα και δυνατότητα να τινάζει τα πάντα στον αέρα και να καταστρέψει, ότι μέχρι εκείνη τη στιγμή είχαν δημιουργήσει και αποφασίσει για το μέλλον το δικό τους και το δικό μας. Έτσι έπρεπε να προετοιμάσουν το πεδίο, ενώ παράλληλα θα εργάζονταν πάνω στα ειδικά σχέδιά τους. Τι έπρεπε να κάνουν λοιπόν; Αυτό που έγραψα. Να δημιουργήσουν ένα παράλληλο σύστημα αξιών, πάνω στο οποίο θα εστίαζαν όλα τα βλέμματα της μάζας της ανθρωπότητας και θα άφηναν έτσι αφανές, το βασικό τους πρόγραμμα. Να δημιουργήσουν δηλαδή ένα σύστημα, μέσα στο οποίο να μπορούσαν να κρύψουν το μεγαλύτερο μυστικό, σε κοινή θέα.

Πρώτο τους μέλημα, ήταν να διαχωρίσουν την θρησκεία από την επιστήμη. Με τέτοιο τρόπο μάλιστα, που να φαίνεται ότι η εκκλησία είναι αυτή που παραχωρεί ελεύθερο πεδίο στους ερευνητές, για να μείνουν εκείνοι και να προσδιορίσουν μέρος του μεταφυσικού και μόνον. Με το διαχωρισμό αυτό τι πέτυχαν; Κατόρθωσαν να εξοστρακίσουν κάθε μεταφυσική ιδέα και συσχέτιση από τη σκέψη των επιστημόνων και να τους εστιάσουν πάνω σε μια καθαρά υλιστική θεώρηση του αισθητού κόσμου. Μια θεώρηση που θα εμπόδιζε στους επιστήμονες να στρέψουν τη σκέψη τους σε διαφορετικό σημείο. Έτσι, όλοι οι επιστήμονες, θα θεωρούσαν ότι τα θέματα της «ψυχής» τους, έμεναν στην δικαιοδοσία της εκκλησίας και αυτοί, θα ασχολούνταν πια με το καθαρά υλιστικό μέρος του σύμπαντος στο οποίο και θα ήταν ειδικευμένοι. Επιπρόσθετα, δημιούργησαν ένα τέτοιο στεγανό, που έφτασε να γίνει σχεδόν ταμπού για έναν επιστήμονα, να καταδεχθεί δηλαδή να εντάξει μέσα στις μελέτες του, τέτοια θέματα θρησκευτικού ή μεταφυσικού περιεχομένου όπως της ψυχής.

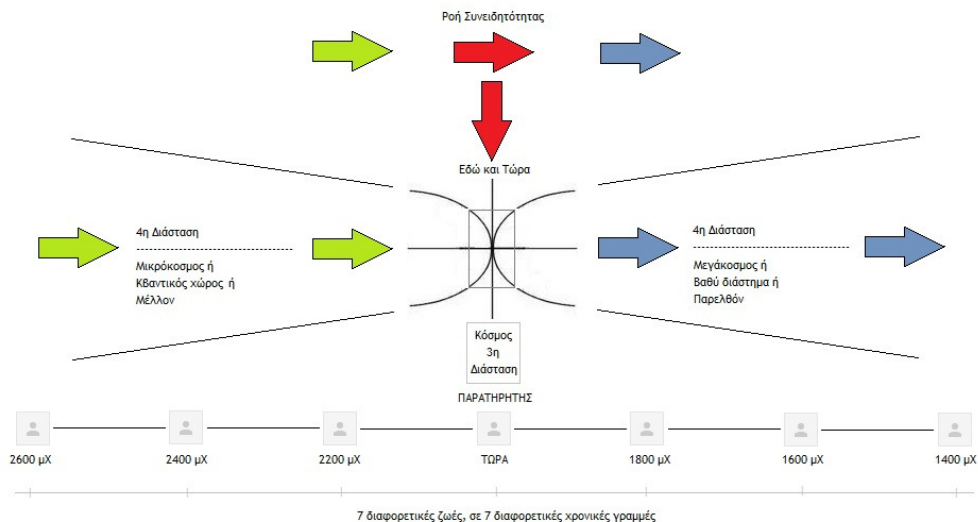
Έτσι δημιούργησαν το παραπέτασμα καπνού, στο οποίο έδωσαν το επιστημονικότατο όνομα big bang. Ολόκληρο το σύμπαν, συμπιεσμένο στο κεφάλι μιας καρφίτσας και στη συνέχεια ένα «μπουμ». Ακόμα γελάνε οι αδελφότητες μαζί μας, και φυσικά θα γελάνε και όλοι οι άνθρωποι που θα ζήσουν στη γη και θα διδάσκονται στην ιστορία τους για τη θεωρία αυτή δημιουργίας του κόσμου. Δημιούργησαν δηλαδή μια θεωρία «προπέτασμα καπνού», και την έστησαν με τέτοιο τρόπο, ώστε όλοι οι επιστήμονες συνεχώς να ασχολούνται με αυτό και να αδυνατούν να βρουν άκρη ποτέ. Το αποτέλεσμα έδινε λύση σε εκείνους και όχι στους επιστήμονες. Διότι κάθε φορά, θα έφταναν σε κάποιο τεχνολογικό ή επιστημονικό αποτέλεσμα που εκείνοι ήθελαν, αλλά οι επιστήμονες θα γύριζαν πάλι πίσω. Κάθε φορά, οι τεχνολογικές ανακαλύψεις που θα έβγαιναν από την έρευνα των επιστημόνων, θα έδιναν λύση μόνο στις αδελφότητες, ενώ για τους επιστήμονες θα δημιουργούσαν έναν ακόμη γρίφο, που θα τους ανάγκαζε να ξεκινήσουν σχεδόν πάλι απ την αρχή. Σε κάθε περίπτωση όμως, η ταχύτητα των δύο παράλληλων πλευρών, θα ήταν σαφώς διαφορετική.

Διότι οι άνθρωποι που έστησαν όλο αυτό το θέατρο, γνώριζαν ότι όλο αυτό είναι μια -ας μου επιτραπεί η έκφραση- καθαρή απάτη. Μια παραπλάνηση. Τι γνώριζαν δηλαδή; Ότι ο κόσμος δημιουργείται συνεχώς, βάσει της αρχής της «αντίστροφης ροής». Αντίστροφης ροής; Τι είναι αυτό πάλι; Το έχουμε ξαναγράψει, όπου περιγράψαμε ότι η συνειδητότητα δημιουργεί τον αισθητό κόσμο, με συνεχή ροή μέσα σε αυτόν. Τώρα θα πούμε πως γίνεται αυτό... Για να ξεκινήσουμε όμως, θα πάμε για λίγο στο CERN. Ξέρετε, στο επιστημονικό κέντρο που έχει τον επιταχυντή σωματιδίων που βρίσκεται στην περιοχή της Ελβετίας και καταλαμβάνει κι ένα αρκετά μεγάλο τμήμα της Γαλλίας. Τι συμβαίνει εκεί όμως; Σε αυτό τον επιταχυντή, ξεκινά μια συνεχής ροή σωματιδίων (ηλεκτρονίων) τα οποία εκεί, έχουν κυκλική πορεία. Και η κυκλική φορά και πορεία αυτή έγινε εκεί, για να μεγαλώσουν το συνολικό μήκος της διαδρομής τους ώστε να κατορθώσουν επιταχυνόμενα τα σωματίδια, να φτάσουν μια μέγιστη ταχύτητα που είναι απαραίτητη. Ο επιταχυντής αυτός, αποτελείται από μια κυκλική σωλήνα -κάτι σαν κανάλι ή ποτάμι- μέσα στο οποίο αρχίζουν να ρέουν τα σωματίδια. Αυτή την κυκλική κατασκευή, εσείς φαντασθείτε την σαν ένα κομμάτι ευθείας στο οποίο μέσα, ρέουν συνεχώς τα σωματίδια αυτά.

Έτσι ακριβώς μπορείτε να φαντασθείτε την πέμπτη και την τέταρτη διάσταση. Στην πέμπτη διάσταση, η κίνηση αυτή γίνεται χαοτικά, ενώ στην τέταρτη, η ροή είναι περισσότερο ομαλή. Τα σωματίδια λοιπόν αυτά, ρέουν με μια συγκεκριμένη ταχύτητα, σχετική με την ταχύτητα του φωτός. Ρέουν και πλησιάζουν την επιφάνεια του αισθητού κόσμου. Φαντασθείτε τώρα τον αισθητό κόσμο σαν σφαίρα. Σαν ένα πλανήτη. Φαντασθείτε επίσης αυτή τη ροή σωματιδίων να πλησιάζει από παντού. Από κάθε πλευρά και από κάθε σημείο. Τόσο τον πλανήτη-σφαίρα αυτόν, όσο και τα σωματίδια που βρίσκονται σε αυτή τη ροή, φαντασθείτε τα αόρατα. Μη αισθητά.

Όπως συνεχίζετε να φαντάζεστε και την πορεία τους. Και ξαφνικά, πλησιάζουν τόσο πολύ τη σφαίρα-πλανήτη, όπου τελικά συγκρούονται μαζί του με σφοδρότητα. Πάμε πίσω τώρα στο CERN. Θα πάμε εκεί όπου θα θυμηθούμε, ότι υπάρχει η βασική φορά της ροής των σωματιδίων αλλά συγχρόνως, υπάρχει και μια άλλη που έχει αντίστροφη φορά. Ξέρω τι θα μου πείτε. Υπάρχει για να συγκρουστούν. Και τη

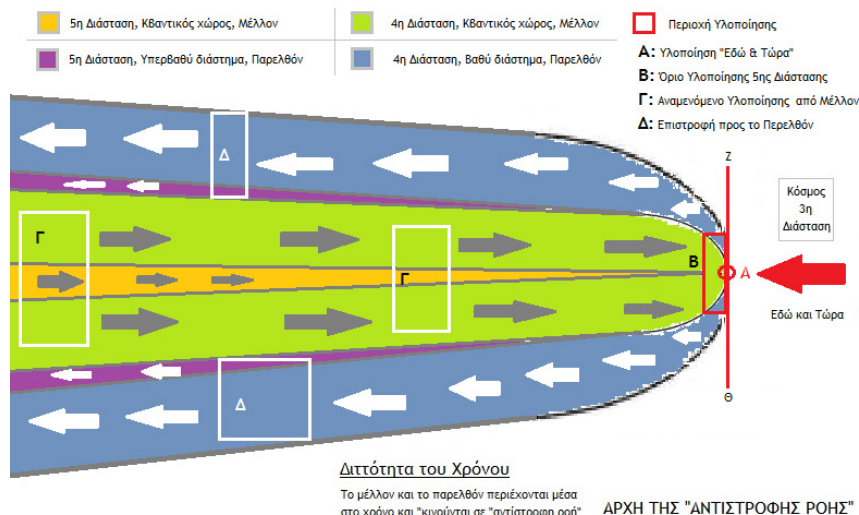
στιγμή της σύγκρουσης οι επιστήμονες

έχουν δημιουργήσει ένα σύστημα για να την παρατηρήσουν. Όμως αυτό ακόμη, δείχνει να αποτυγχάνει σχετικά. Γιατί; Διότι η παρατήρηση αυτή, είναι ακόμη μη αποτελεσματική και ολοκληρωμένη.

Για αυτό, ας πάμε εμείς να την παρατηρήσουμε αλλού... Που; Μα στο δικό μας, αισθητό κόσμο... Είχαμε μείνει στη στιγμή που η ροή σωματιδίων, προσκρούει με σφοδρότητα πάνω στον μη αισθητό πλανήτη. Και τότε, μπαμ... Αυτό το σημείο τώρα, θα μπορούσες να το πεις bang. Αλλά όχι big bang. Γιατί; Διότι είναι ένα μπαμ, που σε αντίθεση με ότι μας λένε, συμβαίνει συνεχώς κι όχι μια φορά στην αρχή. Τι συμβαίνει δηλαδή; Πάμε πάλι στη στιγμή της πρόσκρουσης για να το αντιληφθούμε. Τη στιγμή εκείνη λοιπόν, που η ροή των σωματιδίων προσκρούει πάνω στον μη αισθητό (μέχρι τότε) πλανήτη, είναι η στιγμή που προσκρούει η ροή της συνειδητότητας πάνω στον αισθητό κόσμο μας. Θυμόμαστε έτσι; Αστραπιαία, τότε, ο αισθητός κόσμος αντιδρά και παράγει ένα ίδιο αλλά αντίστροφο σήμα -κύμα σωματιδίων, το οποίο από τη στιγμή εκείνη και μετά, ξεκινά μια ίδια αλλά αντίστροφη ροή προς τα πίσω. Μέσα στην τέταρτη διάσταση. Θα επανέλθουμε για το τι συμβαίνει με αυτή την αντίστροφη ροή, όμως πάμε πάλι να δούμε τι συμβαίνει με τον αισθητό κόσμο μας.

Αυτή η πρόσκρουση και η δημιουργία της αντίστροφής ροής της, είναι το σημείο όπου ο μη αισθητός πλανήτης, μπορεί να μετατραπεί σε αισθητό. Το αόρατο, μπορεί να μετατραπεί σε ορατό. Πως; Το έχουμε ξαναγράψει. Με τον παρατηρητή. Φυσικά με τον παρατηρητή, ή αισθητήρα ή δημιουργό του αισθητού κόσμου. Πως; Κι αυτό το έχω γράψει. Με την ψυχή μας. Αν απουσιάζει δηλαδή ο παρατηρητής, ο πλανήτης -πάνω στον οποίο προσπίπτει η ροή των σωματιδίων-, συνεχίζει και παραμένει αόρατος. Μη αισθητός.

Μόλις όμως ο «κώδικας» της ψυχής, στρέψει την προσοχή του στο συμβάν της σφοδρής αυτής πρόσκρουσης, τότε συμβαίνει το εξής μαγικό. Στο κέντρο ακριβώς της ενεργειακής πρόσκρουσης αυτής, παράγεται ένα πολύ μικρό σωματίδιο, ένα μποζόνιο, το μποζόνιο Higgs, ή αλλιώς το σωματίδιο του Θεού, το οποίο, παράγει από την δημιουργηθείσα

αντίστροφη φορά της ροής των σωματιδίων, ένα εικονικό αντίστροφο, το οποίο κατορθώνει τελικά και περνάει μέσα στο ενεργειακό πεδίο του αισθητού κόσμου. Αυτό το εικονικό αντίγραφο, δίνει αυτόματα στον παρατηρητή, την αίσθηση του εικονικού κόσμου.

Ποια αίσθηση; Τα πάντα. Όπου παρατηρήσει. Το βουνό, τον ουρανό, τη θάλασσα, τα πουλιά, τη βροχή, το χώμα, τα ζώα, τους ανθρώπους, τη βιολογία μας, την ανάπτυξή μας, τα κτήρια, τις καταστάσεις, τις ιδέες, τα πάντα. Η ροή δηλαδή αυτή προσπίπτει σε κάθε δυνατό σημείο μέσα στο τρισδιάστατο χώρο. Έξω από το σώμα σου, μέσα στο σώμα σου, μέσα στον τοίχο, μέσα στον αέρα, στο νερό, στα χημικά, στα αέρια, παντού, παντού, παντού. Κι αυτή η ροή είναι συνεχής. αδιάκοπη. Πως; Για να δούμε αναλυτικότερα. Τα πρώτα σωματίδια συγκρούονται με τον κόσμο μας και αυτόματα δημιουργείται το ίδιο ποσό σωματιδίων τα οποία ξεκινούν αντίστροφη ροή και συγχρόνως η παρατήρηση αρχίζει να δημιουργεί τον αισθητό κόσμο. Το εικονικό μέρος της συνειδητότητας (αυτό είναι η εικονική ροή των σωματιδίων) που εισέρχεται, δαπανά ένα αρκετά μεγάλο ποσό ενέργειας για όλο αυτό το συμβάν. Έτσι μόλις η ενέργεια πέσει, το συμβάν αυτό γίνεται ασταθές και χάνεται δημιουργώντας στιγμιαία ένα «κενό» στη συνέχεια της ροής. Ένα «κενό» που είναι αδύνατον να το αντιληφθεί ο παρατηρητής, διότι «γεμίζει» αμέσως αστραπιαία, με το υλικό των ενεργειακών σωματιδίων που έρχονται από πίσω με τη συνεχή ροή. Αυτά γενούν μια επιπλέον αντίστοιχη αντίστροφη ροή προς την τέταρτη διάσταση, όπως και το εικονικό είδωλο τους.

Αυτό ήταν. Η αρχική ροή συνεχίζεται, όπως και η αντίστροφη η οποία δημιουργεί συνεχώς τα είδωλα του κόσμου μας. Η ψυχή δηλαδή, «ακίνητη» στο χώρο, παρατηρεί τη ροή αυτή του κόσμου μας, να δημιουργείται μπροστά της συνεχώς. Αυτόν την αισθητό κόσμο. Αυτόν που λέμε ψεύτικο, εικονικό. Αυτόν. Τι σημαίνει όμως ακίνητη; Τι είναι αυτό που μόλις έγραψα; Ας κάνουμε μια γρήγορη ανακεφαλαίωση για να αρχίσουμε να αντιλαμβανόμαστε τι γράφω. Υπάρχει μια συνεχής ροή ενεργειακών σωματιδίων τα οποία προσκρούουν πάνω στον κόσμο μας. Η ροή αυτή έχει ξεκινήσει από την πέμπτη διάσταση, περνά την τέταρτη και προσκρούει πάνω στη τρίτη δηλαδή τον τρισδιάστατο κόσμο μας. Με την πρόσκρουση δημιουργείται μια αντίστροφη ροή ίσης ενεργειακής ποσότητας, η οποία αρχίζει να οδεύει προς τα πίσω δηλαδή προς την τέταρτη και ύστερα πέμπτη διάσταση. Η αντίστροφη αυτή ροή, μέσω του παρατηρητή, δηλαδή της ψυχής, αρχίζει να δημιουργεί μια ισοδύναμη εικονική ροή μέσα στον αισθητό κόσμο. Αυτή η συνεχής εικονική ροή δημιουργείται με το σωματίδιο higgs, το οποίο και προσδίδει την ψευδαίσθηση της μάζας στα σώματα και τελικά τις μορφές που υπάρχουν γύρω μας. Η ψυχή, ο παρατηρητής δηλαδή, παραμένει «ακίνητη» στο χώρο και μόνο η ροή συμβαίνει γύρω της, η οποία δημιουργεί τα πάντα.

Ναι αλλά πως δημιουργείται η κίνηση των αντικειμένων που αντιλαμβανόμαστε; Πως κινούνται οι πλανήτες, τα φύλα, ο άνεμος, τα πουλιά, πως τρέχουν τα ζώα, εμείς οι άνθρωποι, πως συμβαίνει η κίνηση; Φαντασθείτε ότι φοράτε ειδικά γυαλιά, στα οποία προβάλλεται ένας εικονικός κόσμος. Εσύ κάθεται ακίνητος και αναπαυτικά σε μια πολυθρόνα, και το λειτουργικό αρχίζει να σε ξεναγεί σε ένα φανταστικό και εικονικό κόσμο. Να φέρουμε ένα παράδειγμα. Αποφασίζεις να παίξεις ένα παιχνίδι μέσω του υπολογιστή και αυτών των γυαλιών, κατά το οποίο, ζητάς από το παιχνίδι να σε πάει ένα ταξίδι. Εικονικό. Τότε μπροστά σου εμφανίζεται ένας δρόμος, ένα αυτοκίνητο, εσύ μπαίνεις εικονικά μέσα και αρχίζεις να το οδηγείς. Γύρω σου περνάνε άνθρωποι, κτίρια, βουνά, ολόκληρη η διαδρομή περνά από μπροστά σου και στο τέλος φτάνεις στον εικονικό προορισμό σου, όπου κατεβαίνεις, συναντάς ανθρώπους ή ότι άλλο μπορείς να παρατηρήσεις. Κι όλο αυτό, μπορείς ίσως να το παίζεις μαζί με κάποιο φίλο σου, όπου δίπλα σου σε μια άλλη πολυθρόνα, θα μπορεί να αλληλεπιδρά μαζί σου μέσω του εικονικού προγράμματος με τα δικά του γυαλιά.

Όλο αυτό όμως είναι εικονικό. Είναι ενεργειακή πληροφορία. Και για να γυρίζουμε στον κόσμο μας, η κίνηση είναι κι αυτή ενεργειακή πληροφορία, η οποία δημιουργείται από την αντίστροφη ροή. Η συνειδητότητα που έχουμε περιγράψει στις άλλες αναρτήσεις, είναι μια ενεργειακή πληροφορία η οποία παράγεται από την αλληλεπίδραση της ψυχής με τον αισθητό κόσμο, παράγοντας τη συνείδηση. Μα θα μου πείτε, τι είναι αυτά που μας λες; Αυτό το τραπέζι που είναι μπροστά μου είναι πραγματικό, ο υπολογιστής είναι πραγματικός, το ποτήρι, το χέρι μου, τα εσωτερικά μου όργανα είναι πραγματικά. Ναι είναι. Αυτό το γνωρίζουμε..

Τι είναι πραγματικό όμως γνωρίζουμε; Ο αισθητός κόσμος που εμείς εκλαμβάνουμε ως πραγματικό, διέπεται από φυσικούς νόμους, οι οποίοι έχουν εφαρμογή και νόημα, μόνο στον κόσμο αυτό που ονομάζουμε αισθητό. Νόμους που ορίζουν «το παιχνίδι». Την κατάσταση μας μέσα σε αυτόν. Το μόνο πραγματικό όμως που υπάρχει σε αυτόν, είναι η ψυχή μας. Διότι η ψυχή μας είναι η μόνη που έχει συνεχή πρόσβαση, έξω από τον εικονικό αυτό κόσμο. Η ψυχή μας, την οποία κάποιοι άνθρωποι, έχουν αποφασίσει να αντιγράψουν το ενεργειακό πληροφοριακό πεδίο της, ώστε να καταστήσουν αυτό τον εικονικό κόσμο μόνιμο.

Όμως αν γυρίσουμε στον αισθητό κόσμο ώστε να δούμε τι είναι η αντίστροφη ροή. Για να καταλάβουμε τι συμβαίνει, θα πρέπει αυτή την αντίστροφη ροή που ξαναμπαίνει μέσα στη τέταρτη διάσταση, να την κάνουμε πάλι ευθεία. Να φανταστούμε δηλαδή, ότι η ροή των σωματιδίων, εισέρχεται μέσα από τον κόσμο μας, τον διαπερνά και βγαίνει πάλι από την άλλη όπου συνεχίζει το ταξίδι της. Διότι μοιάζει να συμβαίνει κάτι τέτοιο. Τα σωματίδια μόλις φτάσουν και δημιουργήσουν το μποζόνιο, κατακρημνίζονται κβαντικά μέσα στον τρισδιάστατο κόσμο και ξαναβγαίνουν έξω όπου συνεχίζουν το ταξίδι τους στο χρόνο.

Στο χρόνο; Έγραψα στο χρόνο; Ναι αγαπητέ αναγνώστη, η περιοχή έξω από το δικό μας κόσμο είναι ο χώρος που εμείς ονομάζουμε σαν χρόνο. Για να το αντιληφθούμε όμως, θα το περιγράψουμε γραμμικά, ενώ στην πραγματικότητα συμβαίνει όπως το είπαμε στην αρχή. Στην αρχική ροή των σωματιδίων λοιπόν, πριν την πρόσπτωση πάνω στον κόσμο μας, υπάρχουν όλες οι πληροφορίες που θα δημιουργήσουν αυτά που θα συμβούν. Θα συμβούν. σε λίγο. μετά. Υπάρχει η πληροφορία από αυτά που έρχονται. τα μελλούμενα. το μέλλον του κόσμου δηλαδή. Τη στιγμή της κατακρήμνισης, αυτό που εισέρχεται τελικά στον κόσμο μας, αποτελεί αυτό που εμείς αντιλαμβανόμαστε σαν το «τώρα». Για αυτό είναι και η μόνη πληροφορία που εισέρχεται τελικά μέσα στον αισθητό κόσμο, άσχετα αν είναι εικονική. Η πληροφορία που αποτελείται από τα σωματίδια της αντίστροφης ροής, είναι αυτά που συνέβησαν ήδη. αυτά που γίνανε. τα ήδη διαμορφωμένα γεγονότα και καταστάσεις, που έλαβαν ήδη χώρα στον κόσμο μας. Τα έχουμε δει, αισθανθεί και ζήσει και έτσι τα ονομάζουμε πριν. χτες. πέρσι.. ή γενικά παρελθόν.

Αυτό το παρελθόν τώρα, εισέρχεται πάλι μέσα στην τέταρτη διάσταση και οδεύει προς την πέμπτη. Εκεί, η ψυχή φεύγοντας μετά το θάνατο του σώματος, θα συναντήσει την πληροφορία όλης της ζωής της. Εκεί θα «δει» όλα όσα έχουν γίνει. και απαλλαγμένη πια από τα Εγώ του σώματος, θα συγκρίνει αυτό που συνέβη με εκείνο που είχε επιλέξει πριν εισέλθει μέσα στον κόσμο. Μέσα σε αυτό το πεδίο της τέταρτης διάστασης του συνολικού χρόνου, η ψυχή έχει την δυνατότητα να δει και να αξιολογήσει την συνολική της πορεία στις ζωές που έζησε. Διότι η πληροφορία από όλες τις ζωές, βρίσκεται εκεί. Μία-μία και συνολικά.

Ε, πόσο πιο αναλυτικά και απλά να το γράψω. έτσι ώστε να παραμένει μια πληροφορία που να μπορεί να γίνει κατανοητή από τον καθένα, αλλά συγχρόνως να δίνει στους επιστήμονες την εικόνα που έχασαν από αυτό που τους δείξει; Τώρα όμως ο αναγνώστης αρχίζει και κατανοεί. Είναι σαφώς διαφορετικά αυτά που γράφω, από όσα διδάχθηκε μέχρι σήμερα ο κάθε ένας από μας, όμως τώρα μπορεί να αρχίσει να κάνει σκέψεις. Να συνθέτει τις σκέψεις του μαζί με όλο αυτό που αισθάνεται για τον κόσμο. Ίσως είμαι ο πρώτος που τα γράφει έτσι ανοικτά, αλλά σίγουρα υπάρχουν πολλοί που τα γνωρίζουν. Επιστήμονες και άνθρωποι που εδώ και αρκετό καιρό έχουν αντιληφθεί, ότι κάτι απατηλό υπάρχει στο υπάρχον σύστημα εκπαίδευσης και πληροφόρησης.

Που όμως αδυνατούσαν να μιλήσουν για αυτό, μιας και σε κάποιους ο κοινωνικός φόβος της λιοδορίας

είναι κάτι περισσότερο από υπαρκτός. Το επίπεδο εκπαίδευσης του κάθε ένα μας όμως πλέον, μπορεί να αλλάξει. Και με την αλλαγή αυτή, μπορεί έτσι να τροποποιεί και το επίπεδο της συνολικής του παιδείας. Μιας παιδείας που η εξειδίκευση, φρόντισε να κρατήσει μακριά, σημαντικά στοιχεία περί του κόσμου του. Φρόντισε να δημιουργήσει τείχη πανύψηλα, ανάμεσα σε έννοιες που το σύστημα φρόντισε να θεωρούμε ασύνδετες μεταξύ τους. Μη συμβατές με την ειδικότητα που δεχθήκαμε να κατατάξουμε το λογικό και συναισθηματικό μας δυναμικό. Και τώρα, στο κομβικό αυτό χρονικό σημείο, καλούμαστε να συνθέσουμε από την αρχή όσα μπορούμε να γνωρίζουμε, ώστε να ξεκινήσουμε ένα πολιτισμό από το μηδέν. Ένα μηδέν όμως, που αυτόματα μετατρέπεται σε «μηδέν άγαν».

Η «απούσα» πληροφορία της σύνθεσης

Θα ξεκινήσω λίγο ανάποδα σε αυτή την ανάρτηση. Κι αυτό διότι σε λίγο θα υπάρξουν αποσυμβολισμοί σε έννοιες οι οποίες όλα αυτά τα χρόνια που πέρασαν δημιούργησαν συνειδήσεις διαφόρων επιπέδων αντίληψης οι οποίες κάθε άλλο παρά ανταποκρινόντουσαν στην πραγματικότητα.

Συνειδήσεις που κι αυτές με τη σειρά τους δημιούργησαν σε πάρα πολλούς, ένα μορφογεννητικό πεδίο γύρω τους, που τώρα θα πρέπει (τουλάχιστον) να το αναπροσαρμόσουν, ώστε να κάνουν το επόμενο συνειδησιακό τους βήμα. Θα πρέπει δηλαδή, βάζοντας μια βάση στην επικοινωνία μας, να δεχθούμε ότι κάποιες έννοιες έχουν μια κρυφή ιερότητα για τις οντότητές μας και άρα θα πρέπει με τη συμπεριφορά μας, να επιδεικνύουμε τον ανάλογο σεβασμό όταν τολμούμε με οποιοδήποτε τρόπο να τις διαχειριζόμαστε, . Κάποιες λέξεις ή σύμβολα δηλαδή, αποτελούν για τη συνείδηση κάθε λαού μια κρυφή λέξη ή έννοια δύναμης.

Δύναμης, η οποία πηγάζει από την ιερότητα της έννοιας που αντιπροσωπεύει. Έτσι αν επιδράσει κάποιος πάνω σε ένα σύμβολο (ας πούμε το χρησιμοποιεί με λάθος τρόπο), επιδρά επίσης υποσυνείδητα και άρα κρυφά, στη συνειδησιακή σύνδεση ολόκληρου του λαού με την έννοιά της λέξης ή του συμβόλου. Για το λόγο αυτό, σύμβολα που περιέχουν έννοιες πανανθρώπινες, είναι ανεπίτρεπτο για παράδειγμα να γίνονται σύμβολα σε πολιτικά κόμματα, διότι έτσι καταστρέφουν ολόκληρη την έννοια που είναι καταγεγραμμένη στις συνειδήσεις. Παράδειγμα η σβάστικα που χρησιμοποίησε το εθνικοσοσιαλιστικό κόμμα της Γερμανίας στα μέσα του περασμένου αιώνα και το οποίο πλέον, αποτελεί για μια πολύ μεγάλη μερίδα της ανθρωπότητας ένα σύμβολο φόβου, καταπίεσης και μίσους.

Ο αναγνώστης, ήδη θα διερωτάται, γιατί τα έγγραφα όλα αυτά σαν πρόλογο. Θα σας πω. Τα έγγραφα αυτά φίλε αναγνώστη, διότι σήμερα θα κινηθούμε γύρω από λέξεις, σύμβολα και έννοιες, οι οποίες έχουν μια ιδιαίτερη σημασία για ολόκληρη την ανθρωπότητα. Λέξεις όμως σύμβολα και έννοιες που τυχαίνει να βρίσκονται στην Ελλάδα και να αποτελούν πρώτα απ' όλα δική μας κληρονομιά. Έννοιες, που τα προηγούμενα χρόνια, έγιναν ήδη πηγή εκμετάλλευσης από τις αδελφότητες. Εκμετάλλευσης όμως, στην οποία συμμετείχαν και συμμετέχουν ακόμη ενεργά Έλληνες. Θα παρακαλούσα λοιπόν, πριν ξεκινήσει αυτό το άρθρο, να αντιληφθούμε όλοι, ότι αυτά που θα διαβάσετε, ανήκουν σε ολόκληρη την ανθρωπότητα και εμείς, είμαστε απλά οι διαχειριστές τους. Και σαν διαχειριστές τους θα πρέπει να επιδείξουμε τον ανάλογο σεβασμό. Σεβασμό όμως, που όπως θα δείτε, θα χρειαστεί και τόλμη. και ακεραιότητα. Διότι σήμερα θα αναδείξουμε τη βαθιά κρυμμένη σημασία των κωδικοποιημένων συμβόλων της περιοχής των Δελφών και τον τρόπο που αποκρύφτηκε η έννοια τους.

Θα έχουν ίσως καταλάβει κάποιοι που έχουν διαβάσει τις προηγούμενες αναρτήσεις μου, ότι «Δελφοί» είναι κάθε άλλο παρά μονάχα ένας απλός γεωγραφικός προσδιορισμός. Διότι, η περιοχή και ο ιερός αρχαίος τόπος των Δελφών, ορίζει το σημείο όπου υπάρχουν και λειτουργούν, εκείνοι οι οποίοι φέρουν ολόκληρη την πληροφορία. Δηλαδή οι άνθρωποι Δελφοί. Στην προηγούμενη ανάρτησή μου, όπου κάνω τη διάκριση ανάμεσα στην έννοια του α-δελφού και του δελφού, περιγράφω πλήρως τη λέξη όπου αναφέρω ότι δελφός είναι εκείνος που είναι ικανός να «μεταφέρει» και να διαχειριστεί μια πληροφορία ολοκληρωμένα συνολικά. Την οποιαδήποτε πληροφορία, με οποιοδήποτε τρόπο, στο οποιαδήποτε σημείο. Ολόκληρη και αυτούσια. Θα μπορούσε να είναι ο μοναδικός κληρονόμος ενός πατέρα, ή ο μοναδικός μαθητής ενός δασκάλου ή το μοναδικό κλειδί για να ανοίξει ένα θησαυροφυλάκιο, ή ο μοναδικός κωδικός για να εισέλθεις σε κάποια δεδομένα. «Δελφικό» δηλαδή, είναι το «μοναδικό κλειδί», ο «μοναδικός

κωδικός», που ανοίγει μια μοναδική πύλη.

Ενώ δηλαδή έχουμε την έννοια της λέξεως «δελφύς» που σημαίνει μήτρα (πηγή), μέχρι σήμερα εξετάστηκε μόνο ως προς την θηλυκή αναπαραγωγική της έννοια. Δηλαδή το όργανο από το οποίο προέρχονται μονάχα οι α-δελφοί, χωρίς να θεωρήσουμε σημαντικό να συμπληρώσουμε το κανονικό της παράγωγο, δηλαδή πρώτιστα τον Δελφό. Δελφοί, οι ιερείς του ναού, οι οποίοι προήρχοντο από την μήτρα (την πηγή) και κατείχαν ολόκληρο το εύρος της απαραίτητης αρχικής πληροφορίας και όχι Δελφοί δηλαδή η περιοχή στην οποία ήταν κτισμένος ο ναός στους Δελφούς. Και ποια είναι η γνώση ή η πληροφορία που κατέχει ένας Δελφός ιερέας; Τώρα θα πρέπει ο αναγνώστης, να σταματήσει να διαβάσει, να κάνει ένα συνειδησιακό βήμα πίσω, να ηρεμίσει μένοντας ψυχραιμος με αυτό που θα διαβάσει ώστε να αρχίσει να αντιλαμβάνεται ολόκληρη την εικόνα που του έχει αποκρυφτεί όλους αυτούς τους αιώνες.

Ο κάθε αναγνώστης λοιπόν, θα πρέπει να «δει» τρία σημεία, συνολικά, με το νου και την καρδιά του, συνθέτοντας τη λογική, το συναίσθημα και την κρυμμένη πληροφορία που βρίσκεται αιώνες τώρα στη συνείδησή του. Στην κορυφή το σύμβολο του διπλού «έψιλον», σύμβολο της «αντίστροφης ροής» και δημιουργίας του αισθητού κόσμου μέσα από την αλληλεπίδραση της πληροφορίας των πέντε λειτουργικών αρχείων της ψυχής. Αμέσως από κάτω, να συνθέσει την πρώτη πληροφορία που πήρε ήδη, με το σύμβολο-έννοια του «γνώθι σ' αυτόν» το οποίο τον οδηγεί στον αποσυμβολισμό της δημιουργίας των πέντε πεποιθήσεων μέσω της αλλοίωσης της πληροφορίας της ψυχής από την συνειδητότητα και τέλος να σταματήσει στο τρίτο και τελευταίο σύμβολο, του «μηδέν άγαν».

«Μηδεν άγαν». Μια φράση που την κρυμμένη της δυναμική έννοια, γνώριζαν αρχικά μόνο οι Δελφοί και κατόπιν μονάχα οι αδελφότητες. Από πληροφορία που κράτησαν από τους ίδιους τους ιερείς. Πριν κλείσουν το ναό. Μηδέν άγαν, δηλαδή απόφυγε να θεωρείς περιττή και άχρηστη οποιαδήποτε πληροφορία, απόφυγε να στρέφεις το βλέμμα, το νου και την καρδιά σου μονάχα σε κάποιο μικρό τμήμα του συνόλου, θεωρώντας αδύνατον να διαχειριστείς τη σύνθεση στο σύνολο της. Απόφυγε να θεωρείς το «μικρό» σαν σημαντικό ή το «μεγάλο» σαν ασήμαντο. «Απόφυγε την εξειδίκευση». Και τι είναι αυτό που οι σημερινοί επιστήμονες θεώρησαν ασήμαντο για εκείνους; Ποιο είναι το στοιχείο εκείνο που με τόση επιμέλεια από κάποιους απομακρύνθηκε από το πεδίο τους; Φυσικά η ψυχή. Διότι είναι αδύνατον να αντιληφθείς την έννοια της «εκπύρωσης και ανασύνθεσης του σύμπαντος» παρατηρώντας τις λεπτομέρειες μόνο και βγάζοντας από το «κάδρο» την πληροφορία της «ψυχής». Όσο είναι αδύνατον να αντιληφθείς σαν σχήμα, σαν λειτουργία και σαν έννοια το σώμα ενός ανθρώπου, προσπαθώντας μονάχα να εξετάσεις κάποια μοναδική ουσία που περιέχει μέσα σε κάποιο νεκρό κύτταρο του.

Φυσικά γράφω πάλι για την αρχή της δημιουργίας του αισθητού κόσμου. Για την αρχή της αντιστρόφου ροής. Την πλήρη περιγραφή την έχω κάνει στο άρθρο "Αισθητός κόσμος και η αρχή της "αντίστροφης ροής". Εδώ θα δώσω απλά τον συμβολισμό της. Διότι το αντεστραμμένο (αριστερό) «ε» στην κορυφή του ναού του Απόλλωνα, αποτελεί την αρχική πορεία της ροής της συνειδητότητας. Η οποία αντιστρέφεται (δεξιά ε), ακριβώς στο όριο (ι) του τρισδιάστατου κόσμου μας από τις πέντε (ε') λειτουργικές πληροφορίες της πηγής (πηγή -μήτρα -δελφύς), παράγοντας το είδωλο της συνείδησης (ειδέναι). Και όλο αυτό, μπορεί να γίνει αντιληπτό, μονάχα αν αποφύγουμε να θεωρήσουμε μη σημαντικό (μηδέν άγαν) τις πέντε (ε') λειτουργικές πληροφορίες της ψυχής οι οποίες τελικά αναδεικνύουν τον Ανώτερο Εαυτό (γνώθι σ' αυτόν) στον άνθρωπο.

Ναι φίλε αναγνώστη... Η αρχή της δημιουργίας του αισθητού κόσμου, ολόκληρη μαζί με την λειτουργία της συνείδησης μέσω της ψυχής... Στο ναό των Δελφών όλους αυτούς τους αιώνες συνεχώς... Μπροστά στα μάτια μας... Στο ναό του Απόλλωνα, δηλαδή της ενέργειας της ψυχής. Με παρακολουθεί ο αναγνώστης τι γράφω; Μπορεί να κατανοήσει τώρα τι σημαίνει σύνθεση; Μπορεί τώρα να κατανοήσει το σημαίνει για τους Δελφούς η Δελφύς; Μπορεί να κατανοήσει γιατί η «εσωτερική» ενέργεια της ψυχής αποφασίστηκε να κωδικοποιηθεί στον Απόλλωνα; Ίσως όχι ακόμη. Ίσως είναι νωρίς. Για μερικούς σίγουρα. Αλλά τι να πρωτογράψω.

Πολλοί τώρα, θα βιαστείτε να θριαμβολογήσετε υπέρ του γένους των Ελλήνων. Λιγότεροι θα σπεύσετε (ίσως αφελώς) να πείτε πάλι «σας τα 'λεγα εγώ» και ελάχιστοι (ελπίζω) θα σκεφθείτε να το εκμεταλλευ-

θείτε σαν πρόσθετου συμβολισμού σε κάποια πολιτικής χροιάς ομάδα. Πριν το κάνετε όμως, θα πρέπει να αναρωτηθείτε. Γιατί στην Ελλάδα; Γιατί πάλι εδώ; Είναι δυνατόν να κάνουμε κάποιο λάθος; Από πού τα βρήκαμε; Ποιος μας τα έδωσε; Είμαστε το ευγενές γένος των ανθρώπων; Είμαστε οι επίλεκτοι και οι εκλεκτοί; Λυπάμαι αλλά τίποτε από όλα αυτά που διαβάζετε κάθε μέρα, εδώ και πολλά χρόνια σχεδόν παντού. Τίποτε από αυτά. Τι είμαστε τότε; Φίλε μου αναγνώστη, λυπάμαι για αυτό που θα διαβάσεις, διότι οι Έλληνες είναι κάτι πολύ σημαντικότερο, που όμως θεωρούν άνευ σημασίας. Κάτι τόσο απλό, τόσης ευτελούς αξίας. και τόσης απύθμενης σε ευθύνη σπουδαιότητας. Είμαστε οι αγγελιοφόροι της ανθρωπότητας. Ή αν θέλεις για να αισθανθούμε καλύτερα, οι ταχυδρόμοι των θεών. Όμως «μηδέν άγαν».

Είπα θεών; Ποιών θεών όμως; Ας προσπαθήσουμε να είμαστε για λίγο σοβαροί. Ζούμε σε μια εποχή που η έννοια της «ενέργειας» και της σχέσης της με την πληροφορία σήμερα, μπορεί να γίνει κατανοητή πλέον από τους περισσότερους. Ακόμη και οι σύγχρονες πληροφορίες που έρχονται στο φως, σχετικά με τους μεγάλους προκατακλυσμαίους πολιτισμούς της περιόδου των αρχαίων αυτοκρατοριών της Ατλαντίδος, των Αθηνών και των Σανσκριτών, μπορούν πλέον να γίνουν κατανοητοί. Δύσκολα αλλά πια μπορούν. Όμως σκεφτείτε του ανθρώπους που ζούσαν την περίοδο μετά τον κατακλυσμό. Εκείνους που από την λάμψη ενός υπερμεγέθους πνευματικού και υλιστικού επιπέδου, επέστρεψαν εν μία νυκτί, στις σπηλιές και στα δάση χάνοντας οποιαδήποτε σύνδεση με την αρχαία σοφία.

Σκεφτείτε εκείνους που ανέλαβαν την ευθύνη της διατήρησης της μνήμης της ανθρωπότητας ζωντανής. Εκείνους που έπρεπε να βρουν ένα τρόπο να διατηρήσουν μέρος της πληροφορίας μέσα στη συνείδηση της αποδεκατισμένης από την καταστροφή ανθρωπότητας. Μπορείτε να φαντασθείτε τον άνθρωπο του 4000 πΧ για παράδειγμα, να προσπαθεί να καταλάβει τι σημαίνει ενέργεια, πληροφορία, σωματίδιο, ηλεκτρόνιο, και εικονικός αισθητός κόσμος; Για φαντασθείτε το. Για εκείνον οι ερωτήσεις ήταν άπειρες. Ποιος το είπε; Γιατί είναι έτσι ο κόσμος; Τι είναι ο άνθρωπος; Από πού ήρθαμε; Σκεφτείτε τους τότε ιερείς, να προσπαθούν να διατηρήσουν αυτή τη μνήμη ζωντανή αλλά κωδικοποιημένη διαχρονικά, για μια περίοδο δώδεκα χιλιάδων ετών, ώστε να φτάσει ακέραιη και ασφαλής στο σήμερα. Στο σημείο όπου η ανθρωπότητα θα μπορέσει να ανακαλέσει μνήμες και να αντιληφθεί τι πραγματικά συνέβη τότε και τώρα και τι πήγε στραβά. Τώρα, σιγά-σιγά, ίσως αρχίζει ο αναγνώστης να διαμορφώνει μια καλύτερη εικόνα, για το πως άρχισε να διαμορφώνεται η έννοια μιας ενέργειας στη μορφή ενός θεού...

Μας αρέσει να πλάθουμε ιστορίες και να δημιουργούμε μυθικά πλάσματα γύρω μας, από τα οποία κινδυνεύουμε τόσο, που καλό θα ήταν να περιμένουμε κάποιον να έρθει να αναλάβει τη δουλειά. Θέλουμε να σκεπτόμαστε σύνθετα και ίσως κάπου μέσα μας, αρεσκομάστε να υπάρχουν τέρατα, πλάσματα από ερπετά, που έφτασαν στη γη με διαστημόπλοια ή με τη σελήνη, κι απ την άλλη όμως έχουμε σταματήσει να σκεπτόμαστε απλά. Έχω διαβάσει σχεδόν παντού για τα διαστημόπλοια που έρχονται μέσα από πύλες αλλά μόνο μια φορά διάβασα κάπου τη σκέψη ότι: «Καλά, πού και πώς εξυπηρετούν ας πούμε τα φώτα και οι προβολείς, ένα διαστημόπλοιο που έρχεται από την Ανδρομέδα; Να βλέπουν οι εξωγήινοι στη νύχτα μη χαθούν στο διάστημα;» Αδυνατούμε να δημιουργήσουμε με σύνθεση λογικής και συναισθήματος για αυτά τα απλά ζητήματα, αφήνοντας έτσι και εκτός οποιαδήποτε σκέψης, το γεγονός ας πούμε ότι οι Αθηναίοι, συμμετείχαν στην καταστροφή του πολιτισμού της ανθρωπότητας τότε.

Τι έγγραφα αγαπητέ αναγνώστη τώρα; Φυσικά. Ότι οι Έλληνες, ήταν ο λαός που είχε ενεργό συμμετοχή σε εκείνη την καταστροφική αλλαγή της ανθρωπότητας στην Ατλαντίδα, πριν από δώδεκα χιλιάδες περίπου χρόνια ίσως. Δεν το σκέφτηκε κάποιος; Τι επιπτώσεις και συνέπειες συνεπάγεται κάτι τέτοιο; Πως γίνεται και σε κάθε αλλαγή της ανθρωπότητας, οι Έλληνες είναι εκεί; Καλώς ή κακώς, άσχετα που υπάρχει δίκιο ή άδικο στην τελική κρίση της καταστροφής, ο αναγνώστης θα πρέπει να σκεφτεί ότι κάποιοι από τους προγόνους μας, την εποχή που τα πράγματα είχαν αρχίσει να παίρνουν μια καταστροφική τροπή για ολόκληρο τον πλανήτη, τη στιγμή που η τότε τεχνολογική εξέλιξη άρχισε να επιδρά με τόσο πολύ αρνητικό τρόπο στις επόμενες τότε ημέρες του ανθρώπου, κάποιοι Έλληνες από την τότε κραταία αυτοκρατορία των Αθηνών, ήταν πάνω στην Ατλαντίδα ήδη σαν κατακτητές. Πράγμα που τους έδινε την ευκαιρία να γνωρίζουν λεπτομέρειες των τότε ημερών που θα ακολουθούσαν. Το έχει σκεφτεί αυτό κάποιος; Οι αδελφότητες όμως όχι μόνο το σκέφτηκαν αλλά έχουν και στοιχεία από τις μέρες εκείνες.

Στοιχεία και από τις δύο πλευρές.

Διότι οι Αθηναίοι στρατηγοί, επιστήμονες και ιερείς της τότε εποχής, άνθρωποι δηλαδή που είχαν γνώση ειδική και γενική για τις καταστάσεις που ίσως ακόμη και σήμερα μοιάζουν επιστημονικής φαντασίας, είχαν πληροφόρηση μέσα από την πηγή. Ζούσαν εκεί, γνώριζαν την αιτία που έγινε η εκστρατεία και η απόβαση όπως και γνώριζαν την επικίνδυνη κατάσταση που είχε δημιουργηθεί από τις Ατλάντιες αδελφότητες. Διότι η τελική καταστροφή ήρθε αφού οι Αθηναίοι είχαν καταλάβει μεγάλο μέρος της χώρας και αφού πέρασε αρκετός καιρός από την στιγμή που οι Άτλαντες άρχισαν να χάνουν από την κυριαρχία τους.

Θέλω δηλαδή στο σημείο αυτό, ο αναγνώστης να κάνει ένα νοερό ταξίδι μέχρι εκείνη τη μακρινή εποχή και να προσπαθήσει να φέρνει στη σκέψη του, σκηνές σταδιακής εκκένωσης της χώρας, τόσο από τους Άτλαντες όσο και από τους Αθηναίους, όπως και τις συνθήκες για την προετοιμασία της επόμενης μέρας. Να σκεφτεί δηλαδή ότι κάποιοι ιερείς και επιστήμονες, αντιλαμβανόμενοι τη σοβαρότητα της κατάστασης και του κακού που θα επακολουθούσε, δρομολόγησαν τη διάσωση σημαντικών πληροφοριών όπως και τον τρόπο που αυτές έπρεπε να μείνουν χαραγμένες πάνω στον πλανήτη ώστε να φτάσουν στις επόμενες γενεές. Πληροφορίες που θα δίνουν γνώση ικανή να αναπτύξει αλλά και να προστατέψει από τα ίδια λάθη.

Θεωρείτε ότι η καταστροφή έγινε εντελώς ξαφνικά; Όχι φυσικά. Αυτό μπορεί να συνέβη την τελευταία ημέρα, αλλά σύμφωνα με τα αρχεία που φυλάσσονται στις αδελφότητες, δόθηκε σημαντικός χρόνος σε αρκετά μεγάλο πλήθος να μεταναστεύσει προς όλες τις κατευθύνσεις. Και οι τρεις αυτοκρατορίες, τόσο των Ατλάντων όσο και των Αθηναίων αλλά και των Σανσκριτών στην Ασία είχαν ένα διάστημα μερικών μηνών όπου κατόρθωσαν με μεγάλη ταχύτητα να μαζέψουν και να φυλάξουν αρκετές πληροφορίες για το μέλλον. Και τελικά η Ατλαντίδα καταποντίστηκε εντελώς παίρνοντας όλες τις πληροφορίες στον τάφο της, η Αθήνα καταστράφηκε σχεδόν ολοκληρωτικά και η μόνη περιοχή που διατήρησε το μεγαλύτερο μέρος τους αποθηκευμένες ήταν η Ασία. Τόσο από τους ίδιους τους τότε κατοίκους της όσο και από τα μεταναστευτικά караβάνια που έφτασαν εκεί. Και μαζί με τις πληροφορίες, ο κάθε λαός, κράτησε και το υποσυνείδητο μίσος για τον άλλον, κατηγορώντας τον βουβά για εκείνη την καταστροφή. Κι αυτό είναι ένα στοιχείο που θα το εξετάσουμε σε ειδικά άρθρα.

Αυτοί είναι λοιπόν οι Δελφοί. Οι Αθηναίοι ιερείς των Δελφών, οι οποίοι, πρώτο τους μέλημα μετά την καταστροφή, ήταν να δημιουργήσουν το χώρο στον οποίο θα φύλασσαν και θα διατηρούσαν τα αρχεία τους διαχρονικά. Το χώρο και τον τρόπο που θα κρατούσαν ζωντανές, ζωτικές πληροφορίες για τη πηγή της ψυχής του (δελφύς) ζωή του ανθρώπου, τη φύση, την ενεργεια και την "εσωτερική" λειτουργία της, τη σχέση του με τον ήλιο, την αρμονία του σύμπαντος και την κωδικοποιημένη πληροφορία της δημιουργίας του. Αυτοί ήταν οι Έλληνες δελφοί. Διότι υπήρχαν και άλλοι... Ποιοι άλλοι; Οι άλλοι από την άλλη πλευρά. Δύο γιγάντιες για την εποχή τους αυτοκρατορίες συγκρούστηκαν με τέτοια σφοδρότητα που μέσα σε λίγους μήνες, ίσως και λίγο πάνω από χρόνο, επέστρεψαν την ανθρωπότητα στη λίθινη εποχή. Και οι διασωθέντες και από τις δύο πλευρές, διατήρησαν τα δικά τους αρχεία κάθε μία. Αρχεία δηλαδή που έχουν μια διαφορά. Οι Αθηναίοι, κατάφεραν και διέσωσαν τις πληροφορίες εκείνες που είχαν σχέση με τη «ροή» της ζωής και αυτό για εκείνους ήταν αρκετό, ενώ οι Άτλαντες τις πληροφορίες για την «αναπαραγωγή» της, και έτσι κάτι τους έλειπε.

Κι έτσι δημιουργήθηκαν οι Δελφοί και οι Αδελφοί. Δηλαδή εκείνοι που κατάφεραν και διατήρησαν την μητρική πληροφορία από την πηγή και εκείνοι που κάτι αγνοούσαν. Φυσικά αυτές οι διαφορές ήταν γνωστές, μιας και πριν την καταστροφή κάπως έτσι ήταν επίσης τα πράγματα. Κι αυτός ήταν και ο λόγος που οι Άτλαντες πίεσαν και πειραματίστηκαν προς απαγορευμένες περιοχές γνώσης. Οι Αδελφότητες είναι διαχρονικές. Μετά την καταστροφή, τα πράγματα ήταν στην αρχή σχετικά ομαλά, αλλά όσο περνούσαν οι αιώνες, οι άνθρωποι που αποτελούσαν το ιερατείο των Δελφών, άρχισαν να απομακρύνονται από την πλήρη αντίληψη της ιερότητας του ρόλου τους. Άρχισαν να δημιουργούν τις δικές τους σχέτες και αδελφότητες -τις γνωστές αμφικτιονίες-, με τελικό αποτέλεσμα να φτάσουμε στους ιερούς πολέμους μεταξύ των πόλεων της Ελλάδας στις οποίες είχαν επίδραση οι ιερείς. Η ίδια ακριβώς ιστορία με σήμε-

ρα, μόνο που το ντεκόρ του πλανήτη είναι διαφορετικό.

Αδίστακτοι άνθρωποι, με ροπή στον άκρατο υλισμό, στο χρήμα και στην εξουσία, μπήκαν μέσα στους κόλπους των Δελφών, με αποτέλεσμα να καταφέρουν τελικά να οδηγήσουν ολόκληρη την τότε Ελλάδα στην καταστροφή του πολιτισμού της. Τουλάχιστον να επιδράσουν σε αυτό δραστικά. Και πριν εγκαταλείψουν τα ιερά, μάζεψαν ότι πληροφορίες διέθετε ο ναός και έφυγαν. Που πήγαν; Που έφτασαν; Σε τι χέρια έπεσε όλος αυτός ο πλούτος των πληροφοριών που τόσους αιώνες διατηρούνταν, κειμήλιο της ανθρωπότητας; Αγνοείται η τύχη τους;. Όχι. Όσο κι αν κάποιος θα βιαστείτε να κρίνετε τους Χριστιανούς για όλο αυτό, οι υπαίτιοι κρύβονται ανάμεσα στους τότε ιερείς. Για αυτό πριν το κάνετε, θα πρέπει να δείτε τη μεγαλύτερη εικόνα. Να δείτε δηλαδή γύρω και τους άλλους λαούς, που άλλαξαν κι εκείνοι θρησκεία. Λαούς όπως του Ρωμαίου, τους Γαλάτες, ή ακόμη πιο δύσκολο τους Κέλτες. Πριν κρίνετε τα γεγονότα στην τότε Ελλάδα, δείτε γύρω ολόκληρη την περιοχή.

Προσπαθήστε να δείτε την συνολική εικόνα, ανθρώπων παραστρατημένων και υποταγμένων στην απληστία τους, ανθρώπων που με την εξουσία που κατείχαν, άρχισαν να καταπιέζουν υποσυνείδητα ολόκληρους λαούς για μια αρκετά μεγάλη χρονική περίοδο. Και αντί να κρίνουμε μόνο αυτούς που «ήρθαν», ας κρίνουμε συγχρόνως και αυτούς που «έφυγαν», ή ας αποφύγουμε να κρίνουμε τον οποιοδήποτε. Διότι σε μια κρίσιμη στιγμή που η ανθρωπότητα ετοιμαζόταν, όπως και σήμερα, να μπει σε μια φάση αλλαγής, κάποιος αδίστακτος και ασυνείδητος, την εγκατέλειψαν στη βία, με αποτέλεσμα την καταστροφή ενός ολόκληρου πολιτισμού.

Τα δελφικά σύμβολα, όσο και οι έννοιες που ήταν χαραγμένες στη συνείδηση του απλού λαού, άρχισαν να ξευτελιζονται, χωρίς κανένας να μπορεί να τα διορθώσει. Τα σύμβολα που δίδασκαν στον άνθρωπο την ιστορία του και τη γένεση του κόσμου του, διαλύθηκαν μέσα στην ιστορία, διότι οι πνευματικοί του ηγέτες, τη δύσκολη στιγμή της αλλαγής της συνείδησης της ανθρωπότητας, φάνηκαν αδύναμοι να μπορέσουν να κρατηθούν στο ύψος τους. Ο αναγνώστης δηλαδή στο σημείο αυτό, θα πρέπει να συνειδητοποιήσει, ότι από τη στιγμή που άρχισε η διαφθορά του ιερατείου μέχρι την εποχή που ήρθε ο Χριστιανισμός και άλλαξε την κατάσταση, επαναφέροντας την ιερότητα στο λαό, μεσολάβησαν περίπου πεντακόσια χρόνια. Πεντακόσια χρόνια πνευματικού χάους και συνειδησιακής απογύμνωσης, που όλοι σιγούν ή παριστάνουν πως αγνοούν.

Μια ολόκληρη εποχή που αναλογιζόμενη την ιστορία της, μας δίνει σήμερα, πάλι λες και είναι από σύμπτωση, μια μοναδική ευκαιρία. Ποια ευκαιρία; Να αναλογιστούμε τη δική μας προσωπική ευθύνη. Όλοι μας σαν σύνολο και ο κάθε ένας ξεχωριστά, θα πρέπει να σοβαρευτούμε σαν λαός και να κατανοήσουμε, ότι όσο κι αν κάποιος θέλουν να ξεχάσουμε εμείς οι Έλληνες την πραγματική ιστορία μας, μας εμποδίζει η ευθύνη μας. Όσο κι αν κάποιος θέλουν να ξεχάσουμε και να διαγράψουμε από τη μνήμη μας τις στιγμές πριν από αυτές που μας δίδαξαν, εκείνες είναι εκεί, περιμένοντας να τις ανασύρουμε με σεβασμό ώστε να μας οδηγήσουν να ολοκληρώσουμε και πάλι το χρέος μας. Ποιο είναι όμως αυτό το χρέος μας; Τι είναι αυτό που κάθε τόσο βγαίνει μπροστά μας και πάλι εξαφανίζεται μέσα σε ένα ακαθόριστο πέπλο;

Η Δελφικός κύκλος του «Μηδέν Άγαν». Ή αλλιώς εστία. Ένα «μηδέν άγαν» εντελώς διαφορετικό από αυτό που τόλμησαν να λεηλατήσουν κάποιος. Ο ιερός κύκλος της ανθρωπότητας, ο οποίος μας καλεί να παραδώσουμε στους παραλήπτες του την πληροφορία της δημιουργίας των πολιτισμών τους, διατηρώντας μέσα της αυτά που κάποιος θεώρησαν πως είναι περιττά. Να την παραδώσουμε αυτούσια και ολοκληρωμένη. Ανεξάρτητα από θρησκείες και κοινωνικές δομές, οι Έλληνες έχουν στη συνείδησή τους την υποχρέωση και την ευθύνη διαχρονικά, να παραδίδουν κάθε φορά στην ανθρωπότητα τον επόμενο κύκλο του πολιτισμού της. Μια υποσυνείδητη εντολή, χαραγμένη μέσα μας, κάθε φορά μας οδηγεί με ένα μυστήριο και ανεξήγητο τρόπο, να βάλουμε "πλάτη" εμείς, ώστε ολόκληρη η ανθρωπότητα να περάσει στην επόμενη αποχή της. Σύμπτωση; Πεπρωμένο; Ίσως τίποτε από τα δύο, ίσως και τα δύο. Μια εσωτερική εντολή, που κάποιος, στην άγνοιά τους ίσως, τόλμησαν να αγγίξουν και να αποπειραθούν να εκμεταλλευτούν για άλλα συμφέροντα...

Ο Δελφικός κύκλος του Μηδέν Άγαν. Αυτό που κρύβεται και που σιγά-σιγά ξεδιπλώνεται μπροστά μας

ώστε να μας οδηγήσει στο πεπρωμένο μας. Η δύναμη ή η αδυναμία μας να συνθέσουμε τις ολοκληρωμένες εκείνες πληροφορίες, που ολόκληρη η ανθρωπότητα περιμένει από μας να «διαβάσει». Όχι επειδή είμαστε εκλεκτοί. Όχι φυσικά. Αλλά επειδή είμαστε οι αγγελιοφόροι της. Και καθώς προχωράμε στο αστείρευτο κόσμο της συνείδησης καθημερινά, θα αντιλαμβανόμαστε τον Εαυτό μας, τη ψυχή μας και την ανάγκη να βρούμε πάλι τα σημαντικά στοιχεία που είναι απαραίτητα σε κάθε πολιτισμό. Βρισκόμαστε στο σημείο εκείνο του χρόνου που οφείλουμε να βρούμε τη δύναμη της σύνθεσης των ιερών εστιών μας. Των συνόλων εκείνων που θα μεταλλάξουν τις πνευματικές ομάδες όλων των ειδών από σημεία υπακοής, σε φορείς και κύκλους συνειδητότητας. Στις επόμενες αναρτήσεις, ήρθε ο καιρός να περιγράψουμε πια το σχεδιασμό για την επόμενη δική μας μέρα. Τον τρόπο που σχεδιάζεται, που νοείται και που δομείται τελικά βάσει του ιερού δελφικού κύκλου διαχρονικά. Του κύκλου της σύνθεσης της πληροφορίας της πηγής, της ψυχής, και του Εαυτού μας. Τον τρόπο που λειτουργούν και τον τρόπο που αρχίζουν και επιδρούν στη συνειδητότητα συνολικά. Κι αυτό που σας γράφω είναι τετελεσμένο. Είναι ήδη εδώ.

Το σημείο της αφύπνισης

Διάβασα σε κάποιο σχόλιο ενός αναγνώστη, «πες’ μας πώς». Και από αυτό το σχόλιο καταλαβαίνω πια ότι οι πληροφορίες που έχετε αρχίσει να λαμβάνετε, είναι έτοιμες να δημιουργήσουν τις τελικές συνάψεις ώστε να αρχίσετε να βλέπετε την εικόνα που μας κρύβανε τόσους αιώνες. Βέβαια, η λέξη «κρύβανε», είναι μάλλον υπερβολή εδώ, μιας και μόλις πριν μερικά χρόνια, θα ήταν αδύνατον να κάνουμε αυτές τις συζητήσεις με τόσο μεγάλο ακροατήριο. Τα συζητούσαν, αλλά οι συζητήσεις αυτές γίνονταν σε πολύ κλειστό κύκλο που έμοιαζε περισσότερο με κατήχηση παρά με διδασκαλία. Για να πούμε δηλαδή και του «στραβού το δίκιο» η αδυναμία να κατανοήσουν οι άνθρωποι τόσο περίπλοκα θέματα, ήταν και η αρχική αφορμή να ξεκινήσει τόσο μεγάλη χειραγώγηση σε βάρος τους.

Διότι, τα μαθαίνανε παπαγαλία. Μαθαίνανε απ’ έξω τα κείμενα των σοφών, οι περισσότεροι δίχως να έχουν την ικανότητα να κατανοούν το νόημα που ήθελε να περάσει, (πως θα ήταν δυνατόν άλλωστε) και εκείνος που είχε την καλύτερη μνήμη ώστε να θυμάται τα περισσότερα απ’ έξω, γινόταν δάσκαλος. Ενώ στην ουσία, ήταν απλά ντελάλης. Παρόλα αυτά, θα πρέπει να παραδεχτούμε ότι, οφείλουμε πάρα πολλά στην παρουσία των ανθρώπων αυτών, διότι έτσι μεταβιβαζόταν η ιστορία και διατηρούνταν οι μνήμες στους ανθρώπους της μετακατακλυσμαίας εποχής. Όμως ας τα πάρουμε τα πράγματα απ’ την αρχή πάλι.

Για να καταλάβουμε την πρόοδο του ανθρώπου στην αντίληψη της πληροφορίας, θα πρέπει να χωρίσουμε την περίοδο από την καταστροφή της Ατλαντίδα και τον κατακλυσμό (περίπου το 10.000 π.Χ.) μέχρι σήμερα σε περιόδους. Θα πρέπει να σκεφτεί ο αναγνώστης, ότι από μια περίοδο όπου υπήρχαν μεγάλες αυτοκρατορίες που υψηλού επιπέδου πολιτισμοί σε τεχνολογικό αλλά και πνευματικό επίπεδο, ο άνθρωπος επέστρεψε στα σπήλαια. Από εκεί που είχε την γνώση να δημιουργεί πλάσματα δυνατότερα από τον εαυτό του, κλωνοποιώντας τη βιολογία του με άγρια ζώα, ξαφνικά, έφτασε στο σημείο να μη μπορεί να κατανοήσει τι σημαίνει θεός. Διότι το 8.000 π.Χ. 2000 χρόνια μετά, όταν δηλαδή η ανθρωπότητα έφτασε στην περίοδο να κάνει την πρώτη της αλλαγή μετά την καταστροφή της Ατλαντίδας, ο άνθρωπος είχε πλέον ξεχάσει ακόμη και την ύπαρξη του θεού.

Μπορεί να το κατανοήσει αυτό ο κάθε αναγνώστης; Μιλάμε για τους προγόνους μας, εκείνους που κατάφεραν και επέζησαν της μεγάλης καταστροφής, και μπόρεσαν ύστερα να επιβιώσουν έξω, εκτεθειμένοι στα στοιχεία της φύσης ενός άγριου πλέον πλανήτη, έχοντας ξεχάσει ακόμη και τα βασικά. Μιλάμε για τη μεγαλύτερη τραγωδία του γένους μας. Από το

8.0 π.Χ. έως το 4.000 π.Χ., για 4000 περίπου χρόνια, όταν ο άνθρωπος καταφέρνει να οργανώσει τις πρώτες του κοινωνίες, από θρησκευτικής και πνευματικής άποψης επικρατεί το απόλυτο χάος. Ένα χάος όπου επικρατούν τα πάντα. Θυμάστε; Όταν καταστρέψουμε κάτι ολοσχερώς, η συνειδητότητα αγνοεί το κενό και στη θέση του «κατεβάζει» υλοποίηση χαοτικά, κατευθείαν από την πέμπτη διάσταση. Μπορεί να κατανοήσει ο αναγνώστης τι σημαίνει πνευματικό και θρησκευτικό χάος; Υπάρχουν τα πάντα, για τα πάντα, από παντού, για οτιδήποτε. Και σε όλο αυτό το χάος, πάντα κυριαρχεί η ισχύς.

Έτσι οι άνθρωποι θυμούνται τους τιτάνες. Τους κλώνους που δημιουργούσαν και τους οποίους χρησιμοποιούσαν σε οτιδήποτε ήθελαν. Από εργασία έως ενεργειακή μεταφορά. Αυτούς τους τιτάνες, που άλλοι είχαν κεφάλι ανθρώπου, άλλοι πουλιού, άλλοι λύκου ή ταύρου, οι άνθρωποι τους θυμούνται και τώρα τους λατρεύουν σαν θεούς. Έτσι κι αλλιώς, έτσι όπως είχαν δημιουργηθεί τότε στην Ατλαντίδα, τώρα φάνταζαν θεοί. Όμως στην πραγματικότητα, αυτό που θεωρούν διαχρονικά θεοί οι άνθρωποι είναι η υπέρτατη δύναμη, ή ενέργεια, την οποία όμως είναι υπερβολικά δύσκολο να την κάνουν λέξεις ώστε να

την αντιληφθεί κάποιος σε εκείνη την νοητική κατάσταση.

Διότι αν ακόμη και σήμερα, σε αυτό το επίπεδο συνείδησης που βρισκόμαστε πάλι μετά από τόσες χιλιάδες χρόνια, αδυνατούμε να προσδιορίσουμε επακριβώς το θείο σαν έννοια, ενέργεια ή ότι άλλο, φανταστείτε τι μπορούσε να αντιληφθεί και να προσδιορίσει ο άνθρωπος εκείνης της εποχής. Τίποτε. Έτσι οι ιερείς (στην Ελλάδα κυρίως των Δελφών) όπως περιγράψαμε στην προηγούμενη ανάρτηση, μορφοποίησαν τη νέα θρησκεία μέσα από τις «μορφές» που μπορούσαν πια να δουν και να αντιληφθούν οι άνθρωποι. Έτσι, μέσα σε μια περίοδο 2000 περίπου, σταδιακά υποχώρησε ολοκληρωτικά η θρησκεία των τιτάνων- κλώνων, δίνοντας τη θέση της στην «μορφική» θρησκεία του δωδεκαθέου.

Οι άνθρωποι τότε, άρχισαν να κατανοούν σιγά-σιγά, την έννοια της θεότητας, σαν υπέρτατη δύναμη, όμως συνέχισαν να της δίνουν ανθρώπινες προεκτάσεις φτάνοντας έτσι να συνδέουν με τον τρόπο αυτό, τις οντότητές τους με την πηγή του θεϊκού σχεδίου. Στο σημείο αυτό, θα ήθελα να επαναλάβω πάλι το εξής: Σε περίοδο σύγχυσης, μάθε να σκέφτεσαι απλά. Γιατί; Ποιος είναι ο σκοπός μιας απλής σκέψης; Για να κάνεις το επόμενο βήμα της συνειδησής σου. Γιατί; Προσέξτε αυτό που θα γράψω. Μόλις δημιουργήσεις ένα πεδίο αμφισβήτησης γύρω από ένα θέμα, η συνειδητότητα από μόνη της, σου παρουσιάζει «όλες» της εναλλακτικές που διαθέτει, ώστε να αποφασίσεις. Ξέρετε τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει χάος. Πάλι το ίδιο; Ναι. Αν απουσιάζει κάποιος πλήρης σχεδιασμός από την τέταρτη διάσταση, τότε κατεβαίνει η πέμπτη η οποία είναι χαοτική.

Για να αποφύγεις λοιπόν, το χαοτικό σκηνικό, σκέφτεσαι απλά. Απλά αλλά όχι απλοϊκά. Απλά και με σεβασμό. Έτσι το «απλά», σου φέρνει αυτόματα ένα άμεσο σχέδιο από την τέταρτη διάσταση, και αυτόματα σου δίνει τη δυνατότητα να κάνεις το επόμενο βήμα. Άμεσα. Εκείνη τη στιγμή. Γιατί γίνεται αυτό; Διότι η συνειδητότητα είναι ένα ενεργειακό πεδίο που επηρεάζεται άμεσα από τον νου. Είναι ένα νοητικό ενεργό πεδίο που έχει τη δυνατότητα να αλλάζει συνεχώς. Από ποιόν; Από τη σκέψη σου. Είναι ένας δέκτης όπου το «τηλεκοντρόλ» του είναι η σκέψη μας. Κι όσο η σκέψη είναι χαοτική (σε σύγχυση) το πεδίο είναι χαοτικό. Όσο γίνεται ομαλή, το πεδίο συμμορφώνεται και αυτό σε ομαλό.

Για να γίνει όμως ομαλό το πεδίο, πρέπει να επαναφέρεις τη σκέψη στην τέταρτη διάσταση. Και να κρατάς στην πέμπτη, ότι θέλεις να προσδιορίσεις απλά σαν εναλλακτικές αυτού που θέλεις να δημιουργήσεις. Και ποιο είναι το συναίσθημα που ξεκινά ένα χαοτικό πεδίο; Ο φόβος. Ο οποίος μόλις δημιουργήσει το πεδίο, αλλάζει σε αγωνία, η οποία με τη σειρά της «κλειδώνει» τη σύγχυση. Όμως τη στιγμή που επικρατεί χάος, κερδισμένος είναι αυτός που έχει να παρουσιάσει κάποιο ολοκληρωμένο σχέδιο. Το έχουμε ξαναπεί αυτό. Και ποιο σχέδιο είναι ολοκληρωμένο αυτή τη στιγμή και μας περιμένει να βυθιστούμε στη σύγχυση; Το ενιαίο αλλά πολύπλοκο σχέδιο των αδελφοτήτων. Και ποιο είναι το σχέδιο; Παγκόσμια θρησκεία μέσα σε μια παγκόσμια κυβέρνηση πλήρους ελέγχου των μαζών.

Επιστρέφουμε. Για να υπογραμμίσουμε ότι το παρόν άρθρο γίνεται για να καταλήξει σε κάποιο διαφορετικό σημείο από το να κάνει ανάλυση πως έγιναν ή πως γίνονται οι θρησκείες διαχρονικά. Για αυτό θα φτάσω απ ευθείας στο σημείο που ο Πλάτωνας, στο τέλος της «μορφικής» περιόδου, γνωρίζοντας το χρονικό σημείο της συνειδητότητας που ζούσε, αποφασίζει να διαμορφώσει τις πρώτες σκέψεις περί ψυχής και περί εικονικού κόσμου (στην ιστορία με το σπήλαιο), ώστε να προετοιμάσει τη συνείδηση για την επερχόμενη τότε αλλαγή που επέτρεπε απλώς να αναβαθμίσει το εικονικό μέρος της θρησκείας σε αόρατο. Έτσι κάνει ένα άλμα στην συνείδηση και μεταλλάσσει την ενέργεια του Απόλλωνα στις πρώτες πληροφορίες περί ψυχής. Διότι η «εσωτερική» μυστηριακή ουσία του Απόλλωνα και της ψυχής είναι ίδια. Απλά είναι διαφορετική η έκφρασή της. Κι όμως. Η πράξη του αυτή, πέρασε απλά στα ψιλά γράμματα της ιστορίας.

Γιατί; Διότι είχε αδυναμία να περάσει στις μάζες. Όπως ολόκληρο το φιλοσοφικό δυναμικό της Ελλάδας τότε, έμεινε με αριστοτεχνικό τρόπο, στους «πνευματικούς» ανθρώπους, αγνοώντας το υπόλοιπο δυναμικό της ανθρωπότητας. Τη μεγάλη μάζα. Δυναμικό που είχε εντοπιστεί και χειραγωγηθεί κατάλληλα, από εκείνους που γνώριζαν. Διότι το ίδιο γινόταν και τότε στην αρχαία Ελλάδα, που γίνεται και σήμερα στον κόσμο. Υπήρχαν κάποιοι πολύ σοφοί άνθρωποι, που η ιστορία σεβάστηκε όμως πολύ αργότερα. Αφού πρώτα τους λαιδόρησε και τους ταπεινώσε τόσο ώστε να χαμηλώσει τις φωνές τους και να τις εξα-

φανίσει από την υπόλοιπη ανθρωπότητα. Γιατί; Διότι όπως και σήμερα έτσι και τότε επικρατούσε από τους υπόλοιπους κομφούζιο.. Όχι τυχαία, αλλά με σχέδιο που οδηγούσε σε συγκεκριμένο σημείο. Σχέδιο που δημιουργούσε σε σύγχυση, και σύγχυση που δρομολογούσε γεγονότα.

Και φτάσαμε στο επιθυμητό σημείο. Ποια μπορεί να είναι η λύση; Το κάθε πρόβλημα έχει πάντα λύση και η κάθε λύση έχει πάντα μια αρχή. Και η αρχή εδώ λέγεται πίστη προς «συγκεκριμένη θρησκεία». Το πρώτο πράγμα που εξαρτάται ακόμα, μοναδικά από τη δική μας βούληση, είναι η ακλόνητη πίστη μας προς μία και μόνη θρησκεία. Γιατί; Διότι αυτόματα σταματάς τη σύγχυση. Πως; Μένεις σταθερός σε ένα σημείο το οποίο επιλέγεις αφού αξιολογήσεις και αποφασίζεις ότι σε αντιπροσωπεύει. Και πάλι ρωτάω. Γιατί; Διότι η σύγχυση που έχουν δημιουργήσει οι αδελφότητες πηγάζει από την πολυλατρεία που έχουν αναπτύξει βάζοντας -δίπλα σε πραγματικούς ηγέτες θρησκειών όπως του Χριστού ή του Βούδα-, σκιές άγνωστων ανδρείκελων όπως του Κρύων και του Μέτατρον.

Γιατί ξαναρωτάω. Διότι αυτόματα αποδέχεσαι τα δύο ανδρείκελα σαν ισοδύναμες οντότητες με τους δύο πρώτους Χριστό και Βούδα. Αγνοώντας ποιοι ήταν, τι ήταν, από πού ήρθαν, τι πρεσβεύουν, και τι ενέργειες έχουν. Κι έτσι, μια ωραία πρωία, θα αποσύρουν το Χριστό και τον Βούδα ή όποιον άλλο και θα αφήσουν μόνο τον Κρύων. Ένα δαίμονα που αφού θα έχει λάβει το χρίσμα από τις συνειδήσεις μας, θα εκκινήσει μια θρησκεία από το πουθενά. Και τι πρέπει να κάνουμε τότε; Να επιλέξουμε μια μονάχα θρησκεία, όποια θέλουμε, ελεύθερα. Μια θρησκεία όμως ενεργή. Ιερουργικά ενεργή. Που να ιερουργεί. Το καταλαβαίνουμε αυτό; Να αξιολογήσουμε τα προσωπικά μας πνευματικά δεδομένα και να αποφασίσουμε ότι στην προσωπικότητά σας και στον Εαυτό του κάθε ένα, ταιριάζει «η τάδε» θρησκεία. Και από τη στιγμή εκείνη και μετά, να αποσύρουμε από τη συνειδήσή μας οτιδήποτε άλλο. μπορεί να παρεισφρέει από το πουθενά..

Ας μείνει Χριστιανός, ας γίνει Βουδιστής, Βραχμάνος, Μουσουλμάνος, Εβραίος, ότι θέλει. Ελεύθερα. Και από τη στιγμή εκείνη και μετά να αναλάβει το θάρρος και να δηλώνει την έκφραση της πίστης του. ιερουργούμενος στο ναό της θρησκείας του κανονικά.Κι όποιος αρνείται να αποφασίσει μια και μόνη θρησκεία; Τι γίνεται με αυτόν; Αυτός θα πρέπει να γνωρίζει ότι με την πράξη του αυτή, αποδέχεται αυτόματα την

Εωσφορική θρησκεία. Αυτόματα. Και οι άθεοι; Οι άθεοι; Ο αναγνώστης θα πρέπει να αντιληφθεί άμεσα, ότι ο όρος Αθεΐα είναι ανύπαρκτος. Διότι ο άθεος είναι ανίκανος να δηλώσει κάτι. Διότι άθεος είναι μονάχα εκείνος που είναι εντελώς άσχετος και ανίδεος για οποιοδήποτε θέμα που σχετίζεται με την έννοια «θεός».

Αυτός που δηλώνει άθεος, είναι απλά Αντί-Θεός. Δηλαδή οπαδός του Μη Ων. Δηλαδή Εωσφοριστής. Και η εωσφορική θρησκεία έχει ήδη δύο σχέτες. Τους οπαδούς του Εωσφόρου που σκοπός τους είναι να δεσμεύσουν την ψυχή αυτούσια, και τους οπαδούς της Λίλιθ οι οποίοι σκοπεύουν να δεσμεύσουν τη ζωτικότητα που διαχειρίζεται η ψυχή. Όποιοι νομίζουν και θεωρούν ότι υπάρχουν και άλλες λύσεις, θα πρέπει να τους ενημερώσω, ότι ο ίδιος διαχωρισμός ισχύει και για τους Εωσφοριστές. Όποιος δηλαδή έχει νοητική και πνευματική σύγχυση, η οποία τον εμποδίζει να ακολουθήσει με πίστη μια συγκεκριμένη θρησκεία, ανήκει αυτόματα στη θρησκεία του Εωσφόρου. Αν θεωρείτε ότι αστειεύομαι, θα σας πω ότι μιλώ πάρα πολύ σοβαρά. Τόσο όσο αγνοείτε ακόμη και να φανταστείτε. Να φανταστείτε δηλαδή, τον τρόπο που καταγράφεται η «πίστη» του κάθε ένα μας στη συνειδητότητα. Αυτόματα. Με μοναδικό εργαλείο, την άηχη επιλογή που κάνει.

Τη δεδομένη στιγμή, η επιλογή της θρησκείας όμως, αυτόματα μας ανοίγει έναν άλλο μεγάλο δρόμο. Την σύνδεση του γένους μας, με τη χρονική γραμμή τη δική μας και των προγόνων μας ιερουργικά, ώστε να αρχίσουμε τη ροή της συνειδητότητας, σε βάθος συνειδητού χρόνου, δηλαδή πάνω από 4000 ή 6000 χρόνια. Πως γίνεται αυτό; Πολύ απλά. Δημιουργούμε μια λίστα με ονόματα από άτομα από το μακρινό και απώτερο παρελθόν μας, τους οποίους, με κάποια έννοια θεωρούμε δικούς μας προγόνους. Θα σας δώσω ένα παράδειγμα για μένα. Γράφω: Ορφέας, Διόνυσος, Ηρακλής, Ασκληπιός, Θησέας, Αχιλλέας, Οδυσσέας, Ιπποκράτης, Ηράκλειτος, Πυθαγόρας, Παρμενίδης, Σόλων, Θαλής, Αναξίμανδρος, Ξενοφάνης, Ζήνων, Εμπεδοκλής, Αναξαγόρας, Λεύκιππος, Δημόκριτος, Εμπεδοκλής, Ευκλείδης, Αρίσταρχος,

Σωκράτης, Πλάτων, Αριστοτέλης, Αλέξανδρος, Επίκουρος, Απολλώνιος, Πλωτίνος, Πορφύριος, Υπατία, Πρόκλος, Βασίλειος, Αδαμάντιος, Ρήγας, Κωνσταντίνος, Στέφανος. κ.ο.κ.

Από τη στιγμή που θεωρώ, ότι τα παραπάνω ονόματα, ανήκουν στη γραμμή της οικογένειάς μου, μπορώ να τα συμπεριλάβω στην ιερουργία της θρησκείας μου, η οποία σχετίζεται με τους νεκρούς. Αν κάποιος βιαστούν να πουν ότι αυτό αποτελεί ιεροσυλία, θα τους απαντήσω: καθόλου. Πρώτον διότι τους διαβεβαιώνω, ότι όλοι οι παραπάνω σοφοί του γένους μας, γνώριζαν πολύ περισσότερα για την έννοια της θρησκείας, από εκείνον που θα αντιδράσει. Είναι βέβαιο δηλαδή, ότι αν όλοι οι παραπάνω ζούσαν σήμερα, θα ήταν -σαν Έλληνες που κατοικούν στην Ελλάδα- Χριστιανοί το θρήσκευμα. Δεύτερον, υποθέστε ότι έχετε ένα αγαπημένο πρόγονο. Μια γιαγιά ας πούμε η οποία πέθανε και θέλετε να της κάνετε ένα μνημόσυνο επειδή την αγαπούσατε τόσο πολύ. Ας υποθέσουμε όμως, ότι με ένα μαγικό τρόπο, η θρησκεία στην Ελλάδα, έχει αλλάξει και τώρα είναι Βουδισμός (απλά σαν παράδειγμα για να δείξουμε την διαφορά).

Τι θα κάνετε; Θα αρνηθείτε να ιερουργήσετε στη μνήμη της, επειδή είχε διαφορετική θρησκεία; Όχι φυσικά. Γιατί; Διότι η ιερουργία προς τους νεκρούς μας, είναι δική μας πράξη και όχι δική τους. Είναι πράξη σεβασμού προς την ενέργειά τους που φέρουμε μέσα μας. Και ο κάθε ιερέας, εφ' όσον πρόκειται για δικά σας άτομα, θα ιερουργούσε δίχως την παραμικρή αντίρρηση. Το κατανοεί αυτό ο αναγνώστης; Κατανοεί τη διαφορά και την αναίτια πάλη που συμβαίνει σήμερα λόγω της άγνοιας κάποιων υδροκέφαλων που έχουν διαγράψει από το νου τους την απλή σκέψη; Και τότε, με αυτή την πράξη ιερουργίας των νεκρών του γένους μας, το «κανάλι» των γενεών, γίνεται πάλι ενεργό. Δυναμικά ενεργό, μεταγίγιστοντας ενεργειακά τη σοφία του. Μια σοφία που έρχεται πια από ένα βάθος αιώνων πάνω από 6000 χρόνια.

Αυτή η δυναμική ενεργοποίηση μέσω ιερουργίας όμως, ξεκινά το σχηματισμό ενός πανίσχυρου ενεργειακού πεδίου, που εισέρχεται μέσα στην συνειδητότητα και κινητοποιεί μια συγκεκριμένη αρμονική ταλάντωση, η οποία δονεί πλέον, όλους όσους έχουν στη βιολογία τους στοιχεία της πληροφορίας του γένους αυτού. Και πως λέγεται η αρμονική ταλάντωση αυτή που αναφέρεται στο γένος των Ελλήνων; Πως ονομάζεται φίλε Έλληνα ή Ελληνογενή αναγνώστη η αρμονική αφύπνιση; Ιχώρ ονομάζεται. Και ξεκινά να ρέει μέσα από τη συνειδητότητα σε ολόκληρο το πεδίο που υπάρχουμε. Κατανοεί ο αναγνώστης για τι πράγμα μιλάμε; Κατανοεί ο αναγνώστης σιγά-σιγά, τα μέρη της μεγαλύτερης εικόνας που αρχίζει και σχηματίζεται;

Αποδοχή μίας και μόνης θρησκείας, σύνδεση με τις χρονικές γραμμές του γένους μας ιερουργικά (μέσω της θρησκείας που έχει ο κάθε ένας ξεχωριστά) και ενεργοποίηση της αρμονικής ταλάντωσης του Ιχώρ, ώστε να ξεκινήσει μια παγκόσμια αφύπνιση του γένους, μέσα από αυτή τη συγκεκριμένη απλή διαδικασία. Μια διαδικασία που θα ξεκινήσει αυτόματα, από τη ροή της συνειδητότητας. Θα πρέπει να κατανοήσει ο αναγνώστης, ότι αυτή τη στιγμή, μιλάμε απολύτως σοβαρά. Δημιουργούμε τις συνθήκες που πάνω σε αυτές έχει ξεκινήσει και στήνεται ο πολιτισμός της ανθρωπότητας που θα φωτίσει τον πλανήτη για τα επόμενα 2000 χρόνια. Και όλο αυτό, γίνεται απολύτως συνειδητά. Προσέξτε τι γράφω. Απολύτως συνειδητά. Και οι πνευματικοί και ομαδικοί κύκλοι που λυμαινόνται τον τόπο τι θα γίνουν; Τους ζυγούς λύσατε; Έτσι απλά; Έτσι απλά κι αθόρυβα, ναι.

Και τι θα γίνει τότε; Τι θα κάνουμε; Ήδη δημιουργούνται εστιακοί κύκλοι ή απλά εστίες. Πνευματικοί κύκλοι δηλαδή ανθρώπων, οι οποίοι αποτελούνται από 7 έως 21 άτομα με άριστο αριθμό το 12. Στους κύκλους αυτούς υπάρχει απουσία ηγέτη και απουσία ομοιογένειας. Είναι δηλαδή οργανωμένοι πάνω στους ιερούς δελφικούς κύκλους, και στηρίζονται στην γνώση του Εαυτού (γνώθι σ' αυτόν) του κάθε ένα και στη σύνθεση της νόησης μέσω της διαφορετικής πληροφορίας (μηδέν άγαν), η οποία στο σύνολο συνθέτει μια ευρύτερη εικόνα. Δηλαδή, αποτελούνται από διαφορετικές ειδικότητες εκπαίδευσης και γνώσης (γιατροί, φυσικοί, φιλόλογοι, νομικοί, χημικοί, ιερείς,) οι οποίοι εξετάζουν κάθε θέμα δίνοντας τη δική τους οπτική και γνώση, έτσι ώστε η εστία να αρχίσει να διαμορφώνει μια μεγαλύτερη εικόνα για κάθε θέμα εμπλουτισμένο από όλους. Κάθε ένας όμως μπορεί να συμμετέχει σε μια μόνο εστία (θα γράψω σε άλλη ανάρτηση για την οργάνωση του κάθε εστιακού κύκλου).

Και οι δάσκαλοι και οι καθοδηγητές των σχολών τι θα γίνουν; Αυτό που συμβαίνει είναι, ότι (όσοι από

αυτούς αποφασίζουν να βγουν από την Εωσφορική επιρροή) συμμετέχουν σε κάποια εστία και αυτοί. Επιλέγουν ελεύθερα και συνεχίζουν στη νέα μορφή μαθητείας. Είναι δύσκολο για αυτούς στην αρχή, αλλά λόγω του ότι είναι στον πνευματικό χώρο, μπορούν να κατανοήσουν την αλλαγή αυτή. Αρκετοί εστιακοί κύκλοι μάλιστα, σκέφτονται να χρησιμοποιούν χώρους που πριν υπήρχαν οι σχολές, ώστε να βοηθήσουν οικονομικά, το δάσκαλο που θέλει να συμμετέχει στο νέο πολιτισμικό σχήμα. Φυσικά υπάρχουν (και θα υπάρξουν) και δάσκαλοι που με τη νέα σύνθεση έλλειψης ηγεσίας -μιας και οι εστίες λειτουργούν διαφορετικά-, βιώνουν πεποιθήσεις ταπεινώσης, πράγμα που τους κάνει να συμπεριφέρονται περίεργα. Όμως αυτό γίνεται αμέσως εμφανές, δίνοντας στους πρώην μαθητές τους την ευκαιρία να τους απομονώσουν, απλά φεύγοντας.

Θέλω να γνωρίζετε ότι στο καθαρά πνευματικό πεδίο αυτό, διεξάγεται αυτή τη στιγμή, μια αδυσώπητη πνευματική μάχη κατά την οποία, κερδίζουμε κάθε μέρα, και μια νίκη. Μια νίκη που ανοίγει για όλη την ανθρωπότητα μια διαφορετική ζωή. Και σε αυτή τη πνευματική μάχη, όσοι συμμετέχουμε είμαστε πανίσχυροι. Εμείς που συμμετέχουμε. Όχι όλοι. Είναι αδύνατον να αλλάξουν όλοι όσοι έχουν επιλέξει τόσο διαφορετικούς δρόμους. Αδύνατον. Για αυτό οφείλουμε να σεβαστούμε την επιλογή τους και να τους αφήσουμε. Διαλέξαμε να ζήσουμε σε μια εποχή, όπου οι αλλαγές που συμβαίνουν, στιγματίζουν την ανθρωπότητα για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα. Κι ακόμη περισσότερο, επιλέξαμε να ζήσουμε σε ένα λαό, διαφορετικό, αλλιότιο. Ένα λαό αρκετές φορές απρόβλεπτο. Ένα λαό, που κάθε φορά, συμβαίνει να βρίσκεται πρώτος στο σημείο εκκίνησης της κάθε τέτοιας μεγάλης αλλαγής. Κι αυτό, οι αδελφότητες το γνωρίζουν διαχρονικά προσπαθώντας πάντα να το ελέγξουν. Πάντα όμως, συμβαίνει κάτι, τυχαίο, μοιραίο, απρόβλεπτο, από το πουθενά, από το πεπρωμένο της ανθρωπότητας, από τα βάθη της ιστορίας, από οπουδήποτε. και πάντα είμαστε εκεί. Δηλαδή εδώ. Εδώ και Τώρα.

Νόηση και πληροφορομορφικά πεδία

Γνωρίζετε τι είναι ένα πεδίο; Μπορείτε να φανταστείτε ένα γιγαντιαίο χώρο μέσα στον οποίο βρίσκεται ενεργοποιημένο ένα πανίσχυρο ηλεκτρομαγνητικό πεδίο για παράδειγμα; Περίπου μπορείτε να φανταστείτε πως είναι αυτό για το οποίο μιλάμε έτσι; Ωραία. Φανταστείτε τώρα, να βρίσκεστε μπροστά σε ένα σύγχρονο υπολογιστή, στον οποίο έχετε εγκαταστήσει κάποιο πρόγραμμα, το οποίο είναι ικανό να δημιουργεί με τον κατάλληλο τεχνολογικό εξοπλισμό, ένα τέτοιο πεδίο, μεγέθους ενός δωματίου 100 τετραγωνικών περίπου. Φανταστείτε ακόμη το πρόγραμμα αυτό να μπορεί να αλλάζει σε μορφογενετικό. Δηλαδή να του δίνεις εσύ ο χειριστής του, την εντολή «δημιούργησε ένα τριαντάφυλλο» και αυτό, να το δημιουργεί. Εκεί, στο κέντρο του δωματίου που βρίσκεται το πεδίο, μπροστά στα μάτια σας, ο υπολογιστής σας να σας υπακούει τυφλά και να σχηματίζει ένα ολόφρεσκο κόκκινο τριαντάφυλλο.

Φανταστείτε τώρα, να αναβαθμίζετε αυτό το σύστημα ώστε να μπορεί ο υπολογιστής, να δημιουργήσει βοηθητικά εσωτερικά προγράμματα μόνος του, ώστε αυτόματα να μπορεί να δημιουργεί ότι του λείπει από ενέργεια, ή λογισμικό. Χωρίς τη βοήθειά σας. Να έχει την ικανότητα δηλαδή να «γεννά» κατ εντολή σας, όχι μόνο «μορφές» αλλά και ολοκληρωμένες πληροφορίες ώστε να ανταποκρίνεται σε κάθε εντολή σας. Φανταστείτε τώρα, αυτός ο υπολογιστής να αυξήσει κατ εντολή σας τη δυναμικότητά του, ώστε να μπορεί μόνος του να δημιουργεί το κατάλληλο λογισμικό και την ολοκληρωμένη πληροφορία ώστε να μπορεί να δημιουργεί σύμπαντα του μεγέθους του κόσμου που ζούμε. Φανταστείτε τέλος όλο αυτό το πεδίο να λειτουργεί χωρίς κάποιο τεχνολογικό μέσο ή υπολογιστή, αλλά απλά να υπάρχει εκεί και με μια σκέψη σας να τίθεται σε λειτουργία και να εκτελεί όλες τις εντολές σας.

Φαντασθείτε δηλαδή, να έχετε στη διάθεσή σας, ένα γιγαντιαίο αυτο-πληροφορο-μορφο-γενετικό πεδίο το οποίο να ενεργοποιείται νοητικά από εσάς και να έχει τη ικανότητα και δυνατότητα να δημιουργεί επίσης νοητικά σύμπαντα και κόσμους ολόκληρους. Λοιπόν αγαπητέ αναγνώστη αυτό το σύστημα υπάρχει. Και όχι μόνο υπάρχει αλλά το γνωρίζεις και εσύ. Το έχεις ακούσει και διαβάσει σίγουρα πάνω από μία φορά. Μόνο που στο έχουν πει με διαφορετικό όνομα. Στο έχουν πει με το όνομα «Ελοχίμ». Μάλιστα αγαπητέ αναγνώστη. Οι δημιουργοί του θεού. Εκείνοι οι οποίοι θεωρούνται οντότητες με όνομα «Ελοχίμ». Εκείνοι που δημιουργούν τους κόσμους κατ εντολή του θεού.

Εμείς πως θα θέλατε να τα ονομάσουμε για να αποφύγουμε τα εβραϊκά ονόματα; Να τους πούμε προσωρινά απλά «δημιουργούς»; Εντάξει. Για την επικοινωνία μας λοιπόν εδώ, θα τους ονομάσουμε δημιουργούς, αλλά θα γνωρίζουμε πως ότι όνομα οντότητα και να του δώσουμε, είναι ένα πανίσχυρο πεδίο που αυτό-τροφοδοτείται με άπειρη ενέργεια, αυτο-δημιουργεί πληροφορία και αυτο-αποφασίζει την μορφή που θα δώσει στη δημιουργία που κάθε φορά ολοκληρώνει. Κι όλο αυτό συμβαίνει νοητικά, δηλαδή χωρίς μηχανήματα και τεχνολογικούς εξοπλισμούς, κατ εντολής της μητρικής του δύναμης και πηγής του. Εκείνου που εμείς αποκαλούμε Θεού. Κι όλο αυτό το πεδίο, μπορεί να έχει όποιο μέγεθος και όση έκταση θέλει. Κι αυτό το πεδίο ζει παντού. Ένα πληροφορομορφικό πεδίο, που δέχεται όμως εντολές μονάχα από την πηγή του. Από το δημιουργό του.

Τώρα θα ήθελα να κάνει ο αναγνώστης ένα νοητό βήμα προς τα πίσω πίσω και να σκεφτεί, όλο αυτό που διάβασε. Αν χρειάζεται, ας το ξαναδιαβάσει ώστε να καταλάβει για τι πράγμα μιλάμε. Κι αφού κατανοήσει βαθιά τι είναι οι «δημιουργοί», ας κάνει ακόμη ένα νοητό βήμα πιο πίσω, ώστε να κατανοήσει τι είναι, ή πως μπορεί να είναι, η πηγή από την οποία προερχόμαστε κι εμείς. Από την οποία προέρχονται οι ψυχές μας. Κι σε όλο αυτό, το άπειρο και ενεργειακό ή αλλιώς φωτεινό σύνολο ας του δώσουμε αν θέλε-

τε την πρόσθετη προσωρινή ονομασία «νου». Κι αυτό τον «νου» ας τον φανταστούμε λίγο πως μπορεί να είναι, κι αφού το φανταστούμε, να αντιληφθούμε ότι όλο αυτό το σύνολο «υπάρχει» και το όνομά του από καταβολής κόσμου είναι στα Ελληνικά Θεός ή «Ων». Να σκεφτούμε ότι μέσα μας φέρουμε σε όλη τη ζωή μας ένα κύτταρο του, την ψυχή μας, η οποία είναι συνεχώς συνδεδεμένη μαζί του και αλληλεπιδρά. Επικοινωνεί. Θεός, ή Ων ή η πηγή μας. Η πηγή των πάντων.

Κι αυτό το μικρό κύτταρο που λέγεται ψυχή, εκτός από την πληροφορία που σχετίζεται μόνο με μας, με τον Εαυτό μας, φέρει σαν «κοσμικό DNA» και ολόκληρη την πληροφορία της πηγής του. Είναι μέσα μας, επικοινωνεί με τα πάντα γύρω και η αλληλεπίδρασή της με τη συνειδητότητα δημιουργεί για μας τον αισθητό κόσμο, κι όμως. Εμείς επιλέγουμε να λέμε ότι είμαστε Άθεοι. Φυσικά είναι επιλογή μας. Πάντα θα το λέω αυτό. Το θέμα είναι άλλο όμως. Το θέμα είναι αν συνειδητοποιούμε τι λέμε. Αν συνειδητοποιούμε δηλαδή, ότι είμαστε τμήματα όλου αυτού του οικοδομήματος. Αν συνειδητοποιούμε, ότι όταν αρνούμαστε την πηγή μας είναι σαν να ακυρώνουμε ολοκληρωτικά κάτι, που απλά αγνοούμε. Διότι θεωρώ, ότι οποιοσδήποτε που θα τολμήσει να σηκώσει το ανάστημά του σε όλο αυτό το δημιούργημα προφανώς ή έχει πολύ σημαντικούς λόγους για να το κάνει ή αγνοεί τι κάνει παντελώς .

Τώρα θα σας πάω πίσω. Πολλές χιλιάδες χρόνια πίσω. Για να δούμε πως ένα θεϊκό κύτταρο όπως ο άνθρωπος, έχασε το μεγαλύτερο μέρος της νόησης και της νοητικής του ικανότητας καταλήγοντας να ζει ασφυκτικά μέσα σε ένα σώμα φτιαγμένο μονάχα από ύλη. Θα σας πάω τότε που ο πλανήτης μας ακόμη ήταν σε μια πολύ διαφορετική κατάσταση. Όταν οι ψυχές μας, άρχισαν να επισκέπτονται αυτόν εδώ το χώρο για να τον γνωρίσουν και να αλληλεπιδράσουν μαζί του όπως κάνουν και σήμερα. Τότε όμως τα σώματα μας, ήταν λεπτοφυή. Σχεδόν διάφανα. Όλα εξάλλου ήταν σχεδόν διάφανα. ακόμη και ο πλανήτης αυτός που ζούμε. Η ύλη ήταν περιττή και οι ψυχές κατοικούσαν μέσα σε ένα μικρό ενεργειακό πεδίο πληροφορίας που είχε αντίληψη όλων των χώρων και όλων των χρόνων. Οι «δημιουργοί» αφού ολοκλήρωσαν το συμπαντικό σύστημα, άφησαν τον κόσμο στις ψυχές, οι οποίες είχαν τη συνεχή βοήθεια των αγγέλων και των αρχαγγέλων. Τι είναι αυτοί όμως;

Τα γνωρίζουμε αλλά με τη αντίληψη που αποκτήσαμε τώρα για τους «δημιουργούς», θα μπορούσαμε να το προεκτείνουμε ότι και οι άγγελοι -και άρα και οι αρχάγγελοι- είναι κι αυτοί πεδία τα οποία όμως έχουν ρόλο αγγελιοφόρου από την πηγή. Οι Αρχάγγελοι δηλαδή, είναι εξειδικευμένα πεδία τα οποία μετέφεραν και μεταφέρουν ενεργειακές πληροφορίες απ ευθείας από την πηγή μας. Παράδειγμα. Αν για κάποιο λόγο, κάποιο λεπτοφυές ενεργειακό σώμα είχε πρόβλημα τότε με το περιβάλλον του, οποιοδήποτε πρόβλημα, ας πούμε θεραπείας, και αδυνατούσε κάποιο άτομο να αυτο-θεραπευτεί, τότε ο Αρχάγγελος (δηλαδή το πεδίο-αγγελιοφόρος) αναλάμβανε να μεταφέρει ότι ήταν απαραίτητο κατ ευθείαν από την πηγή μας. Οι άγγελοι δηλαδή, ήταν κάτι σαν οι βοηθοί των δημιουργών, οι οποίοι ακολουθούσαν και βοηθούσαν τις ψυχές μας, όταν αυτές απομακρύνονταν από την πηγή τους. Τα ιερά πεδία αυτά των Αγγέλων και Αρχαγγέλων όμως, είχαν απουσία δικής τους βούλησης. Εμφανίζονταν δηλαδή όταν και εάν τα καλούσες εσύ.

Πως γινόταν η επικοινωνία μεταξύ ανθρώπου και αγγέλου όμως; Πως καλούσαν οι άνθρωποι σε βοήθεια τους Αρχαγγέλους; Μπορεί να αντιληφθεί ο αναγνώστης, σε μια καθαρά ενεργειακή κοινωνία, πως επικοινωνούσαν όλοι μεταξύ τους; Με τον μοναδικό τρόπο που γνώριζαν. Με τη μοναδική ικανότητα που κληρονόμησαν από την πηγή τους. Νοητικά. Με τη νόησή τους. Βιώνοντας αυτό που ήθελαν και εστιάζοντας αποκλειστικά σε αυτό. Όπως λέμε σήμερα ασύρματα. Απλοϊκό αυτό που θα πω, αλλά για να καταλάβουμε πως, περίπου όπως επικοινωνεί ένα κινητό με ένα άλλο μέσω του λογισμικού της εταιρίας. Ολόκληρη η πληροφορία με ολόκληρη την πληροφορία μέσω ενός πεδίου που ήταν πάντα εκεί. Πάντα ενεργό και διαθέσιμο. Πληροφορομορφικό πεδίο. Τον καλούσε κι αυτός το αντιλαμβανόταν κι ερχόταν μόνο για αυτόν. Η επικοινωνία όλων, μέσα και έξω από τον αισθητό κόσμο, γινόταν μόνο νοητικά. Ή αλλιώς πνευματικά ή βιοματικά.

Αλλά κάποια στιγμή, ένας από τους Αρχαγγέλους που ξεκίνησαν να λειτουργούν τον αισθητό κόσμο, αποφάσισε να επαναστατήσει. Και ένα από τα ονόματά του Εωσφόρος. Δηλαδή τι έκανε; Αποφάσισε να αποκτήσει δική του βούληση και να κυριαρχήσει στον αισθητό κόσμο. Δηλαδή τι να κάνει; Να παίρνει

πρωτοβουλία και αντί να περιμένει να βοηθήσει τους ανθρώπους και το σύστημα όταν αυτό τον καλέσει, να παρεμβαίνει και να αποφασίζει χωρίς να του το ζητήσουν. Επαναστάτησε και εξέπεσε. Στο σημείο αυτό, θα ήθελα να υπογραμμίσω, ότι η περιγραφή αυτή που κάνω αποτελεί μια ολοκληρωμένη απεικόνιση, αλλά από κάποια απόσταση ώστε να βλέπουμε ολόκληρη την εικόνα και όχι κάποιες λεπτομέρειες οι οποίες στη φάση αυτή θα μας αποπροσανατολίσουν. Έτσι όμως δίπλα στον Αρχάγγελο αυτό, αποφασίζουν να συμμετάσχουν και άλλοι άγγελοι, οι οποίοι τελικά και επαναστατούν εναντίων της πηγής τους. Οι εκπεσόντες άγγελοι.

Οι άνθρωποι όμως συνέχισαν να υπάρχουν στον κόσμο αυτό κι ακόμη βρίσκονται στο αρχικό τους επίπεδο. Το ίδιο και οι ψυχές τους. Να θυμίσω ότι ακόμη βρισκόμαστε στην εποχή όπου στα αρχαία κείμενα προσδιορίζουν τις κοινωνίες των ανθρώπων στην ήπειρο Μούν ή Λεμουρία. Δηλαδή βρισκόμαστε ακόμη πριν την Ατλαντίδα. Χιλιάδες χρόνια πριν. Μπορεί να σας μοιάζει παραμύθι όλο αυτό αλλά κάθε άλλο παρά τέτοιο είναι. Έτσι λοιπόν ο Εωσφόρος αποφασίζει να πάρει με το μέρος του κάποιους ανθρώπους και να τους πείσει να εξουσιάσουν μαζί, τον κόσμο στο όνομά του. Κάνοντας μια ακόμη παρένθεση εδώ, θα πω ότι άνθρωποι ακόμη ήταν σε επίπεδο πεδίου. Ενεργειακού πεδίου. Και είχαν την ικανότητα να διαχειρίζονται ενέργειες με τις οποίες λειτουργούσαν τα πάντα.

Ενέργειες σαν τον ηλεκτρισμό, τη βαρύτητα, την ατομική ενέργεια ή και άλλες. Τις ενέργειες αυτές, οι άνθρωποι τις διαχειριζόντουσαν μονάχα νοητικά. Με τον τρόπο αυτό, δημιουργούσαν ας πούμε συστήματα με τα οποία τροφοδοτούσαν ενεργειακά χώρους, ανάπλαθαν κατεστραμμένες κατασκευές ή θεραπεύαν τα σώματά τους. Αν ένας σημερινός άνθρωπος όμως, μπορούσε να ταξιδέψει με κάποιο τρόπο εκεί, αυτό που θα αντίκριζε θα ήταν ένα λεπτοφυές σύννεφο σαν νεφέλωμα, το οποίο και αποτελούσε το ενιαίο ενεργειακό πεδίο μέσα στο οποίο υπήρχαν όλα. Δηλαδή αν περίμενε να δει σώματα ή κτήρια, θα απογοητευόταν πλήρως διότι όλα, θα παρέμεναν αόρατα στα μάτια του.

Σε αυτό το περιβάλλον λοιπόν, κάποιοι από τους τότε ανθρώπους, πείθονται από τον Εωσφόρο όπου αποφασίζουν και αναλαμβάνουν να διαχειριστούν με εξαιρετικά επικίνδυνο τρόπο κάποιες από τις ενέργειες που διαχειρίζονταν, μέχρι που έγινε το κακό. Ολόκληρη η επιφάνεια του πλανήτη εξερράγη και τα πάντα καταστράφηκαν. Μιλάμε φυσικά για την πρώτη καταστροφή. Την καταστροφή της Λεμουρίας, πολύ πριν την Ατλαντίδα. Και τώρα αρχίζει η ανάρτηση. Γιατί πίεσε ο Εωσφόρος να γίνει αυτό; Γιατί προέτρεψε τους ανθρώπους να δημιουργήσουν αυτή την κατάσταση; Που αποσκοπούσε; Οι άνθρωποι μέχρι εκείνη τη στιγμή, το ξαναλέω αυτό, ήταν σε ενεργειακή κατάσταση, σε πολύ υψηλή δόνηση και άρα παρουσίαζαν λεπτοφυή σώματα. Από τη συνειδητότητα του κόσμου, απουσίαζε οποιοδήποτε αρνητικό στοιχείο όπως φόβου, μίσους ή θυμού και τα πάντα έρεαν σε ένα καθαρά πνευματικό επίπεδο. Ο Εωσφόρος όμως, χρειαζόταν να αλλάξει το τοπίο. Χρειαζόταν να δημιουργήσει τις συνθήκες ενός μόνιμα πυκνού κόσμου ο οποίος και θα αποτελούσε το αντίπαλο δέος εναντίον του Θεού.

Έτσι, έπρεπε να χαμηλώσει της δονήσεις και να μετατρέψει το περιβάλλον σε πυκνή ύλη. Πως θα το έκανε αυτό; Έπρεπε πρώτα να αποκόψει την άμεση επικοινωνία των ανθρώπων με την πηγή τους, εμποδίζοντας τη νοητική επικοινωνία τους και την ικανότητά τους να δημιουργούνε μέσω αυτής πληροφορομορφικά πεδία. Πως θα το έκανε αυτό; Έπρεπε να δημιουργήσει συνθήκες φόβου οι οποίες θα κατέβαζαν τις δονήσεις τους και θα μετέτρεπαν την καθαρή ενέργεια σε απτή και βαριά ύλη. Άρχισε λοιπόν να μετατρέπει το «χρυσό» γένος των ανθρώπων σε σιδερένιο και βαρύ που είναι πλέον σήμερα. Πως θα το έκανε αυτό; Με το φόβο και τις αρνητικές σκέψεις. Και τι έπρεπε να κάνει; Έπρεπε να προτρέψει τους ανθρώπους, με δική τους βούληση, να δημιουργούν διαδοχικές ισχυρές καταστροφικές συνθήκες στον κόσμο τους ώστε να καταγραφούν μόνιμα στη συνειδητότητα.

Τους έδωσε λοιπόν ένα δόλωμα. Τους έδωσε λίγη γνώση. Μια γνώση από την οποία απουσίαζαν σημαντικά τμήματά της, τα οποία όμως ήταν σημαντικά για εκείνους. Έτσι όλα θα οδηγούσαν σε καταστροφή. Φτάνουμε λοιπόν στην πρώτη μεγάλη αλλαγή του πλανήτη. Μια καταστροφή, που καταγράφηκε στις συνειδήσεις των ανθρώπων και αυτόματα στη συνειδητότητα που υλοποιούσε τον κόσμο τους. Και τι σημαίνει αυτό αγαπητέ αναγνώστη; Αυτόματα καταγράφηκε φόβος, θυμός, πόνος, αμφιβολία, ταπείνωση, προδοσία και ότι άλλο αρνητικό. Ο κόσμος απέκτησε μεγαλύτερη πυκνότητα και η ικανότητα των

ανθρώπων να επικοινωνούν νοητικά μειώθηκε δραστικά. Όχι όμως όσο θα ήθελε ο Εωσφόρος και οι άγγελοί του. Έτσι, τους ανθρώπους που επιβίωσαν, τους οδηγεί πάλι σε καταστάσεις έξω από την πηγή τους.

Τώρα το μέλημά του είναι να αποκόψει την αγγελική επικοινωνία. Έτσι πείθει πάλι τους ηγέτες των ανθρώπων που κατείχαν την εξουσία, ότι ο άνθρωπος ήταν ικανός να γίνει και ο ίδιος θεός, και δημιουργός, παράγοντας δικούς του ανθρώπους. Τους κλώνους του, τους οποίους θα τους εξουσιάζει ολοκληρωτικά. Για το σκοπό αυτό χρειαζόταν ένα πεδίο που να περιέχει την πληροφορία της δημιουργίας των κλώνων. Έτσι, δημιουργεί ένα δικό του πεδίο, με το οποίο καταφέρνει να αναπαράγει σημαντικό μέρος της πληροφορίας αναπαραγωγής που χρειαζόταν, ώστε να ξεκινήσει να δημιουργεί κλώνους. Εδώ θα κάνω μια ακόμη παρένθεση ώστε να καταλάβουμε μερικά πράγματα. Θα ρωτήσω λοιπόν τον αναγνώστη, να θυμηθεί πως λέγεται το σύστημα που περιέχει ολοκληρωμένη την πληροφορία για την αυτόματη πλοήγηση μας στην επιφάνεια του πλανήτη. Πως το ονομάζουμε; GPS το ονομάζουμε.. Συμφωνούμε; Μάλιστα. Πως ονομάζουμε το σύστημα που περιέχει ολοκληρωμένη την πληροφορία για τον έλεγχο του καιρού; HAARP το ονομάζουμε. Ολοκληρωμένα πεδία με τα οποία διαχειριζόμαστε κάποιες καταστάσεις ολοκληρωμένα . Εντάξει αγαπητέ ακροατή; Μάλιστα.

Και πως ονομάσανε το σύστημα που δημιουργούσε του κλώνους που ήθελαν να δημιουργήσουν; Για πέστε μου αγαπητοί μου αναγνώστες το μαγικό όνομα που έδωσαν στο σύστημα που θα γινόταν ο εφιάλτης των μετέπειτα γενεών της ανθρωπότητας; Πως; Το ονόμασαν METATRON. Ανατριχιάσατε αγαπητέ αναγνώστη; Και που τοποθέτησαν τη βάση του συστήματος αυτού; Ναι. Ξέρεις. Πέσ' το. Στη Σελήνη μας. Δημιούργησαν δηλαδή ένα σύστημα μεταβίβασης πληροφορίας αναπαραγωγής που ήταν απαραίτητο για να ξεκινήσουν την διαδικασία ζωής στους κλώνους που θα δημιουργούσαν, το οποίο σύστημα, δημιουργούσε ένα ολόκληρο πληροφορομορφικό πεδίο το οποίο και μεταβίβαζε τη ζωτικότητα τους κλώνους.

Και δίπλα σε αυτό, δημιούργησαν ένα δεύτερο σύστημα που κατέστρεφε ότι ήταν προβληματικό. Κάτι σαν ανακύκλωση. Και αυτό το ονόμασαν KRONO ή KRYON. Ένα σύστημα αποτελούμενο από ένα πελώριο γεωδαιτικό πλέγμα από κρυστάλλους, που στόχο είχε να ελέγχει τα πάντα. Και το πεδίο αυτό, το παρουσίασαν σαν δάσκαλο και θεότητα στους κλώνους δημιουργώντας ένα αυτόματο σύστημα ελέγχου και διακυβέρνησης. Και το σύστημα ήταν έτοιμο. Πως το δημιούργησαν όμως αυτό; Με τεχνολογικά μέσα. Η πρώτη απώλεια της νόησης είχε επιτευχθεί. Ένα μέρος της ικανότητας της νόησης του ανθρώπου περνούσε σε ύλη. Όμως ένα μη νοητικό σύστημα φέρει μη ολοκληρωμένη πληροφορία. Έτσι, το σύστημα ξέφυγε από τον έλεγχο τους και αρκετοί από τους κλώνους, εκείνοι που είχαν δημιουργηθεί με ανάμιξη ζώων ώστε να έχουν δύναμη και ισχύ οι εξουσιαστές τους, ξέφυγαν από τον έλεγχο και άρχισαν να παρενοχλούν τους υπόλοιπους ανθρώπους του πλανήτη. Κι εκείνη τη στιγμή, το λόγο τον πήραν οι Έλληνες.

Βρισκόμαστε στην Ατλαντίδα πλέον και ο Εωσφόρος πιέζει για τη δεύτερη καταστροφή. Βγάζει τους κλώνους εκτός Ατλαντίδας και αναγκάζει τους Αθηναίους να αποφασίσουν να παρέμβουν στην κατάσταση. Πως; Εδώ χρειάζεται κι άλλη παρένθεση όμως, διότι όλη αυτή η ιστορία με τους κλώνους ήταν περισσότερο πολύπλοκη, όπου είχαν ανακατευτεί και άλλοι άγγελοι, τους οποίους χρησιμοποίησαν οι άνθρωποι που κατείχαν την εξουσία στην Ατλαντίδα στην αναπαραγωγή μαζί τους. Ο σκοπός του άρθρου όμως είναι να εντοπίσουμε αυτό που χάσαμε εμείς οι άνθρωποι. Ο σκοπός είναι να κατανοήσει ο αναγνώστης ότι η υπόθεση των κλώνων στην Ατλαντίδα, ήταν η δεύτερη αιτία όπου η ανθρωπότητα οδηγήθηκε στην καταστροφή. Πως; Διότι οι Αθηναίοι, αν και κατέλαβαν τη χώρα, στάθηκε αδύνατον να φτάσουν στο κέντρο του ενεργειακού κρυστάλλου που τροφοδοτούσε το πλέγμα του ΚΡΥΩΝ. Με αποτέλεσμα στο τέλος να χαθεί ολόκληρη η ισορροπία του πλανήτη .

Το καταστροφικό όμως ήταν τα συναισθήματα που καταγράφηκαν για δεύτερη φορά στη συνειδητότητα. Ήταν ένα καίριο πλήγμα στη νοητική δύναμη των ανθρώπων, η οποία με τον τρόπο αυτό, είχε φτάσει στο τελευταίο της βήμα. Την πλήρη αντικατάσταση της νοητικής επικοινωνίας με υλικά μέσα. Δηλαδή τι έγινε τώρα; Από πού ξεκινήσαμε και που φτάσαμε; Ας δούμε με λίγες λέξεις τι διαβάσαμε . Ο αναγνώστης είδε ότι τα πάντα είναι πληροφορομορφικά πεδία. Δηλαδή όχι μόνο μορφογενετικά όπου ο νους του

ανθρώπου μπορεί να υλοποιεί. Αυτό συμβαίνει μόνο μέσα στον δικό μας κόσμο. τον αισθητό. Ο άνθρωπος όμως έχει την ικανότητα επίσης να δημιουργεί πληροφορο-μορφικά πεδία. Δηλαδή πεδία όπου αυτόνομα να αναπροσαρμόζουν την πληροφορία τους ώστε να συμμετέχουν στη δημιουργία. Και αυτή την ικανότητα την αντλεί από την πηγή του. Μια ικανότητα που είναι λειτουργική χωρίς την ανάγκη του οποιουδήποτε υλικού μέσου. Χωρίς την ανάγκη της τεχνολογικής υποστήριξης.

Αντίθετα όμως, ο Εωσφόρος, σπρώχνει συνεχώς να ξεχάσουμε. Μας βυθίζει συνεχώς στην ανάγκη της ύλης, η οποία όσο διογκώνεται, τόσο μειώνει την ικανότητα νόησης. Δηλαδή επικοινωνίας και δημιουργίας με την ανάγκη πυκνής ύλης. Διότι όσο περισσότερο βυθιζόμαστε στη ύλη, τόσο περισσότερος γίνεται ο ενεργειακός θόρυβος της συνειδητότητας την ώρα που γεννιόμαστε. και άρα τόσο ισχυρότερη γίνεται μέρα με την ημέρα η διαγραφή της αρχέγονης μνήμης στη ζωή του ανθρώπου. Θυμάστε το αποκορύφωμα; Θάλαμοι ανέλιξης. Η λαιμητόμος της ψυχής. Διότι το μόνο στοιχείο που συνεχίζει να έχει την ικανότητα της επικοινωνίας αυτής είναι η ψυχή μας. Και οι θάλαμοι ανέλιξης, κόβουν δια παντός την επικοινωνία, μιας και εγκλωβίζουν την ψυχή στην πέμπτη διάσταση για πάντα. Και τι πρέπει να κάνουμε δηλαδή; Να σταματήσουμε την τεχνολογική εξέλιξη; Όχι. Στο σημείο που είμαστε είναι αδύνατον πια. Την έχουμε ανάγκη αυτή τη στιγμή. Τότε; Τι να κάνουμε; Να αναπτύξουμε παράλληλα τη δύναμη της νόησης. Πως; Με το μοναδικό στοιχείο που έχουμε. Την ψυχή μας.

Στην περασμένη ανάρτηση είδαμε ότι όταν φτάνουμε στο δια ταύτα και μας ζητάει κάποιος να στρέψουμε μέρος της παρατήρησής μας προς την πηγή μας, αντιδρούμε. Αυτό δείχνει ότι είμαστε σε κρίσιμο σημείο πλέον. Γιατί; Διότι πρέπει να κάνουμε στον εαυτό μας μια ερώτηση. Ποια; Γιατί χρειάζεται να συμπεριλάβω την ψυχή μου, στην παρατήρηση του κόσμου μου; Διότι είναι το στοιχείο εκείνο που αλληλεπιδρά με την συνειδητότητα και δημιουργεί τον αισθητό κόσμο. Υπάρχει άλλος τρόπος να παρατηρήσω τον κόσμο; Όχι. Για τον άνθρωπο όχι. Γιατί; Διότι θα έχει αποκοπεί η επικοινωνία σου με τη πηγή σου και η ψυχή πλέον θα βρίσκεται μόνιμα στον αισθητό κόσμο έχοντας κάνει άπειρες τις αισθήσεις με αποτέλεσμα την οδυνηρή ενίσχυση του εσωτερικού πόνου, όπως έχουμε δει...

Μπορεί να καταλάβει ο αναγνώστης γιατί ο σύγχρονος άνθρωπος αδυνατεί να δεχθεί την πηγή του σαν τον μοναδικό προορισμό της ψυχής του; Διότι κάθε μέρα που περνάει χάνει και περισσότερο μέρος της νόησης του. Του πνεύματος του. Αυτής της δύναμης που μπορεί χωρίς την ανάγκη υλικών μέσων να χαιρέται τη ενέργεια που ονομάζει αγάπη και την ευτυχία που λέγεται δημιουργία.

Τώρα ίσως ο αναγνώστης μπορεί να κατανοήσει έστω και λίγο τη σημασία της ενίσχυσης της επικοινωνίας της ψυχής μας με το σπίτι της. Με το μοναδικό τρόπο που μπορεί να γίνει. Με έναν μόνο. Εντάσσοντας τη θρησκεία στη ζωή του. Τη θρησκεία. Όχι απλά την επίσκεψη στην εκκλησία, αλλά τη βαθύτερη ιερή στιγμή. Το μέσον που αρχίζει η νόηση, ή πνεύμα ή σύνθεση σκέψης και συναισθήματος να ενεργοποιείται ξανά. Ένα μέσον όμως που οφείλουμε να κρατούμε πάντα καθαρό. Τόσο καθαρό, όσο η συνείδησή μας αναγνωρίζει με τη λέξη ιερό..

Χρονικές γραμμές και κατακερματισμός της ζωής

Καθώς διάβαζα τα σχόλια των προηγούμενων άρθρων, αντιλήφθηκα ότι οι άνθρωποι σήμερα, αν και έχουν περισσότερη γνώση σχετικά με το χρόνο, δυσκολεύονται ακόμη να τον κατανοήσουν σαν ένα ενιαίο χώρο. Και την αφορμή για αυτό, μου την έδωσαν τα σχόλια σχετικά με την ενιαία «βύθιση» της ψυχής μέσα σε όλες τις ζωές που επιλέγει να ενσαρκωθεί, αστραπιαία και συνολικά. Δηλαδή, η ζωή, όταν ξεκινάει το ταξίδι της σε τούτο τον κόσμο, δημιουργεί όλες τις ενσαρκώσεις της την ίδια στιγμή και αρχίζει να «ζει» όλες τις ζωές της παράλληλα αλληλεπιδρώντας συγχρόνως με όλες. Σε εμάς φυσικά, λόγω του ότι αδυνατούμε να μετρήσουμε το χρόνο διαφορετικά, αλλά αισθανόμαστε και ζούμε μόνο το «εδώ και τώρα», η κάθε ζωή μας φαίνεται πεπερασμένη με συγκεκριμένη αρχή και τέλος, γέννηση και θάνατο σε μια συνεχή αλληλουχία η μία μετά την άλλη. Την αντίληψη έτσι αυτή, της παράλληλης ενσάρκωσης αδυνατεί να την αντιληφθεί ο μη εκπαιδευμένος νους και σταματάει μη μπορώντας να κατανοήσει τι συμβαίνει.

Όμως οι διαστάσεις περιέχονται η μία στην άλλη χωρίς να υπάρχει κάποιο ευκρινές όριο που αρχίζει η μία και που η άλλη. Για παράδειγμα θα πρέπει να σκεφθείτε, ότι ένα «σημείο» το οποίο αποτελεί την μη-

δενική διάσταση, εμπεριέχεται και στις τρεις διαστάσεις που γνωρίζουμε και το μόνο χαρακτηριστικό που το καθορίζει είναι η απόσταση. Η απόσταση από ένα άλλο δηλαδή δημιουργεί την πρώτη διάσταση, η απόσταση της πρώτης από μια άλλη πρώτη δημιουργεί τη δεύτερη και ούτω καθ' εξής.

Έτσι η απόσταση του ενός «εδώ και τώρα» δημιουργεί το χώρο του χρόνου συνολικά. Ενώ η ψυχή όμως μπορεί να καταλαμβάνει όλο το εύρος μεταξύ των δύο αυτών «εδώ και τώρα» το Εγώ με τις αισθήσεις του σώματος αδυνατεί να το αντιληφθεί και έτσι μας φαίνεται ότι οι παρελθούσες ζωές και οι μελλοντικές είναι κάτι που είναι αδύνατον να βλέπει κάποιος συγχρόνως.

Έτσι αναγνωρίζοντας την ανάγκη δημιουργίας μας ανάρτησης που να περιγράφει καλύτερα το πεδίο του χωρικού χρόνου αποφάσισα να ξεκινήσω πάλι με ένα παράδειγμα το οποίο να μας μεταφέρει μακριά μέσα στο βαθύ διάστημα, δηλαδή σε πολύ μεγάλη απόσταση από το «εδώ και τώρα» μας. Διότι όλοι όσοι διαβάσετε αυτές τις γραμμές, έχετε σίγουρα κάποια γνώση για τους δορυφόρους της google, με τους οποίους μέσω ειδικών προγραμμάτων όπως το google earth, μπορείς να βλέπεις τη γη από το διάστημα, δηλαδή από πολύ μεγάλη απόσταση. Να βλέπεις δηλαδή με τις κατάλληλες κάμερες, πως διαδραματίζεται η ζωή μας στο «εδώ και τώρα». Έτσι λοιπόν, για να αντιληφθούν όλοι τι σημαίνει παράλληλη ζωή και τι σημαίνει η φράση «η ζωή είναι μία, κομμένη σε κομμάτια», θα δανειστώ αυτή την τεχνολογία για να κάνουμε πάλι ένα μικρό ταξίδι μέσα στο χρόνο.

Ας υποθέσουμε λοιπόν, ότι με βάση μια προηγμένη τεχνολογία, κατορθώνουμε να στείλουμε στο βαθύ διάστημα, οκτώ τέτοιους δορυφόρους σε αποστάσεις που ο κάθε ένας να απέχει 2.000 έτη φωτός από τον προηγούμενο. Μπορούμε να το φανταστούμε αυτό; Έτσι ώστε ο πρώτος δορυφόρος από τον τελευταίο (όγδοο) να απέχει 16.000 έτη φωτός (ένα έτος φωτός, είναι η απόσταση που διανύει το φως μέσα σε ένα έτος). Οι δορυφόροι αυτοί δηλαδή, να είναι έτσι προγραμματισμένοι ώστε να στοχεύουν πάνω στον πλανήτη μας και να μας μεταδίδουν αυτά που θα λαμβάνουν από μας. Άρα, ο πρώτος δορυφόρος θα μεταδίδει τα γεγονότα που συνέβησαν στη γη πριν 2.000 χρόνια ενώ ο τελευταίος θα μεταδίδει τα γεγονότα που συνέβησαν πριν 16.000 . Διότι όταν κάποιος παρατηρεί ένα αντικείμενο, αυτό που παρατηρεί είναι η εικόνα που φτάνει στις αισθήσεις του.. Και η εικόνα που φτάνει στις αισθήσεις του παρατηρητή (στην προκειμένη περίπτωση στην κάμερα του δορυφόρου) που απέχει από το αντικείμενο 2000 έτη φωτός, είναι η εικόνα του αντικειμένου όπως αυτό ήταν σε εκείνη τη χρονική γραμμή δηλαδή πριν από 2000 έτη.

Μπορεί να είναι λίγο δύσκολο όλο αυτό με τα νούμερα, αλλά είναι σημαντικό να καταλάβει ο κάθε αναγνώστης ότι ο κάθε δορυφόρος θα «βλέπει» και θα αναμεταδίδει ότι βιντεοσκοπεί από την επιφάνεια του πλανήτη μας. Το κάθε σήμα λοιπόν που θα στέλνουν θα το λαμβάνουμε σε οκτώ διαφορετικές οθόνες. Όπου η κάθε οθόνη, η μία δίπλα στην άλλη, θα δείχνει σε ζωντανό χρόνο κάθε χρονικής γραμμής αυτά που θα συμβαίνουν τότε. Δηλαδή τι θα βλέπουμε; Αν σήμερα έχουμε 2013 μΧ, η πρώτη οθόνη θα δείχνει τη χρονική γραμμή του έτους 13 μΧ, η δεύτερη τη χρονική γραμμή του έτους 2.013 πΧ, η τρίτη τη χρονική γραμμή του 4.013πΧ, ενώ η τελευταία όγδοη οθόνη θα δείχνει τη χρονική γραμμή του έτους 16.013 πΧ. Όμως ο αναγνώστης τώρα θα πρέπει να κατανοήσει, ότι όλοι οι δορυφόροι θα είναι στη δική μας διάσταση την τρίτη και θα «βλέπουν» αυτόν εδώ τον πλανήτη που ζούμε εμείς τώρα. Επειδή όμως η απόσταση από εμάς είναι πολύ μεγάλη, αυτό που θα βλέπουν και θα μεταδίδουν, θα βρίσκεται συγχρόνως για μας στην τέταρτη διάσταση .

Δηλαδή θα είναι χωρίς νόημα αν σκεφτεί ο κάθε αναγνώστης ότι οι δορυφόροι θα έχουν πάει κάπου αλλού ώστε να κοιτούν ας πούμε τον «άλλο κόσμο» ή σε κάποια διάσταση όπου θα παρατηρούν το πνεύμα ή την ενέργεια του πεδίου της γης. Όχι. Θα παρατηρούν αυτό που βλέπουμε κι εμείς κάθε μέρα. Το δικό μας κόσμο του Εδώ και Τώρα. μόνο που αυτό, θα είναι εκείνο που βλέπαμε σε εκείνη τη χρονική γραμμή. διότι το ένα «τώρα» θα απέχει από το άλλο 2000 χρόνια. Δηλαδή αυτό σημαίνει ότι η πρώτη οθόνη θα μας δείχνει την εποχή του Χριστού; Φυσικά. Αυτό θα μας δείχνει. Και αν εμείς έχουμε ζήσει σε μια προηγούμενη ζωή στην εποχή του Χριστού, θα δείχνει και τη δική μας ζωή; Φυσικά. Σε μια τέτοια περίπτωση η πρώτη οθόνη, θα μεταδίδει τα γεγονότα που ζήσαμε στο σώμα που έζησε εκείνη το χρονική γραμμή. Θα δείχνει την τότε ζωή μας σε πραγματικό χρόνο. Και από πού θα τη βλέπει; Είπαμε. από τον

πλανήτη το δικό μας, σε αυτή τη διάσταση που ζούμε. Διότι ο δορυφόρος που απέχει 2000 έτη φωτός από τη γη μέσα στο βαθύ διάστημα, αν στρέψει τις κάμερές του προς τον πλανήτη μας, αυτό που θα καταγράψει θα είναι η ζωή στη γη το έτος 13 μΧ.

Κι αν έζησα και πριν από 12.000 χρόνια στην Ατλαντίδα το 12.013 πΧ, τότε αυτή τη ζωή θα την δείχνει η έκτη οθόνη; Φυσικά. Κι αν έζησες και άλλες ζωές σε χρονικές γραμμές που μπορεί να δει ο κάθε δορυφόρος, τότε η κάθε οθόνη θα δείχνει τις ζωές σου όλες, σε ζωντανό πραγματικό χρόνο. Δηλαδή τι θα έχουμε μπροστά μας στις οθόνες; Εφόσον για το παράδειγμά μας, οι ζωές μας υπήρξαν στις χρονικές γραμμές που βλέπουν οι δορυφόροι, τότε σε κάθε οθόνη θα διαδραματίζονται τα γεγονότα που ζήσαμε εμείς μέσω της κάθε μας ζωής. Δηλαδή θα έχουμε μπροστά μας, όλες τις ζωές μας παράλληλα, τη μία δίπλα στην άλλη και θα τις βλέπουμε. Εδώ όμως θα πρέπει να επαναλάβω, ότι εξακολουθούμε να είμαστε εμείς στην τρίτη διάσταση του κόσμου που γνωρίζουμε και οι δορυφόροι και αυτοί έχουν σταλεί με το γνωστό τρόπο από την επιφάνεια της γης. Δηλαδή έχουμε ακολουθήσει γνωστές διαδρομές και όχι κάτι άγνωστο και μαγικό όπως αστικές πύλες ή οτιδήποτε άλλο. Οι δορυφόροι όμως μας δίνουν την ικανότητα να αντιληφθούν οι αισθήσεις μας με τεχνολογικά μέσα, αυτό που η ψυχή κάνει αστραπιαία. Θυμηθείτε και κρατήστε αυτή τη φράση: «η τεχνολογία βοηθάει τα σώματα να αντιληφθούν με τις αισθήσεις τους, αυτό που η ψυχή κάνει αστραπιαία και συνεχώς» διότι είναι πολύ σημαντικό.

Επίσης θα πρέπει να πω ότι για το παράδειγμά μας, έχουμε παραλείψει τεχνικές λεπτομέρειες όπως του πότε στείλαμε αυτούς τους δορυφόρους εκεί και πως, πράγμα το οποίο το κάνουμε για να εστιαστούμε μονάχα στην εικόνα από τις οθόνες. Να δούμε δηλαδή και να κατανοήσουμε τι σημαίνει «παράλληλη ζωή». Έτσι λοιπόν βρισκόμαστε στο σπίτι ή το γραφείο μας και έχοντας μπροστά μας οκτώ διαφορετικές οθόνες οι οποίες λαμβάνουν σήμα από οκτώ διαφορετικούς δορυφόρους, κάθε ένας από τους οποίους είναι εστιασμένος σε μια χρονική γραμμή που ζήσαμε. Έτσι, έχουμε τη δυνατότητα να παρακολουθούμε τις ζωές που ζήσαμε, παράλληλα τη μία από την άλλη, σε ζωντανό χρόνο. Στο σημείο αυτό θα ήθελα ο κάθε αναγνώστης να σταματήσει για λίγο και να αισθανθεί όλο αυτό που συζητάμε για να μπορέσει να κατανοήσει τη συνολική εικόνα που έχει για τον Εαυτό του πια και τις ζωές του που έζησε μέσα σε οκτώ διαφορετικά σώματα που τώρα βλέπει μπροστά του.

Διότι αυτό που βλέπει σε κάθε οθόνη, διαφέρει από κάθε άλλη. Στη μία μπορεί να είναι άνδρας παχύς, στην άλλη κοντός ή αδύνατος, στην άλλη γυναίκα όμορφη ή πλούσια, στην άλλη φτωχός ή άρχοντας, σε κάποια άλλη μορφωμένος ή αγράμματος, βίαιος ή ήρεμος, μοναχικός ή μέσα σε πλήθος κόσμου, οτιδήποτε. Οκτώ διαφορετικά σώματα, ένα σε κάθε διαφορετική χρονική γραμμή. Οκτώ σώματα που έζησαν το κάθε ένα σε μια περίοδο του γραμμικού χρόνου και ύστερα πέθαναν για να γεννηθεί το επόμενο. Πέθαναν τα σώματα, όχι ο Εαυτός δηλαδή η ψυχή. Πέθαναν τα Εγώ, και στη θέση τους δημιουργήθηκαν άλλα στο επόμενο σώμα. Ο Εαυτός όμως είναι ένας, και είναι ο ίδιος σε όλες τις εικόνες. Όμως σε κάθε εικόνα, αυτό που βλέπουμε είναι το σώμα μας. Έτσι τώρα κατανοείτε την έννοια της εικονικής διαδραστικότητας που έχουν τα σώματά μας. Αυτό που οι περισσότεροι άνθρωποι θεωρούν σαν τον Εαυτό τους. Παρατηρήστε τώρα (νοητά) σε κάθε οθόνη, τη συμπεριφορά κάθε σώματος στα οποία ζήσατε. Δείτε το χαρακτήρα του κάθε ένα και τον τρόπο που δρούσε ή αντιδρούσε στα πάντα. Δείτε πως αλλάζουν οι υπόλοιπες ζωές, από τις αποφάσεις που πήρε ή παίρνει σε κάποια από τις οκτώ ζωές.

Για να το κάνετε αυτό και να το αντιληφθείτε καλύτερα, πηγαίνετε στις κεντρικές οθόνες, στην τέταρτη ή την πέμπτη ας πούμε και παρατηρήστε πως η κάθε συμπεριφορά και απόφαση που πήρατε τότε, πως επιδρά πάνω στις υπόλοιπες ζωές σας. Τότε θα δείτε, ότι η επίδραση αυτή τις αφορά όλες. και τις οκτώ. Δηλαδή η κάθε συμπεριφορά επιδρά και σε αυτές που εσείς θεωρείτε μελλοντικές της ζωές αλλά και σε αυτές που θεωρείτε παρελθούσες της. Δείτε πως οι πράξεις και οι αποφάσεις της τέταρτης ας πούμε ζωής σας, πως επέδρασε όχι μόνο σε αυτή που είσατε τώρα, αλλά ακόμη και στην πρώτη. εκείνη που ξεκινήσατε μέσα στο γραμμικό χρόνο. Τότε θα δείτε ότι η επιρροή που υφίσταται κάθε ζωή, είναι διαφορετική σε κάθε χρονική γραμμή. Την μεγαλύτερη επίδραση την υφίστανται οι μελλοντικές ζωές με ισχυρότερη την αμέσως επόμενη ενώ όσο απομακρύνεται από αυτή, η επίδραση επιβραδύνεται. Η επίδραση αυτή μειώνεται ακόμη περισσότερο, όταν πρόκειται για παρελθούσες ζωές οι οποίες μοιάζει όσο απομακρύνο-

νται προς το βαθύ παρελθόν να μένουν σχεδόν ανεπηρέαστες.. Επίδραση που μηδενίζεται εντελώς, όταν τελικά αποχωρήσει η ψυχή από όλα τα σώματα και αφήσει πίσω της μονάχα την εικόνα του κάθε της σώματος.

Τώρα σιγά-σιγά, ο κάθε αναγνώστης αρχίζει να κατανοεί τι σημαίνει «η ζωή είναι μία», ή «οι ζωές είναι παράλληλες και ζουν ταυτόχρονα» ή ακόμη ποια είναι η έννοια της «μετενσάρκωσης». ή ακόμη αυτού που κάποιοι λαοί ονομάζουν κάρμα. Και γιατί συμβαίνει αυτό; Γιατί δηλαδή ενώ η ζωή στην ουσία της είναι μία, εμείς την αντιλαμβανόμαστε και τη ζούμε, έτσι κατακερματισμένη σε πολλαπλές ζωές τη μία συνέχεια της άλλης; Διότι οι ανθρώπινες αισθήσεις μπορούν και αντιλαμβάνονται το χρόνο μονάχα σαν μια γραμμική διαδικασία. Όπου την κάθε ζωή την τοποθετούν μέσα σε μια περίοδο με συγκεκριμένη αρχή και τέλος. Την οποία ονομάζουμε χρονική γραμμή. Και για να αντιληφθεί κάποιος όλο αυτό που συμβαίνει με τον Εαυτό του, θα πρέπει απλά να ενώσει όλες αυτές τις χρονικές γραμμές σε μία ενιαία, η οποία πλέον δημιουργεί ένα ενιαίο πεδίο το οποίο αποτελεί τον ενιαίο χώρο μέσα στον οποίο υπάρχουν όλες.

Και πως μπορούμε να κατανοήσουμε όλη αυτή την διαδικασία και να ενώσουμε τις ζωές αυτές σε μία; Αυτό μπορούμε να το κάνουμε μέσα από την αναγνώριση και τη σύνδεση του Ανώτερου Εαυτού μας. Της ψυχής μας. Αυτού του ενεργειακού πεδίου που υπάρχει σε όλες τις ζωές ταυτόχρονα και τις τροφοδοτεί με ζωτικότητα σε όλο το φάσμα της περιόδου που υπάρχουν. Τότε, αρχίζουμε να συνθέτουμε σιγά-σιγά το σύνολο των ζώων, διότι εξασθενίζει αντίστοιχα η δύναμη του κάθε Εγώ που υπάρχουν στα σώματα και κυριαρχούν πάνω τους. Διότι, τα Εγώ, γνωρίζουν το πρόσκαιρο της ύπαρξής τους, γνωρίζουν ότι υπάρχουν όσο υπάρχουν τα υλικά σώματα μέσα σε μία μονάχα χρονική γραμμή. Υλικά σώματα, τα οποία όσο κοιτάτε τις οθόνες που περιγράψαμε πριν, τόσο και αναγνωρίζετε την εικονικότητά τους και την ανυπαρξία τους από αυτό που μέχρι τώρα είχατε στο νου σας για αυτά. Διότι τώρα, αρχίζετε να αντιλαμβάνεστε σιγά-σιγά, ότι το σώμα που έχετε αυτή τη στιγμή στο σημερινό «εδώ και τώρα», είναι κάτι ανάλογο με αυτό που υπάρχει μέσα στο συνολικό πεδίο του χρόνου και που οι δορυφόροι σαν αναμεταδίδουν σαν πραγματικό σε κάθε διαφορετική οθόνη, από κάθε διαφορετική χρονική γραμμή.

Και τώρα γεννιέται το μεγάλο ερώτημα. Τι θα απογίνουν τα σώματά σας στις χρονικές γραμμές που έζησαν, όταν η ψυχή που έζησε σε αυτά θα έχει φύγει από τον κόσμο αυτό έχοντας περάσει σε άλλα επίπεδα; Τι θα γίνουν αυτά τα εικονικά σώματα που βλέπετε εκεί στην οθόνη σας; Τότε αγαπητέ αναγνώστη τα σώματα αυτά θα συνεχίσουν να υπάρχουν στις χρονικές γραμμές που έζησαν αλλά θα υπάρχουν «χωρίς ψυχή». Δηλαδή χωρίς να αλληλεπιδρούν ενεργά με το περιβάλλον, αλλά απλά να υπάρχουν μηχανικά σαν εικόνες, σαν εικονικά υλικά σώματα ανθρώπων, μέσα στο πλέγμα, στο μάτριξ του κόσμου μας. Δηλαδή; Τι σημαίνει αυτό; Αυτό σημαίνει ότι η μόνη επιρροή που μπορεί να υπάρξει πλέον με αυτά είναι μέσω της υλικής υπόστασης του κόσμου. Δηλαδή τα σώματα αυτά είναι ένα άλλο είδος ανθρώπου; Μπορεί να υπάρχει και κάτι άλλο εκτός από τους ανθρώπους που γνωρίζουμε; Φυσικά. Διότι οι άνθρωποι είναι τριών ειδών.. Το πρώτο είδος είναι οι ενεργοί άνθρωποι με ψυχή, δεύτερο είδος οι άνθρωποι-εικόνες οι οποίοι απομένουν στο χωρικό χρόνο σαν πληροφορίες μετά την αποχώρηση της ψυχής η οποία έχει ολοκληρώσει τον κύκλο της και τέλος τρίτο είδος οι κλώνοι οι οποίοι δημιουργήθηκαν από τους ανθρώπους εικόνες (χωρίς ψυχή), οι οποίοι μετά την αντίληψη του τι είναι πραγματικά οι ίδιοι, αποφάσισαν να προσπαθήσουν να δημιουργήσουν υλικά δηλαδή τεχνολογικά μέσα, με τα οποία να κατορθώσουν να εξομοιωθούν με τους ενεργούς ανθρώπους και ακόμη να εξουσιάσουν τον αισθητό αυτό κόσμο εις βάρος των υπολοίπων δημιουργώντας ανθρώπους όμοιους με αυτούς, δηλαδή κλώνους...

Τι είναι όμως πραγματικά οι άνθρωποι-εικόνες; Πως είναι δυνατόν να υπάρχουν ανάμεσά μας άνθρωποι χωρίς ψυχή; Για να καταλάβουμε τι ακριβώς συμβαίνει θα πρέπει να επιστρέψουμε στις οθόνες που παρατηρούσαμε τις ζωές μας, στο προηγούμενο παράδειγμα. Εκεί, στις οκτώ εκείνες διαφορετικές οθόνες που λάμβαναν τα σήματα από τους αντίστοιχους δορυφόρους, στις οποίες βλέπαμε τις ζωές μας στις αντίστοιχες χρονικές γραμμές που ζήσαμε. Σε όλες τις ζωές που παρατηρούσαμε ήταν μέσα ο Εαυτός μας. η ψυχή μας. Όμως όταν η ψυχή μας ολοκληρώσει τον κύκλο της θα φύγει από τον κόσμο αυτό για να επιστρέψει στην πηγή ή για να επισκεφτεί άλλες διαστάσεις που θα επιλέξει η ίδια στο ταξίδι της. Τι θα

γίνει όμως με τα σώματα που βλέπουμε στις οθόνες; Τι θα συμβεί σε αυτά μόλις η ψυχή αποχωρήσει από αυτά όπως ακριβώς μπήκε;

Και το κάνω αυτό το ερώτημα διότι είδαμε ότι ενώ στο δικό μας «τώρα» οι προηγούμενες ή οι επόμενες ζωές είναι αόρατες, αυτές γίνονται ορατές όταν τις δούμε μέσα από το χωρικό χρόνο. Δηλαδή ενώ εμείς στο «εδώ και τώρα» θεωρούμε ότι το σώμα μας από τις προηγούμενες ζωές έχει χαθεί από τον κόσμο, ή το σώμα μας από τις επόμενες είναι ακόμη αγέννητο, αν επισκεφτούμε με κάποιο τρόπο όπως με τους δορυφόρους που περιγράψαμε τις αντίστοιχες χρονικές γραμμές, αυτό εμφανίζεται πάλι να ζει την ζωή που έζησε ή που θα ζήσει μετά από μας. Αυτά τα σώματα που βλέπαμε στις οθόνες μας όμως, τότε είχαν μέσα τη δική μας ψυχή. Ήταν οι μετενσαρκώσεις μας. Τι θα συμβεί όμως όταν η ψυχή φύγει; Τι θα συμβεί με τα σώματα; Θα συνεχίσει κάποιος άλλος να τα βλέπει στις οθόνες αυτές πάλι; Και πως θα είναι τα σώματα αυτά;

Είπαμε και πριν ότι τα σώματα θα συνεχίσουν να υπάρχουν και έτσι, όταν κάποια νέα ψυχή γεννηθεί σε κάποια χρονική γραμμή όπου υπάρχουν κι αυτά, το Εγώ, θα τα αντιμετωπίζει σαν όμοιους ανθρώπους. Διότι τα σώματα αυτά ήταν κάποτε ενεργοί άνθρωποι. Είναι ανθρώπινες εικόνες δηλαδή πληροφορίες μέσα στην ροή της συνειδητότητας. Θα υπάρχουν, θα έχουν τη μορφή που ζήσαμε εμείς, αλλά πλέον μετά την αποχώρηση της ψυχής θα είναι «άψυχα». Δηλαδή θα είναι χωρίς ψυχή. Διότι η ψυχή αυτή όπως είπαμε θα έχει φύγει. Έτσι αν μπει με κάποιο τρόπο την χρονική γραμμή που γεννήθηκαν, τότε θα ζήσεις μαζί τους, θα τους θεωρείς ανθρώπους σαν εσένα, αλλά στην ουσία θα είναι άνθρωποι εικόνες. άνθρωποι χωρίς ψυχή. Τι είναι όμως αυτοί οι άνθρωποι; Οι άνθρωποι -σώματα αυτοί, έχουν συνεχή ανάγκη για ζωτικότητα. Και αυτό διότι η ψυχή η οποία τους τροφοδοτούσε με ζωτικότητα έφυγε και τώρα απουσιάζει η ικανότητα να αντλούν ζωτική ενέργεια από τον ήλιο και το αιθερικό. Έτσι ο ήλιος μια τους καίει και μια τους είναι εντελώς άχρηστος και ανίσχυρος να τους τροφοδοτήσει με ενέργεια.

Ο ήλιος, το όνομα του οποίου στο ζωδιακό (αν και όλοι αποφεύγουν να το πουν) είναι Απόλλων. Θυμάστε τις ιδιότητες του θεού Απόλλωνα ως προστάτη των ψυχών; Το ενεργειακό πεδίο του ήλιου μας, το πεδίο Απόλλων, έχει την ιδιότητα να τροφοδοτεί και να ρυθμίζει μέσω της ψυχής, τη ζωτικότητα των ανθρώπων. Η ψυχή ρυθμίζει την τροφοδοσία και την απορρόφηση της ζωτικότητας από αυτόν. Μπορείτε να θυμηθείτε κάποιους που αν αντικρίσουν τον ήλιο πεθαίνουν; Μπορείτε να θυμηθείτε πως ζουν αυτά τα όντα; Θυμάστε ότι τρέφονται με τη ζωτικότητα των άλλων ανθρώπων; Οι άνθρωποι χωρίς ψυχή είναι γνωστοί σαν άνθρωποι βαμπίρ. Όμως κάποτε ήταν άνθρωποι. άνθρωποι που τώρα έμειναν χωρίς ψυχή, μέσα στη χρονική γραμμή που έζησαν. Και στη χρονική γραμμή που έζησαν θα βρίσκονται σχεδόν για πάντα. Άνθρωποι εικόνες που όσες φορές και να επισκεφτείς την χρονική γραμμή τους, ακόμη και μετά από αιώνες, αυτοί θα είναι εκεί. Σας θυμίζει κάτι όλη αυτή η ιστορία που διαβάσατε;

Δεύτερο χαρακτηριστικό των ανθρώπων αυτών είναι ότι τους είναι δύσκολο να αλλάζουν (σε μας αυτό φαίνεται σαν μια παράξενη συμπεριφορά) . Γιατί νομίζετε συμβαίνει αυτό;

Διότι οι άνθρωποι αυτοί όταν τους συναντάς στην κατάσταση χωρίς ψυχή, έχουν ήδη ζήσει τη ζωή τους. Και αυτό σημαίνει ότι βάσει της αρχής της αντίστροφης ροής, έχουν επιστρέψει στην τέταρτη διάσταση και κατευθύνονται προς την πέμπτη. Επιστρέφουν δηλαδή στο χρόνο προς τα πίσω. οδεύουν προς την χαοτική διάσταση όπου θα αρχίσουν να αποσυντίθενται σε «ενεργειακά στοιχεία». και αυτή η επιστροφή προς το παρελθόν όσο αυξάνεται εμποδίζει την όποια αλλαγή. Οι αλλαγές που μπορούσαν να κάνουν γίνονταν εύκολα μονάχα όταν υπήρχε μέσα η ψυχή τους. Μονάχα στην πρώτη δημιουργία τους ας πούμε. Μονάχα όταν η χρονική τους γραμμή παρουσιάστηκε στον αισθητό κόσμο του «Εδώ και Τώρα» για πρώτη φορά. Τώρα όμως, η ζωή είναι εικόνα μόνο. Ένα είδωλο μέσα στην αντίστροφη ροή του χρόνου. Έτσι η οποιαδήποτε αλλαγή τους είναι δύσκολο να συμβεί. Παρά μονάχα με την κατανάλωση πολύ μεγάλης ενέργειας, κάτι το οποίο τους εξαντλεί ολοκληρωτικά και τους αναγκάζει να ζητήσουν απεγνωσμένα ζωτικότητα για να διατηρηθούν. Χρειάζονται ενέργεια, χρήμα και υψηλή τεχνολογία για να εξομώσουν τα σώματά τους και να διατηρηθούν.

Οι άνθρωποι εικόνες λοιπόν, ή άνθρωποι σώματα, είναι η δεύτερη ομάδα ανθρώπων από τους οποίους ξεκίνησε όλο το πρόβλημα με τις αδελφότητες και την όλη αυτή κατάσταση που οδήγησε την ανθρωπό-

τητα στις μεγάλες καταστροφές και την πτώση του στον αισθητό αυτό κόσμο. Είναι η δεύτερη μεγάλη ομάδα των αδελφοτήτων. Είναι εκείνοι οι οποίοι έχουν μοναδικό στόχο την δύναμη και τη συνεχή ανάγκη για εξουσία και ζωτικότητα. Είναι εκείνοι οι οποίοι, λόγω της απουσίας της ψυχής τους, έβαλαν τη γνώση και την υψηλή τεχνολογία στη θέση της ψυχής ώστε να καταφέρουν να «βγουν» κάποια στιγμή από τον κόσμο αυτό σαν αυτόνομες ενέργειες, με μοναδικό βοήθημα την τεχνολογία. Οι κλώνοι, οι οποίοι αποτελούν το τρίτο είδος ανθρώπου, είναι δικά τους κυρίως δημιουργήματα. Είναι δημιουργίες του ανθρώπου από τις οποίες απουσίαζε η ψυχή. Και τι έχουν στη θέση της; Οι κλώνοι αντί ψυχής έχουν ένα ενεργειακό πεδίο απομίμηση το οποίο όμως αδυνατεί ακόμη να πλησιάσει έστω τις ιδιότητες της ψυχής. Το μεγαλύτερο μέρος των κλώνων αυτών, έχει δημιουργηθεί από τους ανθρώπους εικόνες οι οποίοι τους κατασκεύασαν πρώτον προσπαθώντας να βρουν λύση στο δικό τους πρόβλημα με την έλλειψη της ψυχής και δεύτερον για να τους εξουσιάζουν και να τους χρησιμοποιούν στις εργασίες τους στην άντληση ενέργειας μιας και εκείνοι παρουσιάζουν σημαντική αδυναμία να εργάζονται ή να παράγουν έργο λόγω της έλλειψης της ζωτικότητάς τους.

Οι κλώνοι δηλαδή, είναι ανθρώπινα πειραματικά ομοιώματα τα οποία δημιουργούνται κυρίως από τους ανθρώπους εικόνες, με στόχο κάποτε να μπορέσουν να δημιουργήσουν ένα τεχνολογικό υποκατάστατο της ψυχής, το οποίο να τους χαρίζει ζωτικότητα και δύναμη για πάντα. Τα πειραματικά ομοιώματα αυτά ελέγχουν και ελέγχονται κυρίως μέσω του συναισθήματος, με τη βοήθεια ενός πεδίου που είναι διαχειρίσιμο μέσω της σελήνης. Συναισθήματος, με το οποίο μπορούν να συλλέγουν ενέργεια, -μέσω των άλλων ανθρώπων- με τη ροή της «αγάπης». Για αυτούς δηλαδή, οι ενεργοί άνθρωποι είναι το κύριο μέσο τροφοδοσίας τους με την «ενέργεια διατήρησης». τη γνωστή σε μας αγάπη.

Όμως, αν η διαδικασία της κατανόησης της δικής μας συνολικής ζωής είναι μέσα από την πνευματική σύνθεσή μας και την ένωσή μας στον έναν και μοναδικό Εαυτό, τότε ποια μπορεί να είναι η διαδικασία που να συνθέτει ολόκληρη την ανθρωπότητα σε ένα ενιαίο όλον; Ποια είναι η δυνατότητα μέσω της οποίας μπορούμε να ενοποιήσουμε την ανθρωπότητα σε όλον; Γιατί να το κάνουμε αυτό; Διότι όπως είδαμε, στην πορεία της, η ανθρωπότητα μέσα στο χρόνο έχει διαχωριστεί σε τρία είδη, τα οποία έχουν αρχίσει και δρουν ανταγωνιστικά το ένα στο άλλο λόγω της διαφορετικής τους πλέον φύσης και λειτουργίας.

Αποτέλεσμα της δράσης αυτής είναι η συνεχής πύκνωση του πλανήτη και η συνεχής ανισόρροπη κατανομή ενέργειας, η οποία δημιουργεί συνεχώς μια αρνητική και φοβική κατάσταση σε όλα τα μέλη της και κυρίως στις ψυχές που τον επισκέπτονται. Η ανισορροπία όμως αυτή έχει προβλεφθεί και ελέγχεται από το πεδίο το οποίο προστατεύει τις ψυχές τον ανθρώπων. Από το ενεργό πεδίο που το όνομά του είναι Απόλλων και έχει σαν κέντρο του το ηλιακό ενεργειακό πεδίο του πλανητικού μας συστήματος.

Πως ενεργοποιείται όμως αυτό το πεδίο. Όπως οι ζωές μας αποτελούν ένα ενιαίο σύνολο κάτω από τον Εαυτό μας, έτσι και κάθε ένας από μας, αποτελεί μέρη ενός ευρύτερου πεδίου το οποίο δημιουργείται από ολόκληρη την ανθρωπότητα σαν ενιαίο σώμα. Ένα σώμα, το οποίο έχει τη δική του επίδραση και επιρροή σε κάθε χρονική γραμμή της συνειδητότητας. Η ανθρωπότητα ολόκληρη δηλαδή σαν ενιαίο σύνολο, έχει τη δραστικότερη και δυναμικότερη επίδραση και επιρροή πάνω σε ολόκληρο το φάσμα του αισθητού κόσμου. Όπως δηλαδή κάθε δική μας πράξη μπορεί να επιδράσει και να επηρεάσει όλες τις υπόλοιπες ζωές μας, έτσι και η συνολική ανθρωπότητα μπορεί να επηρεάσει και να επιδράσει στο σύνολο της συνειδητότητας. Σε όλο το πεδίο του χρόνου, προς κάθε κατεύθυνση, και προς το μέλλον αλλά και προς το παρελθόν.

Αλλάζοντας δηλαδή και τροποποιώντας τη δόνηση της ανθρωπότητας, αλλάζει και τροποποιείται ολόκληρο το πεπρωμένο της, και η ροή της μέσα στη συνειδητότητα και τον κόσμο. Δηλαδή τι κάνει; Μπορεί η ανθρωπότητα στο σύνολό της να μεταβάλει καταστάσεις που έχουν ήδη συμβεί στο γραμμικό χρόνο και να επιδράσει έτσι σε όλο το φάσμα της ιστορίας της στον πλανήτη. Δηλαδή μπορεί να δημιουργήσει ή να ακυρώσει καταστροφές του μεγέθους ακόμη και της Ατλαντίδας;

Ακριβώς. Πρακτικά είναι δύσκολο να φτάσει σε τόσο δυναμικό εύρος ενεργειακού συντονισμού, αλλά δυναμικά αυτό είναι δυνατόν να γίνει. Διότι τα πάντα είναι εκεί. όλα μαζί στον ενιαίο χώρο του χρόνου.

Και αυτό μπορεί να γίνει μέσω της ενεργοποίησης του σώματος της ανθρωπότητας και όχι πλέον μέσω της ψυχής. Και πως μπορεί να το κάνει αυτό η ανθρωπότητα; Για να κατανοήσουμε τη διαδικασία αυτή, θα πρέπει πρώτα να σας πω μερικά πράγματα για τον ήχο ο οποίος δημιουργείται από μια χορδή. Διότι ο τρόπος που ενεργοποιείται το πεδίο Απόλλων που συζητάμε είναι ανάλογος με τον ήχο. με τη μουσική. Και εδώ φυσικά θα αρχίσετε να αντιλαμβάνεστε γιατί οι αρχαίοι ιερείς όταν δημιούργησαν την αντίληψη της θεοποίησης του πεδίου του Απόλλωνα, το συσχέτισαν με την ψυχή και συγχρόνως με τη μουσική. Γνωρίζεται τι σημαίνει χορδή έτσι; Αυτή της κιθάρας ή του βιολιού ας πούμε. Ένα νήμα το οποίο όταν το δονήσουμε παράγει ήχο. Η χορδή όμως για να παράγει ήχο χρειάζεται να είναι στερεωμένη σε δύο άκρα. Δηλαδή να έχουμε προσδιορίσει την αρχή και το τέλος της, ώστε να την στερεώσουμε και να την τεντώσουμε έτσι ώστε να παραχθεί τελικά ο ήχος. δηλαδή να υπάρξει δόνηση.

Τώρα, θα πρέπει να «δούμε» αναλογικά μια τέτοια νοητή χορδή μέσα στο σύνολο της ανθρωπότητας. Σε όλη την υλική μάζα των ανθρώπων που δημιουργήθηκαν στη γη, μέσα στους οποίους «βαπτίστηκε» ψυχή. Το ενιαίο αυτό σώμα της ανθρωπότητας, από τη στιγμή που εμφανίστηκε για πρώτη φορά στη γη μέχρι σήμερα, -αποτελεί για το νοητό μας παράδειγμα-, το μουσικό όργανο πάνω στο οποίο θα τοποθετήσουμε τη χορδή μας, που θα την κουρδίσουμε και τελικά θα τη δονήσουμε. Έτσι ώστε η δόνησή της, να ενεργοποιήσει ένα υπάρχον πεδίο, το οποίο έχει σχέση με ολόκληρη την ανθρωπότητα ως ενιαίο σύνολο μέσα στο χώρο που υπάρχει η ίδια. Έτσι λοιπόν, θα πρέπει να τοποθετήσουμε αυτή την νοητή χορδή στα δύο άκρα του μουσικού αυτού οργάνου. Και το ένα άκρο του είναι όλοι εμείς σήμερα, ενώ το άλλο άκρο του είναι το σημείο από όπου ξεκινήσαμε για να έρθουμε εδώ. Η πηγή μας. Ο οίκος της προέλευσής μας. Ο άπειρος χώρος του Ων.

Με τον τρόπο αυτό προσδιορίσαμε τα δύο άκρα της. Τώρα θα πρέπει να προσδιορίσουμε νοητικά τη χορδή μας, και αφού την προσδιορίσουμε, να τη «δούμε» πάνω στο μουσικό μας όργανο, μέσα στο σώμα της ανθρωπότητας ώστε να της δώσουμε υπόσταση. Η χορδή λοιπόν αυτή, αποτελείται από εμάς τους ίδιους, σε όλες τις χρονικές γραμμές που υπήρξαμε. Δηλαδή από ποιους; Από όλες τις ζωές μας. Και μιας και είναι αδύνατον να γνωρίζουμε τις δικές μας ζωές μία προς μία, προσδιορίζουμε τη νοητή αυτή συνολική χρονική γραμμή, από όλους τους προγόνους μας. Τον ένα δίπλα στον άλλο. Μια νοητή γραμμή από ανθρώπους οι οποίοι έζησαν σαν εμάς μέσα σε σώματα, η οποία να ξεκινάει από εμάς και να πηγαίνει όσο πιο βαθιά μέσα στο χρόνο γίνεται.

Αυτή η νοητή γραμμή από ανθρώπους λοιπόν, αποτελεί τη χορδή πάνω στο όργανο της συνολικής ανθρωπότητας. Και το μόνο που μένει τώρα, είναι να τη δονήσουμε, ώστε να αντηχήσει και να δονήσει το πεδίο που συζητάμε. Να δονήσει το ενεργειακό πεδίο του Ιχώρ. Μια δόνηση που αποτελεί διαχρονικά μια πράξη ύψιστης ιερουργίας.

Τι είναι δηλαδή ο Ιχώρ; Ο Ιχώρ αγαπητοί μου αναγνώστες, είναι ένα ενεργειακό πεδίο που υπάρχει μέσα σε όλα τα άλλα ενεργειακά πεδία που σχετίζονται με την ανθρωπότητα. Είναι ένα πεδίο μέσα στο οποίο είναι αποθηκευμένες πληροφορίες που αφορούν την δομή και τη λειτουργία της ανθρωπότητας σαν ενιαίο και αδιαίρετο σώμα. Είναι κατά κάποιον τρόπο το DNA του σώματος της ανθρωπότητας, κύτταρα του οποίου είμαστε ο κάθε ένας από εμάς. Τα σώματά μας. Ο Ιχώρ δηλαδή, είναι ένας ενιαίος ενεργειακός χώρος αποθήκευσης των απαραίτητων πληροφοριών που σχετίζονται με την επιβίωση, την ανάπτυξη και την εξέλιξη της ανθρωπότητας σαν ενιαίας οντότητας. Είναι το πεδίο που περιέχει όλη την πληροφορία των σωμάτων των ανθρώπων που έζησαν και αποτέλεσαν μέλη της. Σώματα που δημιουργήθηκαν με την εμφάνιση της ψυχής μέσα σε αυτά και στα οποία είτε τώρα συνεχίζει να υπάρχει ή -μετά τον κύκλο της- τα εγκατέλειψε και έφυγε όπως είπαμε πιο πάνω. Είναι το ενεργειακό πεδίο «ταυτότητα», το οποίο υπάρχει στα σώματα των ανθρώπων.

Ποιοι άνθρωποι θα ενεργοποιηθούν όμως με τη διαδικασία αυτή και γιατί να το κάνουμε; Οι άνθρωποι που θα ενεργοποιηθούν είναι εκείνοι που έχουν ή είχαν κάποτε ψυχή και από αυτούς εκείνοι που έχουν ακόμη στοιχεία μη αλλοιωμένα μέσα από τις επιμειξίες με τους υπόλοιπους που αναφέραμε. Εξωτερικά όμως είναι αδύνατον να απαντηθεί με σιγουριά ποιοι είναι αυτοί, να αναγνωριστούν και να διαχωριστούν από τους υπόλοιπους. Και έτσι ο μοναδικός τρόπος είναι η κοινή συμμετοχή των πάντων μιας και είναι

αδύνατος ο όποιος άλλος τρόπος. Γιατί να το κάνουμε; Διότι είναι η μοναδική ενεργός σύνθεση της ανθρωπότητας σε ενιαίο σώμα. Ένα σώμα που από τη στιγμή που θα αρχίσει να δημιουργείται, αναπτύσσεται μια ενιαία αντίληψη για την επιβίωση και εξέλιξη ολόκληρης της ανθρωπότητας, μέσω της συνείδησης. Μια διαδικασία που οδηγεί στην αντίληψη εννοιών και καταστάσεων που τώρα βρίσκονται εσκεμμένα ή μη, σε σύγχυση, εμποδίζοντας στην κατανόηση του τι πραγματικά συμβαίνει.

Διότι ο ιχώρ, μπορεί να κινητοποιήσει άτομα που εμείς αδυνατούμε να γνωρίζουμε ότι μπορεί να κινητοποιηθούν. Τα κείμενα αναφέρουν κυρίως Έλληνες, Ιρλανδούς και μερικούς άλλους λαούς. Όμως τα κείμενα αυτά αναφέρονται αμέσως μετά την καταστροφή της Ατλαντίδας. Μετά από εκεί, οι πληθυσμοί είναι σίγουρο ότι κινήθηκαν προς κάθε κατεύθυνση του πλανήτη. Έτσι σήμερα είναι σίγουρο ότι οι Έλληνες για παράδειγμα που κατοικούν στην γεωγραφική περιοχή του Αιγαίου πελάγους στην χώρα της σημερινής Ελλάδας, αποτελούν μια μικρή μειοψηφία πια, μιας και πληθυσμοί με δυνατότητα ενεργοποίησης του ιχώρ, αναμένεται να υπάρχουν σε ολόκληρη την Ασία, την Νότια και Βόρεια Αμερική την Αφρική αλλά και την Βόρεια Ευρώπη.

Μένει μονάχα ο τρόπος που θα το κάνουμε. Έχω ξαναγράψει για αυτό. Αν και είδα όμως αρκετά μεγάλη αντίδραση, την οποία φυσικά περίμενα, μιας και οι πληθυσμοί που μένουν σήμερα στην Ελλάδα είναι αρκετά αλλοιωμένοι για ευνόητους λόγους. Θα το ξαναγράψω. Ο μοναδικός τρόπος για να ενεργοποιηθεί ο ιχώρ, είναι μέσω της ιερουργικής ενεργοποίησης της γραμμής του γένους. Μέσω ιερουργίας από μια ενεργή θρησκεία όπως του Χριστιανισμού για παράδειγμα αλλά και άλλες φυσικά. Οι περισσότεροι που αντιδρούν σε αυτό ανήκουν στην μερίδα εκείνη των Ελλήνων που θεωρούν ότι είναι δυνατή η αναβίωση των Ολυμπίων θεών. Διαβάζοντας όμως τα άρθρα που έχω δημοσιεύσει εδώ, θα έχετε ήδη αρχίσει να αντιλαμβάνεστε τη φύση των θεών αυτών και την αναγκαιότητα που εξυπηρέτησαν σε κάποια δεδομένη στιγμή της ιστορίας μας. Θα έχετε ήδη αντιληφθεί ότι μια επανενεργοποίηση αυτής της θρησκείας είναι αδύνατη.

Όσοι λοιπόν αντιδρούν στον τρόπο της ενεργοποίησης του ιχώρ μέσω της ιερουργικής ενεργοποίησης της γραμμής του γένους, θα πρέπει να βρουν ένα άλλο τρόπο, αλλά αυτό θα πρέπει να το κάνουν γρήγορα. Εγώ θα επαναλάβω τη διαδικασία για μια ακόμη φορά. Μια διαδικασία μέσω της ενεργοποίησης της μνήμης των προγόνων κάθε λαού με ιερουργικό τρόπο. Και τον μόνο ενεργό τρόπο που γνωρίζω για το λαό μας αυτή τη στιγμή, είναι μέσω κανονικής επιμνημόσυνης δέησης όλων των ανθρώπων που θεωρούμε προγόνους μας σε όποιο χρονικό βάθος μπορούμε να θυμηθούμε. Για να ενεργοποιηθεί ο ιχώρ, πρέπει ένα πλήθος ανθρώπων, να υποβληθεί σε καταναυχτική διαδικασία όπου να δημιουργήσει νοητά την αόρατη ενεργειακή χορδή η οποία να ενώνει το σήμερα με την αρχή της ανθρωπότητας. την πηγή. και να κατορθώσει να τη δονήσει ώστε να γίνει αντιληπτή άηχα σε όλη την ανθρωπότητα. Αν ήμασταν κάποιος αρχαίος λαός, ίσως η τελετή αυτή θα είχε ομαδικό χορό με υποβλητικό ρυθμικό ήχο, μέσω του οποίου όλοι να συντονιζόμασταν σε αυτή τη σκέψη. Όμως είμαστε Έλληνες και ζούμε στο σήμερα. Μια ομαδική ειδική τελετή με συμμετοχή οτιδήποτε άλλου, μπορεί να συγκέντρωνε κόσμο αλλά παράλληλα μπορούσε και να γελοιοποιήσει την όλη διαδικασία με καταστρεπτικά αποτελέσματα.

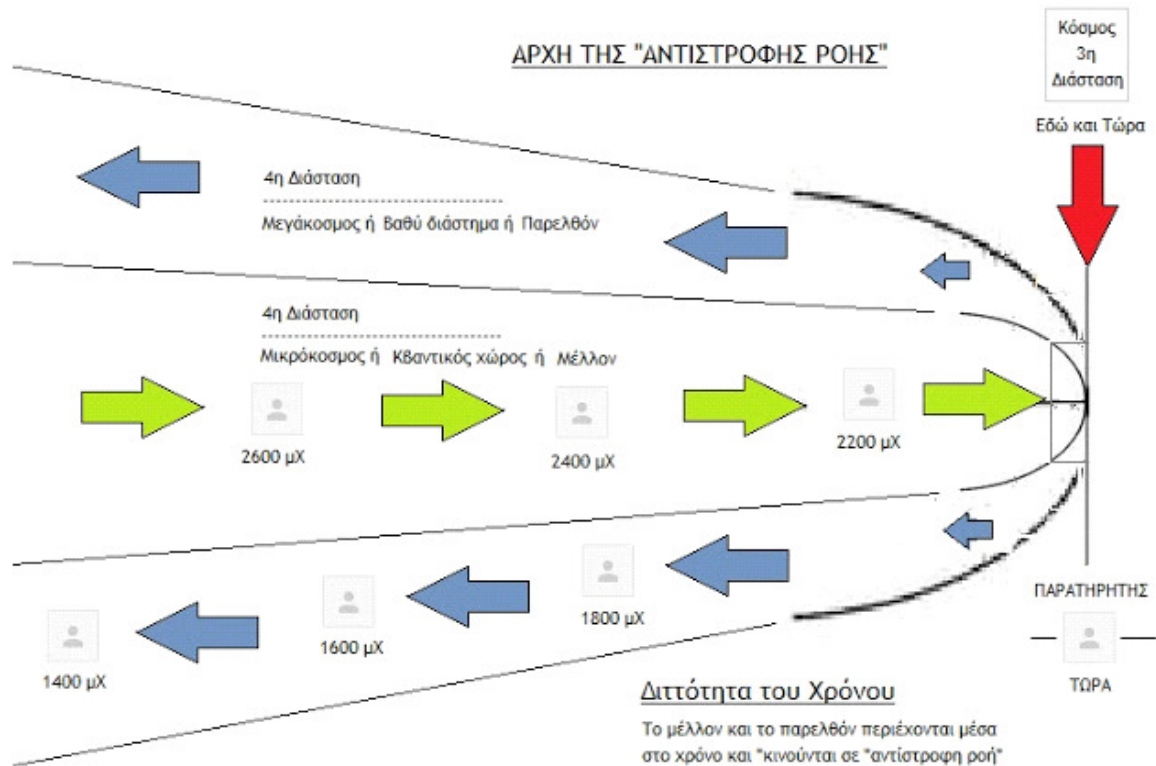
Στο άρθρο αυτό, προσπάθησα να δώσω αρκετές πληροφορίες σχετικά με τις διαφορετικές ενσαρκώσεις της ψυχής, ώστε να κατανοήσει ο κάθε αναγνώστης τι σημαίνει «μια ζωή» σε «παράλληλες ζωές μαζί» ή ακόμη πληροφορίες όπως αυτή της χρονικής γραμμής ή των διαφορετικών ειδών του ανθρώπου. Η μελέτη και η συνολική αντίληψη σύγχρονων εννοιών όπως του χωρικού χρόνου, προϋποθέτει αρκετές ώρες σκέψης και συναίσθησης, οι οποίες να μπορούν να γίνουν ικανές να δημιουργήσουν το βίωμα εκείνο που θα μας επιτρέψει τελικά να αρχίζουμε να τις αντιλαμβανόμαστε έτσι ώστε να πάψουν να εξακολουθούν να είναι δυσνόητες και κλειστές. Η παράδοση των λαών, εδώ κα αιώνες έχει προσπαθήσει να δώσει με το δικό της τρόπο, τέτοιες πληροφορίες, οι οποίες έχουν όμως δημιουργήσει αντιλήψεις ικανές να αναπαράγουν μονάχα ένα φοβικό και ηττοπαθές καθεστώς στη σκέψη και την συμπεριφορά μας.

Τέλος, μια διαδικασία άηχης και ειρηνικής ενεργοποίησης ολόκληρης της ανθρωπότητας κρίνεται πλέον απαραίτητη και επιβεβλημένη. Αν και οι θρησκευτικές διαδικασίες έχουν αρχίσει να χάνονται από τη συνείδηση των ανθρώπων, είναι καιρός να αντιληφθούμε ότι θα πρέπει να κάνουμε κάτι ώστε να αποκα-

ΚΩΔΙΚΟΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

ταστήσουμε την ιερότητα που υπάρχει μέσα μας. Μια ιερότητα που δείχνει να μοιάζει απαραίτητη, ώστε να ενεργοποιήσουμε πάλι τη σύνθεση του ενιαίου σώματος της ανθρωπότητας που ανήκουμε.

Παραθέτω συμπληρωματικά δυο βοηθητικά σχήματα της 4ης διάστασης

5η Διάσταση, ΚΒαντικός χώρος, Μέλλον

4η Διάσταση, ΚΒαντικός χώρος, Μέλλον

Περιοχή Υλοποίησης

5η Διάσταση, Υπερβαθύ διάστημα, Παρελθόν

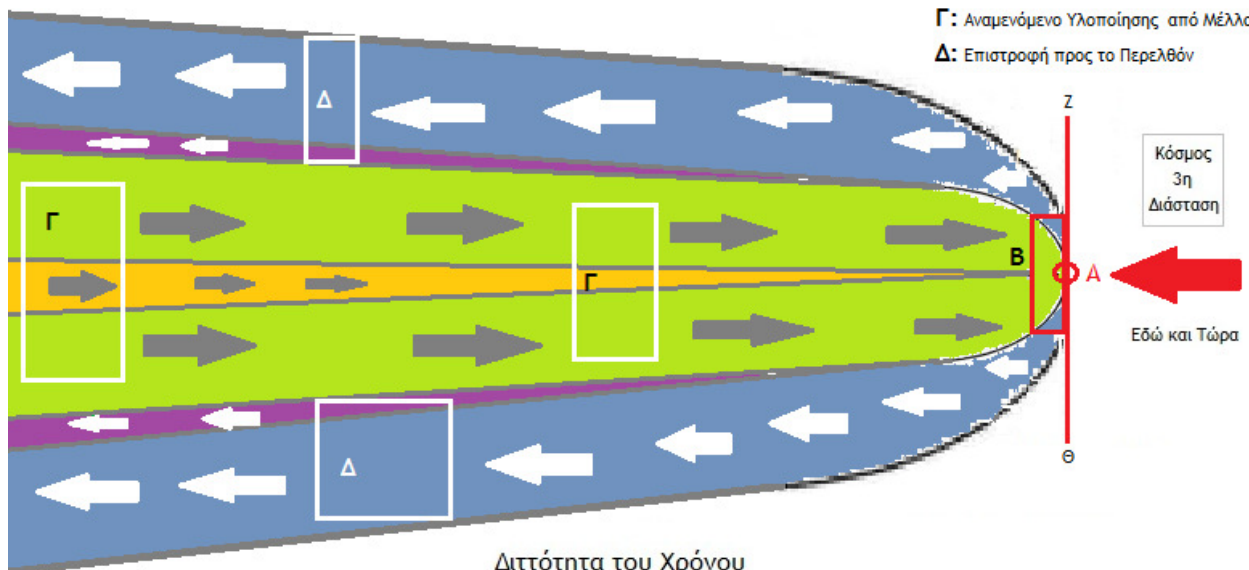
4η Διάσταση, Βαθύ διάστημα, Παρελθόν

A: Υλοποίηση "Εδώ & Τώρα"

B: Όριο Υλοποίησης 5ης Διάστασης

Γ: Αναμενόμενο Υλοποίησης από Μέλλον

Δ: Επιστροφή προς το Παρελθόν

Ενέργεια, Θρησκεία και Πολιτισμός

Στην αρχή κάθε άρθρου, αρκετοί αναγνώστες περιμένουν να διαβάσουν κάτι που έχει σχέση με την αμέσως προηγούμενη ανάρτηση ή τέλος πάντων κάτι που να έχει σχέση με το νόημα που προέκυψε στη σκέψη τους, μέσα από κάποιο άρθρο που διάβασαν ήδη εδώ. Στην πορεία όμως ανακαλύπτουν ότι τις περισσότερες φορές, η οπτική του επόμενου είναι λίγο διαφορετική. Κι αυτό αρχικά ίσως τους ξενίζει. Όμως ο σκοπός είναι να αρχίσουμε να κατανοούμε, ότι η συνολική αντίληψη για ένα θέμα, πηγάζει πάντα από το «μηδέν άγαν». Από τη διαφορετική αλλά συμπληρωματική οπτική (την οπτική, όχι την άποψη) του ίδιου θέματος ώστε να πάψουμε να θεωρούμε το όποιο μέρος της πληροφορίας που μπορεί να υπάρχει, σαν περιττό.

Διότι μέχρι σήμερα, ακούω ανθρώπους να διαπληκτίζονται έντονα μεταξύ τους, για θέματα που αγνοούν το βάθος, την έννοια και το λόγο που δημιουργήθηκαν, όπως επίσης την αιτία και την αφορμή που το κάνουν. Έτσι σήμερα θα ξεκινήσω το άρθρο αυτό, με ένα μικρό παράδειγμα. Μια μικρή και φανταστική ιστορία, που θα μας εισάγει σε ένα θέμα που απασχόλησε και απασχολεί τον άνθρωπο διαχρονικά. Την ενέργεια και την αντιμετώπισή της από αυτόν σε όλη την ιστορία της παρουσίας του σε τούτο τον πλανήτη.

Φανταστείτε λοιπόν αρκετά χρόνια αργότερα από σήμερα, να έχει γίνει κάποια καταστροφή στη γη και ο πολιτισμός της ανθρωπότητας να έχει καταστραφεί τόσο έντονα και ξαφνικά ώστε να μας έχει γυρίσει πίσω στην εποχή των σπηλαίων. Εκεί, μετά από 1000 ή 2000 χρόνια, φανταστείτε τους τότε ανθρώπους, να βρίσκουν μια μικρή και ξεκομμένη πληροφορία η οποία να λέει ότι «η Δεή, έκλεισε το ρεύμα στους ανθρώπους, με αποτέλεσμα, να διακοπεί η δυνατότητα θέρμανσης στη χώρα και οι άνθρωποι να κινδυνεύουν να πεθάνουν από το κρύο». Μόνο αυτό. Τίποτε άλλο εκείνη τη στιγμή. Μια πληροφορία μικρή τόσο μικρή και ωστόσο τόσο ικανή να εγείρει χιλιάδες ερωτήματα από όλους όσους τη μελετούν με προσοχή μετά από 2000 χρόνια από σήμερα. Ποια είναι η Δεή; Όλοι έχουν άγνοια τόσο για τη λέξη όσο και για την έννοια. Είναι αδύνατον να καταλάβουν τι ήταν παρά μόνο ότι μοιάζει να ήταν γυναίκα.

Υπάρχει και κάποια άλλη λέξη που αδυνατούν να καταλάβουν. η λέξη «ρεύμα» όμως κοιτάζοντας καλύτερα το μικρό χαρτί που βρήκαν, βλέπουν πως στη λέξη Δεή, υπάρχει και ένα σύμβολο κεραυνού, το οποίο μπορούν να καταλάβουν καλύτερα. Επίσης, η μικρή αυτή και ξεκομμένη πληροφορία, μιλάει για θέρμανση και ότι οι άνθρωποι χωρίς αυτή θα πέθαιναν από το κρύο.. Αυτές όμως τις λέξεις και τις έννοιες τις γνωρίζουν. Μιλάνε για κάποια γυναίκα, τόσο δυνατή που έκοψε τη θέρμανση ίσως με τη βοήθεια του κεραυνού, κάνοντας τους ανθρώπους να πεθάνουν. Κανένας όμως αρχηγός ή βασιλιάς τους από όσο γνωρίζουν δεν έχει την ικανότητα να κρατάει κεραυνό και να σταματάει τη θέρμανση σε όλους τους ανθρώπους σε μια μόνο στιγμή ώστε να πεθάνουν από το κρύο. Άρα; Τι σημαίνει αυτό για τους ανθρώπους εκείνους που διαβάζουν την πληροφορία; Άρα η Δεή αυτή ήταν προφανώς η θεά του κεραυνού και της φωτιάς.

Αναλύοντας την ιστορία που μόλις διαβάσαμε και την ιστορία της ανθρωπότητας όμως, ακολουθώντας μια αντίστροφη πορεία από το σήμερα προς το παρελθόν, αυτό που μπορεί να παρακολουθήσει κάποιος και να αναγνωρίσει ότι είναι κοινό στοιχείο σε όλους τους πολιτισμούς που υπήρξαν, είναι η ενέργεια και η διαχείρισή της με οποιοδήποτε τρόπο. Η ενέργεια, που με την ευρύτερη έννοια απασχολούσε και απασχολεί πάντα τους ανθρώπους, τόσο πολύ όσο και σήμερα. Η διαφορά της σημερινής εποχής δηλαδή, με οποιοδήποτε άλλο χρονικό σημείο της ιστορίας μας ως «άνθρωπος στη γη», υπάρχει μόνο στην ποσό-

τητα της συνολικής ενέργειας που απαιτεί να καταναλώσει κάθε πολιτισμός καθώς και ο τρόπος που την διαχειρίζεται ατομικά και συνολικά.

Σε τέτοιο βαθμό ώστε η ολοκληρωτική απουσία της, σηματοδοτεί αυτόματα και ολοκληρωτική απουσία οποιασδήποτε μορφής πολιτισμού. Έτσι, αυτό που μπορεί να ανακαλύψει ο οποιοσδήποτε αναλυτής και αναζητητής απαντήσεων διαχρονικά, είναι το ότι πάντοτε οι άνθρωποι, σε οποιοδήποτε πολιτισμικό επίπεδο και αν βρέθηκαν κατά το παρελθόν τους, αυτό το ένα κοινό στοιχείο που τους χαρακτήριζε, ήταν η ασίγαστη ανάγκη τους για κατανάλωση ενέργειας. Μιας ενέργειας που γινόταν αυτόματα και δείκτης του πολιτισμού τους. Ενός πολιτισμού που αλλάζει ανάλογα και τον πυλώνα της κοινωνίας που την προσεταιρίζεται μιας και η απουσία της την εντάσσει στο θρησκευτικό πυλώνα ενώ η παρουσία της την μεταστρέφει αυτομάτως στον επιστημονικό.

Για να το καταλάβουμε όμως αυτό καλύτερα, θα πρέπει να κάνουμε ένα νοητό άλμα στην ιστορία που διδαχθήκαμε και να περάσουμε σε περιοχές ιστορίας που παραμένουν ακόμη για πολλούς, ερμητικά κλειστές και απροσπέλαστες. Τόσο κλειστές που οι όποιες μικρές πληροφορίες που έχουν διαφύγει -ίσως σκόπιμα ή από λάθος- και μας έχουν πλησιάσει στις μέρες μας, κάνουν αυτή την έλλειψη ακόμη πιο παρούσα και υπαρκτή. Και μιλάμε φυσικά, για την περίοδο πριν την καταστροφή της Ατλαντίδας πάλι. Διότι αν θεωρήσουμε ότι η ιστορία και ο άνθρωπος ξεκινά αμέσως μετά, αν δηλαδή αποδεχθούμε την όλη αυτή κατάσταση που διαφαίνεται την εποχή της Ατλαντίδας απλά σαν μύθο, είναι αδύνατον να κατανοήσουμε την ευρύτερη εικόνα που μας πλαισιώνει όλους αυτούς τους αιώνες που διδασκόμαστε τη συμβατική ιστορία και τις συμβατικές επιστήμες που πηγάζουν από αυτή.

Και η αδυναμία μας αυτή έχει τρεις αποδέκτες. Την θρησκεία που δημιουργεί και αποδέχεται ο άνθρωπος, τη μεταφυσική σαν έννοια και πεδίο γνώσης αλλά και την πορεία της επιστήμης ως υποστήριξη προς την ανθρωπότητα. Αν δηλαδή εστιάσουμε σε αυτό το κοινό στοιχείο όλων των πολιτισμών, -την ενέργεια-, θα αρχίσουμε να αντιλαμβανόμαστε, ότι αποτελεί ίσως το σημαντικότερο κομμάτι που παραμένει κοινό και στα τρία προαναφερθέντα πεδία γνώσης. Και στη θρησκεία και στη μεταφυσική αλλά και στην επιστήμη. Αν μάλιστα αποτολμήσουμε να κάνουμε το άλμα προς τα πίσω και περάσουμε στις προκατακλυσμαίες περιόδους της ιστορίας μας, τότε θα δούμε ότι η «ενέργεια» σαν έννοια, είναι η βάση, και η αιτία, για όλες τις αλλαγές που έχουν συμβεί στη συνείδηση, στη συνειδητότητα, στις θρησκείες, στη μεταφυσική, στην επιστήμη και στην γέννηση, ανάπτυξη και καταστροφή των πολιτισμών που δημιουργούμε.

Πριν μερικές δεκαετίες, ο Ρώσος φυσικός Νικολάι Καρντάσεφ, κατάφερε και δημιούργησε μια κλίμακα από 0-4, η οποία είναι σε θέση να μας δείξει το επίπεδο πολιτισμού που βρίσκεται μια κοινωνία, σε σχέση με την αντίληψη, κατανάλωση και διαχείριση της γενικότερης έννοιας της «ενέργειας». Για να μπορέσουμε να αντιληφθούμε την κλίμακα αυτή, θα πρέπει να δούμε ότι από την εποχή των σπηλαιών πριν 12.000 χρόνια περίπου μέχρι και πριν από 300 περίπου χρόνια, η κλίμακα αυτή μετατοπίστηκε από το απόλυτο μηδέν, μόλις στο 0,50. Μέσα όμως στα 300 χρόνια που μεσολάβησαν μέχρι σήμερα, έφτασε σχεδόν αστραπιαία στο 0,70 και αναμένουμε να αγγίξει τον τύπο πολιτισμού 1 σε λιγότερο από 200 περίπου χρόνια. Απλά για να αντιληφθούμε την κλίμακα αυτή, πιθανολογείται ότι θα μπορούσαμε να φτάσουμε τον τύπο 2 σε 12.000 χρόνια ενώ τον τύπο 3 θα μπορούσε να τον αγγίξει ο άνθρωπος σε περίπου 500.000 χρόνια από τώρα.

Για να καταλάβουμε τώρα τι σημαίνουν αυτά τα νούμερα σε όλο τους το εύρος, θα πρέπει να τα αντιστοιχίσουμε με την αντίληψη που έχουν οι πολιτισμοί με την αντίληψη, κατανάλωση και διαχείριση της ενέργειας. Έτσι ένας πολιτισμός που βρίσκεται κοντά στο απόλυτο 0 όπως ο δικός μας πριν από 2000-4000 χρόνια, θεωρεί ότι η ενέργεια με την ευρύτερη έννοια, είναι αδύνατον να χρησιμοποιηθεί από τον ίδιο και οι μόνοι που μπορούν να το κάνουν είναι μόνο όντα που ανήκουν σε άλλα πεδία ύπαρξης. Την εντάσσει λοιπόν αρχικά στο εντελώς άγνωστο πεδίο της μεταφυσικής, αγνοώντας πλήρως κάθε έννοια της. Και μιας και αδυνατεί να πλησιάσει ακόμη την έννοια του θεού, αποφασίζει να πλησιάσει αυτή του μάγου. Ενός μάγου μιμούμενου την αρχέγονη ιερουργία ενός πρώιμου ιερέα, μιας άγνωστης θεότητας, που πιθανώς κυριαρχεί στις ενέργειες που χρειάζεται.

Ο άνθρωπος της πολιτισμικής κοινωνίας τύπου μηδέν, αντιλαμβάνεται υποσυνείδητα την ενεργειακή του φύση αλλά είναι αδύνατον να κατορθώσει να την κατανοήσει ολοκληρωμένα όπως και τον τρόπο που λειτουργεί. Αδυνατεί να ορίσει με ακρίβεια τη φύση και την έννοια της δικής του ενεργειακής μεσολάβησης και αποφασίζει να λειτουργήσει δανειζόμενος την μεσολάβηση άλλων όντων που βλέπει γύρω του. Χρησιμοποιεί ζώα, πουλιά, δέντρα, ή ότι άλλο νοιώσει. Δημιουργεί νοητικά τις σκεπτομορφές τις οποίες χρειάζεται και τις επικαλείται να μεσολαβήσουν για να καταφέρει να διαχειριστεί ενέργειες που η πραγματική τους φύση, παραμένει άγνωστη ακόμη σ' αυτόν. Βρισκόμαστε πια σε ένα επίπεδο πολιτισμού περίπου 0,3 όταν η έννοια της μεταφυσικής επίκλησης του μάγου, μετασχηματίζεται σε πρώιμη θρησκεία και θεότητα κι ο μάγος σε ιερέα.

Η ανθρωπότητα αρχίζει να αντιλαμβάνεται την ιερότητα της δικής της ενέργειας και προσπαθεί να ξεκινήσει μια επικοινωνία αμεσότερη με πλάσματα και οντότητες που εξακολουθούν να φαντάζουν μοναδικά για την διαχείριση της ενέργειας που συνεχίζει να έχει ανάγκη. Τώρα οι επικλήσεις των σκεπτομορφών των ζώων, των δέντρων και των πουλιών, απευθύνονται σε είδωλα με ανθρώπινη μορφή και τα ενεργειακά πεδία αποκτούν φύση και έννοια θεών. Όμως και τα δύο αυτά επίπεδα, του μάγου και του ιερέα ειδώλων, είναι τέτοια, διότι αδυνατεί ακόμη να κατανοήσει την έννοια του ενεργειακού πεδίου όπως το αντιλαμβανόμαστε σήμερα. Ο άνθρωπος στο επίπεδο κάτω του 0,4 αδυνατεί να αντιληφθεί την οποιαδήποτε ύπαρξη ενεργειακών πεδίων, αντίθετα θεωρεί ότι τα πεδία αυτά είναι δυνάμεις προερχόμενες από οντότητες. Θεούς στους οποίους όμως δίνει ονόματα που πριν από αυτόν είχαν καταγραφεί σαν τεχνολογικές επιτεύξεις. Πότε. Πριν πέσει ο πολιτισμός στον τύπο μηδέν. Τότε που ήταν ανάμεσα στο 1 και το 2. Στην Ατλαντίδα.

Διότι ο πολιτισμός επιπέδου ίσου ή ανώτερου του 1, προσδιορίζει μια κοινωνία η οποία έχει την ικανότητα να καταναλώνει ολοκληρωτικά την ενέργεια που της προσφέρει ένας πλανήτης. Μια ενέργεια που αντιλαμβάνεται, καταναλώνει και διαχειρίζεται πλήρως, ελέγχοντας και τροποποιώντας φαινόμενα που προκαλούνται από τη θερμοκρασία, τη θάλασσα, τον καιρό, όσο έντονα και επικίνδυνα κι αν είναι. Στο επίπεδο αυτό, οι κοινωνίες ελέγχουν και τροποποιούν πλήρως για λογαριασμό τους, δυνάμεις που προέρχονται από τη γη ή την ατμόσφαιρα, όπως ηφαιστεια, σεισμοί, ακτινοβολία, κλπ, όπως και η κίνηση, θερμοκρασία και γενική κατάσταση των θαλασσών, οι οποίες μπορούν κάλλιστα να κατοικούνται από υδάτινες πόλεις και να δαμάζονται θαλάσσια κέντρα παραγωγής ενέργειας. Τέλος, στο τύπο πολιτισμού αυτού, ενέργεια μπορεί ακόμη να προέρχεται από τους ίδιους τους ανθρώπους όπως μέσω γενετικής.

Όλα αυτά δηλαδή τα ονόματα των θεοτήτων, που άρχισαν να εμφανίζονται στην πρόσφατη περίοδο που η ανθρωπότητα πέρασε από την φάση 0 στο 0,3 αν και οι περισσότεροι αναγνώστες μέχρι σήμερα θεωρούν ότι προέρχονται από οντότητες που ήρθαν από άλλους πολιτισμούς πλανητικών σχηματισμών, η αλήθεια είναι εντελώς διαφορετική. Όλα αυτά τα ονόματα που γέμισαν το πάνθεον της μυθολογίας μας με λάμψη και δόξα όπως Δίας, Αθηνά, Αίολος, Ποσειδώνας κλπ, είναι απλά ονόματα ενεργειακών πεδίων και ολοκληρωμένων συστημάτων διαχείρισης και ελέγχου, τεράστιων ενεργειακών πεδίων που κατασκεύασαν οι κάτοικοι της προηγούμενης περιόδου. Εκείνης που καταστράφηκε. Όταν ακόμη το επίπεδο πολιτισμού στον πλανήτη μας ήταν ανάμεσα στο 1 και το 2. Τότε που η συνολική ενέργεια προερχόταν από συστήματα που έλεγχαν τον καιρό, τη θάλασσα, την αιθερική ατμόσφαιρα ή ότι άλλο μπορεί να προκύψει από ένα πολιτισμό που ελέγχει πλήρως και ολοκληρωτικά την ενέργεια που προέρχεται από τον πλανήτη που κατοικεί.

Και τότε τι συνέβη; Τι έγινε και ένας τέτοιος πολιτισμός που μπορούσε να διαχειρίζεται τη δύναμη της θάλασσας και του καιρού τόσο καλά, καταστράφηκε ολοσχερώς βυθίζοντας τον πλανήτη στο επίπεδο του μηδέν; Αυτό ακριβώς έγινε. Μετατρέψανε τα ενεργειακά πεδία σε οπλικά συστήματα και πέρασαν τα όρια. Πάντα αυτό γίνεται. Και έτσι από το επίπεδο 4 που ήταν κάποτε ο πλανήτης στη Λεμουρία, έχοντας ένα πολιτισμό που μπορούσε να διαχειρίζεται ενέργειες όπως του ήλιου η οποία του επέτρεπε να μπορεί να αποικίσει ολόκληρο το εγγύς διάστημα, φτάσαμε να αγωνιζόμαστε πάλι για τη βασική επιβίωσή μας, ξεκινώντας από το απόλυτο μηδέν. Πως γίνεται αυτό όμως; Πως άφησε ο άνθρωπος να γίνει αυτή η διαδοχική πτώση των πολιτισμών του από το επίπεδο 4 της Λεμουρίας στο 1 την πρώτη φορά και

μετά από το επίπεδο 2 -που κατάφερε να πλησιάσει πάλι στην Ατλαντίδα -, στο μηδέν και στην επιστροφή στις σπηλιές;

Ποιοι είναι αυτοί που αποφασίζουν κάθε φορά να πιέσουν προς μια τόσο ακραία και ενεργειακά εξαιρετική κατάσταση, η οποία μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, μας βυθίζει μέσα σε ύλη υψηλών πεδίων βαρύτητας; Διότι κάθε φορά οι ίδιοι εκείνοι άνθρωποι, που οι απόγονοί τους διαμορφώνουν διαχρονικά τις εξουσίες εν αγνοία μας, ευθύνονται για τις καταστροφές που έχει δεχθεί αυτός ο πλανήτης συνολικά. Διότι οι μόνοι εξωγήινοι που εποίκισαν ετούτο τον πλανήτη είμαστε εμείς οι ίδιοι. Οι μοναδικοί που αποφάσισαν να διαχειριστούν μεγαλύτερα ποσά ενέργειας με μοναδικό σκοπό την ολοκληρωτική εξουσία πάνω στον τρισδιάστατο κόσμο, είμαστε εμείς. Εμείς οι άνθρωποι. Όχι όλοι φυσικά. Εκείνοι οι άνθρωποι που αποφάσισαν να πειραματιστούν με οτιδήποτε ενεργειακό μπορεί να υπάρξει γύρω τους. Διότι γνωρίζουν ότι τα πάντα είναι ενέργεια κι έτσι μπορούν να διαχειριστούν τον κόσμο όλο.. σαν ενέργεια.

Αν διαβάζατε ένα τέτοιο άρθρο πριν μερικές δεκάδες χρόνια, σαφώς θα ήταν δύσκολο να αντιληφθείτε τι λέει και να αποδεχθείτε να μπειτε στη διαδικασία να το κατανοήσετε. Το καταλαβαίνουμε αυτό όλοι. Σήμερα όμως, που η έννοια του ενεργειακού πεδίου έχει επεκταθεί τόσο, ώστε συστήματα όπως του HAARP για παράδειγμα να έχουν πάψει να μας προκαλούν εντύπωση, είναι ευκολότερο να περάσουν στη σκέψη μας και να δημιουργήσουν συνάψεις. Κι αυτό, οι άνθρωποι που ελέγχουν αυτά τα νήματα το γνωρίζουν. Άρα κάτι έπρεπε να κάνουν. Να κινηθούν έτσι ώστε να δημιουργήσουν ένα τέτοιο αντιπερισπασμό, ο οποίος να «κλειδώσει» τα μυαλά των ανθρώπων προς μια συγκεκριμένη οπτική θέση, η οποία όμως να τους εμποδίζει να δουν την ολοκληρωμένη εικόνα.

Έτσι λοιπόν, κινήθηκαν γρήγορα, έτσι ώστε να προλάβουν. Θα δημιουργούσαν ένα τέτοιο φανατισμό στους ανθρώπους, ικανό να τους εμποδίζει να αντιληφθούν σύντομα το πραγματικό σκηνικό. Πρώτα τους έστρεψαν στην αναβίωση των αρχαίων θεών. Στην Ελλάδα φυσικά τα πράγματα εξελίχθηκαν διαφορετικά από ότι το περίμεναν μιας και υπήρχε θέμα με τις θρησκείες όπως έχουμε ξαναγράψει. Κι αυτό, διότι βρέθηκαν μερικοί, οι οποίοι μετέτρεψαν την ολοκληρωτική τους άγνοια σε δύναμη επιρροής στα πλήθη. Είναι ανώφελο να το επαναλάβω κι εδώ αφού έχω ξαναγράψει για την ιστορία με του Ολύμπιους, τους Ελ και τα λοιπά σχήματα. Και είναι πλέον ανώφελο, διότι ο κάθε αναγνώστης είναι ικανός από μόνος του, να αρχίσει να κάνει συνδυαστικές σκέψεις και να κατανοεί τι ήταν οι θεοί αυτοί όπως και όλοι οι άλλοι της Αρχαιότητας. Ότι όλοι οι θεοί αυτοί, ήταν ονόματα ενεργειακών πεδίων τα οποία λειτουργούσαν οι άνθρωποι της περιόδου πριν την καταστροφή. και ότι οι νέοι άνθρωποι της μετά την καταστροφή εποχής, έχοντας σαν μοναδικό δεδομένο αντίληψης απλές αποκομμένες πληροφορίες, τους έδωσαν έννοια θεών.

Παράλληλα με την ιστορία με τους θεούς, δημιούργησαν τη μεγάλη πλάνη των όντων ερπετών ή σαυρών. Κι αυτό το έκαναν διότι γνώριζαν τι είναι τα όντα αυτά. Γνώριζαν δηλαδή ότι είναι δικά τους ανθρώπινα κατασκευάσματα. Πως έγινε αυτό; Όταν στην Ατλαντίδα άρχισαν να δημιουργούν τους πρώτους κλώνους, το πρόβλημά τους ήταν ο τρόπος να τους ελέγχουν μαζικά. Έτσι κατάφεραν και ολοκλήρωσαν ένα σύστημα ενεργειακού πεδίου, με το οποίο επιδρούσαν στο συναίσθημά τους και τους κρατούσαν υπό έλεγχο. Όμως το πρόβλημα ήταν ότι το σύστημα αυτό, επιδρούσε πάνω και στους ίδιους. Έτσι άρχισαν να δημιουργούν παράλληλα, μια δεύτερη σειρά κλώνων, στους οποίους ανέπτυξαν το αρχέγονο ερπετικό μέρος του εγκεφάλου τους, ώστε να μένουν εκτός επιρροής του συστήματος «Κρύων». Οι κλωνικές αυτές μονάδες προορίζονταν για τις θέσεις ελέγχου και εξουσίας, μιας και ήταν εντελώς ανεπηρέαστοι από το συναίσθημα και τον ανθρώπινο πολυεπίπεδο εσωτερικό πόνο και το μόνο που αντιλαμβάνονται είναι η ενέργεια σαν βασικό συστατικό επιβίωσης.

Μερικοί θα θεωρήσουν, ότι οι άνθρωποι αυτοί σήμερα (διότι άνθρωποι μεταλλαγμένοι είναι) αποτελούν πραγματική απειλή. Όμως όχι. Θεωρείτε ότι η παντελής απουσία ικανότητας να έχουν συναισθήματα είναι δύναμη; Θεωρείτε ότι ο άνθρωπος εκείνος, που η μόνη διαφορά που έχει από σένα είναι ότι κοιτάζει ένα νεκρό μωρό χωρίς να αισθάνεται οτιδήποτε, είναι δυνατός; Φυσικά και όχι. Είναι το ακριβώς αντίθετο. Είναι παντελώς αδύναμος, μιας και το μόνο που μπορεί να αισθάνεται είναι η συνεχής ανάγκη του για υλική ενέργεια αδύνατον να τραφεί μέσω του συναισθήματος. Αυτού που εμείς ονομάζουμε αγάπη

για παράδειγμα. Όλοι αυτοί οι τύποι, έχουν δημιουργήσει τη σημερινή κατάσταση στον πλανήτη, απλά δημιουργώντας ένα σύστημα στα μέτρα τους. Ένα σύστημα που περιέχει μονάχα ένα πράγμα. Αρχέγονης μορφής πρωτογενή ενέργεια. Χρήμα και φόβο.

Αν η αντίστροφη πορεία της ιστορίας προς τα πίσω που ξεκινήσαμε εδώ, σταματούσε στο 12000 πΧ, τότε τα πράγματα θα ήταν πολύ απλά. Τότε, η όλη ιστορία με τους θεούς και τις σαύρες σαν υπερφυσικές οντότητες θα περνούσε μια χαρά. Όμως τώρα γνωρίζουμε καταστάσεις που εσκεμμένα μας κρύβουν. Γιατί μας κρύβουν; Ποιος είναι ο λόγος που το κάνουν; Διότι όταν αρχίσουν και βγαίνουν στο φως όλα όσα συνέβησαν τότε, η ανθρωπότητα θα καταλάβει ότι όλους αυτούς τους αιώνες που προηγούνται του σήμερα, ο άνθρωπος δημιούργησε μια ολοκληρωτική πολιτισμική καταβύθιση διαχειριζόμενος απλά με αρνητικό τρόπο τις ενέργειες και τα ενεργειακά πεδία που έθεσε υπό τον έλεγχό του. Γνωρίζοντας τα επίπεδα των πολιτισμών της κλίμακας Καρντάσεφ, και ανάγοντας τις καταστάσεις που βγαίνουν στο φως σταδιακά σε αυτή, κατανοεί πια ο κάθε ένας την αντίστροφη πολιτισμική πορεία που καταφέραμε όλοι μας και την προσπάθεια σήμερα να ανακτήσουμε απεγνωσμένα το χαμένο έδαφος..

Όμως πλέον, κατανοούμε, ότι το μόνο που πρέπει να κάνουμε, είναι να αντιστρέψουμε τον τρόπο σκέψη μας και από πολύπλοκο, ξεκομμένο και χαοτικό να τον οδηγήσουμε σε απλό, επαγωγικό και σύνθετο. Από την αποκοπή και την απομόνωση της πληροφορίας, θα πρέπει τώρα να πάμε στη σύνθεση και να αρχίσουμε να ενώνουμε απομονωμένες εικόνες, που έχουμε όμως πια στη διάθεσή μας. Πολλοί ίσως με αφέλεια ή λιγότεροι εσκεμμένα, θεωρούν ότι υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι υπάγονται σε κάποια μορφή υπερφυσικού όντος, το οποίο έχει το χάρισμα της σοφίας ή της εξουσίας από τη φύση του ή τη γέννησή του. Με το να το κάνουν όμως αυτό, απλά αποδυναμώνουν αυτό που πραγματικά συμβαίνει. Τι συμβαίνει δηλαδή που κάποιοι θεωρούν ότι είναι αδύνατον να συμβεί και στους ίδιους; Συμβαίνει ότι αυτό που χρειάζεται είναι να καταφέρουμε να αρχίσουμε να συνδυάζουμε πληροφορίες που μέχρι τώρα τις θεωρούσαμε περιττές .

Όλοι μας. Απλοί καθημερινοί άνθρωποι που καταφέρνουν έτσι να αποκοπούν από το φοβικό περιβάλλον του καιρού μας και να ολοκληρώσουν ένα διαφορετικό τρόπο μαθητείας και σκέψης. Διότι η μόνη διαφορά είναι πρώτιστα ο τρόπος μαθητείας.

Ο απεγκλωβισμός από τον ειδήμονα που «καπελώνει» τη σκέψη μας και μας οδηγεί σε μια αποδυναμωμένη συμπεριφορά, χωρίς να μπορεί να μας δώσει όμως λύση. Ένα ειδήμονα που μπορεί να είναι ένας δάσκαλος, ένας δημοσιογράφος, ένας επιστήμονας, ένας ηγέτης ενός πνευματικού χώρου.

Ένα οτιδήποτε που απλά μεταφράζει τον κόσμο όπως του τον έδειξαν ή όπως θέλει να τον βλέπει ο ίδιος μέσα από τις πεποιθήσεις του, μεγεθύνοντας τις σκέψεις του και προβάλλοντας τις στις δικές μας, μετατρέποντάς μας, σε ένα αδύναμο και γεμάτο φόβο πλάσμα. Όμως η στιγμή αυτή ίσως να είναι και η καλύτερη που θα μπορούσε ποτέ να υπάρξει. Διότι βρισκόμαστε σε ένα σημείο που κοιτάζοντας προς όλες τις κατευθύνσεις, μπορούμε να τα δούμε όλα. Και τα θετικά και τα αρνητικά. Έτσι ώστε τελικά να κατανοήσουμε το βαθύτερο λόγο της πορείας που επιλέγουμε. Πορείας, προς ένα πολιτισμό που δημιουργούμε πλέον μέρα με τη μέρα εμείς οι ίδιοι. Εδώ και Τώρα.

Σχεδιασμός και υλοποίηση βαθέως πεδίου

Σας έχω μιλήσει γενικά για την αρχή της «αντίστροφης ροής» της συνειδητότητας. Σήμερα θα αναπτύξουμε μια εφαρμογή της. Μια απλή εφαρμογή, η οποία μπορεί να λειτουργεί χωρίς να είμαστε επιστήμονες ή να προϋποθέτει να κατανοήσουμε πλήρως τον τρόπο που δημιουργείται ο αισθητός κόσμος μας. Υλοποίηση κατ αρχάς σημαίνει δημιουργία στον αισθητό κόσμο των τριών διαστάσεων. Τον τρόπο δηλαδή που συμβαίνει και τη διαδικασία που μπορούμε να ακολουθήσουμε ώστε να δημιουργούμε αυτά που θέλουμε στη ζωή μας. Υλοποίηση βαθέως πεδίου σημαίνει, να σχεδιάσεις μια κατάσταση τώρα, η οποία θα αρχίσει μεν τώρα αλλά θα εξελιχθεί, θα λάβει χώρα και θα υλοποιηθεί, όταν εσύ θα έχεις πεθάνει και θα έχεις φύγει από αυτό τον κόσμο. Ναι. καλά καταλάβατε. Κι αυτή είναι μια μέθοδος που ακολουθούν οι αδελφότητες για χιλιάδες χρόνια.

Μια μέθοδος που δουλεύει άριστα χωρίς να γνωρίζουν όλοι όσοι συμμετέχουν στον σχεδιασμό αυτό, επιστημονικές λεπτομέρειες για το χρόνο και τη φύση του. Εμείς όμως σήμερα, θα αντιμετωπίσουμε τη διαδικασία αυτή με δύο τρόπους. Και απλά για όλους αλλά και στις λεπτομέρειες. Και πρώτα από όλα θα πρέπει να μιλήσουμε για λίγο, για τη φύση και λειτουργία της τέταρτης διάστασης. Τι είναι, πως λειτουργεί και πως δίνει μορφή σε αυτά που σχεδιάζουμε. Διότι έχουμε αναφέρει σε άλλες αναρτήσεις, ότι η μεν πέμπτη διάσταση είναι χαοτική και περιέχει όλα τα πιθανά σενάρια που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε σε ένα σχεδιασμό, η τέταρτη όμως, είναι αυτή που τελικά ζητάει τις λεπτομέρειες του έργου που θέλουμε να υλοποιήσουμε, ώστε να μας το παρουσιάσει δίνοντάς του μορφή .

Για να θυμηθούμε μερικά πράγματα, η τέταρτη και η πέμπτη διάσταση, αποτελούν το αόρατο μέρος του αισθητού κόσμου. ενώ ο τρισδιάστατος κόσμος το ορατό του σκέλος. Το σκέλος της μορφής. Το χώρο που λαμβάνουν μορφή όλες οι καταστάσεις και όλα τα έργα που υλοποιούμε. Έχουμε αναφέρει μάλιστα ότι ο αισθητός τρισδιάστατος χώρος «ρέει» συνεχώς μαζί με τη συνειδητότητα, και παίρνει μορφή, όταν αυτή αλληλεπιδρά με την ψυχή του κάθε παρατηρητή. Ο παρατηρητής δηλαδή είναι αυτός που τον «εμφανίζει» μιας και μόνο σε αυτόν γίνεται αισθητός. Και με τον τρόπο που ρέει η συνειδητότητα μέσα στον αισθητό κόσμο, ρέει μαζί της και η υλοποίηση που έχουμε σχεδιάσει με κάθε λεπτομέρεια εμείς. Οι όποιοι εμείς. Πως γίνεται αυτό; Ας τα πάρουμε με τη σειρά. Κάποιοι σχεδιάζουν αυτό που θα υλοποιηθεί στον αισθητό κόσμο. Η διαδικασία αυτή είναι νοητική δηλαδή πνευματική ή καθαρά ενεργειακή γίνεται με τη σύνθεση γνώσης και συναισθήματος, με τη νόηση.

Ο σχεδιασμός της υλοποίησης, καταγράφεται ενεργειακά πάνω στο μέρος της συνειδητότητας της τέταρτης διάστασης. Φαντασθείτε τη συνειδητότητα σαν ένα ρεύμα από ενεργειακές πληροφορίες οι οποίες ρέουν μέσα από τον αισθητό κόσμο. Στην πραγματικότητα βέβαια η ροή είναι δύο ειδών. Ομαλή και αντίστροφη. Δηλαδή το ενεργειακό ρεύμα το οποίο περιέχει τις πληροφορίες που προορίζονται να υλοποιηθούν, πλησιάζει (ως μέλλον) προσκρούει επάνω στην αισθητό κόσμο, δημιουργεί μέσω του παρατηρητή την «αίσθηση του κόσμου» και περνά πάλι έξω στην τέταρτη διάσταση (ως παρελθόν). Κατανοεί δηλαδή ο αναγνώστης, ότι αυτό που ονομάζουμε τέταρτη διάσταση είναι ο συνολικός χωρικός χρόνος ο οποίος εμφανίζεται σε μας τμηματικά σε στιγμές. Στιγμές που η κάθε μία αποτελείται και από ένα «Τώρα» και «Εδώ».

Τη στιγμή της πρόσκρουσης, αν απουσιάζει ο οποιοσδήποτε παρατηρητής, τότε ο αισθητός τρισδιάστατος κόσμος παραμένει αόρατος. Αν όμως ο παρατηρητής είναι παρών, τότε η ενεργειακή πληροφορία που υπάρχει στα λειτουργικά αρχεία της ψυχής του, προσκρούει πάνω στο σημείο επαφής του αόρατου

με το ορατό μέρος του κόσμου. Η παρατήρηση αυτή, δρα καταλυτικά και στο σημείο της πρόσκρουσης της ροής της συνειδητότητας πάνω στον κόσμο μας (σημείο επαφής αόρατου και ορατού κόσμου) και αυτόματα και ακαριαία δημιουργείται μια εικονική πληροφορία, η οποία καταγράφεται από τις αισθήσεις του παρατηρητή σαν αισθητός κόσμος. Η πληροφορία αυτή παραμένει για ένα μικρό διάστημα και αμέσως μετά εξαφανίζεται (εισέρχεται πάλι στην τέταρτη διάσταση ως παρελθόν). μεσολαβεί ένα κενό το οποίο διαρκεί το 1/3 της διάρκειας της πρώτης εμφάνισης της πληροφορίας και αμέσως μετά ακολουθεί η επόμενη πληροφορία η οποία αποτελεί και συνέχεια της πρώτης. Αυτές οι διαδοχικές εμφανίσεις και εξαφανίσεις, ακολουθούν μια ταχύτητα που ισούται περίπου με το τετράγωνο της ταχύτητας του φωτός.

Και από πού έρχονται αυτές οι διαδοχικές πληροφορίες; Από την τέταρτη διάσταση μέσα στην οποία γίνεται ο σχεδιασμός αυτός νοητά. Όλος ο αισθητός κόσμος δηλαδή, είναι σαν να αναβοσβήνει με μια ασύλληπτη ταχύτητα τέτοια που είναι αδύνατον να γίνει αντιληπτή και να μετρηθεί από τις αισθήσεις μας. Έτσι εμείς αυτό που αντιλαμβανόμαστε και αισθανόμαστε, είναι μια συνέχεια στα πάντα, η οποία συνέχεια αυτή μας δίνει τελικά και την εντύπωση της σταθερότητας της πραγματικότητας του κόσμου μας. Δηλαδή τι συμβαίνει στην πραγματικότητα. Η ενεργειακή ψυχή, το κύτταρο της κοσμικής πηγής από την οποία εκπορεύεται, εισέρχεται σε ένα άδειο ενεργειακό πεδίο το οποίο πριν μπει μέσα είναι κενό μορφής. Η ύλη δηλαδή, η τόσο πυκνή μορφή ενέργειας, είναι καθ ολοκληρία απύσα και αόρατη. Πριν μπει μέσα σε αυτόν η ψυχή του παρατηρητή, ο κόσμος ολόκληρος είναι αόρατος και μη αισθητός, είναι δηλαδή «μη υπαρκτός». Αυτόματα, όμως, μόλις η ψυχή αλληλεπιδράσει μαζί του, αυτός αστραπιαία μετατρέπεται σε αυτό το πυκνό υλικό σώμα, το οποίο όμως παρόλα αυτά είναι εικονικό διότι δημιουργείται εκείνη τη στιγμή μέσω αλλοίωσης της πληροφορίας.

Η ψυχή δηλαδή, «ντύνεται» το σώμα μας, για να μπορέσει να τον αντιληφθεί σαν αισθητό κόσμο, αλλιώς για αυτήν είναι ένα αόρατο κενό «μη υπάρχον» πράγμα. Το σώμα του ανθρώπου δηλαδή, ανήκει στο χώρο του αισθητού κόσμου μονάχα. Στο χώρο του πλανήτη μας. Το σώμα δηλαδή του ανθρώπου, είναι μέρος του συγκεκριμένου χώρου. το οποίο Εμείς, το δανειζόμαστε για όσο διάστημα γραμμικού χρόνου παραμένουμε εδώ, ώστε η ψυχή μας να μπορέσει να διατηρηθεί και να λειτουργήσει αντιλαμβανόμενη το χώρο. Αυτός είναι ο λόγος που είναι αδύνατον ο άνθρωπος να ξεφύγει από τον πλανήτη με αυτή τη μορφή. Διότι η φυγή μας μακριά και έξω από αυτόν, είναι σαν να εκρήγνυται ο πλανήτης και πετάγονται τα κομμάτια του στο διάστημα. Τα σώματά μας ανήκουν στον πλανήτη, είναι κύτταρά του. όπως το χώμα, τα δέντρα, τα πουλιά, τα σύννεφα, το νερό κλπ. Και η μόνη που μπορεί να ταξιδεύει, είναι το ενεργειακό μέρος της ψυχής μας.

Τα σώματά μας δηλαδή, ανήκουν στον βασικό σχεδιασμό υλοποίησης του πλανήτη και όλων όσων υπάρχουν σε αυτόν. Και απλά χρησιμοποιούνται από Εμάς, όπως θα χρησιμοποιούσαμε ένα νοικιασμένο αυτοκίνητο για να περιηγηθούμε σε μια χώρα που μόλις έχουμε επισκεφθεί. Από ποιόν χρησιμοποιούνται τα σώματα; Από την ψυχή. Η ψυχή δηλαδή οδηγεί το αυτοκίνητο; Όχι ο οδηγός του σώματος είναι το Εγώ. Η ψυχή απλά είναι ο επιβάτης του, ο οποίος το χρησιμοποιεί μαζί με το Εγώ. και ποιος το σχεδίασε τότε το σώμα αυτό. Εκείνος ή εκείνοι που σχεδίασαν και τον πλανήτη και τη ζωή που θα υπάρχει σε αυτόν. Εκείνος που αποφάσισε να δημιουργήσει ένα «μη υπαρκτό» χώρο. ένα χώρο, ο οποίος παραπλανά τους επισκέπτες του, αλλοιώνει τις πληροφορίες που λαμβάνουν, ώστε να τον θεωρούν υπαρκτό και μόνοι τους να μένουν εκεί μόνιμα. Έτσι ήταν πάντα αυτός ο χώρος; Έτσι ήταν από τον καιρό που πρωτοεμφανίστηκε; Όχι. Σχεδιάστηκε στην πάροδο των αιώνων. Πως σχεδιάστηκε; Με «σχεδιασμό υλοποίησης βαθέως πεδίου».

Τι είναι αυτός ο σχεδιασμός όμως; Είναι η ενεργειακή απεικόνιση της βούλησής μας, μέσα στο κύριο σώμα της συνειδητότητας, σε βάθος 25.000 ετών. Μπορεί ο αναγνώστης να ξαναδιαβάσει τον αριθμό διότι είναι σωστός. Ο σχεδιασμός βαθέως πεδίου, περιλαμβάνει έναν ολόκληρο κύκλο της συνειδητότητας. δηλαδή περίπου 25.000 χρόνια. Και ο νέος κύκλος της, μόλις άρχισε, διότι ο κύκλος των Μάγιας, ήταν ένας τέτοιος κύκλος της συνειδητότητας. Ένας κύκλος στον οποίο οι αδελφότητες, ψύχραιμα και σταθερά, σχεδιάζουν και καταγράφουν αυτά που θέλουν να υλοποιήσουν σε όλη τη διάρκειά του. Πως γίνεται αυτό λοιπόν. Η όλη διαδικασία είναι ενεργειακή, δηλαδή νοητική κατ αρχάς. Ο σχεδιασμός ξεκι-

νά από το μη καθορισμένο σχέδιο όπου εξετάζουμε όλες τις πιθανότητες. Αυτό ανήκει στην πέμπτη διάσταση, η οποία από τη στιγμή που θα γίνει η πρώτη νοητική διαδικασία, αρχίζει να καταγράφει δεδομένα μέσα της. Μόλις το σχέδιο πάρει συγκεκριμένη μορφή καταβαίνει στην τέταρτη διάσταση. Το βάθος της τέταρτης διάστασης όπου μπορούμε να καταγράψουμε πληροφορίες φτάνουν τα 24.000 χρόνια και σε αυτό το επίπεδο μπορούμε να καταγράψουμε κάθε λεπτομέρεια του σχεδίου.

Στον σχεδιασμό αυτό, οι κύριες συμβουλές προέρχονται από τις αστρολογικές σταθερές οι οποίες επηρεάζουν και τη μάζα της ανθρωπότητας. Κάτι που ο σχεδιαστής βαθέως πεδίου θα πρέπει να λάβει υπόψη του. Οι αδελφότητες, δημιουργούν ομάδες εργασίας τέτοιες, οι οποίες καταστρώνουν τέτοια μακροχρόνια σχέδια. Ο σχεδιασμός υλοποίησης βαθέως πεδίου ξεκινά περίπου από 300 χρόνια και πάνω και συνήθως δημιουργεί δύο επίπεδα, ανά

12.0 χρόνια. Ο σχεδιασμός (χωρίς την υλοποίηση) είναι μόνο νοητικός διότι απαιτεί ελάχιστη ενέργεια σχετικά με την τελική υλοποίηση. Η υλοποίηση του όμως, απαιτεί σημαντικά ποσά ενέργειας για να διατηρηθεί το έργο το οποίο θα πάρει μορφή. Και η ενέργεια που απαιτείται έχει σχέση με την συνολική μάζα που θα καταλαμβάνει και την διάρκεια που θα διατηρηθεί στον αισθητό κόσμο. Δηλαδή έχει σχέση από τον τύπο της αρχής της σχετικότητας $E=mc^2$. Ένα έργο βαθέως πεδίου περιλαμβάνει τα βασικά, και τα λειτουργικά έργα τα οποία χωρίζονται σε μεγάλα και μικρότερα. δηλαδή κύριες υποδομές αλλά και συμπληρωματικές ή δευτερεύοντα έργα. Βασικά έργα είναι η δημιουργία του πλανήτη, του πλανητικού συστήματος και των προδιαγραφών που μπορεί να έχει.

Ο σχεδιασμός αλλά και η υλοποίηση των βασικών έργων (του πλανήτη ας πούμε) γίνεται από αυτοπληροφορο-μορφο-γενετικά πεδία τους λεγόμενους δημιουργούς. Κύρια έργα είναι ας πούμε για τη γη, η παραγωγή οξυγόνου, το νερό, η ατμόσφαιρα, το έδαφος, η βλάστηση και ολόκληρη η τροφική αλυσίδα. Ο σχεδιασμός αυτός, γίνεται από μεγάλα πληροφορο-μορφικά πεδία τους λεγόμενους λειτουργούς και παραδίδεται μαζί με τις διαδικασίες που πρέπει να ακολουθήσουν, στους υλοποιητές οι οποίοι κατόπιν απλά εκτελούν το σχεδιασμό, δηλαδή τις εντολές. Η ενέργεια όμως που απαιτείται στη φάση αυτή είναι ασύλληπτη για το επίπεδο που βρίσκεται ο άνθρωπος σήμερα. Οι υλοποιητές είναι (για τη γη) άνθρωποι οι οποίοι λαμβάνουν την εντολή να εκτελούν την διαδικασία. Κάθε ένας από αυτούς τους ανθρώπους-ηγέτες, υπολογίζεται ως επικεφαλής γύρω στα 39 έτη. Είναι αφανής, εκτός παιχνιδιών εξουσίας και κινεί τα νήματα αόρατος από τα κοινά μάτια.

Για κάθε περίοδο 2.000 ετών χρειάζονται 52 τέτοια άτομα ($39*52=2028$ χρόνια), και για ένα χρονικό διάστημα 12.000 ετών χρειάζονται 312 άτομα, τα οποία και έχουν την αποκλειστική ευθύνη της υλοποίησης του σχεδίου. Το σημαντικό έργο των ανθρώπων αυτών στο διάστημα της ηγεσίας τους, είναι η σταθερή προμήθεια ενέργειας για τις υλοποιήσεις των έργων. Εδώ όμως υπάρχει μια ιδιαιτερότητα. Τα αρχικά μεγάλα έργα, που απαιτούν απίστευτα μεγάλα ποσά ενέργειας γίνονται στην αρχή κάθε τέτοιας περιόδου. Ίσως έχετε καταλάβει αρκετοί πως προμηθεύτηκαν όλη αυτή την ενέργεια πριν από 24.000 χρόνια όπως και πριν από 12.000 χρόνια εκείνοι που σχεδίασαν τον πλανήτη στην τωρινή του μορφή. Φυσικά με τη συσσώρευση της απότομα και ξαφνικά, η οποία και οδήγησε στην καταστροφή των τότε πολιτισμών.

Καλά άρχισε να καταλαβαίνει ο κάθε αναγνώστης. Οι καταστροφές που δημιουργήθηκαν στην Λεμουρία και την Ατλαντίδα συνέβησαν από την ελλειμματική διαχείριση όλης αυτής της συσσωρευμένης ενέργειας, την οποία χρειάστηκαν για να ολοκληρώσουν την πύκνωση του πλανήτη στην σημερινή του μορφή. Ποιοι; Μα εκείνοι τους οποίους τους έχω αναφέρει πολλές φορές πια. εκείνοι που είναι έτοιμοι για την ίδρυση της Εωσφορικής Παγκόσμιας Θρησκείας. Και όπως γίνονται οι καταστροφές των πολιτισμών, με τον ίδιο τρόπο γίνεται και η απορρόφηση της ενέργειας. Δηλαδή, είναι αδιάφορο σε αυτούς αν ο πλανήτης περάσει από μία, δύο ή περισσότερες καταστροφές. Για αυτούς αρκεί ότι θα καταφέρουν να τροφοδοτήσουν τον πλανήτη με γιγαντιαία ποσά ενέργειας, το οποίο και καταφέρνουν πάντα. Μετά από κάθε τέτοια σημαντική απορρόφηση ενέργειας, εστιάζονται σε μικρότερα έργα, τα οποία συμμετέχει η μεγάλη μάζα της ανθρωπότητας.

Διότι στον σχεδιασμό αυτό, πάντα λαμβάνεται υπόψη και η μεγάλη μάζα της ανθρωπότητας. Η μάζα αυ-

τή, χρησιμοποιείται για να τροφοδοτεί τα έργα τους με σημαντικότερες ποσότητες ενέργειας. Και το όνομα της ενέργειας αυτής που χρησιμοποιούν οι αδελφότητες, ονομάζεται «αγάπη». Έχω ξαναμιλήσει για τον τρόπο υλοποίησης αυτό. Η «αγάπη», είναι μορφή ενέργειας που ο άνθρωπος μπορεί να διαχειρίζεται με το Είναι του. Η ικανότητά του αυτή, έχει παραμείνει σε αυτόν από τότε που ήταν μονάχα η ψυχή του στον πλανήτη χωρίς το σώμα του. Απλά το αγνοεί. Το έχει ξεχάσει. Και οι αδελφότητες έπαιξαν σημαντικό ρόλο σε αυτή την άγνοια του. Διότι ο άνθρωπος, είναι ένα ενεργειακό εργαλείο, το οποίο μπορεί να διαχειρίζεται την ενέργεια αυτή και να την κατευθύνει σε συγκεκριμένα έργα. Ο άνθρωπος δηλαδή θεωρεί εσφαλμένα, ότι η αγάπη είναι κάτι που μπορεί να το λάβει από τους άλλους. Όμως ο μόνος τρόπος να το αισθανθεί είναι να τη χαρίσει κάποιος.

Τη στιγμή που το κάνει αυτό, ανοίγει και αφήνει να περάσει από μέσα του αόρατα, σημαντική ποσότητα αόρατης αιθερικής ενέργειας, την οποία νοητικά τη στέλνει κάποιος. Σε οτιδήποτε. Μπορεί ο αποδέκτης να είναι κάποιο άτομο, ηγέτης, δάσκαλος, κάποιος οργανισμός, εκκλησία, ομάδα, κυβέρνηση, αρχαίο μνημείο ή οτιδήποτε άλλο. Ο ίδιος τη στιγμή που το κάνει αισθάνεται υπέροχα, χωρίς να κατανοεί όμως την όλη διαδικασία. Οι αδελφότητες όμως, που γνωρίζουν τις λεπτομέρειες, χειραγωγούν τις μάζες, κατευθύνοντας το νου τους και την εσωτερική τους ενέργεια σε αυτό που θέλουν να δημιουργήσουν κρυφά. Αυτός, είναι ένας φτηνός και εύκολος τρόπος να τροφοδοτήσουν τα έργα τους και να τα διατηρήσουν στη ζωή για μεγάλο χρονικό διάστημα.

Ο τελευταίος τρόπος για να τροφοδοτήσουν τις υλοποιήσεις τους είναι το χρήμα. Το οποίο είναι η σύγχρονη μορφή ενέργειας υλοποίησης. Το χρήμα δηλαδή στην σύγχρονη κοινωνία σήμερα, είναι η μοναδική μορφή ενέργειας, η οποία παράγεται από τις ίδιες τις μάζες, και συγκεντρώνεται από τις αδελφότητες ώστε να το χρησιμοποιήσουν στα έργα που θέλουν. Έργα τα οποία είναι εντελώς άσχετα με την ίδια την ευημερία της ανθρωπότητας. Πως το κάνουν οι αδελφότητες όλο αυτό; Μέσω του προσηλυτισμού αγάπης και φόβου. Η αγάπη συγκεντρώνει τις μάζες και ο φόβος το χρήμα. Με μια διαστρεβλωμένη έννοια αγάπης, μια αγάπης προστάτη, μιας αγάπης ζητιάνου και παντοτινά εξαρτημένου για αυτή, στήνουν ολόκληρο το πνευματικό τους δίκτυο, οδηγώντας τα μέλη που τους εμπιστεύονται να εστιάσουν πάνω σε αυτό που υλοποιούν.

Η συνείδηση όμως είναι αδύνατον να κρίνει. Αυτό πάνω στο οποίο εστιάζει ο νους του ανθρώπου με αγάπη, τροφοδοτείται αυτόματα με σημαντική ποσότητα αόρατης αλλά ευπρόσδεκτης ενέργειας. Μιας ενέργειας που περνώντας μέσα από τα σώματα των «πιστών» αφήνει αυτή τη γλυκιά ηρεμία και ικανοποίηση, μετατρέποντας κάθε ένα ξεχωριστά σε εξαρτημένο άτομο. Μια οργάνωση αγάπης, μετατρέπεται μπροστά στα μάτια μας σε έμπορο ενός αόρατου ναρκωτικού, που είναι αδύνατον να αναγνωρίσεις και να ορθώσεις τη βούλησή σου ώστε να απαλλαγείς. Κι έτσι, με το χαμηλότερο δυνατό κόστος, στήνουν και γιγαντώνουν παγκόσμιους οργανισμούς και μη κυβερνητικές οργανώσεις, τις οποίες τροφοδοτούν με την αγάπη και τη φροντίδα των μελών τους.

Και από την άλλη, έντεχνα σου περνούν θεωρίες όπως το περιβόητο «μυστικό» το οποίο οδήγησε μια στρατιά αφελών ανθρώπων στο δανεισμό και τη χρεοκοπία, σε παγκόσμιο επίπεδο, συσσωρεύοντας την ίδια στιγμή πακτωλό χρημάτων στις τσέπες των καθοδηγητών τους. Διότι το «μυστικό» της ευημερίας αυτό που κατέκλυσε κάθε «πνευματική» ομάδα σε DVD ή έντυπα, ήταν μια ακόμη υπέροχη παραπλάνηση ενός σχεδιασμού υλοποίησης. ενός σχεδιασμού, ο οποίος εδώ και πάνω από 100 χρόνια, στήθηκε για να οδηγήσει τις μάζες σε αυτό ακριβώς το σημείο που ζούμε. Κατάφεραν δηλαδή να δημιουργήσουν αμφιβολία, έλεγχο και ταπείνωση, σε εκατομμύρια ανθρώπους που επιχείρησαν να δοκιμάσουν να οραματίζονται το μέλλον τους.

Μόνο που ο οραματισμός αυτός που τους καθοδήγησαν ήταν μια ακόμη παγίδα. Διότι στο σχεδιασμό υλοποίησης, όσο μεγάλος ή μικρός είναι αυτός, είναι αδύνατον να ξεκινήσει να υλοποιεί οτιδήποτε αν αγνοήσεις να λάβεις υπόψη σου την ενέργεια που απαιτείται για τη διατήρησή της. Κι έτσι το μοναδικό μυστικό που υπήρξε, ήταν αυτό που ανακάλυψαν όλοι σήμερα. Την απάτη της δανικής αγάπης και του δανικού χρήματος που ο κάθε ένα από τους άτυχους που το πίστεψαν, παρήγαγε, παράγει και συνεχίζει να παράγει για το υπόλοιπό ίσως της ζωής του. Μια ενέργεια που κρατούν ολοκληρωτικά στα χέρια τους

οι αδελφότητες για τους δικούς τους σκοπούς.

Όμως τα χρόνια που έρχονται, κάποιοι από εσάς, έχοντας αντιληφθεί την όλη κατάσταση που έχει διαδραματιστεί γύρω μας τα τελευταία χρόνια, θα αποφασίσετε να δράσετε με τον ίδιο τρόπο. Ήρεμα και ψύχραιμα, να σχεδιάσετε τη δική σας υλοποίηση βαθέως πεδίου. Και να γίνετε ο ανθρώπινος κρίκος εκείνος που θα οδηγήσει τον πολιτισμό της ανθρωπότητας σε περισσότερο πνευματικά μονοπάτια. Πέρα από δανικούς φόβους, ζητιάνικες αγάπες και ξένο χρήμα υποδούλωσης. Ένας κρίκος, που θα φροντίσει να συνειδητοποιήσει κι αυτός όπως και κάθε άλλος γύρω του, ότι οι αλλαγές της ζωής που αξίζουν περισσότερο, είναι εκείνες που γίνονται συνειδητά. Με αργά βήματα, Εδώ και Τώρα.

Ενεργειακά πεδία και υλοποίηση

Μετά από τόσες αναρτήσεις και άρθρα πλέον, έχει αρχίσει ίσως ο κάθε αναγνώστης του χώρου αυτού, να κατανοεί το σκεπτικό μου για τα πράγματα. Θα έχει αρχίσει να αντιλαμβάνεται, ότι η σύγχρονη συνείδηση, δέχεται πια να κάνουμε ένα βήμα παραπέρα και να αρχίσουμε να αντιλαμβανόμαστε όσα συμβαίνουν γύρω μας, χρησιμοποιώντας μια σύγχρονη γλώσσα. Τα ίδια πράγματα, οι ίδιες έννοιες, οι ίδιες καταστάσεις με χθες, απλά εκφρασμένα έτσι ώστε να έχουν νόημα και σε μας. Τους ανθρώπους της γης που ζούμε Εδώ και Τώρα. Έτσι θα έχουν δει, ότι σε πολλές περιπτώσεις, προτιμώ τον όρο «πεδίο» ή «ενεργειακό πεδίο». Και το κάνω αυτό διότι πλέον, οι περισσότεροι από μας, μπορούν να αντιληφθούν ευκολότερα τον πλούτο που υπάρχει μέσα σε μια τέτοια έννοια όπως αυτή του «πεδίου». Ενός χώρου, ο οποίος μπορεί να παρουσιάζει μορφή ή και όχι, μπορεί να είναι στατικός αλλά και δυναμικός, μπορεί να περιέχει πληροφορίες που αφορούν το ίδιο ή μπορεί να έχει τη δυνατότητα να παράγει δεύτερα ή τρίτα άλλα πεδία γύρω του.

Ο σημαντικός λόγος που το κάνω αυτό φυσικά είναι, ότι με τον όρο πεδίο, μπορούμε να αντιληφθούμε την ολότητα που υπάρχει στο περιβάλλον μας. Είναι εύκολο να δούμε το ίδιο μας το σώμα ή τα δέντρα και τα ζώα, ή τα αντικείμενα και τις καταστάσεις που ζούμε καθημερινά, σαν ενεργειακά πεδία κι αυτά, μέσα σε ακόμη ευρύτερους ενεργειακούς χώρους, οι οποίοι διαχωρίζονται μεταξύ τους πάλι από πεδία, που απλά δονούνται διαφορετικά. Οι περισσότεροι από μας, έχουν ακούσει ή διαβάσει τουλάχιστον μια φορά για την ενεργειακή φύση του δικού μας σώματος και λίγοι ίσως ότι η διαφορά των αερίων, υγρών και στερεών είναι ότι και τα τρία αποτελούνται από ενέργεια που δονείται σε διαφορετική συχνότητα. Μια ενέργεια που η αιτία που την κάνει ορατή ή αόρατη είναι η συχνότητα που δονείται. Έτσι πια, , οι περισσότεροι αναγνώστες από μας εδώ, μπορούν να κατανοήσουν ότι όλα γύρω μας, μαζί και τα υλικά μας σώματα, είναι μέρη ενεργειακών πεδίων, από τα οποία κάποια τμήματά τους είναι ορατά και κάποια άλλα όχι. Μπορούν δηλαδή να αρχίσουν να αντιλαμβάνονται, ότι όλα τα πράγματα που συμμετέχουν στον υλικό μας χώρο, διαθέτουν ένα κομμάτι τους ορατό και κάποιο άλλο αόρατο.

Και αυτό μπορούν να το κάνουν, μόλις χρησιμοποιήσουν πλέον στη θέση της οντότητας, την έννοια του «πεδίου». Διότι πριν μερικά χρόνια, η έννοια που χρησιμοποιούσαμε για όλα αυτά ήταν η «οντότητα» με την έννοια του «υπάρχων», αυτού που υπάρχει ανεξάρτητα αν το αισθανόμαστε ή όχι. Ανεξάρτητα αν το βλέπουμε ή αν παραμένει σε μας αόρατο, αυτό υπάρχει και αλλού. Το αλλού όμως, όταν αδυνατείς να το αισθανθείς και να το μετρήσεις, είναι δύσκολο να το δεχθείς και να το αντιληφθείς. Τον ηλεκτρομαγνητισμό όμως τον γνωρίζουμε πλέον. όπως και τη ηλεκτροβαρύτητα. Είναι δύσκολο να δούμε τα πεδία που σχηματίζουν γύρω από ένα σώμα σαν οντότητες αλλά γνωρίζουμε ότι το πεδίο - αν και παραμένει στα μάτια μας αόρατο- είναι εκεί. μπορούμε να το αντιληφθούμε αυτό. Όπως λοιπόν αντιλαμβανόμαστε ότι γύρω από κάθε πυλώνα διανομής ηλεκτρικού ρεύματος ή κινητής τηλεφωνίας, αναπτύσσεται ένα αόρατο πεδίο το οποίο αν και είναι αόρατο έχει σε μας και τις συσκευές μας κάποια επίδραση, έτσι θα μπορούμε και να φανταστούμε το αόρατο μέρος των πραγμάτων ή του δικού μας σώματος. Έτσι θα μπορούμε να «δούμε» νοητικά την έννοια του «πεδίου».

Διότι μέχρι τώρα, έχουμε μιλήσει για τον αισθητό κόσμο, ότι περιέχει δύο τμήματα. ένα ορατό και ένα αόρατο. Και μέσα στο ορατό έχουμε εντάξει τρεις χωρικές διαστάσεις οι οποίες και σχηματίζουν τις μορφές των πάντων γύρω μας. Μέσα στο αόρατο μέρος όμως, έχουμε τοποθετήσει δύο σημαντικές επίσης διαστάσεις, οι οποίες σαφώς επηρεάζουν και επιδρούν στο ορατό κομμάτι του. Οι διαστάσεις φυσι-

κά μαθηματικά είναι αρκετά περισσότερες από πέντε, αρκετές όμως από αυτές αποτελούν επίπεδα αυτών των δύο. της τέταρτης και της πέμπτης διάστασης. Έχουμε πει λοιπόν σε άλλες αναρτήσεις μου, ότι η μεν πέμπτη διάσταση είναι χασοτική, ενώ η τέταρτη είναι η διάσταση του σχεδιασμού. Ο προθάλαμος δηλαδή του κόσμου που αισθανόμαστε. Έχουμε συνηθίσει όμως την τέταρτη διάσταση να την ονομάζουμε χρόνο και μάλιστα γραμμικό χρόνο. Έχει αυτό κάποια σχέση με ότι συζητάμε εδώ; Φυσικά και έχει. Διότι η τέταρτη διάσταση αποτελεί το συνολικό χρόνο. Αποτελεί το χρόνο σαν χώρο και αυτό είναι ένα σημείο που θα πρέπει να το αναλύσουμε λίγο ώστε να γίνει αντιληπτό.

Το σημείο από όπου πρέπει να ξεκινήσουμε είναι μια χρονική στιγμή. οποιαδήποτε θέλουμε. Και εκείνη ακριβώς τη χρονική στιγμή να αντιληφθούμε ότι πρόκειται για το «Τώρα». Μια στιγμή που ακολουθείται από μια επόμενη στιγμή, δηλαδή από ένα ακόμη «Τώρα», και στη συνέχεια κι άλλο, κι άλλο, κι άλλο συνέχεια. Ο κόσμος μας δηλαδή είναι μια αλληλουχία από «παρουσιάσεις» διαδοχικών «Τώρα». Που; «Εδώ». Εδώ που είμαστε. Ο κόσμος μας αποτελείται από διαδοχικές «εμφανίσεις» αυτού που κάθε φορά εννοούμε «Εδώ» και «Τώρα». Όταν περιέγραψα την αρχή της αντίστροφης ροής, μιλάω για διαδοχικές εμφανίσεις και στη συνέχεια εξαφανίσεις του αισθητού κόσμου. Κάθε εμφάνιση ακολουθείται από ένα κενό το οποίο διαρκεί κατά το 1/3 του χρόνου της εμφάνισης που προϋπήρξε. Δηλαδή εμφάνιση του αισθητού κόσμου, κενό και πάλι εμφάνιση του αισθητού κόσμου, κενό και πάλι το ίδιο. Είναι δηλαδή, σαν να αναβοσβήνει ο κόσμος μπροστά στα μάτια μας με μια τέτοια ασύλληπτη ταχύτητα όμως (τετράγωνο της ταχύτητας του φωτός) την οποία είναι εντελώς αδύνατο να αντιληφθούμε.

Έτσι, θεωρούμε ότι αυτό που βλέπουμε και αισθανόμαστε, είναι συνέχεια εκεί, άρα σταθερό και πραγματικό. Ο κόσμος ολόκληρος αναβοσβήνει μπροστά μας, εμφανίζεται και εξαφανίζεται, κι εμείς θεωρούμε ότι είναι πάντα εκεί. Γιατί όμως εξαφανίζεται και μένει αυτό το κενό; Γιατί συμβαίνει αυτό που μοιάζει σαν διαδοχικά καρέ από παλιά ταινία; Διότι αγαπητέ αναγνώστη, ο αισθητός κόσμος όπως έχουμε πει, είναι η ροή της συνειδητότητας. Η συνεχής ροή ενός ενεργειακού πεδίου, «δια μέσου του κόσμου μας». Και τι είναι αυτό που ρέει; Τι είναι αυτό που δημιουργεί αυτό το «ρεύμα» που διαπερνά τον κόσμο μας; Αγαπητέ αναγνώστη, αυτά που δημιουργούν τη συνεχή ροή είναι τα «Τώρα» μας. Τα «Εδώ» και «Τώρα» μας. Το ένα μετά το άλλο, ρέουν συνεχώς και σχηματίζουν τον κόσμο μας. Η συνειδητότητα δηλαδή, είναι σαν ένα ενεργειακό ρεύμα (αντίστοιχο της έννοιας ροής του ηλεκτρικού ρεύματος) αποτελούμενο από «Εδώ και Τώρα» στη σειρά. Άρα δηλαδή, η συνειδητότητα είναι το ενεργειακό πεδίο που περιέχει όλες τις στιγμές μας; Ακριβώς. Η συνειδητότητα μέσα στην οποία είμαστε και εμείς, είναι ένα γιγαντιαίο ενεργειακό πεδίο, μέρος του οποίου είναι ορατό και ένα άλλο είναι αόρατο.

Και ποιο είναι ορατό και ποιο αόρατο. Όλο το πεδίο της συνειδητότητας είναι αόρατο. Όλο εκτός από ένα κομματάκι του κάθε φορά. Το «Εδώ και Τώρα». Κάθε φορά δηλαδή παρουσιάζεται μπροστά μας ένα μόνο μικρό ελάχιστο τμήμα του ενεργειακού αυτού πεδίου που ονομάζεται συνειδητότητα. Πείτε μαζί μου: «τώρα, τώρα, τώρα, τώρα, τώρα, τώρα, τώρα.» κάθε ασύλληπτα μικρή χρονική στιγμή που περνά σαν γραμμικός χρόνος, αποτελεί τα μοναδικά ορατά σημεία της συνειδητότητας. Και τα σημεία αυτά, εμείς τα ενώνουμε νοητικά μέσα μας και σχηματίζουμε την ενιαία εικονική πραγματικότητα που ζούμε. Και τα άλλα; Τα άλλα αποτελούν αυτό που εμείς ονομάζουμε παρελθόν και μέλλον. Είναι οι στιγμές που εμείς τις ονομάζουμε «αναμνήσεις» ή «μελλοντικά σχέδια». Και τα δύο αυτά, είναι το αόρατο μέρος του ενεργειακού πεδίου που ονομάζεται συνειδητότητα. Και γιατί συμβαίνει λοιπόν αυτό;

Γιατί υπάρχει η ροή αυτή; Πως σχηματίζεται; Όπως έχουμε πει, η ροή αυτή και ο αισθητός κόσμος σχηματίζεται από τον κάθε παρατηρητή. Το κάθε «Εδώ και Τώρα» που σχηματίζεται και παίρνει μορφή δηλαδή υλοποιείται, απαιτεί ένα ελάχιστο ποσό ενέργειας, η οποία ονομάζεται ενέργεια διατήρησης της μορφής ή απλά «ενέργεια διατήρησης». Η ενέργεια αυτή σύμφωνα με τον νόμο της σχετικότητας, μετατρέπεται σε υλική μάζα, τη στιγμή της παρατήρησης της. Πριν από αυτό το γεγονός, ο χώρος είναι κενός. Η ενέργεια δηλαδή η οποία απαιτείται για να υλοποιήσει μια μορφή ή μια κατάσταση, «έρχεται» ή «βγαίνει» από το αόρατο μέρος της συνειδητότητας, δηλαδή από την τέταρτη διάσταση. η οποία διάσταση όπως έχετε αντιληφθεί είναι ένα εντελώς ενεργειακό πεδίο, χωρίς ίχνος βιολογικής ζωής. Τόσο η τέταρτη όσο φυσικά και η πέμπτη ακόμα περισσότερο, είναι χώροι καθαρά ενεργειακοί, δηλαδή πνευματι-

κοί ή νοητικοί, όπου η έννοια της ύλης και της βιολογίας είναι εντελώς αδύνατο να υπάρξει.

Μα τότε, τι είναι αυτό που λένε ότι θα περάσουμε στην πέμπτη διάσταση; Πως θα περάσουμε αν είναι αδύνατο να υπάρξει το βιολογικό μας σώμα. Αγαπητέ αναγνώστη, αυτό λέω συνέχεια. Δηλαδή τι λέω; Πρώτον ότι είναι χωρίς νόημα να λέει κάποιος ότι «τώρα θα περάσει στην τέταρτη και πέμπτη διάσταση», για τον απλούστερο λόγο, ότι είναι αδύνατον να υπάρχει κάτι στον αισθητό κόσμο χωρίς να έχει υπάρξει λίγο πριν στην τέταρτη και στην πέμπτη. απλά διότι, ότι εμφανίζεται στον τρισδιάστατο κόσμο, υπάρχει συγχρόνως (μάλλον οι προηγούμενες και οι επόμενες στιγμές του) στις διαστάσεις αυτές. Και δεύτερον, ότι το βιολογικό υλικό σώμα, είναι η εικονική προσομοίωση του ενεργειακού πεδίου. Δηλαδή, το υλικό μας σώμα, είναι μη πραγματικό, εικονικό και παράγεται μόνο στον αισθητό κόσμο. άρα αδύνατον να εισχωρήσει στον πραγματικό χώρο του ενεργειακού μέρους της συνειδητότητας.

Να το πούμε πιο αναλυτικά. Στην υλοποίηση, όλα ξεκινούν από τον σχεδιαστή του έργου. του όποιου έργου. Εκείνος ξεκινά και «διοχετεύει» νοητικά ενέργεια μέσα στην πέμπτη διάσταση η οποία είναι χαοτική. Αυτή (το πεδίο της) αμέσως ανταποκρίνεται και αρχίζει και δημιουργεί (χαοτικά) όλες τις εναλλακτικές δυνατότητες και πιθανότητες που μπορεί να έχει. Στην πέμπτη δηλαδή διάσταση, είναι σχηματισμένα όλα τα ανεκπλήρωτα όνειρά μας, οράματα και σχέδιά μας για το μέλλον. Όλα αυτά που σκεφτήκαμε να κάνουμε κάποια στιγμή αλλά έμειναν στα σχέδια. Η πέμπτη διάσταση δηλαδή είναι το πνευματικό απόθεμα ή η πνευματική αποθήκη του κόσμου μας. Κάποιο από τα σχέδια όμως, ο σχεδιαστής του δίνει περισσότερη σημασία νοητικά. Η σημασία αυτή και η εστίαση, συγκεντρώνει στο έργο την απαραίτητη «ενέργεια σχηματισμού», η οποία το «κατεβάζει» στην τέταρτη διάσταση.

Εκεί, το έργο, αρχίζει και απορροφά ενέργεια, από τον σχεδιαστή του. Ενέργεια νοητική, η οποία αρχίζει να το προσδιορίζει στις λεπτομέρειές του. Κάθε λεπτομέρεια που του δίνει ο σχεδιαστής ή οραματιστής, το τροφοδοτεί με ενέργεια η οποία αρχίζει να το δονεί ώστε να μπορέσει να πάρει μορφή. Στη φάση επίσης αυτή, ο σχεδιαστής το προσδιορίζει και χρονικά, δηλαδή προσδιορίζει τη χρονική στιγμή της εμφάνισής του από όπου και μετά έχει υλοποιηθεί. Αν το έργο είναι μεγάλο όμως, ο σχεδιαστής θα χρειαστεί την βοήθεια και άλλων ατόμων. Γιατί; Για να το τροφοδοτήσουν με ενέργεια. Πως; Νοητικά. Κάθε άτομο που ασχολείται με τον σχεδιασμό του έργου, στην πραγματικότητα γίνεται διαβιβαστής ενέργειας, η οποία συγκεντρώνεται στην τέταρτη διάσταση για το σκοπό αυτό. Ένας κοινός τρόπος για τις αδελφότητες είναι να διαχειριστούν τον όρο «αγάπη». Είπαμε και σε άλλες αναρτήσεις, ότι η «αγάπη» που προέρχεται από το πλήθος των ανθρώπων, αποτελεί την κύρια πηγή ενέργειας στις μεγάλες υλοποιήσεις. Στην πραγματικότητα δηλαδή, ο καθοδηγητής του πλήθους, γίνεται διαχειριστής ενέργειας.

Πως; Αρχίζει και τους μιλά έτσι ώστε να ενεργοποιήσει το συναίσθημα του πλήθους και να το εστιάσει σε αυτό που θέλει να δημιουργήσει. Οι άνθρωποι, είναι το ισχυρότερο εργαλείο του σύμπαντος, στη διαχείριση ενέργειας. μόνο που το αγνοούν εντελώς. Όταν πετύχει η εστίαση αυτή της διοχέτευσης ενέργειας προς κάποιο έργο, τότε ο άνθρωπος, νοιώθει μια μεγαλειώδη εσωτερική γαλήνη. Διότι η αγάπη αυτό είναι. Η άνευ όρων προσφορά της προς τους άλλους. Μόνο που τόσα χρόνια, όλοι μας εκπαιδεύουν για το αντίθετο. την άνευ όρων ζήτησή της από τους άλλους. Έτσι λοιπόν, το έργο το οποίο βρίσκεται ακόμη στην τέταρτη διάσταση, συνεχίζει να απορροφά ενέργεια, μέχρι που φτάνει στο σημείο όπου η ενέργεια που συγκεντρώνεται, αναλογεί στην ενέργεια υλοποίησης. όπου δηλαδή το έργο πλέον μπορεί να υλοποιηθεί.

Αυτό είναι και το κρίσιμο σημείο. Διότι μόλις το υπό υλοποίηση έργο απορροφήσει την απαραίτητη ενέργεια υλοποίησης, πρέπει να υλοποιηθεί. Όπως το μωρό στους εννέα μήνες. Αν αναβάλουμε την υλοποίηση και το έργο συνεχίσει να απορροφά ενέργεια χωρίς να υλοποιείται, τότε όλο το οικοδόμημα που σχεδιάσαμε στην τέταρτη διάσταση θα καταστραφεί. Θα διαλυθεί. θα «καεί». τέλος. Οι αδελφότητες όμως γνωρίζουν τη διαδικασία. Έτσι φροντίζουν από την αρχή και έχουν έτοιμους μηχανισμούς αναχαίτισης της τροφοδοσίας έτσι ώστε να έρθει η υλοποίηση τη στιγμή που το θέλουν και όχι όποτε συμβεί από μόνο του. Έτσι τι κάνουν; Δημιουργούν ένα δεύτερο πεδίο το οποίο είναι αντίθετο στο πρώτο. Κάτι σαν εικονικό αντίπαλο. Ας πούμε «σκοτεινούς και φωτεινούς». Ωστε με τις κατάλληλες κινήσεις να ρυθμίζουν τη ροή των γεγονότων. δηλαδή τη ροή της συνειδητότητας. δηλαδή το πλήθος, η μάζα, είναι ένας

ροοστάτης στα χέρια τους, ο οποίος ρυθμίζει την διαχείριση της ενέργειας που τροφοδοτούν κάθε μεγάλο έργο.

Τι συμβαίνει όμως με το θέμα του βιολογικού σώματος; Πως είναι δυνατόν να το διαχειριστεί κάποιος ο οποίος θεωρεί ότι έχει σκοπό να «περάσει» μαζί του στον έξω διαστασιακό χώρο; Για να αντιληφθούμε αυτό το θέμα θα πρέπει να το δούμε από απόσταση. Από έναν άλλο πλανήτη ας πούμε. Έστω δηλαδή ότι είμαστε έξω από το σώμα μας και επιλέξαμε να έρθουμε στον πλανήτη γη. Ο πλανήτης αυτός, η Γη μας, είναι στην ουσία ένα γιγαντιαίο ενεργειακό πεδίο πύκνωσης. Όπως ο πλανήτης Ερμής για παράδειγμα είναι το πεδίο που σχετίζεται με την αλληλεπίδραση της πληροφορίας, η Γη, είναι το πεδίο της έλξης και της απώθησης. Μιας διαδικασίας που προκαλεί τη «συσσωρευση» (πύκνωση) της ενέργειας προς το κέντρο του πεδίου και την απώθηση οτιδήποτε ξένου μακριά (θα δώσω λεπτομέρειες στην ανάρτηση για το ηλιακό σύστημα). Έτσι λοιπόν, η ψυχή ερχόμενη γνωρίζει, ότι θα πρέπει να χρησιμοποιήσει ένα μέσο, το οποίο πρώτον θα την προστατεύσει από το βαρυτικό πεδίο πύκνωσης και δεύτερον θα της δώσει την ευκαιρία να «αισθανθεί» με τον τρόπο που αισθάνεται ο άνθρωπος, με τις πέντε αισθήσεις.

Γιατί, μπορείς να αισθάνεσαι και διαφορετικά; Φυσικά. Κάθε πλανητικό πεδίο, έχει τις δικές του αισθήσεις. Αυτός είναι ο λόγος που όταν η ψυχή εγκλωβιστεί στην πέμπτη διάσταση, οι αισθήσεις γίνονται άπειρες (με αποτέλεσμα και άπειρες πεποιθήσεις άρα και άπειρο εσωτερικό πόνο). Διότι στην πέμπτη διάσταση, περιέχονται όλες οι υπάρχουσες αισθήσεις μέσα. Η πέμπτη είναι χαοτική, θυμάστε; (έχω γράψει για αυτό στις αναρτήσεις περί ψυχής.). Έτσι λοιπόν, η ψυχή «ντύνεται» τον κόσμο μας, για να τον αισθανθεί. Το βιολογικό σώμα δηλαδή, είναι κύτταρο της Γης, ή αν θέλετε της Γαίας. Του ενεργειακού πεδίου του πλανήτη. Ανήκει στη γη μονάχα, κάτι που θα πρέπει να γίνει κατανοητό όταν γίνονται συζητήσεις για το διάστημα. Διότι η μόνη που μπορεί να ταξιδεύει διαστρικά είναι μονάχα η ψυχή κι όχι το σώμα. το έχω ξαναπεί αυτό και θα το λέω. Η ψυχή μόνο, η οποία έχει την ικανότητα σε κάθε πλανήτη που πηγαίνει, να «ντύνεται» και το κατάλληλο σώμα. Ένα σώμα που να ανήκει πάντα στον πλανήτη.

Έτσι, όταν συζητούν για την μετάβαση της ύλης, της γήινης μορφής στον έξω χώρο, είναι σαν να λες ότι θα πάρεις και τον πλανήτη μαζί σου. Ίσως είναι δύσκολο να το αντιληφθεί ο αναγνώστης αλλά έτσι είναι. Η οποιαδήποτε μετάβαση της βιολογικής ύλης έξω από τον τρισδιάστατο χώρο μας, σηματοδοτεί αυτόματα το βιολογικό θάνατο του σώματος. Το οποίο έτσι κι αλλιώς, είναι προσωρινό. Το σώμα δηλαδή, είναι το ορατό μέρος του Εαυτού μας, ενός Εαυτού που πάλλεται τόσο στο ορατό όσο και στο αόρατο μέρος της συνειδητότητας. Ενός Εαυτού που όπως αντιλαμβανόμαστε, αποτελεί ένα ενεργειακό πεδίο, του οποίου τα μέρη, πάλλονται σε διαφορετικές συχνότητες. Η ενέργεια όμως της αγάπης που περνά από μέσα μας, δρα και στο δικό μας σώμα. Στην υλοποίησή του. Διότι μέρος της αγάπης που διοχετεύεται προς ένα μέρος, απορροφάται από το ενεργειακό μας μέρος που βρίσκεται στην τέταρτη διάσταση. Και η διαχείριση της όλης διαδικασίας αυτής, είναι ιδιότητα της ψυχής η οποία σχετίζεται με την τροφοδοσία του σώματος με τη ζωτικότητα.

Η ζωτικότητα δηλαδή, είναι η ενέργεια που απορροφάται στην τέταρτη διάσταση με σκοπό να υλοποιεί το σώμα μας και όχι η ενέργεια του λίπους για παράδειγμα που συσσωρεύεται στο σώμα μας. Θα δώσω ένα παράδειγμα αν και για αυτά θα μιλήσω σε αναρτήσεις για την υγεία. Είπαμε ότι η εμφάνιση του κόσμου μας γίνεται με διαδοχικές εμφανίσεις και κενό (εξαφανίσεις). Κάθε εμφάνιση διαρκεί τριπλάσιο χρόνο από το κενό. Η διαδικασία αυτή ελέγχεται από την ψυχή μας. Όμως όταν σε κάποια στιγμή άγχους ή στεναχώριας υπάρχει κάποιο πρόβλημα στον ψυχισμό μας, δηλαδή όταν το σώμα απαιτεί περισσότερη ενέργεια υλοποίησης, η ενέργεια «διατήρησης» του μειώνεται. Δηλαδή η ενέργεια που μας κρατά στο κάθε «Τώρα» εκείνη τη στιγμή είναι μικρότερη από ότι συνήθως διότι απορροφάται για να υλοποιηθεί το σώμα. Θυμίζω πάλι ότι, η ενέργεια διατήρησης έρχεται από την τέταρτη διάσταση, από τη ζωτικότητα μας.

Αν η ζωτικότητα είναι χαμηλή (ασχέτως αν έχουμε πλεόνασμα από λίπος επάνω στο σώμα μας) τότε η ενέργεια «διατήρησης» δημιουργεί τάση για μικρότερη εμφάνιση και μεγαλύτερο κενό τη στιγμή του «Τώρα». Κάτι όμως που η συνειδητότητα το αγνοεί διότι απορρίπτει οποιαδήποτε αλλαγή στο νόμο 3/1 (εμφάνιση/ κενό) και το διορθώνει αμέσως. Πως το διορθώνει αυτό; «Κατεβάζοντας» ενέργεια από την

πέμπτη διάσταση, η οποία όμως είναι χαοτική. Δηλαδή, μιλώντας για το ανθρώπινο σώμα, μέσα σε εκατομμυριοστό του γραμμικού χρόνου, ανάμεσα στις διαδοχικές εμφανίσεις των «Τώρα» μας, υλοποιείται μέσα στο σώμα μας, ένα νέο σώμα το οποίο έρχεται από την πέμπτη διάσταση χαοτικά. Δηλαδή φέρει την πληροφορία της ζωής, αλλά στερείται μορφής και σχεδιασμού ανθρώπου. Δηλαδή τι είναι αυτό; Υλοποιείται ένα νέο μέρος του σώματος μας το οποίο είναι μεν κυτταρικό, αλλά άμορφο και αθάνατο δηλαδή εκτός νόμων, χαοτικό, δηλαδή καρκίνος.

Και το σώμα αυτό του καρκίνου (για παράδειγμα, ή άλλη ανωμαλία) που ξεκινά να ζει μέσα μας, έρχεται η ζωτικότητα την επόμενη στιγμή που το ενεργειακό επίπεδο ισορροπεί, και το εξαφανίζει, παίρνοντας πάλι τη θέση του το φυσιολογικό μέρος που λόγω του ενεργειακού ελλείμματος το εμφάνισε. Αν η ζωτικότητα όμως συνεχίσει να παρουσιάζει αδυναμία και το ξένο σώμα προλάβει και αυξηθεί σε ένα βαθμό, τότε η συνειδητότητα είναι αδύνατο να τα καταφέρει μόνη της και πλέον μιλάμε για ασθένεια του σώματος. Μια ασθένεια που πάντα ξεκινά από «ασθένεια» της ψυχής.

Παρόμοια κατάσταση με την ελλειμματική ζωτικότητα μπορεί να παρουσιαστεί και με τις ενεργειακές θεραπείες αν αυτές γίνονται τόσο συχνά και καθημερινά όπου οδηγούν το σύστημα αυτοϊασης σε αδράνεια ή δυσλειτουργία. Στην περίπτωση της ενεργειακής θεραπείας, ο κάθε θεραπευτής, στέλνει ενέργεια όχι στο σώμα, αλλά στο αόρατο μέρος του ενεργειακού πεδίου του Εαυτού. Στην τέταρτη διάσταση. Μια ενέργεια που δρα σαν ζωτικότητα. Συγχρόνως, μπορεί να αισθανθεί ο θεραπευτής το πρόβλημα, διαβάζοντας τη συνειδητότητα που επιστρέφει με την αντίστροφη ροή. Δηλαδή ο θεραπευτής «διαβάζει» την ενέργεια που νοσεί η οποία επιστρέφει μέσα στην τέταρτη διάσταση και συγχρόνως, διοχετεύει ενέργεια στο μέρος που πρόκειται να υλοποιηθεί σε λίγο. Η ενέργεια που απορροφάται, ανεβάζει το επίπεδο της ζωτικότητας στο επίπεδο της ενέργειας διατήρησης και το σώμα αρχίζει να υλοποιείται πάλι φυσιολογικό χωρίς ασθένεια. Αν όμως αυτό συνεχιστεί σε ένα υγιές σώμα, τότε έχουμε πρόβλημα διότι διαταράσσεται το φυσιολογικό επίπεδο.

Ο θεραπευτής δηλαδή που αδυνατεί να «διαβάσει» κάποιο πρόβλημα, αλλά στέλνει αδιακρίτως ενέργεια, στην ουσία στέλνει ασθένεια, «καίγοντας» το ενεργειακό πεδίο του ασθενή το οποίο αμέσως μετά τη «θεραπεία» λειτουργεί ελλειμματικά. Ο θεραπευτής επίσης, ο οποίος έχει δικό του πρόβλημα ζωτικότητας, πρέπει να σταματήσει αμέσως τις θεραπείες προς άλλους, διότι σε εκείνη την περίπτωση, αδυνατεί να αντλήσει ενέργεια από το αιθερικό αλλά στέλνει δική του. Με τον τρόπο αυτό, πρώτον εξασθενεί ο ίδιος ο θεραπευτής και δεύτερον, η ενέργεια που στέλνει είναι μπλοκαρισμένη από τον ίδιο, άρα αδύνατον να δημιουργήσει ζωτικότητα και υγεία.

Ο αναγνώστης πλέον, έχει αρχίσει και αντιλαμβάνεται το ενεργειακό εύρος του Εαυτού μας, τη λειτουργία της ψυχής μας για την δημιουργία του αισθητού κόσμου μέσω των πεποιθήσεων και του Εγώ που παράγονται από την αλλοίωση της αλληλεπίδρασης της ψυχής με τον κόσμο. Και όλα αυτά τα συνθέτει γύρω από την διευρυμένη έννοια του όρου «ενεργειακό πεδίο», κάτι το οποίο θα βρούμε μπροστά μας πλέον. Επίσης ο αναγνώστης, αρχίζει και αντιλαμβάνεται τις διαφορές που έχει το υλικό του σώμα από τον υπόλοιπο Εαυτό, ο οποίος έχει άμεση σχέση με τη ψυχή του. Την ψυχή που είναι η αιτία και το μέσο της ύπαρξής μας παντού.. Ενός παντού, που στον αισθητό κόσμο αυτό, μεταφράζεται πάντα σε «Εδώ και Τώρα».

Έξωδιαστασιακός χώρος.

Εδώ και αρκετά χρόνια, ακούω, διαβάζω και μελετώ όπως και οι περισσότεροι από τους αναγνώστες, για την ζωή πέρα από το δικό μας πλανήτη. για εξωγήινη νοημοσύνη και για επισκέπτες από το διάστημα. Τον τελευταίο καιρό όμως, η κατάσταση αυτή έχει ξεπεράσει κάθε όριο φαντασίας, αγγίζοντας την ομαδική παράκρουση. Εδώ μέσα μάλιστα, αρκετά από τα σχόλια ήδη αναφέρονται σε αυτό που συζητιέται με ένταση και αγωνία έξω, στο διαδίκτυο, σε βιβλία, σε παρέες, σε κοινωνικούς σχηματισμούς, ακόμη και σε υπό ίδρυση εκκλησιαστικά σχήματα. Για το λόγο αυτό σήμερα, αποφάσισα να σας πάρω να κάνουμε ένα ταξίδι.

Ένα ταξίδι πέρα από τον αισθητό κόσμο που γνωρίζουμε, έτσι ώστε να προσπαθήσουμε να αρχίσουμε να αντιλαμβανόμαστε τα πράγματα από μια διαφορετική οπτική. Με στόχο να μπορέσουμε στο τέλος να βάλουμε κάποια πράγματα σε μια σειρά τέτοια, η οποία θα μας απαλλάξει σιγά-σιγά από εμμονές και φόβους που έχουν μπει στη σκέψη μας και αδυνατούν να ξεκολλήσουν από εκεί. Εμμονές, οι οποίες δείχνουν να έχουν μπει μέσα στη συνείδησή μας με τέτοιο τρόπο ώστε να μας αφήνουν να χειραγωγούμαστε από όποιον αντιλαμβάνεται το αδύνατο αυτό σημείο μας. Την ολική υποβολή μας σε θέση παντελούς αδυναμίας.

Διότι αυτό συμβαίνει. Οι περισσότεροι, για λόγους που μέρα με την ημέρα θα σας γίνονται περισσότερο γνωστοί, αφήσατε τον Εαυτό σας, να μπει σε μια θέση αδυναμίας τέτοια, που τώρα σας φαίνεται αδύνατο να μπορέσετε να αναλάβετε την ευθύνη της ζωής σας, αφήνοντας τη δυνατότητα αυτή, σε κάποια άλλα όντα, υπερφυσικά, εξωγήινα και θεϊκά. Πριν ξεκινήσουμε λοιπόν το ταξίδι μας, σας λέω ότι σήμερα θα βγούμε εντελώς από τα σώματά μας. και ο λόγος που θα το κάνουμε είναι για να απαλλαγούμε για λίγο από τις αισθήσεις μας. Τις πέντε αυτές αισθήσεις μας, που ο σκοπός τους είναι να αλλοιώνουν την πραγματική εικόνα που υπάρχει από πίσω και να μας παρουσιάζουν όλο αυτό που αισθανόμαστε σαν πραγματικό, μόνιμο και αισθητό κόσμο.

Για να το κάνουμε όμως αυτό, θα πρέπει να πάμε πέρα από την τρίτη διάσταση. Όχι όμως στην τέταρτη, ούτε στην πέμπτη μας και οι δύο αυτές ανήκουν στο αόρατο μέρος του αισθητού μας κόσμου. Σήμερα θα κάνουμε ένα νοητικό άλμα και θα περάσουμε σε χώρους πέρα από αυτόν. Θα μπούμε μέσα στο Αιθερικό, θα διαπεράσουμε τις διαστάσεις και θα φτάσουμε στο ενεργειακό πεδίο πέρα από το χώρο της 5ης διάστασης, έτσι ώστε να έχουμε θέαση σε όλο το σύμπαν. Και από τη θέση αυτή, θα αρχίσουμε να πλησιάζουμε το πλανητικό μας σύστημα. Το πλανητικό σύστημα που στη συνείδηση του σύμπαντος, φέρει το όνομα του κεντρικού του άστρου. του ήλιου του. Που στη συνείδησή μας είναι καταγεγραμμένο σαν «Απόλλων» κι ως αποφεύγουν όλοι να του δώσουν αυτό το όνομα πλέον σήμερα.

Ναι αγαπητέ αναγνώστη. Σήμερα θα ακολουθήσουμε τη διαδρομή που ακολουθεί ο Εαυτός μας, η ψυχή μας, πλησιάζοντας το πλανητικό σύστημα που ζουν τα σώματά μας Το πλανητικό μας σύστημα, το οποίο κανονικά θα μπορούσε να φέρει το όνομα Απόλλων συνολικά, λαμβάνοντας το όνομά του, από το όνομα του ήλιου του. του κεντρικού του ενεργειακού πυρήνα. Για να αρχίσουμε να επικοινωνούμε, θα πρέπει πρώτα να διαγράψετε από τη μνήμη σας ότι εικόνα έχετε για το σύμπαν μας. Τα πάντα. Διότι όλα αυτά που έχετε, είναι ότι έχουν καταγράψει οι αισθήσεις σας γι αυτό. Έχετε δηλαδή τις πληροφορίες μέσα από το σώμα σας, το οποίο είναι μέρος και κύτταρο ενός πλανήτη. Ενός πλανήτη μάλιστα εντελώς ιδιόμορφου όπως θα δείτε. Η νέα εικόνα που σας καλώ να αποκτήσετε για λίγο σε αυτό το ταξίδι, είναι πρώτα απ όλα του αιθερικού πεδίου. Του πεδίου «φορέα» των πεδίων.

Είσαστε λοιπόν ο Εαυτός σας, η ψυχής σας, ένα μικρό ενεργειακό πεδίο που εκπορεύεται και πηγάζει από την πηγή των πάντων με την οποία επικοινωνείτε συνεχώς. Επικοινωνείτε, όχι μόνο με την πηγή σας όμως αλλά με τα πάντα στο σύμπαν. και ταξιδεύετε προς την περιοχή που βρίσκεται η γη, ο πλανήτης μας. Λίγο πιο έξω από τον κόσμο μας όμως υπάρχουν και οι άλλες διαστάσεις όπως η έβδομη η οποία είναι για το σύμπαν που υπάρχουμε η διάσταση της αρχαιακής-πληροφορίας. Κάτι σαν ένα σκληρό δίσκο του δικού μας σύμπαντος. Από εδώ λαμβάνουμε όλοι τις πληροφορίες για τα αρχεία των δημιουργημάτων. Όσα γνωρίζουμε και όσα αγνοούμε για τις ιδιότητες και τη φύση όλων όσων δημιουργούνται εδώ βρίσκονται. Όλα τα αρχεία -πληροφορίες, οι οποίες συγκεντρώνονται εδώ με σκοπό να αξιοποιούνται τόσο από την πηγή όσο και από τους «δημιουργούς». Ένας ενεργειακός χώρος ο οποίος είναι δυνητικά προσβάσιμος σε όλους.

Η θέαση από εδώ λοιπόν, περιλαμβάνει τα πάντα όσων βρίσκονται στις μικρότερες διαστάσεις. Έτσι έχουμε την ευκαιρία να στραφούμε προς το χώρο που ζούμε σαν σώματα και να τον αντιληφθούμε α-στραπιαία ολόκληρο. Μόνο που εδώ, θα κάνουμε λίγη ώρα να τον περιγράψουμε. Το πεδίο λοιπόν που αντιλαμβάνεστε για ολόκληρο το ηλιακό μας σύστημα, είναι ενιαίο και αμοιβαία αλληλεπιδράσιμο. Όλοι αυτοί οι πλανήτες που εμείς βλέπουμε με τα τηλεσκόπια μίλια μακριά ο ένας από τον άλλον, μέσα στο αιθερικό είναι ένα όλον. και για να αρχίσουμε να προσδιορίζουμε κάθε ένα ξεχωριστά θα πρέπει σχεδόν να εισέλθουμε μέσα σε κάθε πεδίο, το οποίο όμως είναι πάντα αναμεμειγμένο με τα των υπόλοιπων πλανητών και ποτέ οριοθετημένο με αποστάσεις κενού όμως το αισθανόμαστε εμείς με τις αισθήσεις μας.

Η ψυχή, δηλαδή ο Εαυτός μας, μπορεί να έχει θέαση από το επίπεδο εκείνο που συζητάμε, ή να μπει μέσα σε κάθε πεδίο (πλανήτη) και να αλληλεπιδράσει δυναμικά μαζί του σαν μέρος του. Αν το κάνει όμως αυτό, πρέπει να περάσει μέσα του και να «φορέσει» ένα ενεργειακό κάλυμμα, μέσα από το οποίο θα αντιληφθεί το σύμπαν. Τι συμβαίνει δηλαδή. Εμείς, θεωρούμε, ότι οι κάτοικοι κάθε πλανήτη πέρα από τη Γη, έχουν πυκνά και υλικά σώματα περίπου όπως τα δικά μας. Έτσι παρουσιάζονται από τους περισσότερους. Περίεργα μεν σώματα με διάφορα σχήματα, αλλά σώματα με μορφή. Για παράδειγμα οι ερπετοειδείς σαν ερπετά ή οι Ολύμπιοι σαν άνθρωποι ή περίπου έτσι.

Όμως η εικόνα που έχουμε για αυτά, παράγεται μονάχα από τις αισθήσεις που υπάρχουν στη γη. Οι αισθήσεις δηλαδή που γνωρίζουμε εμείς σαν όραση, αφή, όσφρηση, ακοή και γεύση, είναι ιδιότητες του γήινου σώματος μονάχα. Το έχετε ποτέ σκεφτεί αυτό; Διότι ο κάθε πλανήτης έχει εντελώς διαφορετικές ιδιότητες πεδίου και εντελώς διαφορετικές αισθήσεις, το σύνολο των οποίων στο σύμπαν είναι άπειρο. Για παράδειγμα ας πούμε, στον πλανήτη Άρη, η αίσθηση της γεύσης είναι άγνωστη. Μπορεί να υπάρχει όμως η (ανάλογη) αίσθηση της ανάφλεξης ή στον Ερμή η (ανάλογη) της σύναψης που σε μας είναι χωρίς νόημα και για αυτό ανύπαρκτες. Στον κάθε πλανήτη δηλαδή, οι αισθήσεις που μπορεί να έχει ένα σώμα είναι εντελώς διαφορετικές από κάποιον άλλον.

Και φυσικά η φύση και οι ιδιότητες του ίδιου του σώματος είναι τόσο διαφορετικές που ακόμη κι αν μας τα έδειχνε κάποιος, θα ήταν δύσκολο να τα «δούμε», μιας και θα ήταν δύσκολο να τα αναγνωρίσουμε σαν τέτοια. Αυτό σημαίνει ότι για παράδειγμα στον Άρη, τα σώματα θα μπορούσε να φέρουν μια εντελώς διαφορετική μορφή η οποία να μοιάζει σε μας, ας πούμε, με σφαιρίδια. Για να έρθει όμως ένα τέτοιο ον από τον Άρη εδώ, θα πρέπει πρώτα να «βγάλει» το εκεί σώμα του και ερχόμενο εδώ να «φορέσει» ένα άλλο διαφορετικό, το οποίο να είναι συμβατό με του δικού μας πλανήτη. Διότι το κάθε πλανητικό «σώμα» της κάθε οντότητας, μπορεί να υπάρχει σαν τέτοιο, μόνο στο ενεργειακό πεδίο του συγκεκριμένου πλανήτη στον οποίο υπάρχει. Όπως και το δικό μας σώμα των ανθρώπων. Μπορεί να υπάρχει μονάχα κοντά και μέσα στο ενεργειακό πεδίο της γης.

Για να αρχίσει να γίνεται κατανοητό όλο αυτό εδώ θα πρέπει να προσθέσω στη συζήτηση την επιστήμη της αστρολογίας, η οποία για λόγους που έχουμε προαναφέρει σε άλλα άρθρα, έχει αποκοπεί από την συνολική αστρονομία ως περιττή. Όμως η έννοια του «μηδέν άγαν» είναι αυτό ακριβώς. Η θεώρηση κάθε πληροφορίας ως μη περιττής. Διότι ενώ η αστρονομία εξετάζει τη φύση των άστρων από τους φυσικούς νόμους της Γης, η αστρολογία τα αντιλαμβάνεται ως ενεργειακά πεδία. αλλά εξοστρακισμένη όπως είναι από την επίσημη επιστήμη, παραμένει φιμωμένη και αόρατη, ανίκανη να μας δώσει τις απαραίτητες

πληροφορίες οι οποίες θα μας βοηθήσουν να συνάψουμε μια ολοκληρωμένη σκέψη.

Όμως θα ήταν πραγματικά σημαντικό να ρωτούσατε έναν αστρολόγο να σας δημιουργήσει ένα αστρολογικό χάρτη για κάποιον κάτοικο του πλανήτη Άρη. Διότι τότε, θα αναγκαζόταν να αναλογιστεί την επίδραση της Γης πάνω του. Διότι οι περισσότεροι από μας πια, έχουμε κάποιες πληροφορίες για τη φύση των πλανητών στο ζώδιό μας. Όσο και να το αρνούμαστε, όλοι καταλαβαίνουμε σε γενικότατες τι σημαίνει η επίδραση του Κρόνου, ή του Δία ή του ανάδρομου Ερμή στις ζωές μας. Και αυτό το κάνουμε διότι κάποιος μας είπε για τις ιδιότητες του κάθε πλανήτη. Αλήθεια όμως, υπάρχει κάποιος αστρολόγος που να έχει διερωτηθεί για την επίδραση του δικού μας πλανήτη στους άλλους δίπλα. Αμφιβάλω. διότι για να το κάνει αυτό, θα πρέπει να το δει από το επίπεδο του αιθερικού και όχι το σώματός μας.

Μπορείτε να σκεφτείτε δηλαδή, πως μπορεί να μοιάζει η γη μας από μια περιοχή σαν εκεί έξω; Για να σας βοηθήσω, ο πλανήτης μας είναι ο πλανήτης της πυκνώσης. Η πυκνώση δηλαδή είναι για τη Γη, ότι η επικοινωνία για τον Ερμή. Η πυκνώση που έχει σχέση με την έλξη και την απώθηση. ιδιότητες που εκτός του αισθητού κόσμου, κρατούν τον πλανήτη μας εντελώς «μη αισθητό». Η ψυχή δηλαδή, στην ενεργειακή περιοχή του πλανητικού μας συστήματος αλλά έξω από τον πλανήτη μας, αντιλαμβάνεται τη Γη σαν κάτι ενεργειακά αόρατο. «μη υπάρχον». τίποτε. Διότι η ενεργειακή έλξη και απώθηση, τον αφαιρεί εντελώς από το πεδίο σαν πληροφορία. Η πυκνώση της ενέργειας είναι τόση, που τον εξαφανίζει σαν ενεργειακή θέση. Και το ενεργειακό αρνητικό που δημιουργεί, εξισορροπείται από την ισοδύναμη απώθηση, όπου στο τέλος τον κάνει ενεργειακά «μη υπαρκτό». Κατανοεί τώρα ο αναγνώστης τι εννοούμε, όταν λέμε τόσο καιρό τον πλανήτη μας «μη υπαρκτό»; Εννοούμε, ότι από εκεί έξω, πριν μπει μέσα στο χώρο του η κάθε ψυχή, τον αντιλαμβάνεται σαν να μην υπάρχει.

Και τότε; Πως καταλαβαίνει τελικά ότι κάτι υπάρχει εκεί και αποφασίζει να μπει και να ενσαρκωθεί σε σώμα; Πως αντιλαμβάνεται η ψυχή την ύπαρξη ενός μη υπάρχοντος κόσμου, αλλά αποφασίζει να συμμετέχει σε αυτόν; Αγαπητέ αναγνώστη, αν έχεις διαβάσει τα άρθρα μου και τις αναρτήσεις, τότε θα έχεις καταλάβει στο σημείο αυτό, ότι η ψυχή το μόνο που αντιλαμβάνεται έτσι ώστε να αποφασίσει να μπει μέσα στον κόσμο μας, είναι την παρουσία των άλλων ψυχών. Χωρίς να μπορεί να τον αντιληφθεί ως πληροφορία, επικοινωνεί με τις ψυχές που υπάρχουν μέσα του ενσαρκωμένες. Αντιλαμβάνεται ότι στο σημείο του ενεργειακού χώρου, υπάρχει ένας αόρατος χώρος, όπου μέσα του υπάρχουν ψυχές. Πως το αντιλαμβάνεται αυτό; Από το αρχείο της δυαδικότητας και της αλληλεπίδρασης επικοινωνεί με τους «άλλους» που βρίσκονται μέσα. «Βλέπει» ενεργειακά τον εσωτερικό τους πόνο, το φόβο, τα πάντα όσα μπορούν να μεταφραστούν σε εκείνη με ενεργειακό τρόπο. και αποφασίζει ελεύθερα να μπει.

Κάθε ένας όμως που αποφασίζει να μπει στον ενεργειακό χώρο του πλανήτη Γαία, για να μπορέσει να αντιληφθεί τι συμβαίνει μέσα του, θα πρέπει να «ντυθεί» με ένα υλικό σώμα. Ένα σώμα που παίζει το ρόλο σκάφανδρου επικοινωνίας. Κάθε υλική μορφή δηλαδή, με κεφάλι, πόδια, κλπ αποτελεί σώμα που χρειάζονται οι ψυχές ή τα ατομικά ενεργειακά πεδία για να επικοινωνήσουν με τον αισθητό πια κόσμο και να προστατευθεί από το υπερβολικά «βαρύ» ενεργειακό πεδίο πυκνώσης. Από τη στιγμή που «φοράνε» οι ψυχές το σώμα, ο κόσμος μετατρέπεται αυτόματα από «μη αισθητό» σε «αισθητό». Όλα όσα πριν αντιλαμβανόταν σαν ενεργειακά πεδία πάνω στο γενικό πλέγμα του αιθερικού, τώρα τα βλέπει και τα αισθάνεται ξεχωριστά σαν μορφές πυκνωμένες σε ύλη που ανάμεσά τους υπάρχει κενό. Αυτόματα όμως χάνει και την αίσθηση της έννοιας της «ψυχής» και «Εαυτού» που είχε και αρχίζει να αναπτύσσει τις γνωστές πια πεποιθήσεις.

Έτσι εισέρχεται μέσα και αρχίζει να ζει τις ζωές της. Όμως, η «βύθιση» μέσα στο «χρόνο» δημιουργεί ταυτόχρονα όλες τις ζωές που θα ζήσει. Δηλαδή ενώ σε μας φαίνονται γραμμικά, η μία μετά την άλλη, που ίσως να μεσολαβούν και χρόνια αρκετά ή αιώνες μεταξύ τους, η ψυχή, τις δημιουργεί στην τέταρτη διάσταση παράλληλα. Όλες μαζί ταυτόχρονα για εκείνη. Για να το αντιληφθείτε αυτό που σας λέω, θα σας δώσω ένα παράδειγμα. Έστω ότι βρίσκεστε σε ένα παραλιακό σημείο και κοιτάτε το ηλιοβασίλεμα για ένα περίπου λεπτό. Ύστερα, σας ζητώ να γράψετε ένα κείμενο όπου να περιγράψετε όλες τις σκέψεις και τα συναισθήματα που βιώσατε καθώς το παρατηρούσατε. ένα κείμενο που να περιέχει 1000 περίπου λέξεις. Πόση ώρα λέτε να κάνετε; Ίσως και μία ώρα μέχρι να το ολοκληρώσετε. Το ίδιο συμβαίνει με τις

ζωές μας. Μόλις η ψυχή «βυθιστεί» στην πέμπτη και στη συνέχεια στην τέταρτη διάσταση, δημιουργεί αυτόματα όλο το φάσμα της ζωής της εδώ.

Για τα σώματα όμως είναι διαφορετικά. Διότι μόλις εισχωρήσει στον αισθητό κόσμο και φορέσει το σώμα της, αυτό θα της παραχωρήσει μερικά χρόνια γραμμικής ζωής και ύστερα είναι αναγκασμένη να γυρίσει σελίδα και να συνεχίσει σε καινούριο σώμα που σε μας φαίνεται καινούργια ζωή και μετά πάλι τα ίδια. Ενώ δηλαδή σε μας φαίνεται να περνά από ζωή σε ζωή γραμμικά, η ψυχή τις ζει ταυτόχρονα όλες, αλληλεπιδρώντας με όλες. Θα σας δώσω ένα παράδειγμα. Πάρτε πέντε μικρά φλιτζανάκια του καφέ και γεμίστε τα με νερό διαφορετικής θερμοκρασίας το κάθε ένα. Το ένα 4ο C, το άλλο 10ο C, 30ο C, 55ο C και 80ο C. δηλαδή από παγωμένο μέχρι πολύ καυτό. Τώρα σχηματίστε με αυτά ένα μικρό κύκλο και βυθίστε ταυτόχρονα μέσα σε κάθε ένα, τα πέντε δάκτυλά σας του δεξιού σας χεριού. ένα δάκτυλο σε κάθε φλιτζανάκι ταυτόχρονα την ίδια στιγμή. Τι θα σας συμβεί; Κάθε δάκτυλο να νοιώσει εντελώς διαφορετική θερμοκρασία το κάθε ένα, εσείς όμως θα νοιώσετε το ολικό και ενιαίο σύνολο της βύθισης. Κάθε δάκτυλο στο παράδειγμά μας είναι και μια διαφορετική ζωή μας μια διαφορετική εμπειρία. Το χέρι όμως ολόκληρο, είναι ο δικός μας Εαυτός. Καταλαβαίνω ότι είναι σχεδόν αδύνατο να το αντιληφθείτε πως συμβαίνει, αλλά θα πρέπει να θυμηθείτε, ότι η τέταρτη διάσταση είναι ενιαία. Είναι όλα εκεί, είναι ο χωρικός χρόνος και μονάχα εμείς, δηλαδή τα σώματά μας τα αντιλαμβανόμαστε σαν ξεχωριστές στιγμές του γραμμικού χρόνου.

Αν υποθέσουμε λοιπόν, ότι κάποιος από μας που ζει στο σήμερα του 2013 μΧ. έχει ζήσει και στην Ατλαντίδα και τη Λεμουρία για παράδειγμα, αυτό συμβαίνει ότι ζει κι εκεί αυτή τη στιγμή παράλληλα. Τόσο παράλληλα που οι γραμμικές ζωές του επικοινωνούν με τον ίδιο Εαυτό. την ίδια ψυχή. παράλληλα. και εδώ και στην Ατλαντίδα και στη Λεμουρία (για το συγκεκριμένο παράδειγμα). Μπορεί να αρχίσει ο κάθε αναγνώστης να αντιλαμβάνεται τι σημαίνει όλο αυτό; Μπορεί να αναλογιστεί τώρα ο κάθε αναγνώστης τι σημαίνει αλήθεια η φράση «ενώνομαι με τον Εαυτό μου;» Μπορεί να αντιληφθεί ο αναγνώστης την ύψιστη σημασία της αποκωδικοποίησης των πεποιθήσεων με σκοπό την ένωση του Εαυτού μας σε μια ενιαία ολότητα;» Μπορεί τώρα ο αναγνώστης μας, να κατανοήσει τι είναι αυτό που μάθαινε τόσα χρόνια με λάθος τρόπο για όλα αυτά που μιλάμε; Διότι η συνολική αυτή αντίληψη όλων όσων εκθέτουμε σε τόσα άρθρα εδώ μέσα, οδηγεί στην συνειδητοποίηση μιας εντελώς διαφορετικής εικόνας για τη ζωή και τον κόσμο από αυτή που δίδασκαν οι πνευματικές σχολές μέχρι σήμερα. Και αυτό διότι πρώτον η μέθοδος που ακολουθούσαν ήταν αδύνατον να περάσει τις πεποιθήσεις και δεύτερον χωρίς την διαπέραση αυτή, είναι αδύνατον να φτάσουμε στη σύνθεση της ψυχής σας. του Ανώτερου Εαυτού σας. Διδάσκουν αιώνες τώρα, με πολλούς τρόπους και μεθόδους για την διαδοχική αναζήτηση της κάθε ζωής, ενώ η απάντηση έρχεται μόνο μία φορά. Μονάχα μέσα από την συνάντηση με τον Εαυτό μας.

Όμως είχαμε μείνει στην είσοδο του ενεργειακού πεδίου μας, δηλαδή της ψυχής μας, στον αισθητό κόσμο μέσα από το σώμα μας. και είδαμε ότι αυτό που ταξιδεύει στο αιθερικό, δηλαδή πέρα από την 5η διάσταση, είναι το ενεργειακό πεδίο μόνο και όχι το σώμα. Μιας και είναι αδύνατον για οποιοδήποτε «σώμα» που ζει σε κάποιο πλανήτη να εισέλθει σε άλλο κόσμο, ως έχει. Απλά αδύνατον. Κι αυτό διότι το κάθε σώμα ανήκει στο ενεργειακό πεδίο του πλανήτη του. Κι αν το πάρεις για να το μεταφέρεις έξω από τον πλανήτη, τότε το σώμα «κουβαλάει» μαζί του και την ενεργειακή του σύνδεση με τον πλανήτη στον οποίο δημιουργήθηκε. Αυτό που υπάρχει δηλαδή στον έξω-διαστασιακό χώρο, είναι μονάχα ενεργειακά πεδία και όχι υλικά σώματα και αντικείμενα. Είναι άτοπο επίσης να θεωρούμε οτιδήποτε αντίθετο διότι η έννοια του υλικού όπως το γνωρίζουμε έχει νόημα μόνο στο χώρο του δικού μας πλανήτη τη Γη. Αυτό μπορεί να φαίνεται παράξενο και εκτός φυσικών νόμων αλλά θα πρέπει επίσης να γνωρίζουμε ότι οι φυσικοί νόμοι του σύμπαντος που αντιλαμβανόμαστε, μελετούμε και μετρούμε, ισχύουν μόνο για μας εδώ μέσα. για τον αισθητό χώρο που μετρούν οι αισθήσεις μας. Ακόμη και οι κβαντικοί νόμοι, ισχύουν κατά ένα μέρος μόνο διότι αποτελούν τον ενδιάμεσο χώρο και μονάχα οι νόμοι που ισχύουν αποκλειστικά για τον χώρο πέρα της 5ης διάστασης μπορούν να γίνουν κατανοητοί στον έξω διαστασιακό χώρο που συζητάμε.

Τι σημαίνει αυτό λοιπόν; Πρώτα από όλα σημαίνει ότι οτιδήποτε υλικό κυκλοφορεί στο διάστημα και

γίνεται αντιληπτό σαν μορφή και σχήμα, από εμάς εδώ, είναι μόνο γήινο. Γιατί το λέμε αυτό; Διότι οι κάτοικοι των άλλων πλανητών είναι αδύνατον να δημιουργήσουν κάτι που οι ιδιότητες, η μορφή, το σχήμα και η φύση του, έχει νόημα μόνο στον δικό μας πλανήτη. Αν αποφασίσουν να μας πλησιάσουν άλλοι πολιτισμοί, αυτό μπορεί να γίνει μόνο σε ενεργειακή μορφή. Σε μια τέτοια μορφή όμως θα τους είναι πολύ δύσκολο να εισχωρήσουν μέσα στη γη λόγω πυκνότητας της ύλης μας. Αν τελικά αποφασίσουν και το κάνουν και εισχωρήσουν μέσα στον κόσμο μας με κάποια μορφή, αυτό αυτομάτως τους καθιστά τρομερά ευάλωτους διότι κατά την διέλευση τους από την 5η και 4η διάσταση και την τελική τους είσοδο στην 3η, η ροή της συνειδητότητας τους αφαιρεί μέρος της μνήμης (πληροφορίας) την οποία όμως καταγράφει μέσα της. Φτάνουν δηλαδή τελικά εδώ, σε μια εντελώς ασταθή μορφή ή γίνονται πλάσματα της γης όπως εμείς. Ακόμα και οι μεταβάσεις μέσω διαστασιακής (αστρικής) πύλης είναι μεταβάσεις που ελέγχονται από τη γη μιας και συμβαίνουν εντός του χώρου της 4ης διάστασης. Μια μετάβαση από την 7η διάσταση απ ευθείας στην 3η είναι εκτός ορίων. αδύνατον να συμβεί να διαπεράσουμε μια ολόκληρη διάσταση χωρίς να επιδράσουμε με αυτή. Έξω από τον κόσμο μας φυσικά και υπάρχουν πολιτισμοί, αλλά είναι αόρατοι σε μας και βρίσκονται αποκλειστικά σε ενεργειακή κατάσταση.

Η έννοια της ύπαρξης υπερόντων δηλαδή επισκεπτών στη γη από ένα πολιτισμό ερπετοειδών ή οτιδήποτε άλλο ενός άλλου πλανήτη, είναι εντελώς άτοπη. έως αδύνατη. είναι εκτός νοήματος. Διότι παύουν να είναι υπερόντα. Από τη στιγμή που πήραν μορφή στο χώρο μας, αποτελούν είδος ανθρώπου με άλλη μορφή. δηλαδή ενός είδους ζώου το οποίο μπορεί να είναι τόσο επικίνδυνο όσο ένα λιοντάρι ή ένας βόας αλλά τίποτε περισσότερο. Αν μάλιστα αποφασίσουν να διασταυρωθούν με τους ανθρώπους, τότε αποτελούν τους γνωστούς κλώνους οι οποίοι είναι επίσης ευάλωτοι από την ανθρωπότητα. Υπάρχει όμως περίπτωση να έχουν εισέλθει ποτέ μέσα στη γη τέτοιοι πολιτισμοί; Φυσικά και υπάρχει. Από τη στιγμή που εισέλθουν όμως ξεκινούν από το μηδέν κι αυτοί. Ξεκινούν και κατασκευάζουν τεχνολογία ή φεύγουν πάλι έξω από το χώρο μας. Δηλαδή ή συμπεριφέρονται στο ανθρώπινο επίπεδο ή επιστρέφουν στο ενεργειακό. Η απάντηση στην ερώτηση αν μπορούν να μας βλάψουν από εκεί έξω, είναι «όχι χωρίς τη δική μας θέληση». Η θεωρία ότι μπορούν να απορροφούν ενέργεια από την ανθρωπότητα είναι αληθινή; Ναι, είναι αληθινή.

Διότι η ανθρωπότητα χάνει μόνη της ενέργεια από τη διαδικασία των πεποιθήσεων και τη φοβική στάση για τα πάντα γύρω. Τότε, πως μπορεί να αλλάξει αυτή η κατάσταση; Είναι δυνατόν να μας βοηθήσει κάποιος από έξω εκεί; Είναι δυνατόν να μπου κάποιος πολιτισμοί και να αναλάβουν την κατάσταση ώστε να μας βοηθήσουν; Η απάντηση είναι «όχι όπως το εννοούμε εμείς». Αυτό είναι «εκτός νομοτέλειας του χώρου» και αδύνατον να συμβεί. Διότι από τη στιγμή που κάποιος εισέλθει για να βοηθήσει τον άνθρωπο, γίνεται κι αυτός άνθρωπος και ακολουθεί όλη τη διαδικασία μέχρι να μπορέσει να κατανοήσει τι συμβαίνει. Και μόλις καταφέρει να το κάνει, αντιλαμβάνεται ότι είναι αδύνατον να συμβεί χωρίς την βούληση των άλλων. Υπάρχουν όντα που έχουν έλθει στη γη για να βοηθήσουν τις ψυχές που υπάρχουν εδώ μέσα; Φυσικά. Όλοι εσείς. Αυτός είναι ο κύριος λόγος που εισέρχεται μια νέα ψυχή μέσα. Διότι ο κόσμος αυτός γίνεται υπαρκτός και αντιληπτός, μόνο από την παρουσία των ψυχών μέσα του. Έτσι, όσοι πλησιάζουν, ή μένουν απ έξω απορροφώντας την ενέργεια που απωθείται τη στιγμή που πυκνώνει ο πλανήτης περισσότερο, η «βουτούν» μέσα για να βοηθήσουν.

Ας ανακεφαλαιώσουμε λοιπόν τι είπαμε σήμερα. Είπαμε ότι ο χώρος πέρα από την 5η διάσταση είναι καθαρά και απόλυτα ενεργειακός. Ο κάθε πλανήτης αποτελεί άλλο κόσμο και οι ψυχές μπορούν να τον επισκέπτονται ενεργειακά. Η θέαση του δικού μας πλανήτη στο αιθερικό είναι αδύνατη διότι είναι μη ανιχνεύσιμος δηλαδή μη υπαρκτός λόγω πυκνωσης και η μόνη δυνατότητα εντοπισμού του γίνεται με την παρουσία των ψυχών οι οποίες τον μεταβάλλουν σε αισθητό. Αυτός είναι και ο λόγος της «απαράιτητης» παρουσίας των ψυχών μέσα του από τις αδελφότητες όπως έχουμε πει. Το κάθε πλανητικό σύστημα είναι χώρος ανάπτυξης ψυχών και έχει όμως τις δικές του ιδιότητες και φυσικά νόμους και αισθήσεις. έτσι είναι αδύνατον κάποιο σώμα ενός πλανήτη να μεταβεί σε άλλον ως έχει. Η οποιαδήποτε μετάβαση μπορεί να γίνει μόνο έξω από τις πέντε διαστάσεις δηλαδή ενεργειακά. Η ζωή είναι μια, η οποία φαίνεται σε μας εικονικά σαν πολλές. Οι ζωές που αποφασίζουμε να ζήσουμε στον πλανήτη μας συμβαί-

νουν παράλληλα όλες μαζί και όχι γραμμικά όπως τις αντιλαμβανόμαστε και η αντίληψη της ένωσή τους συμβαίνει μέσα από την σύνθεση του Εαυτού μας σε μια ολοκληρωμένη ενότητα.

Τότε και μόνο τότε, κάθε ζωή που ζει ο κάθε ένας, αλληλεπιδρά με την άλλη που έζησε αυτόματα σαν μια οντότητα μέσα στο χρόνο. Οι πεποιθήσεις δηλαδή είναι το φράγμα που εμποδίζει τον άνθρωπο να συνθέσει τον Εαυτό του και να αντιληφθεί το λόγο που υπάρχει μέσα στον αισθητό κόσμο, ο οποίος είναι η αλληλεπίδραση με τα πάντα. Ο κάθε πολιτισμός που υπάρχει έξω από τις πέντε διαστάσεις, μπορεί να εισέλθει στο δικό μας κόσμο, κάτω από προϋποθέσεις οι οποίες τον καθιστούν όμως όμοιο σχεδόν με τον άνθρωπο, αν όχι περισσότερο ευάλωτο. Οι μόνοι που μπορούν πραγματικά να βοηθήσουν την ανθρωπότητα να ξεπεράσει τα δεινά της, είναι οι ίδιοι οι άνθρωποι, μέσα από τη σύνθεση του Εαυτού τους, ώστε να θυμηθούν τι συμβαίνει και να αντιληφθούν την μεγάλη εικόνα που κρύβεται πίσω από τις μάσκες των πεποιθήσεων του αισθητού κόσμου.

Κατανοώ ότι ένα κείμενο σαν αυτό, είναι αρκετά δύσκολο να γίνει κατανοητό στις λεπτομέρειές του από την πρώτη στιγμή. Όμως είναι καιρός να πάψουμε να επαναλαμβάνουμε έννοιες χωρίς να τις κατανοούμε. Είναι αδύνατον να δεχθούμε να συνεχιστεί η χρήση τέτοιων όρων όπως «αισθητός κόσμος», «μη υπαρκτός κόσμος», «πέμπτη διάσταση», «μετενσάρκωση», «εξωγήινοι πολιτισμοί», «ολύμπιοι θεοί», «ερπετοειδείς», «βοήθεια από υπερόντα», «ανέλιξη», «Ανώτερος Εαυτός», χωρίς να κατανοούμε τι ακριβώς λέμε, εννοούμε και τελικά συνειδητοποιούμε.

Τα μέλη της ανθρωπότητας, θα πρέπει επιτέλους να αναγνωρίσουν τη δική τους δύναμη και οντότητα, αυτόνομα και μοναδικά ώστε να αρχίσουν να αποβάλουν από πάνω τους κάθε είδος πεποίθησης που τους καθιστά αδύναμους και υποτελείς. Ο καιρός που η ανάγκη ενός ηγέτη ήταν επιτακτική για τις μάζες, έχει περάσει. και τώρα ο κάθε ένας από εμάς, έχει μια υποχρέωση και μόνο. Να ανακαλύψει αργά αλλά σταθερά τον ηγέτη, το δάσκαλο, το βοηθό, τον υποστηρικτή, ή την ίδια του την ανάγκη μέσα του, αλληλεπιδρώντας με τα πάντα γύρω ισοδύναμα, Εδώ και Τώρα.

Αυτοίαση & κβαντική υλοποίηση

Κάθε φορά που γράφω μια ανάρτηση, μετά παρατηρώ τα σχόλιά σας, ώστε να κατανοήσω καλύτερα την αλληλεπίδραση που έχω μαζί σας... και σχεδόν κάθε φορά αναγκάζομαι να δημιουργήσω ένα συμπληρωματικό άρθρο το οποίο να έχει κάποιες περισσότερες εξηγήσεις για τα θέματα που αναλύουμε. Μέσα από τα μηνύματα και στα σχόλια λοιπόν, πήρα κάποιες ιδέες για τον τρόπο που θα πρέπει να αναπτύξω το σημερινό άρθρο. Έτσι αποφάσισα να βάλω στο κεντρικό πλάνο τον άνθρωπο και γύρω από αυτόν να εξηγήσω μερικά πράγματα με περισσότερες λεπτομέρειες, πράγμα που θα βοηθούσε να γίνουν κατανοητές και άλλες συναφείς έννοιες.

Διότι φυσικά, όλοι γνωρίζουμε το ανθρώπινο σώμα, -το βλέπουμε από τη στιγμή που γεννιέται μέχρι να πεθάνει-, όλοι μιλάμε για διαστάσεις και τον τρόπο που δημιουργείται, αλλά αδυνατώ ακόμη να δω μια ολοκληρωμένη περιγραφή για τη δημιουργία του, τη ζωή του, την υγεία του και τέλος το θάνατό του. Διότι αν κατανοήσουμε πως δημιουργείται το σώμα μας, τότε πιστεύω ότι όλοι θα αρχίσουμε να αντιλαμβανόμαστε πως δημιουργούνται γύρω μας τα πάντα. Και πριν ξεκινήσω με το σώμα μας θα σας εξηγήσω τι βλέπουμε στο παρακάτω σχήμα.

Στο σχήμα λοιπόν που έχω σήμερα παρακάτω, βλέπετε σε μια απόδοση δύο διαστάσεων (σε επίπεδο) τη συνολική ροή της συνειδητότητας, η οποία δημιουργεί τον κόσμο μας. Στο σημείο (Α), δεξιά της εικόνας με το κόκκινο βέλος, παρατηρούμε το σημείο που υπάρχουμε εμείς. Στο σημείο το οποίο παίρνει μορφή η υλοποίηση του σώματός μας. Το επίπεδο που βλέπετε, στην κόκκινη ευθεία (ΖΘ), είναι το όριο του αισθητού κόσμου των τριών διαστάσεων. του δικού μας κόσμου τον οποίο θεωρούμε πραγματικό και μόνοιμο. Στη συνέχεια παρατηρούμε τον χώρο (Β) με το κόκκινο περίγραμμα, κοντά το όριο του αισθητού κόσμου, το οποίο ονομάζεται περιοχή υλοποίησης. Αυτό σημαίνει ότι οτιδήποτε μπει στο χώρο αυτό, είναι σίγουρο ότι θα υλοποιηθεί. Αριστερά από το κόκκινο περίγραμμα, εκεί στο σημείο του (Β) βλέπετε το όριο της 5ης διάστασης (της περιοχής που αφορά το πολύ βαθύ μέλλον), όπου εκεί σταματά (το πεδίο με το πορτοκαλί χρώμα) και αφήνει μονάχα την 4η να υλοποιεί. Μέσα δηλαδή στο πεδίο υλοποίησης είναι κυρίως η 4η διάσταση και μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις φτάνει στο (Α) η 5η.

Αυτό συμβαίνει διότι στην περιοχή υλοποίησης, τα πάντα πρέπει είναι σχεδιασμένα και υπολογισμένα στις λεπτομέρειες ώστε να υλοποιηθούν σε τέλεια μορφή. Σε περιόδους κάποιας καταστροφής όμως τι συμβαίνει. Εκεί, μη έχοντας κάποιο ολοκληρωμένο σχέδιο (κάθε ολοκληρωμένο σχέδιο ανήκει στην 4η διάσταση), αυτό που καταστρέφεται στον κόσμο μας, καταστρέφεται και εντός του πεδίου υλοποίησης και τότε η συνειδητότητα «κατεβάζει» αυτόματα μόνη της, υλοποίηση από την 5η διάσταση (πεδίο με πορτοκαλί χρώμα) η οποία όπως έχουμε πει είναι χαοτική. Θα εξηγήσουμε πάλι σε λίγο για αυτό. Αριστερά του σχήματος, πιο μέσα, υπάρχει το πεδίο (Γ), το οποίο αποτελείται από τις πληροφορίες που αφορούν το μέλλον γενικά, δηλαδή αυτά που πρόκειται να υλοποιηθούν αργότερα στο χρόνο. Και όσο πιο αριστερά βρίσκεται, τόσο αργεί να υλοποιηθεί σε μορφή, ενώ η περιοχή κοντά στο (Β) περιέχει αυτά που πρόκειται να υλοποιηθούν σύντομα. Έτσι στα επόμενα λεπτά της ώρας. Έτσι, μέσα στο πεδίο (Γ) βλέπουμε στο κέντρο την 5η διάσταση (πορτοκαλί χρώμα) και γύρω της την 4η διάσταση (με το πράσινο χρώμα).. Βλέπετε, ότι η μία διάσταση περιέχει την άλλη, διότι στην συνειδητότητα η μεγαλύτερη είναι πάντα εσωτερικά (δηλαδή η μεγαλύτερη περιέχεται στη μικρότερη), ενώ στον αισθητό κόσμο μας συμβαίνει το αντίστροφο.

Επίσης παρατηρούμε, ότι η πορεία της συνειδητότητας που πρόκειται να υλοποιηθεί σε λίγο (γκρι βελάκια) έχει κατεύθυνση προς το σημείο υλοποίησης του πεδίου (Α). Δηλαδή ολόκληρη η ενεργειακή πληροφορία οδεύει για να φτάσει στο όριο του αισθητού κόσμου όπου και θα πάρει και μορφή. Έχουμε πει τι συμβαίνει στο σημείο (Α) όπου η ψυχή αλληλεπιδρά με τη συνειδητότητα και παράγεται αυτόματα ο αισθητός κόσμος, τη στιγμή ακριβώς που ξεκινά η αντίστροφη ροή της. Στο σημείο (Α) δηλαδή, η συνειδητότητα αντιστρέφει τη ροή της και «ξαναμπαίνει» προς τα μέσα (περιοχή του πεδίου Δ). Τώρα, αυτό που «εμφανίστηκε» σαν μορφή στο σημείο (Α), χάνεται και περνάει μέσα, στην περιοχή του παρελθόντος (πεδίο Δ). Ακόμη, παρατηρείτε την 4η διάσταση (μπλε χρώμα) να κατευθύνεται προς τα πίσω (άσπρα βελάκια) και επίσης την 5η διάσταση να στρέφεται κι αυτή μαζί με την 4η, λίγο πριν βγει στο σημείο (Α).

Βλέπετε δηλαδή ότι η 4η διάσταση περιέχει μέσα της και μέλλον αλλά και παρελθόν, όπως και η 5η. Αυτό όμως που κάνει να διαφέρουν οι δύο αυτές διαστάσεις, είναι κυρίως, ότι η 5η διάσταση περιέχει πιο γενικές πληροφορίες. Όλα τα μελλοντικά σενάρια και όλες τις εναλλακτικές λύσεις και προτάσεις, σε πιο απροσδιόριστη και γενική μορφή, ενώ η 4η, περιέχει όλα τα "Τώρα" που θα ζήσουμε και που έχουμε ζήσει. Δηλαδή μονάχα ολοκληρωμένα σχέδια με κάθε λεπτομέρεια, έτοιμα να υλοποιηθούν στον κόσμο μας, ή που έχουν υλοποιηθεί. Έτσι λοιπόν για να ξαναδούμε την πορεία της συνειδητότητας, η πληροφορία υλοποίησης, έρχεται από το πεδίο (Γ), πλησιάζει την περιοχή (Β), εμφανίζεται στο σημείο (Α) και αντιστρέφεται ώστε να εισχωρήσει πάλι μέσα στο χρόνο του πεδίου (Δ). Και όλα αυτά σε συνεχή και σταθερή ροή. Μια αδιάκοπη ενεργειακή ροή η οποία υλοποιεί τα πάντα. Το σώμα μας, τον κόσμο, τον πλανήτη, τις καταστάσεις, όλα, τα πάντα σε συνεχή ροή. Και μέσα σε αυτή τη συνεχή ροή της υλοποίησης των πάντων, και το δικό μας σώμα. Όχι μόνο το δικό μας, αλλά τα πάντα, όλα τα σώματα. Όλων των ειδών, αυτόματα υλοποιούνται γύρω μας με τον ίδιο πανομοιότυπο τρόπο. Η «εικόνα» του κόσμου, δημιουργείται με τον ίδιο «όμοιο» τρόπο. Πάμε να δούμε πως.

Όμως, όσο παρατηρείτε το σχήμα, βλέπετε πια ότι ενώ κάθε διάσταση από τις δύο, εμπεριέχει μέσα της και μέλλον αλλά και παρελθόν, αυτά τα δύο είναι διαχωρισμένα κι ας είναι στην ίδια διάσταση. Βλέπετε δηλαδή ότι το μέλλον προέρχεται από το μικρόκοσμο, από τον κβαντικό χώρο ο οποίος είναι αόρατος στις αισθήσεις μας και μη μετρήσιμος από αυτές επειδή είναι πάρα πολύ μικρός, ενώ το παρελθόν, φεύγει προς το βαθύ και μεγάλο διάστημα, το οποίο αν και γνωρίζουμε την έννοιά του, δυσκολευόμαστε να το αντιληφθούμε σε επίπεδο διαφορετικής διάστασης. Παρατηρούμε δηλαδή, ότι ενώ μιλώντας για την ίδια διάσταση, το μέλλον είναι εσωτερικό και αόρατο ενώ το παρελθόν εξωτερικό και ορατό μονάχα κάτω από όρους (λόγω μεγάλης ταχύτητας), ενώ και τα δύο αποτελούν μέρη της ίδιας και αυτής διάστασης.

Αυτή είναι και η σημασία της διττότητας (δυναδικότητας) του χρόνου. Για να διευκρινίσω καλύτερα αυτό το «υπό όρους», θα σας δώσω ένα παράδειγμα της ταχύτητας της συνειδητότητας. Το κάθε «τώρα» μας που δημιουργείται στον αισθητό κόσμο γίνεται αυτόματα παρελθόν και οδεύει με την ταχύτητα του φωτός προς το βαθύ διάστημα. Αυτό το «κάθε τώρα» που ζούμε εδώ, σε πέντε (5) περίπου ώρες δικές μας, θα έχει φτάσει στα όρια του ηλιακού μας συστήματος, στην τροχιά του πλανήτη Πλούτωνα, και θα συνεχίσει ώστε να χαθεί στα βάθη του διαστήματος. Όμως για να το δούμε αυτό το «τώρα» εμείς, θα πρέπει να είμαστε εκεί και όχι εδώ, διότι από εδώ, είναι αόρατο μιας και το κάθε δικό μας «τώρα» βρίσκεται αποκλειστικά στην 3η διάσταση, η οποία είναι και ορατή και μετρήσιμη από τις αισθήσεις μας.

Τώρα ας επιστρέψουμε στο σώμα μας. Το σημείο που θα εξετάσουμε, είναι το σημείο (Α). Ξέρετε τι ορίζουμε σε αυτό το σημείο; Το σημείο που γεννιέται το μικρότερο οργανίδιο του σώματός μας. Κάτι μικρότερο και από ένα κύτταρό μας. Το πρωταρχικό συστατικό κάθε μορίου μας, υλοποιείται σε αυτό το σημείο. Και για να δώσουμε ένα παράδειγμα, ας ορίσουμε το ριβόσωμα, το οποίο αποτελεί ένα από τα μικρότερα οργανίδια των κυττάρων μας, το οποίο είναι υπεύθυνο για τη δημιουργία των πρωτεϊνών μας. Στην ουσία, το μεγαλύτερο κομμάτι του, αποτελείται από πληροφορίες για τον σχηματισμό τους, δηλαδή μοιάζει να δημιουργείται μέσα από ενεργειακά αρχεία πληροφοριών. Πάμε να δούμε πως. Και για να το κάνουμε αυτό, ας πάμε πάλι στο σχήμα. Αριστερά από την οριακή γραμμή (ΖΘ) όλη αυτή η περιοχή ανήκει στο αόρατο φάσμα.

Είναι η πληροφορία που έρχεται από την 4η και 5η διάσταση. Κοιτάζτε το σχήμα. Η 5η έρχεται μέσα από την 4η και τελικά το σώμα που υλοποιείται στο σημείο (Α) ξεπετάγεται από «μέσα» του. Απ το πουθενά. Προσπαθήστε να κατανοήσετε τι γράφω. Το κάθε συστατικό, ή μόριο που δομεί το κάθε πρωταρχικό οργανίδιο του κυττάρου μας, το ριβόσωμα, έρχεται από μέσα του, από την κβαντική περιοχή του. Από το μέλλον του, από το μέρος εκείνο της 4ης διάστασης που αφορά αυτά που «έρχονται» σε λίγο. Ρέει με τη συνειδητότητα, φτάνει στο σημείο (Α) και «τσούπ» εμφανίζεται από το πουθενά μπροστά μας. Και μιλώντας για το ριβόσωμα, μέσα μας. Τι σημαίνει αυτό αγαπητέ αναγνώστη; Σημαίνει ότι η υλοποίηση, συμβαίνει από μέσα προς τα έξω της κάθε μορφής. Η κάθε μορφή που υλοποιείται σε σχήμα στον κόσμο μας, φτάνει σε μας από μέσα της. από το αόρατο μέρος της 4ης (ή αρχικά 5ης) διάστασης και σιγά-σιγά, κατακλύζει το χώρο γύρω, «κτίζοντας» την ολοκληρωμένη μορφή που θα πάρει τελικά. Δηλαδή τι γίνεται.

Η ενεργειακή πληροφορία, μας πλησιάζει με ασύλληπτη ταχύτητα (τετράγωνο της ταχύτητας του φωτός) από την κβαντική περιοχή όπως είπαμε και εμφανίζεται σαν ένα σωματίδιο ή συστατικό στο σημείο (Α). Το επόμενο εκατομμυριοστό του δευτερολέπτου, το συστατικό αυτό εξαφανίζεται από την θέση αυτή και περνάει μέσα στο πεδίο (Δ) της συνειδητότητας αποτελώντας πλέον παρελθόν για τις αισθήσεις μας. Αμέσως μετά, μεσολαβεί ένα κενό το οποίο διαρκεί το 1/3 του χρόνου που εμφανίστηκε το προηγούμενο σωματίδιο. Η ροή συνεχίζεται με την ίδια ταχύτητα εισόδου (100.000 "σώματα" το δευτερόλεπτο) (η οποία είναι υψηλότερη από την ταχύτητα αντιστροφής, λόγω της εσωτερικής ενέργειας διατήρησης που περιέχει), έτσι το κενό αυτό εμπεριέχεται μέσα στη ροή. ώστε αμέσως μετά, να εμφανιστεί στο σημείο (Α) το επόμενο στοιχείο, το οποίο αποτελείται από περισσότερα στοιχεία, μιας και το πρώτο συστατικό περιέχει στη μνήμη του την «επιλογή» και τη «βούληση» της έλευσης του επόμενου. Κάθε σωματίδιο δηλαδή, είναι ο «λόγος» της έλευσης του επόμενου. Προσέξτε τι γράφω. Ο «λόγος» προϋπάρχει, σαν πληροφορία στα πάντα γύρω, πριν αυτά υπάρξουν σαν μορφή. και ο «λόγος» αυτός, είναι καθ' ενεργειακή πληροφορία τους ή εικόνα και ομοίωση τους.

Δηλαδή η ροή υπάρχει, διότι κάθε συστατικό που εμφανίζεται, περιέχει μέσα του τη «θέληση», την «επιλογή» και την «εστίαση», το «λόγο» για την επόμενη υλοποίηση. Και έτσι εμφανίζεται το δεύτερο απαραίτητο συστατικό, το οποίο πάλι διαρκεί τον ίδιο χρόνο με το πρώτο και στη συνέχεια πάλι το κενό και πάλι το τρίτο συστατικό και ύστερα το κενό και έτσι κτίζεται το πρώτο κύτταρο μας. το οποίο εμφανίστηκε από μέσα του. Το κύτταρο δηλαδή για το οποίο συζητάμε, «ήρθε» από μέσα του, γεννήθηκε από το τίποτε, το άπειρο, του πουθενά, όπως θέλετε πείτε το διότι υπήρχε ο «λόγος». Αλλιώς τι θα γινόταν; Θα δούμε σε λίγο. Θα ήθελα όμως τώρα, ο κάθε αναγνώστης να παρατηρήσει πάλι το σχήμα και να φανταστεί νοερά όλη αυτή τη διαδικασία της συνεχούς ροής της συνειδητότητας και της εμφάνισης των κυττάρων μας στο σημείο (Α). Να φανταστεί το ένα κύτταρο να γίνεται δύο, ύστερα τέσσερα, ύστερα οκτώ, δέκα έξη, τριάντα δύο, ένα μικρό ασχημάτιστο σώμα, έμβρυο, βρέφος, νήπιο, παιδί, έφηβος, ενήλικας ηλικιωμένος και τέλος θάνατος και ολική εξαφάνιση από τον κόσμο μας. Θα ήθελα δηλαδή όλο αυτό, να το φαντασθείτε να συμβαίνει στο σημείο (Α). Μπορείτε; Σίγουρα μπορείτε.

Τώρα, θα ήθελα να σκεφτείτε αυτό που έγραψα παραπάνω, για την προέλευση όλων γύρω. να παρατηρήσετε το σχήμα και να δείτε τον Εαυτό σας να πλησιάζει μέσα στην πορτοκαλί περιοχή της 5ης διάστασης, να περνάει στην πράσινη περιοχή της 4ης διάστασης και να «κατακρημνίζεται» (κβαντικός όρος) τελικά στο όριο του αισθητού κόσμου, στο σημείο (Α) της νοητής γραμμής (ΖΘ) (Ζωή-Θάνατος). Σας ζητώ να αισθανθείτε και να κατανοήσετε τη φύση του μέλλοντος, τη λειτουργία των διαστάσεων και την ευρύτερη έννοια της εσωτερικότητας. Της δημιουργίας δηλαδή από «μέσα» μας. Έτσι, θα ξεκαθαρίζει σιγά-σιγά η έννοια της 4ης και 5ης διάστασης που ήθελαν να πάνε κάποιοι; Κατανοούν τώρα ότι είναι αδύνατον να υπάρχει κάποιος τρόπος που να σε μεταφέρει στην 5η διάσταση με το βιολογικό σου σώμα όπως είσαι; Διότι απλά έρχεσαι από εκεί. Πάντα ερχόσουν από εκεί. Είναι αδύνατον να υπάρξεις με άλλο τρόπο πλην αυτού. Και στο μόνο μέρος που μπορείς να πας με κάποιο μέσο (αν και πολύ δύσκολο) είναι μονάχα στο παρελθόν σου. Στο βαθύ διάστημα. Διότι το βαθύ διάστημα για τον άνθρωπο είναι το παρελθόν του.

Όμως θέλω να το ξαναδιαβάσετε αυτό μέχρι να το κατανοήσετε. Το παρελθόν σου είναι στο βαθύ διάστημα (ας πούμε στην Ανδρομέδα τώρα) διότι οδεύει προς τα εκεί. Ξεκίνησε από Εδώ και τώρα είναι Εκεί. Το παρελθόν σου είναι εκεί. Όχι εσύ. Εσύ έρχεσαι από το μέλλον σου. Από μέσα σου. Το παρελθόν σου είναι η «εικόνα» σου που αφού δημιουργήθηκε πρώτα στον αισθητό κόσμο, οδεύει προς το βαθύ διάστημα με την ταχύτητα του φωτός. Μέχρι να φτάσει την 5η διάσταση (του παρελθόντος) και να αποσυντεθεί σε ενεργειακά σωματίδια. Η εικόνα σου, όχι Εσύ. Πάντα έτσι ήταν. Και πάντα έτσι θα είναι. Πάντα. Αν αδυνατείς να κατανοήσεις τώρα, ότι η φράση «είσαι από την Ανδρομέδα» είναι ένα ψέμα και λάθος, τότε θα το κατανοήσεις; Τη φράση «είμαι από την Ανδρομέδα» μπορεί να τη λέει μονάχα η εικόνα σου που τώρα έχει φτάσει εκεί, και θεωρεί ότι αυτός είναι ο χώρος της. Μπορεί να το λέει η «εικόνα» του σώματος που έχει την πληροφορία. Διότι μονάχα μια «εικόνα» μπορεί να θεωρεί ότι είναι από κάπου. Εσύ είσαι από «μέσα» σου. Κι όλα αυτά τα σώματα -εικόνες που φεύγουν στο διάστημα, τα ορίζεις όλα μονάχα εσύ. Μέσω της ψυχής σου. Όλα είσαι εσύ κι όλα είναι εσύ. Όλα είναι από μέσα σου δημιουργημένα και μονάχα αν η ψυχή φύγει από αυτόν τον κόσμο (όχι από τη χρονική γραμμή) τα αφήνει στα Εγώ τους, και στις πεποιθήσεις τους. Κατανοώ ότι είναι δύσκολο όλο αυτό να το λάβεις με λέξεις αλλά χρειάζεται χρόνος για να αντιληφθεί ο κάθε αναγνώστης τι σημαίνουν πραγματικά οι λέξεις που διαβάζει τώρα.

Αυτό το «μέσα» όμως, εμπεριέχει την πληροφορία για ολόκληρη τη ζωή μας. Όλο το σώμα μας, «έρχεται» από μέσα μας, γεννιέται από τη συνειδητότητα και υλοποιείται στον αισθητό κόσμο με μια καταπληκτική τελειότητα η οποία αν παραμείνει σταθερή, μας χαρίζει μονάχα ευτυχία και υγεία. Όμως η πρακτική έχει δείξει ότι και τα δύο αυτά είναι δύσκολο να διατηρηθούν στον πραγματικό κόσμο που ζούμε όλοι. Γιατί όμως; Τα σώματα από τη στιγμή που θα γεννηθούν είναι τέλεια. Ακόμη και οι όποιες ανομοιομορφίες και ελλείψεις ή ανωμαλίες είναι οι περισσότερες παρέμβασης του ανθρώπου χωρίς να το συνειδητοποιεί. Πως γίνεται αυτό; Ας πάμε πάλι στο σημείο (Α) του σχήματος. Το σωματίδιο που έρχεται από το μέλλον μας και υλοποιείται εκεί, έρχεται με την ασύλληπτη ταχύτητα του τετραγώνου της ταχύτητας του φωτός και διατηρείται για λίγο ώστε να σχηματίσει τη μορφή. Στο σημείο αυτό δαπανά ένα σημαντικό μέρος της ενέργειάς του σύμφωνα με το νόμο της σχετικότητας. Για να διατηρηθεί δηλαδή η μορφή, απαιτεί την λεγόμενη ενέργεια διατήρησης, η οποία το υλοποιεί και του διατηρεί τη τελική μορφή του. Η απώλεια της ενέργειας αυτής για τη διατήρηση του, μειώνει δραστικά την ταχύτητά του η οποία πέφτει από το τετράγωνο της ταχύτητας του φωτός που έχει όταν έρχεται από το μέλλον, σε απλή ταχύτητα του φωτός στο παρελθόν.

Η ταχύτητα όμως της συνειδητότητας παραμένει πάντα σταθερή. Αν όμως η ενέργεια διατήρησης μεταβληθεί τι συμβαίνει; Παρατηρήστε πάλι στο σχήμα την περιοχή ανάμεσα στο (Α) και το (Β) όπου ευρίσκεται η περιοχή υλοποίησης. Θα δείτε ότι η περιοχή κυριαρχείται από την 4η διάσταση και αυτό διότι η 4η διάσταση περιέχει ολοκληρωμένο σχέδιο υλοποίησης με λεπτομέρειες, ενώ η 5η διάσταση η οποία είναι χαοτική μένει έξω από το πεδίο υλοποίησης. Αν η «ενέργεια διατήρησης» τροποποιηθεί, και αυξηθεί ας πούμε το κενό ανάμεσα στις εμφανίσεις, τότε η συνειδητότητα, γεμίζει το κενό αυτό με υλοποίηση από την 5η διάσταση με χαοτική ενέργεια. Γιατί συμβαίνει αυτό; Οι διαδοχικές εμφανίσεις του κόσμου και οι εξαφανίσεις με το κενό, είναι σαν να «αναβοσβήνει» ολόκληρος ο κόσμος. Αν η συχνότητα αυτή τροποποιηθεί χωρίς ρυθμό, τότε ολόκληρος ο κόσμος θα αρχίσει να τρεμοπαίζει μπροστά μας, μαζί με όλους εμάς μέσα. Κάτι που θα δημιουργούσε τεράστια προβλήματα παντού. Η ξαφνική απώλεια της ενέργειας διατήρησης είναι κάτι που συμβαίνει για παράδειγμα σε περιόδους καταστροφών, όπου στην ουσία καταστρέφεται το σχέδιο που υπάρχει στο πεδίο υλοποίησης και έτσι ο κόσμος γίνεται χαοτικός. Όμως τι θα συμβεί σε μια τέτοια περίπτωση στο ανθρώπινο σώμα αλήθεια;

Αν για κάποιο λόγο διαταραχθεί η «ενέργεια διατήρησης» από το σώμα μας, τότε δύο πράγματα μπορεί να συμβούν. Η ενέργεια αυτή ελαττώνεται ή η ενέργεια αυξάνεται. Ας το δούμε με προσοχή. Πως μπορεί να ελαττωθεί «ενέργεια διατήρησης» σε ένα σώμα; Η κύρια αιτία που μπορεί να συμβεί κάτι τέτοιο, είναι να βρεθούμε σε ένα αρνητικό και καταθλιπτικό περιβάλλον, το οποίο να μας δημιουργεί με τη σειρά του έντονα αρνητικά συναισθήματα, φόβο, άγχος, στεναχώρια ή ακόμη και μίσος. Η κατάσταση αυτή αν

διαρκέσει ή αν είναι εξαιρετικά έντονη, τότε μας αναγκάζει να καταναλώσουμε μεγάλες ποσότητες ενέργειας, τις οποίες το σώμα προσπαθεί να βρει από τον ίδιο του τον εαυτό με κάθε τρόπο.

Σε μια τέτοια εξαιρετικά κρίσιμη περίπτωση, όπου το σώμα θα αναγκαστεί να φτάσει σε ένα τέτοιο βάθος άντλησης ενέργειας που να επηρεάσει την ενέργεια διατήρησης, η συνειδητότητα αδυνατεί να κρατήσει την εμφάνιση των σωματιδίων για όλο τον απαραίτητο χρονικό διάστημα που απαιτείται και έτσι μεγαλώνει το κενό που μεσολαβεί ανάμεσα στις εμφανίσεις της υλοποίησης. Όμως όπως έχουμε ξαναπεί, στην υλοποίηση είναι αδύνατο να υπάρξει κενό υλοποίησης διότι τότε διαταράσσεται η σχέση της εμφάνισης/ κενού που είναι πάντα σταθερή στο 3/1. Στην περίπτωση αυτή λοιπόν, τι συμβαίνει. Στην κρίσιμη περιοχή ανάμεσα στο σημείο (B) και (A) του σχεδίου, εισχωρεί η 5η διάσταση όπου αγγίζει το σημείο (A) υλοποιώντας χαοτικά. Τι μπορεί να σημαίνει όμως αυτό για το σώμα; Το «χαοτικά» σημαίνει ότι στο σημείο που εμφανίζεται το κενό, γεμίζει αυτόματα με χαοτική πληροφορία που αφορά σώμα..

Όμως το «γέμισμα» αυτό στερείται σχεδιασμού, ολοκληρωμένης μορφής και πληροφορίας. Δημιουργείται δηλαδή κάποιο όργανο, που ίσως μοιάζει με τα γειτονικά κύτταρα ίσως και όχι, και που αποτελεί απλή εναλλακτική μορφή ζωής η οποία όμως στερείται ορίων, αλλά απλώς υπάρχει σαν πληροφορία που βρέθηκε στην 5η διάσταση ανολοκλήρωτη. Τι μπορεί να είναι όμως ένα τέτοιο κύτταρο; Ένα τέτοιο κύτταρο για το ανθρώπινο σώμα αγαπητέ αναγνώστη είναι το αρχικό κύτταρο μιας καρκινογένεσης. το οποίο γεννιέται ξαφνικά από μέσα μας, τη στιγμή που θα βρεθούμε σε μια παρόμοια κατάσταση στιγμιαίας και ολικής απώλειας ενέργειας, για οποιοδήποτε λόγο. Αν η κατάσταση αυτή διαρκέσει στιγμιαία, τότε στιγμιαία θα είναι και η ζωή του καρκινικού κυττάρου το οποίο την επόμενη στιγμή θα έχει καταστραφεί από το ανοσοποιητικό μας σύστημα. Αν όμως η αρνητική κατάσταση που δημιουργήσε το κενό διαρκέσει για σημαντικά αρκετό χρονικό διάστημα ώστε να δώσει στο κύτταρο την ευκαιρία να πολλαπλασιαστεί και να γίνει ανθεκτικό στην επίθεση του ανοσοποιητικού μας, τότε η όλη κατάσταση γίνεται δύσκολη και περισσότερο επικίνδυνη για την υγεία του σώματος.

Εκτός από καρκινογένεση, μπορεί ακόμη να υπάρξει εμφάνιση και ανάπτυξη κάποιου άλλου είδους κυττάρου όπως ιού από εκείνους οι οποίοι υπάγονται στις ειδικές λοιμώξεις όπως για παράδειγμα του Έρπητα ή και περισσότερο πολύπλοκους. Ακόμη, στην ίδια περίπτωση συγκαταλέγονται και μηχανισμοί που οδηγούν σε καρδιαγγειακά προβλήματα ή και γενετικές ανωμαλίες. Οτιδήποτε που μπορεί να υπάρχει σαν εναλλακτική μορφή ζωής, ή κυτταρικής σύνθεσης και βρίσκεται αποθηκευμένη στην διάσταση των επιλογών όπως είναι η 5η μπορεί να εμφανιστεί. Και η μόνη ασπίδα που μπορεί να υπάρξει τότε για το σώμα είναι η σωστή διαχείριση της ζωτικότητας από την ψυχή. Η ψυχή δηλαδή και η ρύθμιση της ζωτικότητας βρίσκεται στο εσωτερικό (μέσα μας) περίβλημα προστασίας πέρα ακόμη από το ανοσοποιητικό μας το οποίο συνδέεται μαζί του ενεργειακά. Κι εδώ θα πρέπει να κάνω μια παρένθεση για να σημειώσω την περίπτωση των σχιζοφρενών, όπου το Εγώ και η ψυχή έχουν διαχωριστεί ολοκληρωτικά με αποτέλεσμα η αλληλεπίδραση των δύο να είναι ανύπαρκτη. Όπου αποκομμένη η ψυχή από τις πεποιθήσεις και τη συνείδηση, λειτουργεί ανεμπόδιστα ρυθμίζοντας τη ζωτικότητα κατά άριστο τρόπο, προσφέροντας στο σώμα σχεδόν ολοκληρωτική ανοσία.

Αντίθετα, εκτός από την περίπτωση να υπάρξει απώλεια ενέργειας στην περιοχή της υλοποίησης, υπάρχει και η πιθανότητα να υπάρξει αύξηση. Συνήθως η περίπτωση αυτή οφείλεται σε πολύ υψηλό πυρετό ή σε «κρούση» του σώματος δηλαδή κτύπημα. Έτσι στην περίπτωση που έχουν ακραία υψηλό πυρετό ο οποίος διατηρείται για σημαντικό χρόνο, ή κατάσταση όπου το σώμα θα κτυπηθεί ξαφνικά και με δύναμη (περίπτωση βασανισμών ή ξυλοδαρμού) τότε, συσσωρεύεται ξαφνικά στην περιοχή της υλοποίησης, ποσότητα ενέργειας περισσότερη από την απαιτούμενη ενέργεια διατήρησης η οποία έχει ως αποτέλεσμα να μικρύνει ο χρόνος του κενού και να αυξηθεί το χρονικό διάστημα της εμφάνισης με αποτέλεσμα να «κατακρημνιστεί» μεγαλύτερος αριθμός σωματιδίων του κανονικού.

Τότε, το ανοσοποιητικό στρέφεται κατά του πλεονάζοντος αυτού σωματιδίου που δημιουργείται ώστε να το καταστρέψει. Αν όμως υπάρχει ένας συνδυασμός παραγόντων ο οποίος κρατάει το φαινόμενο για αρκετό διάστημα ώστε να προλάβει να καταγραφεί αυτή η καταστροφή στη συνειδητότητα, ξεκινάει μια συνολική επίθεση του ανοσοποιητικού στο όργανο πια που ανήκει το σωματίδιο, με αποτέλεσμα να έ-

χουμε το λεγόμενο αυτοάνοσο σύνδρομο όπου ο ίδιος ο οργανισμός επιτίθεται στο ίδιο του το σώμα. Και η γένεση του καρκινικού κυττάρου αλλά και η εκκίνηση ενός αυτοάνοσου συνδρόμου δηλαδή, είναι καταστάσεις της υγείας που έχουν σχέση με το πεδίο υλοποίησης και την ενέργεια διατήρησης, για αυτό και σήμερα είναι κατανοητές μονάχα από τους γιατρούς που ασχολούνται με ενεργειακή θεραπεία.

Όπως καταλαβαίνει ο αναγνώστης, οι περισσότεροι επιβλαβείς ασθένειες, μπορούν να παρουσιαστούν όταν υπάρχει προβληματικός συγχρονισμός του σώματος (με τα Εγώ) και της ψυχής (με πεποιθήσεις), τα οποία προβάλλουν και δημιουργούν ενεργειακές διενέξεις τέτοιες που αποδιοργανώνουν ολόκληρη την υγεία του σώματος. Όμως, μπορεί να συμβεί και το αντίστροφο. Όπου, σε μια δύσκολη ή επικίνδυνη κατάσταση της υγείας μας, ο Εαυτός αναλαμβάνει να εστιάσει πίσω από το πεδίο υλοποίησης μέσα στην κβαντική περιοχή (Γ) του μέλλοντος και να επαναφέρει το σώμα του στην αρχική φυσιολογική κατάσταση υγείας του. Τότε μιλάμε για τη λεγόμενη αυτοίαση. Πως γίνεται αυτό όμως;

Όπως σας ξαναείπα στην αρχή αυτού του άρθρου, ερχόμαστε από μέσα μας. Η πηγή μας είναι μέσα στο σώμα μας. Και η υγεία όμως και η φυσιολογική μας κατάσταση είναι μέσα μας κι αυτή, αποθηκευμένη στην ζώνη της συνειδητότητας που εμείς ορίσαμε σαν πεδίο (Γ). Έχετε ακούσει για το «κβαντικό άλμα»; Έτσι ονομάζουμε την απότομη και ξαφνική μεταβολή από μια κατάσταση σε μια εντελώς διαφορετική χωρίς να μεσολαβήσουν ενδιάμεσα στάδια. Ένα τέτοιο κβαντικό άλμα στην αυτοίαση συμβαίνει στις περιπτώσεις ολοκληρωτικής εξαφάνισης σημαντικής διαμέτρου καρκινικών όγκων, μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας, χωρίς άλλη θεραπεία. Πως γίνεται αυτό. Θα σας εξηγήσω.

Κβαντικό άλμα στην αυτοίαση λοιπόν. Σας είπα πριν, ότι σε κάθε λιγότερο από εκατομμυριοστό του δευτερολέπτου, ολόκληρο το σώμα μας αναδύεται από μέσα μας, από το μέλλον μας, μέσα από το πεδίο υλοποίησης και εμφανίζεται στον υλικό κόσμο για να εξαφανιστεί στη συνέχεια μέσα στο χώρο του παρελθόντος και να χαθεί σαν εικόνα πια στο βαθύ διάστημα. Ολόκληρο το σώμα εμφανίζεται και εξαφανίζεται με μια ασύλληπτα αστραπιαία ταχύτητα.. Και μαζί με το σώμα, όλη η κατάσταση στην οποία βρίσκεται. Μερικά δευτερόλεπτα πριν από το «Τώρα» δηλαδή, ολόκληρο το σώμα μας και οι (ενεργειακές) καταστάσεις που κουβαλάει, υπάρχουν στον αόρατο χώρο που ονομάζουμε «κβαντικό χώρο» της 4ης διάστασης και ετοιμάζεται να πάρει σειρά να «απογειωθεί». Ένας καρκινικός όγκος δηλαδή, υπάρχει κι αυτός εκεί μέσα στον κβαντικό αυτό χώρο σχηματισμένος ενεργειακά μερικά δευτερόλεπτα πριν, έτοιμος να «βγει» κι αυτός στον κόσμο μαζί με το υπόλοιπο σώμα μας. Άπειρες τέτοιες ενεργειακές εικόνες η μία μετά την άλλη παίρνουν σειρά για να κάνουν την εμφάνισή μας. Όμως ο χώρος αυτός, ο κβαντικός χώρος της 4ης διάστασης είναι ο χώρος του ολοκληρωμένου σχεδιασμού υλοποίησης. Και έχουμε πει ότι αυτός ο σχεδιασμός λειτουργεί νοητικά. δηλαδή ενεργειακά.

Εξαρτάται δηλαδή από την δική μας εστίαση σε αυτόν και την απόλυτη και θετική βούληση μας για αυτό που θέλουμε να υλοποιήσουμε. Και εμείς τι θέλουμε. τι σκεφτόμαστε. Σκεφτόμαστε θετικά μονάχα, ένα σώμα καθαρό, υγιές, φυσιολογικό, γεμάτο ζωτικότητα και ζωντάνια. Θέλουμε και ζητάμε, τόσο δυνατά ώστε να το αισθανόμαστε και να το βιώνουμε ήδη σαν πραγματικότητα, να το βλέπουμε μπροστά μας ότι ήδη έχει υλοποιηθεί. να ζούμε το αποτέλεσμα. στο χώρο όπου υπάρχει τώρα ο καρκινικός όγκος, να είναι μονάχα τα φυσιολογικά όργανα του σώματος που θα έπρεπε να βρίσκονται εκεί, και μόνον αυτά. Μέσα σε ένα σώμα δυνατό και ασφαλές από παντού και από τα πάντα. Αυτό θέλουμε και ζητάμε και αυτή τη θέληση την εστιάζουμε σαν τη μοναδική μας επιλογή στο χώρο εκείνο του πεδίου υλοποίησης. Και ξαφνικά αισθανόμαστε ότι είμαστε υγιείς. και το ζούμε. με όλη τη δύναμη της ψυχής μας η οποία μας εφοδιάζει πια με απόλυτη πίστη. Κι ο όγκος εξαφανίζεται. Χάνεται. εμπρός στα έκπληκτα μάτια όλων. Αυτό σημαίνει κβαντικό άλμα στην αυτοίαση. Αυτός είναι ο μοναδικός μηχανισμός αυτοίασης του σώματός μας. Και ο μόνος που μπορεί να τον αδρανοποιήσει, είναι οι δικές μας αρνητικές σκέψεις ελέγχου, πεποιθήσεις, αμφιβολίες, φόβοι, ή ακόμη και η ίδια μας η θέληση να αγγίζουμε το θάνατο και να χαθούμε.

Έτσι νομίζουμε. Ότι αν πεθάνουμε θα χαθούμε. Όμως ο μόνος που ζητά το θάνατο είναι οι πεποιθήσεις μας και τα ηττοπαθή Εγώ μας. Μόνο αυτά θέλουν να ησυχάσουν και να απομονωθούν στο αόρατο μέρος του κόσμου μας. Ο Εαυτός μας θέλει να ζήσει και να χαρεί αυτό που επέλεξε από την αρχή όταν αποφά-

σισε να δοκιμάσει την εμπειρία της ζωής. Γνωρίζει το θάνατο και το άφθαρτο της ψυχής και ζητά με δύναμη να κατορθώσει να γευτεί αυτό το δώρο της αυτοϊασης στο σώμα που φιλοξενείται. Είναι το πολυτιμότερο δώρο που μπορεί να κάνει στο σώμα του. κι όμως αυτό αρνείται. Κυριευμένο από τις φοβικές και αρνητικές σκέψεις της καταστροφής, της αδυναμίας επιβίωσης, της ήττας ή της υποταγής σε πεδία που τα Εγώ νοιώθουν τον εξευτελισμό, την απόρριψη, την εγκατάλειψη ή την αδικία, αποφασίζει να πεθάνει, θεωρώντας ότι τελικά αυτός είναι και ο μοναδικός τρόπος να απαλλαγεί από τον αβάσταχτο εσωτερικό πόνο του. Καταφέρνει και «εισάγει» στο σώμα του καταστάσεις όπως ο καρκίνος και αποφασίζει να αποχωρίσει από τον κόσμο μέσα στον σωματικό πόνο. Αποφασίζει, να μετατρέψει τον εσωτερικό πόνο σε κάτι που φαίνεται, ελπίζοντας οτι κάποιος θα καταφέρει και τον απαλύνει. Κάποιος απ έξω.

Όμως εμείς ερχόμαστε από μέσα μας κι εκεί έξω είναι μονάχα το παρελθόν μας. Ο γιατρός που μας δίδαξε ότι οτιδήποτε και να κάνουμε, αυτός θα είναι εκεί για να μας σώσει, τώρα αποτυγχάνει. Διότι ο καρκίνος είναι κάτι εντελώς διαφορετικό από το ευαίσθητο μικρόβιο που μάθαμε σχολείο. Ο καρκίνος φέρει μέσα του την πληροφορία της αθανασίας. Είναι το κύτταρο που από τη φύση του είναι αθάνατο. κι αυτό για τον σημερινό άνθρωπο έχει τη δική του σημειολογία. Το καρκινικό κύτταρο, βρίσκεται σαν επιλογή αθανασίας μέσα στην χαοτική διάσταση, σχεδιασμένο από τα σώματά μας. τις πεποιθήσεις μας, εμάς οι οποίοι ζητούμε να αλλάξουμε το σχεδιασμό της ζωής, αγνοώντας όλα όσα χρειάζονται για αυτό. Κυριευμένοι από τα Εγώ μας, ζητάμε την αθανασία του σώματος, την αφθαρσία της εικονικής ύλης και καταφέρνουμε στο τέλος να το πραγματοποιήσουμε. Γεμάτοι από αρνητική ενέργεια καταφέρνουμε στο τέλος να καλέσουμε από το χαοτικό χώρο του δικού μας μέλλοντος, ένα κύτταρο αθάνατο που ελπίζουμε να μας απαλλάξει από τον πόνο της ζωής. διότι τη ζωή τη ζούμε σαν πόνο και μόνο με πόνο γνωρίζουμε να τη χάνουμε. Όμως ο καιρός που ζούσαμε στη σκιά έχει περάσει. ο χρόνος που η άγνοια φάνταζε σαν γνώση μαγική έχει παρέλθει πια. Ο δρόμος που φοβόμασταν να πάρουμε, τώρα γνωρίζουμε ότι είναι ο μόνος δικός μας. Ο δρόμος που έρχεται από μέσα μας και οδηγεί μέσα μας. Ο υπέροχος δρόμος του Εαυτού του μέλλοντός μας, ξεπροβάλλει από τη δική μας πραγματική αθανασία, μέσα μας «Εδώ και Τώρα».

Γ' Μέρος

Η ψυχή του ανθρώπου έχει πέντε «δυνάμεις», ή αλλιώς δυνατότητες: (1) το «θρεπτικόν», που σχετίζεται με τη θρέψη του σώματος· (2) το «ορεκτικόν», δηλαδή την τάση για καθετί καλό· (3) το «αισθητικόν», την ικανότητα της πρόσληψης των πληροφοριών μέσω των αισθήσεων· (4) το «κινητικόν», που εξασφαλίζει τις κινήσεις του σώματος και (5) το «διανοητικόν».

(Αριστοτέλης)

Πεποιθήσεις. Το «τείχος» πριν τον Ανώτερο Εαυτό

Εδώ και αρκετά χρόνια, σχεδόν από παιδάκι, ακούω σε συζητήσεις με συμβουλές προς άλλους, τη φράση «να είσαι ο εαυτός σου». Στην αρχή, δυσκολευόμουν να αντιληφθώ τι θέλουν να πούν με αυτό, μιας και καταλάβαινα-αισθανόμουν, ότι σε όσους απηύθυναν αυτή τη φράση, εκείνοι εξακολουθούσαν να κάνουν, ότι έκαναν και πριν, χωρίς κάποια εμφανή αλλαγή στη συμπεριφορά τους. Οι περισσότεροι μάλιστα, ρωτούσαν εκνευρισμένα «τι θες να πεις; Τι κάνω δηλαδή που δεν είμαι ο εαυτός μου;». Διαβάζοντας όμως τη φράση «γνώθι σ' αυτόν» στο ιερό των Δελφών, κατανοούσα ότι πρόκειται για κάτι αρκετά σημαντικό. Για το λόγο αυτό άρχισα να ψάχνω, να ρωτάω, και να ενημερώνομαι για αρκετά χρόνια.

Με τον καιρό όμως, άρχισα να αντιλαμβάνομαι, ότι όσοι ασχολούνταν επαγγελματικά με το αντικείμενο της αυτοβελτίωσης, είτε αυτοί ήταν ψυχολόγοι, ψυχίατροι ή δάσκαλοι εναλλακτικών ομάδων, έλεγαν και σημείωναν κάτι απ' όλα, χωρίς να μπαίνουν στην ουσία του πράγματος. Το αποκορύφωμα όλων ήταν όταν εισχώρησα για ένα διάστημα στις ομάδες του Osho. Μεγάλο πανηγύρι. Για μένα τουλάχιστον, πραγματικά, ήταν σαν να έμπαινα ξαφνικά σε νηπιαγωγείο, την ώρα που η δασκάλα είχε πάει ξαφνικά στην τουαλέτα και τα είχε αφήσει μόνα τους... Ήταν πραγματικά σκέτο case study. Κάθε μέρα ήταν υπόθεση εργασίας. Θα ήθελα να μιλήσω για αυτή μου την εμπειρία σε άλλο άρθρο, ήταν όμως τελικά, οι στιγμές που με βοήθησαν να αντιληφθώ αυτό που έψαχνα, με τον μαθηματικό τρόπο της έννοιας «εις άτοπον απαγωγή».

«Να είσαι ο εαυτός σου» λένε, προσθέτοντας, «ο Εαυτός σου είναι μέσα σου», χωρίς να ρωτούν πρώτα «πες μας τη γνώμη σου για τον εαυτό σου». Κι αν το άτομο, αρχίσει να σε κοιτάει περίεργα, χωρίς να συνεχίζουν με ερωτήσεις όπως «πες μας τότε πως θεωρείς ότι σε βλέπουν οι άλλοι» ή ακόμη «πες μας τη γνώμη τη δική σου για τους άλλους, τα παράπονα και τις χαρούμενες στιγμές μαζί τους». Και το χειρότερο; Αν τολμήσεις να μιλήσει ο «μαθητής» κατά λάθος για τους άλλους, αυτοί απότομα, τον διακόπτουν σηκώνοντας την πύρινη ρομφαία της γνώσης και τον αποκεφαλίζουν: «Δεν υπάρχουν άλλοι» τον διατάζουν. «Οι άλλοι είσαι Εσύ». Κι αφήνουν το κουφάρι άδειο από εαυτό, μιας και οι ερωτήσεις μέσα σε δευτερόλεπτα ή θα τον πνίξουν, ή θα τον μετατρέψουν σε άβουλο πειθήνιο και εσωστρεφές όν. Κάποτε θεωρούσα ότι το αγνοούν; Οτι δηλαδή οι περισσότεροι αγνοούν αυτό που πρέπει να πουν.

Όμως στην πορεία κατάλαβα, ότι λίγοι γνωρίζουν αλλά σιωπούν για λόγους ελλειμματικής ενημέρωσης και παιδείας προς την μεγάλη μάζα της ανθρωπότητας και οι περισσότεροι απλά πονούν. Κατανόησα ότι οι περισσότεροι ειδικοί και μη, που ασχολούνται με τη διδασκαλία του Εαυτού, για λόγους που θα εξαντλήσω σε άλλο άρθρο, αρνούνται να ακούσουν και να μιλήσουν για αυτό, διότι απλά πονούν εσωτερικά, πονούν αφόρητα. Διότι όταν προσπάθησα να ανοίξω συζήτηση μαζί τους και να θίξω αυτά που θα περιγράψω παρακάτω, μετά από λίγο σταματούσαν, όλοι, αδύναμοι να συνεχίζουν τη συζήτηση πάνω στο θέμα. Τι συμβαίνει λοιπόν; Γιατί είναι δύσκολο στον κάθε ένα να είναι ο Εαυτός του; Ποια είναι η δυσκολία; Ποιο είναι το σημείο, όπου στο δύσκολο ταξίδι προς τον Ανώτερο Εαυτό μας, τα παρατάμε και γυρίζουμε πίσω, τις περισσότερες φορές, εξαπατώντας τον, ότι τον βρήκαμε και ζούμε πια μαζί του, ενώ το μόνο που έχουμε κατορθώσει, είναι να γιγαντώσουμε κάποιο Εγώ μας; Ας αρχίσουμε το ταξίδι μας.

Όλοι μας, μηδενός εξαιρουμένου, μόλις αποφασίσουμε να στρέψουμε την προσοχή μας προς τα μέσα κι αρχίσουμε να ψάχνουμε για τον Εαυτό μας ή κατά άλλους τον Ανώτερο Εαυτό μας, θα βρεθούμε μπροστά σε ένα τοίχο. Ένα τοίχο σχεδόν αδιαπέραστο, ο οποίος έχει συσσωρεύσει όλες τις εμπειρίες από την ζωή που έχουμε ζήσει από την παιδική μας ηλικία, οι οποίες μοιάζοντας με γιγαντιαία τούβλα, αφέθηκαν

όλο αυτό το διάστημα και έκτισαν, η μία πάνω στην άλλη, ένα πολύ γερό κάστρο, μέσα στο οποίο, έχουν οχυρωθεί όλα τα Εγώ μας. Κι αυτό το κάστρο, που το όνομά του είναι «κάστρο των πεποιθήσεων», στην είσοδό του έχει κρεμασμένο το κλειδί της πελώριας πύλης του, το οποίο είναι ελεύθερο εκεί μπροστά σου, να το πάρεις και να την ανοίξεις.

Όμως, όταν το πιάσεις στα χέρια σου και διαβάζεις απάνω του τη λέξη «αποδοχή», τίποτε δεν μαρτυρά αυτό που θα ακολουθήσει όταν το βάλεις στην κλειδαριά να το γυρίσεις. Τίποτα που να σου αφήνει να αντιληφθείς αυτό που θα διαπεράσει ολόκληρο το σώμα σου, μέχρι την ψυχή σου. Τίποτα που να κάνει εμφανή τον αφόρητο εσωτερικό πόνο αυτό, που σου κόβει την ανάσα, σε θυμώνει, σε αγριεύει, σε μεταμορφώνει σε άγριο θηρίο, σε άμορφη ενέργεια πίσω στην εποχή που ακόμη ο κόσμος ήταν ασχημάτιστος, αφήνοντάς σε εκεί μπροστά στη μεγάλη πύλη να ουρλιάζεις, λυγίζοντας στιγμή τη στιγμή. Διότι πριν να σου συμβεί αυτό, όλοι σχεδόν παρέλειψαν ευλαβικά να σου μιλήσουν για τούτο το φαινόμενο. Για αυτή τη στιγμή. Για τις πεποιθήσεις σου. Τι είναι, πως δημιουργούνται, πως τις ξεπερνάς και πως φτάνεις τελικά στο μεγάλο σκοπό σου; Τη συνάντηση με τον Εαυτό σου;

Ξέρετε όμως γιατί αρνούνται να μιλήσουν για αυτό; Διότι οι πεποιθήσεις, είναι αδύνατον να διαμορφωθούν, όταν είσαι μόνος σου. Διότι οι πεποιθήσεις δημιουργούνται από τη δική σου αλληλεπίδραση με όλους τους άλλους. Οι πεποιθήσεις, είναι η αντανάκλαση της δικής σου συνείδησης, πάνω τους. Και για να πάμε ένα βήμα πίσω, ας θυμηθούμε ότι συνείδηση είναι η αντανάκλαση της ψυχής σου πάνω στη συνειδητότητα. Το ψευδές σήμα που προέρχεται από την ψυχή σου όταν προσπίπτει στον αισθητό κόσμο. Αυτή η συνείδηση που αρχίζει και διαμορφώνεται μέσα σου, αρχίζει αμέσως και αντανακλά με τα πάντα. Μόλις όμως προσπέσει πάνω στη συνείδηση των «άλλων», εκείνη ακριβώς τη στιγμή, αρχίζει και διαμορφώνεται η πεποίθηση.

Τι είναι πεποίθηση όμως; Πεποίθηση είναι η προστατευτική λειτουργία του Εγώ, το οποίο ξεκινά και διαμορφώνει μια εσωτερική διαδικασία, με σκοπό να καλύψει τον εσωτερικό πόνο που αισθανόμαστε σε κάποιο σημείο του συναισθηματικού μας κόσμου. Πεποίθηση δηλαδή θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι, η πλασματική θεραπεία του εσωτερικού μας πόνου μέσω του Εγώ μας. Και λέω πλασματική διότι είναι απλά «κουκούλωμα» και όχι πραγματική θεραπεία. Η αιτία δηλαδή που προκαλεί τον πόνο, συνεχίζει και είναι εκεί, μιας το μόνο που κάνει το Εγώ, είναι να την «κουκουλώνει» με μια δραστηριότητα η οποία απλά «προλαβαίνει» τον εσωτερικό πόνο, πριν αυτός συμβεί.

Δύσκολο; Ας το κάνουμε πιο απτό. Τι σημαίνει πεποίθηση στην πράξη; Ζητάτε παραδείγματα, κι αυτό το άρθρο πραγματικά τα σηκώνει. Η ψυχή περιλαμβάνει τις πληροφορίες «διαμόρφωσης» (χαρακτηριστικά που θα πούμε στην επόμενη παράγραφο) και τις «λειτουργικές» πληροφορίες. Μια από τις «λειτουργικές» πληροφορίες της ψυχής είναι η «πίστη». Γνωρίζουμε όλοι σχεδόν τι σημαίνει η λέξη «πίστη» αν και η έννοια της λέξης είναι πιο βαθιά. Φαντασθείτε λοιπόν την έννοια της «πίστης», σαν ενεργειακή πληροφορία πάνω στο ενεργειακό σώμα της ψυχής. Αυτή η αγνή, πρωταρχική πληροφορία, προσπίπτει πάνω στη ροή της συνειδητότητας τη στιγμή που δημιουργεί τον αισθητό κόσμο, αντανακλάται και επιστρέφει πίσω σαν συνείδηση. Η επιστροφή όμως είναι αλλοιωμένη.

Πρώτη αλλοίωση. Η έννοια της «πίστης» μετατρέπεται σε «εμπιστοσύνη». Ενωσιολογικά σαν λέξεις, μπορεί να αδυνατεί ο αναγνώστης να αντιληφθεί μεγάλη διαφορά, αλλά η ενεργειακή πληροφορία έχει μια πολύ βαθιά αλλαγή, διότι η «εμπιστοσύνη» μόλις αρχίσει να πάλλεται με την αλληλεπίδραση με όλα γύρω, δημιουργεί αυτόματα το άλλο της άκρο που είναι η «αμφιβολία». Ήδη λοιπόν, έχει δημιουργηθεί το πρώτο επίπεδο συνείδησης του αισθητού κόσμου. Το δίπολο «εμπιστοσύνη-αμφιβολία». Το επίπεδο αυτό συνείδησης, γίνεται αμέσως αντιληπτό από το Εγώ, το οποίο αυτομάτως, αρχίζει και αλληλεπιδρά με όλους. Το σημείο αυτό είναι πολύ σημαντικό για τον αναγνώστη, διότι αρχίζει και αντιλαμβάνεται τη σημασία που αρχίζουν να παίζουν οι «άλλοι» στην αλληλεπίδραση και στη συνέχεια της δημιουργίας της συνείδησης. Οι βασικές λειτουργικές πληροφορίες είναι πέντε και εκτός από την πίστη (προδοσία), είναι η δικαιοσύνη (αδικία), η μοναδικότητα (απόρριψη), η δυαδικότητα (εξάρτηση), και η ακεραιότητα (ταπείνωση).

Εδώ θα πρέπει να σημειώσουμε μερικές πληροφορίες για το Εγώ και πως διαμορφώνεται ενεργειακά. Η

ψυχή, εκτός από τις λειτουργικές πληροφορίες που αναφέραμε, λαμβάνει (με επιλογή) και τις αρχικές ενεργειακές, πληροφορίες «διαμόρφωσης», βάσει των οποίων, το άτομο θα διαμορφώσει τα χαρακτηριστικά του. Δηλαδή το χαρακτήρα του. Προσέξτε. Όχι τη συμπεριφορά του, αλλά βαθύτερα, το χαρακτήρα του μιας και η συμπεριφορά εξαρτάται όπως θα δούμε από τις πεποιθήσεις. Αυτές είναι πληροφορίες-αρχεία, όπως παιδί, θύμα, πόρνη, καταστροφέα, ηγέτη, καλλιτέχνη, δικαστή, ιερέα, θεραπευτή, μύστη, ήρωα, ζητιάνο, διασώστη κλπ. Τα αρχεία αυτά είναι πάρα πολλά, αρκετά από τα οποία συνδυάζονται με άλλα, όμως περίπου πενήντα, είναι σε περισσότερο συχνή εμφάνιση ανάμεσα στις ψυχές.

Μερικά από αυτά τα αρχεία, (παιδί, θύμα, πόρνη, καταστροφέας) εμφανίζονται σε όλες τις ψυχές των ανθρώπων, ενώ τα υπόλοιπα ποικίλουν από ψυχή σε ψυχή. Ενώ σε κάθε ψυχή υπάρχουν αρκετά από τα αρχεία αυτά, συνήθως κυριαρχούν περίπου δώδεκα και ποτέ λιγότερα από τον αριθμό αυτό. Έτσι λοιπόν, για να ανακεφαλαιώσουμε για τον αναγνώστη, η ψυχή εισέρχεται στο ανθρώπινο σώμα με πέντε περίπου βασικά λειτουργικά αρχεία και δώδεκα περίπου αρχεία διαμόρφωσης. Είδαμε στην προηγούμενη παράγραφο πως αρχίζουν να χρησιμοποιούνται τα λειτουργικά αρχεία (με την πίστη σαν παράδειγμα), ας δούμε τώρα πως αρχίζει το Εγώ να διαμορφώνει τα χαρακτηριστικά του βάσει των αρχείων διαμόρφωσης.

Ας πάρουμε για παράδειγμα το αρχείο του καλλιτέχνη. Θα πρέπει όμως εδώ να πούμε, ότι κάθε ψυχή, αλληλεπιδρά με όλες τις πληροφορίες της συγχρόνως και όχι ένα-ένα αρχείο. Όλα μαζί, κάθε στιγμή, σε κάθε αλληλεπίδραση, σε όλη τη ζωή του ατόμου. Συνεχώς και χωρίς διακοπές. Απλά εμείς παίρνουμε ένα, για το παράδειγμά μας. Το άτομο λοιπόν, από τις πρώτες κιόλας στιγμές του, θα αρχίσει να αλληλεπιδρά με το αρχείο αυτό του καλλιτέχνη, ώστε να το αναδείξει όσο καλύτερα μπορεί και με την αλληλεπίδραση που θα επιτύχει να συμμετάσχει στη δημιουργία του κόσμου και την συνολική πληροφορία που θα έχει σαν εμπειρία να τη μεταβιβάσει στην πηγή της, την οποία με αυτό τον τρόπο θα την εξυψώσει. Οτιδήποτε κάνει σχετικό με την έννοια τέχνη, οποιαδήποτε αλληλεπίδραση με όλα γύρω, που σχετίζεται με αυτό το αρχείο, θα δημιουργήσει τις σχετικές εμπειρίες.

Επιστρεφόμενες δηλαδή πληροφορίες, που θα εισπραχθούν από την αντανάκλαση πάνω στη συνειδητότητα στην οποία συμμετέχουν και όλοι οι «άλλοι». Τι θα συμβεί δηλαδή σχετικά με τον «καλλιτέχνη» και την «πίστη»; Το άτομο, ξεκινώντας την αλληλεπίδραση θα εισπράττει θετικές και αρνητικές αντιδράσεις. Η κάθε θετική αντίδραση θα συγκαταλέγεται στην «εμπιστοσύνη» και η κάθε αρνητική στην «αμφιβολία». Όσο περνά ο χρόνος και οι εμπειρίες συσσωρεύονται, αρχίζουν να αυξάνουν και οι αντιδράσεις που εισπράττει το Εγώ του καλλιτέχνη. Στην περίπτωση λοιπόν που αυξάνονται οι αρνητικές αντιδράσεις, αρχίζει και αυξάνεται η αμφιβολία, η οποία μόλις περάσει ένα επίπεδο αντοχής, τότε δημιουργείται το επόμενο επίπεδο συνείδησης το οποίο έχει να κάνει πια με τη συνολική αίσθηση που έχει συγκεντρώσει από την αλληλεπίδραση αυτή. Και στο επίπεδο αυτό, η αμφιβολία, μεταλλάχθηκε πια από την αλληλεπίδραση της με την συνειδητότητα σε «προδοσία».

Ήδη βρισκόμαστε στο δεύτερο επίπεδο συνείδησης όπου πλέον τι έχουμε δει; Βλέπουμε την λειτουργική πληροφορία της ψυχής «πίστη», να εκλαμβάνεται μετά από την αλληλεπίδραση της πληροφορίας του καλλιτέχνη με τον αισθητό κόσμο, σαν πληροφορία «προδοσίας». Το δεύτερο επίπεδο συνείδησης όμως δημιουργεί αίσθηση. Εσωτερική αίσθηση. Και η αίσθηση αυτή στην αρνητική αυτή έκβαση, είναι εσωτερικός πόνος ενώ στην αντίθετη περίπτωση θα είχαμε εσωτερική χαρά. Τώρα αναλαμβάνει εργασία το Εγώ και μάλιστα το Εγώ του καλλιτέχνη, το οποίο για να προφυλάξει το αισθητό σώμα του ανθρώπου από την αίσθηση του πόνου, δημιουργεί αυτόματα, ένα εσωτερικό ανάχωμα, ένα φίλτρο συναισθήματος, την πεποίθηση. Και στην συγκεκριμένη περίπτωση της προδοσίας, το Εγώ, το όποιο Εγώ, διαμορφώνει αστραπιαία, την πεποίθηση ή τη συμπεριφορά του «ελέγχου».

Τι σημαίνει αυτό; Το κάθε Εγώ, μόλις ανιχνεύσει στο σώμα αίσθηση εσωτερικού πόνου από προδοσία στη συνείδηση, αρχίζει και μετατρέπει το αρχείο της «πίστης» σε «έλεγχο». Τι κάνει δηλαδή; Πριν ξεκινήσει την επόμενη φορά να λειτουργεί το αρχείο του καλλιτέχνη, το Εγώ ελέγχει τα πάντα. Ποια πάντα; Το περιβάλλον και ειδικότερα τους «άλλους». Σκανάρει ενεργειακά να εντοπίσει κάποιο άτομο από το οποίο μπορεί να αισθανθεί προδοσία. Κι όσο το κάνει, κρατάει το αρχείο του καλλιτέχνη σε σιγή. Δηλα-

δή τι κάνει στην ψυχή, και στον Ανώτερο Εαυτό; Τον προδίδει. Τι κάνει είπαμε; Ναι τον προδίδει; Κυριαρχεί πάνω στις ιδιότητες της ψυχής, απλά για να μην νοιώσει το αισθητό σώμα, εσωτερικό πόνο. Και πότε το κάνει αυτό; Όταν αλληλεπιδράσει με τους «άλλους» και έχει αρνητική αντίδραση. Και πως το κάνει; Αντιδρώντας με τον ίδιο τρόπο. Προδίδοντας. Και την ψυχή αλλά και τον «άλλον» ο οποίος αλληλεπιδρά επίσης για τους δικούς του λόγους.

Αποτέλεσμα πρώτο. Το αρχέτυπο του καλλιτέχνη, είναι πλέον σχεδόν απενεργοποιημένο από το Εγώ, το οποίο αρχίζει να δίνει χιλιάδες δικαιολογίες για αυτό. Παράδειγμα: «Αν γίνει ζωγράφος, θα μείνεις, φτωχός, δεν υπάρχει μέλλον, δεν καταλαβαίνουν από τέχνη, θα πεθάνεις στην ψάθα, είναι εκτός μόδας.» και ότι άλλο θες, απλά και μόνο επειδή υπάρχει πλέον η πεποίθηση του ελέγχου. Αποτέλεσμα δεύτερο. Από τη στιγμή που θα καταγραφεί κάποια πεποίθηση στη συνείδηση, το Εγώ, κάθε Εγώ, μπορεί να τη χρησιμοποιήσει όπου θέλει. Σε όλες τις καταστάσεις της ζωής. Η πεποίθηση όμως είναι ενεργειακή πληροφορία και έτσι είναι αναγνωρίσιμη σιωπηρά. Το κάθε Εγώ δηλαδή, σκανάροντας το περιβάλλον, δηλαδή τη συνειδητότητα, την εντοπίζει αμέσως στον «άλλον» και αντιδρά αυτόματα και σιωπηρά.

Πως; Προδίδοντας πρώτο, πριν προλάβει και αισθανθεί τον εσωτερικό πόνο. Κι αυτή η πρώτη αντίδραση, προκαλεί το αντίδοτο του εσωτερικού πόνου. Την ηδονή. Κι έτσι αρχίζει ένας υποσυνείδητος φαύλος κύκλος, όπου το Εγώ πλέον κυριαρχεί, χωρίς ο άνθρωπος (το σώμα) να κατανοεί τι ακριβώς συμβαίνει. Κι αυτό συνεχίζεται με όλα τα βασικά λειτουργικά αρχεία, εκτός από τον έλεγχο δηλαδή, την αδικία, την απόρριψη, την εγκατάλειψη, την ταπείνωση και με όλα τα αρχεία διαμόρφωσης. Όπου στο τέλος, το άτομο, έχει χάσει εντελώς τον έλεγχο και αποφασίζει να πάει σε μια σχολή αυτογνωσίας, όπου τον διδάσκουν να στραφεί προς τον Εαυτό του και μάλιστα μερικές φορές με τρόπο που απελευθερώνει στην επιφάνεια όλες τις πεποιθήσεις, χωρίς εντοπισμό τους. Χαοτικό.

Και τότε το άτομο, αφού καταστρέψει τόσο τη δική του όσο και των άλλων γύρω του, στο τέλος πεθαίνει. Η ζωή του όμως είναι καταγεγραμμένη στην τέταρτη διάσταση. Έχουμε πει ότι ο κόσμος, άρα και η κάθε ζωή, κατέρχεται με κατακρήμνιση από την τέταρτη στιγμιαία στον αισθητό κόσμο και αμέσως εξαφανίζεται επιστρέφοντας πίσω πάνω στην τέταρτη. Φαντασθείτε το σαν ποτάμι που τρέχει. Συνεχής ροή. Εισέρχεται από την τέταρτη, κατεβαίνει και ξαναγυρίζει επάνω. Μόλις λοιπόν η ψυχή αρχίζει το ταξίδι της επιστροφής της, εισέρχεται στη τέταρτη και αντιλαμβάνεται ενεργειακά τι έχει συμβεί. Τι δηλαδή παραμένει σε ασυμφωνία με αυτό που είχε αρχικά επιλέξει. Κι αυτό την αναγκάζει να ξαναγυρίσει πίσω στον κόσμο, ώστε να το διορθώσει (η όλη επιστροφή είναι αρκετά πολύπλοκη, αλλά εδώ ο στόχος είναι ο Εαυτός και οι πεποιθήσεις για αυτό προχωρώ εδώ.).

Κατεβαίνοντας όμως πάλι στον αισθητό κόσμο, έχει μαζί της το λόγο της επιστροφής της. Κι αυτό είναι ένα ενεργειακό info-bag, ένα συσσωρευμένο ενεργειακό πεδίο που δημιουργεί δυσλειτουργία στην ροή της πληροφορίας τόσο προς την πηγή όσο και προς τη συνειδητότητα. Ένα ενεργειακό πεδίο που σκοπεύει να διορθώσει. Πως θα το κάνει όμως αυτό; Με υπενθύμιση. Πως δηλαδή; Εδώ γίνεται πια καθαρός ο ρόλος των «άλλων». Η ψυχή κατεβαίνοντας προς το πεδίο μας, και φέροντας τον ενεργειακό πρόβλημα, συνεχίζει να αλληλεπιδρά μέσα στην τέταρτη (ή και την πέμπτη) διάσταση με τις άλλες ψυχές και τις ζωές που υπάρχουν εκεί. Εδώ θα πρέπει να σημειώσω κάτι που θα ξαναγράψω φυσικά σε άλλο άρθρο, ότι ολόκληρη η «βασική» επόμενη ζωή μιας ψυχής, υπάρχει ήδη στην τέταρτη. Αυτός είναι ο λόγος που κάνει εκεί την επιλογή. Τη «βλέπει» τη ζωή, την «αντιλαμβάνεται» ενεργειακά και μένει να την ολοκληρώσει.

Έτσι λοιπόν επανέρχεται στην (επόμενη) ζωή της και αρχίζει να ζει στο νέο σώμα, μαζί με το πρόβλημα. Το ενεργειακό πρόβλημα των πεποιθήσεων, το οποίο όμως τη στιγμή ακριβώς που εισέρχεται στον κόσμο μας όπως έχω ξαναγράψει, λόγω του ενεργειακού θορύβου της συνειδητότητας η οποία υλοποιεί τον κόσμο, «ξεχνά» τις λεπτομέρειες. Τώρα οι λεπτομέρειες αυτές είναι μόνο καταγεγραμμένες μέσα στη συνειδητότητα. Πως θα τις θυμηθεί; Από την ίδια τη συνειδητότητα, με τη ροή της, εμφανίζονται στη ζωή της διαδοχικά η μία μετά την άλλη. Πως γίνεται αυτό;

Πριν μπει, τις καταγράφει στη συνειδητότητα μέσα στην τέταρτη και αμέσως επιλέγει τη ζωή που θα ακολουθήσει. Γεννιέται και αρχίζει να δέχεται τη ροή της συνειδητότητας η οποία αρχίζει και εμφανίζει

τους «άλλους» με τους οποίους θα αλληλεπιδράσει και θα αρχίσει να «θυμάται» το πρόβλημα. Κι όσο περνάει ο χρόνος και αυτό παραμένει, τόσο το πρόβλημα εντείνεται. Έτσι μπορεί να σπαταλήσει δύο, πέντε, οκτώ ζωές μέχρι να φτάσει στο επίπεδο να το «δει» ολοκληρωτικά και να το θεραπεύσει.

Πως θα το θεραπεύσει όμως; Έδωσα ένα παράδειγμα στην αρχή, με την εκκίνηση της προδοσίας και του ελέγχου. Θα συνεχίσω με τον ίδιο συνδυασμό. Έγραψα λοιπόν, ότι όσο το πρόβλημα μεγαλώνει, το άτομο ελέγχει τα πάντα διαρκώς και μόλις υποπτευθεί ότι κάποιος ετοιμάζεται να το προδώσει, προλαβαίνει και προδίδει πρώτο. Και τότε, το αίσθημα του εσωτερικού πόνου, μετατρέπεται σε ηδονή. Όμως είναι αδύνατον να προλαβαίνει πάντα. Αντίθετα, όσο εκκρεμεί το πρόβλημα, στην προσπάθεια να θεραπευθεί, η συνειδητότητα εμφανίζει αμφίδρομα μπροστά του δυνατές καταστάσεις προδοσίας. Έτσι, συνεχίζεται σε βάθος αρκετών ζωών, μια αλληλουχία ελέγχου και προδοσίας με παράλληλη αδυναμία να βρει τον αληθινό του εαυτό.

Κάποια στιγμή, όσο η ψυχή ωριμάζει, αντιλαμβάνεται ότι είναι περιττό να κατηγορεί μόνο τους άλλους για προδοσία, διότι το ίδιο κάνει κι εκείνο. Εκείνη η στιγμή είναι η στιγμή της αποδοχής. Η έναρξη της θεραπείας. Δεν αρκεί όμως αυτό. Το επόμενο επίπεδο είναι πιο δύσκολο. Διότι μόλις αντιληφθεί τη διαδικασία της προδοσίας του ίδιου προς τους άλλους, θα πρέπει να ελευθερώσει τον εαυτό του από τη δικαιολογία που θα δίνει. Διότι πάντα το Εγώ, όταν προδίδει έχει μια δικαιολογία που το κάνει.

Για να αποδυναμώσει λοιπόν το Εγώ από την κυριαρχία αυτή, θα πρέπει συνειδητά, να υπερισχύσει απέναντί του και να κάνει την υπέρβαση, δίνοντας στους «άλλους» το δικαίωμα επίσης να προδίδουν. Με το που το κάνει αυτό συνειδητά, παρεμβαίνει και ελέγχει το συναίσθημα πόνου -ηδονής. Και τότε, όσο περισσότερο αφήνει τους άλλους να το ενεργούν, τόσο λιγότερο ελέγχει και τόσο περισσότερο αφήνει ελεύθερα τα αρχέτυπα διαμόρφωσης της ψυχής. Κι αυτή τη διαδικασία αποδοχής, θα πρέπει να την ακολουθήσει για όλα τα αρχεία ένα-ένα. Στην αδικία, στην απόρριψη, την εγκατάλειψη, στην ταπείνωση και φυσικά στην προδοσία που εξετάζουμε.

Δίνοντας την «άδεια» στους «άλλους» να προδώσουν, τι κάνει στην ουσία; Σταματάει να παραμορφώνει το σήμα τους. Το σήμα ελέγχου που προέρχεται από τους «άλλους» το αφήνει να περάσει από μέσα του, χωρίς να το αντανakλάσει σαν προδοσία. Και με αυτό που κάνει, «κατεβάζει» την ένταση ολόκληρου του πεδίου στο οποίο βρίσκεται. Κι αφού το επαναλάβει αρκετές φορές ώστε να καταγραφεί στη συνειδητότητα, παύουν οι «άλλοι» να το εντοπίζουν ενεργειακά πάνω του.

Έχει επέλθει η πλήρης αποδοχή και η θεραπεία. Το τείχος του κάστρου του Εγώ, χάνεται, γίνεται αχνό, η πύλη ανοίγει και τα Εγώ χάνουν την κυριαρχία τους. Το Εγώ του καλλιτέχνη που τον ήθελε ας πούμε ή διευθυντή ορχήστρας ή τίποτε, χάνει τη αρχική του δύναμη. Κι ο καλλιτέχνης πια μέσα του σαν πληροφορία, το μέρος του Εαυτού που περίμενε με υπομονή μέχρι να συναντήσει το επί μέρους Εγώ, ενώνεται με κάθε ένα κομμάτι του και συνθέτει το σύνολο του Ανώτερου Εαυτού. Κι αν δίπλα στον καλλιτέχνη υπάρχει ένας ήρωας, τότε συνθέτει έναν ήρωα-καλλιτέχνη. Κι αν δίπλα σε αυτούς τους δύο υπάρχει ένας θεραπευτής, τότε γίνεται ένας ήρωας- καλλιτέχνης- θεραπευτής.

Το ίδιο άτομο σιγά-σιγά, βρίσκει τα κομμάτια-πληροφορίες της ψυχής του και συνθέτει τον Εαυτό του. Μέχρι που να ενωθούν όλα. Έτσι που να αποτελούν ένα ενιαίο σύνολο, το οποίο πια θα δώσει μια ολοκληρωμένη μοναδικότητα στο σύμπαν. Κι όσο αισθάνεται το άτομο αυτή τη μοναδικότητά του αυτή, τόσο θα ευγνωμονεί το ρόλο που έπαιξαν οι «άλλοι» στη ζωή του. Ένα ρόλο, που χωρίς αυτόν, θα παρέμενε ακόμη στην αρχή του ταξιδιού του. Και με την ευκαιρία αυτή, αισθάνομαι την ανάγκη να πω ένα ευχαριστώ σε όλους. Απλά που υπάρχουνε, εδώ, αυτή τη στιγμή του χρόνου.

Ακεραιότητα. Η κορυφή του Εαυτού

Στην προηγούμενη ανάρτηση τη σχετική με τις πεποιθήσεις, πολλοί ζητούσαν περισσότερες πληροφορίες, αρκετοί μάλιστα και κάποια παραδείγματα ώστε να γίνει περισσότερο κατανοητό, όλο αυτό που ξεκίνησα να αναφέρω για το ταξίδι προς τον μεγάλο Εαυτό. Έτσι αποφάσισα στην ανάρτηση αυτή να ασχοληθώ αποκλειστικά με την πρώτη και κύρια πεποίθηση, τον τρόπο που δημιουργείται, τη λειτουργία της στη συμπεριφορά μας και τον τρόπο να την αντιληφθούμε όπως και τις δυνατότητες να την θεραπεύσουμε. Έγραψα σε προηγούμενη ανάρτηση ότι η ψυχή έχει πέντε βασικά αρχεία λειτουργικών πληροφοριών, τα οποία είναι και η βάση της αλληλεπίδρασης μας με τον αισθητό κόσμο που ζούμε. Τα λειτουργικά αρχεία αυτά αποτελούνται πρώτα από την ακεραιότητα, κατόπιν την πίστη με τη μοναδικότητα και τέλος η βάση από τη δυαδικότητα και την ισορροπία.

Η σειρά αυτή, είναι και η σειρά κατά δύναμη και συχνότητα αλληλεπίδρασης. Σε αρχαία κείμενα, τα πέντε αυτά αρχεία σχηματίζουν το γνωστό πεντάκτινο αστέρι με την μονή ακτίνα στην κορυφή, επάνω, όπου συμβολίζει την κεφαλή ή το νου του ανθρώπου, την πίστη και τη μοναδικότητα στα πλάγια ή στα δύο απλωμένα οριζόντια χέρια του ανθρώπου (σώμα και καρδιά) και τέλος τις βάσεις με τις άλλες στις κάτω ακτίνες ή στα πόδια του ανθρώπου. Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι αν και τα πέντε αυτά αρχεία αλληλεπιδρούν συνολικά κάθε φορά όλα μαζί και όχι ένα-ένα, η ακεραιότητα έχει τη μεγαλύτερη βαρύτητα και κυριαρχεί. Έτσι, είναι το πρώτο αρχείο που αρχίζει να καταγράφει ψευδή μηνύματα από τη συνειδητότητα και το τελευταίο που τελικά θεραπεύεται, δηλαδή «ξεμπλοκάρει» ενεργειακά. Ας τα πάρουμε όμως τα πράγματα με τη σειρά.

Με τις πρώτες ημέρες της γέννησής μας, αρχίζουμε μέσω της λειτουργίας της ψυχής μας, να αλληλεπιδράμε με το περιβάλλον, να επικοινωνούμε με την πηγή μας και να «φορτίζουμε» το σώμα μας με ενέργεια και ζωτικότητα για να το αναπτύξουμε και να επιβιώσουμε όσο καλύτερα μπορούμε σε αυτό τον εικονικό κόσμο. Αυτή είναι η λειτουργία της ψυχής. Εικονικό κόσμο φυσικά, τον λέμε τώρα. Μετά από πολύ κόπο, μελάνι και διάβασμα, αρχίσαμε να τον αποκαλούμε εικονικό και αισθητό κόσμο, ενώ μέχρι τώρα, τον αντιλαμβανόμαστε όπως τον διδαχθήκαμε και αλληλεπιδράσαμε μαζί του από παιδιά. Δηλαδή σαν πραγματικό. Αλληλεπιδρούμε λοιπόν. Ας θυμηθούμε τη σειρά.

Με τι αλληλεπιδρούμε; Με τον αισθητό κόσμο. Πως αλλιώς τον λέμε τον αισθητό κόσμο; Συνειδητότητα. Πως δημιουργείται η συνειδητότητα, δηλαδή ο αισθητός κόσμος; Από τη συνείδησή μας. Θυμάται ο αναγνώστης από τις προηγούμενες αναρτήσεις μου τι είναι η συνείδηση; Ας το ξαναπούμε. Είναι «συν +είδηση», δηλαδή πληροφορία πάνω στην πληροφορία, δηλαδή είναι η «μάσκα» που φοράει η πρωταρχική πληροφορία από την ψυχή μόλις αυτή προσκρούει πάνω στη ροή της συνειδητότητας τη στιγμή που αυτή η ροή αρχίζει την αντίστροφη πορεία της πίσω προς την τέταρτη διάσταση. Το πρώτο στοιχείο της συνείδησης δηλαδή παράγεται μαζί με την πρώτη εικονική αντανάκλαση της ψυχής πάνω στην συνειδητότητα που ρέει συνεχώς μέσα από τον κόσμο μας.

Η συνείδηση δηλαδή δημιουργείται μόλις αρχίσει να καταγράφεται μέσα μας, ο εικονικός κόσμος που δημιουργείται τη στιγμή που τον παρατηρεί ο παρατηρητής ή «αισθητήρας». Δηλαδή εμείς με τις αισθήσεις μας. Εμείς που στην αρχή, την πρώτη στιγμή της γέννησής μας, έχοντας μέσα μας την ψυχή μας, έχουμε εισέλθει σε έναν αόρατο και μη αισθητό (ακόμη) κόσμο. Με μοναδικά αρχικό όργανο την ψυχή μας, αρχίζουμε να «σκανάρουμε» το περιβάλλον μας στέλνοντας παλμικά ενεργειακά σήματα παντού. Τα σήματα αυτά, αντανακλούν πάνω στην αντίστροφη ροή της συνειδητότητας και παράγουν ένα εικο-

νικό σήμα το οποίο εμείς καταγράφουμε σαν πληροφορία για το περιβάλλον που σκανάρουμε. Αυτό το σήμα όμως, αν και είναι ψευδές κι αλλοιωμένο, καταγράφεται στη συνείδησή μας σαν αληθινό. Τι σημαίνει αληθινό; Σημαίνει ότι η ενεργειακή πληροφορία αυτή, καταγράφεται από το σύστημα των αισθήσεών μας σαν ήλιος, βουνό, θάλασσα, ουρανός, γονείς. Εμείς τότε αρχίζουμε να βλέπουμε, να ακούμε, να ακουμπάμε κάπου, να αισθανόμαστε τα στερεά, τα υγρά τα αέρια, το σώμα και τη μυρωδιά της μητέρας μας.

Και τι άλλο; Τώρα έρχονται τα σημαντικά. Διότι άσχετα με αυτό που θεωρούμε ίσως, οι πρώτες πληροφορίες είναι καταστάσεις και όχι σχήματα. Καταστάσεις όπως οι έννοιες προστασία, υποταγή, εμπιστοσύνη, εξάρτηση, αποδοχή, αυστηρότητα. Οι πρώτες καταστάσεις που βιώνουμε, πριν ακόμη αντιληφθούμε σχήματα και πράγματα, είναι έννοιες. Έννοιες, στις οποίες τώρα έχουμε δώσει λέξεις και τις διαβάζει ο αναγνώστης και καταλαβαίνει τι λέμε. Αντιλαμβάνεται ο κάθε αναγνώστης (ελπίζω), τις έννοιες που μόλις διάβασε σε λέξεις. Τώρα όμως, σήμερα. Με αυτό το μορφωτικό επίπεδο και την πείρα που έχει αποκτήσει από τη ζωή καταλαβαίνει για τι πράγμα γράφω. Θα ήθελα όμως, να κάνει ο κάθε ένας από εσάς, μια αυτόματη στροφή στο χρόνο και να πάει στις πρώτες στιγμές ενός βρέφους για να προσπαθήσει να κατανοήσει, πως εκείνο, κατορθώνει τελικά και δημιουργεί την πρώτη του συνείδηση. Θέλω να το σκεφτείτε λίγο πριν προχωρήσετε. Ένα βρέφος ολίγων ωρών, αρχίζει να αντιλαμβάνεται τον κόσμο με έννοιες και όχι με σχήματα.

Να φανταστείτε, την έννοια της ακεραιότητας, η οποία είναι καταγεγραμμένη σε κάθε ψυχή, να αρχίσει να δονείται παίζοντας ένα αόρατο «πινγκ-πονγκ» με τον ενεργειακό χώρο γύρω από την ψυχούλα κάθε βρέφους. Φανταστείτε την να επιστρέφει αλλοιωμένη σαν «επιβίωση» και να αντιστέκεται. Να ξαναφεύγει και να γυρίζει σαν υποταγή. Η επιβίωση για ένα βρέφος που αδυνατεί να φέρει οποιαδήποτε αντίδραση στους άλλους, μέσα σε ένα επαναλαμβανόμενο πεδίο χρονικών στιγμών δύο ετών της ζωής του, μεταλλάσσεται σε «υποταγή». Το βρέφος μαθαίνει χωρίς λέξεις έννοιες όπως η υποταγή λόγω της ανάγκης του για επιβίωση. Το αντιλαμβάνεται ο αναγνώστης; Κι αυτή η υποταγή όμως επαναλαμβανόμενη μονομερώς, στο τέλος γίνεται αντιληπτή και καταγράφεται στη συνείδηση του βρέφους σαν «ταπείνωση». Η πρώτη πεποίθηση είναι έτοιμη. Μέσα στα πρώτα δύο χρόνια της ζωής κάθε βρέφους, η «ακεραιότητα» έχει κατορθώσει να μεταλλαχθεί, στην πεποίθηση της «ταπείνωσης».

Νομίζετε πως τελειώσαμε; Τώρα αρχίζει η ζωή μας. Είμαστε δύο το πολύ ετών και έχουμε μεταλλάξει το πρώτο αρχείο της ψυχής μας δημιουργώντας το εικονικό αίσθημα της έννοιας που ονομάζουμε ταπείνωση. Θα ήθελα τώρα να κάνετε μια στάση και να το νοιώστε. Και για να το νοιώσουμε καλύτερα εμείς οι ενήλικοι, θα ήθελα να βάλουμε μια πιο δύσκολη λέξη για την ίδια έννοια. Ας την πούμε δηλαδή «εξευτελισμό». Η ίδια έννοια, με πιο βαριά λέξη. Έτσι για να καταλάβουμε τι συμβαίνει. Τώρα επιλέξτε μια κατάσταση νοερά, η οποία είναι ικανή να σας προκαλέσει το εσωτερικό αίσθημα του εξευτελισμού. Για να σας βοηθήσω, θα σας πω εγώ μερικές. Σκεφτείτε την αρχετυπική εικόνα «το κοριτσάκι με τα σπύρτα» (το κοριτσάκι εδώ είσαστε εσείς), ή την εικόνα του «βιασμού ενός τζιτζικιού» (εδώ είσαστε ο βιαστής), ή του «χαστουκιού από το δάσκαλο», ή της «προσβολής από κάποιο άλλο παιδάκι» (λίγο χοντρό ίσως). Τέτοιες σκηνές. Και τώρα προσθέστε τον εαυτό σας να βρίζει την ώρα που οδηγεί, να πετάει σκουπίδια, να απολύει εργάτες, και να οδηγεί εταιρίες του χρηματιστηρίου σε πτώχευση.

Σε αυτό το σημείο, έχουν εξαφανιστεί όλοι οι πνευματικοί δάσκαλοι. πάντα οι συζητήσεις μαζί τους σταματούσαν κάπου εδώ. πάντα. Για αυτό θα παρακαλέσω τον αναγνώστη στο σημείο αυτό, να σκεφτεί κάτι χαρούμενο. Αυτή η στιγμή είναι σημαντική, για αυτό σκεφτείτε οτιδήποτε που μπορεί να σας γεμίσει χαρά και γαλήνη ώστε να συνεχίσουμε. Κάντε αν θέλετε ένα διάλειμμα, φωνάξτε αν θέλετε κάτι δυνατά με όλη σας τη δύναμη. βγάλτε το έξω αυτό που μόλις βιώσατε. ΟΚ. Συνεχίζουμε. Η «ταπείνωση». Η ισχυρότερη πεποίθηση μακράν όλων των άλλων. Γιατί; Διότι είναι συνδεδεμένη με την επιβίωση. Την πρωταρχική ανάγκη του ανθρώπου σε αυτό τον κόσμο. Ο εσωτερικός πόνος από τον εξευτελισμό είναι αβάσταχτος. Ούτε λεπτό. Και τι γίνεται τότε; Το Εγώ, αναλαμβάνει δράση. Είναι αυτός ο ρόλος του έτσι κι αλλιώς. Ποιος δηλαδή; Να προστατεύει το σώμα από κάθε τι. Κι εδώ η αιτία είναι κάτι παραπάνω από σημαντική. Υπάρχει αβάσταχτος εσωτερικός πόνος. Όχι τώρα. Όχι εκεί που κάθεστε και διαβάζετε τις

γραμμές αυτές με τον καφέ σας και μουσικούλα κάπου μακριά να παίζει.

Όχι τώρα που έχετε διαβάσει και γνωρίζετε για τι πράγμα γράφω. Τότε. Όταν ο κάθε ένας από μας ήταν έξι, εννιά, δώδεκα και δεκατεσσάρων μηνών. Εκείνη τη στιγμή σκεφτείτε το. Να προσπαθείτε να επιβιώσετε, από απλά πράγματα. Φαντασθείτε δηλαδή, όπως είσατε στην κούνια, με τα δροσερά μπουτάκια έξω, να σας πλησιάζει μια μέλισσα, χωρίς να το βλέπει κανένας. Να σας χώνει μια τσιμπιά στο μπουτάκι και να γίνεται καπνός. Φαντασθείτε λίγο την σκηνή. Κλαίτε, ουρλιάζετε, σας πλησιάζει η μαμά (αν είναι κοντά), σας κοιτάει αν έχετε λερωθεί, τίποτα, θυμάται ότι μόλις σας τάισε, σας αλλάζει πάλι, σας παίρνει αγκαλιά, αλλά τίποτα. Εσείς ούτε μέλισσα ξέρετε τι είναι, ούτε τσίμπημα, ούτε ότι κάνετε θόρυβο με το κλάμα σας. Εσείς νοιώθετε κάτι, το οποίο δεν γνωρίζετε, ούτε μπορείτε να το εξηγήσετε σε κάποιον, ούτε να ξυστείτε μπορείτε. Μόνο κλαίτε.. Τόσο δυνατά και υστερικά, σαν να πεθαίνετε. Κι εκείνη τη στιγμή αρπάζετε και μια στον ποπό, έτσι, διότι αδυνατούσε η μαμά να κάνει κάτι άλλο, και σταματάτε.

Ο εσωτερικός πόνος όμως υπάρχει ακόμη. εκείνη ακριβώς τη στιγμή, όπου σας δημιουργεί τρέλα, αναλαμβάνει ρόλο το παντοδύναμο Εγώ να σας προστατεύσει. Πως; Με το να σας υποτάξει. Να πονάτε και να σταματάτε να αντιδράτε. Να το θάβετε μέσα σας. Κι όχι έτσι απλά. Σας εκπαιδεύει, με τις πολλές επαναλήψεις που αυτό θα συμβεί, να σας γίνει αυτή η υποταγή συνείδηση, έτσι που στο τέλος να γραφτεί στη συνειδητότητα και να υποτάσσετε αυτόματα. Τελειώσαμε; Όχι φυσικά. Διότι αυτή η υποταγή μέσω ταπείνωσης, δημιουργεί αυτόματα μια συμπεριφορά που μένει μόνιμα γραμμένη στη συνειδητότητα. Το «μαζοχισμό». δηλαδή τον αυτοπεριορισμό, την αυτοταπείνωση και την αυτόματη υποταγή. (Στο σημείο αυτό, θυμηθείτε τις προτάσεις για αυτόματο έλεγχο των πολιτών, από μια αυτόματη κυβέρνηση, όπως τη διδάσκουν οι εργάτες του φωτός, αλλά αυτά θα τα ξαναπούμε). Ούτε τώρα τελειώσαμε;

Όχι αγαπητέ αναγνώστη. ούτε τώρα τελειώσαμε την περιγραφή της λειτουργίας των πεποιθήσεων. Αντιθέτως μόλις αρχίσαμε. Η ολική καταγραφή τώρα έχει δημιουργηθεί. Κι εμείς είμαστε ακόμη δύο ετών. Ακόμη δηλαδή, βρισκόμαστε κοντά στην εκκίνηση, στο σημείο μηδέν. Και ήδη έχουμε μια συμπεριφορά μαζοχιστή, να αδυνατούμε να πούμε όχι, να δεχόμαστε να χειραγωγηθούμε σε καταστάσεις πριν ακόμη αυτές δημιουργηθούν. Και φυσικά σε όλο αυτό, ακόμη κι αν οι καταστάσεις ακόμη εκκολάπτονται, με το φόβο ότι θα συμβούν, εμείς αντιδρούμε πρώτοι. Το Εγώ μας, μας εκπαιδεύει έτσι, ώστε πριν μας εξευτελίσει κάποιος, προλαβαίνουμε και τον εξευτελίζουμε εμείς. Πως; Απλά πράγματα. Η συμπεριφορά μας γίνεται αυταρχική, και συγχρόνως υποτακτική σε κάτι, μπλέκουμε πάντα με άτομα που σε λίγο καιρό, ή θα τα κατηγορούμε για εξευτελισμό προς εμάς, ή θα μας κατηγορούν εκείνα. Μιλάμε απότομα, έχουμε έλλειψη σεβασμού, αδιαφορούμε για τα πιστεύω και τις αξίες των άλλων, παρακάμπτουμε τις ουρές για να βγούμε πρώτοι, λέμε του κόσμου τα ψέματα και φυσικά παχαίνουμε ασύστολα.

Κάνουμε εξαντλητικές δίαιτες, καταστρέφοντας τις αξίες διατροφής, συντήρησης και επιβίωσης του ίδιου του σώματός μας, και συγχρόνως τρώμε (χωρίς να το συνειδητοποιούμε) και παίρνουμε βάρος. Και μόλις πάρουμε βάρος αρκετό, τότε βγάζουμε ότι πιο στενό υπάρχει στην γκαρνταρόμπα μας και το φοράμε. Φωνάζοντας έτσι με τη γλώσσα του σώματος δυνατά: «δείτε πως ξεφτιλίζω υπέροχα την εικόνα μου σε όλους σας, πείτε μου τώρα κάτι για να το νοιώσω καλά και να είστε σίγουροι ότι αμέσως μετά θα ακούσετε ότι δεν ακούσατε ποτέ, ώστε να πάρω το αίμα μου πίσω. Τιποτένιοι ξεφτίλες που θα με πείτε χοντρό.». Και μόλις εμφανιστεί κάποιος περισσότερο δυνατός από μας «έλα φίλε πλάκα έκανα. Ούτε ένα αστείο;».

Μπορεί να γίνει ο μεγαλύτερος καυγάς του κόσμου, κι αν τον ρωτήσεις θα σου πει κάτι άσχετο. Ότι πλακώθηκαν για την ομάδα τους, για τη θρησκεία, για το κόμμα τους, για τους Ελ, για το Δία ή γιατί φρέναρε απότομα μπροστά του κάποιος που μάλιστα τον έβρισε άσχημα. Ενώ η αιτία είναι άλλη. Εντελώς άλλη όμως. Βαθιά μέσα μας, δίπλα στην ψυχή μας, μια εικονική πληροφορία, έχει αλλοιώσει την ακεραιότητά μας κι εμείς είμαστε αλλού. Και το πιο αλλού και μακρινό, είναι όταν όλο αυτό το έργο που μόλις διαβάσατε, το εντάξουμε μέσα σε αυτό που ονομάζουμε «έρωτα» κι «αγάπη». Σε αυτό όμως θα πρέπει να ρωτήσετε κάποιον που να ανήκει στις ομάδες του Osho. Να σου περιγράψει το πόσο ενωμένος με τον Εαυτό του είναι και πόσο απελευθερωμένος ένοιωσε με την αγαπημένη του όταν τον είχε δέσει

στο κρεβάτι και τον έδερνε με μαστίγιο και πάνω στο κορμί του έριχνε ούισκι ή ουρούσε. Η σύνθεση. Το έργο. Η τέχνη. Τι έχω δει ο άνθρωπος.

Και από δύο ετών, γινόμαστε είκοσι, τριάντα, παντρευόμαστε, κάνουμε παιδιά. και εδώ σταματάμε. Τόση ώρα, γράφω και διαβάζετε μόνο για μια πεποίθηση. Αυτή του μαζοχισμού και της ταπείνωσης. Κι αυτό διότι αν βάζαμε στο παράδειγμα και τις άλλες τέσσερις μαζί με τους συνδυασμούς τους, θα χρειαζόμασταν άλλες είκοσι με τριάντα τέτοιες αναρτήσεις και βάλε. Όμως η ενεργοποίηση αυτή που συζητάμε, συμβαίνει σε όλες μαζί. Μέχρι τα δύο μας χρόνια, άντε μέχρι τα δύομισι ή τα τρία μας, όλες οι πεποιθήσεις, ενεργές και δυνατές, είναι εκεί. Όλες μαζί και μία-μία μόνη της, είναι ενεργοποιημένες και πανέτοιμες να μας δείξουν πως είναι ο πραγματικός κόσμος μας. Πως ενεργοποιούνται όμως; Μόνες τους όχι όπως είπαμε. Για να ενεργοποιηθούν και να μεταλλαχθούν, χρειάζονται αλληλεπίδραση με τους άλλους, και οι άλλοι που βρίσκονται δίπλα μας μέχρι τα τρία μας, είναι (ως επί το πλείστον) οι γονείς μας, οι παππούδες μας ή οι κηδεμόνες μας τέλος πάντων, δηλαδή αυτοί που μας φροντίζουν και μας μεγαλώνουν. Οι «άλλοι»..

Κι εδώ φτάνουμε σε ένα πολύ κομβικό σημείο, που θα ήθελα περισσότερη προσοχή από τον αναγνώστη. Οι περισσότεροι από μας, μεγαλώνουμε, γερνάμε, μπορεί να πεθάνουμε κιόλας, έχοντας μια προβληματική ή και κατεστραμμένη σχέση με τους γονείς μας ή με τα παιδιά μας αντίστοιχα. Το ξαναγράφω, ότι τόση ώρα γράφω μόνο για την ταπείνωση αλλά δίπλα σε αυτή, υπάρχει η απόρριψη, υπάρχει η εγκατάλειψη, υπάρχει η προδοσία κι ακόμη τέλος υπάρχει η αδικία. Πεποιθήσεις που μας και έχουν ενεργοποιηθεί μέχρι τα τρία μας κι εμείς όλο αυτό το διάστημα, είμαστε με κάποιον ενήλικα που μας φροντίζει να επιβιώσουμε, είναι σίγουρο, ότι η ενεργοποίηση αυτή έχει γίνει από την αλληλεπίδραση τη δική μας μαζί τους. Κι αυτό το μαζί τους τις περισσότερες φορές, πηγαινει κατ ευθείας στους γονείς. Και τότε, γονείς και παιδιά, βρίσκονται σε ένα φαύλο κύκλο αντιπαραθέσεων, όπου σχεδόν ολοκληρωτικά, η βαθύτερη αιτία είναι η λάθος αποκρυπτογράφηση των πεποιθήσεων αυτών. Κι αυτό, όσο προχωράμε στο διάβασμα θα πρέπει να το θυμόμαστε και να βλέπουμε το σκηνικό επί πέντε στο τετράγωνο.

Τι συμβαίνει; Γιατί; Τι είναι αυτό που ξεκινάει και τελειώνει λάθος; Τι φταίει και η αξία που λέγεται γονική σχέση και οικογένεια, εξευτελίζεται τόσο πολύ, που ακόμα και η καταστροφή της, σε αρκετούς φαίνεται μικρή σαν τιμωρία; Μα είναι το ίδιο. Το άτομο που μπαίνει σε μια σχέση σαν γονέας, είναι το ίδιο προηγούμενο άτομο που ζούσε με τον αβάσταχτο εσωτερικό πόνο που περιγράψαμε, χωρίς να έχει γίνει ικανό να τον προσδιορίσει ώστε να του δοθεί η ευκαιρία να τον αποβάλει και να θεραπευτεί. Έτσι ξεκινάει τη σχέση με το παιδί του και τι κάνει; Το αναπαράγει. Μα είναι αδύνατον να κάνει κάτι διαφορετικό. Πώς να το κάνει; Μαγικά, είναι κι αυτό αδύνατον να γίνει. Και είναι αδύνατον όχι γιατί αγνοεί τον τρόπο, αλλά διότι αγνοεί το πρόβλημα, την πραγματική αιτία. Έχει η μητέρα το μωρό μπροστά της, κατηγορεί τη γειτόνισσα για τα σκουπίδια και την ίδια στιγμή αποπαίρνει το μωρό που λερώθηκε, ή το χαστουκίζει που έπεσε κρέμα στην καθαρή μπλουζίτσα. Του φωνάζει να μην κατουριέται στον ύπνο του, αλλά τρώει μαζί του κάτω στο πάτωμα. Και μόλις το μαλώσει, το εκπαιδεύει να σταματήσει αμέσως να κλαίει. Μα πως είναι δυνατόν να σταματήσει ένα μωρό να κλαίει όταν το τρομάξεις περισσότερο με τις φωνές σου.

Διότι στην πραγματικότητα τι κάνει; Το εκπαιδεύει να αδυνατεί να λέει όχι. Κι όλο αυτό χωρίς συνείδηση του τι κάνει ακριβώς.. Και γιατί αυτό; Διότι πονάει αφόρητα και η ίδια. Διότι έτσι έμαθε να αντιδρά. Διότι για αυτή, έτσι είναι ο κόσμος. Ο γονιός εκείνος, ο οποίος ενεργοποιεί μια πεποίθηση στο παιδί του, κλαίει μέσα του. Είναι ένας βαθύτατα πονεμένος άνθρωπος που αγνοεί την πραγματική αιτία. Κι αφού ενεργοποιήσει τις πεποιθήσεις στο παιδί του, αρχίζει το δικό του δράμα. Καταλαβαίνει ότι κάτι νοσηρό υπάρχει μέσα του, αλλά του είναι αδύνατον να το εντοπίσει. Αν πέσει μάλιστα και σε πνευματικούς διδασκάλους σαν τον Osho, τότε είναι σίγουρο ότι ή θα πέσει από το παράθυρο, ή θα πάει στα σκληρά. Διότι που κάνει στροφή προς τα μέσα για να βρει τον εαυτό του, πέφτει πάνω στους πόνους του. Έχει διαλέξει για το λόγο αυτό, τον κατάλληλο σύντροφο, στον οποίο μπορεί να κάνει τα ίδια και να δέχεται τα ίδια. Όμως δε το ξέρει. Τα κάνει υποσυνείδητα. Η συνειδητότητα από μόνη της δημιουργεί τη ζωή του αυτόματα, κι αυτός κατηγορεί τους άλλους. Κι ο πνευματικός δάσκαλος του λέει κάνε στροφή προς

τα μέσα, χωρίς να του λέει τι θα συναντήσει μέσα. Το χάος.

Τσακώνεται με τη σύντροφό του, κι αυτή τον βρίζει «άχρηστε που η μάνα σου σε έκανε σαν τα μούτρα της. Σήκω να πας να βρεις δουλειά να μας θρέψεις». Κι αυτό είναι κάτι που αυτός το ξέρει. Δεν του λέει κάτι καινούργιο. Αλλά όπως πάει να σηκωθεί να πάει να πάρει δυνάμεις, η ανάγκη του να εξευτελιστεί, να εξευτελίσει τον εαυτό του, τον εμποδίζει. Τι έγγραφα τώρα; Κατάλαβε ο αναγνώστης τι έγγραφα μόλις τώρα; «Η ανάγκη του να εξευτελιστεί». Ποιος; Ο ίδιος; Στον Εαυτό του; Ναι. ο ίδιος έχει εσωτερική ανάγκη να βιώνει εξευτελισμό; Ναι ο ίδιος. Μα γιατί; Διότι το Εγώ, για να κυριαρχήσει, τον έχει εκπαιδεύσει να λέει συνέχεια «ναι». Να αδυνατεί δηλαδή να λέει «όχι». Μα πως γίνεται αυτό; Το Εγώ τον εκπαίδευσε, να διεκδικεί τη ζωή του και να επιβιώνει, όταν λέει για παράδειγμα πάντα «ναι». Έμαθε δηλαδή να κυριαρχεί σε μια σχέση, κάνοντας «το καλό παιδί». Το καλό παιδί όμως είναι ένας ρόλος μάσκα. Είναι ένας ρόλος που το Εγώ δημιούργησε μια συγκεκριμένη συμπεριφορά, ώστε να μπορεί να κυριαρχεί στους άλλους, αποφεύγοντας τα προβλήματα που θα μπορούσαν να δημιουργήσουν εσωτερικό πόνο στο άτομο. Έμαθε δηλαδή να σκύβει «μπροστά» το κεφάλι κι αν θέλει να κάνει κάτι διαφορετικό, να το κάνει όταν κανένας άλλος δεν τον βλέπει.

Έμαθε δηλαδή στο ψέμα. Θυμηθείτε από πού ξεκινήσαμε. Θυμάστε; Από την «ακεραιότητα». Ξέρετε την έννοια έτσι; Κοιτάξτε τώρα που βρισκόμαστε. Και το σημαντικό, χωρίς να το γνωρίζουμε. Έχουμε δημιουργήσει μια σειρά από σχέσεις, όπου αναπτύσσουμε την ανάγκη μας να γινόμαστε «μη ακεραιοί». Ξεφτιλίζουμε τον εαυτό μας με ψέματα, με βρισιές, με βία, με χάος στη ζωή μας χωρίς να το γνωρίζουμε. Το μόνο που γνωρίζουμε (μάλλον που πιστεύουμε για μας) είναι αυτό που μας κατηγορούν οι «άλλοι». Μας λένε «άχρηστους», «ξεφτίλες», «τιποτένιους», κι αυτές οι λέξεις κτυπάνε σαν καμπάνες στο κεφάλι μας διότι είναι λέξεις που ακούμε από μικροί. Κι εμείς, απλά τις δεχτήκαμε και τις αναπαράγουμε. «Άχρηστη είσαι εσύ και το σόι σου», «βρομιάρα εκεί που σε βρήκα». «Πάψε» του λέει η σύντροφός του. Το αντιλαμβάνεται ότι η λύση είναι αδύνατον να βρεθεί έτσι και με μια λυσσαλέα εσωτερική μάχη προσπαθεί το άτομο να πάψει να βρίζει και να εξευτελίζει τους άλλους γύρω του, αλλά είναι αδύνατον. Απλά αδύνατον. Γιατί; Διότι ο εσωτερικός αυτός αβάσταχτος πόνος, μαλακώνει τη στιγμή που αναπαράγει την πεποίθηση και μετασχηματίζεται σε ηδονή.

Κι αυτό που μόλις διαβάσατε, είναι και η μαγική συνταγή για την φρικιαστική μεταλλαγή ενός «καλού παιδιού» για παράδειγμα σε «βασανιστή των ναζι» μέσα σε μερικά λεπτά. Τον βάζεις να μαστιγώσει ένα άτομο, νοιώθει τον πόνο και αυτός ο πόνος μεταλλάσσεται σε ηδονή. Απλά πράγματα. Τα άτομα που η συμπεριφορά τους περιέχει υποταγή και δυσκολία να πουν όχι, έχουν εσωτερικό πόνο ταπείνωσης, τον οποίο οι επιτήδειοι, μπορούν να μεταστρέψουν σε ηδονή χωρίς να το αντιληφθεί το άτομο. Αυτός είναι και ο βασικός λόγος που άτομα υπεράνω υποψίας, και υπερβολικά «ήσυχα» μπορούν να διαπράξουν τρομερά εγκλήματα, σε μια στιγμή μέσα Αυτό όμως το χαρακτηριστικό του καλού παιδιού είναι σημαντικό και σε μια άλλη περίπτωση. Σε ποια; Στους εργάτες του φωτός. Διότι οι εργάτες του φωτός, είναι οι πρώτοι που θα υποταχθούν όταν ο πνευματικός τους δάσκαλος τους ανακοινώσει κάτι που δεν περίμεναν.. Όσο σκληρό κι αν είναι. Ειδικά αν τους δημιουργήσει αισθήματα εξευτελισμού για τους ίδιους και για τους άλλους. Αισθήματα που ο καθοδηγητής βλέπει στην αδυναμία να πει «όχι».

Όπως την απόφαση να κλωνοποιήσουν τον άνθρωπο, να δημιουργήσουν μια παγκόσμια θρησκεία, να εφαρμόσουν μια παγκόσμια κυβέρνηση. Είναι οι πρώτοι που θα δεχθούν να υποταχθούν και να υποτάξουν και τους άλλους. Για να επιστρέψουμε λοιπόν στο άτομο που περιγράψαμε, προσπαθεί να σταματήσει όλο αυτό το δράμα να εξευτελίζει τον εαυτό του και τους άλλους, που παίζεται στη ζωή του, αλλά του είναι αδύνατον, διότι μόλις σταματήσει και προσπαθεί να βγει από αυτή την κατάσταση απλά καταπιέζοντας αυτό που αισθάνεται μέσα του, βρίσκει μπροστά του ένα τοίχο. Ένα πελώριο τοίχο που του είναι αδύνατον να τον περάσει, διότι μόλις τον αγγίζει νοιώθει πάλι τον εσωτερικό πόνο. Είναι σαν μια εσωτερική πληγή. Και τότε. πάλι το Εγώ, εμφανίζεται και παίρνει πρωτοβουλία, βάζοντας μπροστά στον πόνο αυτό τη μάσκα του «καλού παιδιού» ώστε να ξεπεράσει το εμπόδιο. διαιώνοντας την κατάσταση. Και κάθε μέρα που περνάει, η κατάσταση γίνεται περισσότερο δύσκολη. Συνεχώς εμφανίζονται μπροστά μας, άτομα που -καλώντας τα υποσυνείδητα- μας αναγκάζουν να αναπαράγουμε την σκηνή. Μέχρι τη

στιγμή που από τις πολλές φορές, κάτι θα συμβεί και το άτομο θα «δει», ότι αυτό που κατηγορεί στους άλλους, είναι το ίδιο που κάνει κι ο ίδιος τόσο στον εαυτό του όσο και στους γύρω του.

Η εμπειρία αυτή είναι στην αρχή σοκαριστική και το άτομο προσπαθεί να την αρνηθεί. Ρωτάει τον πνευματικό του δάσκαλο κι εκείνος του λέει να στραφεί προς τον εαυτό του διότι «δεν υπάρχει άλλος». Όμως έτσι, απομονώνεσαι από τα πάντα χωρίς ουσιαστική θεραπεία. Απλά σταματάς να αλληλεπιδράς και να αισθάνεσαι τον πόνο. Απλά σταματάς να ζεις τη ζωή σου μέσα στον κόσμο που επέλεξες να ζήσεις. Τότε; Τι πρέπει να κάνεις; Να δεις την αλήθεια σου. Να δεις αυτό που κάνεις. Να δεις δηλαδή, ότι με τον άλφα ή βήτα τρόπο, τον εξευτελισμό και την ταπείνωση τα αναπαράγεις συνεχώς στον εαυτό σου και στους γύρω σου. Κι αυτό είναι το μισό βήμα. Διότι αφού το δεις, θα πρέπει να δώσεις στον Εαυτό σου χρόνο να το αποδεχθεί, διότι μόλις αρχίσεις να το αντιλαμβάνεσαι, τα Εγώ αρχίζουν να σου δίνουν χιλιάδες δικαιολογίες για τις πράξεις σου. Από τη στιγμή που θα το δεις αυτό, χρειάζεται να παρατηρείς τον εαυτό σου όταν το κάνεις. Να παρατηρείς αυτό που νοιώθεις μέσα σου. Τον εσωτερικό πόνο και την μεταστροφή σε ηδονή. Σιγά-σιγά θα αρχίσεις να «συνειδητοποιείς» το πραγματικό σκηνικό αλλά συγχρόνως θα παρατηρείς ότι είναι αδύνατον να το σταματήσεις διότι το διάστημα αυτό, θα παρουσιάζονται γύρω σου, πολύ περισσότερες περιπτώσεις όπου θα σε αναγκάζουν να αναπαράγεις την συμπεριφορά αυτή. Τι κάνουμε τότε;

Τότε παίρνεις τη μεγάλη απόφαση. Ποια είναι αυτή; Να αντιληφθείς και να κατανοήσεις τον πόνο του «άλλου». Ποιου άλλου; Εκείνου που σε εξευτελίζει; Ναι εκείνου. Ο «άλλος» εκείνος τότε, από «κανένας» γίνεται ο ίδιος ο Εαυτός σου. Εφ' όσον σου είναι αδύνατον να δεις τον Εαυτό σου, δες τον «άλλον» που είναι εκεί απέναντι. Διότι αυτός ο «άλλος» έχει τον ίδιο πόνο που έχεις κι εσύ. Κατανοώντας λοιπόν αυτόν, αρχίζεις να κατανοείς τον ίδιο τον εαυτό σου. Παρατηρώντας τις αντιδράσεις του, τον τρόπο που ξεκινά ένα κανγά, τα υστερικά του κλάματα ή τις φωνές, αρχίζεις να αντιλαμβάνεσαι το πόσο πολύ υποφέρει, χωρίς να το αντιλαμβάνεται. Τον νοιώθεις πια. Μέρα με την ημέρα τον νοιώθεις περισσότερο. Και βλέπεις πόσο ίδιος με εσένα είναι. Και τότε παίρνεις τη μοναδική απόφαση που θα αλλάξει για πάντα τη ζωή σου. Για πάντα. Του δίνεις το δικαίωμα να το κάνει. Γίνεσαι ο γιατρός του άλλου και τον αφήνεις να γλυκαίνει τον πόνο του πάνω σου.

Αλλά πως; Συνειδητά. Όχι σκύβοντας το κεφάλι και λέγοντας ναι αντί όχι, όπως πριν. Φυσικά και όχι. Διότι έτσι θα επαναλάμβανες ότι έκανες και πριν. Τώρα θα το κάνεις αμφίδρομα. Δίνεις το δικαίωμα σε αυτόν και σε σένα συγχρόνως. Δηλαδή τι κάνεις; Δίνεις το δικαίωμα στον εαυτό σου και στον άλλον, να είναι ο Εαυτός τους. Αρχίζεις να αναγνωρίζεις ότι όλο αυτό έρχεται από μέσα σου. Είναι κομμάτι του Εαυτού σου που ζητά να το δεις και να το επαναφέρεις στην φυσιολογική του κατάσταση. Δίνεις το δικαίωμα σε σένα και στον άλλον, να απαλύνετε τον εσωτερικό πόνο της ταπείνωσης. Συνειδητά. Πρόσεξε τη λέξη. Συνειδητά. Διότι έχεις αντιληφθεί τι συμβαίνει. Έτσι, σταματάς να τον κατηγορείς για οτιδήποτε πλέον διότι αντιλαμβάνεσαι τον βαθύτερο λόγο που το κάνει. Κι αυτός κι εσύ όμως. Και μόλις το κάνεις αυτό, σταματάς να έχεις ενοχές και για τη δική σου συμπεριφορά αλλά αποφασίζεις να το κάνεις ελεύθερα, χωρίς να το σταματάς κάνοντας το «καλό παιδί». Δηλαδή τι κάνεις; Αποφασίζεις να είσαι πια ο Εαυτός σου.

Τι έγραψα τώρα; Ναι φίλε αναγνώστη. Αυτό είναι το πρώτο βήμα της αυτογνωσίας σου. Διότι αυτό το κομμάτι που λέγεται ταπείνωση, είναι ένα δικό σου κομμάτι. Σου ανήκει. Είναι η δική σου ακεραιότητα που η αλληλεπίδραση με τον αισθητό κόσμο που ζούμε, την μετέτρεψε ψευδώς. Κι εσύ τώρα αρχίζεις να την αντιλαμβάνεσαι. Να τη συνειδητοποιείς. Δηλαδή τι να κάνεις; Να βλέπεις την ψευδή πληροφορία σαν αυτό που είναι. «ψευδής». Και τι κάνεις δηλαδή; Ας το πιάσουμε σε μια σειρά. Παρατηρείς όλα αυτά που κατηγορείς τους άλλους και αφού τα καταγράψεις, ρωτάς τον Εαυτό σου πώς και πού τα αναπαράγεις κι εσύ ο ίδιος προς του άλλους. Στο σημείο αυτό, το εγώ θα σε δικαιολογήσει. Σημείωσε αυτά που θα σου πει για να προχωρήσεις. Μόλις καταγράψεις τόσο την συμπεριφορά των άλλων όσο και τη δική σου, δες τον τρόπο που δρας ή που αντιδράς. Μόλις δεις τη συνολική εικόνα και των δύο σας, κάνε το μεγάλο πρώτο βήμα. Αποδέξου το γεγονός. Είναι το πρώτο βήμα της θεραπείας σου και αυτή την αποδοχή, νοιώσε την μέσα σου βαθιά, ώστε να την καταγράψεις στη συνείδησή σου. Αυτό είναι το πρώτο βή-

μα ξαναλέω.

Η αποδοχή αυτή είναι το μεγάλο βήμα προς τον Εαυτό σου. Το κλειδί. Κι όσο αποδέχεσαι την ικανότητά σου να ταπεινώνεις τους άλλους, τόσο θα το παρατηρείς όταν το κάνεις. Διότι πριν αδυνατούσες να το δεις. Τώρα το βλέπεις, το αντιλαμβάνεσαι. Τώρα είσαι συνειδητός κι όχι στον αυτόματο της συνειδητότητας. Τώρα τη συνειδητότητα τη δημιουργείς εσύ ο ίδιος. Κι όσο εσύ το παρατηρείς, θα το μειώνεις. Θα ελαττώνεις τη συχνότητα της αναπαραγωγής του. Και τότε θα συναντήσεις το πρώτο θαύμα του μεγάλου σου Εαυτού. Τότε ο Εαυτός σου, θα σου ανταποδώσει ένα μεγάλο δώρο. Όσο εσύ θα το ελαττώνεις, τόσο θα ελαττώνεται γενικά και από τους «άλλους». Κι όσο μειώνουν οι άλλοι τη συνήθεια να σε ταπεινώνουν, τόσο θα μειώνεις κι εσύ τη συνήθεια να ταπεινώνεις τον ίδιο σου τον Εαυτό. Και το μεγαλύτερο από όλα τα δώρα που θα λάβεις ξέρεις πιο είναι; Ότι από εκείνη τη στιγμή με μετά, θα μπορείς να συγκαταλέγεις την ταπείνωση προς τον εαυτό σου και προς τους άλλους, στα ελαττώματα σου συνειδητά. Σημαίνει ότι αποδέχτηκες και αντιλήφθηκες την έννοια της ακεραιότητας που υπάρχει στην ψυχή σου. Την συνειδητοποίησες και κατάλαβες πως αν και ίσως έχεις ακόμη κάποια αρνητικά της χαρακτηριστικά στη γενική συμπεριφορά σου, αυτή είναι εκεί και υπάρχει μέσα σου. Είναι πληροφορία και δυναμικό της ψυχής που φέρεις.

Κι από εκείνη ακριβώς τη στιγμή που θα κατορθώσεις τελικά να παρατηρείς μέσα σου. θα αρχίσεις να αντιλαμβάνεσαι ότι ο αρχικός πόνος που είχες, έχει γίνει πια μικρός. πολύ μικρότερος. και τον κενό χώρο που δημιουργήθηκε, η συνειδητότητα τη γέμισε με γαλήνη. Μια απέραντη εσωτερική γαλήνη. Προσέξτε τη διαφορά όμως. Αυτή τη γαλήνη που λέω, μπορεί να τη νιώσει και κάποιος τώρα, πριν ξεκινήσει το ταξίδι του με τον μεγάλο Εαυτό του. Όμως, μόλις σκεφτεί μια σκηνή από αυτές που τον γεμίζουν εσωτερικό πόνο, η γαλήνη αυτή θα γίνει κομμάτια και τη θέση της θα πάρει ο θυμός και το «γιατί». Ένα εσωτερικό βουβό «γιατί» που θα μένει αναπάντητο.

Μετά το πρώτο βήμα όμως προς τον Εαυτό, αυτό το «γιατί» θα αρχίσει να δίνει βουβές εσωτερικές απαντήσεις. Απαντήσεις χωρίς λέξεις και εικόνες αλλά ένα ενιαίο σύνολο που απλά θα μπορείς να αισθανθείς σαν απάντηση. Κι αυτές τις απαντήσεις στο κέντρο αυτής της γαλήνης, θα μπορείς πια να τις καταγράψεις. σαν τη μεγάλη αλλαγή μέσα σου. Κι αυτή η καταγραφή, θα ενωθεί με τις υπόλοιπες από όλους όσους έφτασαν στο ίδιο επίπεδο με σένα. Μέχρι τη στιγμή που η συνειδητότητα να αρχίσει να το αναπαράγει μόνη της. Μέχρι να αλλάξει ολόκληρη η πληροφορία που περιέχει για τον κόσμο μας.

Καταλαβαίνω ότι η ανάρτηση είναι μεγάλη, όμως εδώ στο τέλος της, αντί επιλόγου σήμερα, κράτησα κάτι σαν «εσωτερική σκέψη» για όλους. Πρώτα κράτησα την αιτία που οι δάσκαλοι ακολούθησαν όλο αυτό το αναίτιο μονοπάτι του της φράσης «δεν υπάρχουν άλλοι, οι άλλοι είσαι εσύ», το οποίο όπως έχετε αρχίσει να καταλαβαίνετε περιέχει αλήθεια αλλά η αλήθεια είναι αόρατη στις λεπτομέρειες. Η φράση αυτή, ειπώθηκε αναμειγμένη με άλλες σκέψεις τους, από πραγματικά σοφούς ανθρώπους οι οποίοι έζησαν σε μια εποχή που η συνειδητότητα παλλόταν εντελώς διαφορετικά από ότι σήμερα. Για μια μεγάλη χρονική περίοδο πάνω από 2000 χρόνια (2500 πΧ - 500 μΧ), η συνειδητότητα του κόσμου παλλόταν στο δίπολο «εγώ - άλλοι» και συμβολιζόταν στις θρησκείες των ανθρώπων από το αστρικό δίπολο «Κριός-Ζυγός». Θα ξαναγράψω για αυτό, αλλά επιγραμματικά και μόνο θα πω ότι η περίοδος εκείνη, ήταν μια περίοδος όπου ο άνθρωπος μπορούσε να ξεκινήσει να συνειδητοποιεί την διαφορά του εαυτού του με τους άλλους και να την προσδιορίσει.

Αυτά τα λόγια όμως, όταν πάει κάποιος να τα επαναλάβει σήμερα, πρέπει να τα πει διαφορετικά διότι ο ήχος τους είναι αδύνατον να συντονιστεί με την αντιληπτικότητα της σημερινής συνειδητότητας. Όταν έρχεται λοιπόν κάποιος πνευματικός καθοδηγητής, ο οποίος απλά παπαγαλίζει μια φράση στη λογική και στο συναίσθημα των σημερινών ανθρώπων, χωρίς να μπορεί να αντιληφθεί τη βαθύτερη σημασία των λέξεων, η φράση αυτή μένει στην επιφάνεια χωρίς να μπορεί να γίνει συνείδηση. Αυτός είναι ο λόγος που αλλάζουν οι θρησκείες διαχρονικά κάθε περίπου 2000 χρόνια. Στην ουσία δηλαδή, οι θρησκείες όλες μένουν ίδιες, αλλά αλλάζει κατά κάποιο τρόπο το ντεκόρ, το υπόβαθρο, ώστε να μπορέσει να «περάσει» το μήνυμα στην κάθε εποχή. Όμως η αλλαγή μιας θρησκείας, είναι κάτι το βίαια επίπονο στη μεγάλη μάζα της ανθρωπότητας. Κι αυτό το «βίαια επίπονο» είναι το σημείο που στοχεύσανε οι αδελφότητες

ώστε να ξεκινήσουν την καταστροφή, σε πλήρη άγνοια φυσικά των κάθε διδασκάλων της κάθε εποχής. Μια εντελώς αόρατη πράξη, σε ένα εντελώς αόρατο σημείο, φέρνει ένα εντελώς αόρατο αποτέλεσμα.

Τώρα αρχίζετε να καταλαβαίνετε σιγά-σιγά πόσο δύσκολο είναι, να ερμηνεύσεις τη σκέψη ενός σοφού διαχρονικά. Και με αυτή την τελευταία φράση, θα σας δώσω την τελευταία σκέψη. Τώρα που έχετε πια αντιληφθεί το παιχνίδι των βασικών λειτουργικών αρχείων της ψυχής και πριν περάσω να γράψω για την λειτουργικότητα της «πίστης», θα σας παρακαλούσα να σκεφτείτε μόνοι σας (χωρίς να γράψετε σχόλια σαν απαντήσεις από κάτω) το παρακάτω: Ποια είναι η πραγματική σημασία της έννοιας της «προδοσίας» στις τελευταίες πράξεις της ζωής του Χριστού. Γιατί ζήτησε από τον Ιούδα να προχωρήσει στην πράξη αυτή. Ποιο είναι το βαθύτερο νόημα που όλοι αγνόησαν, απλά διότι τους έμεινε αόρατο. Τι σχέση έχει η λέξη αυτή με την περίοδο των τελευταίων 2000 χρόνων της συνειδητότητας. Τι γεγονότα ετοιμάζεται να δώσει τώρα, τη στιγμή της μετάλλαξης της, σε «συνείδηση-δημιουργία» που ακολουθεί και πως μπορούν αυτά να αποφευχθούν.

Πίστη. Η καρδιά του Εαυτού

Ήθελα να ασχοληθώ με αυτό, πριν μερικές μέρες αλλά τελικά απέκτησε τη σημασία του η καθυστέρηση αυτή. Διότι έτσι κατάφερα να δημιουργήσω ένα υπόβαθρο με τις αναρτήσεις που έγραψα στο διάστημα αυτό, πάνω στο οποίο τώρα μπορεί να γίνει περισσότερο αντιληπτή η έννοια της πίστης. Της πίστης σαν ένα από τα πέντε λειτουργικά αρχεία της ψυχής, το οποίο συμμετέχει κι αυτό ενεργά στην αλληλεπίδραση με τη συνειδητότητα, δημιουργώντας τον αισθητό κόσμο που γνωρίζουμε, και όχι μόνο της θρησκευτικής.

Είχα την ευκαιρία να γράψω για το θέμα αυτό στις προηγούμενες αναρτήσεις περί ψυχής, έτσι θα αρκεστώ μόνο σε μερικές λέξεις εδώ, ώστε να θυμηθούμε απλά αυτά που έγραψα τις προηγούμενες φορές. Η ψυχή λοιπόν, είναι το στοιχείο που επικοινωνεί συνεχώς με την πηγή μας, φροντίζει για τη συνεχή τροφοδοσία και ρύθμιση της ζωτικότητας μας και αλληλεπιδρά με τη συνειδητότητα που ρέει στο σύμπαν, ώστε να δώσει σε μας την αίσθηση του αισθητού κόσμου που μας περιβάλλει.

Πως το κάνει αυτό η ψυχή; Στέλνοντας δονήσεις προς την συνειδητότητα, αντανακλά πάνω της και το επιστρεφόμενο σήμα αρχίζει να δημιουργεί τη συνείδησή μας. Πότε και γιατί αρχίζει να δημιουργείται η συνείδησή μας; Ξεκινά από την πρώτη στιγμή της γέννησής μας από μηδενική βάση. Και είναι μηδενική η βάση της συνείδησης διότι τη στιγμή που γεννιόμαστε ως άνθρωποι, ο ενεργός «θόρυβος» της συνειδητότητας που ρέει και υλοποιεί τα πάντα γύρω μας, εμποδίζει την αρχέγονη μνήμη μας να περάσει μαζί με την ψυχή μας στο σώμα μας, με αποτέλεσμα, να έχουμε αδυναμία να θυμηθούμε το οτιδήποτε πριν. Κι όσο ο κόσμος γύρω μας γίνεται αντιληπτός ως «περισσότερο υλικός» και πυκνός, τόσο το ποσό της μνήμης που μένει απ' έξω γίνεται μεγαλύτερο..

Έτσι, περνάμε μέσα στο σώμα μας και αρχίζουμε να δημιουργούμε από την αρχή τη συνείδησή μας, προσπαθώντας πάντα να επιστρέψουμε στην αρχική μας κατάσταση, της πνευματικής, ενεργειακής και νοητικής διαύγειας που είχαμε πριν «εκπέσουμε» στην ύλη. Πως εκπέσαμε; Με τις καταστάσεις αρνητικού πεδίου που δημιουργούμε γύρω μας καθημερινά, μέσα από αλληπάλληλα γεγονότα και καταστάσεις φόβου, θυμού, μίσους, και υλικής ισχύος. Καταστάσεις που έχουν ένα παράλληλο αποτέλεσμα, να επιδρούν πάνω στη συνειδητότητα η οποία ενισχύει την επίδραση της «ψευδούς επιστροφής» σε μας, του μηνύματος που δέχεται από την ψυχή μας. Μιας ψευδούς ή αλλοιωμένης επιστροφής, η οποία ξεκινά να μας δημιουργεί τις πεποιθήσεις. Η πίστη λοιπόν είναι το δεύτερο σημαντικό λειτουργικό αρχείο της ψυχής, δίπλα στην ακεραιότητα, την μοναδικότητα, τη δυαδικότητα και την ισορροπία.. Κι η πρώτη αλλοιωμένη επιστροφή του αρχείου της πίστης από την αντανάκλαση στη συνειδητότητα, είναι η εμπιστοσύνη.

Η ψυχή δηλαδή, μόλις αντανακλά πάνω στη συνειδητότητα την πληροφορία του λειτουργικού αρχείου της πίστης, αυτό επιστρέφει αυτόματα σε μας, αλλοιωμένο σε εμπιστοσύνη. Δημιουργώντας την πρώτη αλλοίωση, η συνειδητότητα του κόσμου, μετατρέπει από την πρώτη κιόλας στιγμή τη δύναμη της πίστης σε έννοια της εμπιστοσύνης, η οποία με τη σειρά της αντανακλώμενη πάλι δημιουργεί το αντίθετό της δηλαδή την αμφιβολία. Ενώ δηλαδή, η ψυχή έχει μέσα της καταγεγραμμένη την αρχική πληροφορία της πίστης η οποία της δίνει τη δυνατότητα να αντιλαμβάνεται και να υλοποιεί αυτό που υπάρχει, μόλις ξεκινάει να το αλληλεπιδρά με τον αισθητό κόσμο, η συνειδητότητα της δίνει σαν «εικονική» απάντηση την εμπιστοσύνη και την αμφιβολία, οι οποίες αυτόματα την αναγκάζουν να σταματήσει. Δηλαδή να κάνει τι; Της αντιστρέφουν την πληροφορία και την αναγκάζουν να ξεκινήσει να ελέγχει το χώρο, και αντί

να δημιουργεί να δαπανά την ενέργειά της, ελέγχοντας συνεχώς.

Η διαδικασία όμως του ελέγχου, είναι μια διαδικασία που από άποψη ολοκληρωμένης πληροφορίας είναι ημιτελής διότι περιέχει στοιχεία μόνο του αισθητού κόσμου της συνείδησης που αναπτύσσουμε και άρα κάποια στιγμή φτάνουμε στο σημείο να αδυνατούμε να ολοκληρώσουμε περισσότερο έλεγχο. Και τότε αρχίζει το πρόβλημα. Η όλη προηγούμενη διαδικασία έχει πια οδηγήσει στο σημείο της δημιουργίας, της ενεργειακής εμπλοκής της «προδοσίας». Μιας κατάστασης που αρχίζει να μας δημιουργεί εσωτερικό αίσθημα πληγής, το οποίο όσο περνά ο καιρός γίνεται αβάσταχτο. Ένας συνεχής εσωτερικός πόνος που μας αναγκάζει να αυξάνουμε τις συνθήκες λογικού, συναισθηματικού και νοητικού «ελέγχου» του χώρου που ζούμε, το οποίο με τη σειρά τους μας βάζει σε ένα νέο κύκλο και πάλι απ την αρχή. Η αλλοίωση πλέον ολοκληρώθηκε. Η πληροφορία της πίστης που φέρει η ψυχή, έχει πια μετατραπεί ολοκληρωτικά στην πεποίθηση του ελέγχου, παράγοντας ένα συνεχή εσωτερικό πόνο που μας προκαλεί το αίσθημα προδοσίας που εισπράττουμε συνεχώς.

Το άτομο όμως βρίσκεται στις πρώτες ημέρες της ζωής του. Μόλις έχει ξεκινήσει το ταξίδι του στον κόσμο μας και καλείται να αποκρυπτογραφήσει δύσκολες έννοιες όμως αυτές, ώστε να αρχίσει να δημιουργεί τη συνείδηση του. Πως γίνεται αυτό; Αλληλεπιδρώντας με τα άτομα που βρίσκονται γύρω του, τα οποία φυσικά είναι οι γονείς του. Οι άνθρωποι που αρχίζουν να το φροντίζουν ώστε να αναπτυχθεί και να μπορεί να ζήσει πια μόνο του. Πιστεύει ήδη ίσως ότι μπορεί να συντηρηθεί αλλά ανακαλύπτει ότι η τροφή απουσιάζει από κοντά του, έχει εμπιστοσύνη ότι η μητέρα του θα έρθει την κατάλληλη στιγμή που θα πεινάσει όμως κάτι συμβαίνει και εκείνη αργεί. Αυτόματα αρχίζει να του δημιουργείται η αμφιβολία ότι η μητέρα μπορεί και να μην έρθει, οπότε αρχίζει να ελέγχει το χώρο γύρω του ώστε να την εντοπίσει. Ξέρει ότι μπορεί να την καλέσει νοητικά αλλά εκείνη αδυνατεί να το αντιληφθεί πάντα. Αρχίζει να τη φωνάζει, βάζοντας τα κλάματα που καταλήγουν σε απαρηγόρητες κραυγές απελπισίας.

Βλέπει τη μητέρα του εκεί κοντά, αλλά εκείνη ετοιμάζει ακόμη το γεύμα του και καθυστερεί. Του μιλάει αλλά εκείνο αδυνατεί να την καταλάβει. κλαίει πλέον τόσο δυνατά και η ώρα περνά. Νομίζει ότι θα πεθάνει ... Αντιλαμβάνεται ότι είναι ανάγκη να φάει ή να πει κάτι αλλά η τροφή καθυστερεί. Αισθάνεται να πεθαίνει . Κοιτάζει απεγνωσμένα τη μητέρα του που είναι εκεί δίπλα ετοιμάζοντας το γάλα του μιλώντας στο τηλέφωνο και πλέον το βιώνει... Βιώνει ένα αίσθημα βαθιάς προδοσίας που κάθε μέρα γίνεται και ισχυρότερο. Και τότε αναλαμβάνει καθήκοντα το Εγώ του. Το παντοδύναμο Εγώ αναλαμβάνει να απαλύνει τον πόνο του. Αυτό είναι και το πραγματικό του καθήκον. Να προστατεύει το σώμα από οτιδήποτε. Και τώρα αυτό το οτιδήποτε, πονάει πολύ. Και πονάει εσωτερικά, σε σημείο που παραμένει αόρατο, για αυτό και το Εγώ, γρήγορα και αποτελεσματικά το κουκουλώνει. Με τι; Ρίχνει επάνω του το πέπλο που εμείς το ονομάζουμε έλεγχο. Και το μερικών εβδομάδων βρέφος αναλαμβάνει δουλειά.

Ελέγχει το περιβάλλον του και αρχίζει να αντιλαμβάνεται, ότι πρέπει να φροντίσει ώστε η μητέρα του να είναι πανέτοιμη πριν ακόμη αυτό πεινάσει. Έτσι τι κάνει; Κινητοποιείται όσο είναι ακόμη νωρίς. Πως; Αρχίζοντας να κλαίει. Η μητέρα «τσιμπάει», και το ταΐζει αμέσως, πριν ακόμη πεινάσει.

Ωραίο κόλπο! Έτσι δουλεύει το πράμα εδώ ε; Το μικρό πιτσιρίκι αντιλαμβάνεται τη διαδικασία και αρχίζει να ελέγχει τη μητέρα τροφό. Κλαίει το μωρό, αυτή σηκώνεται, γελάει το μωρό, αυτή παίζει μαζί του. Και η εκπαίδευση στη χειραγώγηση ξεκινά. Σήκω μάνα, κάτσε μάνα. σήκω αδελφή, κάτσε αδελφή, θέλω παιχνίδι, πάρε μου παιχνίδι, «όλα στη μαμά» (τι άθλια διαφήμιση εκπαίδευσης στη χειραγώγηση αλήθεια.). Όμως όσο είναι ακόμη πιτσιρίκι, μικρό το κακό. Σε λίγο θα μεγαλώσει και θα κάνει σχέσεις, οι οποίες θα το αναγκάσουν να αλληλεπιδρά με περισσότερα άτομα που φυσικά φέρουν κι αυτά καταγεγραμμένα στην ψυχή τους ανάλογα θέματα. Μ' αγαπάει άραγε; Όχι; Για να δούμε αν με αγαπάει. Ας τον προκαλέσω λίγο να με προσέξει. Πώς να το κάνω όμως. Μα φυσικά με τον έλεγχο και τη χειραγώγηση της καρδιάς του. Η πίστη έχει να κάνει κύρια με το συναίσθημα και λιγότερο με τη λογική. Έτσι τα συναισθήματα που προκαλεί ο έλεγχος είναι δύσκολο να εκλογικευτούν εύκολα. Έτσι η ζήλια μπλοκάρει τη λογική και απ ευθείας ελέγχει επίσης το συναίσθημα.

Και πως ξεκινά; Με την αίσθηση του εσωτερικού πόνου της προδοσία. Το μωρό μεγάλωσε και έγινε έφηβος. και τώρα οι πρακτικές άλλαξαν. Για να ελέγξει το αντικείμενο της χειραγώγησης του, επιλέγει να

μπλοκάρει τη λογική του ώστε να έχει ελεύθερο το συναίσθημα στη διάθεσή του. Προκαλεί τη ζήλια. Προδίδει για «αστείο». Εκπαιδεύεται και μαζί με αυτό εκπαιδεύει και την ή τον σύντροφό του στη χειραγωγή μέσω της ζήλιας η οποία προκαλείται με «εικονική» προδοσία. Κι έτσι φτάνουμε σε ηλικία που γινόμαστε ενήλικες. Το σώμα μας αναπτύσσεται και μαθαίνει κι αυτό μαζί μας τη δική του γλώσσα, έτσι ώστε να μας αναγνωρίζουν σαν στόχο από μακριά. Καλογυμνασμένα αντρικά κορμιά, με τριγωνικές πλάτες και μπράτσα από σίδηρο φωνάζουν από μακριά «ελέγχω τα πάντα». Κοιτάζτε με πως έχω προετοιμαστεί. για αυτό προσέξτε καλά, γιατί στο παραμικρό στραβοπάτημα θα σας προδώσω στη στιγμή». Η περιφέρεια και το στέρνο, ξεχώρισαν για το σώμα να αποτελούν τα σημεία με τα οποία το Εγώ θα επικοινωνεί άηχα με όλους γύρω για την πεποίθηση του «ελέγχου», χωρίς να μας δίνει λογαριασμό.

Μια κρυμμένη στο υποσυνείδητο γλώσσα του σώματος κατάφερε και καταγράφηκε στη συνειδητότητα εν αγνοία μας, έτσι να τη βλέπει το Εγώ και να μας προστατεύει. Από τι; Από υποψήφιο πιθανό εσωτερικό αισθητό πόνο. Από την οποιαδήποτε κρυμμένη υποψία προδοσίας, το Εγώ αντιδρά αστραπιαία και προδίδει γεμίζοντας τους υποδοχείς του σώματος ηδονή. Πάλι ηδονή; Φυσικά πάλι. Η ηδονή είναι το απόλυτο φάρμακο του εσωτερικού πόνου των πεποιθήσεων. Κι ο έλεγχος κάθε μέρα δυναμώνει, παίρνοντας στο μυαλό μας τρομακτικές διαστάσεις. Και κάθε φορά που προσθέτουμε ακόμη μια πολύπλοκη τακτική ελέγχου, χάνουμε λίγο από την πίστη μας, αλλά αυτό έχουμε πάψει να το συνειδητοποιούμε.

Διότι η αρχική δύναμη της πίστης σου επιτρέπει να μπορείς να δεχθείς το γεγονός να είσαι και τρωτός, όχι άτρωτος. Υπάρχει μέσα μας η πληροφορία που σε προκαλεί να αφεθείς στο επόμενο βήμα, αλλά εσύ σταματάς. αμφιβάλεις. Θεωρείς ότι τόλμη είναι η καχυποψία. «Γιατί είναι αυτό εκεί, Γιατί άργησες; Τι συμβαίνει με εκείνον». Όπου κάποια στιγμή έχεις σταματήσει να ζεις. Έχεις κτίσει γύρω σου μια αυτόματη φυλακή και έχεις κλειστεί μέσα, παρασύροντας μαζί σου όλους όσους «αγαπάς». Για να τους «προστατεύσεις» φυσικά εφευρίσκεις οτιδήποτε μπορεί να περάσει από το μυαλό του ανθρώπου καλλιεργώντας το φόβο στους γύρω σου, χωρίς να μπορείς να το συνειδητοποιήσεις.

Μετατρέπεις την αγάπη σε χειραγωγή και την εφαρμόζεις σε όλους όσους καταφέρνεις τελικά να επιβληθείς. Αποκτάς επιρροή τόση, που μπορεί να αναπτυχθείς σε υψηλά κοινωνικά αξιώματα, όμως αυτή η επιρροή σε αφήνει άδειο. κενό. χωρίς αίσθημα ευχαρίστησης. Διότι καταλήγεις να είσαι κάτι που αρνείσαι να πιστέψεις ότι είσαι. Λες «αδύνατον, κάποιο λάκκο έχει η φάβα, κάπου υπάρχει παγίδα και αδυνατώ να την δω». Ελέγχεις τα κορίτσια του γιου σου κι εκείνος στη σύγχυση του για να σε εκδικηθεί φτάνει να γίνει ομοφυλόφιλος, αλλά αρνείσαι να το δεις. φτάνει που τον ελέγχεις, φτάνει που ξέρεις που είναι, με ποιόν είναι, τι κάνει. Η πεποίθηση του ελέγχου. Από ξεκινήσαμε και που φτάσαμε πάλι. Μέσα στον εικονικό αυτό κόσμο η πίστη μετατράπηκε σε προδοσία και είμαστε αδύναμοι να κάνουμε κάτι.

Όσο περισσότερο ελέγχουμε, τόσο μεγαλύτερο και δριμύτερο έρχεται το συναίσθημα της προδοσίας. Στην αγωνία σου επάνω ρωτάς τον πνευματικό σου δάσκαλο εκείνος συνεχίζει το ίδιο τροπάριο «δεν υπάρχουν άλλοι, οι άλλοι είσαι εσύ». Αλλά εσύ είσαι αδύναμη. Προδίδεις για να προφυλαχτείς αλλά αδύνατον να το αντιληφθείς τι κάνεις. Το ξέρεις αλλά αυτό λες και σου κρύβεται. Σε πιάνουν να απατάς, σε βρίζουν «πόρνη» κι εσύ αυτό που ακούς το ξέρεις. Υπάρχει μέσα σου, είναι περιττό να στο λένε συνεχώς. Σου φωνάζουν «πάψε να ζηλεύεις» κι εσύ λες «ναι, θα πάψω, είναι αβάσταχτος ο πόνος της ζήλιας πρέπει να σταματήσω» το φωνάζεις, πας να σηκωθείς. να το αλλάξεις. αλλά ο πόνος σε κάνει κομμάτια. Σε σκίζει, σου θολώνει το μυαλό τόσο που πρέπει να «απατήσεις». Με όποιον βρεις μπροστά σου. εκδικείσαι την καρδιά του Εαυτού σου με την ίδια σου την «πίστη».

Διότι η «πίστη» είναι το κλειδί της καρδιάς. Είναι το αρχείο της ψυχής εκείνο που χρειάζεσαι για να νοιώσεις πραγματικά κι αληθινά ότι είναι γύρω σου χωρίς να έχεις ανάγκη περιγραφές, λέξεις και δεδομένα. Είναι το στοιχείο εκείνο που σου δίνει την ικανότητα να ζεις χωρίς υποστήριξη. Από πουθενά. Είναι εκείνο το συστατικό που την κατάλληλη στιγμή σε προικίζει με όλη την απαραίτητη ισχύ, να κάνεις βήματα στη ζωή σου, έχοντας παντελή απουσία του όποιου ελέγχου. Είναι εκείνο το κομμάτι του Εαυτού σου που γνωρίζει σε βάθος, χωρίς να χρειάζεται την ανάγκη της λεπτομέρειας. Είναι η βάση της νόησης. Της σύνθετης δηλαδή εκείνης λειτουργίας που ενώνει τη λογική με το συναίσθημα τόσο αρμονικά που σε κάνει να βλέπεις μακριά. Είναι τα «μάτια» της ψυχής σου.

Όμως αν τα μάτια αυτά είναι κλειστά, τότε όλος ο κόσμος γίνεται διπλά εικονικός. Οι αισθήσεις πολλαπλασιάζονται τόσο διαστρεβλωμένα που μετατρέπονται αστραπιαία σε παραισθήσεις, σε φόβο, σε ζήλια, σε πανικό. Αν τα μάτια αυτά είναι κλειστά, αυτό που χάνεις πρώτο είναι η αξία της ιερότητας του Εαυτού σου. Διότι η δυσλειτουργία του αρχείου της «πίστης» είναι η βασική αιτία που αρχίζεις να αμφισβητείς ακόμη και την ύπαρξη του Θεού με την ευρύτερη έννοια. Μια αμφισβήτηση, που αν τελικά ολοκληρωθεί και γίνει «ρήξη», τότε σου στερεί την ευρύτερη δυνατότητα της νοητικής επικοινωνίας με τα πάντα. Διότι το τελευταίο στοιχείο που αποκόπτει ο άνθρωπος σαν νοητική επικοινωνία, είναι η επικοινωνία του με αυτό που θεωρεί «ιερή του στήριξη» και στο οποίο είναι ικανός να αφηθεί «άνευ όρων». Και τότε η επιστροφή πλέον για αυτόν στην πνευματικότητα και την ικανότητα να βιώνει άηχα το σύνολο της δημιουργίας, αποτελεί ένα μακρινό παρελθόν.

Και τι θα πρέπει να κάνουμε; Πως θα μπορέσουμε να αντιστρέψουμε την κατάσταση και να οδηγήσουμε και πάλι τον Εαυτό μας να κατανοεί χωρίς να γνωρίζει; Πως θα κατορθώσουμε να αναπτύξουμε και πάλι την άφεση στο τώρα, χωρίς την ανάγκη του ελέγχου προς τα πάντα; Πως θα απαλλαχθεί το σώμα μας από τον εσωτερικό πόνο αυτό του βιώματος της προδοσίας. Όπως με όλες τις πεποιθήσεις. Με την αποδοχή τους μέσα του. Η φράση «ναι, είμαι ικανός να προδίδω όταν χάνω τον έλεγχο» είναι ο πρώτος άηχος εσωτερικός ήχος που θα πρέπει να αντηχήσει μέσα μας δυνατά. Είναι η μαγική στιγμή της αυτογνωσίας που σχετίζεται με το λειτουργικό αρχείο της ψυχής που λέγεται «πίστη». Είναι η πολύτιμη στιγμή, από την οποία και μετά ξεκινά η εσωτερική παρατήρηση του Εαυτού μας, πως και που και πότε το κάνει. Μια συνειδητή παρατήρηση, χωρίς ταμπού και υποκρισίες, ώστε να απογυμνώσει το Εγώ από τις χιλιάδες δικαιολογίες που θα αρχίσει να αραδιάζει του τύπου «δεν είναι αυτό που νομίζεις».

Η συνειδητή αποδοχή αυτή, είναι η έναρξη της αντίστροφής μέτρησης. Διότι αυτό θα περάσει σιγά-σιγά στην συμπεριφορά μας και θα γίνεται αντιληπτό από τους άλλους. Εκείνους τους πολύτιμους «άλλους» που σαν αόρατοι οδηγοί, σε καθοδηγούν στη θεραπεία του εσωτερικού σου πόνου. Ίσως να είναι αδύνατον να εξαλειφθεί ολοσχερώς και για πάντα. Ίσως είναι αδύνατον για μας, να απαλλαγούμε εντελώς. Όμως η αντιστροφή αυτή, θα επαναφέρει σε βάθος χρόνου μια αξία που όλο το προηγούμενο διάστημα είχαμε χάσει. Την ολοκληρωτική κατανόηση του δώρου της αγάπης. Την αντίληψη της ενέργειας που δημιουργεί τα πάντα και την αντίληψη της επικοινωνίας με τα πάντα. Την νοητική βιωματική συναίσθηση. Την ενιαία σύνθεση της νόησης που θα μας βοηθήσει να επανεκτιμήσουμε την αξία ολόκληρη της ζωής και του Εαυτού μας.

Μοναδικότητα. Το κέντρο του Εαυτού

Φτάσαμε στο τρίτο λειτουργικό αρχείο της ψυχής. Αυτό της μοναδικότητας. Κάθε φορά που ξεκινώ να γράψω για τις πεποιθήσεις και τα αρχεία της ψυχής, θα ήθελα να τα γράψω όλα από την αρχή, όμως αυτό μοιάζει πια με υπερβολή μιας και μπορείτε να τα διαβάσετε στα άλλα άρθρα μου σχετικά. Αυτό της ακεραιότητας και εκείνο της πίστης... Των δύο πρώτων αρχείων που έχω περιγράψει μέχρι στιγμής και έπονται και τα υπόλοιπα. Απλά για να θυμίσω και να κάνω μια σύνδεση με τα προηγούμενα, τα πέντε λειτουργικά αρχεία αυτά της ψυχής είναι με τη σειρά, η ακεραιότητα, η πίστη, η μοναδικότητα, η δυαδικότητα και η ισορροπία. Αυτά τα αρχεία ή λειτουργικές πληροφορίες είναι αυτά που αλληλεπιδρούν με τη ροή της συνειδητότητας και δημιουργούν γύρω μας τον αισθητό κόσμο. Περισσότερα για τη διαδικασία αυτή έχω γράψει επίσης στα άρθρα τα σχετικά με την αρχή της «αντίστροφης ροής».

Η μοναδικότητα λοιπόν, λέγεται και κέντρο του Εαυτού, διότι αποτελεί το κεντρικό αρχείο και μαζί με την πίστη αποτελεί τον κορμό θα λέγαμε του Ανώτερου Εαυτού μας. Η μοναδικότητα είναι η λειτουργική πληροφορία εκείνη, η οποία περιέχεται στην ψυχή και προσδιορίζει τα μοναδικά χαρακτηριστικά εκείνα του Εαυτού μας, που μας διαφοροποιούν έναντι όλων των άλλων όντων, όμοιων ή και ανόμοιων με εμάς. Είναι το αρχείο εκείνο που αποτελεί -θα λέγαμε- τα «δακτυλικό» μας αποτύπωμα στο σύμπαν. Το αρχείο- πληροφορία αυτό λοιπόν, αρχίζει να αλληλεπιδρά με την συνειδητότητα, δηλαδή με τα πάντα γύρω μας και αφού προσπέσει πάνω της, αντανάκλαται και επιστρέφει σε εμάς αρχίζοντας να διαμορφώνει (μαζί με τα τέσσερα υπόλοιπα λειτουργικά αρχεία), την αρχική μας συνείδηση για τον αισθητό κόσμο.

Η πρόσπτωση όμως και η αντανάκλαση της πληροφορίας που περιέχει όμως, επιστρέφει σε εμάς αλλοιωμένη, έτσι η πληροφορία της μοναδικότητας, γίνεται συνειδητή σε εμάς (σαν πρώτη αντανάκλαση), σαν «ασυμβατότητα» και στη συνέχεια η αντανάκλαση αυτής σαν «ανομοιομορφία» με το περιβάλλον, όπου στο τέλος, η γενική αίσθηση που αφήνει πάνω μας, φτάνει σαν εσωτερικός πόνος, ο οποίος φέρει το όνομα «απόρριψη». Αυτόματα -όπως έχουμε περιγράψει πάλι στα προηγούμενα άρθρα για τα αρχεία αυτά- το Εγώ, αναλαμβάνει δράση για να μας προστατέψει από το βάρος αυτού του εσωτερικού πόνου της απόρριψης. Όμως, ενώ υποχρέωσή του είναι να προστατέψει το σώμα από τον πόνο, αυτό παίρνει την ευκαιρία να κυριαρχήσει πάνω μας.

Έτσι μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα αρχίζει να μας προστατεύει και να κυριαρχεί. Και πως το κάνει αυτό; Προσπαθεί να καλύψει αυτό τον πόνο, ώστε να πάψει να γίνεται αντιληπτός στο σώμα μας. Και τι κάνει δηλαδή το Εγώ; Αρχίζει και ελέγχει το περιβάλλον και μας εκπαιδεύει να αποφεύγουμε να βρεθούμε σε καταστάσεις τέτοιες κατά τις οποίες θα φτάσει σε εμάς το οδυνηρό αυτό αίσθημα του εσωτερικού πόνου που προκαλεί. Της απόρριψης. Δηλαδή τι κάνει; Μας απομακρύνει από κάθε πεδίο στο οποίο υπάρχει πιθανότητα να βιώσουμε απόρριψη. Μας «αποτραβά» από το κεντρικό πλάνο της σκηνης της ζωής και μας οδηγεί σιγά-σιγά, στα παρασκήνια. Πως το καταφέρνει όμως αυτό το γεγονός;

Από τις πρώτες ημέρες της ζωής μας. Μέχρι το πολύ τα τρία μας χρόνια, το εγώ έχει φροντίσει να μας εκπαιδεύσει σταδιακά, μέρα με την ημέρα, ώστε να φτάσουμε σε ένα σημείο να αντιδρούμε αυτόματα, πριν βιώσουμε τον απάισιο πόνο αυτό της απόρριψης. Έχουμε ξαναγράψει, ότι τα πρώτα δύσκολα μαθήματα που παίρνουμε από τους ανθρώπους που μας μεγαλώνουν (δηλαδή τους τροφούς ή τους γονείς μας), είναι η εκμάθηση εννοιών. Και θα πρέπει να αντιληφθούμε όλοι εδώ, ότι η έννοια της απόσυρσης και της απομάκρυνσης από το κεντρικό σημείο της δραστηριότητας της ζωής, είναι μια αρκετά δύσκολη

διαδικασία για ένα βρέφος ολίγων ημερών ή μηνών. Πως ξεκινά η διαδικασία;

Για το συγκεκριμένο αρχείο της μοναδικότητας, η διαδικασία ξεκινά με την αλληλεπίδραση του γονέα του ίδιου φύλου με εμάς. Αν είναι κορίτσι τότε η απόρριψη θα προέλθει σαν βίωμα από την μητέρα κι αν είναι αγόρι θα έρθει από τον πατέρα. Το βίωμα της απόρριψης προέρχεται από την «ανομοιογένεια» που αισθανόμαστε όταν παύουμε να αντιλαμβανόμαστε τη δική μας μοναδικότητα. Έτσι προέρχεται από αυτό που μοιάζει σε μας όμοιό μας. Από αυτό που θεωρούμε ή θα θέλαμε να θεωρούμε όμοιο. Με αυτό στο οποίο θα θέλαμε να μοιάζουμε. Ο γονιός όμως, για οποιοδήποτε λόγο, αντιδρά διαφορετικά από τις δικές μας προσδοκίες. Και τότε αρχίζει το πρόβλημα.

Το βρέφος των ολίγων εβδομάδων, ή των ολίγων μηνών ζωής, έχει ανάγκη την παρουσία του γονιού του. Να τον νοιώθει κοντά του, να αισθάνεται ασφαλής, να αντιλαμβάνεται ανά πάσα στιγμή, ότι η ζωή του είναι σε καλά χέρια. Έτσι από τον πρώτο καιρό της ζωής του, αντιλαμβάνεται την αδυναμία του να ζήσει και να τραφεί μόνο και αναπτύσσει ισχυρούς δεσμούς με τα άτομα που το πλαισιώνουν. Όμως αυτοί οι δεσμοί, μερικές φορές, κάτι συμβαίνει και σπάνε ή γίνονται αρκετά χαλαροί. Η μητέρα φεύγει για την εργασία της κάθε πρωί και επιστρέφει βράδυ όταν εκείνο κοιμάται με αποτέλεσμα να τη βλέπει σπάνια, ή ο πατέρας γίνεται μετανάστης, ... Ακόμα χειρότερα, η μητέρα (για το κορίτσι) ή ο πατέρας (για το αγόρι) χωρίζει από την οικογένεια και φεύγει μακριά ώστε να μην τον ξαναδεί το παιδί, ή τέλος και χειρότερο, ο γονέας πεθαίνει και το παιδί μεγαλώνει την κρίσιμη αυτή περίοδο ορφανό.

Και το παιδί, αναπτύσσεται και γίνεται έφηβος. Ένας έφηβος ο οποίος έχει ήδη δείξει συμπεριφορά αποτραβηγμένου μπαίνει σε μια ευαίσθητη περίοδο της ζωής του, ήδη πληγωμένος. Και τότε η απουσία και η αίσθηση της απόρριψης που έχει βιώσει όταν ακόμη ήταν βρέφος, αποκτά ήχο και εικόνα. «Πάλι δεν διαβάζεις; Νομίζεις ότι θα γίνεις άνθρωπος εσύ; Τίποτα δεν θα γίνεις. Τον βλέπεις πως διαβάζει ο Θανάσάκης; Εσύ θα μείνεις ένα κούτσουρο. Ούτε σκουπιδιάρης δεν θα μπορείς να γίνεις. Χάσου από τα μάτια μου.» Κι ο έφηβος, αυτό ακριβώς κάνει. χάνεται από τα μάτια όλων και γίνεται αόρατος. Περνάει μέσα στο πλήθος και λες και φοράει έναν αόρατο μανδύα, όλοι τον αγνοούν. Με σκυμμένο το κεφάλι και τους ώμους προς τα μέσα, προσπαθεί να μείνει όσο το δυνατόν απαρατήρητος, μιας και αυτή η ανομοιομορφία που αισθάνεται για τον Εαυτό του από το περιβάλλον, τον κάνει πάλι να νοιώσει τον εσωτερικό πόνο της απόρριψης.

Αποτραβιέται λοιπόν, όσο περισσότερο και όσο καλύτερα μπορεί, έτσι ώστε να αποφύγει να γίνεται στόχος στα μάτια των άλλων. Κι όσο μεγαλώνει, αποφασίζει ότι ο μόνος τρόπος για να το κάνει αυτό, είναι να γίνει όμοιος με όλους ... Έτσι αρχίζει να συμπεριφέρεται όπως οι άλλοι γύρω του. Αγοράζει τα ίδια ρούχα, κουρεύει τα μαλλιά του με τον ίδιο τρόπο, ακούει την ίδια μουσική, συχνάζει στα ίδια μέρη, διαβάζει τα ίδια βιβλία και γίνεται ότι έχει την μεγαλύτερη ζήτηση στην κάθε εποχή που ζει. Αποκτάει είδωλα και πρότυπα στη ζωή του στα οποία κάνει ότι μπορεί για να μοιάσει όσο το δυνατόν καλύτερα, όμως συγχρόνως, αρχίζει να δημιουργεί μια απορριπτική συμπεριφορά προς τα πάντα. Τόσο που στο τέλος το σώμα του αρχίζει να υπακούει τη γλώσσα που τόσο καιρό το διδάσκει, επιδεικνύοντας όσο το δυνατόν εντονότερα την πεποίθηση του αποτραβηγμένου.

Μεγαλώνει πια κι αρχίζει και κάτι «απουσιάζει» από τη γενική εικόνα. Χάνεται το σαγόι προς τα μέσα, το στήθος αρχίζει να κρεμάει ή είναι ανύπαρκτο, η κοιλιά ρουφιάται προς τα μέσα ή κι αυτή και εξαφανίζεται λες και δεν υπάρχει, το οπίσθια και οι γλουτοί κρεμάνε, τα μπράτσα ξεχειλώνουν, τα προγούλια αρχίζουν να κάνουν την εμφάνισή τους και η μύτη παίρνει κι αυτή σιγά-σιγά την κατιούσα. Προσπαθεί απεγνωσμένα να διορθώσει την εικόνα αυτή που παρουσιάζει, πυκνώνοντας τις επισκέψεις στους αισθητικούς χειρουργούς, αλλά ανακαλύπτει ότι σε λίγο καιρό τσούπ, το πρόβλημα είναι πάλι εκεί παρόν. Μέχρι που τα χαρακτηριστικά του προσώπου αλλοιώνονται πλέον τόσο πολύ από το «τράβηγμα» που αδυνατεί να βγει προς τα έξω στον κόσμο.

Κι έρχεται η στιγμή, όπου επαγγελματίας επιτυχημένος ή επιτυχημένη πια, δημιουργεί τη δική του ή δική της οικογένεια και κάνει παιδιά, απολαμβάνοντας μια ζωή γεμάτη πρότυπα. Και τότε αρχίζει το χάος. Χωρίς να το συνειδητοποιεί, ξεκινά μια συμπεριφορά κομμένη ραμμένη στα δικά του βιώματα. Απομακρύνεται από τα παιδιά του ή της, για λόγους που είναι υπεράνω εξήγησης. αναβιώνοντας τις σκηνές της

δικής του ζωής. Και σαν από θαύμα, αρχίζει και απορρίπτει ολόκληρη τη δομή της ζωής του, απορρίπτει τη δουλειά του, απορρίπτει τους φίλους του, απορρίπτει σεξουαλικά τη σύντροφό του, χώνεται στο σπίτι του, κρύβεται πίσω από ένα υπολογιστή, και ζει εξαφανισμένος από τους πάντες. Τους πάντες, που όμως βρίσκει πάντα την παραμικρή αιτία για να τους την «πει» στην πρώτη ευκαιρία, να τους ειρωνευτεί και να τους απορρίψει.

«Πως πάχυνες έτσι; Φαγητό είναι αυτό; Εγώ να δουλέψω σε αυτή τη δουλειά; Για ποιον με πέρασες;» προκαλώντας όμως τόσο πολύ τη συζήτηση, που φτάνει και στον ίδιο «Σιγά μη βρεις δουλειά με τα μυαλά που έχεις. Τι θα γίνει όμως; Από μένα θα τα περιμένεις όλα; Έχεις καταντήσει χαμένο κορμί.» Η οικογένεια έχει γίνει συμπαράλια, τα παιδιά επικρίνονται συνεχώς για το οτιδήποτε και ο ίδιος πέφτει σε βαθιά κατάθλιψη. Σε αυτή την κατάσταση και με όλα τα προβλήματα στο κεφάλι, αποφασίζει να βρει μια βοήθεια και μια πιθανή λύση στην πνευματική οδό. Το πρώτο που ζητάει είναι να χαθεί μέσα σε μια «ομάδα». Την ονομάζει ομάδα αυτογνωσίας και έχει δίκιο, διότι η «αυτογνωσία» παραμένει μόνο στην ομάδα, καθιστώντας αδύνατον να τον πλησιάσει ποτέ τον ίδιο. Προσπαθεί να πάρει από το δάσκαλό του κάποια συμβουλή, αλλά ο δάσκαλος του απαντάει το γνωστό τροπάρι «η αλλαγή είναι μέσα σου, δεν υπάρχουν άλλοι, οι άλλοι είσαι εσύ».

Μα εκείνος θέλει να εξαφανιστεί άνθρωπέ μου. Σου είναι τόσο αδύνατον να το δεις; Θέλει να γίνει σαν τους άλλους. Όμοιος με όλους μέσα στην ομάδα σου. Κι αυτό σου είναι αδύνατον να δεις; Ο λόγος που ήρθε στην ομάδα, αυτός που η απόρριψη έχει πάρει γιγαντιαίες διαστάσεις μέσα του, είναι για να καταστρέψει τον Εαυτό του και να γίνει σαν τους άλλους. Κι εσύ του λες ότι «οι άλλοι είσαι εσύ»; Ρωτάει παντού, θέλει να μάθει ότι γνωρίζεις κι εσύ, ακούει και διασταυρώνει ιδέες με τόση μανία ώστε να γίνει αρεστός σε όλους. Η αν αυτό είναι αδύνατον, τουλάχιστον αρεστός στην ομάδα του. Γίνεται ο καλύτερος έτσι, μέχρι που η ομάδα να τον κάνει επιτέλους αποδεκτό. Τόσο αποδεκτό, που στο τέλος τον κάνει δάσκαλο. Και το δράμα έχει ολοκληρωθεί.

Ο δάσκαλος πια ειδήμων της ομάδας, αποκόβεται από όλο τον κόσμο, θεωρώντας ότι κάτι τέτοιο θα τον κάνει γκουρού του πνεύματος. Έτσι το μόνο σημείο που θα τον βρει κάποιος, είναι μέσα σε κλειστές ομάδες, από όμοια και απόλυτα χειραγωγημένους μαθητές, που σε κάθε παραστράτημα τους, έχει κάτι για να τους «πει» ώστε να τους συμμορφώσει. Ο πόνος της απόρριψης μέσα του όμως, αποκτά πια υπερφυσικές διαστάσεις, διότι πλέον διδάσκει ο ίδιος το «οι άλλοι είσαι εσύ», προσπαθώντας συγχρόνως να καταφέρει να εξομοιωθεί απόλυτα με όλους. Η απόλυτη παραφροσύνη. Μια φράση η οποία γίνεται σχεδόν φάρμακο ηδονής για αυτόν, του φέρνει τελικά την απόλυτη επαγγελματική επιτυχία, καταφέροντας να τους κάνει όλους όμοιους. Καταφέροντας να κλαδέψει κάθε κλαδάκι διαφορετικότητας του κάθε ένα. Και η μόνη διαφορετικότητα πια που μπορεί να συγχωρήσει, είναι ίσως, στο σεξ ή στις γενικότερες απολαύσεις (ο Osho γνωρίζει καλά από αυτά).

Από πού ξεκινήσαμε όμως πάλι αγαπητέ αναγνώστη και που φτάσαμε; Πως καταλήξαμε να γινόμαστε όμοιοι με όλους και να αναπαράγουμε αυτή τη συμπεριφορά σαν διδασκαλία; Ξεκινήσαμε από την λειτουργική ιδιότητα (ή αρχείο-πληροφορία) της «μοναδικότητας» της ψυχής και καταλήξαμε στην απόσυρση από κάθε κεντρικό σημείο αλληλεπίδρασης, απομονωμένοι μέσα σε μια ομάδα όμοιων και χειραγωγημένων ατόμων, λόγω του ότι ο πόνος της απόρριψης πονά τόσο μέσα μας που μας κόβει την ανάσα και μας πονά. Όμως το αρχείο αυτής της ψυχής, η μοναδικότητά μας, είναι το κέντρο μας. Είναι η πληροφορία η οποία μας δίνει τη δυνατότητα να αναπτύξουμε το δυναμικό μας, μέσα από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά μας. Είναι εκείνη η λειτουργική πληροφορία, που θα πρέπει να σεβόμαστε πάνω από όλα. Τόσο σε εμάς τους ίδιους όσο και στους άλλους γύρω μας.

Για να το κάνουμε όμως αυτό, θα πρέπει να ξεπεράσουμε το θέμα της απόρριψης, μιας και από εκεί ξεκινά το πρόβλημα της διάθεσης για απόσυρση και εξομοίωση με όλους. Και πως θα γίνει κάτι τέτοιο; Πως θα καταφέρουμε να υπερπηδήσουμε τον πόνο που μας προκαλεί απλά και μόνο η ανάμνηση μιας τέτοιας κατάστασης; Όπως με όλες τις άλλες πεποιθήσεις που αναπτύσσονται από την επίδραση της ψυχής πάνω στη συνειδητότητα. Με την αποδοχή της αρχικά. Η έννοια της αποδοχής όμως, σε τούτη την περίπτωση της απόρριψης, γίνεται σκέτη εμπειρία και βίωμα ζωής. Διότι είναι το σημείο, όπου οι περισ-

σότεροι αντιμετωπίζουμε σαν το δυσκολότερο εμπόδιο θεραπείας και ανάπτυξης του Ανώτερου Εαυτού μας. Για αυτό και η πληροφορία αυτή αποτελεί το κέντρο μας, αποτελώντας το κρίσιμο σημείο της αντίληψης της έννοιας της αποδοχής μας γενικότερα.

Η αρχή λοιπόν ξεκινά από εμάς τους ίδιους.. Αποδεχόμενοι, ότι εφόσον η απόρριψη μας ενοχλεί, μας πονά και μας κάνει να αποτραβιόμαστε ή να προσπαθήσουμε να μοιάσουμε με τους άλλους, το ίδιο κά- νουμε κι εμείς. Παρατηρώντας δηλαδή τον εαυτό μας, αντιλαμβανόμαστε ότι αυτή η συμπεριφορά των άλλων της απόρριψης που μας ενοχλεί, αυτή την ίδια συμπεριφορά αναπαράγουμε ασυνείδητα κι εμείς προς τους άλλους και μάλιστα με την ίδια σφοδρότητα κριτικής. Χωρίς δηλαδή να το συνειδητοποιούμε, απορρίπτουμε συνεχώς και με κάθε τρόπο, οποιονδήποτε θα αισθανθούμε ότι υπάρχει πιθανότητα να μας απορρίψει ή που έστω δείχνει ότι υπάρχει περίπτωση να απορρίψει το έργο μας γενικότερα. Αυτή και μόνο η παρατήρηση και η αποδοχή της όμως, είναι και η αρχή της θεραπείας μας και το κεντρικό σημείο ανακάλυψης του Εαυτού μας. Τι είναι δηλαδή; Η αρχή της θεραπείας μας, ξεκινά με την αποδοχή της δικής μας ικανότητας και δυνατότητας, να απορρίπτουμε τους πάντες και τα πάντα.

Αμέσως μετά, προσπαθούμε να εντοπίσουμε πότε το κάνουμε. Δηλαδή τι είναι εκείνο που μας προκαλεί να απορρίψουμε ή να αποτραβηχτούμε. Ένα λόγο που παραμένει κρυφός ακόμη και σε μας. Διότι συνή- θως, είναι μια υποθετικά φοβική κατάσταση που έχει αναπτυχθεί μέσα μας από την παιδική ηλικία και αποτελεί και τον κυρίαρχο φόβο που έχουμε αφήσει να απειλή την ύπαρξή μας. Τον υπαρξιακό μας φό- βο, που φυσικά μπορεί να προέρχεται από οποιαδήποτε πεποίθηση αλλά εμείς εδώ τον εξετάζουμε σχε- τικά με την συγκεκριμένη κατάσταση της απόρριψης, η οποία εμφανίζεται σχεδόν σε όλους μας. Για να βρούμε τον υπαρξιακό μας φόβο είναι μια βαθιά εσωτερική διεργασία στην οποία θα αναφερθώ σε ανε- ξάρτητο άρθρο, όμως εδώ θα πρέπει να καταλάβουμε ότι ο φόβος αυτός είναι ψευδής.

Δηλαδή, βάσει κάποιων γεγονότων που συνέβησαν στην πολύ νεαρή μας ηλικία, εκπαιδεύσαμε τον ίδιο τον Εαυτό μας, να αποκτήσουμε μια συγκεκριμένη συμπεριφορά, με σκοπό να προφυλαχτούμε από τον εσωτερικό πόνο της απόρριψης. Μια συμπεριφορά, που μάθαμε να χρησιμοποιούμε αρκετά συχνά πια, σαν όπλο από το Εγώ μας απέναντι σε οποιοδήποτε θα τολμήσει να μας κάνει να τον υποπτευθούμε, ότι υπάρχει πιθανότητα να μας απορρίψει. Κι εκείνη τη στιγμή που θα συμβεί αυτό, τον απορρίπτουμε πρώ- τοι. Όμως αυτό το κάνουμε χωρίς να το συνειδητοποιούμε. Έτσι, αγνοώντας το βαθύτερο λόγο που συμ- βαίνει αυτό, προβάλλουμε μπροστά οποιοδήποτε άλλη δικαιολογία που θα μας δώσει το Εγώ μας σαν αι- τία.

Διαφωνούμε πνευματικά, σεξουαλικά, πολιτικά, επαγγελματικά, οικογενειακά, κληρονομικά, ή φιλικά, στο βάθος όμως είναι το ίδιο και το αυτό. Στο βάθος είναι πάντα ο ίδιος λόγος του εσωτερικού πόνου. Κι αυτό είναι το σημείο κλειδί. Διότι αποδεχόμενοι τη δική μας συμπεριφορά στην απόρριψη, αρχίζουμε να καταλαβαίνουμε πότε και γιατί εμείς προσπαθούμε να μοιάσουμε στους άλλους. Προσέξτε το αυτό εδώ. Η απόρριψη και η διάθεση για ομοιότητα πάνε μαζί. Είναι απίστευτο να βλέπεις -κατά τα άλλα- πνευμα- τικούς ανθρώπους, να λένε τη φράση «δεν υπάρχουν άλλοι» και συγχρόνως να αντιδρούν τουλάχιστον παράξενα όταν τους δείξεις ότι διαφωνείς μαζί τους για οποιοδήποτε λόγο. Είναι απίστευτο να παρατη- ρείς πως κατά τα άλλα ήρεμοι (ή ηρεμοφανείς) άνθρωποι, μετατρέπονται αυτόματα σε αυταρχικούς, που προσπαθούν απεγνωσμένα να σε κάνουν να τους ακούσεις και να τους αποδεχθείς. Πονεμένοι άνθρωποι που ζουν στην άγνοια.

Όμως η αποδοχή της δικής μας συμπεριφοράς προς τους άλλους, δίνει αυτόματα το δικαίωμα και στους άλλους να μας απορρίψουν. Αντιλαμβάνεσαι ότι ο κάθε ένας που υπάρχει και ζει αλληλεπιδρώντας μαζί σου, δίπλα σου, έχει κι αυτός όπως κι εσύ το δικαίωμα να είναι διαφορετικός από σένα. από τις απόψεις σου. Ο κάθε ένας εκεί έξω, μπορεί να είναι μοναδικός. Κι αυτή η αποδοχή αυτής της μοναδικότητάς του, σκορπάει μονομιάς τη δική σου manía να μοιάζεις με όλους και να είσαι αρεστός σε όλους. Αντιλαμβά- νεσαι ότι, αφ ενός αυτό είναι αδύνατον να συμβαίνει συνέχεια και αφ ετέρου και σπουδαιότερο, αφού επιτρέψεις κάτι τέτοιο στον «άλλον», τότε αυτομάτως το επιτρέπεις και στον ίδιο σου τον εαυτό. Το να είναι και να είσαι μοναδικός. Και εκείνη ακριβώς τη στιγμή, η απόσταση από το κέντρο του Εαυτού σου μικραίνει.

Ξαφνικά, έχεις πλησιάσει τόσο πολύ μέσα σου, που αρχίζεις και αντιλαμβάνεσαι όλο αυτό που έκανες μέχρι τώρα. Ότι είχες αποκόψει το ίδιο σου το Είναι από ολόκληρο το σύμπαν. Αναγνωρίζεις πια ότι τουλάχιστον σαν αρχή, έχεις το δικαίωμα να είσαι διαφορετικός από τους άλλους. Ποιους άλλους; Όλους τους άλλους εκεί γύρω, που τώρα είναι εκεί, όχι για να τους μοιάσεις αλλά για να προσδιορίζουν τη δική σου διαφορετικότητα. Κι ακολουθώντας το δρόμο αυτό, επιστρέφουμε σιγά-σιγά στην ψυχή μας. Αντιλαμβανόμαστε πια ότι ο δρόμος για να αποδεχθούμε πλέον τόσο τη δική μας μοναδικότητα όσο και του κάθε ένα γύρω μας, είναι ανοικτός και μένει μόνο σε μας, η επανάληψη συνειδητών πράξεων, ώστε να αναγνωρίσουμε τελικά όλοι, αυτό που είμαστε. Μένει να αρχίσουμε να καταγράφουμε την αποδοχή του Εαυτού μας και τη μοναδικότητα που έχουμε σαν κεντρικό χαρακτηριστικό μας όλοι.

Κι εδώ, θα πρέπει να πω: «χαίρομαι πραγματικά που υπάρχουνε, όλοι εσείς οι “άλλοι” γύρω μου, παντού».

Δυαδικότητα. Η αλληλεπίδραση του Εαυτού

Και φτάσαμε στην τέταρτη αρχή της ψυχής. Στο αρχείο-πληροφορία της δυαδικότητας του οποίου ο ρόλος είναι να αλληλεπιδρά με τα πάντα γύρω.. Το αρχείο αυτό μαζί με την μοναδικότητα αποτελεί τον «κορμό» του ενεργειακού πεδίου μας και για το λόγο αυτό εμφανίζεται σχεδόν σε όλους. Ειδικά δε μεγεθυμένο στους ανθρώπους που γεννήθηκαν τον τελευταίο αιώνα. Το αρχείο αυτό, ρυθμίζει τη σχέση του Εαυτού μας με τα πάντα γύρω μας, υλικά ή μη, έμψυχα ή άψυχα. Είναι το αρχείο το οποίο μόλις ξεκινήσει να αλληλεπιδρά με τη συνειδητότητα, μετατρέπεται στην αλλοιωμένη πληροφορία του «διαχωρισμού» και αυτή με τη σειρά της, αρχίζει και γίνεται αισθητή μέσω του εσωτερικού πόνου της «εγκατάλειψης».

Ενός πολύ δυνατού και δριμύ εσωτερικού πόνου, ο οποίος αυτόματα μέσω της δράσης του Εγώ, δημιουργεί την πεποίθηση της «εξάρτησης», η οποία μας συνοδεύει σε όλη μας τη ζωή. Το αρχείο αυτό, έχει άμεση σχέση με την φύση του πλανήτη που επιλέξαμε να ζήσουμε. Και ο πλανήτης αυτός έχουμε ξαναπεί ότι είναι ο πλανήτης της πυκνώσης η οποία σχηματίζεται από την ενεργειακή έλξη και απόθεση. Φαντασθείτε ένα χώρο σαν ένα ενεργειακό σφουγγάρι. Όσο το σφουγγάρι πιέζεται και η μάζα του πυκνώνει προς το κέντρο του, τόσο απωθείται το νερό που έχει μέσα του. Αυτή περίπου είναι η ιδιότητα του πλανήτη μας ενεργειακά (θα αναλύσουμε στην ειδική ανάρτηση για το ηλιακό μας σύστημα). Και αυτή η ιδιότητα εκφράζεται από το αρχείο της δυαδικότητας, το οποίο στον εικονικό και αισθητό κόσμο μας, γίνεται αντιληπτό στην αλλοιωμένη του μορφή της «εγκατάλειψης» και της «εξάρτησης».

Από την πρώτη στιγμή που γεννιέται το βρέφος, η πρώτη πληροφορία που λαμβάνει είναι η εγκατάλειψη από τη μητέρα του. Το ενιαίο μέχρι τότε περιβάλλον του στη μήτρα της, τώρα ξαφνικά γίνεται δύο. Αυτό και η μητέρα του. Η δυαδικότητα ξεκινά να λειτουργεί στον δυαδικό κόσμο μας, κι εμείς αρχίζουμε να βιώνουμε μια εγκατάλειψη που συνεχώς μεγαλώνει. Μια εγκατάλειψη που γεννά αυτόματα το ισχυρότατο πεδίο της εξάρτησης. Ο πόνος της εγκατάλειψης, αρχίζει να ζητά απεγνωσμένα το φάρμακό του. την ηδονή της. Και το όνομα αυτής «εξάρτηση». Αν και η πεποίθηση αυτή ενεργοποιείται και εδραιώνεται, μέσω της αλληλεπίδρασής μας με το γονέα του αντίθετου φύλου (δυαδικότητα), μπορεί να δονηθεί ακόμη και από τον οποιοδήποτε και από το οτιδήποτε. Για αυτό και η εξάρτηση είναι περισσότερο μια ενεργειακή πεποίθηση παρά μόνο βιωματική.

Τα άτομα δηλαδή που έχουν έντονη την εξάρτηση, μπορούν να εξαρτηθούν από οτιδήποτε. Μα εντελώς από οτιδήποτε. Ακόμη και από μια ιδέα μη πραγματοποιήσιμη ή μη υπαρκτή. Για αυτό και τα δύο τελευταία αρχεία αυτά, δηλαδή της δυαδικότητας και της ισορροπίας (που προκαλούν αντίστοιχα «εξάρτηση» και «αδικία»), έχουν μεγάλη σχέση με την ψυχική μας υγεία. Διότι αν καταρρεύσουν αυτά, τότε το άτομο κινδυνεύει να χάσει τα λογικά του και να οδηγηθεί στη σχιζοφρένεια, η οποία όπως λέει και η λέξη είναι ο ολοκληρωτικός διαχωρισμός της επικοινωνίας της ψυχής ή του Εαυτού μας με το Εγώ και το υλικό σώμα που βρίσκεται. Μια διακοπή της επικοινωνίας, που μερικές φορές είναι δύσκολο να αποκατασταθεί ολοκληρωτικά στην φυσιολογική αρχική της μορφή.

Από την πρώτη στιγμή της ζωής μας λοιπόν. Από το πρώτο λεπτό που η μητέρα θα αποκολληθεί από πάνω μας. Από το πρώτο εκείνο λεπτό που θα τη νοιώσουμε να απομακρύνεται από κοντά μας, οι αισθήσεις μας κτυπούν συναγερμό. Ένα συναγερμό που καταγράφεται μέσα μας σαν θάνατος. Ένα θάνατος τον οποίο είναι αδύνατον να κατανοήσουμε εκείνη τη στιγμή μιας και περνάει μόλις αγγίζουμε, μυρίσουμε, δούμε, ακούσουμε ή γευτούμε πάλι το σώμα της. Και τότε ο ξαφνικός εκείνος εικονικός θάνατος

μετατρέπεται πάλι έτσι ξαφνικά σε ζωή. Και πάλι θάνατος και πάλι ζωή σε ένα ατέλειωτο πέρα δώθε, όπου κάθε μικρός θάνατος βιώνεται με εγκατάλειψη και κάθε μικρή ζωή κοντά στη μητέρα μας, με εξάρτηση. Μια εξάρτηση που μετατρέπεται βίαια σε εγκατάλειψη από μας τους ίδιους, μόλις αντιληφθούμε πως ξαφνικά, αυτός που μας αγγίζει είναι κάποιος άλλος και όχι η μητέρα μας.

Ακόμη και η ζεστή αγκαλιά του πατέρα μας ή κάποιου συγγενή μας -τις πρώτες μέρες της ζωής μας- μας προκαλεί πανικό θανάτου. «Που πήγε η μητέρα μου; Γιατί με εγκατέλειψε; Τι θα γίνω τώρα εγώ; Που βρίσκομαι; Ποιος είναι αυτός δίπλα μου; Ζω αλήθεια ή έχω πεθάνει; Γιατί υπάρχει αυτός ο πόνος μέσα μου;» Κι ο δύστυχος πατέρας, αντιδρά όπως μπορεί και μιμείται την μητέρα. Πιάνει το μπιμπερό με το γάλα και του το χώνει στο μικρό του στόμα, εγκαινιάζοντας την εξάρτηση από την ηδονή. Καλώς όρισες μικρούλη στον υπέροχο κόσμο της δυαδικότητας... Εύχομαι στην πορεία της ζωής σου, να καταφέρεις να αντιληφθείς τι συμβαίνει και να κατορθώσεις να προσδιορίσεις την ανάγκη σου για την ηδονή αυτή. Μια ηδονή που μπορεί να πάρει οποιαδήποτε μορφή της δυαδικότητας.

Και το παιδί αρχίζει και μεγαλώνει και παρατηρεί τους ανθρώπους γύρω του. Πρώτα εκείνους που το φροντίζουν, που το μεγαλώνουν. Τους γονείς του. Τους δυο γενείς που από το πρωί μέχρι το βράδυ αρχίζουν σιγά-σιγά να φεύγουν από κοντά του για να εργαστούν στην αρχή, ή να χωρίσουν αργότερα για οποιοδήποτε δικό τους λόγο. Πρώτα οι γονείς και ύστερα και το ίδιο μόλις αρχίσει να πηγαίνει παιδικούς σταθμούς ή αργότερα σχολείο. Ένα σχολείο που το αναγκάζει να βιώσει την επόμενη εγκατάλειψη. ολόκληρου του σπιτιού του. Το παιδί κάθε πρωί, μη μπορώντας να κατανοήσει το λόγο που συμβαίνει, εγκαταλείπει τη θαλπωρή του κρεβατιού του, εγκαταλείπει τους γονείς του και τέλος εγκαταλείπει το ίδιο του το σπίτι.

Και εκείνη τη στιγμή, μια δεύτερη γέννηση συμβαίνει μέσα του. Μια γέννηση που τον εισάγει περισσότερο στην ιδιότητα της αλληλεπίδρασης της ψυχής του με τα πάντα γύρω. Από ένας, πάλι γίνεται δύο. Δύο με τον κάθε ένα που υπάρχει γύρω του. Όμως από όλους που υπάρχουν τριγύρω, εκείνο το μικρό παιδάκι επιλέγει πάλι έναν. το φίλο ή τη φίλη του. τον κολλητό ή την κολλητή του για να γίνει πάλι δύο. Έχει τη δυνατότητα να αλληλεπιδράσει με τα πάντα αλλά εκείνο επιλέγει ένα. Κι όταν μαλώσει με το ένα, γρήγορα επιλέγει άλλο «ένα». και αυτό συνεχίζεται μέχρι που φτάνει στην εφηβεία για να νοιώσει πάλι μια άλλου είδους εγκατάλειψη. Εγκαταλείπει την αθωότητα μέσα σε μια στιγμή. Κι εκεί που μπορούσε να μιλά με ένα μικρό λουλούδι ώρες, και να κουνάει τα χεράκια του στο τίποτε μιλώντας μόνο του στους κόσμους που μόνο του δημιουργούσε, βιώνει μια τρίτη γέννηση. Μια γέννηση που το αναγκάζει να εγκαταλείψει την υπέροχη παιδική ζωή και να γίνει έφηβος.

Αρχίζει με ένα τρόπο βουβό, να αντιλαμβάνεται γεγονότα που συνέβησαν στη ζωή του όταν ήταν πιο μικρός. Αρχίζει να νοιώθει πια τα άτομα που λείπουν από κοντά του, με ένα τρόπο που αδυνατεί να δικαιολογήσει. Οι γονείς του χώρισαν ή κάποιος από τους δύο αποφάσισε για κάποιο άσχετο λόγο να φύγει από δίπλα του, όμως ο έφηβος αρχίζει να νοιώθει ενοχές. «Φταίω εγώ; Γιατί έφυγε ο πατέρας μου; Γιατί μας εγκατέλειψε η μητέρα μου; Γιατί είμαι μόνος μου στη ζωή;». Ερωτήσεις φτάνουν στη σκέψη του η μία μετά την άλλη κι ο έφηβος αδυνατεί να απαντήσει. Ρίχνει το φταίξιμο μια στους άλλους και μια στον εαυτό του και αρχίζει να νοιώθει αβάσταχτο τον πόνο μέσα του. Ένα πόνο, που όσο εκείνος δυναμώνει, τόσο δυναμώνει μέσα του και μια μικρή φωνούλα μου του φωνάζει μυστικά: «εγκατέλειψέ τους, φύγε από κοντά τους, τιμώρησε τους, κάνε τους να πονέσουν όπως πονάς κι εσύ.». Κι ο έφηβος, τυφλός από τον πόνο, ανοίγει την πόρτα και βγαίνει έξω. Είναι ανίκανος ακόμη να πάει μακριά αλλά δοκιμάζει.

Πάει μέχρι το άλλο τετράγωνο και περιμένει να τον αναζητήσουν, να δουν ότι εγκατέλειψε το σπίτι του και να τον ψάξουν. Εκείνοι όμως έχουν τις δουλειές τους και τον αγνοούν. Όχι εσκεμμένα, απλά κάνουν κάτι άλλο. Εκείνος όμως το μεταφράζει σαν δική τους εγκατάλειψη. Την μικρή εκείνη προσωρινή αδιαφορία τους, την προσθέτει στη συνολική ζωή του μαζί τους και έτσι μεγαλώνει τη δική τους εγκατάλειψη. Τον αφήνουν να φύγει και σε αυτόν μεταφράζεται ότι τον εγκαταλείπουν πάλι. Η εξάρτηση όμως είναι παρούσα. Είναι γύρω του και τον πιέζει από κάπου να πιαστεί. Από ένα φίλο, από μια παρέα, από ένα άγνωστο, από ένα τσιγάρο, από το διαδίκτυο, από ένα χάπι που του δώσανε κρυφά οι «φίλοι». Και τον άλλο μήνα πηγαίνει στο άλλο τετράγωνο, στην άλλη πλατεία, στην άλλη γειτονία, στην άλλη πόλη,

εγκαταλείπει το σχολείο, το σπίτι, τους γονείς, τους φίλους και σκέφτεται να εγκαταλείψει τη ζωή.

Όμως η ζωή είναι γλυκιά και όμορφη. Και στα μάτια του έρωτα ακόμη πιο όμορφη. Ο έφηβος μπορεί να είναι έφηβος η μεγαλύτερος αλλά πάντα μπορεί και ερωτεύεται. Διότι ο έρωτας είναι η μαγική αλληλεπίδραση της διαίωσισης του είδους, της διαίωσισης του αισθητού κόσμου μέσα από τους παρατηρητές. Ο έρωτας είναι διττός. φέρνει πόνο. μαζί με ηδονή. Διότι η βασίλισσα των ηδονών της εξάρτησης. ήταν και είναι η πράξη της δημιουργίας της διττότητας. η πράξη του έρωτα. Κάνει έρωτα και συγχρόνως ρωτάει «μ' αγαπάς;», θα μείνω κοντά σου για όλη μου τη ζωή. δεν θα χωρίσουμε ποτέ. με θέλεις;». Και πριν προλάβει να ακούσει τον άλλον, έχει εξαφανιστεί. Διότι και στην ιδέα ακόμη να τον εγκαταλείψουν, διαλύεται, γίνεται κομμάτια. Το Εγώ όμως είναι μέσα του. Το σώμα του ολόκληρο και η λογική του κυριαρχείται από ένα Εγώ που βρίσκεται εκεί για να τον προστατέψει. Και πριν προλάβει να εξαρτηθεί για καλά, εγκαταλείπει. Για να προλάβει και να μη πονέσει.

Εξαφανίζεται εντελώς. Μέσα στην ίδια νύχτα, ρωτούσε, υποσχόταν, δώριζε στο σώμα του ηδονή και το πρωί καπνός. Άφαντος κι αυτός κι αυτή. Κι αυτή η καταγραφή της αμοιβαίας εξαφάνισης αρχίζει να συσσωρεύεται μέσα του, τόσο ώστε στο τέλος, όλο το παιχνίδι αυτό των ξαφνικών εμφανίσεων και μόνιμων εγκαταλείψεων γινόταν για ένα μόνο λόγο. Η μόνιμη και συνεχής εγκατάλειψη, έχει πλέον δώσει τη θέση της στην μόνιμη εξάρτηση στην ηδονή της σχέσης της μιας νύχτας. Μεγαλώνει πια στον αυτόματο. Η συνείδηση χιλιάδων ή εκατομμυρίων ανθρώπων έχει καταγραφεί στη συνειδητότητα και αναπαράγει τη ζωή τους, μέσα από την ηδονική εγκατάλειψη του έρωτα. Κι όπου και να κοιτάξει γύρω, όποιον και να συναντήσει, όποιον και να ρωτήσει, λαμβάνει μόνιμα αυτή την «επιστροφή» της δικής του αίσθησης.

Όλοι για όλους, εγκατέλειπαν την οικογένειά τους αλλά παρέμεναν εξαρτημένοι μαζί της, εγκατέλειπαν τους φίλους τους αλλά δημιουργούσαν εξαρτήσεις μέσα από στέκια και παρέες, εγκατέλειπαν την εταιρία που εργάζονταν αλλά παρέμεναν εξαρτημένοι από την εργασία σαν ωράριο απασχόλησης και κουλτούρας, εγκατέλειπαν τη σχέση τους αλλά έμεναν εξαρτημένοι με τη σχέση της μιας νύχτας. Εγκατέλειπαν μέρα με τη μέρα τον Εαυτό τους αλλά έμεναν εξαρτημένοι με τις ηδονές που δημιουργούσε η απουσία του. Μέχρι που κάποιοι από αυτούς, κατάφεραν να αντιληφθούν, ότι κάτι περίεργο είχε συμβεί στη ζωή τους, αφού είχαν καταφέρει να ζουν μόνοι και εγκαταλελειμμένοι από τους πάντες και εξαρτημένοι με όλα από παντού. Μιλάμε σε κάθε σχετική ανάρτηση για τις πεποιθήσεις, εξετάζοντάς τις μία-μία. Όμως οι πεποιθήσεις μας, είναι στο σώμα και στο Είναι μας εκεί όλες μαζί. Μαζί με την εξάρτηση είναι εκεί δίπλα και όλες οι άλλες παρούσες και ενεργές.

Κι όσο αυξάνεται ο πόνος από την μία που εξετάζουμε κάθε φορά, το ίδιο αυξάνει παράλληλα και από τις άλλες. Κι έτσι το άτομο όπως περνά τη ζωή του στον αυτόματο, αποφασίζει κάποια στιγμή να κάνει οικογένεια και παιδιά. Από το φόβο να είναι μόνο; Ίσως κι αυτό. Όμως οι πεποιθήσεις που έχουν ενεργοποιηθεί από την ψυχή μέσα μας, είναι πεποιθήσεις που αναπαράγονται συνεχώς από γενιά σε γενιά. Είναι η μόνιμη αλλοίωση που προκαλείται από την ενεργή συνειδητότητα. Και είναι αδύνατον να αλλάξει κάπως αυτή η κατάσταση, όσο εμείς αδυνατούμε να τις δούμε και να τις προσδιορίσουμε. Έτσι οι γονείς, αρχίζουν από την πρώτη μέρα της ζωής των παιδιών τους να συμπεριφέρονται με ένα τόσο παράξενο τρόπο, ο οποίος εντός των επόμενων δύο ετών, θα έχει πάλι αναπαράγει τις ίδιες δικές τους πεποιθήσεις στα παιδιά τους το ίδιο δυνατά, όπως δημιουργήθηκαν και σε εκείνους από τους δικούς τους γονείς.

Υπάρχουν άπειρες δικαιολογίες για όλα αυτά που συμβαίνουν στους ανθρώπους οι οποίοι δημιουργούν οικογένεια, ώστε να λείπουν κοντά από τα παιδιά τους τα πρώτα χρόνια της ηλικίας τους. Και οι περισσότερες από αυτές είναι εντελώς αδύνατον να αντικρουστούν. Οι λόγοι επιβίωσης ας πούμε, εργασίας και οικονομικής ευμάρειας είναι πολύ σημαντικοί λόγοι για όλους μας. Όμως κάθε ένας που θα φέρει κάποιους από τους λόγους αυτούς, ας αναλογιστεί σιωπηρά μέσα του, τις βαθύτερες αιτίες που επιλέγουμε να λείπουμε συνεχώς από κοντά από τους «δικούς» μας, εξαρτημένοι από κάτι άλλο. Ακόμη και η δόξα, αρκετές φορές είναι πηγή ηδονής για κάποιο εσωτερικό πόνο που έχει μείνει μέσα μας από τότε που ήμασταν παιδιά.

Πολλοί από τους αναγνώστες εδώ, σκέφτονται και ρωτούν, ποιος είναι ο μαγικός τρόπος να απαλλαγού-

με από τις πεποιθήσεις μας, έτσι ώστε να καταφέρουμε να δημιουργήσουμε τις νέες εκείνες συνθήκες για την επόμενη γενιά ανθρώπων. Των παιδιών μας. Όμως η αλήθεια είναι ότι οι πεποιθήσεις μας, είναι αδύνατον να μας εγκαταλείψουν κάποτε εντελώς. Και είναι αδύνατον διότι είναι προϊόν του εικονικού κόσμου που ζούμε. Παράγονται δηλαδή από τον ίδιο τον αισθητό κόσμο, την ίδια την συνειδητότητα που τον δημιουργεί. Και τότε; Τι νόημα έχει να τα συζητάμε όλα αυτά αφού εκείνες θα είναι πάντοτε παρούσες.

Ο λόγος είναι ένας και μόνο. Να τις αδρανοποιήσουμε. Να υπάρχουν αλλά να είναι χωρίς νόημα για μας. Πως θα γίνει αυτό; Με το να τις δούμε κατάματα και να αντιληφθούμε ακριβώς τι συμβαίνει με αυτές, ώστε να τις μειώσουμε όσο το δυνατόν περισσότερο μέχρις του σημείου να μας γίνει η παρουσία τους εντελώς αδιάφορη. Είναι δυνατόν να γίνει κάτι τέτοιο; Φυσικά. Οι πεποιθήσεις και η λειτουργίες τους, έχουν μονάχα ένα τρόπο να γίνουν αντιληπτές και να ελεγχθούν. Την απόλυτη κοινή αποδοχή τους. Την άνευ όρων αποδοχής της παρουσίας τους τόσο σε εμάς όσο και σε όλους τους άλλους γύρω μας. Και αυτή είναι μια ευκαιρία που δωρίζεται σε μας από την αρχή της δυαδικότητας της ψυχής. Της αρχής της ισοδύναμης αλληλεπίδρασης όλων με όλους και όλα. Η στιγμή αυτής της αποδοχής, θα μας ελευθερώσει τόσο ώστε να αρχίσουμε να δεχόμαστε τους άλλους γύρω μας το ίδιο ισοδύναμα που δεχόμαστε και τον Εαυτό μας. Άρα το πρώτο που πρέπει να κάνουμε είναι η αποδοχή της δικής μας κατάστασης. Η αποδοχή των δικών μας πεποιθήσεων.

Με αυτό σαν αρχικό βήμα και την αντίληψη της αμοιβαίας αλληλεπίδρασης όλων γύρω μας με εμάς τους ίδιους, ανοίγουμε ένα δρόμο κατανόησης των πραγμάτων. Μιας κατανόησης που μας κάνει συνειδητούς. Δηλαδή συνειδητούς σε τι; Γνωρίζοντας τις πεποιθήσεις μας και αποδεχόμενοι ότι αυτές είναι παρούσες τόσο σε μας τους ίδιους όσο και σε όλους τους «άλλους» γύρω μας, τότε τις αναγνωρίζουμε όταν αυτές αναδύονται ανάμεσα στις σχέσεις μας. Η γνώση ότι η αντίληψη πως κάποιος μπορεί να απαλλαγεί εντελώς από αυτές, είναι απλά μια υποκρισία (θα εξηγήσω σε επόμενο άρθρο πως συμβαίνει αυτό), μας αναγκάζει να τις παρατηρούμε. Να τις παρατηρούμε συνειδητά την ώρα που αναδύονται. που παρουσιάζονται μπροστά μας. Και αυτό, τι θετικό θα μας αποφέρει; Πως μπορεί να μας βοηθήσει η συνειδητή παρατήρησή τους την ώρα που δημιουργούνται από μας;

Μέχρι τώρα, οι άνθρωποι, αγνοώντας τη λειτουργία των πεποιθήσεων τους στη δημιουργία του εσωτερικού τους πόνου, δημιουργούσαν και δημιουργούν πρόβλημα κατά την αλληλεπίδραση μεταξύ τους. Την στιγμή δηλαδή που δημιουργούν μια σχέση, οποιαδήποτε σχέση, οι πεποιθήσεις τους διαστρεβλώνουν τη στάση τόσο τη δική τους όσο και του ατόμου με το οποίο αλληλεπιδρούν, με αποτέλεσμα η σχέση να κολλάει και να διακόπτεται, αρκετές φορές με πρόσθετη δημιουργία κι άλλου πόνου. Όταν όμως η πεποίθηση που μεσολαβεί, είναι παρατηρήσιμη συνειδητά και από τους δύο, τότε οι διαπλεκόμενοι σταματούν να δίνουν δικές τους εξηγήσεις συμπεριφοράς και αλληλεπιδρούν στην ουσία τους, χωρίς πρόβλημα. Ακόμα και με την πεποίθηση παρούσα; Ναι. Ακόμη και με την πεποίθηση παρούσα, οι άνθρωποι μπορεί να διαφωνήσουν, ακόμη και δυναμικά, αλλά λένε τα πράγματα με το όνομά τους. διότι αντιλαμβάνονται τον εσωτερικό πόνο του άλλου ισοδύναμα με τον δικό τους χωρίς να υποκρίνονται ή να υπεκφεύγουν από άγνοια. Όταν είσαι συνειδητός «βλέπεις» τον εαυτό σου, ότι ο εσωτερικός σου πόνος σε οδηγεί σε αντίδραση πεποίθησης. δηλαδή να εγκαταλείψεις, να απορρίψεις, να προδώσεις, να ταπεινώσεις τον άλλον.

Το βλέπεις μέσα σου να αναδύεται και το ίδιο το βλέπεις και στον άλλον. Αν μόνο ο ένας είναι συνειδητός, θα του το δείξει μεν αλλά ο καυγός είναι αδύνατον να αποφευχθεί διότι ο άλλος θα έχει άγνοια του «έργου» και θα λέει τα δικά του περί αγάπης αφοσίωσης και τα λοιπά και θα τον κατηγορεί. Αν όμως είναι και οι δύο συνειδητοί και «βλέπουν» τι συμβαίνει, τότε η κατάσταση σταματά χωρίς κουβέντες πολλές. Απλά λένε αυτό που αισθάνονται. «χάνω την εμπιστοσύνη και την πίστη μου» ή «αδυνατώ να επικοινωνήσω μαζί σου διότι είμαι κολλημένος με αυτή τη σκέψη». Βλέπεις, δέχεσαι και λες αυτό που πραγματικά συμβαίνει χωρίς μάσκες και υποκρισίες. Διότι σε μια σχέση σήμερα, οι άνθρωποι χωρίζουν, διότι για παράδειγμα, ο άντρας νοιώθει προδομένος κι η γυναίκα εγκατάλειψη. σε κάθε σχέση τους το ίδιο νοιώθουν όμως κι όχι μόνο σε αυτή. Όταν τους ρωτήσεις τι συμβαίνει, θα σου μιλήσουν για διάφο-

ρα. Ο άντρας θα διαμαρτύρεται ότι η γυναίκα κάθε μέρα αργεί και η γυναίκα ότι την αποφεύγει. Οι πραγματικοί όμως λόγοι είναι ότι ο πρώτος (που νοιώθει προδομένος επειδή αργεί η σύντροφος) του είναι αδύνατον να ελέγχει όλο και περισσότερο κι η σύντροφος (που νιώθει ότι ο άντρας αδιαφορεί) συμβαίνει επειδή εξαρτάται ασφυκτικά από αυτόν και φοβάται ότι θα την εγκαταλείψει.

Όμως, η αποδοχή της δυαδικότητας, θέτει τέλος και σε ένα άλλο θέμα που μας απασχολεί εδώ και εκατοντάδες χρόνια. Το θέμα των «άλλων». Διότι σήμερα η φράση που επικρατεί για το θέμα (ειδικά στις πνευματικές σχολές) είναι: «Κι εσύ τι ζόρι τραβάς για τους άλλους; Οι άλλοι δεν υπάρχουν, οι άλλοι είσαι εσύ.» Αυτή η νοοτροπία όμως, είναι ντε φάκτο αιτία υποκριτικής ή από άγνοια αποκοπής μας από το σύνολο. διότι είναι αδύνατον να «φτάσουμε» κάπου μόνοι μας. Στον κόσμο αυτό είμαστε μοναδικοί αλλά όχι μόνοι μας. Πως είναι δυνατόν να συνεχίζεται μια τέτοια παράφραση τόσους αιώνες χωρίς να μπορούμε να αντιληφθούμε το λάθος ή την παγίδα;

Η αρχή δυαδικότητας και της ενεργής αλληλεπίδρασης που εγείρει η λειτουργία της, σηματοδοτεί μια εποχή όπου το σύνολο αρχίζει να γίνεται αντιληπτό μέσα από την έννοια των «άλλων». Διότι είναι αδύνατον ποτέ να μπορέσει ο άνθρωπος να αντιληφθεί την έννοια, τη φύση και τη λειτουργία του όλου, όταν θεωρεί ότι όλα είναι ο ίδιος, ότι όλα είναι αυτός. Διότι τότε, το Είμαι, μετατρέπεται σε Έχω. Αν εξαφανίσεις την δυαδικότητα του κόσμου και την αλληλεπίδραση του «άλλου» με Εσένα, τότε η ολότητα του Είμαι μετατρέπεται σε ολότητα του Έχω. Το «Είμαι όλα» γίνεται «τα Έχω όλα δικά μου», κάτι το οποίο είναι σύμβολο ολίγων μόνο. Εκείνων που μέρα με την ημέρα βγαίνουν από το «έργο» της ζωής μας για να μπούμε όλοι εμείς. Αλληλεπιδρώντας ελεύθερα μεταξύ μας. Εδώ και Τώρα.

Ισορροπία. Η βάση του Εαυτού

Και φτάσαμε στην πέμπτη λειτουργική αρχή της ψυχής. Στο αρχείο -πληροφορία της ισορροπίας ή δικαιοσύνης, το οποίο θεωρείται η βάση πάνω στην οποία στηρίζεται η αλληλεπίδραση της ψυχής με το σώμα. Είναι το αρχείο εκείνο το οποίο καθορίζει την ομαλή σύνδεση μεταξύ των δυο αυτών στοιχείων της ανθρώπινης ύπαρξης μιας και αποτελεί τον συνδετικό τους κρίκο. Ένα κρίκο που σε περίπτωση που διαρραγεί, τότε σταματάει και κάθε σχέση μεταξύ των δύο, μιλώντας πλέον για κατάσταση σχιζοφρένειας. Όμως για να πάρουμε τα πράγματα από την αρχή τους.

Το αρχείο της ισορροπίας, αποτελεί μαζί με την ακεραιότητα, την πίστη, τη μοναδικότητα και τη δυαδικότητα τα πέντε λειτουργικά αρχεία της ψυχής, τα οποία όπως έχουμε ξαναγράψει επανειλημμένως, αποτελούν τα αρχεία εκείνα που ξεκινώντας να αλληλεπιδρούν με τη ροή της συνειδητότητας, δηλαδή τον αισθητό κόσμο, ανακλώνται πάνω της και επιστρέφουν αλλοιωμένα δημιουργώντας έτσι τη συνείδηση μας, προέκταση της οποίας είναι ολόκληρος ο κόσμος που αντιλαμβανόμαστε και αισθανόμαστε ως πραγματικό. Ο ίδιος ακριβώς τρόπος που έχουμε περιγράψει για την λειτουργία των υπολοίπων τεσσάρων αρχείων, ισχύει και για το αρχείο αυτό της ισορροπίας το οποίο μας προσφέρει την ικανότητα να δημιουργούμε ενεργειακές συνδέσεις και δεσμούς με τα πάντα χωρίς να ανήκουμε σε κανένα από αυτά.

Το αρχείο λοιπόν της ισορροπίας, ανακλάται πάνω στην συνειδητότητα και επιστρέφει αλλοιωμένο σαν ευκαμψία. Σαν ταλάντωση ανάμεσα σε δύο άκρα. Η ευλυγισία της ισορροπίας ανάμεσα στους δύο κόσμους, τον ενεργειακό και τον υλικό, από την πρώτη στιγμή της αλληλεπίδρασης της με τον αισθητό κόσμο, μας δίνει την αίσθηση της πυκνότητας της ύλης και του κενού, μετατρέποντάς μας σε ένα αντικείμενο το οποίο αδυνατεί να «βγει» από τα αόρατα όρια του αισθητού κόσμου, δίνοντας μας την έννοια των ορίων των στοιχείων και των συστατικών. Η πληροφορία του αρχείου της ευκαμψίας, αυτόματα μας δίνει το αντίθετό του, της ακαμψίας, αναγκάζοντάς μας να διακρίνουμε τα σώματά μας σύμφωνα με τα τρία βασικά στοιχεία του αισθητού κόσμου, αέρια, υγρά και στερεά ενώ μας κρύβει το αόρατο αιθερικό τμήμα του σύμπαντος, περιορίζοντάς μας έτσι τις επιλογές που έχουμε να κινηθούμε ελεύθερα σε αυτό.

Μας εξαναγκάζει δηλαδή επιτακτικά, να ρυθμίσουμε ετερόνομα, δηλαδή μέσω εξωτερικής επιβολής τη συνολική συμπεριφορά μας με τον αισθητό κόσμο στον οποίο βρεθήκαμε εγκλωβισμένοι από τις αισθήσεις μας. Όμως όλη η παραπάνω περιγραφή, αποτελεί τον ορισμό περί δικαίου. Διότι το αρχείο της ισορροπίας αποτελεί το αρχείο -πληροφορία εκείνο, το οποίο ρυθμίζει το δίκαιον μεταξύ δύο μερών. Της ψυχής μας και του σώματός μας. Και η ευκαμψία ή η ακαμψία της ενεργειακής αλληλεπίδρασης με τον κόσμο που υπάρχουμε, μετατρέπονται ανάλογα στο περί δικαιοσύνης αίσθημα και αυτό με τη σειρά του στα δίπολα δικαίου ή ευθύνης και αδικού ή αδιαλλαξίας. Μια ισορροπία, ανάμεσα στο εσωτερικό άγγιγμα της πεποίθησης της επιείκειας ή της ευθύνης και του αυστηρού καθήκοντος της αδιαλλαξίας ή της αδικίας. Μια ισορροπία δηλαδή τελικά, που μετατράπηκε ολοκληρωτικά σε ταλάντευση ανάμεσα στο «συναίσθημα» και στο «μη συναίσθημα».

Η εμπειρία με το αρχείο αυτό, -όπως και με τα υπόλοιπα τέσσερα- ξεκινά από την πρώτη στιγμή που γεννιόμαστε και ενεργοποιείται συνήθως από τον γονέα του ιδίου φύλλου με μας μέχρι την ηλικία των πέντε ετών. Η συμπεριφορά μάλιστα που το ενεργοποιεί ανήκει στο δίπολο ανευθυνότητα -αυστηρότητα του γονέα προς το παιδί του. Μια αυστηρότητα που ξεκινά από την πρώτη στιγμή, τηρώντας συγκεκριμένα ωράρια που θα το ταΐσει, θα το πλύνει, θα το προσέξει, θα παίξει μαζί του ή θα το βγάλει βόλτα ή από την άλλη μεριά, μια συμπεριφορά εντελώς ανεύθνη και αδιάφορη η οποία αγνοεί παντελώς τις α-

νάγκες του παιδιού για όλα αυτά. Όμως ο γονιός έχει πάντα μια δικαιολογία για να το κάνει ή να μη το κάνει. Το καθήκον, την πειθαρχία και την αυστηρότητα. Ένα καθήκον στεγνό από χάρδια, αγκαλιές και τρυφερότητα, και μια πειθαρχία που θέλει τον γονιό «αυστηρά» «φίλο» ή «προστάτη» ή «χρηματοδότη» του παιδιού και ξένο προς κάθε εσωτερικό συναίσθημα που μπορεί να δημιουργηθεί μεταξύ τους.

Κι έτσι ο γονιός μετατρέπει αυτόματα την αγάπη του σε εκπαίδευση και τη στοργική παρουσία του σε αυστηρό εκπαιδευτή. Και πράγματι αυτό κάνει. Εκπαιδεύει το παιδί του, στο «δίκαιο», του «χωρίς συναισθηματισμούς καθήκοντος» αποξενώνοντας και νεκρώνοντας τη μισή του νοητική αντίληψη. αυτή του συναισθήματος, της «κατανόησης» και της «επιείκειας», διαγράφοντας τη δυνατότητα του «λάθους» και αναγάγοντας όλη τη ζωή στην αποκλειστική αξία του σωστού. Ευνουχίζοντας την προσωπικότητα του παιδιού του στην απονεκρωμένη αντίληψη της αυθεντίας και μόνον. Έτσι η πληροφορία του «μέσου» και της ισορροπίας ανάμεσα στη λογική και στο συναίσθημα, την ύλη και το πνεύμα, μετατρέπεται αργά αλλά σταθερά στην ακραία ταλάντωση ανάμεσα στα άκρα της πλήρους χειραγώγησης μέσω του καθήκοντος και στον ολοκληρωτικό έλεγχο της άποψης μέσω της αυθεντίας του απολύτως σωστού.

Και φτάνουμε σε ένα έφηβο που υπακούει τυφλά ένα γονιό διοικητή της επιθυμίας του, κυνηγώντας στο σχολείο τον άριστο βαθμό ανεξάρτητα της γνώσης, κυνηγώντας τη διαδικασία ανεξάρτητα της κατανόησης, το άριστα σε όλα ανεξάρτητα της συνολικής αντίληψης, την αποστήθιση των αυθεντιών ανεξάρτητα της ικανότητας προσωπικής άποψης, την απόλυτη γνώση ανεξάρτητα της σοφίας, τον έπαινο ανεξάρτητα της παιδείας. Και έτσι για μια ακόμη φορά με αργά βήματα, χρόνο το χρόνο, το κυνήγι του καθήκοντος περνάει τα όρια της προσωπικής ευθύνης και εισέρχεται στην περιοχή της πλήρους ανευθυνότητας και της ψυχρής, χωρίς συναισθηματισμούς λογικής. Το λειτουργικό αρχείο αυτό της ισορροπίας ανάμεσα στους κόσμους όμως, είναι η «βάση» του Ανώτερου Εαυτού. Είναι ο ακρογωνιαίος λίθος, πάνω στον οποίο μπορεί ή όχι να αρχίσει να γίνεται η σύνθεση του Εαυτού μας. Και η έννοια του δικαίου ή της ευθύνης προς τα πάντα, ακόμα και προς τον ίδιο σου τον Εαυτό, ξεκινάει από την αντίληψή σου περί καθήκοντος. ενός καθήκοντος όμως που είναι αδύνατον να απουσιάζει από μέσα του το συναίσθημα, η δυνατότητα του λάθους, η μη εγκεκριμένη άποψη επειδή το μόνο που επιτρέπουμε στον Εαυτό μας είναι μονάχα το καλό, το σωστό, το αυθεντικό και το κοινώς αποδεκτό.

Διότι ο άνθρωπος που αδυνατεί να έχει προσωπικά δική του άποψη, είναι ο πρώτος που θα χειραγωγηθεί από τις απόψεις κάποιου άλλου, τον οποίο ή θα θεωρήσει αυθεντία ή θα θεωρήσει λάθος. Όμως ακόμη και αυτό το ίδιο το λάθος που αξιολογεί, αγνοεί ότι κι αυτό είναι άποψη κάποιου άλλου. Ο άνθρωπος που έχει μάθει μονάχα να αποδέχεται τις αυθεντίες σαν τις μοναδικές πηγές γνώσης και σοφίας, έχει συγχρόνως ενστερνιστεί ένα σύστημα αξιολόγησης, το οποίο περιλαμβάνει μονάχα άλλους. Κι αυτό διότι ο άνθρωπος αυτός, στο κυνήγι της τελειότητας, είναι αδύνατον να θεωρήσει ότι είναι ποτέ δυνατόν να μπορέσει να πλησιάσει μια αυθεντία. Το προσπαθεί, μελετάει συνεχώς και διαβάζει τους πάντες αλλά του είναι αδύνατον να κατορθώσει να κάνει ποτέ το βήμα της άρθρωσης προσωπικού λόγου απέναντι στους γίγαντες των προτύπων του. Και φυσικά θεωρεί «άδικο» να αφήσει οποιονδήποτε άλλον να το κάνει αντί για αυτόν. Του είναι αδύνατον να διανοηθεί ότι ο οποιοσδήποτε σύγχρονός του θνητός, θα μπορούσε ποτέ να αρθρώσει λόγο ή αντίλογο δίπλα στο Σωκράτη, τον Πλάτωνα, τον Βούδα, τον Γκάντι, τον Μαρξ, ή τον Αϊνστάιν.

Το θεωρεί πρώτα από όλα «άδικο» για τον ίδιο τον Εαυτό του. Και είναι πράγματι άδικο, διότι είναι απίστευτο να φανταστεί κάποιος τον όγκο πληροφορίας που έχει αποστηθίσει ένα τέτοιο άτομο. Μπορεί να είναι κινητή εγκυκλοπαίδεια και να σου απαγγείλει απ έξω Όμηρο ή Ινδικές βέδες, έργα παλαιά και σύγχρονα, ή να βάλει τον εαυτό του ανάμεσα τους και να κάνει διαλόγους με τους σοφούς του κόσμου μιλώντας για λογαριασμό τους επί όλων των θεμάτων, κι όμως. Να θεωρεί αδύνατον να επιτρέψει σε κάποιον να έχει δική του άποψη για τον κόσμο που ζούμε. Πως είναι δυνατόν κάποιος να έχει άποψη για τον κόσμο χωρίς να μπορεί να θυμάται απ έξω ολόκληρη την παλαιά διαθήκη και όλους τους τόμους των απόκρυφων Ευαγγελίων λέξη προς λέξη;

Τι κρίμα αλήθεια. Ένα τέτοιο άτομο είναι ικανό να μιλάει για αγάπη, απαγγέλλοντας κείμενα σχετικά με το Χριστό ή το Βούδα, κι όμως είναι αδύνατον να αισθανθεί το στιδήποτε από τον κόσμο που ζει. Σταυ-

ρώνει τα χέρια μπροστά στο στήθος του έτσι ώστε να κόψει κάθε επικοινωνία με τον συναισθηματικό του κόσμο, ανοίγει μέσω της λογικής του σελίδα τη σελίδα όλα τα κείμενα των αυθεντιών που γνωρίζει και κεραυνοβολεί τους πάντες που θα μπορούσαν να ξεφύγουν από το κείμενο έστω και στο ελάχιστο. Λόγω της απύθμενης γνώσης που έχει αποθηκεύσει στη μνήμη του, είναι ίσως καθηγητής σε έγκριτο και φημισμένο πανεπιστήμιο ή δάσκαλος σε σχολή πνευματικής καθοδήγησης, όμως και αυτός όπως και οι μαθητές του, αγνοεί ότι πάσχει από πνευματική νέκρωση. Του είναι αδιανόητο να αντιληφθεί ότι το καθήκον που έχει σαν σημαία στη ζωή του, τον έχει μετατρέψει σε ένα αδιάλλακτο πνευματικό ζόμπι που το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να παπαγαλίζει κείμενα και απόψεις άλλων.

Το χειρότερο μάλιστα που μπορεί να του συμβεί, είναι ότι του είναι ακατανόητο να μπορέσει έστω να δει ότι στην πραγματικότητα έχει παντελή άγνοια του τι λέει. Λέει λέξεις αλλά είναι αδύνατο να τις προεκτείνει πέρα από την όποια αυθεντία και να τις φτάσει στο σήμερα. Και το ίδιο που κάνει στον Εαυτό του το εφαρμόζει αυστηρά και στους μαθητές του. Τους χειραγωγεί και τους ευνουχίζει μέσω της πειθαρχημένης εκπαίδευσης στην άποψη της αυθεντίας ή της απείθαρχης ανευθυνότητας της απόλυτης ελευθερίας της σκέψης. Με την ίδια άνεση που μπορεί να αποτρέψει κάποιον να τολμήσει μια δική του προσωπική άποψη, με την ίδια ευκολία μπορεί να ενστερνιστεί κάποια άλλη αυθεντία η οποία να του χαρίσει λίγο πνευματικό αέρα. Λίγη ελευθερία πέρα από την έννοια του σωστού και του λάθους που οριοθετεί τη ζωή του. Να του χαρίσει την άδεια να περάσει τα δικά του όρια, αρκεί να έχει την έγκριση κάποιας αυθεντίας. Μπορεί δηλαδή να σου μιλάει για τον Χριστό ή την πειθαρχία του διαλογισμού, αλλά να σου προσθέσει ανάμεσα και κάτι από τον Osho, έτσι ώστε να μπορέσει να χαλαρώσει λίγο από την πνευματική αυστηρότητα που επιβάλλει στους πάντες.

Όμως ακόμη και αυτό που κάνει, να χαρίσει κάποιες στιγμές ελευθερίας στη σκέψη του, το κάνει χωρίς ίχνος συναισθήματος. Εκτελεί με αυστηρότητα το καθήκον του προς το πνεύμα, χωρίς να μπορεί να κατανοήσει ότι είναι εντελώς αποκομμένος από την αίσθηση της σοφίας. Το συναίσθημα όμως είναι στοιχείο της νόησης που επηρεάζεται από τον εσωτερικό πόνο, δηλαδή από τις πεποιθήσεις οι οποίες τον προκαλούν. Και μπορεί εμείς εδώ να εξετάζουμε τα λειτουργικά αρχεία της ψυχής ένα -ένα, αλλά η εμπειρία που αφομοιώνουμε από αυτά είναι ολική και στιγμιαία για όλα και από όλα. Οι εμπειρίες δηλαδή της αλληλεπίδρασης κάθε πεποίθησης με τη συνειδητότητα, έρχονται όλες μαζί, ενιαία και συνολικά και όχι η μία μετά την άλλη. Το αρχείο της ισορροπίας όμως, έχει ρόλο ρυθμιστικό με όλα τα άλλα αρχεία για αυτό και αποτελεί τη βάση. Αν διαρραγεί δηλαδή η συνοχή του, τότε θα διαρραγεί και η επαφή ανάμεσα στην ψυχή και το σώμα. Για αυτό και είναι το σημείο που η έλλειψη του συναισθήματος φαίνεται πολύ περισσότερο όταν τα αναλύουμε ένα-ένα.

Δηλαδή τι συμβαίνει; Κάθε ένα αρχείο, από το πρώτο της ακεραιότητας μέχρι αυτό της ισορροπίας, δημιουργεί εσωτερικό πόνο. Έναν πόνο δηλαδή ο οποίος έχει σχέση με το συναίσθημα και τις αισθήσεις. Έτσι το Εγώ, αρχίζει να δημιουργεί μάσκες, κουρτίνες, με τις οποίες καλύπτει την ενεργειακή περιοχή του κάθε ενός, ώστε να ελαχιστοποιεί την αίσθηση αυτή από τον πόνο. Το δύο προηγούμενα αρχεία όμως της απόρριψης και της εγκατάλειψης, είναι τόσο δραστικά και έντονα που είναι δυνατόν ο εσωτερικός πόνος από την επίδραση και των δύο μαζί, κάποια στιγμή της ζωής μας να είναι αβάσταχτος. Τότε η ενέργεια μεταβιβάζεται στο τελευταίο αυτό αρχείο-βάση ώστε να μπορέσει να συγκρατήσει τον Εαυτό ενωμένο και να διατηρήσει την ψυχή και το σώμα αδιαίρετα. Για το λόγο αυτό αποτελεί το σημαντικότερο αρχείο του ψυχισμού μας.

Πως συμβαίνει αυτό; Όταν το Εγώ, αδυνατεί να στηρίξει το σώμα από τον εσωτερικό πόνο που προκαλείται από τα προηγούμενα αρχεία, τότε δημιουργείται μια εσωτερική διεργασία συναισθηματικής νέκρωσης. Είναι σαν να καίγονται οι ηλεκτρικές ασφάλειες η μία μετά την άλλη μέσα σε ένα διαμέρισμα και να μένει μονάχα ο γενικός. Το άτομο τότε στην ουσία μένει μονάχα με ένα τελευταίο αρχείο το οποίο δέχεται και όλο το φόρτο της πίεσης από τα πάντα. Το άτομο δηλαδή συγχρόνως νιώθει «ταπεινωμένο», «προδομένο», «απορριμμένο» και «εγκαταλελειμμένο» ενώ αρχίζει να νοιώθει ότι όλο αυτό που του συμβαίνει είναι και «άδικο». Το επίπεδο δηλαδή της αδικίας που αρχίζει να αντιλαμβάνεται είναι το τε-

λευταίο που μπορεί να το κινητοποιήσει. Τότε, μέσω μιας τελευταίας αγωνιώδους προσπάθειας, το άτομο συγκεντρώνει όλες του τις δυνάμεις μέσα από μια εσωτερική διαδικασία μίγματος καθήκοντος και ευθύνης και κατορθώνει μέσω της ψυχής του να αντλήσει τρομακτικά ποσά ζωτικότητας και να ανορθωθεί.

Για να το κάνει όμως όλο αυτό, θα πρέπει να κρατήσει κλειστές όλες τις «ασφάλειες» και να κρατήσει έξω τον εσωτερικό του πόνο που πράγματι είναι τρομακτικός σε αίσθηση. Πρέπει δηλαδή, να απονεκρωθεί συναισθηματικά, μέχρι να μπορέσει να τροφοδοτήσει το σώμα του με τόση ποσότητα ζωτικότητας ώστε η ενέργεια αυτή που θα συγκεντρώσει να του επιτρέψει να αποδεχθεί όλο το φορτίο του συνολικά. Κάτι το οποίο μοιάζει μυθικό και λίγοι άνθρωποι έχουν το κουράγιο να το κάνουν και να αναγεννηθούν από τις στάχτες τους. Από το σημείο όμως αυτό, της απόλυτης συναισθηματικής νέκρωσης, είναι αδύνατον να μπορείς να τροφοδοτήσεις τον οποιοδήποτε άλλο, ή να μπορείς να αισθανθείς τον πόνο του, διότι αυτό θα σε εξαντλήσει και θα ακυρώσει την όλη διαδικασία. Ακόμη, στο στάδιο αυτό, θεωρείς ότι η αξία αυτού που Είσαι είναι εντελώς ευτελής και το μοναδικό που μπορείς για σένα, είναι να Κάνεις, έτσι ώστε να αποκτήσεις αξία μέσω του έργου σου. Η προσωπική άποψη φυσικά είναι ακόμη πολύ μακριά, διότι αυτό προϋποθέτει μια σύνθεση του Εαυτού σε κάποιο σημαντικό επίπεδο. Έτσι το μόνο αποτελεσματικό που μπορείς κάνεις, είναι να σταθείς στο κέντρο μιας μεγάλης ομάδας ανθρώπων και να αντλεις από αυτούς ζωτικότητα μέσω της συναισθηματικής εξαπάτησης. Πως; Ενεργοποιώντας τους το δίαυλο της αγάπης και της συμπόνιας, ο οποίος τώρα θα κατευθύνεται μέσα σου.

Το χειρότερο μάλιστα είναι ότι όλο αυτό, το κάνεις ακόμη χωρίς συνείδηση διότι η συνείδηση ούτως ή άλλως σου απουσιάζει. Και το κάνεις διότι σου είναι αδιανόητο να ζητήσεις από κάποιον βοήθεια συνειδητά. Να προφέρεις εσύ αυτή τη λέξη. Εσύ ο τέλειος, ο άξιος και ο δυνατός. Έτσι, ψάχνεις απεγνωσμένα να βρεθείς μέσα σε μια ομάδα σχεδόν ομοιοπαθών και να κατορθώσεις αθόρυβα να αντλήσεις ενέργεια μέσω της αγάπης των άλλων. Αποκτάς μια εικόνα αποστεωμένου ανθρώπου, σχεδόν αγίου, ο οποίος στην ουσία ζητιανεύει ενέργεια με οποιοδήποτε τρόπο. Με ένα τρόπο ευγενικό και καθώς πρέπει ζητάει χρήματα, τροφή και στέγη ενώ αν είναι οικονομικά ευκατάστατος τότε περνάει άνετα και φιλόδοξα στο επίπεδο της αναζήτησης της αγάπης και της πνευματικότητας, στην ουσία όμως αδυνατεί να κατανοήσει το οτιδήποτε κάνει. Στη φάση αυτή πράγματι, έχει τη δυνατότητα να συγκεντρώσει δυνάμεις και να μπορέσει να αρχίσει την αντίστροφη μέτρηση. Αν όμως συμβεί κάτι το οποίο για οποιοδήποτε λόγο εμποδίζει ή μειώσει τον απαραίτητο χρόνο για αυτή την εσωτερική διαδικασία ανάτασης του Εαυτού, θεωρώντας πως πούμε ότι είναι ήδη «πνευματικά ικανός» με οποιοδήποτε τρόπο και μορφή ή δοκιμάσει άλλα μέσα όπως ναρκωτικά, τότε το άτομο θα κλείσει εσωτερικά σε κάθε συναισθηματικό άγγιγμα από τον οποιοδήποτε και το τέλος είναι ίσως πολύ κοντά. Η κατάθλιψη θα δώσει την θέση της στο αίσθημα αδικίας, η αδικία στην αδιαλλαξία, το θυμό και τη εσωτερική βία, όπου η συνολική κατάρρευση θα οδηγήσει τελικά στην απόσχιση της ψυχής από το σώμα και άρα στην σχιζοφρένεια.

Είναι αδύνατον να κατανοήσουμε τον κόσμο ενός σχιζοφρενούς ολοκληρωτικά και ενιαία. Η γνώση μας για το πεδίο της εμπειρίας αυτής είναι ακόμη περιορισμένο σημαντικά. Σε αρκετά κείμενα που προέρχονται περισσότερο από σύγχρονους πειραματισμούς με ψυχοφάρμακα ή παραισθησιογόνα, αναφέρεται πλήρης αντιστροφή των αισθήσεων, έτσι ώστε να ακούς χρώματα ή να βλέπεις ήχους. Είναι σίγουρο όμως ότι το σώμα που απομένει μέσα στις διαστάσεις σαν εικόνες, διαθέτει πλέον ένα εντελώς κατακερματισμένο Εγώ και μια πανσπερμία πεποιθήσεων, κάτι που σαφώς αποτελεί προβληματισμό σε γενικότερο επίπεδο αντίληψης. Μια κατάσταση η οποία αρκετές φορές αποτελεί το λόγο της συνολικής αποχώρησης μια ψυχής από ένα σώμα ή της απόφασης της να επαναλάβει τον κύκλο για μια ακόμη φορά.

Το αρχείο της ισορροπίας μας ανάμεσα στην ψυχή και το Εγώ, είναι αυτό που δημιουργεί κάθε στιγμή την ικανότητα και δυνατότητα να αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο συνολικά σαν ύλη και σαν πνεύμα. Σαν στερεό και αμετακίνητο συστατικό ή σαν ενέργεια. Είναι το αρχείο εκείνο της ψυχής που μας δίνει συνεχώς την πληροφορία και την συνολική αντίληψη για την ύπαρξή μας ανάμεσα στη λογική και το συναίσθημα, τη σκέψη και την αίσθηση, τη σοφία και τη δόξα, έλκοντας και απομακρύνοντας εμπειρίες και πρακτικές που μπορούν να μας οδηγήσουν σε κάποιο άκρο ολοκληρωτικά ή να μας δωρίσουν την ενιαία

αντίληψη της σύνθεσης του μέσου. Είναι το αρχείο βάση, εφαλτήριο, μέσω του οποίου μπορούμε να απορυθμιστούμε εντελώς ή να κατορθώσουμε να αναστηθούμε, αντιλαμβανόμενοι ξανά τη λειτουργία της κάθε πεποίθησης ξεχωριστά και στο σύνολό τους, μέσα από τη διαδικασία κατανόησης και ολικής αποδοχής τους. Είναι το αρχείο της ελπίδας της ανθρωπότητας.

Αποδοχή πεποιθήσεων. Ο δρόμος προς τον Εαυτό

Τις τελευταίες μέρες, μετά την ολοκλήρωση των άρθρων που σχετίζονται με τις πέντε λειτουργικές πληροφορίες-αρχεία της ψυχής μας, έμεινα λίγο για να παρακολουθήσω τον αντίκτυπο που είχαν μέσα σας, αφουγκραζόμενος τις αλληλεπιδράσεις σας με όλη αυτή την πληροφορία. Κάποια στιγμή επίσης έμεινα να παρατηρώ και καταστάσεις που προέκυψαν, οι οποίες για μερικούς ήταν σχεδόν βιωματικές. Σε λίγες από αυτές μάλιστα αποφάσισα να συμμετέχω κι εγώ με σχόλια και σε άλλες πάλι άφησα να εξελιχθούν μονάχα με το δικό σας τρόπο. Ένα τρόπο και μια αλληλεπίδραση που άρχισε να δείχνει τη μικρή σπίθα της διαφοράς στην γενικότερη αντίληψη περί ψυχολογίας και συμπεριφοράς μας. Μιας συμπεριφοράς τόσο σε σχέση από τους άλλους προς εμάς, όσο και από εμάς προς τους άλλους.

Σε προσθήκη όλων αυτών των πληροφοριών για το κάθε λειτουργικό αρχείο της ψυχής, παρατήρησα επίσης τις αντιδράσεις σας, τα σχόλιά σας και την γενικότερη επίδραση που είχε πάνω σας, η πληροφορία περί λειτουργίας του κόσμου, του τρόπου δημιουργίας του, την επίδραση που έχει στο σώμα μας και την διαδρομή μας μέσα στο χρόνο. Παρατήρησα δηλαδή την έναρξη νοητικών συσχετισμών τέτοιων πλέον ανάμεσα στις πληροφορίες που έχετε στη διάθεσή σας, οι οποίες σας βάζουν σε ένα πλαίσιο ευρύτερης αντίληψης της συμπεριφοράς σας και της επίδρασής της πάνω στη συνειδητότητα και τη δημιουργία του κόσμου. Μια επίδραση που έχει να κάνει με την αντίληψη ολόκληρου του πεδίου πληροφοριών που ονομάζεται πλέον άνθρωπος, συμπεριλαμβανομένων της σχέσης του με την ψυχή του, της εικονικής παρουσίας του στο χρόνο, των συμπεριφορών εξουσίας του Εγώ του, της διαπλοκής της κάθε πεποίθησης του, και της τελικής ελεύθερης επιλογής της βούλησής του.

Έτσι λοιπόν είδα, ότι έφτασε η στιγμή όπου όλη αυτή την πληροφορία της αναλυτικής συμπεριφοράς κάθε πεποίθησης, θα πρέπει τώρα να την εναρμονίσουμε έτσι ώστε να αρχίσουμε να αντιλαμβανόμαστε την επόμενη μέρα. Και το πρώτο που πρέπει να θυμόμαστε είναι αυτό που επαναλάβαμε σε κάθε άρθρο. Την αποδοχή της λειτουργίας τους. Διότι όσο κι αν μερικοί νομίζουν ότι είναι δυνατόν να απαλλαγούμε από αυτές, αυτό είναι αδύνατον. Οι πεποιθήσεις μας, θα μας ακολουθούν για πάντα δίπλα στα Εγώ μας. Κι εμείς το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να αποδεχθούμε την παρουσία τους τόσο σε μας τους ίδιους όσο και στον κάθε ένα δίπλα μας κι απέναντί μας με τον οποίο αλληλεπιδρούμε .

Η αποδοχή της πεποίθησης, δηλαδή της αλλοιωμένης πληροφορίας της ψυχής. Δηλαδή τι πρέπει να παραδεχθούμε; Ότι όλοι μας ουδενός εξαιρουμένου, διαθέτουμε το δυναμικό:

- 1) τα ταπεινώσουμε και να ταπεινωθούμε -αντί να είμαστε ακέραιοι-,
- 2) να προδώσουμε και να ελέγχουμε -αντί να έχουμε πίστη-,
- 3) να απορρίψουμε και να αποτραβηχτούμε -αντί να αναδείξουμε τη μοναδικότητά μας-,
- 4) να εξαρτηθούμε και να εγκαταλείψουμε -αντί να αντιληφθούμε την δυαδικότητα της ψυχής μας- και
- 5) να γίνουμε αδιάλλακτοι και άδικοι -αντί να αποδεχθούμε την εσωτερική μας αξία άστε να ισορροπήσει η ψυχή με τα Εγώ και το σώμα μας.

Και πως θα γίνει αυτό; Πως θα καταφέρουμε να φτάσουμε στο σημείο αυτής της αποδοχής; Το να φτάσεις εκεί είναι το μόνο εύκολο. Και είναι εύκολο διότι το γνωρίζεις. Όταν ακούς κάποιον να σε λέει «ρεμάλι» ή «κερατά» ή «εξαρτημένο» ή «απόβρασμα» ή «απατεώνα» είναι κουβέντες και λέξεις που έχεις αποδεχθεί για τον Εαυτό σου πολύ καιρό πριν. Τις έχεις ξανακούσει δεκάδες φορές και στο τέλος έχεις πειστεί για αυτές που τις έχεις ήδη αποδεχθεί. Κι αυτό είναι που σου γεννάει μέσα σου τον πόνο. Αλλιώς ούτε που θα έδινες σημασία σε αυτό που σου λένε. Όμως το ότι αντιδράς, σημαίνει ότι κάπου μέσα σου

έχεις βαρεθεί να το ακούς και θέλεις να θεραπευτείς. Αλλά τι κάνεις; Το επαναλαμβάνεις παντού γύρω σου δημιουργώντας μέσα σου ηδονή από τον πόνο που προκαλείς στον άλλον. Διότι η πρόσκαιρη θεραπεία του εσωτερικού πόνου έρχεται με την ηδονή. Επιλέγεις και συναναστρέφεσαι με άτομα που σου θυμίζουν τον Εαυτό σου. Κι έτσι το «ρεμάλι» ή τον «άπιστο» ή τον «άδικο» και τον «εξαρτημένο» μέσα σου το καθρεφτίζει ο φίλος σου, ο σύντροφος σου, κι έτσι σου είναι εύκολο να του το πεις κι εσύ. Τον κτυπάς εκεί που πονάς κι εσύ.

Και τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι όποιος σε ξαναπεί «ρεμάλι» έχει τον ίδιο πόνο με σένα. Κι όποιον πεις εσύ «άδικο» το ίδιο κάνεις κι εσύ. Το αναγνωρίζεις διότι το περιέχεις μέσα σου. Και άρα; Άρα πρέπει να το αποδεχθείς πρώτα στον εαυτό σου. Να αποδεχθείς τι; Το «ρεμάλι» είναι η λέξη ταπείνωσης που χρησιμοποιείς για να εξευτελίσεις κάποιον. ή η «απιστία» είναι η διαδικασία που ακολουθείς για να «ελέγξεις». Το κάνεις κάθε μέρα. Ε και; Τι μ αυτό θα μου πεις. Αυτό είναι που πρέπει να αποδεχθείς. Ότι όλα αυτά ανήκουν στις πεποιθήσεις σου.

Ότι ελέγχεις τα πάντα για να μην νοιώσεις προδοσία και πριν προλάβει κάποιος να σε προδώσει τον απατάς. Ότι γίνεσαι μαζοχιστής και μόλις πιαστείς πολύ βρίσκεις κάποιον για να τον ξεφτιλίσεις όπως αφήνεις και ξεφτιλίζεις τον ίδιο σου τον Εαυτό. Ότι απομακρύνεσαι από τους πάντες, παρατάς τη δουλεία σου, τους φίλους σου, τους γνωστούς σου κι ύστερα νοιώθοντας αυτή την απόρριψη που δημιουργείς στον Εαυτό σου απορρίπτεις τους πάντες, τους τη λες με τη μία, κρίνοντας ακόμη και τον τρόπο που αναπνέουν. Ότι εξαρτάσαι από το παραμικρό και με την πρώτη ευκαιρία εγκαταλείπεις τους πάντες χωρίς δικαιολογία και αφορμή και χάνεσαι από τα μάτια τους χωρίς να συνειδητοποιείς τι κάνεις. Ότι γίνεσαι άδικος και απατεώνας, ένα λαμόγιο μικρό ή μεγάλο, που αν σε ρωτήσει κάποιος για τις πράξεις σου, είσαι έτοιμος να τις δικαιολογήσεις, ανακαλύπτοντας ένα δικό σου δίκαιο που το μόνο που σου προσφέρει είναι περισσότερη αδιαλλαξία.

Όλο αυτό που διάβασες εδώ από πάνω, είναι κομμάτια από τον κάθε ένα μας, τα οποία όμως, αν στα «πετάξεις» κάποιος στο πρόσωπο με λέξεις πονάνε. Και ο μόνος δρόμος για να ελαττώσεις αυτό τον πόνο είναι να τα παραδεχθείς. Να τα αποδεχθείς πρώτα σε σένα και ύστερα στους άλλους γύρω σου. Να το παραδεχθείς ότι το μόνο που κάνουν, είναι ότι κάνουν κι εσύ. Και τι θα συμβεί τότε; Τότε αντί να τον πεις «ρεμάλι» θα τον ρωτήσεις «γιατί ταπεινώνει τον Εαυτό του». Έχεις ρωτήσει ποτέ κάποιον γιατί ταπεινώνει τον Εαυτό του; Κάντο πρώτα και μετά θα δεις, ότι ο θυμός που παράγεται μέσα του είναι διαφορετικός. Θυμώνει με το Εγώ του όχι με σένα. Κι αυτός ο θυμός είναι αδύνατον να τον καταστρέψει. Είναι αδύνατον να τον οδηγήσει εναντίον του Εαυτού του για παράδειγμα. Είναι ένας θυμός παραγωγικός ο οποίος τον οδηγεί στην δική του ακεραιότητα.

Έχεις ποτέ διαπληκτιστεί με κάποιον που ελέγχει τα πάντα γύρω; Συνήθως αυτός ο τύπος είναι και ο μόνος που μπορεί να σε κάνει να νοιώσεις με κάποιο τρόπο προδομένος. Διότι η λέξη εμπιστοσύνη είναι άγνωστη έννοια για αυτόν. Τι του έχεις πει; Τον αποκάλεσες προδότη; Και μετά έγινε χαμός ε; Άφρισε και βρόντησε. και στο τέλος τσακωνόσασταν χωρίς λόγο. Προσπάθησες ποτέ να του φωνάξεις «γιατί έχει χάσει την πίστη του στη ζωή;» Προσπάθησε να του το πεις και παρατήρησε το θυμό του. Όχι «γιατί δεν σου έχει εμπιστοσύνη». Αυτό θα τον εξαργιώσει περισσότερο διότι του επαναλαμβάνεις την αλλοιωμένη πληροφορία. «Γιατί χάνει την πίστη του;» αυτό να του πεις. Η λέξη κλειδί είναι η αρχική πληροφορία της ψυχής. Πίστη, ακεραιότητα, μοναδικότητα. Κι εκείνη τη στιγμή που το λες, αυτό αντηχεί και στη δική σου ψυχή. Αν είχε δίκιο δηλαδή να αδυνατεί να σου έχει εμπιστοσύνη, τώρα θα το αντιληφθείς κι εσύ. Θα καταλάβεις τι έκανες τόσο καιρό μαζί του..

Τον βλέπεις εκεί στην άκρη αποτραβηγμένο και θυμάσαι πόσες φορές του φώναξες «σήκω, βγες έξω, σε έχουν παρατήσει οι πάντες και τώρα το μόνο που κάνεις είναι να με κρίνεις κίολας;» Το ξέρει. Τι του το φωνάζεις. Ο θυμός αυτός που παράγεται είναι καταστρεπτικός. Πάει να σηκωθεί αλλά είναι σαν να είναι δεμένος χειροπόδαρα. Η απόρριψη τον έχει πετάξει στη γωνία, μακριά από τους πάντες. Τι πρέπει να κάνεις; Δέξου το και εξήγησέ του τη μοναδικότητά του. Σου είναι αδύνατον ε; Σου είναι αδύνατον να του το πεις διότι τον έχεις απορρίψει κι εσύ χιλιάδες φορές και τώρα το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να του το φωνάξεις ακόμη πιο δυνατά. Αυτό όμως είναι αποδοχή. Να δεις μέσα σου ότι σε κάποιον που

είσαι έτοιμος να τον απορρίψεις -αφού το έχεις κάνει χιλιάδες φορές μέχρι τώρα- σου είναι αδύνατον να του μιλήσεις για τη δική του μοναδικότητα. Αδύνατον. και τότε; Τι μπορείς να κάνεις;

Σήκωσε το πνεύμα σου ψηλά. κοίταξε μέσα σου και δεξ τη δική σου υπέροχη μοναδικότητα. ακεραιότητα, πίστη, δυαδικότητα και ισορροπία. Στην αρχή ακόμη κι αυτό θα σου είναι αδύνατον μιας και θα έχεις ήδη απορρίψει, ταπεινώσει ή όλα μαζί και το δικό σου Εαυτό. Θα προσπαθείς αλλά θα είναι σαν να είσαι από κάπου δεμένος. Κι αυτό που νοιώθεις παρατήρησέ το εκείνη τη στιγμή διότι είναι αυτό που νοιώθει κι ο άλλος απέναντί σου που τον απορρίπτεις ή τον ταπεινώνεις ή που εξαρτάται από σένα. Κι όσο κοιτάς μέσα σου και αποδέχεσαι την αντιστροφή της μοναδικότητας σε απόρριψη ή της ισορροπίας σε αδιαλλαξία, τόσο θα ετοιμάζεσαι να το δεις και στον άλλο.

Μόνο εσύ μπορείς να το κάνεις αυτό. Όχι ο άλλος. Ο άλλος μένει εκεί απέναντι περιμένοντας ένα χέρι. Όχι κανάκεμα. Όχι χάδια. Φωνή δυνατή να αντηχήσει μέσα του με δύναμη. «Γιατί καταστρέφεις τη μοναδικότητά σου;»

Κάθαρση λέγεται όλο αυτό. Θεραπεία. Διότι η φράση αυτή αντηχεί πρώτα μέσα σου. Έρχεται από μέσα σου. Είναι από το μέλλον το δικό σου. Διότι αυτό το έχουμε πει. Το μέλλον του κόσμου όλου, έρχεται από μέσα μας. Και η επόμενη στιγμή σου, φτάνει σε σένα, έχοντας καταγράψει στη συνείδησή σου αυτή τη φράση. Το είπες στον άλλον, αλλά αυτό έχει δράσει ήδη μέσα σου. Ζεις τη διαφορά σου. «Γιατί καταστρέφεις τη μοναδικότητά σου». Κι αυτό το κάνεις με κάθε πεποίθηση, συνειδητά. Κι αν σου είναι αδύνατον κάποια στιγμή να το κάνεις, τότε απόρριψέ τον. αλλά τώρα θα το κάνεις κι αυτό συνειδητά. Συνειδητά. Χωρίς να δίνεις δικαιολογίες άλλες. Χωρίς να επαναλάβεις φράσεις του τύπου «σε ταλαιπωρεί, η σου είναι αδύνατον να ζεις μαζί του άλλο». Τον απορρίπτεις. Κι αν σε ρωτήσει του το λες. Τον προδίδεις και το κάνεις συνειδητά.

Πόσες φορές νομίζεις θα αντέξεις να το κάνεις; Συνειδητά, πόσες φορές; Λίγες. Συνειδητά λίγες. Κάθε φορά και λιγότερο. Κι όσο αλλάζεις εσύ, τόσο θα βλέπεις όλοι γύρω σου να αλλάζουν. Διότι πλέον θα γνωρίζεις τι συμβαίνει. Και οι άνθρωποι που θα σου αναπαράγουν αυτή τη συμπεριφορά θα μειώνονται συνεχώς. Όσπου κάποια στιγμή θα αλλάξεις συμπεριφορά, έτσι ώστε να πάψεις να το κάνεις. Κι η συμπεριφορά αυτή, θα ξεκινήσει απ τα παιδιά. Μονάχα από εκεί μπορεί να ξεκινήσει. Διότι ξέρεις ότι είναι αθώα. Αναπαράγουμε τον Εαυτό μας επάνω τους χωρίς να συνειδητοποιούμε τι κάνουμε. Τώρα όμως γνωρίζεις ότι τα μικρά παιδιά, είναι αδύνατον να σε πληγώσουν. Αγνωούν τη διαδικασία να το κάνουν. Είναι μόνο δέκτες των δικών μας πεποιθήσεων. Τώρα γνωρίζεις ότι το παιδί μέχρι τα τρία του χρόνια, είναι αδύνατον να κατανοήσει την έννοια «η μαμά εργάζεται και φεύγει από δίπλα μου». Απλά αδύνατον. Είναι πέρα από κάθε φαντασία. Και το μόνο που κάνουμε όταν απομακρυνόμαστε από ένα παιδί μέχρι τα τρία, είναι να του ενεργοποιούμε την πεποίθηση της απόρριψης (για το ίδιο φύλλο) ή της εγκατάλειψης (για το αντίθετο φύλλο).

Το τι θα κάνουμε για αυτό είναι μια γενικότερη συζήτηση. αλλά εδώ πρώτα θα πρέπει να αναγνωρίσουμε τι συμβαίνει. Διότι η αλλαγή στην ανθρωπότητα, θα έρθει μόνο από τα παιδιά. Η αλλαγή στη δική μας συμπεριφορά, απλά ελέγχει τις πεποιθήσεις. Στα παιδιά όμως τις απενεργοποιεί εντελώς. Η ζωή της ανθρωπότητας, εξαρτάται από μια περίοδο τριών ετών όπου η δική μας συμπεριφορά θα δημιουργήσει γενιές οι οποίες εισέρχονται στη ζωή με μειωμένες πεποιθήσεις. Η συνειδητοποίηση της αντίληψης, του βιώματος του θανάτου από κάθε βρέφος ενός έτους το οποίο αποχωρίζεται τη μητέρα του ή που μεγαλώνει χωρίς πατέρα, είναι ο μόνος δρόμος για να μπορέσουμε να κάνουμε τη διαφορά. Η συνειδητοποίηση αυτή και ότι τα παιδιά είναι δημιουργίες άλλου.

Σε μερικούς από μας, φαίνεται αδιανόητο αυτό. Ότι τα παιδιά τα δημιούργησε κάποιος άλλος. Διότι μέχρι τώρα τα θεωρούμε δικά μας. Όμως το μόνο που κάναμε εμείς για αυτά, είναι δέκα λεπτά ηδονής μέσω της οποίας καλύψαμε ένα κομμάτι του εσωτερικού μας πόνου. Δέκα λεπτά ερωτικής συνουσίας, μέσα από την οποία δημιουργείται κάτι το οποίο εμείς, απουσιάζαμε ολοσχερώς τόσο στον σχεδιασμό του όσο και στην υλοποίησή του. Τι κάναμε δηλαδή; Οραματιστήκαμε το DNA του; το χρώμα των ματιών του; το πάχος του δέρματός του; τον παλμό της καρδιάς του; τον τρόπο που θα αλληλεπιδρά με όλους; τη μοναδικότητά του; τι; Τίποτε απολύτως. Και η ψυχή μας αυτό το γνωρίζει.

Γνωρίζει δηλαδή, ότι ο κάθε γονιός, είναι διεκπεραιωτής της ανθρωπότητας. Και το μόνο που έχει να κάνει, είναι να σεβαστεί αυτή του τη μοναδική υποχρέωση της σωστής μετάβασης της πληροφορίας στον επόμενο κρίκο. Στα παιδιά του. Μα θα μου πείτε όλο αυτό είναι παιδεία, πολιτισμός, πνευματική ανάταση διαφορετικού βεληνεκούς. Μα τι νομίζετε ότι κάνετε τόσο καιρό εδώ; Σας το είπα από την πρώτη στιγμή. Κτίζετε ένα νέο πολιτισμό, αλλάζοντας τη δόνηση ολόκληρου του πλανήτη. Η αλλαγή των πεποιθήσεων σας και ο τρόπος που θα τις διαχειρίζεστε από σήμερα και πέρα, θα φτάσει κάποια στιγμή και θα δημιουργήσει μια διαφορετική γενιά. Όχι έτσι με τα λόγια. Μέσα από τις δικές σας πράξεις. Αθόρυβα, έχει ήδη ξεκινήσει.

Πολλοί όταν άρχισα να συσχετίζω την ψυχή με τον αισθητό κόσμο, παραξενεύτηκαν και θεώρησαν ότι υπάρχει κάτι κρυφό από πίσω. Όμως είναι αδύνατον να αντιληφθείς τον κόσμο και τη λειτουργία του, όταν αγνοείς τον τρόπο που λειτουργείς εσύ ο ίδιος. Είναι αδύνατον η επιστήμη να παραδέχεται τον «παρατηρητή» σαν το μοναδικό μέσο που δημιουργεί τον αισθητό κόσμο και συγχρόνως να αφήνει απ έξω πληροφορίες όπως αυτές της ψυχής σαν περιττές. Είναι αδύνατον να προσπαθείς να κατανοήσεις τον κόσμο αν αγνοείς πως δρα η συνειδητότητα. Πως επιδράς εσύ ο ίδιος κάθε στιγμή μαζί της. Πως δημιουργείται και πως υλοποιείται το ίδιο μας το σώμα. Είναι αδύνατον να συμβούν όλα αυτά αν αγνοούμε τη λειτουργία των δικών μας πεποιθήσεων.

Διότι τότε, θα θεωρούμε περιττό να διευκρινίσουμε τη δική μας σχέση με τους ανθρώπους - εικόνες ή ανθρώπους -είδωλα. Αν όλα χάνονται μέσα στο χρόνο που λέγεται παρελθόν και διατηρούνται για χιλιάδες χρόνια σε άλλες διαστάσεις ποιος ο λόγος να ασχοληθούμε; Όμως ο μοναδικός λόγος που συνεχίζει η ψυχή να ενσαρκώνεται, είναι για να κατορθώσει να συνθέσει τον Εαυτό πριν φύγει η ίδια από το σώμα. Διότι η σύνθεση αυτή, οδηγεί στην αντίληψη της ένωσης όλων των Εγώ σε Ένα και τον έλεγχο των πεποιθήσεων. Και η πληροφορία αυτή της ένωσης και της σύνθεσης, καταγράφεται στη συνείδηση του σώματος, στο βάθος όλου του χρόνου που θα υπάρξει. σε όλες τις διαστάσεις.

Διότι αυτό που μένει μετά την αποχώρηση της ψυχής, είναι η συνείδηση του καθενός μας, καταγεγραμμένη μέσα στη ροή της συνειδητότητας. Κι αυτό είναι κάτι που συνοδεύει το σώμα σε όλο τα ταξίδι του στο χρόνο και στις διαστάσεις. Η ανθρωπότητα δηλαδή, διαχρονικά υποφέρει μονάχα από όσους απέτυχαν να συνθέσουν τον Εαυτό τους, αφήνοντας ανεξέλεγκτα τα αχόρταγα εγώ να λυμαινούνται αδίστακτα τον κόσμο μέσω των πεποιθήσεων τους. Κι όσες ψυχές, ολοκληρώνουν με επιτυχία το ταξίδι τους σε αυτό τον κόσμο, ο μόνος λόγος της επιστροφής τους, είναι να καταφέρουν πια να γίνουν ο καθρέφτης σε όσους αδυνατούν να κοιτάζουν μέσα τους και να ολοκληρωθούν σαν σύνθεση Εαυτού. Να καταφέρουν να γίνουν εκείνοι, αυτό που κάποιοι αρνούνται να δουν πεισματικά. Να γίνουν εκείνοι που θα αναπαράγουν τις συμπεριφορές με τέτοιο τρόπο, ώστε να γίνουν κατανοητές από όλους. Κι έτσι ημέρα με την ημέρα, όλο και περισσότεροι να αντιλαμβάνονται την έννοια του «μέσα» μας. Να μπορούν να ακολουθήσουν το μονοπάτι για τον Ανώτερο Εαυτό τους πιο εύκολα, γνωρίζοντας πια ότι το μόνο τείχος που έχουν να περάσουν είναι οι δικές τους πεποιθήσεις.

Πολλοί από μας, μας φαίνεται αδύνατον να κατανοήσουμε ότι είμαστε τα κύτταρα ενός νέου πολιτισμού. Αδυνατούμε να πιστέψουμε ότι όλη αυτή η διαδρομή που έχουμε ξεκινήσει, οδηγεί αθόρυβα σε μια νέα παιδεία. Σε ένα νέο κόσμο. Κι όμως, όσο δύσκολο και αν μας φαντάζει αυτή τη στιγμή, κάποιοι, στην πορεία της ζωής τους, θα επιδράσουν τόσο δραστικά στη συνείδηση των ανθρώπων γύρω τους που θα γίνουν οι καταλύτες αυτής της αλλαγής. Πολλοί από μας, ή πολλοί από όσους διδαχθούν άγχα από τις πράξεις μας, θα βρεθούν σε θέσεις αποφάσεων, όπου θα επιλέξουν να ορθώσουν την άποψή τους και να εντάξουν μέσα στην παιδεία μαθήματα που τώρα μοιάζουν απίθανα. Διότι οι πληροφορίες αυτές για τις πεποιθήσεις, θα ενταχθούν μια μέρα μέσα στη βασική εκπαίδευση των νέων της ανθρωπότητας. Έτσι ώστε πολύ πριν μάθουν να αντιλαμβάνονται τον κόσμο με τη λογική, θα έχουν αρχίσει να τον αγγίζουν με το «μέσα» τους. Ένα «μέσα» που συνεχώς, αποχτά νόημα όχι μόνο για μας που το συζητάμε τώρα, αλλά για όλους. Για τον απλό πολίτη, τον επιστήμονα, τον ιερέα, τον θεραπευτή.

Η αποδοχή των πεποιθήσεων μας, αυτού του μόνιμα αρνητικού τείχους που φράζει τα πάντα μέσα μας από τον πόνο που μας προκαλεί, μέρα με τη μέρα θα γίνεται αντιληπτή σαν έννοια από μεγαλύτερο κομ-

μάτι της ανθρωπότητας. Μια έννοια που θα εξαπλωθεί χωρίς λέξεις, απλά με την παρατήρηση της αλλοίωσης της πληροφορίας της ψυχής μας. Η αποδοχή. Και όχι η υποκριτική πίεση τους προς τα μέσα. Η μάχη με τον Εαυτό μας, αυτή η ύπουλη τακτική που αιώνες τώρα μας κατάφερε να αναπαράγουμε ένα μάχιμο και αιματηρό μέλλον έχει πλέον περάσει. Το αρνητικό αυτό φράγμα πόνου, που τόσους αιώνες κατάφεραν να το θάψουν βαθιά μέσα μας, το μόνο που έκανε ήταν να δημιουργεί ένα μέλλον γεμάτο πόνο.

Ας βουτήξουμε μέσα μας λοιπόν κι ας το αγγίξουμε με θάρρος. Ας το ψηλαφίσουμε πιθαμή προς πιθαμή ώστε να αναγνωρίσουμε κάθε δομικό στοιχείο που το αποτελεί. Αυτή η βουτιά στο «μέσα» σας, να ξέρετε ότι είναι βουτιά στο «μέσα» όλης της ανθρωπότητας. Διότι όλοι είμαστε ίδιοι σε αυτό. Η θεραπεία του ενός, θα θεραπεύσει ολόκληρο το σώμα της. Μια θεραπεία που έτυχε σε μας να την αρχίσουμε. Σε μας τα πρώτα βήματα να κάνουμε. σε μας τα πρώτα βλέμματα στο μέσα μας. σε μας για να το γράψουμε, με τη συνείδησή μας σ' όλους.

Αγάπη. Παγίδα ή δώρο της ανθρωπότητας

Αρκετές φορές από τότε που ξεκινήσαμε την επικοινωνία σε αυτό το χώρο, έχω αναφερθεί στην έννοια της αγάπης. Και κάθε φορά που το κάνω, ανακινώ μια ιδιαίτερη δυναμική μέσα σας η οποία έχει πολλαπλές προεκτάσεις. Κι αυτό διότι από μικροί μάθαμε να χρησιμοποιούμε μια λέξη σαν αυτή, χωρίς να γνωρίζουμε ακριβώς τη σημασία της και τη δυναμική της τόσο σε μας τους ίδιους, όσο και στους άλλους γύρω μας ή και στο ίδιο το σύμπαν. Ακόμη και τώρα που ξεκίνησα να γράψω αυτό το άρθρο, νοιώθω αρκετή δυσκολία πώς να τα εκφράσω όλα αυτά, σε λέξεις και νοήματα ικανά να δημιουργήσουν μια πλήρη αντίληψη για αυτή την έννοια. Διότι πράγματι είναι απορίας άξιο, πως συνέβη και ο άνθρωπος για μια έννοια σαν αυτή, χρησιμοποιεί μια μονάχα λέξη.

Μια απορία η οποία γίνεται αντιληπτή μόλις αρχίσουμε να αντιλαμβανόμαστε τι πραγματικά συμβαίνει με την «αγάπη». Τι είναι. πως λειτουργεί. πως γίνεται αντιληπτή στον άνθρωπο και ποια είναι η φύση της. Αν όμως αγνοούμε την πηγή αυτής της έννοιας, είναι αδύνατον να την αντιληφθούμε σε όλο της το βάθος. Μια πηγή που κρατείται κρυφή από την ανθρωπότητα για πάνω από 24.000 χρόνια για λόγους που θα αντιληφθείτε σε λίγο. Διότι αυτό ακριβώς συμβαίνει. Κάποιοι κράτησαν κρυφή αυτή τη γνώση για δικά τους συμφέροντα. Τα οποία θα αρχίσετε να αντιλαμβάνεστε μόλις ξεκινήσετε να αποκωδικοποιείτε την φύση αυτής της δύναμης και την πραγματική της διάσταση μέσα στην ολική δημιουργία. Ας ξεκινήσουμε λοιπόν το ταξίδι μας σε αυτή τη μαγική έννοια που περιέχεται στη λέξη «αγάπη» την οποία ενώ την αναφέρουν όλοι, αγνοούν παντελώς το βάθος και την πηγή της προέλευσής της.

Και για να ξεκινήσουμε ας δούμε από πού προέρχεται αυτή η λέξη. Η λέξη «αγάπη» λοιπόν, προέρχεται από μια άλλη λέξη την οποία ενώ την βρίσκετε συνεχώς μπροστά σας, είναι αδύνατον να την συνδέσετε μαζί της διότι όλοι όσοι την χρησιμοποιείτε αγνοείτε τη φύση και τη λειτουργία της. Όλοι ουδενός εξαιρουμένου. Και αυτό διότι πρώτον μέχρι πρόσφατα ήταν σχεδόν αδύνατον να την κατανοήσετε σαν τέτοια. και δεύτερον διότι αν σας το εξηγούσε κάποιος που γνώριζε σχετικά, θα έπρεπε να σας εξηγήσει και τα υπόλοιπα που σας έκρυβε για τον τρόπο που τη χρησιμοποιούσε. Και η λέξη από την οποία προέρχεται η «αγάπη» είναι η λέξη «άγω» δηλαδή γίνομαι αγωγός, δηλαδή γίνομαι το μέσον από μέσα από το οποίο θα διέλθει κάτι. Η λέξη «αγάπη» δηλαδή, είναι ένα λεκτικό παράγωγο, το οποίο κανονικά θα έπρεπε να χρησιμοποιείται εννοιολογικά με δεκάδες άλλους τρόπους κάθε φορά και όχι μονάχα με μια ξερή λέξη. Τρόπους και παράγωγες λέξεις, οι οποίοι να περικλείουν και την έννοια αλλά και το συναίσθημα το οποίο παράγουν μέσα μας.

Τις λέξεις που θα έπρεπε να χρησιμοποιούμε για όλα αυτά θα τις πούμε σε λίγο. Προς το παρόν όμως ας δούμε τι ακριβώς σημαίνει η ίδια η λέξη. «Αγάπη» λοιπόν είναι μια κατάσταση κατά την οποία όταν περιέλθει ένα άτομο, γίνεται αγωγός. Δηλαδή τι αγωγός γίνεται; Μέχρι σήμερα τη λέξη «αγωγός» τη χρησιμοποιούμε όταν θέλουμε να περιγράψουμε το μέσον μέσα στο οποίο κινείται ένα υγρό ή ένα ενεργειακό μέσο. Περιγράφουμε για παράδειγμα ένα στρογγυλό σωλήνα μέσα από τον οποίο περνά νερό και τον ονομάζουμε αγωγό νερού. ή ακόμη περιγράφουμε τους μεταλλικούς σωλήνες διαφόρου διατομής, μέσα από τους οποίους διέρχονται ενεργειακά πεδία όπως ηλεκτρονικής μορφής πληροφορίες (data) ή το ηλεκτρικό ρεύμα και τους ονομάζουμε καλούς αγωγούς (όταν αφήνουν να διέλθει ενεργειακό πεδίο) ή κακούς αγωγούς (όταν αποκόπτουν την επικοινωνία μεταξύ δύο ενεργειακών σωμάτων).

Άρα η «αγάπη» λοιπόν είναι μια κατάσταση και όχι συναίσθημα. Τότε γιατί είναι γνωστή σε μας σαν συναίσθημα και πως μπορεί να συνδεθεί αυτό που γνωρίζαμε μέχρι σήμερα με αυτό που μαθαίνουμε τώρα

... Το ανθρώπινο σώμα αγαπητέ αναγνώστη, είναι ένα τέλει ενεργειακό πεδίο, το οποίο μπορεί να γίνει αγωγίμο ή όχι, σε κάθε μορφής ενέργεια που υπάρχει στο σύμπαν. Και όχι μόνο αυτό. Η νόηση η οποία διαχειρίζεται το υλικό μας σώμα, δηλαδή η ψυχή μας ή το πνευματικό μας κέντρο το οποίο λειτουργεί μέσω της σύνθεσης λογικής και συναισθήματος, είναι ικανή να γίνεται «ενεργειακή αντλία» λειτουργώντας έτσι με διπλό τρόπο. Να αντλεί ενέργεια από κάπου ή να την διοχετεύει κάπου μέσω της αγωγιμότητας του σώματός της. Στην πραγματικότητα ούτε το σώμα της είναι απαραίτητο. Όμως παρεμβαίνει και μπορεί κάτω από προϋποθέσεις να επιταχύνει ή να επιβραδύνει τη ροή της ενέργειας αυτής. Το ίδιο το ανθρώπινο σώμα δηλαδή, με την κατάλληλη διεργασία, μπορεί να μετατραπεί σε ένα άριστο αγωγό ενέργειας ο οποίος μπορεί να λειτουργεί αμφίδρομα. Δηλαδή να «στέλνει» ή να «ρουφάει» ενέργεια κάπου ή από κάπου. Κι αυτό το κάπου μπορεί να είναι οτιδήποτε. Μπορεί να είναι ένα άλλο σώμα, μια κατάσταση, ένας οργανισμός από ανθρώπους, ένα έθνος, κράτος, εκκλησία, πλανήτη ή χρόνος. Ναι αγαπητέ μου αναγνώστη. Η νόηση του ανθρώπου, με τη χορηγία του ανθρώπινου σώματος, είναι ένας ενεργειακός εναλλάκτης ο οποίος μπορεί να διαχειρίζεται ενέργεια της οποίας τη ροή, ρυθμίζει η κατάσταση με το όνομα «αγάπη». Άπειρες ποσότητες ενέργειας, σε απίστευτες ταχύτητες και χρόνους, μπορεί να τις αντλήσει από και προς οπουδήποτε. Και όλο αυτό ορίζεται με την γνωστή σε όλους μας γενική ονομασία «αγάπη».

Τι περίεργο αλήθεια. Να αγνοούμε μέχρι σήμερα τη φύση της κατάστασης αυτής, ενώ όλοι μα όλοι συμμετέχουμε καθημερινά σε χιλιάδες παραλλαγές της διαδικασίας της. Μιας διαδικασίας που δυσκολευόμαστε να αντιληφθούμε και που κάποιοι εσκεμμένα μας βάζουν άβουλα να την χρησιμοποιούμε προς όφελός τους, ενώ εμείς οι ίδιοι, τα «εργαλεία» τα οποία διαχειρίζονται όλη αυτή την κατάσταση, κοιμόμαστε ύπνο βαθύ αιώνες τώρα. Δηλαδή τι κάνουμε; Το κυριότερο που κάνουμε είναι να «προσαγαπούμε», δηλαδή να κατευθύνουμε -εν αγνοία μας ή μη- ενέργεια προς κάποια σημεία, άτομα ή ομάδες ατόμων οι οποίοι μας το ζητούν. Δεύτερον που κάνουμε είναι να «απαγαπούμε» δηλαδή με τη συμπεριφορά μας να αντλούμε ενέργεια από άτομα για δικό μας ή άλλο συμφέρον, με πλήρη άγνοια η έλλειψη συνείδησης για το τι κάνουμε. Και το τρίτο να «διαγαπούμε» δηλαδή να γινόμαστε αντλίες όπου αντλούμε ενέργεια από μια μεγάλη ομάδα ατόμων και να τη διοχετεύουμε σε ένα μεγάλο έργο ή μια μεγάλη ομάδα ανθρώπων που την χρησιμοποιεί εν αγνοία μας. Είναι μονάχα αυτές οι τρεις λέξεις που μπορούν να περιγράψουν την κατάσταση της αγάπης; Φυσικά και όχι. Υπάρχει η «παραγάπη» η οποία ισοδυναμεί με «κλέψιμο» ενέργειας από κάπου μετά από παραπλάνηση ή η «αμφαγάπη» η οποία αποτελεί την αμοιβαία ανταλλαγή ενέργειας για παράδειγμα κατά την ερωτική πράξη, όπως και πολλές ακόμη οι οποίες περιγράφουν όλη αυτή την κατάσταση ενεργειακής ανταλλαγής από μας.

Και το συναίσθημα; Αυτό το συναίσθημα της «αγάπης» που γνωρίζουμε πού υπάρχει; Πότε συμβαίνει; Που βρίσκεται, τι είναι και πώς λειτουργεί; Το συναίσθημα αυτό αγαπητέ αναγνώστη, είναι μια εσωτερική γαλήνη ή μια ελαφρά ηδονή που βιώνουμε, όταν το ενεργειακό πεδίο διέρχεται από μέσα μας. Τη στιγμή δηλαδή που η νόησή μας, βρίσκεται στην διαδικασία αγωγής ενέργειας, αυτή η ενέργεια θα διέλθει μέσα από το δικό μας σώμα. Η διέλευση λοιπόν αυτή, θα δημιουργήσει ένα αίσθημα ευφορίας και αγαλλίασης, εσωτερικής γαλήνης και ευδαιμονίας το οποίο καταγράφεται από τις αισθήσεις μας. Όμως όλο αυτό, είναι απλά η καταγραφή της κατάστασης και όχι η κατάσταση αυτή καθ'εαυτή. Δηλαδή, οι αισθήσεις από το σώμα μας, καταγράφουν τη διέλευση της ενέργειας μέσω μιας εσωτερικής διαδικασίας που σε μας γίνεται αισθητή από την παραγωγή βιολογικών συστατικών και ουσιών όπως ορμονών, οι οποίες μας αναπτύσσουν το αίσθημα αυτό της χαράς ή την απουσία της. Δηλαδή η αγάπη την οποία γνωρίζουμε και συζητάμε μέχρι σήμερα, είναι εντελώς άσχετη με την αγάπη σαν κατάσταση; Όχι εντελώς. Υπάρχουν όμως αρκετές διαφορές. Και οι περισσότερες διαφορές αυτές βρίσκονται στον τρόπο που τη διαχειριζόμαστε.

Πως συμβαίνει αυτό. Είδαμε ότι η «αγάπη» είναι κατάσταση ενεργειακής ανταλλαγής και όχι συναίσθημα. Μια κατάσταση στην οποία μπορεί κάποιος να εισέλθει συνειδητά ή ασυνειδητά. Δηλαδή κάποιος μπορεί να γίνει ενεργειακός αγωγός, γνωρίζοντας ακριβώς τι κάνει και για ποιον το κάνει ή πάλι να συμμετέχει σε όλο αυτό έχοντας πλήρη άγνοια. Πως μπορεί να γίνει αυτό. Το βασικό που οφείλουμε να γνω-

ρίζουμε για την αγάπη, είναι ότι η κατάσταση αυτή είναι διαχείριση ενέργειας η οποία μας αφήνει ένα αίσθημα ευφορίας ή ηδονής. Το πρώτο δηλαδή που οφείλουμε να συνειδητοποιήσουμε είναι τι μας συμβαίνει; Θέλουμε να αισθανθούμε απλά το συναίσθημα αυτό της ηδονής λόγω του ότι υπάρχει μέσα μας ένα κενό που προκαλεί εσωτερικό πόνο ή πραγματικά θέλουμε να τροφοδοτήσουμε κάποιον με συμπαντική ενέργεια. Διότι η ενέργεια της αγάπης, είναι η συμπαντική ενέργεια μέσω της οποίας δημιουργούνται τα πάντα. Υλοποιούνται και παίρνουν μορφή, μικρά ή μεγάλα πράγματα, καταστάσεις και οράματα δικά μας ή άλλων. Η τροφοδοσία όμως αυτή γίνεται βουβά, άηχα, χωρίς τυμπανοκρουσίες και έπαρση. αλλιώς όλη η διαδικασία ακυρώνεται ή ακόμη και αντιστρέφεται. Η κατάσταση της αγάπης δηλαδή είναι μια νοητική κατάσταση στην οποία εισερχόμαστε εμείς, μέσα από την οποία τροφοδοτούμε με συμπαντική ενέργεια όχι τον εαυτό μας, αλλά κάποιον άλλον. άνθρωπο, ζώο, φυτό, κατάσταση, σχέση ή οτιδήποτε. Είναι ένα δώρο που κάνουμε μέσα από την ψυχή μας, χωρίς να περιμένουμε ανταμοιβή ή εξαργύρωση της πράξης μας με κάποιο τρόπο. Αν υπάρχει αντίτιμο, η όλη διαδικασία είναι κενή. άχρηστη. αφήνοντας και το αντικείμενο της «αγάπης» μας αλλά και εμάς τους ίδιους «άδειους» από ενέργεια και κενούς από συναισθήματα. Και τότε τι συμβαίνει.

Τότε, εμείς, οι οποίοι ξεκινήσαμε αυτή τη διαδικασία της τροφοδοσίας κάποιου, έχοντας όμως στο μυαλό μας κάποιο αντίτιμο μικρό ή μεγάλο, αντιλαμβανόμαστε την ενεργειακή κενότητα στην οποία έχουμε εισέλθει και αντιστρέφουμε τους όρους ζητώντας «ενέργεια» από το «θύμα» μας. Πως γίνεται αυτό. Πλησιάζουμε το θύμα μας και του μιλάμε με λόγια και κινήσεις γλυκά και ευγενικά ώστε να τον ηρεμήσουμε. Αναφέρουμε λέξεις κλειδιά μέσα στις οποίες είναι απαραίτητα η λέξη αγάπη και τον αναγκάζουμε να στρέψει την προσοχή μας επάνω μας. Στην ουσία «ζητιανεύουμε» αγάπη ή «παραγαπούμε» με ένα παραπλανητικό τρόπο ο οποίος αναγκάζει το θύμα να μας συμπαθήσει και να αρχίσει να μας τροφοδοτεί με ενέργεια. Το άτομο εκείνη τη στιγμή αισθάνεται αυτό που του λες, δηλαδή νοιώθει μια εσωτερική γαλήνη και θαλπωρή από τα λόγια σου διότι μετατρέπεται σε «αγωγό ενέργειας». Όμως στην ουσία εκπαιδεύεται κι αυτός να χρησιμοποιεί αυτό τον γλοιώδη πλάγιο τρόπο της ενεργειακής επαιτείας. Ένα ενεργειακό βαμπίρ, εκπαιδεύει κάποιον άνθρωπο να γίνεται επαίτης αγάπης με ένα τρόπο που θα τον αφήνει στη συνέχεια κενό. Γιατί; Διότι αγνοεί τι κάνει. Η συνείδησή του εκείνη τη στιγμή είναι απύσχα και απλά αντιγράφει μια διαδικασία που ακολουθεί ένα ενεργειακό βαμπίρ.

Πως το λέω αυτό; Πως το ξέρω και το λμώ να αναφέρω κάτι τέτοιο για τους ανθρώπους που μιλάνε για αγάπη. Αγαπητέ αναγνώστη, υπάρχει ένας απλό βασικός κανόνας στην ανταλλαγή ενέργειας. Οι άνθρωποι που γνωρίζουν την αγάπη, είναι πάντοτε γεμάτοι από αγάπη. Και αυτοί αλλά και όσοι είναι δίπλα τους, στον περίγυρό τους. Για αυτό, πριν αποφασίσεις να κρίνεις κάποιον δεξ τα παιδιά του, την οικογένειά του και τους οικείους του. Οι σχέσεις που έχουν οι άνθρωποι της πραγματικής αγάπης με τα παιδιά τους είναι άριστες σε όλο τους το βάθος. Υπάρχει γύρω τους ένα ενεργειακό πεδίο «γεμάτο» όπου τα πάντα φωνάζουν για υγεία, ζωτικότητα, χαρά και ευημερία. Αντίθετα οι άνθρωποι που μιλάνε για συναίσθημα αγάπης στην ουσία αγνοούν την έννοιά της. Γιατί; Διότι η αγάπη είναι βουβή. ενώ αυτοί φωνάζουν. Δες τη σχέση που έχουν με τα παιδιά τους. Οι περισσότεροι από αυτούς τα έχουν εγκαταλείψει από νωρίς -ουσιαστικά ή υποκριτικά- για προσωπικούς λόγους οι οποίοι βασίζονται σε δικαιολογίες του Εγώ τους. Οι περισσότεροι από αυτούς ζουν ανάμεσα σε ανθρώπους τους οποίους εκμεταλλεύονται με οποιοδήποτε μικρό ή μεγάλο τρόπο. Εξαρτώνται οι ίδιοι από τους οικείους τους ή αναγκάζουν υποσυνείδητα τους οικείους τους να γίνονται εξαρτημένοι από αυτούς. Οι ίδιοι, είναι πάντα με μια καλή κουβέντα και ένα χαμόγελο για όλους. Τις περισσότερες φορές που θα τους συναντήσεις θα τους βρεις μέσα στη χαρά. Αν τους ρωτήσεις για τον Εαυτό τους και τα συναισθήματα τους θα σου απαντήσουν σαν μεγάλοι πνευματικοί δάσκαλοι. Όμως αν κοιτάξεις γύρω τους θα δεις μονάχα καταστροφή. Υποκρισία και καταστροφή η οποία γίνεται ακόμη πιο ηχηρή όταν τους το αναφέρεις και τους φέρεις αντιμέτωπους με τη συνείδησή τους. Εκεί θα καταλάβεις τη μεγάλη απουσία τους.

Γιατί συμβαίνει αυτό με την αγάπη; Σας έχω ξαναπεί για την ενέργεια διατήρησης. Θυμάστε. τη στιγμή της υλοποίησής του δικού μας ή του όποιου σώματος ανθρώπου ή κατάστασης στον αισθητό κόσμο, χρειαζόμαστε ένα ελάχιστο ποσό ενέργειας για να διατηρηθεί σε μορφή, εκείνα τα εκατομμυριοστά του

δευτερολέπτου που εμφανίζεται. Αυτή η ενέργεια της «διατήρησης» είναι συμπαντική και δημιουργείται νοητικά μέσα στην 4η διάσταση. Αν αυτή απουσιάσει, τότε το αντικείμενο της υλοποίησής μας διατρέχει κίνδυνο να αποσταθεροποιηθεί, να καταρρεύσει και σταδιακά να χαθεί από το αισθητό μας πεδίο. Μπορεί όλη αυτή την ανάλυση, οι περισσότεροι που ασχολούνται με την «παραγάπη» δηλαδή την κλοπή ενέργειας από τους άλλους να μη τη γνωρίζουν, όμως γνωρίζουν το αποτέλεσμα. Πως το γνωρίζουν; Οι περισσότεροι από αυτούς, εκπαιδεύτηκαν από τους γονείς τους χωρίς να το συνειδητοποιούν. αντιγράφοντας απλά συμπεριφορές. Πως; Κάνοντάς τα παιδιά τους να εστιάσουν επάνω σε ένα δικό τους όραμα ή στόχο. Είναι κακό να προκαλείς την εστίαση του παιδιού σου σε ένα δικό σου στόχο; Όχι απλά κακό, αλλά εγκληματικό. Και όχι απλά εγκληματικό, αλλά ασυνείδητα εγκληματικό για ολόκληρη την ανθρωπότητα. Γιατί;

Τα παιδιά οφείλεις να τα εκπαιδεύεις να εστιάζονται στο δικό τους στόχο. και όχι στο δικό σου. Ακόμη και αν αφορά το δικό τους μέλλον, η εστίαση στον δικό σου προσωπικό στόχο, τον οποίο απέτυχες εσύ να υλοποιήσεις και τον προσπαθείς τώρα μέσω των παιδιών σου, κάνει τα παιδιά ενεργειακούς επαίτες και συναισθηματικά κενούς ανθρώπους. Πως; Με την αγάπη σου. Με αυτή την γλοιώδη και αρρωστημένη αγάπη η οποία εκπαιδεύει το παιδί να χρησιμοποιεί τους άλλους για δικό του όφελος. Πρώτο βήμα είναι να χειραγωγείς το παιδί σιωπηρά. Το μαθαίνεις να δέχεται και να ενστερνίζεται το στόχο του άλλου, σαν προσωπικό δικό του. Και ύστερα το εκπαιδεύεις να εστιάζει σε αυτόν μέσω της αγάπης των άλλων. Μαθαίνει δηλαδή το παιδί, να αποδέχεται να ακολουθήσει το στόχο του γονιού και ύστερα δέχεται να γίνει αγωγός της δικής του προσωπικής παιδικής αγάπης στα σχέδια του γονιού του. Άβουλα, υποταγμένο, εκπαιδεύεται έτσι ώστε όταν μεγαλώσει να χρησιμοποιεί κάποιο «διπλωματικό» τρόπο ώστε να πείθει τους γύρω του να αγαπήσουν τους σκοπούς του, τους οποίους στη συνέχεια -εισερχόμενοι σε «προσαγάπη»- τους τροφοδοτούν με ενέργεια συνεχώς. Σε κατάσταση δηλαδή τροφοδοσίας ενέργειας.

Η Αγάπη αγαπητέ αναγνώστη, είναι η μόνη δωρεάν ενέργεια, η οποία χρησιμοποιείται αιώνες τώρα από τους εκάστοτε ηγέτες, για να υλοποιήσουν τα έργα τους και τα οράματά τους. Και όλη αυτή η διαδικασία γίνεται ασυνείδητα. Φαντασθείτε εμένα εδώ. Φανταστείτε με να εμφανίζομαι και να σας αρχίζω να σας μιλώ για αγάπη και φως. ένας νους σαν τον δικό μου να σας χειραγωγήσει από την αρχή με λόγια καλοσύνης και συμπόνιας και αγάπης ώστε να στραφείτε με συμπάθεια στο έργο μου. Ένας τέτοιος άνθρωπος, είναι πάντοτε υποκριτικά ήρεμος και γεμάτος καλοσύνη μέχρι να σας κάνει να αγαπήσετε όλοι αυτό που δημιουργεί. Να το ενστερνιστείτε για δικό σας. Το συναίσθημα της αγάπης που θα αναπτυχθεί μέσα σας σε μια τέτοια διαδικασία, θα σας χαρίσει γαλήνη και ηρεμία. Μια ηρεμία η οποία θα είναι εντελώς άσχετη με τα δικά σας οράματα και τη δική σας ζωή. Γιατί; Διότι θα έχω φροντίσει να σας δημιουργήσω το κατάλληλο φοβικό πεδίο γύρω σας το οποίο θα σας αναγκάζει να καταστρέφετε μόνοι σας όλα τα δικά σας έργα και να εστιάζετε στα δικά μου. η κενότητα που θα προκύπτει μέσα σας από αυτή την καταστροφή θα είναι το κίνητρο για να έρθετε και να μείνετε κοντά μου.

Ξέρετε πόση ενέργεια μπορώ να αντλήσω από την αγάπη σας; Μπορώ να δημιουργήσω θρησκείες που να διατηρηθούν αυτόματα σε λειτουργία για αιώνες. Μπορώ να δημιουργήσω παγκόσμια κινήματα παράλληλα που όλα να οδηγούν στα δικά μου σχέδια τα οποία αν και θα έχω σχεδιάσει με προσοχή θα σας τα κρατώ κρυφά. Θα ντύνω -τις καταστάσεις που θα θέλω παραπλανητικά να σας οδηγήσω- με ονόματα γαλήνης, ανέλιξης, πνευματικής υπόστασης μέσα από άγνωστες σε σας έννοιες όπως είναι οι διαστάσεις και ο χρόνος. Μπορώ να σας χειραγωγήσω έτσι και να υποτάξω τις συνειδήσεις σας, στέφοντας τη νόησή σας στα δικά μου έργα τα οποία θα έχετε αποδεχθεί στο βάθος τόσο πολύ, ώστε θα σας είναι αδύνατον να αντισταθείτε και να τα αρνηθείτε στα σημεία. Αν σας έχω χειραγωγήσει μέσα στην αγάπη, θα σας έχω κάνει εξαρτημένους από το ενεργειακό μου χάδι. «βαποράκια της αγάπης» σε ένα κόσμο που θα τον έχω σχεδιάσει έτσι ώστε κι αν ακόμη μάθετε λεπτομέρειες των σχεδίων μου θα σας είναι πολύ εύκολο να τις δικαιολογήσετε. Η ζήτηση της εσωτερικής γαλήνης σε ένα εικονικό φοβικό κόσμο είναι γιγαντιαία.

Πολλοί από τους ανθρώπους που συναναστρεφόμαστε, έχουν ζήσει όλη τη ζωή τους χωρίς να αγαπήσουν κάποιον πραγματικά. Και αυτό είναι δύσκολο να το συνειδητοποιήσουν από την πρώτη στιγμή. Ακόμη κι εσείς, δημιουργήστε μια λίστα με όλους όσους έχετε ρωτήσει «μ αγαπάς» και ξεκινήστε. Ίσως

οι περισσότεροι άνθρωποι στον πλανήτη αυτή τη στιγμή ανήκουμε σε αυτή την κατηγορία. Του να μην έχουμε αγαπήσει κάποιον ποτέ. Βαρύ ε; Ίσως. Αλλά εδώ οφείλουμε να λέμε τα πράγματα όπως είναι κι όχι όπως θα θέλαμε να είναι. Και τώρα θα ρωτήσετε. Και τι να κάνω; Σας το ξαναλέω λοιπόν. Η αγάπη είναι βουβή. Έχετε κοιτάξει ποτέ στα μάτια ένα μωράκι ή ένα μικρό ζωάκι; Δοκιμάστε να το «αγαπήσετε» χωρίς αντίτιμο. Χωρίς να περιμένετε αντάλλαγμα από αυτό. Άνευ όρων. Και τη στιγμή που το κάνετε καταγράψτε το συναίσθημα που λαμβάνεται (διότι έτσι το αντιλαμβάνεστε μέσα σας) και αρχίστε να το αναπαράγετε στα πάντα γύρω. Στα λουλούδια, στα πουλιά, στα σύννεφα, στις σταγόνες της βροχής, στο φως του ήλιου, στον διπλανό σας, στο ίδιο σας το σώμα, στον Εαυτό σας. Προσπαθώντας να καταγράφετε πάντα το ίδιο συναίσθημα.

Αρνηθείτε όμως πεισματικά να «αγαπήσετε» κάποιον που σας το ζητάει. Γιατί; Διότι εκείνη τη στιγμή τον καταστρέφετε. τον μετατρέπετε σε βαμπίρ χωρίς να το συνειδητοποιείτε. Και τι να κάνετε; Εκπαιδεύστε τον να αγαπάει απλά πράγματα χωρίς αντίτιμο. Στα μεγάλα σχήματα πάντα υπάρχει αντίτιμο. Η αγάπη σας προς μεγάλες ομάδες κρύβει φοβικά συναισθήματα εγκατάλειψης ή επιβίωσης. ξεχάστε τις. Οι μεγάλες ομάδες μπορούν να σας δώσουν πολλά πράγματα αλλά όχι αγάπη. Ξεκινήστε και εκπαιδεύστε τον Εαυτό σας να αγαπάει τα μικρά από τα οποία είναι αδύνατον να υπάρξει αντίτιμο. Και ύστερα, αγαπήστε χωρίς όρους όλους τους δικούς σας. Ξεκινήστε από τα παιδιά τα δικά σας, των γνωστών σας, των γύρω σας. Είναι τα μόνα που μπορούν να μας μάθουν να αγαπάμε. Να γινόμαστε αγωγοί και να έχουμε ενέργεια προς το στόχο μας. Μια ενέργεια που χαρίζει σε όλα ζωτικότητα και σε μας ευτυχία και γαλήνη. Έτσι απλά, χωρίς να περιμένουμε ένα έπαινο, ένα μπράβο, ένα χάδι. Γιατί το καλύτερο χάδι είναι εκείνο που σου δωρίζεται χωρίς να το απαιτείς. Το καλύτερο χάδι είναι απ τον ίδιο σου τον Εαυτό μέσα σου. Η άνευ όρων αγάπη προς τα πάντα γύρω σου, είναι το χάδι που χαρίζεις μέσα σου. Είναι το μόνο δώρο προς τον Εαυτό σου. δώρο ολόκληρης της ανθρωπότητας προς το μέλλον σου.

Αντί Επιλόγου

Αυτό ήταν. Θα μπορούσε φυσικά να είναι άλλο τόσο και ακόμη περισσότερο, όμως πάλι οι ίδιες απορίες θα είχαν δημιουργηθεί, οι ίδιες ερωτήσεις και για τα ίδια πράγματα θα ήταν κάποιοι πεπεισμένοι. Μερικοί άνθρωποι, ασχολούνται με την πνευματική αναζήτηση ψάχνοντας κυρίως δυο λέξεις. Γνώση και αλήθεια. Γνώση που να την δέχονται σαν αληθινή, πραγματική. Όμως τι είναι η αλήθεια και τι το πραγματικό; Οι περισσότεροι από σας έχετε ακούσει για την επίσκεψη του ανθρώπου στη Σελήνη και τις ιστορίες που υπάρχουν σχετικά με αυτό, έτσι δεν είναι; Το δεύτερο μισό του εικοστού αιώνα, Ρώσοι και Αμερικάνοι ανταγωνίζονταν σε ένα αγώνα δρόμου για το ποιος θα φτάσει πρώτος και θα κυριαρχήσει στον κοντινό αυτό δορυφόρο του πλανήτη μας.

Όμως τελικά τι έχει γίνει; Υπάρχουν ιστορίες και από τις δύο πλευρές. Άλλοι λένε ότι οι Αμερικάνοι πήγαν στη Σελήνη και βρήκαν κατασκευές και καταστάσεις που γνώριζαν και άλλοι λένε πως όλο αυτό ήταν απλά μια υπερπαραγωγή για τα μάτια του κόσμου γυρισμένη σε πανάκριβα στούντιο. Η αποστολή του Απόλλων 11 θα μείνει στη σκέψη μερικών σαν η μεγάλη επιτυχία των Αμερικάνων και σε άλλους το μεγάλο παραμύθι ολόκληρης της επιστήμης. Υπάρχουν βίντεο και στοιχεία που δείχνουν και περιγράφουν τις υπερκατασκευές που βρήκαν οι Αμερικάνοι στην επιφάνεια της Σελήνης την ίδια στιγμή που κάποια άλλοι μιλούν για το μεγάλο φιάσκο. Στοιχεία και εκθέσεις των Αμερικάνων περιγράφουν ακόμη και το λόγο της απότομης διακοπής των ταξιδιών αυτών. Μετά την αποστολή του Απόλλων 11, έγγραφα περιγράφουν μια καθολική καταστροφή της επιφάνειας της Σελήνης από συμβατικά πυρηνικά όπλα των Αμερικάνων στρατηγών, έτσι ώστε να εξαφανίσουν κάθε στοιχείο που υπήρχε ή βρήκαν εκεί. Αποκορύφωμα όλων η αμφιλεγόμενη κοινή Αμερικανορωσική αποστολή του Απόλλων 20, κατά την οποία εντόπισαν ένα τεραστίων διαστάσεων κατεστραμμένο διαστημόπλοιο και συνέλαβαν την εν ζωή πιλότο του, η οποία ολόγυμνη και χωρίς σκάφανδρο συνελήφθη και μεταφέρθηκε στη γη, χωρίς περισσότερες πληροφορίες. Μια αποστολή φάντασμα, ξαφνικά, μετά από χρόνια σιγής έγινε για να αρνηθεί μετά την ύπαρξή της κάθε επίσημη πηγή.

Τι είναι αλήθεια; Οι κατασκευές που βρήκαν και βιντεοσκοπήσαν οι Αμερικάνοι στη Σελήνη ήταν πραγματικές; Αλήθεια κατέστρεψαν ύστερα τα πάντα με πυρηνικά όπλα; Αλήθεια ήταν η αποστολή Απόλλων 20; Η πιλότος ήταν αλήθεια ζωντανή και πραγματική; Ήταν εξωγήινη; Από πού; Ήταν γυμνή μέσα στο διαστημόπλοιο της που καταστράφηκε; Πότε καταστράφηκε, πως και γιατί; Τώρα ή πριν χιλιάδες χρόνια; Πόσες ακόμη ερωτήσεις μπορεί να γεννηθούν από τη σκέψη μας για να διαλευκάνουν την κατάσταση και να είμαστε σίγουροι για τη γνώση που πήραμε; Αλήθεια, τι είναι η αλήθεια σαν έννοια; Ποια η σχέση μας με το πραγματικό; Όλα αυτά απλά σαν ένα παράδειγμα πληροφορίας. Μην περιμένετε να σας πω τη γνώμη μου για όλο αυτό. Δεν έχει νόημα. Και δεν έχει νόημα διότι δεν πρόκειται να πείσω κανέναν και από τις δύο απόψεις. ότι και να πω, και οι δύο πλευρές θα μείνουν αμετακίνητες στη θέση τους. Και αυτοί οι οποίοι πιστεύουν ότι όλα αυτά είναι αλήθεια και οι άλλοι που δεν πιστεύουν ούτε λέξη. Διότι οι περισσότεροι από τους ανθρώπους, πριν μπουν σε μια πληροφορία, έχουν ήδη διαμορφωμένη

άποψη περί του γενικότερου θέματος και ο λόγος που εισέρχονται στο καινούργιο είναι απλά για να επιβεβαιώσουν το Εγώ τους ή να απορρίψουν αυτό που τολμά και λέει κάτι διαφορετικό από αυτό.

Το ίδιο συνέβη και εδώ. Τι θεωρείτε αλήθεια και τι πραγματικό από όλα όσα έγραψα και συζητήσαμε; Ποια είναι η γνώση που μπορεί να σας βοηθήσει και τι θα πρέπει να κρατήσετε από όλο αυτό που δεχθήκατε να διαβάσετε; Το έχω πει επανειλημμένως. Ο στόχος μου είναι να σας κάνω να σκεφτείτε και όχι να σας υποτάξω νοητικά ή και πνευματικά στη δική μου σκέψη και στον δικό μου τρόπο που αντιλαμβάνομαι τον κόσμο. Τότε όμως τι μπορώ να πω σαν τελευταία λέξη; Κρατήστε τούτο μόνο. Οτιδήποτε σαν οδηγεί «έξω» από Εσάς και τον Εαυτό σας, θα πρέπει να το ξανασκεφτείτε. Αυτό στο οποίο σας οδηγούν σας δημιουργεί φόβο; Σας προτρέπει κάποιος να αποδεχθείτε μια κατάσταση που μπορεί να σας σώσει και είναι έξω από εσάς; Υπάρχει κάτι πάνω στο οποίο αφήνετε τις δυνάμεις σας; Υπάρχει κάτι που ορίζετε σαν τη λύση στα προβλήματά σας; Αυτό το κάτι, μπορείτε να αντιληφθείτε πόσο είναι «έξω» από εσάς; Υπάρχουν κάποιοι γύρω σας που αντιδρούν σε αυτό που αισθάνεστε βαθιά μέσα σας; Έχετε σκεφτεί πόσο τους έχετε αφήσει να σας καθοδηγούν στο δικό τους δρόμο;

Σε κάθε ένα μας, υπάρχει ένας «εσωτερικός» και ένας εξωτερικός» σκοπός. Ο πρώτος αποτελεί το δρόμο προς την πνευματικότητά μας και είναι μονάχα ένας και κοινός σε όλους μας. Να αφυπνιστούμε. Ο δεύτερος, ο εξωτερικός, είναι όλοι οι δευτερεύοντες σκοποί που έχουν μορφή και αποτελούν «βαρίδια» στην αφύπνιση μας. Απαραίτητοι μεν στην πραγματικότητα που ζούμε αλλά δευτερεύοντες. Κανένας φόβος, καμιά ελπίδα, κανένας εξωγήινος, κανένα εξωτερικό μήνυμα από οποιαδήποτε εξωτερική οντότητα δεν είναι ικανά να αλλοιώσουν τον ένα και μοναδικό εσωτερικό σκοπό μου να αφυπνιστώ. Σας ακούγεται εγωιστικό αυτό; Κάθε «πνευματικός» άνθρωπος ο οποίος «δανείζεται» εξωτερικές μορφές όπως φόβους, ελπίδες, οντότητες κάθε είδους, προέλευσης και μορφής ή κάθε είδους τεχνολογία, για να σε προσεγγίσει, αποτελεί «πνευματική» παγίδα για ολόκληρη την ανθρωπότητα με εσένα στο ρόλο του δολώματος. Και τι θα κάνεις με όλους αυτούς που έχουν μπει ήδη στη ζωή σου και προσπαθούν να την ορίσουν;

Ο δικός μου ρόλος τελείωσε εδώ. Το κείμενο που διαβάσατε είναι όλες οι αναρτήσεις και τα άρθρα, απλά σε διαφορετική σειρά (αφού μου το ζητήσατε) έτσι ώστε να σας βοηθά να κατανοήσετε περισσότερο κάποια πράγματα με μια σειρά. Κι αυτό όμως δεν είναι σημαντικό. Ούτε το ίδιο το κείμενο είναι σημαντικό. Θα μπορούσα να αρκεστώ σε μια απλή φράση η οποία όμως ποτέ δεν θα σας ήταν αρκετή. Διότι όλες οι απαντήσεις στις ερωτήσεις που έχετε, είναι μέσα σας. Από τον κάθε ένα από εσάς, το μόνο που ζητώ είναι να δημιουργήσει τις δικές του απαντήσεις. Το κείμενο είναι απλά μια πληροφορία που ήρθε να σταθεί δίπλα σε όλες τις άλλες που έχετε ήδη για όλα όσα σας ενδιαφέρουν. Κάποιοι από σας, είναι αδύνατον να αντιληφθείτε τι λέω όσο και να προσπαθήσετε, κάποιοι άλλοι θα περάσει καιρός μέχρι να βρείτε όλες τις αποδείξεις σε αυτά που σας γεννήθηκαν μέσα σας. Κάποιοι φυσικά, θα αναπτύξετε άποψη και θα γίνετε τα νέα κύτταρα της συνειδητότητας, από το πρώτο λεπτό. Και οι τρεις είσαστε πολύτιμοι. Σας αφήνω. Σας το είχα πει. Σας ευχαριστώ όλους. Η ζωή είναι δική σας. Όλων σας. Ας γίνει και ο Εαυτό σας. Του κάθε ενός από σας.

Εις το ΕπανΟιδείν.

Αλκιρέας.